

Cổ Phi Ngự

ẤN SỔ NƠI SA MẠC

TỬ THƯ
TÂY HẠ

西夏死書

IK

nhà xuất bản văn hoá thông tin

Ăn SỔ nơi Sa mạc

Tên Ebook: Ăn sỔ nơi Sa mạc

Tác Giả: Cổ Phi Ngu

Thể Loại: Kinh dị, Trinh Thám, Phiêu lưu, Văn học phương Tây

Bộ sách: Tủ Thư Tây Hạ (Tập 4)

Công ty phát hành: Tân Việt

**Nhà xuất bản: NXB Văn Hoá Thông
Tin**

Trọng lượng vận chuyển (gram): 806

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Số trang: 676

Ngày xuất bản: 30-08-2013

Hình thức: Bìa Mềm

Giá bìa: 112.000 đ

Nguồn: truyenss.com

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook -
<http://www.dtv-ebook.com>

*Ebook được blog **Đào Tiểu Vũ** hoàn thành với mục đích phi thương mại, nhằm chia sẻ với những bạn ở xa hoặc không có điều kiện mua sách, khi sao lưu xin ghi rõ nguồn.*

Trong điều kiện có thể bạn hãy mua sách để ủng hộ nhà xuất bản và tác giả.

Mục lục:

Giới thiệu :

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Giới thiệu :

Lão K giải tán. Hàn Giang vương vào nghi án giết hại Tiểu Lô. Việc tìm ra bí ẩn của bốn kệ tranh ngọc Tây Hạ tưởng như lâm vào bế tắc, nhưng Hàn Giang không bỏ cuộc, anh bí mật tìm Đường Phong.

Dựa vào bức thư do Misha để lại và tấm bản đồ cổ phía sau kệ tranh ngọc Tây Hạ, nhóm Đường Phong - Hàn Giang lại lặn lẽ tiến sâu vào sa mạc Gobi, quyết tìm ra Hạng Hải Mật Thành.

Trong sa mạc mênh mông tưởng như vô tận ấy, họ đã gặp biết bao trắc trở, hiểm

nguy và đã được chứng kiến rất nhiều điều kỳ lạ như tòa thành mê cung đầy xương người, Hắc Thạch sừng sững giữa sa mạc, người đàn bà đeo mặt nạ bí ẩn, chiếc xe Jeep không người lái chạy trên sa mạc, lời cảnh báo của hoàng hậu Một Tạng trong giấc mơ... tất cả đều nằm ngoài sự lý giải của con người. Thế rồi vì lạc đường trên sa mạc, họ lại vô tình tới khu căn cứ Tiên Tiến và khám phá ra sự tồn tại của “Lô cốt số 21”, một công trình quy mô cực lớn được xây dựng dưới lòng đại sa mạc trong những năm 1960 và vai trò quan trọng của Branch ở nơi đây.

Trong lúc cận kề cái chết, nhóm Hàn

Giang lại được một thể lực bí ẩn giải cứu, và điều bất ngờ lớn nhất là họ phát hiện ra rằng họ đã từng ở rất gần Hạm Hải Mật Thành...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 1

Bức thư vẫn chưa được gửi đi

Đây là bức thư Misha viết cho Lương Vân Kiệt, năm đó nó bị KGB tịch thu nên không gửi được tới Trung Quốc. Nhưng giờ đây nó lại xuất hiện trong đồng di vật của Lương Vân Kiệt. Vậy trong đó rốt cuộc viết về chuyện gì?

Đường Phong quay trở lại trường học đã được hơn nửa tháng, trong nửa tháng đó, Đường Phong không ngừng dò la tin tức của Hàn Giang, nhưng Hàn Giang cứ như đã bốc hơi vậy, không có một manh mối nào của anh. Trong lòng Đường Phong hoảng loạn, anh đoán rằng Hàn Giang lành ít dữ nhiều, khả năng lớn là đã bị hội Triệu Vĩnh bắt lại rồi.

Đường Phong không cam tâm chấp nhận một kết thúc như vậy, nhưng hiện giờ manh mối trong tay anh chỉ có mấy bức ảnh của kệ tranh ngọc, tựa dòng chữ Tây Hạ bí ẩn hiện lên trên đó khiến Đường Phong phải vắt kiệt cả trí óc. Những văn tự thật kỳ lạ, hơn nửa tháng

nay, như ngày nào Đường Phong cũng giam mình ở thư viện tra cứu các loại tài liệu. Tuy Đường Phong đã giải mã được phần lớn chữ Tây Hạ trên bức ảnh, nhưng bất luận thế nào anh cũng không tài nào ghép được những chữ quái quỷ này thành câu, càng không thể biết được ý nghĩa thật sự của những văn tự Tây Hạ này.

Ngoài cửa sổ mưa như trút nước, khoảng trời tối đen, đã là 10 giờ đêm, Đường Phong quay lại nhìn thì trong thư viện chỉ còn lại vài độc giả. “Lẽ nào đây chính là lời nguyên Tây Hạ mà Tymoshenko nhắc tới trong bài luận văn?”, Đường Phong lẩm bẩm, anh vươn vai, nặng nề đỡ người ra thành ghế. Đột nhiên, một khuôn

mặt quen thuộc xuất hiện ngay phía sau anh.

Đường Phong giật bắn mình, đứng phắt dậy, sững sờ nhìn người đó, người đó đang thản nhiên ngồi ở hàng ghế đối diện anh, cười nói: “;Sao vậy, trông thấy ma hả?” - Giọng nói đó vẫn khàn khàn như vậy, là giọng nói của Hàn Giang.

“Ma? Tôi tưởng rằng anh thành ma thật rồi ấy chứ! Anh không bị Triệu Vĩnh tóm lại sao?” - Đường Phong ngạc nhiên.

Hàn Giang vội vàng lấy tay ra hiệu suyt suyt, hạ giọng khẽ nói: “Neu quả thực cậu không muốn tôi bị bọn họ áp giải về thì nói bé giùm tôi chút đi!”

Lúc này Đường Phong mới để ý thấy bộ dạng của Hàn Giang, nước mưa chảy

ròng rỗng trên áo khoác, trên chân còn lấm lem bùn đất. "Anh chui vào đây bằng cách nào vậy?" - Đường Phong cũng hạ giọng hỏi.

Hàn Giang liếc nhìn phía cánh cửa sổ trong góc thư viện, chum chum miệng: "Có gì cản được tôi không hả?" "Chúc mừng anh, lại lần nữa vượt ngục thành công" "Cậu tưởng rằng chỉ dựa vào hội Triệu Vĩnh mà tóm được tôi sao?" - Hàn Giang vẫn rất tự tin.

"Vậy hơn nửa tháng nay anh đã làm gì vậy?" "Giống hết cậu!"

"Giống hết tôi? Cũng giam mình trong thư viện?" Hàn Giang vuốt vuốt lại tóc tai bù xù, đáp: "Những thứ này không thể tra được trong thư viện đâu!"

“Nghe anh nói vậy là chắc chắn anh đã tìm thấy gì đó rồi phải không! Anh đã giải mã được những văn tự đó rồi sao?”

- Đường Phong vồn vã hỏi.

“Đó là nhiệm vụ của cậu!”

"Vậy thì anh đã điều tra ra ai ám hại anh rồi ư? Ai là nội gián?"

Hàn Giang lắc đầu: "Vấn đề này chúng ta có thể thảo luận vào lúc khác."

"Hừm, vậy thì cả quãng thời gian đó anh tìm thấy gì vậy?"

Hàn Giang nhún vai: "Rất tiếc, trong thời gian đó tôi chỉ lo trốn chui trốn lủi!" -

Đường Phong thất vọng nhìn Hàn Giang, nhưng Hàn Giang bỗng chuyển giọng

“Nhưng...”

Anh đừng có mà nói chuyện bí hiểm như

vậy được không hả?"

Hàn Giang quan sát xung quanh, thấy mọi nơi không có người mới thì thào, nói:

"Nhưng tôi vẫn có chút phát hiện nhỏ nhỏ. Vì họ cho rằng tôi đã giết hại Tiểu Lô. vậy thì tôi cũng bắt đầu điều tra từ anh ta. Tôi đã âm thầm điều tra thân thế của Tiểu Lô, hóa ra trước khi làm việc trong phòng thí nghiệm của Trần Tứ Kiến, anh ta đã học ở Học viện y Kim Đại."

"Sao cơ? Anh nói tới chỗ này sao?"

"Không sai, xem ra thì cậu với anh ta còn là bạn học cùng trường đó!"

"Đợi đã, đợi đã!" - Đường Phong cảm giác như bị ai đó đâm mạnh vào đầu một cái, anh bỗng chốc suy nghĩ rối bời,

“Đầu óc tôi có chút hỗn loạn, anh bảo rằng Tiểu Lô tốt nghiệp trường Kim Đại sao?”

“Đúng! Tốt nghiệp Học viện y xong, đáng nhẽ ra Tiểu Lô có cơ hội ra nước ngoài du học, hoặc vào bệnh viện lớn trở thành bác sỹ ngoại khoa giỏi, nhưng anh ta lại khiến mọi người bất ngờ khi trở thành trợ lý của Trần Tử Kiến.”

“Lẽ nào anh ta thay đổi đam mê ư...” - Đường Phong ngẫm nghĩ, “Nếu như Tiểu Lô có vấn đề, vậy thì Trần Tử Kiến cũng có vấn đề à?”

"Không! Không thể như vậy, tôi biết Trần Tử Kiến bao năm nay, anh ấy không thể có vấn đề được" - Hàn Giang khẳng định.

“Hiện giờ thì có gì là không thể chứ!” -
Đường Phong phản bác lại.

“Nhưng Trần Tử Kiến đã chết rồi!”

“Dĩ nhiên, Trần Tử Kiến có lẽ chẳng có vấn đề gì cả, anh ta chết là do đã phát hiện ra âm mưu của Tiểu Lô.”

“Âm mưu của Tiểu Lô ư?”

“Ừm, Tiểu Lô chắc chắn là người của Tướng quân, anh ta đang triển khai một âm mưu nào đó. Nhưng sau này đã bị Trần Tử Kiến phát hiện, nên anh ta đã giết chết Trần Tử Kiến. Sau đó, khi tôi vừa mới nghĩ ra Tiểu Lô có vấn đề, thì anh ta lại bị người của Tướng quân giết người diệt khẩu, đồng thời còn ám hại cả anh, một mũi tên trúng hai đích, không thể nói là không cao tay.”

“Nhưng cho dù là Tiểu Lô hay Trần Tử Kiến, thì trước đó họ làm sao biết được là tôi muốn tìm họ để phục chế xương sọ của người đàn bà Đảng Hạng đó..- Hàn Giang chìm trong suy tư.

2

Đường Phong và Hàn Giang bước ra khỏi thư viện, trời hình như đã ngớt bớt mưa, trên đường đi cả hai đều im lặng, lặng lẽ bước đi. Hàng cây ngô đồng rậm rạp che kín ánh đèn đường, hai bóng người dài thượt lác lác trên con đường vắng vẻ.

Đột nhiên, Đường Phong quay ngoắt người lại, trong màn mưa giăng kín, ngoài ánh đèn đường ra, thì chẳng nhìn thấy gì cả. Hàn Giang cũng quay người

lại, nghi ngờ nhìn về phía sau rồi lại nhìn Đường Phong hỏi: “Cậu nhìn cái gì vậy?”

Đường Phong cứ nhìn chằm chằm mãi về phía sau, phải một lúc anh mới cất giọng: “Thời gian này tôi luôn cảm thấy có đôi mắt cứ nhìn tôi chằm chặp... Không phải là anh chứ?”

“Tôi?! Không phải tôi đang đứng trước mặt cậu sao?” - Hàn Giang nói đầy vẻ vô tội.

“Có khi nào tôi bị người của Tướng quân theo dõi...”, Đường Phong lẩm bẩm.

“Đừng nghĩ lung tung nữa, ở đây lấy đâu ra người?” - Hàn Giang cảnh giác quan sát xung quanh. Dựa vào nhạy bén nghề nghiệp bao năm của mình, anh đoán rằng

không có ai theo dõi họ cả, lúc này anh mới vỗ vào vai Đường Phong nói: “Tôi thấy mấy hôm nay cậu căng thẳng quá đấy nên mới nảy sinh ảo giác.”

“Có lẽ là vậy!”, Đường Phong không nói thêm gì nữa, hai người lại im lặng, đi mãi cho tới khi tới nhà của Đường Phong. Nơi ở của Đường Phong chật đầy sách, gần như không có chỗ cho Hàn Giang đứng. Đường Phong vội vàng thu dọn, cuối cùng cũng có được một chỗ cho Hàn Giang. Hàn Giang nhìn căn buồng chật đầy sách của Đường Phong bỗng bật miệng: “Ban nãy trên suốt đường đi tôi nham nĩ mãi cũng chỉ có thể có một cách giải thích, Tiểu Lô ở bên cạnh Trần Tử Kiến, chắc chắn là có mục

đích gì đó”.

“Vậy thì phải xem Trần Tử Kiến làm gì đã. Ngoài nghiên cứu bộ xương mà chúng ta mang tới ra, thì trước đó Trần Tử Kiến nghiên cứu về lĩnh vực gì?”

“Cái này tôi cũng đã điều tra qua rồi, Trần Tử Kiến từ trước đến nay chuyên nghiên cứu về gen di truyền của người cổ đại.”

“Người cổ đại... gen di truyền? Đây quả là một lĩnh vực nghiên cứu rất đặc biệt, không phải ông ấy muốn người cổ sống lại đấy chứ?!” - Đường Phong buột miệng.

“Làm người cổ đại sống lại?” - Câu nói của Đường Phong khiến Hàn Giang ngạc nhiên, “Có khi nào giống như trong phim

không nhỉ, lấy ADN từ trên xương sọ của người cổ đại, sau đó khôi phục gen của họ?”

Đường Phong nhìn bộ dạng của Hàn Giang, thần thờ gật đầu: “Về nguyên lý mà nói thì là như vậy, nhưng về mặt kỹ thuật thì không đơn giản, chủ yếu là rất khó để lấy được ADN dùng được trên xương của cổ nhân, ngoài ra về mặt pháp lý và luân lý cũng không cho phép.”

“Lẽ nào Trần Tử Kiến và Tiểu Lô đang thực hiện ý đồ khôi phục lại ADN của người cổ đại?” - Hàn Giang lẩm bẫm.

“Nếu là như vậy thì quả là một thí nghiệm điên rồ!”

“Nhưng thí nghiệm đó thì có liên quan gì tới kệ tranh ngọc?”

“Liên quan, chắc chắn bên trong có gì đó liên quan! Đó có thể là một kế hoạch điên rồ của Tướng quân!”

“Không! Tôi có linh cảm việc này không đơn giản như vậy, thí nghiệm của Trần Tử Kiến và Tiểu Lô có lẽ không điên rồ như chúng ta tưởng, nhưng âm mưu bên trong chắc chắn sẽ điên rồ hơn những gì chúng ta biết”, Hàn Giang suy đoán.

Đường Phong trầm ngâm một hồi, nói tiếp: “Không, bất luận hội Tiểu Lô đang thực hiện nghiên cứu gì thì âm mưu bên trong chắc chắn không đơn giản như những gì hiện giờ chúng ta biết. Tôi đã từng hỏi qua Triệu Vĩnh về tình hình khám nghiệm tử thi của Tiểu Lô. Anh ấy nói rằng trên người Tiểu Lô không có

hình xăm đó, lúc đó tôi đã đưa ra nghi vấn của mình, nhưng anh ấy không buồn bận tâm. Nếu như Tiểu Lô không phải là người của Tướng quân, vậy thì âm mưu bên trong còn phức tạp hơn.”

“Ừm, giống như trước đây chúng ta từng phân tích, vẫn còn một thế lực mà chúng ta nhìn thấy là cũng dính dáng tới việc này.”

“Khả năng Tiểu Lô đã làm việc cho bọn chúng.”

“Được rồi, tạm thời không suy đoán nữa, nói về phát hiện của anh đi!”

“Tôi?!” - Đường Phong nhún nhún vai,

“Tôi giam mình hơn nửa tháng trong thư viện nhưng chẳng thu hoạch được gì cả!”

- Đường Phong thất vọng nói.

“Chẳng thu hoạch được gì cả? Thật sự hết cách với những văn tự Tây Hạ đó rồi sao?”

“Hết cách rồi, đến giáo sư La cũng không giải mã được ý nghĩa của những văn tự Tây Hạ đó, huống hồ là tôi! Nhưng dựa vào những manh mối trước đây, tôi đoán rằng những chữ Tây Hạ mờ ảo phía sau kệ tranh ngọc rất có khả năng là một đoạn lời nguyện Tây Hạ cổ xưa”.

“Lời nguyện, những lời nguyện đó có tác dụng gì?”

“Hiện giờ vẫn chưa biết được. Tôi đã từng hỏi Triệu Vĩnh về máy tính của Tiểu Lô, hy vọng có thể tìm thấy bài luận văn trong đó. Nhưng Triệu Vĩnh nói rằng họ đã kiểm tra rất kỹ trong máy tính của

Tiểu Lô nhưng bên trong lại không có bài luận văn mà tôi đã từng trông thấy.”

“Theo như cậu nói thì Tiểu Lô và Tymoshenko lúc còn sống hình như đều nghiên cứu về lời nguyên Tây Hạ?”

“Nhưng chắc là họ không hề hay biết về những dòng chữ Tây Hạ phía sau kệ tranh ngọc!”

“Điều này không quan trọng nữa rồi vì kệ tranh ngọc đã bị mất. e rằng Tướng quân đã biết được bí mật của kệ tranh ngọc, thời gian của chúng ta không còn nhiều đâu!” - Hàn Giang ngập ngừng rồi lại nói: “Lần này tôi tới chỗ cậu là muốn tìm cậu cùng đi kiếm tìm Hạng Hải Mật Thành trong truyền thuyết đó.”

“Chỉ dựa vào hai chúng ta?” - Đường

Phong do dự. “Đúng! Hai chúng ta, chúng ta có bản đồ, vậy tại sao không thử xem? Hơn nữa, để gột rửa nỗi oan của tôi thì cũng cần phải tìm thấy Hạng Hải Mật Thành. Ngoài ra, vẫn còn một việc, đó là phải điều tra về quá khứ của Tiểu Lô thử xem có thể tìm thấy chút manh mối gì không!” - Hàn Giang đứng dậy, nhìn màn mưa đêm ngoài cửa sổ tối đen.

“VẬY... vậy thì chỉ có cách là đi tìm kiếm hồ sơ trước đây của Tiểu Lô ở trường thôi. Ngày mai tôi đưa anh tới phòng hồ sơ của trường xem sao, may mà tôi lại thân quen với thầy Châu ở đó.”

Hàn Giang im lặng, chỉ khẽ gật đầu.

3

Sáng hôm sau, trời đã tạnh mưa, Đường

Phong dẫn Hàn Giang tới phòng hồ sơ trong trường. Thầy Châu tiếp đón họ, Đường Phong nhanh chóng tìm thấy tên của Tiểu Lô trong biên hồ sơ đồ sộ - Lô Xuân, nam, ngành lâm sàng học viện Y... Đường Phong quay nhìn Hàn Giang, rồi thì thầm: “Giống hệt như anh đã điều tra”

Hàn Giang không nói gì cả, mắt dán vào bản đăng kí của học sinh trước mặt, nhìn từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên.

"Nhìn gì vậy?" - Đường Phong hỏi.

“Cậu nhìn chỗ này đi!” - Hàn Giang chỉ vào dòng chú thích ở cột dưới cùng, chậm rãi đọc: “Sinh viên này mất tích trong khoảng thời gian từ tháng 3 năm 2002 đến tháng 10 năm 2002, thông qua quyết định của Hội đồng nhà trường,

không xử lý vi phạm bỏ học.”

“Ồ! Còn cả chuyện này nữa!” - Đường Phong quay lại hỏi thầy Châu: “Trong trường chúng ta còn có cả sinh viên mất tích sao?”

Thầy Châu thân hình phốp pháp, ngẫm nghĩ một lúc rồi lớn tiếng nói: “Tôi nhớ ra sinh viên này rồi, chuyện lúc đó đúng là như vậy, học viện Y có một nam sinh mất tích hơn nửa năm, gia đình, nhà trường và cả cảnh sát tìm kiếm hơn nửa năm, sống không thấy người, chết không thấy xác. Nhưng đúng vào lúc mọi người đều cho rằng cậu nhóc đó lạnh ít dữ nhiều, thì cậu ta lại tự động quay về trường.”

“Sao bao năm vậy rồi mà bác vẫn nhớ kĩ

vậy?”

“Chuyện này hồi đó gây chấn động cả trường, cũng là chuyện hết sức ly kỳ!”

“Sao cháu không nhớ nhỉ...” - Đường Phong cố gắng nghĩ lại, trong đầu hình như cũng có chút ấn tượng nào đó.

“Người khác không nhớ cũng là chuyện thường, nhưng tôi thì lại rất nhớ. bởi vì hồi đó cảnh sát đã mấy lần tới chỗ tôi để kiểm tra hồ sơ của cậu ta..

Hàn Giang ngắt lời thầy Châu, anh hỏi: “Vậy sau đó thế nào?”

“Sau đó? Sau khi cậu ta trở về bất luận mọi người hỏi thế nào thì cậu ta cũng không nói đã đi đâu trong hơn nửa năm đó, cũng không nói tại sao lại rời khỏi trường lâu như vậy.”

“Vậy bác có biết không?” - Hàn Giang hỏi.

“Hài! Chẳng cần nghĩ cũng biết, còn có nguyên nhân nào nữa, tuổi trẻ nông nổi, chắc chắn là thất tình, hoặc vì cô gái nào đó mà bỏ đi đâu mất hơn nửa năm!”

“Đây là do bác đoán hay là thật vậy?” - Hàn Giang dường như tìm lại cảm giác điều tra vụ án trước đây.

“Đương nhiên là thật rồi!” - thầy Châu nói vẻ rất chắc chắn.

“Không phải bác nói rằng sau khi trở về Lô Xuân không chịu nói gì cả sao?”

“Thế mới nói cảnh sát nhiều chiêu, là tôi nghe cảnh sát phụ trách vụ án này nói vậy khi họ hỏi cậu Lô Xuân đó. Ban đầu cậu ta cũng không nói, nhưng rốt cuộc cũng

không thoát được sự thâm vấn của cảnh sát, nên cậu ta vẫn rả rích khai. Hóa ra năm thứ hai đại học, Lô Xuân quen một cô bạn gái học khác trường, sau đó không hiểu có chuyện gì mà cô ta lại lẳng lẽ bỏ đi. Lô Xuân giống như trúng tà vậy, nghe nói cậu ta còn về tận quê của cô này, chuyện sau đó tôi cũng không rõ lắm.”

Hàn Giang lại cẩn thận hỏi về tình hình của Lô Xuân, tới khi không hỏi thêm được gì nữa anh mới đứng dậy cáo từ.

4

Ra khỏi phòng hồ sơ, Đường Phong liền hỏi Hàn Giang: “Anh có thấy việc Tiêu Lô mất tích liên quan gì tới việc hiện giờ của chúng ta không?”

“Không được bỏ qua bất cứ manh mối nào, sự mất tích của Tiêu Lô rất khả nghi.”

“Vì một cô gái. Cô gái này là ai nhỉ?”

“Đừng nghĩ nữa, dựa vào manh mối hiện giờ chúng ta có được, thì không thể hiểu được những bí mật ẩn giấu phía sau Lô Xuân đầu. Anh ta mai phục bên cạnh Trần Tử Kiến, chắc chắn cũng phải có mục đích. Vậy mục đích của anh ta là gì? Anh ta làm việc cho ai?”

"Trong nước, Trần Tử Kiến rất có tiếng tăm trong ngành nghiên cứu nhân chủng học, tôi thấy Tiểu Lô tìm tới ông chỉ có thể là vì liên quan tới những bộ xương của người cổ đại. Như vậy cũng dễ giải thích cho việc tại sao xương sọ của

hoàng hậu Một Tạng lại bị mất.” -

Đường Phong nhận định.

“Chỉ có điều trước khi sự việc xảy ra, họ không hề biết tôi lại đưa xương sọ của hoàng hậu Một Tạng cho Trần Tử Kiến... Thôi, không nghĩ nữa, chúng ta hãy nhanh chóng chuẩn bị tới sa mạc Badain Jaran.”

Mất đi sự chuẩn bị của một tổ chức hùng mạnh, nên mọi việc đều do hai người tự làm, Đường Phong và Hàn Giang chia nhau chuẩn bị những trang bị cần thiết để tiến vào sa mạc Badain Jaran, đến khi trời tối, cả hai mới quay về chỗ ở của Đường Phong.

Khi bước ra khỏi thang máy, Đường Phong móc chìa khóa, Hàn Gian kéo đồ

đặc nặng trĩch theo sau. Đúng lúc này, Đường Phong bỗng cảm thấy có một luồng gió lạnh ập tới sau lưng. Đường Phong có cảm giác không ổn, anh định né sang một bên nhưng đã không kịp, nên cảm thấy vai mình bị vỗ bốp một cái, rồi anh đã định thần lại, cái vỗ không mạnh lắm. là ai vậy? Hàn Giang?

Đúng lúc Đường Phong quay người lại, anh liền nghe thấy tiếng cười quen thuộc, là Lương Viện!

"Cuối cùng cũng tìm được anh rồi!" - Lương Viện tươi cười.

"Sao em lại tới đây?"

"Hình như anh không chào đón em thì phải?"

"Không phải, chủ yếu là do ở chỗ anh

không an toàn."

"Không an toàn? Có gì nguy hiểm ư?"

"Em xem! Sau lưng em đang có một tội phạm bị truy nã - Đường Phong dọa Lương Viện một chút.

Quả nhiên Lương Viện bị Đường Phong dọa cho giật bắn mình, cô vừa quay đầu lại thì thấy một "tòa tháp" đen sì đang đứng sừng sững trước mắt, mặt đánh lại nhìn cô. Lúc này cô mới nhận ra đó là Hàn Giang. Nhưng Lương Viện trấn tĩnh ngay lại, "Đừng dọa em! Chuyện của bọn anh em biết từ lâu rồi".

"ồ! Cô nghe thấy gì vậy?" - Hàn Giang cảm thấy hứng thú.

"Đầu tiên là biết việc bọn anh giấu em tới núi Hạ Lan, sau đó tới chuyện đội

trường Hàn của các anh xảy ra chuyện, tiếp theo thì bọn anh giải tán, tất cả kê tranh ngọc cũng bị mất sạch.”

“Nguồn tin của em cũng chính xác đây!”

“Em hỏi từ chỗ Triệu Vĩnh mà!” - Lương Viện cười nói.

“Anh ta nói hết với em dễ dàng vậy sao?”

“Tất nhiên không có chuyện đó. Nhưng em có cách khiến anh ta phải ngoan ngoãn nói ra!” - Mặt Lương Viện đầy vẻ đắc ý.

“Ồ! Cô tra tấn anh ra ư?” - Hàn Giang cười.

“Khỏi cần tra tấn, các anh vẫn còn nợ nhà em một kê tranh ngọc đây!”

“Ừ cũng đúng, nắm được điểm yếu của người ta, ban đầu tôi còn hứa với cô và cha cô, không ngờ lại như ngày hôm nay...”

“Thôi, anh không phải tự trách nữa, em vừa nghe Triệu Vĩnh nói là anh lấy cắp cắp kẹ tranh ngọc liền lập tức nhảy lên. Em không bao giờ tin là anh đã lấy cắp kẹ tranh ngọc, nhưng... nhưng tất cả những gì chúng ta làm đều đổ xuống sông xuống biển hết cả rồi!” - Lương Viện vừa nói vừa an ủi Hàn Giang.

Hàn Giang nghe Lương Viện nói xong, thì rất cảm động, vỗ vỗ vai cô: "Van may là sự việc không đến nỗi quá tệ, chúng ta vẫn còn những bức ảnh mà Đường Phong chụp được. Tôi và Đường Phong đang

chuân bị tới sa mạc Badain Jaran tìm kiếm thành cổ mất tích đó.”

“Chỉ dựa vào hai người? Và thêm mấy bức ảnh?” - Lương Viện lắc đầu hỏi lại.

“Nhưng hiện giờ bọn tôi chỉ có vậy, không còn sự lựa chọn nào khác!” - Hàn Giang nói.

“Hi hi! Bởi vậy mà em đến giúp các anh đây!”.

Lương Viện cố ý cười bí hiểm với Hàn Giang.

“Giúp bọn anh? Em giúp được gì bọn anh?” - mặt Đường Phong tỏ vẻ khó hiểu.

"Đừng dài dòng nữa, mau mở cửa đi, ở đây tai vách mạch rừng, thiên cơ không thể tiết lộ!" - Lương Viện càng lúc càng tỏ ra bí hiểm.

Ba người vào trong nhà, Đường Phong cười nhạt, hỏi Lương Viên: “Thôi đi, đại tiểu thư, có gì nói mau ra, bọn anh còn bận đây này.”

"Anh thái độ gì vậy, em từ ngàn dặm xa xôi tới đây tìm anh, anh cũng phải để em nghỉ ngơi một lúc đã chứ, mau rót cho em cốc trà đi!" - Lương Viên khế trách mắng Đường Phong.

Đường Phong không nhúc nhích, anh nhìn sang Hàn Giang, nhưng ngược lại Hàn Giang lại hứng thú với câu chuyện của Lương Viên, nên càu nhàu Đường Phong. Đường Phong đành phải miễn cưỡng bung trà lên cho Lương Viên rồi cố rặn ra nụ cười: “Đại tiểu thư, có cần bóp

chân cho cô không?”

Lương Viện lườm Đường Phong: "Cái này ấy à, thôi khỏi. Chúng ta nói chuyện chính đi. Đúng là em tới giúp bọn anh đó. Hơn nửa tháng trước, trong lúc thu dọn di vật của ông nội trong kho, em đã phát hiện thấy một cuốn nhật ký."

"Nhật ký!" - cả Đường Phong và Hàn Giang đều tròn xoe mắt, họ trông thấy Lương Viện lấy từ trong túi ra một cuốn sổ bìa da màu đỏ sậm, thoạt nhìn đã thấy vẻ cũ kỹ của nó.

Đường Phong đưa tay ra định cầm lấy cuốn sổ nhưng Lương Viện giật ngay lại. Cô nói: "Muốn đọc cuốn sổ này thì phải hứa với em một việc trước đã!"

"Em còn ra điều kiện nữa ư? Việc gì?" -

Đường Phong chau mày.

Em muốn cùng các anh đi tìm kiếm tòa thành cổ Tây Hạ đó!”

“Không được! vốn dĩ bọn anh đã đủ phiền phức rồi, em đừng gây thêm phiền phức cho bọn anh nữa!” - Đường Phong quả quyết từ chối yêu cầu của Lương Viện. Nhưng khi anh nhìn Lương Viện, lại thấy mềm lòng, liền nói: “ở đó rất nguy hiểm, còn nguy hiểm hơn mọi thứ chúng ta gặp trước đây. Hơn nữa, em xem tình hình của chúng ta hiện giờ, lão K giải tán rồi, thế lực của chúng ta hiện giờ rất mỏng, anh sợ em đi sẽ gặp nguy hiểm.”

“Cứ cho là anh có lòng đi, nhưng chính vì thế lực hiện giờ của chúng ta mỏng

nên mới càng cần tới em. Anh yên tâm, em không liên lụy đến các anh đâu!” - Lương Viện thề thốt.

“Điều này..- Đường Phong nhìn cuốn sổ trên tay Lương Viện, chần chừ một lúc, sau đó gật gật đầu, “Thôi được, anh đồng ý!”

Đường Phong vừa nói, vừa nhân lúc Lương Viện lơ đãng giật ngay lấy cuốn sổ trong tay cô, vội vàng lật nó ra.

Lương Viện nhanh nhẩu xác nhận lại “VẬY chúng ta hứa với nhau rồi đấy nhé. nói lời giữ lấy lời.”

Ai ngờ, Đường Phong vừa lật cuốn sổ, vừa nói: "Lời anh nói đâu có trọng lượng đâu. Chuyện của lão K chúng ta đều do Hàn Giang quyết.”

Nghe Đường Phong nói vậy. Lương Viên tức điên người: “Sao... sao anh lại không giữ lời như vậy?”

“Vì anh chỉ muốn tốt cho em!” - Đường Phong không buồn ngang đầu. Anh vội vàng đọc cuốn nhật ký của Lương Vân Kiệt.

Lương Viên bực tới nỗi không thốt nên lời, nhưng cô lại lục tìm thứ gì đó trong ba lô rồi trấn tĩnh ngay lại, vì biết chắc rằng tiếp theo sẽ đến lượt Đường Phong không yên thân. Đường Phong vội vàng đọc hết cuốn nhật ký của Lương Vân Kiệt và phát hiện thấy đây là cuốn nhật ký viết từ năm 1974 đến năm 1978, nhưng anh không phát hiện thấy bất cứ tin tức có giá trị nào đối với mình. Anh ngẩng đầu nhìn

thẳng vào Lương Viện, mặt cô hiện lên vẻ đặc ý. “Lẽ nào mình bị cô nhóc này lừa ư?” - Đường Phong vừa nghĩ vừa tiếp tục đọc nội dung trong cuốn sổ, nhưng vẫn không phát hiện thấy manh mối có giá trị, anh đưa cuốn nhật ký cho Hàn Giang, rồi cuối cùng không nhận được nữa, anh hỏi Lương Viện: “Sao chẳng có gì giá trị trong cuốn nhật ký của ông nội em cả?”

Lương Viện cười: “Em đâu có nói trong cuốn nhật ký có gì, tại anh vừa trông thấy em cầm nó là cướp ngay đấy chứ!”

“Vậy em phát hiện thấy gì?”

“Em phát hiện thấy một bức thư trong cuốn nhật ký này của ông nội.”

“Một bức thư?” - Đường Phong và Hàn

Giang đều ngạc nhiên.

Lương Viện đứng đĩnh lấy bức thư ra, đưa qua đưa lại: “Lần này còn lâu em mới bị anh lừa, em mặc kệ hai anh, ai làm chủ cũng phải đồng ý với em trước đã, cho em cùng đi tìm kiếm Hạng Hải Mật Thành.”

Đường Phong và Hàn Giang thật sự bó tay với Lương Viện. Hàn Giang bị lung lay trước: “Hay là đưa Lương Viện đi cùng, lần này chúng ta không bằng trước đây, nhân lực ít, thêm một người sẽ thêm lực lượng!”

Đường Phong ngán ngẩm lắc đầu, đành phải đồng ý. Lúc này Lương Viện mới buông tay, Đường Phong đón lấy bức thư. Phong bì thư đã ngả vàng, trông hình

thức giống phong bì kiểu Tây, ngoài phong bì có viết vài dòng chữ nước ngoài, đồng thời có kèm cả chữ Hán phần thể. Đường Phong nhanh chóng nhận ra những chữ này là tiếng Nga. Không kịp nghĩ ngợi lâu, Đường Phong tức tốc mở phong bì, rút bức thư ra, trong thư toàn những chữ tiếng Nga viết theo thể thư pháp đẹp đẽ, tổng cộng có ba trang giấy, ở giữa có kèm theo vài bức tranh đơn giản được vẽ bằng bút mực, khi Đường Phong đọc lướt qua bức thư, anh vô cùng kinh ngạc.

6

Hàn Giang nhìn bộ dạng kinh ngạc của Đường Phong, liền quay sang hỏi Lương Viện: "Trong thư nói gì vậy?"

Lương Viện so so vai: "Em không biết tiếng Nga, nội dung cụ thể em cũng không biết, thông qua phong bì và chữ ký trong thư, em nhận ra đây là bức thư ngài Misha viết cho ông nội, bởi vậy biết rằng chắc chắn nó sẽ giúp ích cho các anh."

"Đúng là thư Misha viết cho ông Lương Vân Kiệt?" - Hàn Giang lại quay ra hỏi Đường Phong.

Đường Phong gật đầu: "Đúng vậy. hơn nữa bức thư này rất quan trọng, tôi mới đọc qua một lượt. Đây là bức thư Misha viết cho ông Lương Vân Kiệt vào những năm 60 của thế kỷ XX. Trong thư kể qua về những gì Misha trải qua sau khi đội thám hiểm xảy ra chuyện."

“Ồ! Đây chính là điều mà chúng ta hứng thú nhất” - giọng Hàn Giang không giấu được vui mừng.

Đường Phong lại đọc lại bức thư trên tay thêm lần nữa, sau đó tường tận giới thiệu: “Bức thư này có thể chia thành ba phần. Phần thứ nhất là Misha kể lại qua về tình hình của ông mấy năm qua với ông Lương, đồng thời giải thích tại sao viết bức thư này. Ông cảm thấy nên nói hết những việc mà mình biết, nếu không trong lòng sẽ bất an, nghĩ đi nghĩ lại, ông chỉ có thể kể với ông Lương.”

“Xem ra Misha vẫn còn có những bí mật, những hí mật mà đến cả KGB cũng không biết!” - Hàn Giang lẩm bẫm.

Đường Phong đang định tiếp tục dịch

bức thư nhưng Hàn Giang bỗng đột ngột ngắt lời anh: “Đợi đã, Đường Phong, bạn này cậu nói bức thư này được gửi vào năm nào vậy?”

“Năm sáu... sáu mấy gì đấy!” - Đường Phong không hiểu tại sao Hàn Giang lại hỏi câu này.

“Cụ thể là năm nào?” - Hàn Giang truy hỏi.

Đường Phong lật trang cuối GỪng lên, đoạn kết Mishaviết là ngày 12 tháng 12 năm 1964. Đường Phong lại cầm phong bì lên xem, trên đó là một dòng chữ tiếng Nga được viết nắn nót “Leningrad 13.12.1964”.

“Năm 1964?” - Hàn Giang và Đường Phong đều kinh ngạc, hóa ra lại là năm

1964 đó! Hàn Giang giật ngav bức thư trong tay Hàn Giang, lật qua lật lại, xem kỹ từng chỗ một. Đột nhiên, Hàn Giang kêu lên: "Đường Phong, cậu có để ý thấy trên bức thư này chỉ có dấu tem của nơi gửi Leningrad, mà không có dấu tem của Bắc Kinh, nơi gửi đến không?"

"Á..- Đường Phong ngớ người ra.

"Việc đó nói lên điều gì?" - Lương Viện cũng có vẻ không hiểu.

"Điều đó cho thấy vào ngày 13 tháng 12 năm 1964.

Misha đã tới bưu điện Leningrad để gửi bức thư này, nhưng bức thư này lại không gửi tới Bắc Kinh!" - Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

"Sao... sao lại thế được? Vậy thì ông nội

tôi nhận bức thư này kiểu gì?" - Lương Viện không thể tin vào điều đó.

"Đúng vậy! Nếu như thư không gửi tới Bắc Kinh, vậy thì ông Lương làm sao nhận được bức thư này?" - Đường Phong lắc đầu hỏi lại.

"Đường Phong, lẽ nào cậu quên rồi sao? Năm 1964, Misha đang nằm trong vòng kiểm soát gắt Ráo của KGB. Lúc đó ông ấy có thể được tự do gửi thư từ như vậy không?" - Hàn Giang nói tới đây, liền chỉ lên nắp phong bì ở mặt sau: "Nhìn xem đây là cái gì?"

Đường Phong đón lấy bức thư, lúc này anh mới để ý thấy trên nắp đóng phong bì xuất hiện một con dấu hình chữ nhật, màu đỏ. Tuy đã bao năm tháng trôi đi, con

dấu này đã bị mờ đôi chút, nhưng vẫn có thể nhận ra ngay dòng chữ tiếng Nga trên đó: không được phép.

7

Đường Phong thần thờ nhìn con dấu màu đỏ này, "Không được phép... nghĩa là gì?" - Đường Phong hỏi Hàn Giang.

"Thế mà cũng không hiểu, nó cho thấy tuy Misha đã tới bưu điện gửi bức thư này đi, nhưng nó đã nhanh chóng bị KGB lấy lại. Sau đó đóng cái dấu 'không được phép' này lên!" - Hàn Giang giải thích.

"Vậy sau đó thì sao?" - Đường Phong truy hỏi.

"Sau đó nào?" - Hàn Giang hỏi lại.

"Sau đó bức thư này thế nào?"

“Sau đó chắc chắn bức thư này bị KGB tịch thu, còn tại sao nó lại rơi vào tay Lương Văn Kiệt thì chỉ có trời mới biết được!” - Hàn Giang ngửa hai tay ra tỏ vẻ bất lực.

“Em tưởng sẽ giúp bọn anh giải mã được bí mật, nào ngờ lại đem tới cho bọn anh thêm một bí mật nữa!” - Lương Viện thất vọng nói.

“Không! Lương Viện, bức thư cô mang đến này đối với bọn tôi rất quan trọng. Tạm thời không nói tới nội dung của bức thư, chỉ nói về cái ‘không cho phép này đã mang tới cho bọn tôi chút manh mối rồi!’” Hàn Giang hình như đã lần ra chút manh mối nào đó: “Từ phong bì thư cho thấy, không có dấu bưu điện Bắc Kinh

tức là ông nội cô chắc chắn không nhận bức thư này qua đường bưu điện thông thường. Vậy thì, bất luận là sau đó ông Lương nhận được bức thư này vào lúc nào, chúng ta đều có thể suy luận ra hai khả năng: Một là, ông Lương và phía Liên Xô có mối liên hệ nào đó mà chúng ta không biết; hai là, có vấn đề xảy ra trong nội bộ KGB. Theo như tôi phân tích, khả năng thứ nhất không lớn lắm, ông Lương không thể có mối quan hệ nào với Liên Xô, đặc biệt là vào những năm đó, vậy thì, khả năng thứ hai là lớn hơn, nhưng ...”

“Nhưng chúng ta lại gặp phải năm 1964 chết tiệt đó!” - Dương Phong nói tiếp câu của Hàn Giang.

“Đúng vậy, nếu không phải là năm 1964 thì chúng ta hoàn toàn có thể thông qua Yelena tra cứu hồ sơ về Misha trong KGB để tìm ra đường đi cuối cùng của bức thư này. Như vậy cũng có thể làm sáng tỏ tại sao cuối cùng nó lại nằm trong tay của ông Lương” - giọng Hàn Giang có chút buồn bã.

“Biết đâu... biết đâu ông em hoàn toàn vô tình có được bức thư này!” - Lương Viện suy đoán.

“Vô tình? Không, đây là việc không thể xảy ra!” - Đường Phong lắc đầu nói.

“Năm 1964, KGB bên đó xảy ra chuyện gì thì chúng ta không biết, nhưng chúng ta có thể suy đoán tung tích của bức thư này từ những gì Lương Vân Kiệt gặp phải

trong nước. Những gì ông Lương gặp phải sau khi từ đội thám hiểm trở về. trước đây chúng ta đều đã biết. Thử nghĩ một chút, giả dụ ông Lương có được bức thư này vào năm 1964, thì sau đó lẽ nào ông đã mang theo cả nó vượt biên tới Hồng Kông?”

“Ý anh là sau này ông Lương mới có được bức thư?” - Đường Phong hiểu ngay ý Hàn Giang.

“Ừm, tôi nghĩ vậy, còn về chuyện sau này làm sao ông Lương có được bức thư thì chỉ có cách phải làm sáng tỏ về năm 1964 đó. Tôi nghĩ, bên trona chắc chắn có vấn đề, vấn đề đều nằm trong năm 1964. Thậm chí tôi 28 I suy đoán rằng, rất có khả năng Misha cũng viết thư cho

Lương Văn Kiệt, cũng có khả năng viết cho cả Makarov. Tóm lại những bức thư đó sau này đều bị KGB tịch thu, có bức thư này không hiểu vì lý do gì mà lại rơi vào tay ông Lương!” - Hàn Giang nói.

“Vì nội dung bức thư này rất quan trọng, hay là thúng ta đọc nó đi, ban nãy tôi mới nói được một phần trong bức thư này, quan trọng là phần thứ hai. Misha kể lại cho ông Lương chút tình hình của đội thám hiểm năm đó, đặc biệt là mấy ngày trước khi đội thám hiểm xảy ra chuyện. Điều này rất quan trọng đối với chúng ta, tuy Misha kể rất ngắn gọn, hơn nữa ông cũng nói rằng rất nhiều chuyện cũ ông không thể nhớ lại được, nhưng chúng ta đã có tấm bản đồ phía sau kệ tranh ngọc,

cộng thêm bức thư của Misha nên hiện giờ chúng ta đang đến rất gần với tòa thành cổ Tây Hạ bí ẩn đó rồi!” - Đường Phong càng nói càng phấn khích.

“Đợi đã, ban nãy cậu nói ‘không nhớ hết được’ nghĩa là sao?” - Hàn Giang hỏi.

“Ồ! Cái này thì phải nói tới phần thứ ba của bức thư, ở cuối bức thư Misha có nhắc tới một loạt nghi vấn, ông ấy viết thế này..- vừa nói, Đường Phong vừa dịch từng chữ, từng câu một trong đoạn cuối cùng của bức thư của Misha.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 2

Tuyến đường của Misha

Tôi còn nhớ như in là mình đã đẩy cánh cổng đó, nhưng không thể nhớ được mình đã tới trước cánh cổng đó bằng cách nào. Sau đó, chuyện gì xảy ra bên trong tôi cũng không nhớ nữa. Cứ như thế trí óc tôi không đủ chỗ để chứa chuyện đó vậy...

1

...

Lương, tôi chỉ có thể hồi tưởng tới đây, sau trận bão cát, tôi cũng không biết mình đang ở đâu, trước mặt tôi xuất hiện một cánh cổng cao lớn chưa từng thấy. Sau khi tôi vô tình đẩy cánh cửa đó ra, cảnh tượng trước mắt giống như trong một thế giới khác, sau đó xảy ra chuyện

gì tôi đều không nhớ. Hiện giờ những gì tôi có thể nhớ được, đều là những chuyện ở sa mạc. Tôi cũng không biết mình đã đi được bao xa, vừa đói vừa mệt, rồi ông được một mục dân cứu giúp, ông ta cho tôi ăn. Tôi bắt đầu trở nên đa nghi, tối hôm đó, tôi ra đi không một lời từ biệt, rời khỏi căn lều của người mục dân Mông cổ đó, bắt đầu cuộc sống lưu lạc đàng đẵng. Tôi cũng không hiên mình bị làm sao, tôi không dám nói chuyện với ai, không dám tiếp xúc với ai, cũng không dám đi tìm cảnh sát, cả chặng đường tôi tồn tại nhờ việc ăn xin, cuối cùng tôi cũng về được Mátxcova.

...

“Xem ra suy đoán của chúng ta trước

đây hoàn toàn chính xác, Misha chính là người gần nhất với những bí mật!” - Hàn Giang chưa kịp đại Đường Phong đọc xong đã nói chen vào.

“Đúng vậy! Đoạn thư này vừa vắn bỗ sung cho khoảng trống kể từ khi đội thám hiểm xảy ra chuyện cho tới khi Misha được người ta tìm thấy. Điều đó cho thấy quả thực Misha đã tìm thấy một tòa thành cổ trong sa mạc, tuy ông không nói tòa thành cổ đó tên là gì, nhưng tôi nghĩ đó chắc chắn là Hạng Hải Mật Thành mà chúng ta ngày đêm nghĩ tới!” – Đường Phong suy đoán.

Hàn Giang gật gù: “Không sai. Misha nhắc tới 'mở cánh cổng đó ra', tôi nghĩ đó chính là cổng của Hạng Hải Mật

Thành, nhưng.- Hàn Giang ngập ngừng, “Nhưng tình hình phía sau cánh cổng ông chỉ dùng một câu duy nhất ‘cảnh tượng trước mắt như là một thế giới khác để miêu tả sơ qua, rồi nói rằng ông không nhớ gì chuyện sau đó nữa”.

"Không, tôi lại không nghĩ rằng đó là miêu tả qua loa, một câu ‘cảnh tượng trước mắt giống như là một thế giới khác’ đã nói lên tất cả. Cảnh tượng ở Hạm Hải Mật Thành chắc chắn khiến ông ấy khó miêu tả được bằng lời!" - Đường Phong nói.

Lương Viện đột nhiên nói chen vào: “Còn em thì đang nghi ngờ rất cuộc Misha thật sự không còn nhớ chuyện sau đó. hay thực chất ông ấy không tìm thấy

Hạn Hải Mật Thành, nếu như quả thật ông ấy đã tìm thấy Hạn Hải Mật Thành thì tại sao lại không nhớ gì cả?”

Câu nói của Lương Viện như gáo nước lạnh giội xuống đầu Hàn Giang và Đường Phong. “Đúng vậy! Chúng ta tốn bao nhiêu công sức mà vẫn chưa tìm thấy tòa thành cổ Tây Hạ đó. Năm đó sau cơn bão cát, sao Misha lại dễ dàng tìm thấy Hạn Hải Mật Thành như vậy?” - Hàn Giang chau mày.

"Trong thư Misha không kể tường tận về việc ông ấy làm thế nào để tới trước cánh cổng đó, có thể là ông ấy không còn nhớ rõ thật!" - Đường Phong vẫn giữ nguyên quan điểm về suy luận của mình.

"Tóm lại đoạn ghi chép này kỳ bí quá, dù

gì cũng kê lại chuyện năm đó với ông nội em rồi, vậy tại sao không kể tường tận? Là do Misha không nhớ thật, hay là do vốn dĩ ông ấy không tìm thấy Hạng Hai Mật Thành, và đó chỉ là những ảo giác của ông ấy?” - Lương Viện nói.

“Ảo giác?” - Hàn Giang ngẫm nahĩ, “Nói tới trí nhớ thì bức thư này viết năm 1964, về lý mà nói thì hồi tưởng lại chuyện cách đó vài năm chẳng có vấn đề gì cả. Neu như nói rằng trí nhớ của Misha có vấn đề, vậy thì chỉ có thể giải thích rằng đó là do não của ông bị tấn công bởi một sức mạnh nào đó.”

"Được rồi, đừng đoán nữa, thư tôi còn chưa đọc hết, do hoang tưởng hay là do trí nhớ thì chắc Misha sẽ tự nói trong

đoạn sau thôi!” - Đường Phong lại tiếp tục dịch bức thư của Misha...

2

... ..

Lương, bây giờ nhớ lại, mọi chuyện lúc đó thật sự quá thần kỳ, tôi nhớ rõ là mình đã mở cánh cổng đó ra, nhưng hiện giờ lại không tài nào nhớ được thế giới trong đó. Sau khi đội thám hiểm xảy ra chuyện, làm thế nào mà tôi tới được trước cánh cổng đó, tôi cũng không nhớ nữa. Đầu óc tôi trống rỗng, chỉ có những mảnh kí ức vụn vỡ không ngừng hiện lên trong mơ, chỉ... chỉ có điều tôi không thể ghép những mảnh vỡ đó lại, nhưng tôi đảm bảo rằng đó không phải là ảo giác, chắc chắn là vậy!

Tôi thường nghĩ rằng - Chúa ơi, lúc đó tôi đã đến trước cánh cổng đó bằng cách nào, và đã rời khỏi đó bằng cách nào? Tôi đã suy đoán ra địa điểm nơi đoàn thám hiểm xảy ra chuyện, chắc chắn không xa nơi mà tôi đã phát hiện ra cánh cổng thần kỳ... có thể một hôm nào đó, sau khi ngủ dậy, tôi sẽ cở thê nhớ lại mọi chuyện, lúc đó sẽ lai viết thư cho anh. Mong nhận được thư trả lời của anh. ngoài ra mong anh đừng tiết lộ nội dung trong bức thư này cho ai.

...

Đường Phong đọc xong bức thư. Căn phòng chìm trong im lặng, mãi lâu sau, Lương Viện mới hỏi: “Hết rồi ư?”
“Hết rồi!” - Đường Phong ưu tư gật đầu.

"Như vậy là hết sao?" - Lương Viện thắc mắc. "Lương Viện, trong những di vật của ông nội em, ngoài bức thư này ra em có phát hiện thấy thứ gì nữa không?" - Hàn Giang hỏi Lương Viện.

Lương Viện ngẫm nghĩ rồi lắc đầu nói: "“Hết rồi, chỉ có bức thư này là em còn thấy có giá trị.”"

"Xem ra đến hết đời Misha vẫn không nhớ ra được những chuyện đó" - Hàn Giang lẩm bẫm.

"Có thể ông ấy nghĩ ra rồi, còn viết cá thư cho ông Lương, nhưng lại bị KGB tịch thu!" - Đường Phong suy đoán.

"Không thể như vậy, nếu như sau đó Misha nhớ lại hết mọi chuyện, vậy tại sao Tymoshenko lại không biết?" - Hàn

Giang hỏi lại.

"Ừm, Tymoshenko?" - Đường Phong ngẫm nghĩ, "Như vậy xem ra sau đó Misha chẳng nhớ lại được gì, nhưng đoạn thư đó khẳng định địa điểm mất tích của đội thám hiểm rất gần với cánh cổng khổng lồ thần bí, điều này có khi lại có ích cho chúng ta."

Nhưng Hàn Giang lại phủ định: "Tôi cảm thấy phần lớn là do cảm giác sai lầm của Misha, thử nghĩ mà xem, nếu như Misha phát hiện cánh cổng đó rất gần với địa điểm đội thám hiểm xảy ra chuyện. Vậy thì tại sao sau cơn bão cát, chỉ có mỗi mình Misha tới được trước cánh cổng đó?"

"Đây chính là một vấn đề mới, trước

đây, tình hình cuối cùng của đội thám hiểm đều do Makarov kể lại với chúng ta. Theo như những gì Makarov kể, vào đêm đội thám hiểm xảy ra chuyện, lúc ông và ông Lương quay trở lại nơi cắm trại, thì những người của đội thám hiểm đều không thấy đâu nữa. Như vậy có nghĩa là lúc đó Misha cũng đã cùng với đội thám hiểm rời khỏi doanh trại. Chỉ có điều chúng ta và lão Mã không biết rằng, lúc đó đội thám hiểm rời khỏi doanh trại là do đi tránh bão cát một cách có tổ chức hay do hoảng hốt mà tháo chạy tứ phía?" - Đường Phong nói. "Vấn đề này tôi cũng từng nghĩ tới. Tôi nghĩ với tô chất của đoàn thám hiểm thì không tới nỗi là do yêu tô lâm lý, hoảng

hốt tháo chạy. Rất có khả năng họ rút lui một cách có tổ chức, bởi vậy khi lão Mã và Lương Vân Kiệt quay trở lại căn cứ mới không trông thấy ai cả." - Hàn Giang suy đoán.

"Nhưng họ đi đâu nhỉ? Tại sao cuối cùng chỉ có Misha là tới trước cánh cổng khổng lồ đó?" - Lương Viện hỏi.

"Tôi nghĩ rằng sau khi đội thám hiểm di tản khỏi doanh trại, chắc chắn là họ đã gặp phải sự tấn công đáng sợ nào đó, chính lần tấn công này đã giáng một đòn chí mạng xuống đội thám hiểm." - Hàn Giang tiếp tục suy đoán.

"Một đòn chí mạng? vẫn còn thứ gì đó tấn công đáng sợ hơn cả bão cát sao?" - Đường Phong không dám tin "Chắc chắn

là như vậy, đòn chí mạng đó cuối cùng đã khiến đội thám hiểm suy sụp tinh thần, tôi đoán rằng ngoài Misha ra, những người khác trong đội thám hiểm đã gặp nạn trong đòn chí mạng đó. Bởi vậy lúc đó mới không tìm thấy bất cứ thi thể của thành viên nào, nếu như họ bỏ chạy tán loạn, thì chắc chắn trong lúc tìm kiếm cứu nạn sẽ phải phát hiện thấy một vài di thể!" - Hàn Giang nói.

"Cũng có nghĩa là trong giây phút bị tấn công đó, đội thám hiểm đã không kịp phản ứng, vậy họ bị thứ gì tấn công nhỉ?" - Đường Phong nói.

"Ai mà biết được, tóm lại. Misha đã thoát được vụ đó. Nhưng rất có khả năng là đòn chí mạng đó đã khiến Misha bị

mất trí tạm thời, đến nỗi ông không thể nhớ lại sự việc xảy ra sau đó.?’ - Hàn Giang lại tiếp tục suy đoán.

"Nhưng ông vẫn nhớ cánh cổng khổng lồ đó, đồng thời còn kể rằng sau khi đẩy cánh cổng đó ra đã nhìn thấy cảnh tượng như ở trong thế giới khác!" - Lương Viện nói. "Điều này chỉ có thể nói lên rằng: cánh cổng khổng lồ và cảnh tượng; trong giây phút cánh cổng mở ra đã để lại ấn tượng sâu sắc với Misha, bởi vậy nó đã lóe lên trong đoạn kí ức ngắn ngủi đó của ông!" - Đường Phong tán thành.

"Ừm, chắc chắn là như vậy. Bởi vậy chúng ta mới đọc được một bức thư với cách diễn đạt lộn xộn như thế này!" - Hàn Giang nói tới đây, ngừng lại một

lúc, đột nhiên, anh lại nói tiếp: "Tôi bỗng lóe lên một suy nghĩ, có khi nào trước khi chết ông Lương mới nhận được bức thư này không nhỉ?"

3

Nghe Hàn Giang nói vậy, mặt Đường Phong và Lương Viện đều thất sắc, nhưng Đường Phong hiểu ngay ra ý của Hàn Giang: "Nếu như vậy, tôi cũng nghĩ ra rồi, tại sao trước khi chết ông Lương lại vội vã tới tìm tôi, tại sao bắt buộc phải đoạt được kẹ tranh ngọc. Rất có khả năng là do ông ấy nhận được bức thư này, bức thư này đã nhen nhóm trong ông hi vọng tìm kiếm thành cổ Tây Hạ, hóa giải nguyên nhân mất tích ly kỳ của đội thám hiểm'".

“Nhưng em chưa từng nghe thấy ông nội nhắc tới bức thư này lúc còn sống?” - Lương Viện nói.

“Đó là bởi vì ông nội em không muốn em tham gia vào việc đáng sợ này!” - Đường Phong đáp.

“Bức thư được gửi đi năm 1964, mà mãi tới đầu thế kỷ XXI mới nhận được, điều... điều này có chút khó tin đấy!” - Lương Viện vẫn không chịu tin.

“Như vậy đã thêm một bước khẳng định cho suy đoán trước đây của tôi, năm 1964, bức thư này không hề được gửi đi từ Leningrad. Dĩ nhiên ở đây sẽ lại xuất hiện hai khả năng: một là bức thư này bị KGB tịch thu, nếu như vậy thì bức thư đã được coi như hồ sơ bảo lưu tại Cục an

ninh Liên bang ngày nay. Một khả năng khác là bức thư đã bị một nhóm người nào đó giữ lại, mọi người nghĩ mà xem, bọn họ có thể là ai?” - Hàn Giang nói tới đây liền nhìn nhìn Lương Viện, rồi lại nhìn sang Đường Phong.

Đường Phong lập tức nghĩ ngay ra đáp án: “Phần lớn là người của Tướng quân, tôi nghi ngờ những đặc công đảm nhiệm việc bảo vệ cho Misha năm 1964 đều có vấn đề. Nếu họ không phải là người của Tướng quân thì Tướng quân sẽ là một trong những người họ.”

Hàn Giang gật gù, miệng lẩm bẩm: "Brainin, Isakov, Stechkin... Đúng! Khả năng họ đều là người của Tướng quân, mọi người có còn nhớ bộ hồ sơ liên quan

tới Misha mà Yelena tìm được không? Trong đó thiếu đúng mấy trang của năm 1964. Nếu suy đoán của tôi là thật, thì rất có khả năng mấy trang đó bị chính Brainin xé mất. Cũng chỉ có ông ta sau năm 1988 mới có khả năng tiếp xúc được với những hồ sơ tuyệt mật trong Cục an ninh được cảnh giới nghiêm ngặt.”

“Đúng vậy! Chúng ta nên nghĩ ra điều này sớm hơn. Hiện giờ chúng ta đã có thể khẳng định, Stechkin là người của Tướng quân. Brainin và Isakov cùng bị lộ tung tích rồi, vậy nếu chỉ cần giả dụ tất cả đặc công bảo vệ Misha năm 1964 đều có vấn đề, thì rất nhiều chuyện đã có thể giải thích. Nếu Brainin có vấn đề thì năm

1964, kể cả bức thư đó có rơi vào tay KGB đi chăng nữa, thì cuối cùng cũng bị Brainin đoạt được!” - Giọng Đường Phong có chút phẫn khích.

"Nhưng lại có một vấn đề nảy sinh ở đây, bất luận năm đó bức thư này rơi vào tay Tướng quân hay là bị Hrainin đoạt được từ KGB, vậy tại sao họ phải gửi cho ông Lương? Phải biết là Tướng quân không muốn Lương Vân Kiệt tham dự vào chuyện này, bởi vậy tại cuộc đấu giá kê tranh ngọc, Tướng quân mới cố tình gây khó dễ với Lương Vân Kiệt như vậy, ông ta căm hận Lương Vân Kiệt chẳng hết nữa là!” - Lông mày của Hàn Giang chau lại, nhíu vào nhau.

Đường Phong trầm ngâm một lúc, “Điều

này rất dễ giải thích, anh quên mất sự đoán của chúng ta sau khi từ núi Hạ Lan trở về sao? Chúng ta đoán rằng, trong cuộc bán đấu giá đó vẫn còn một thế lực bí ẩn, thế lực bí ẩn đó không muốn Tướng quân đoạt được kế tranh ngọc thuận lợi như vậy. Nếu quả thực ông Lương nhận được bức thư trước khi cuộc bán đấu giá diễn ra, vậy thì rất có khả năng là do thế lực đó làm!”

“Nhưng tại sao thế lực bí ẩn đó lại không chịu lộ diện mà phải gửi bức thư cho ông Lương, cố ý kích thích Lương Vân Kiệt nhỉ?” - Hàn Giang phản bác lại.

“Thật đáng ghét, hóa ra là chính bức thư này đã hại chết ông nội em!” - Lương Viện kêu lên.

"Đúng rồi, lúc em phát hiện bức thư này, bên ngoài phong bì thư có còn cái phong bì nào khác không?" - Đường Phong hỏi Lương Viện.

"Không có, em đã nói rồi, bức thư này kẹp trong cuốn nhật ký của ông nội, lúc đó em thấy toàn thứ ô vàng nên tưởng rằng bức thư này và cuốn sổ nhật ký là một!"

"Xem ra ông Lương không để lại phong bì mới" - Hàn Giang nói.

"Có thể lực lượng bí ẩn đó đã giao bức thư này cho ông Lương bằng một cách thức nào đó!" - Đường Phong nói.

"Ừm, cũng có khả năng này. Bất luận thế nào, nếu suy luận của chúng ta là thật, thì tổ chức bí ẩn đó rất có khả năng đến từ

nội bộ của Tướng quân, tôi nghĩ đây mới là vấn đề quan trọng nhất" - Hàn Giang rất quả quyết.

"Nội bộ của Tướng quân?" - Đường Phong và Lương Viên đều ngạc nhiên.

"Đúng! Nhất định là như vậy, mọi người nghĩ xem, bức thư này lúc đó rơi vào tay Tướng quân, nếu không phải là người bên cạnh ông ta, thì ai có thể có được nó rồi đưa nó cho ông Lương?"

Xem ra suy luận của Hàn Giang rất hợp lý, đến nỗi Đường Phong và Lương Viên không còn gì để nói, nhưng Đường Phong lại luôn cho rằng sự việc vốn không đơn giản như vậy.

4

Ba người phân tích xong bức thư chưa

được gửi đi này thì trời đã tối, Hàn Giang đưa bức thư cho Đường Phong và nói: “Bức thư này để lại chỗ cậu, đừng làm mất. Tuy trong thư Misha không miêu tả chi tiết về Hàn Hải Mật Thành, nhưng bức thư này rất có ích cho chúng ta. Những tường thuật về mấy ngày trước khi đội thám hiểm xảy ra chuyện trong thư, đặc biệt là địa danh xuất hiện trên bản đồ phác thảo, rất có ích cho chúng ta đây.”

“Ừm, tôi cũng đang nghiên cứu về bản đồ phía sau kệ tranh ngọc, tuy hình vẽ biểu thị rất rõ, nhưng những địa danh gần Hàn Hải Mật Thành khắc trên đó, tôi chẳng biết cái nào. Dù sao cũng đã bao năm trôi qua rồi, khả năng địa danh cũng

đã biến đổi, có khi một số địa danh cũng không còn tồn tại nữa. Nếu không biết rõ những địa danh đánh dấu trên bản đồ, mà chúng ta cứ thế tiến vào trong sa mạc, rất có thể sẽ đi sai đường. Hiện giờ có tấm bản đồ phác thảo của Misha, tôi có thể đối chiếu với những địa danh cổ trên đó, như vậy rất có thể chẳng mấy chốc sẽ làm sáng tỏ vị trí hiện tại tương ứng với vị trí nào thời cổ.” - Đường Phong thao thao bất tuyệt.

Hàn Giang đứng dậy, vỗ vỗ vai Đường Phong nói:

“Đường Phong, chúng ta không còn thời gian nữa đâu, tôi ra hạn cho cậu đêm nay phải đánh dấu được những địa danh trên bản đồ cổ lên bản đồ mới!”

“Gấp vậy sao?” - Đường Phong chau mày.

"Còn phải hỏi, đối thủ của chúa ta không đợi chúng ta làm sáng tỏ điều gì đó mới xuất phát đâu, huống hồ tôi còn là một tên tội phạm đang bị truy nã, xem ra người của Triệu Vĩnh chỉ trong vòng ba ngày sẽ tìm thấy tôi.”

"Vậy em làm gì?" - Lương Viện chớp chớp mắt, hỏi. "Cô?" - Hàn Giang nhìn nhìn Lương Viện: “Cô, lập tức nấu cơm, quét dọn nhà cửa!”

"Em mất công đến đây chỉ để làm chân sai vặt cho các anh ư?" - Lương Viện tủi thân nhìn Hàn Giang, rồi lại nhìn Đường Phong. Đường Phong đang chăm chú nhìn hình ban đồ phác thảo do Misha vẽ.

Lương Viện hậm hực đập vào Đường Phong một cái trách: "Anh cũng coi em là chân lon ton hả?"

Lúc này Đường Phong mới định thần lại, hỏi Hàn Giang: "Anh giao nhiệm vụ ọi người hết rồi, vậy anh làm gì?"

Hàn Giang ngồi luôn xuống ghế sô pha, nói: "Ăn cơm, nghe cậu báo cáo!"

"Xời! Anh vẫn tưởng anh là lãnh đạo chắc? Nếu anh mà bị Triệu Vĩnh tóm lại thì tha hồ mà ăn cơm trại giam!" - Đường Phong nói.

"Còn lâu! Kê cả tôi có bị Triệu Vĩnh bắt lại thì họ cũng phải cơm ngon rượu ngon bung lên cho tôi!"

"Thôi đi! Tôi mặc kệ hai người, tôi đi giải mã mấy cái địa danh cổ này đây!" -

Đường Phong vừa nói vừa đi vào phòng mình.

Lương Viện đành đi nấu cơm, nhưng đại tiểu thư được nuông chiều như cô thì nào có biết nấu, vậy nên lúc thì làm căn phòng khói bay mù mịt, lúc lại bốc lên thứ mùi quái dị. Rốt cuộc Hàn Giang không thể chịu nổi, anh đành xông vào bập: “Mẹ ơi, tôi bảo rồi mà, đại tiểu thư, đây là nấu cơm hay chế tạo vũ khí hóa học hả!”

“Tôi vốn không biết nấu cơm mà, anh cứ bắt tôi nấu, hay là vậy đi, tôi mời, chúng ta ra ngoài ăn!”

“Thôi đi, tôi như thế này còn xuất đầu lộ diện ra ngoài được sao? Hơn nữa, tôi nhắc nhở cô, đừng có kể cho Triệu Vĩnh

nghe tung tích của tôi, người khác cũng không được. Cô muốn cùng chúng tôi đến sa mạc thì tạm thời phải cắt đứt mọi liên lạc của cô, kể cả với cha cô!” - Hàn Giang cảnh cáo.

“Vậy nghĩa là tôi phải giao nộp cả điện thoại đúng không?” - Lương Viện sững sờ nhìn Hàn Giang.

"Không cần phải vậy, dù sao thì trong sa mạc cũng không có sóng.” - Rốt cuộc trên mặt Hàn Giang cũng hé nở nụ cười.

Dưới sự giúp đỡ của Hàn Giang, cuối cùng Lương Viện cũng nấu xong bữa cơm, nhưng Đường Phong vẫn đang mãi đi tìm kiếm những địa danh cổ, nên Hàn Giang đã gọi mấy lần, mà anh vẫn không phản ứng gì. Hàn Giang buông đũa

xuống, đang định đẩy cửa buồng của Đường Phong thì Đường Phong bỗng đột ngột kêu toáng lên rồi chạy ra :”Cuối cùng cũng nhận ra được một địa danh rồi”.

“Ôi trời! Tôi lại tưởng cậu lâu như vậy thì phải xong hết rồi chứ!” - Hàn Giang nói không chút hòa khí.

“Lấy đâu ra mà dễ thế, cô nhân vẽ bản đồ đâu có tỉ lệ, kích thước. Tôi đối chiếu từng địa danh trên bản đồ của Misha với bản đồ cổ. Misha đã cố ý đánh dấu những địa danh này bằng chữ Hán trên tám bản đồ phác thảo, nhưng tôi lại không tìm thấy địa danh cổ nào tương ứng với những chữ Hán đó trên tám bản đồ Tây Hạ cổ.” - Đường Phong giải

thích.

“Những chữ Tây Hạ đó dịch chuẩn rồi chứ?” - Hàn Giang hỏi.

"Mong anh đừng nghi ngờ về trình độ chuyên môn của tôi!" - Đường Phong hơi phật lòng.

"Vậy ban nãy cậu nhận ra địa danh nào rồi?" Đường Phong lôi ra mấy bức ảnh đã được phóng to, chỉ vào một kí hiệu trên tấm bản đồ cổ: "Chính là chỗ này, trên bản đồ cổ, địa danh được đánh dấu dịch sang chữ Hán nghĩa là 'Cửu Lý Bảo', tôi đã phát hiện ra địa danh này trên tấm bản đồ phác thảo của Misha."

Vừa nói. Đường Phong vừa chỉ lên một địa danh trên tấm bản đồ phác thảo của Misha, phấn khởi nói tiếp: "Có cái này

là sẽ có hệ thống tham khảo, tôi đối chiếu bản đồ cổ với bản đồ của Misha, đại khái cũng đã sáng tỏ được tuyến đường đi trong mấy ngày cuối của đội thám hiểm.”

5

Đường Phong dùng bút mực đỏ vẽ một đường khúc khuỷu lên tấm ảnh: “Đây đại khái là tuyến đường đội thám hiểm tiến vào trong sa mạc. Trên tuyến đường này, Cứu Lý Bảo là điểm đầu tiên, sau đó trên bản đồ phác thảo của Misha còn có ba điểm đánh dấu khác, lần lượt là 'Lang Oa', 'Thiên Hộ Trấn', 'Nguyệt Nhi Tuyền'. Trên bản đồ cổ cũng có ba điểm đánh dấu tương ứng như vậy, nhưng dịch sang tiếng Hán lại không phải ba địa

danh đánh dấu trên bản đồ phác thảo của Misha. Hơn nữa, tôi dịch theo con chữ nên không thể giải thích được nghĩa của ba chữ Tây Hạ dùng để đánh dấu. Nhưng điều này cũng bình thường, rất nhiều địa danh vốn chẳng có hàm ý gì cả, chỉ là một cái tên mà thôi.”

Hàn Giang cầm tấm ảnh và tấm bản đồ phác thảo của Misha lên, cẩn thận đối chiếu một lượt: “Hình như vị trí cũng không đúng lắm.”

"Đúng vậy, đây cũng là điều mà tôi cảm thấy kỳ lạ, tuy ba địa điểm đánh dấu trên tấm bản đồ cổ quá xa so với đường nét mà tôi vẽ, nhưng vẫn có thể nhận ra, bốn điểm đánh dấu trên bản đồ cổ, ngoài Cửu Lý Bảo đã được xác định có thể tương

ứng với tên địa danh và vị trí trên tấm bản đồ của Misha ra. tên của ba kí hiệu đều không tương ứng, vị trí cũng sai lệch.” - Đường Phong giải thích.

“Em thấy chúng ta cứ đi theo tấm bản đồ phác thảo của Misha trước đã!” - Lương Viện bỗng nói.

"Ồ! Em nói xem tại sao lại đi theo tấm bản đồ của Misha?" - Đường Phone hỏi Lương Viện.

"Đây không phải là việc bày ra rồi sao! Vì Misha đã tìm ra Hạng Hải Mật Thành, nên tuyến đường của ông ấy đáng tin hơn, dù gì tấm bản đồ cổ cũng trải qua bao năm tháng rồi, vật đổi sao dời, rất nhiều địa danh đều đã thay đổi, rất nhiều thị trấn, thành phố, sông ngòi đều đã biến

mất, nên nếu chúng ta muốn hoàn toàn dựa vào bản đồ cổ để tìm thì e rằng sẽ đi sai đường đấy!” - Lương Viện nói.

‘Em nói cũng có lý, nhưng không đúng hoàn toàn! Bản đồ của Misha chỉ vẽ tuyến đường đội thám hiểm tiến vào sa mạc, chứ không đánh dấu cụ thể vị trí của Hạng Hải Mật Thành. Chỉ đánh dấu một cái lên địa danh cuối cùng Nguyệt Nhi Tuyên hướng tây bắc, đồng thời còn chú thích: 'Cánh cổng khổng lồ, vị trí tôi ước chừng'. Đến những chuyện sau đó Misha cũng không nhớ rõ, thì e rằng những vị trí mà ông ấy tính toán trên tấm bản đồ cũng không đáng tin cậy! Bởi vậy chúng ta vẫn cần dựa vào bản đồ cổ là chính, bản đồ của Misha chỉ để tham

khảo.” - Đường Phong nói một tràng.

Hàn Giang gật gù: “Đường Phong nói có lý, mọi người xem, ở cuối bản đồ phác thảo, Misha có đánh dấu một địa danh là Nguyệt Nhi Tuyên, nghe tên thì nơi này chắc phải có một con suối, ở đây có nguồn nước, đội thám hiểm cũng không phải lo lắng nữa.” - Đường Phong tán thành.

Hàn Giang vỗ đầu một cái: “Sao tôi lại quên được nhỉ, như vậy cũng có nghĩa là đội thám hiểm đã xảy ra chuyện sau khi rời khỏi Nguyệt Nhi Tuyên, và còn xảy ra chuyện tại nơi cách rất xa Nguyệt Nhi Tuyên. Bởi vì lão Mã từng kể rằng, họ đã chia nhau đi tìm nguồn nước nhưng không tìm thấy.”

Đường Phong ngẫm nghĩ rồi nói tiếp:
"Vẫn còn một khả năng, đó là Nguyệt Nhi
Tuyền vốn dĩ không có nước".

“Không có nước?” - Hàn Giang nghi ngờ
nói.

‘Bởi vậy sau khi bị ai đó đổ hết nước dự
trữ mang theo, đội thám hiểm mới hoảng
loạn như vậy!’ - Đường Phong suy đoán.

Hàn Giang đối chiếu một lúc vị trí của
Hạn Hải Mật Thành với vị trí trên bản
đồ cổ, rồi lại nhìn kỹ tấm bản đồ phác
thảo của Misha: ‘Theo như tôi thấy thì
Nguyệt Nhi Tuyền cách Hạn Hải Mật
Thành vẫn khá xa; bởi giả dụ ở ngay
Nguyệt Nhi Tuyền hoặc là gần Nguyệt
Nhi Tuyền chính là nơi cắm trại cuối
cùng của đội thám hiểm, thì điều này rất

kỳ lạ, vì sau khi đội thám hiểm xảy ra chuyện, Misha làm thế nào mà có thể đi xa như vậy trên sa mạc?”

“Từ bản đồ cổ cho thấy, khu vực gần Hạng Hải Mật Thành hình như không phải là sa mạc Gobi, có lẽ ở đó có một ốc đảo mà chúng ta chưa từng biết tới!” - Suy nghĩ của Đường Phong bắt đầu thông suốt.

"Ốc đảo chết?" - Hàn Giang bỗng nhớ ra ốc đảo chết mà Stephen nhắc tới.

"Xem ra Mã Xương Quốc cũng từng tới Hạng Hải Mật Thành!" - Đường Phong nhìn khu vực xung quanh Hạng Hải Mật Thành trên bản đồ cổ, ở đó rốt cuộc là nơi nào? Là ốc đảo hay vực thẳm?

Đường Phong suy tư hồi lâu. rồi dùng bút chấm vào khu vực xung quanh Hạng Hải Mật Thành trên bản đồ và nói: "Xem ra chỉ có thực sự đi tới đó thì mới có thể biết được đó rốt cuộc là nơi nào."

"Nhưng chúng ta đi bằng cách nào? Đi theo tuyến đường của Misha sao?" - Lương Viện hỏi.

"Đúng! Theo tuyến đường Misha vẽ cho chúng ta, chúng ta cũng chỉ có thể theo tuyến đường của Misha tiến vào sa mạc!" - Đường Phong nói chắc chắn.

"Nhưng ngoài Cửu Lý Bảo ra, ba địa danh kia đều không tương ứng với tám bản đồ cổ mà!" - Lương Viện lại nói.

‘Vậy chúng ta hãy cùng thử xem ba địa danh này, trên tuyến đường của Misha

xuất hiện địa danh thứ tư, chắc là địa danh Misha đã nghe thấy lúc còn ở trong đội thám hiểm. Cái tên Cửu Lý Bảo này đều có trên bản đồ Tây Hạ cổ và trên bản đồ của Misha, điều đó cho thấy ít nhất thì Cửu Lý Bảo cũng đã từng tồn tại từ thời Tây Hạ và cái tên này được dùng mãi tới tận sau này;

còn lại ba địa danh không tìm thấy trên bản đồ cổ, theo như tôi suy đoán, rất có khả năng là mãi sau thời Tây Hạ mới có. Ban nãy cũng đã nói rồi, kể cả cho rằng Nguyệt Nhi Tuyên không phải là nơi cắm trại cuối cùng của đội thám hiểm đi chẳng nữa, thì cũng là nơi có thể tìm kiếm tên địa danh cuối cùng mà đội thám hiểm đi qua. Mọi người phải hiểu

rằng rất nhiều nơi trên sa mạc chưa từng có người đi qua, cũng chẳng có ai định cư tại đó, thì tất nhiên sẽ không có tên để lại. Nguyệt Nhi Tuyền là tên của nơi xa nhất trong tuyến đường của Misha, điều đó cho thấy ít nhất đó cũng là nơi thường xuyên có người qua lại, thậm chí còn có người đã từng định cư ở đó. Dĩ nhiên, điều kiện tiên đề của tất cả những điều này chính là rốt cuộc Nguyệt Nhi Tuyền có nước hay không?”

Đường Phong nói tới đây, thấy Hàn Giang và Lương Viện thi nhau gật đầu, anh lại nói tiếp: “Nói tiếp tới cái tên Thiên Hộ Trấn, nghe tên thì nơi này chắc chắn từng có một thị trấn. Có thể gọi là thị trấn thì chắc cũng phải là nơi phồn

hoa. Vậy thì trong sa mạc sao lại có một thị trấn phồn hoa được nhỉ? Từ hai chữ 'Thiên Hộ' trong địa danh cho thấy..

Đường Phong vẫn chưa nói xong, Lương Viện bỗng nói chen vào: "Em biết, 'Thiên Lộ Trấn' nghĩa của nó là ở đây đã từng có ít nhất một nghìn hộ gia đình, xem ra đây là một thị trấn khá lớn đấy".

Đường Phong lườm Lương Viện một cái: "Nói linh ta linh tinh, ai bảo em 'Thiên Hộ' tức là đã từng có nghìn hộ gia đình sống ở đó? 'Thiên Hộ' là một kiểu xây dựng thể chế quân đội trong đời Nguyên, đời Minh, giống như 'doanh trại quân đội' ngày nay. Thường thì trong thời nhà Nguyên, thiên hộ cũng được coi là một chức quan võ khá cao rồi. Ở đây gọi là

Thiên Hộ, cho thấy đã từng có một võ tướng cấp bậc thiên hộ đóng quân ở đây, đương nhiên còn có cả quân đội dưới trướng ông ta nữa. Bởi vậy mà vùng đất này mới phát triển như vậy, trở thành một thị trấn.”

"Nhưng kể cả trên bản đồ phác thảo của Misha, hay trên bản đồ cổ, đều cho thấy quanh đây chỉ là sa mạc Gobi. Không thể có một lực lượng quân đội nào có thể đóng quân lâu dài trong sa mạc được, nói gì đến việc hình thành cả một thị trấn ở đây!" - Đường Phone cũng cảm thấy rất kì lạ.

"Đường Phong, thông thường trong tay một Thiên Hộ có ít nhất bao nhiêu người?" - Hàn Giang hỏi.

“Quân số khôna rõ, nhưng tôi nghĩ trong tay một thiên hộ ít nhất chắc cũng phải có hàng nghìn người đấy!”

“Hàng nghìn người? Thật không thể tưởng tượng nổi, trong sa mạc từng có một đội quân hàng nghìn người, nhiệm vụ của họ là gì vậy?” - Lương Viện hỏi.

"Đương nhiên là đề đề phòng kẻ địch" - Đường Phong trả lời.

“Trên sa mạc thì lấy đâu ra kẻ địch!” - Lương Viện vẫn thấy không hiểu.

“Điều này thì anh không biết, nhưng nếu đúng như anh đoán thì thị trấn Thiên Hộ này tới thời nhà Nguyên mới xuất hiện, như vậy cũng có thể giải thích cho việc tại sao trên bản đồ cô Tây Hạ không có kí hiệu đánh dấu địa danh thị trấn Thiên

Hộ. Tóm lại, chắc là ở đây từng có một thị trấn phồn hoa, còn hiện giờ có còn ai ở đó hay không thì chỉ có đi mới biết được!” - Đường Phong vừa nói, ánh mắt vừa di chuyển về địa danh “Lang Oa” trên hình bản đồ của Misha.

7

Đường Phong lại chỉ lên kí hiệu “Lang Oa” trên hình bản đồ của Misha và nói: “Phía nam thị trấn Thiên lộ là Lang Oa, từ tên địa danh cho thấy, ở đây chắc là từng có sói xuất hiện.”

“Hon nữa chắc còn là một chỗ trũng. Cái này em cũng có thể đoán được, ha ha!” - Lương Viện nói chen vào.

Đường Phong khẽ hắng giọng một tiếng - “Vậy từ cái tên này em nhìn ra gì nào?”

“Nhìn ra gì?” - Lương Viện hơi ngớ người ra, “Không phải vừa nói rồi đây thôi?”

“Hừm, vậy thì lại để anh nói cho em biết nhé, chỗ trũng này cho thấy địa hình ở đây thấp, có khả năng là có nguồn nước, còn sói xuất hiện ở đây, thêm một bước nữa cho thấy rất có khả năng ở đây có nguồn nước. Bởi vậy mà bây sói trên sa mạc Gobi mới tụ tập tại đây và mới có cái tên “Lang Oa' này.” - Đường Phong lại phân tích thêm: “Nơi có người trên sa mạc Gobi, chắc chắn sẽ có nguồn nước, bởi vậy anh thậm chí còn có thể mạnh dạn suy đoán rằng, trên bản đồ phác thảo của Misha có đánh dấu bốn địa danh, trong lịch sử chắc đều là những

nơi có nguồn nước.”

“Đều có nguồn nước?” - Hàn Giang bỗng chỉ vào tuyến đường của Misha, nghi ngờ hỏi: “Tại sao Misha không đánh dấu vị trí có nguồn nước trên tuyến đường? Cậu xem, bốn chỗ này đều không có, những chỗ khác cũng không có.”

Đường Phong khẽ chau mày: “Có lẽ Misha không nhớ ra hoặc là ông ấy quên rồi chăng?”

"Quên rồi, cậu cho rằng Misha rất muốn kể lại mọi chuyện cho ông Lương nghe mà lại dễ dàng quên mất nguồn nước quan trọng như vậy? Còn nếu không nhớ ra thì cũng có khả năng này; nhưng trong thư Misha nói rằng không nhớ lại được tình hình sau khi đội thám hiểm xảy ra

chuyện, vậy tuyến đường trước đó chắc ông ấy phải nhớ được!” - Hàn Giang nói.

“Hoặc là còn có một khả năng, giống như tôi đã từng suy luận, bốn địa danh Misha chi ra chính là những nơi có nguồn nước, ít nhất là lúc đó vẫn còn nguồn nước, bởi vậy không cần cố ý đánh dấu lại kí hiệu nào cả!” - Đường Phong hình như rất tự tin về suy luận của mình.

“Được rồi, cứ coi như cậu suy luận có lý đi, nhưng chúng ta vẫn phải căn cứ theo tình hình không tìm được bất cứ nguồn nước nào để chuẩn bị nước uống mà tiến vào sa mạc!” - Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

“Ừm, lúc đó có nguồn nước không đồng nghĩa với việc bây giờ vẫn còn!” -

Đường Phong cũng đồng ý với quan điểm của Hàn Giang, anh lại nói tiếp: “Phía đông nam của Lang Oa chính là Cửu Lý Bảo, đây cũng là trạm dầu tiên sau khi tiến vào sa mạc.”

“Vậy anh lại nhìn ra điều gì từ cái tên này?” - Lương Viện hỏi.

‘Cái tên này..- Đường Phong ngập ngừng một lúc - “Nghe cái tên này thì rõ ràng ở đó là một lâu đài cổ...”

Hàn Giang cướp lời: “Dĩ nhiên có giá trị nhất chính là từ ‘Cửu Lý’ vì đây rõ ràng để chỉ khoảng cách, chỉ có điều chúng ta không biết được Cửu Lý này là chỉ khoảng cách từ chỗ nào đến chỗ nào.”

“Không phải là khoảng cách tới Hạng Hải Mật Thành đấy chứ?” - Lương Viện kêu

lên.

"Không thể! Khi nhìn thấy cái tên Cử Lý Bảo này, anh lập tức nghĩ ngay rằng đây có phải là khoảng cách tới Hạng Hải Mật Thành không nhỉ, nhưng nghĩ kĩ lại, bất luận là bản đồ cổ phía sau kệ tranh ngọc hay là kí hiệu đánh dấu Hạng Hải Mật Thành trên bản đồ phác thảo của Misha đều xa hơn chín lý. Tuy hiện giờ chúng ta chưa biết được khoảng cách chính xác để đến được Hạng Hải Mật Thành, nhưng rõ ràng đây chắc chắn không thể là chín lý!" - Đường Phong phú định suy đoán của Lương Viện.

"Vậy anh nói xem tại sao nơi này lại gọi là Cử Lý Báo?" - Lương Viện vẫn không phục.

"Nơi này chắc chắn không phải là khoảng cách tới Hạng Hải Mật Thành, nhưng chắc chắn nó là khoảng cách chín lý tới một nơi nào đó, bởi vậy mới tên là Cửu Lý Bảo!" - Đường Phong giải thích.

"Lẽ nào là khoảng cách chín lý tới biên giới sa mạc?" - Hàn Giang đoán.

Đường Phong nhìn vào hình vẽ sa mạc xuất hiện trên bản đồ cổ rồi lắc đầu:

"Không giống".

"Cũng có khả năng là cách Lane Oa chín lý?" - Lương Viện nói.

"Cũng có khả năng này. bởi vì hiện giờ chúng ta không biết được Cửu Lý Bảo này do triều đại nào xây dựng nên, mỗi triều đại trong lịch sử đều có tiêu chuẩn về 'lý' khác nhau." - Đường Phong giải

thích thêm.

"Triều đại nào xây dựng? Không phải cậu vừa nói đó sao, trên bản đồ cổ Tây Hạ cũng có cái tên Cửu Lý Bảo này, cho thấy từ thời Tây Hạ đã có cái tên này rồi và nó tồn tại tới tận ngày nay." - Hàn Giang nói.

"Nhưng chúng ta chỉ có thể đoán được tới thời Tây Hạ, còn biết đâu trước đó đã có cái tên này rồi?" - Đường Phong ngẫm nghĩ, rồi nói tiếp: "Trên bản đồ cổ Tây Hạ và bản đồ phác thảo của Misha đều có cái tên Cửu Lý Hảo, cho thấy từ thời Tây Hạ tới thời cận đại, ở đây đều gọi bằng cái tên này. Cái tên mà đã được lưu truyền bao nhiêu năm như vậy, chắc chắn là một địa phương quan trọng. Tôi

ngũ, từ hướng đông nam tiến vào sa mạc, từ xưa tới nay, trạm đầu tiên đều là địa danh Cửu Lý Bảo, nên cái tên này mới lan truyền như vậy. Còn từ Cửu Lý Bảo đi về hướng tây bắc, khả năng trong lịch sử từng xuất hiện nhiều đường đi, bởi vậy địa danh của từng đường đi không ngừng thay đổi, rất khó để lưu truyền lại.”

“Những đường đi khác nhau?” - Hàn Giang trở nên nghi ngờ, “Nói như cậu thì sau khi tới Cửu Lý Bảo, chúng ta rất có khả năng gặp nhiều đường đi khác nhau sao?”

8

Đường Phong nghe câu hỏi của Hàn Giang liền cười - “Trên sa mạc Gobi

vốn không có đường đi, về lý mà nói thì chỗ nào cũng đi được hết, nhưng chỗ nào cũng đều nguy hiểm. Cái gọi là tuyến đường, chẳng qua chỉ là đường đi mà cô nhân trước đây đã thăm dò cho chúng ta, đi theo con đường cô nhân đã từng đi, thì khả năng sẽ không lòng vòng và tránh được nguy hiểm.”

“Nhưng tôi vẫn có chút lo lắng...” - Hàn Giang ngập ngừng.

"Lo lắng gì?" - Đường Phong hỏi lại.

“Trước đó, chúng ta suy đoán rằng bức thư của Misha mãi tới trước khi chết ông Lương mới nhận được, tôi lo rằng... lo rằng đây là một âm mưu.”

"Ý anh bảo tôi..."

Lương Viện đang định nói gì đó, Hàn

Giang liền ngắt lời cô: "Lương Viện, tôi không nói cô, ý tôi định nói người mấy chục năm sau mới gửi bức thư này cho ông nội cô. Tại sao hấn lại làm vậy?"

Khỏi cần nói chúng ta cũng biết, bất luận hấn là người của Tướng quân hay là một thế lực nào đó, thì chắc chắn chúng đều có một mục đích đặc biệt."

"Nhưng từ nội dung của bức thư cho thấy chẳng phát hiện được bất thường!" -

Đường Phong nói.

"Tôi không nghi ngờ tính chân thực của bức thư, tôi đã nghiên cứu kỹ lưỡng bút tích của Misha trong cuốn sổ ghi chép, nên nắm được chữ viết của ông ấy. Theo như tôi thấy thì nét chữ trên bức thư này là của Misha, không có gì để nghi ngờ.

Nhưng tôi luôn cảm thấy bên trong có vấn đề, nên mong rằng có thể suy luận ra mục đích của một người sau mấy chục năm mới gửi bức thư này. Ngoài ra, theo như bản đồ phác thảo của Misha thì dù sao nó cũng có chút sai lệch so với bản đồ cổ!” - Hàn Giang nói ra những lo lắng trong lòng.

“Địa danh đánh dấu theo hướng đông nam của Hạm Hải Mật Thành trên tấm bản đồ cổ, có chút sai lệch so với bản đồ phác thảo của Misha, nhưng có lẽ ba địa danh khác chỉ là sự thay đổi về mặt tên gọi, còn sự sai lệch nhìn thấy trên hình vẽ có lẽ chỉ là vấn đề thị giác của chúng ta. Cho dù tuyến đường có chút sai lệch, nhưng tôi nghĩ rằng cũng không phải là

vấn đề lớn lắm.”

“Nếu sau đó Misha nhớ ra những gì đã xảy ra sau cánh cổng khổng lồ thì tốt quá. Mọi người đã từng nghĩ tới việc sau khi tìm thấy Hạng Hải Mật Thành thì Misha làm thế nào để ra khỏi sa mạc không?” - Sau một tiếng thờ dài, Hàn Giang bỗng hỏi.

“Ý anh là đó cũng là một con đường?” - Đường Phong lại hỏi.

“Lẽ nào không phải sao?”

“Nhưng Misha không nhớ gì cả. Bởi vậy anh nghĩ nhiều như vậy cũng chẳng để làm gì, chúng ta chuẩn bị đi, tới Cửa Lý Bảo trước đã!” - Đường Phong nói.

“Bây giờ không được như hồi trước đâu đấy, cậu có xe không?” - Hàn Giang hỏi.

“Bạn tôi có một chiếc Jeep, hôm nay tôi đã nói qua với cậu ấy rồi, xe thì không thành vấn đề.”

“Hừm, vậy thì cái xe của bạn cậu sẽ đen đủi đấy.

Còn nữa, hiện giờ tôi mang danh tội phạm, chúng ta không đi đường chính được, chỉ có thể đi đường nhỏ thôi.” - Hàn Giang chau mày.

“Vấn... vấn đề này cũng có thể khắc phục, chỉ có điều sẽ chậm chút thời gian.”

“Vậy thì chẳng còn vấn đề gì cả!” - Hàn Giang vừa nói vừa nhanh chóng và mấy miếng cơm. Ăn cơm xong, anh nói với Đường Phong: "Tôi nay cậu chuẩn bị xong xuôi hết đi, sáng mai xuất phát.”

“Gấp vậy sao?” - Lương Viên có vẻ không hài lòng. “Đại tiểu thư của tôi ơi, chúng ta không còn thời gian nữa đâu!” - Hàn Giang lại nói với Đường Phong: “Đồ dùng và thực phẩm, nước uống đều nhờ cậu lo cả. Ngày mai, sau khi mượn xe xong, đúng 10 giờ sáng sẽ gặp nhau trước cổng trường cậu.”

“Sao, đêm nay anh không ở lại đây ư?”

Hàn Giang tới bên cửa sổ, vén rèm cửa nhìn kỹ ra bên ngoài: “Chỗ cậu hiện giờ không an toàn nữa rồi!” “Không an toàn nữa?” - Đường Phong có vẻ không hiểu. Hàn Giang cười cười, vỗ vào vai Đường Phong: “Không phải tôi để chỗ cho cậu sao? Khà khà!” - Nói xong. Hàn Giang khoác ba lô, rồi loáng cái đã mất hút sau

cánh cửa.

9

Đường Phong phát hiện thấy Hàn Giang không xuống dưới bằng thang máy, anh ra đứng ở ban công nhìn xuống phía dưới một lúc lâu, cũng không thấy bóng dáng Hàn Giang đâu cả - “Anh ấy thành cao nhân ngoại thể thật rồi đấy! Đến không thấy bóng, đi không thấy dáng.

Đường Phong cũng bắt đầu hoài nghi. Sáng hôm sau, anh mượn bạn chiếc xe Jeep. Lúc Lương Viện trông thấy chiếc xe này, cô phen khởi reo lên: “Chiếc xe này sành điệu thật đấy, thật là đi trước thời đại.”

“Thôi nào, anh đoán là Hàn Giang mà trông thấy

chiếc xe này chắc sẽ phát điên lên mất. Thật không ngờ có mấy hôm không trông thấy mà cậu bạn anh đã kịp biến nó thành thế này rồi!” - Đường Phong cười đau khổ.

Đường Phong và Lương Viện chuẩn bị xong xuôi, lái xe tới trước cổng trường. Đúng 10 giờ sáng, người đi qua đi lại trước cổng trường đã khá đông. Đường Phong biết rất rõ là Hàn Giang muốn né tránh, vậy tại sao anh ấy lại chọn chỗ đông đúc thế này. Đường Phong ngồi trên ghế lái, nhìn quanh cổng trường, đợi gần mười phút cũng không thấy bóng dáng Hàn Giang đâu, nên anh bỗng có dự cảm không lành. “Từ trước tới nay Hàn Giang chưa hao giờ trễ hẹn!” - Đường Phong

lầm bầm.

“Từ trước tới nay?” - Mặt Lương Viên đầy vẻ khó hiểu.

"Đúng vậy, bởi vì với nghề của anh ấy thì chỉ chậm một phút thôi cũng đồng nghĩa với thất bại, thậm chí còn bị trả giá bằng mạng sống!" - Đường Phong vừa nói vừa liếc nhìn đám người trước công trường, vẫn không thấy bóng dáng Hàn Giang đâu.

Một lúc sau, Đường Phong nhìn vào đồng hồ, đã 10 giờ 15, càng lúc anh càng cảm thấy bất an. Đúng lúc anh định xuống xe quan sát thì đột nhiên, trước mũi xe xuất hiện một ông lão đeo kính râm, để chòm râu dài, trắng như lông dê núi, diện bộ vest trắng, tay còn chống ba

loong, giống như một ông lão Hoa kiều giàu có. ông ta hết ngó trái rồi lại ngó phải chiếc xe của Đường Phong. Lương Viện và Đường Phong đều bị ông lão này nhìn chăm chăm đến nổi da gà, họ không hiểu ông ta muốn gì. Lương Viện có chút căng thẳng hỏi Đường Phong: “ông lão này định làm gì vậy?”

“Anh làm sao biết được, em lấy cái móc đại tiêu thư của mình xuống hỏi ông ấy xem sao!”

"Em á? Sao lại là em? Anh làm gì?"

"Anh phải lái xe, ngộ nhờ gã này có mưu đồ gì đấy thì anh còn phải khẩn trương khởi động xe nữa chứ!" “Khà khà!

Không cần phải phiền phức vậy đâu!" -
Hình như Lương Viện có kế gì đó: “Anh

có còn nhớ lần đầu tiên em gặp anh không?

"Còn phải hỏi, đương nhiên là nhớ.

Không đợi Đường Phong nói xong.

Lương Viện bỗng ấn mạnh còi xe. Đến bản thân cô cũng không ngờ chiếc còi xe độ này lại to dị thường như vậy, khiến chính cô cũng giật bản mình. Nhìn lại ông lão trước mũi xe, ông ta đã quăng ba toong, bước thoăn thoắt tới cạnh cửa xe, gõ thật mạnh vào tấm kính. Đợi tới khi Đường Phong hạ kính xuống, ông lão đó liền phủ đầu ngay: "Mẹ kiếp, mượn cho tôi chiếc xe ghê này à, rõ ràng là muốn hại tôi."

Lúc này Đường Phong và Lương Viện mới nhận ra ông lão râu trắng trước mặt

chính là Hàn Giang: “Sao tôi lại hại anh?”

“Cậu mượn cái xe ghê này, tôi nhìn nửa ngày cũng không nhận ra nó là xe hãng SUV, chỉ thấy xanh xanh đỏ đỏ, nhí nha nhí nhố, cái xe này có đi được không đây?” - Mặt Hàn Giang hằm hằm.

“Đương nhiên là đi được mà, xe chỉ cũ chút thôi nhưng cậu bạn tôi là dân chơi xe nên đã đảm bảo rằng cái xe này đưa chúng ta tới được sa mạc!” - Giọng Đường Phong đầy vẻ thề thốt.

Hàn Giang mặc kệ Đường Phong, vẫn ngó trước ngó sau, nhìn trái nhìn phải một vòng quanh chiếc xe, rồi càng nhìn càng tức: “Đây... đây là cái quái quỷ gì vậy, nóc xe còn in hình con mèo

Garfield, trời, đây là cái gì?”

“Búp bê Hồ Lô!” - Lương Viện tranh trả lời.

“Mẹ ơi, cô lớn lên ở Hồng Kông mà cũng từng xem phim búp bê Hồ Lô à?”

“Xem rồi! Búp bê Hồ Lô, búp bê Hồ Lô...” - Nói xong, Lương Viện còn hát lại nhạc phim búp bê Hồ Lô.

Hàn Giang tức tới nổi mắt trợn trắng dã, nhưng không biết làm thế nào, anh ngồi lên ghế phụ, lúc này mới nói bằng giọng ra lệnh: “Đi thôi!”

Đường Phong khởi động xe, cười hỏi Hàn Giang:

"Sao vậy? Có cảm giác như đang ngồi trên một chú ngựa dũng mãnh không?"

"Hừ! Ngựa dũng mãnh á? Tôi thấy giống lừa dũng mãnh thì có, cậu chê bọn tôi vẫn chưa đủ bắt mắt phải không. Ban nãy tôi vừa đếm rồi đấy, cái xe này tổng cộng có bảy màu, tôi quyết định rồi, sẽ đổi tên cho cái xe ghe này của cậu thành 'Con lừa bay mau dũng mãnh'".

"Tùy anh gọi, dù gì cũng không phải của tôi".

Hàn Giang thờ dài, nói: "Tôi thấy hai người không biết trên đường đi nguy hiểm thế nào đâu, chúng ta có thể nguyên vẹn quay về hay không thì vẫn còn chưa biết được".

‘Đừng có nói bi quan như vậy! Không biết chừng chúng ta có thể nguyên vẹn trở về như trước đây, mà lại thắng lợi

lớn!” - Xem ra Đường Phong rất tự tin.
"Hừm, mong là như vậy, nhưng tôi dám chắc rằng 'Con lừa bảy màu dững mãnh' này không trở về được đâu!" - Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

Đường Phong tăng tốc, chẳng mấy chốc đã ra khỏi thành phố.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 3

CỨU LÝ BẢO

Khi Đường Phong vòng tới góc đốt lửa phía tây bắc, anh phát hiện thấy nơi này đã sụp đổ, để lộ ra một cửa động không lớn lắm. Đường Phong bò tới bên cửa

động, nhìn vào thì thấy trong đó tối đen...

1

Trên đường đi, ba người đều tránh đường cao tốc, quốc lộ, mà chỉ đi những đường nhỏ nên gặp bao nhiêu đường khúc khuỷu. Ba ngày sau, rốt cuộc họ cũng đã tới thị trấn Ejin trong sa mạc Badain Jaran, đây là thị trấn cuối cùng trước khi họ tiến vào sa mạc.

Hàn Giang ngồi trong xe quan sát, Đường Phong chọc chọc anh: “Xuống xe đi! Tôi sắp chết ngạt rồi!”

Hàn Giang không đáp lại, tiếp tục quan sát động tĩnh bên ngoài cửa kính. Đột nhiên, một chiếc Cherokee màu trắng từ phía đường quốc lộ lao tới. Hàn Giang vội vàng cúi gập người xuống, mãi cho

tới khi chiếc Cherokee đi xa, Hàn Giangs mới ngoi đầu lên.

“Sao vậy? Anh biết chiếc xe đó ư?” - Đường Phong nghi ngờ hỏi.

"Không, chắc là không biết!" - Hàn Giang nói.

"Không biết? Không biết vậy tại sao anh lại sợ sệt thế?" - Đường Phong không hiểu.

“Cẩn thận vẫn hơn, hội Triệu Vĩnh thường xuyên thay đổi vỏ xe. hướng hồ người của Tướng quân đã tới trước rồi!” - Hàn Giang nói chuyện, nhưng mắt vẫn nhìn chăm chú ra bên ngoài cửa sổ.

“Bọn chúng tới trước rồi? Sao anh biết?” - Đường Phong và Lương Viện cũng trở nên căng thẳng, nhìn ra bên

ngoài.

Hàn Giang cười: “Hai người thì nhìn thấy được gì, phải động não, không phải biết mà là phải phân tích. Chúng ta đã lãng phí hơn nửa tháng rồi, Tướng quân không đợi chúng ta đâu. Ejin là thị trấn khá lớn cuối cùng trước khi tiến vào sa mạc, chắc chắn chúng sẽ tới đây,”

"Anh nói vậy làm tôi cũng io lãng rồi đấy, lần này người của chúng ta vừa ít, trang bị lại kém, không có hậu phương chi viện nhưng lại phải thực thi nhiệm vụ nguy hiểm nhất!" - Đường Phong bắt đầu thấy lo lắng.

"Đúng vậy, nếu có Yelena và lão Mã ở đây thì sẽ giảm nhẹ cho chúng ta chút áp lực!" - Hàn Giang thở dài.

“Giờ thì anh đã nhớ tới lão Mã và Yelena rồi ư, tôi bảo anh liên lạc với họ thì anh lại không chịu!” - Đường Phong bất mãn nói.

“Tôi không liên lạc với họ vừa là để an toàn cho chúng ta, vừa là để an toàn cho họ!”

“Nghĩa là sao?” - Lương Viện hỏi.

“Nếu liên lạc với họ có thể lộ ra chúng ta, hơn nữa ICU để họ tham gia vào cũng là đẩy họ tới chỗ nguy hiểm. Lão Mã lớn tuổi vậy rồi, còn nữa...” - Hàn Giang vẫn chưa nói xong, Đường Phong và Lương Viện đều đã hiểu ra ý anh.

“Nếu có súng thì tốt!” - Sau một lúc trầm ngâm, Lương Viện bỗng nói.

“Đúng đấy! Lần này đến súng chúng ta

cũng không có" - Đường Phong cũng ưu tư trùng trùng.

Hàn Giang chau mày: “Đúng là không có súng rất hát tiện, nhưng tôi đã qua huấn luyện đặc biệt, nên chỉ cần là thứ gì có thể làm vũ khí thì tôi đều có thể dùng để đối phó với kẻ thù.”

Nói xong, Hàn Giang rút một con dao găm ra, "Đây chính là thứ duy nhất giống vũ khí mà hiện giờ chúng ta có.”

“Chỉ có mỗi cái này?” - Đường Phong chán nản lắc đầu.

“Người của Tướng quân đều là những tên liều mạng được trang bị vũ khí ngon lành!” - Lương Viện cũng nói.

“Hiện giờ nói những điều này cũng vô ích, hai người xuống xe đi, mua những

thứ cần thiết ở đây, phải mang đủ nước, còn cả dụng cụ sửa xe, săm lốp, xăng dầu... Đường Phong, cậu phải tự lo liệu, nếu chiếc xe kình này mà long ra thì việc sửa xe là của cậu đấy!" - Hàn Giang dặn dò.

"Dựa vào cái gì mà bắt tôi phải sửa xe?" - Đường Phong bất mãn kêu lên.

"Khà khà, bởi vì 'con lừa bảy màu dững mãnh' này là cậu tha về, nên cậu phải hầu nó thôi!" - Hàn Giang hất hất tay lạnh lùng nói.

2

Đường Phong lắc đầu ra vẻ bất lực, cùng Lương Viện xuống xe mua săm thực phẩm và những thứ cần thiết tại các cửa hàng ở Ejin. Khi Đường Phong và Lương

Viện trở lại xe. ba người thương lượng một hồi, rồi quyết định tìm một khách sạn khuất lấp để tạm nghỉ ngơi, thư giãn tinh thần, sáng sớm ngày mai xuất phát.

Vậy là họ tới một khách sạn tuềnh toàng, cạnh đường quốc lộ phía ngoài Ejin ở tạm. Trời nóng dần lên, đây là mùa du lịch khám phá sa mạc Badain Jaran, nhưng khách sạn nhỏ này lại không một bóng người. Chủ khách sạn là một người đàn ông ngoài 40 tuổi, râu quai nón, nói giọng Thiểm Tây. Khi Đường Phong hỏi anh ta sao không có khách du lịch, ông chủ lớn tiếng trả lời: “Chỗ tôi đây phòng ốc không ổn, nếu lái xe thêm chút nữa thì họ đều vào Ejin nghỉ hết cả rồi.”

"Ồ!" - Đường Phong như hiểu ra vấn đề.

Ông chủ bỗng tiếp lời: “Nhưng tôi qua có hai người đàn ông cũng đến nghỉ một đêm ở chỗ tôi đây.”

"Hai người đàn ông? Trông họ thế nào?"

“Không rõ nữa. Một người gần 40 tuổi, đeo kính, còn người kia trẻ hơn một chút, rất vạm vỡ!”

“Họ đi chưa?”

“Sáng sớm hôm nay trời vẫn chưa sáng đã đi rồi.” Những gì ông chủ khách sạn nói khiến Đường Phong trở nên cảnh giác, anh lập tức hỏi tiếp: ‘Họ đi đâu?’”

“Họ giống các anh, lái chiếc xe Jeep, tôi thấy hình như đi về hướng sa mạc”, ông chủ khách sạn vừa nói còn vừa lấy tay chỉ chỉ ra ngoài cửa. Đường Phong nhìn theo, đối diện bên đường chính là sa mạc

mênh mông.

“Họ từ đây tiến vào sa mạc sao?”

“Không! Tuy trên sa mạc nhìn thì có vẻ chỗ nào cũng đi được, nhưng thực ra không phải vậy. Nếu không muốn gặp nguy hiểm thì tốt nhất là đi theo một tuyến đường nhất định, vì dù gì thì đó cũng là những tuyến đường mà người xưa từng đi qua!” - ông chủ nói rất thành thật.

Đường Phong gật gù: “Xem ra anh biết chỗ đi vào sa mạc!”

“Đương nhiên, tôi ở đây hơn chục năm rồi, dĩ nhiên biết đường đi, xem ra các anh cũng muốn tiến vào sa mạc phải không!”

Đường Phong quay nhìn Hàn Giang đang ngồi trong góc phòng, Hàn Giang chẳng

nói năng gì, cũng không ra ám hiệu gì cho Đường Phong. Lúc này, Lương Viện vồn vã nói: “Đúng vậy, chúng tôi muốn tiến vào trong sa mạc, anh có biết đường nào tới Cửu Lý Bảo gần nhất không?”

Lương Viện không chỉ thừa nhận họ muốn tiến vào sa mạc, mà đến cả nơi cần đến cô cũng nói ra rồi. Đường Phong lờm Lương Viện một cái, Lương Viện coi như không nhìn thấy. Ông chủ khách sạn nhìn về phía Lương Viện, cười nhe ra cá hàm răng vàng: "Cô gái, tôi đoán ngay được là mọi người vào trong sa mạc vì muốn tới Cửu Lý Bảo, mọi người qua đây nhìn".

Nói xong, ông chủ dẫn Lương Viện ra trước cửa khách sạn, Đường Phong và

Hàn Giang cũng theo sau. Ông chủ chỉ tay về hướng thị trấn Ejin. nói: “Từ đây đi thêm một cây số, tức là trước khi vào thị trấn, mọi người sẽ nhìn thấy một tấm biển chỉ đường ven đường cái. Từ tấm biển đó đi tiếp, mọi người sẽ trông thấy một con đường do nhiều xe qua lại trên sa mạc mà thành. Đi theo con đường cát sỏi đó khoảng ba cây số, trước mặt sẽ xuất hiện một cột mốc đánh dấu. Đó chính là nơi mà ai tiến vào sa mạc cũng phải đi qua. Người Torghut bản địa cho rằng, vùng đại sa mạc này có thần linh bảo hộ, bởi vậy tốt nhất là mọi người nên vái vái vái trước cột mốc đó. Ở đây tôi có dải khăn trắng, tốt nhất mỗi người nên dâng một dải khăn lên cột mốc.”

Lúc này, ông chủ khách sạn lại lấy từ sau cánh cửa ra ba dải khăn trắng, Lương Viện chắc là lần đầu nhìn thấy thứ này. Cô phấn khởi đón lấy, hai tay chụm vào nhau khấn vái.

“Dải khăn này mất tiền không?” - Đường Phong hỏi.

“Không đắt, 30 tệ.” - Vừa nói, ông chủ vừa giơ ba ngón tay lên đưa qua đưa lại trước mặt Đường Phong.

“Gian thương, một đoạn lụa trắng mà những 30 tệ!” - Đường Phong thầm chửi rủa trong lòng.

Đường Phong miễn cưỡng đang định móc tiền ra trả, thì Lương Viện đã móc ngay ra tờ 100 tệ, khẳng khái nói: “Không cần trả lại”.

Đường Phong nhủ thầm trong bụng: đúng là xuất thân con nhà giàu có khác. Lúc này, Lương Viện lại hỏi: “Vậy sau khi đi qua cột mốc đó thì sao?”

“Qua cột mốc đó sẽ có hai con đường, một đường là phía tây nam cột mốc, đường đó sẽ dẫn tới Hồ Dương Lâm, cũng là đường mà phần lớn du khách đều đi; còn đường kia phía tây bắc cột mốc, chính là Cửu Lý Bảo mà mọi người muốn tới!” - ông chủ giới thiệu.

"Hướng tây bắc! Hoàn toàn khớp với tuyến đường trên bản đồ cổ và bản đồ phác thảo của Misha.-' - Đường Phong ngẫm nghĩ, trong lòng cũng có chút chắc chắn. Anh nóng lòng muốn tìm hiểu nhiều thêm về mọi thứ liên quan tới tuyến

đường bí ẩn này, nhưng anh lại không cảm thấy yên tâm trước ông chủ khách sạn.

3

Đúng vào lúc Đường Phong đang chân chừ thì Lương Viện lại tiếp tục hỏi ông chủ khách sạn: “Xem ra anh rất thông thạo địa hình ở đây, vậy anh đã tới Cửu Lý Bảo chưa?”.

"Cửu Lý Bảo... mấy năm trước tôi cũng từng tới rồi, nhưng ở đó chẳng có gì cả, rất hoang vắng, bởi vậy cũng rất ít du khách tới đó!" - ông chủ như đang hồi tưởng lại chuyện gì đó.

"Chẳng có gì cả ư?" - Lương Viện ngạc nhiên. "Vậy tại sao lại gọi là Cửu Lý Bảo? Nghe tên gọi chắc là có tòa lâu đài

ở đó!” - Đường Phong cũng ngạc nhiên. Ông chủ khách sạn lại cười nhẹ xỉ vàng ó: “Lâu đài? Đó thực ra là đài phóng hỏa từ đời nhà Hán, hoang phế bao năm nay rồi, chỉ đốt lửa và xây dựng trên sa mạc để làm cột mốc đánh dấu cho người qua lại, bởi vậy những người ở đây cứ gọi tên như vậy thôi.”

"Đài đốt lửa thời Hán?!" - Đường Phong không khỏi thất vọng, nhưng anh không cam lòng, vẫn truy hỏi: "Ở đó có nước không?"

"Nước?" - Ông chủ khách sạn khẽ hừm một tiếng, "Tiến vào sa mạc Gobi mà anh vẫn muốn có nước sao? Tôi nói ọi người biết, chỗ tôi đây là trạm cuối cùng trước khi tiến vào sa mạc, muốn lấy nước thì

tôi có thể bán ọi người.”

"Không! Chúng tôi đã mang theo nước rồi." - Đường Phong từ chối ông chủ.

Hình như ông chủ khách sạn rất thất vọng, đang định quay vào trong nhà thì Lương Viện phản ứng rất nhanh, tóm ngay ông ta lại: “Ông chủ, chỉ là nước thôi mà, tôi mua, tôi vẫn còn vài chuyện muốn hỏi ông đây!”

Rốt cuộc Lương Viện đã mất 25 tệ mỗi chai để mua hai chai nước khoáng mà Đường Phong chưa từng nghe thấy nhãn hiệu đó bao giờ. Đường Phong âm thầm chửi rủa "Gã gian thương này trông mặt mũi phúc hậu mà có một lúc đã kiếm của người ta hơn trăm tệ! Hắn ta thấy Lương Viện có tiền, chuẩn bị chặt chém đây

mà.”

Ngược lại, Lương Viện lại không coi đây là vấn đề: "Ông chủ, vậy ông có biết Cửu Lý Bảo trước đây có nước không?"

“Trước đây?”

“Ừm, ví dụ như mấy chục năm trước hoặc là thời cổ đại ấy.”

“Cái này... cái này thì tôi không biết, nhưng kể từ khi tôi tới đây thì chưa từng nghe thấy Cửu Lý Bảo có nước bao giờ! Lúc tôi tới Cửu Lý Bảo thì ở đó toàn cát vàng, nên không thể nhận ra là đã từng có hồ nước hay giếng ở đó.”

"Vậy ông đã từng nghe nói tới Lang Oa chưa?"

“Lang Oa? Cái tên này hình như đã nghe người ta nhắc tới, nhưng tôi chưa từng

tới đó nên cũng không biết tình hình ở đó.”

“VẬY THIÊN HỘ TRẦN THÌ SAO?”

“Cái này thì tôi còn chưa từng nghe thấy bao giờ!” - Ông chủ khách sạn lắc đầu ngay.

“VẬY NGUYỆT NHI TUYỀN?” - Lương Viện cũng không hỏi ý kiến Hàn Giang, Đường Phong, mà nói luôn ra một tràng tên những địa danh mà cô biết, khiến Đường Phong tức tối đến nổi trợn mắt lên nhìn cô.

“NGUYỆT NHI TUYỀN?” - Ông chủ khách sạn hình như đang ra sức nhớ lại điều gì đó. Bỗng nhiên, ông ta dường như nghĩ ra điều gì: “Hình như tôi đã từng nghe người ta nhắc tới Nguyệt Nhi Tuyền, có

người đã từng tới đó và kể lại rằng ở đó có nước.”

“Thật sao! Có nguồn nước?” - Lương Viện trở nên phấn khích.

“Tôi cũng chỉ nghe qua, còn ở đó rất cuộc có nguồn nước hay không thì tôi cũng không rõ.”

Lương Viện nhìn lại Đường Phong, những gì ông chủ khách sạn nói. bỗng chốc đã khiến tư duy của Đường Phong rối tung cả lên quả thực Nguyệt Nhi Tuyên có nguồn nước? Vậy thì ở đó chắc chắn không phải là trạm cuối cùng khi đội thám hiểm xảy ra chuyện. Có thể là do Misha thật sự không nhớ nổi tuyên đường tiếp theo nói sau Nguyệt Nhi Tuyên, hoặc là đội thám hiểm đã từng đi

qua Nguyệt Nhi Tuyên, rồi lại đi tiếp rất xa?

4

Sau một hồi trầm ngâm, Đường Phong vẫn không suy nghĩ ra điều gì. Lúc này, Hàn Giang vốn im lặng từ đầu tới giờ bỗng hỏi: “Ông chủ, vậy hai người đàn ông nghỉ lại khách sạn đi về hướng nào vậy?”

Người chủ khách sạn như khẽ giật mình nhẹ một cái, ông ta quay lại nhìn Hàn Giang. Hàn Giang đội chiếc mũ đánh bóng chày, lưỡi mũ kéo xuống rất thấp, nên hình như ông chủ cảm thấy bất an trước người khách kiệm lời này. Ông ta khẽ ngó người ra một lúc rồi mới nói: “Họ... họ đi đâu làm sao tôi biết được,

nhưng họ từng hỏi thăm tôi đường đi.

“Hỏi thăm về Cửu Lý Bảo?” - Hàn Giang ngẩng đầu lên, nhìn ông chủ khách sạn.

"Ừm, nhưng họ không hỏi nhiều như thế này đâu, chỉ hỏi Cửu Lý Bảo thôi.”

“Ồ! Họ có nói tới Cửu Lý Bảo làm gì không vậy?”

"Không, họ không nói.”

“Gần đây anh có để ý thấy người nào tới Ejin không?”

“Người à. mỗi ngày đều có người qua lại, bao nhiêu là người.”

“Ý tôi là người nào đó quái dị một chút!”

“"Người quái dị?" - Ông chủ khách sạn

lắc đầu rồi lập tức cười lộ ra hàng răng vàng: “Nếu nói ai đó quái dị thì mấy người các anh rất quái dị đấy. Hỏi han nhiều như vậy, rất ít người đi con đường hướng tây bắc chứ đừng nói tới việc tới Lang Oa. Tôi ở đây mấy chục năm rồi, những người đi theo hướng tây bắc phần lớn đi tới Cửu Lý Bảo xem cái đài đốt lửa đó rồi quay lại đi về. Từ Cửu Lý Bảo tiếp tục đi về hướng tây bắc thì e rằng chẳng có đường đi đâu.”

“Tại sao không có ai đi hướng tây bắc?”
- Hàn Giang hỏi.

"Bởi vì con đường đó rất nguy hiểm, không có nguồn nước, khi có bão cát sẽ quét sạch mọi thứ. Quan trọng hơn là con đường đó có đi tiếp thì ngoài cát vàng

cũng chỉ có cát vàng, căn bản không thể đi được đến cuối đưcmg.”

Hàn Giang nghe xong những gì ông chủ khách sạn nói lại cúi đầu, không nói thêm gì nữa, anh đang chìm trong suy tư.

Ông chủ khách sạn vẫn nói tiếp: “Bởi vậy tôi khuyên mọi người đừng đi tới đó nữa, ở đó thật sự rất nguy hiểm. Theo như người già địa phương kể lại, thì sâu trong sa mạc là nơi ở của ác quỷ. Từ Cửu Lý Bảo đi tiếp xuống phía tây bắc chính là tiến vào khu vực ác quỷ. Từ xưa đến nay, những người tiến vào đó gần như chẳng có ai quay về.”

"Đáng sợ vậy sao?" - Giọng Lương Viện run run.

“Đừng dọa dẫm nữa, vậy tại sao lúc này

anh vừa nói có người đã từng tới Lang Oa, thậm chí từng tới cả Nguyệt Nhi Tuyền, nên biết được cá Nguyệt Nhi Tuyền có nước đây thôi?” - Đường Phong phản bác lại.

“Đó đều là do tôi nghe các cụ già ở đây kể lại. Theo như những gì các cụ kể, thì thời Cách mạng văn hóa đã từng có một đoàn thanh niên trí thức tiến vào trong sa mạc, muốn tìm nguồn nước ở đây, khai hoang vùng ốc đảo. Kết quả hơn hai chục thanh niên sau khi tiến vào đó đã không trở lại. Khoảng một tháng sau, lúc mọi người tưởng rằng tất cả bọn họ đều đã gặp nạn, thì mới có một người thoi thóp bò về. Muc dân địa phương đều rất kinh ngạc, hỏi anh ta rằng không có nước thì

sao lại về được. Người thanh niên đó yếu ớt nói rằng, những người khác đều chết rồi. chỉ có anh ta tìm thấy nguồn nước trong sa mạc nên mới trở về được."

“Chính là Nguyệt Nhi Tuyền?”

“Ừm, đúng vậy. Theo như người thanh niên đó kể lại thì Nguyệt Nhi Tuyền có nguồn nước, nhưng cuối cùng, mục dân cũng không cứu được mạng người thanh niên đó, và cũng không có ai tiến vào sa mạc tìm kiếm nguồn nước đó nữa!” -

Ông chủ khách sạn càng nói càng khiến mọi người cảm thấy hoảng sợ. Chuyến đi này lẽ nào lành ít dữ nhiều?

Trong lòng ba người đều bị mây đen bao phủ. Hàn Giang và Lương Viện đang định về phòng nghỉ ngơi, bỗng Đường

Phong quay lại hỏi ông chủ khách sạn:
“Hỏi thêm anh về một địa danh, anh đã
nghe nói tới Hắc Thạch chưa?”

“Hắc Thạch?” - ông chủ thản nhiên lắc
đầu.

Đường Phong đành về phòng tranh thủ
nghỉ ngơi.

5

Sáng hôm sau khi trời vẫn chưa sáng hẳn,
ba người đã lái “Con lừa bảy màu dững
mãnh” xuất phát. Theo như ông chủ chỉ
dẫn họ đã đi một ki lô mét theo đường
cái, và quả nhiên, bên đường có một
bảng chỉ dẫn. Từ đó “Con lừa bảy màu
dững mãnh” đã tiến vào sa mạc Gobi.

Đi được một quãng, rõ ràng có thể nhìn
thấy trên sa mạc Gobi có một con đường

cát sỏi rộng rãi được bánh xe đi qua nhiều mà thành. Đường Phong tăng tốc, lao như bay trên con đường cát sỏi.

Chẳng bao lâu sau, Đường Phong phát hiện thấy địa hình thay đổi, càng tiến lên phía trước địa hình càng cao. Khi trời sáng tỏ, bỗng phía trước xuất hiện một cột mốc đánh dấu cao lớn.

Đường Phong lái xe tới phía dưới cột mốc, dừng lại. Ba người nhảy xuống xe, Đường Phong bước tới gần cột mốc. nhìn xung quanh. Trên sa mạc Gobi mênh mông không một bóng người. Đường Phong kính cẩn dâng dải vải trắng lên cột mốc, sau đó nói: “Xem ra hôm qua ông chủ nói thật đấy.”

"Cái gã trong mắt chỉ có tiền!" - Lương

Viện tức tối. "Hài, sao bây giờ em lại chửi mắng như vậy, hôm qua anh thấy em rút tiền rất hào phóng mà!" - Đường Phong cười nói.

"Thí lời, đây không phải vì nhiệm vụ của chúng ta sao?" - Nói xong, Lương Viện quay sane Hàn Giang: "Em còn đang đợi đội trưởng Hàn sau khi dẹp tan mọi chuyện xong, thanh toán cho em đây này!".

Hàn Giang khi tới sa mạc bỗng trở nên hứng thú, anh tiện tay quàng dải vải trắng lên cột mốc, rồi cười nói với Lương Viện: "Tiền của cô thì chịu thôi, làm sao mà thanh toán được, ai bảo cô tình nguyện cho người ta chém!" "Hừm, không thanh toán thì thôi, tôi cũng chẳng

bận tâm mấy đồng đó!” - Lương Viên hậm hực nói.

“Đúng vậy, Lương đại tiểu thư nhiều tiền xông xênh nên không cần tính toán chút tiền đó làm gì, công lao của cô tôi sẽ ghi nhớ!” - Hàn Giang nói rồi bỗng quay sang hỏi Đường Phong: "Đường Phong, hôm qua cậu nhắc tới Hắc Thạch nghĩa là gì vậy?"

“Hắc Thạch chính là một trong ba địa danh trên bản đồ cổ Tây Hạ không đối chiếu được.”

“Ồ! Sao chưa từng nghe cậu nhắc tới?” – Hàn Giang hỏi.

“Trước đó tôi đã nói với mọi người rồi, có ba địa danh trên bản đồ cổ Tây Hạ không đối tượng với ba địa danh trên bản

đồ phác thảo của Misa. Tôi dịch theo nghĩa mặt chữ Tây Hạ, vì có hai địa danh vốn không thể giải thích theo nghĩa của chữ Hán; hơn nữa, hình như cũng xa hơn một chút so với tuyến đường của Misha. Chỉ có duy nhất Hắc Thạch này, dịch theo nghĩa mặt chữ Tây Hạ, luy tên nghe rất lạ nhưng còn có thể đoán ra khả năng địa danh này có liên quan tới đá màu đen.”

“Hắc Thạch đó ở đâu vậy?”

“Dùng bản đồ cổ đối chiếu với bản đồ phác thảo của Misha, thì địa danh Hắc Thạch này chắc ở phía đông nam Nguyệt Nhi Tuyên, hơn nữa khoảng cách hình như cũng không xa lắm!” - Đường Phong lại lấy ảnh ra đối chiếu với tám bản đồ

phác thảo của Misha.

“Lại là Nguyệt Nhi Tuyên...” - Hàn Giang trở nên hoài nghi.

“Sao vậy, anh lại nghĩ ra gì vậy?”

"Đường Phong, hôm qua ông chủ khách sạn kê rằng người thanh niên trí thức đó nói rằng Nguyệt Nhi Tuyên có nguồn nước, nếu như anh ta nói đúng, vậy thì đội thám hiểm năm đó tới đó cũng phải có nguồn nước mới phải!"

Đường Phong gật gù: “Nhưng chỉ nói suông thì biết thế nào được, nếu như Nguyệt Nhi Tuyên có nguồn nước thật, vậy thì đó không phải là địa điểm cắm trại cuối cùng của đội thám hiểm, đội thám hiểm phải đi xa hơn.” “Như vậy không phải dễ giải thích hơn về việc

Misha phát hiện thấy Hạng Hải Mật Thành sao, nên doanh trại cuối cùng của đội thám hiêm chắc phải xa hơn Nguyệt Nhi Tuyên." - Hàn Giang suy đoán.

Đường Phong xua tay: “Hiện giờ kết luận như vậy là còn quá sớm!”

“Đúng vậy, chúng ta hãy khẩn trương lên đường thôi!” - Lương Viện nói.

Ba người đi vượt qua cột mốc, đúng như ông chủ khách sạn nói, phía tây nam và phía tây bắc cột mốc mỗi bên đều có một con đường. Con đường phía tây nam rõ ràng rộng rãi hơn, vết bánh xe in trên mặt đường cũng nhiều hơn. còn con đường phía tây bắc thì gần như không trông thấy vết bánh xe nào.

Hàn Giang tỉ mỉ quan sát vết bánh xe

trên đường hướng tây bắc, hình như
khôe có vết bánh xe mới. Hàn Giang
nghĩ ngờ nhìn về phía trước, sa mạc
mênh mông hoang vắng, lẽ nào đây chính
là đường dẫn tới Hạng Hải Mật Thành?

6

Đường Phong lái "con lừa bảy màu dững
mãnh" lao như bay, kim chỉ nam la bàn
điện tử đều hiển thị hướng tây bắc.

Nhưng "con lừa bảy màu dững mãnh"
sau hai tiếng đồng hồ sẽ cắt ngang, rồi
lao dọc trên sa mạc mênh mông dù vẫn
chưa phát hiện thấy tung tích của Cửu Lý
Bảo.

"Hay là chúng ta đi sai đường?" - Lương
Viện lâm bầm.

"Sao lại như vậy? Em xem, rõ ràng kim

chì nam và la bàn đều hiển thị hướng tây bắc, không sai!” - Đường Phong lại kiểm tra kim chỉ nam và la bàn.

“Vậy tại sao lâu như vậy rồi mà vẫn chưa tới Cửu Lý Bảo?”

“Không phải chúng ta đi qua rồi chứ?” - Hàn Giang cũng nghi ngờ, nói.

“Đi qua? Không thể như vậy!” - Lương Viện nói.

"Hôm qua ông chủ khách sạn nói rằng: Cửu Lý Bảo chỉ là một cái đài đốt lửa đời Hán; có khi nào trên đường đi chúng ta phóng xe nhanh quá nên không nhìn thấy?" - Hàn Giang nghi ngờ nói.

Đường Phong dừng lại, cẩn thận ngâm nghĩ: “Đã đi qua rồi? Không, không thể. Ban nãy những chỗ chúng ta đi qua đều

bằng phẳng, xung quanh chẳng có gì chắn ngang. Tôi luôn để mắt ra bên ngoài cửa sổ, nếu như đài đốt lửa ở gần đây thì tôi không thể bỏ sót được!”

“Vậy thì kỳ lạ thật..- Hàn Giang lâm bầm.

Đúng lúc này, Lương Viện bỗng kêu toáng lên làm Đường Phong và Hàn Giang giật bản mình: “Em hét cái gì vậy?” - Đường Phong trách móc.

"Các anh mau nhìn này, kim... kim chỉ nam, còn cả... cả la bàn điện tử nữa!" - Lương Viện lạc cả giọng.

Lúc này Đường Phong mới kinh ngạc phát hiện ra, kim chỉ nam và la bàn điện tử ban nãy còn hiển thị hướng tây bắc mà giờ đã hoàn toàn chuyển thành hướng

đông nam. Hàn Giang vội vàng kiểm tra lại GPS. Vị trí hiển thị trên GPS lại thành ở sát đường quốc lộ.

"Mẹ kiếp, thế này là thế nào?" - Hàn Giang nổi cáu. Đường Phong cũng không sao tin vào mắt mình. "Bây giờ làm thế nào?" - Đường Phong nhìn Hàn Giang. "Tiếp tục lái xe tiến về phía trước!" - Hàn Giang hậm hực nói.

Đường Phong lại khởi động xe, không khí trong xe chìm trong im lặng, quả nhiên chưa đi được bao lâu, họ đã lại lái xe tới đường quốc lộ.

Đường Phong tiếp tục lái xe theo đường quốc lộ, nửa tiếng sau, họ lại trở về khách sạn hôm qua. Chưa kịp đợi Đường Phong đỗ hẳn xe lại. Hàn Giang đã nhảy

tốt xuống xe, lao vào cửa khách sạn thì thấy cửa khách sạn đã đóng chặt. Hàn Giang đập mạnh cửa một cái, chỉ có bụi bay mù mịt, không một bóng người.

"Mẹ kiếp, chắc chắn chúng ta bị lừa nào chơi rồi!" - Hàn Giang quay trở lại xe chở rửa.

"Lẽ nào ông chủ khách sạn cũng là người của tướng quân?" - Lương Viện hỏi.

"Chưa chắc, nhưng chắc chắn gã đó không phải là người tốt!" - Hàn Giang gào lên.

"Tức là những gì gã ta nói không đáng tin nữa?", Đường Phong nói.

Hàn Giang thở phì phì, nhìn sa mạc mênh mông ven đường, không nói năng gì. Mãi lâu sau, Hàn Giang bỗng nói như đinh

đóng cột: “Vẫn đi theo đường ban nãy!”

“Vẫn đi theo đường ban nãy? Vậy không phải chúng lại lại vòng về đây sao?” - Đường Phong không hiểu.

“Tới cột mốc đánh dấu trước đã!”

Hàn Giang nói xong liền đẩy Đường Phong sang ghế phụ, tự mình lái xe, lao thẳng vào sa mạc.

7

Chẳng mấy chốc, “con lừa bảy màu dừng mãnh” được Hàn Giang lái đã tới trước cột mốc đánh dấu. Hàn Giang dặn dò Đường Phong và Lương Viện: “Hai người dừng xuống xe, để tôi xuống xem sao.”

Hàn Giang leo lên cột mốc, cẩn thận quan sát rất lâu, sau đó nhảy xuống, khởi

động xe, đi xung quanh cột mốc một vòng. Đường Phong vội vàng hỏi: “Bây giờ chúng ta đang đi đâu?”

“Đi theo con đường phía tây!” - Nói xong, Hàn Giang nhấn mạnh chân ga, “con lừa bảy màu dừng mãi” lại như tên bắn, lao vun vút về phía tây.

Đi được khoảng 15 phút, trên sa mạc bằng phẳng lại xuất hiện ngã rẽ. Hàn Giang nhảy xuống xe, cẩn thận xem xét vết bánh xe. Vết bánh xe in trên đường hướng tây rất nhiều, thậm chí có du khách còn dùng đá chất thành một mốc đánh dấu bên vệ đường, còn một con đường nhỏ ẩn hiện trái thì dài về hướng tây bắc.

"Mọi người nhìn, vết bánh xe trên con

đường này rất nhiều, lại có một vết mới tinh để lại, chúng ta thử đi theo vết bánh xe mới này!” - Xem ra Hàn Giang khá tự tin.

Ba người lại lên xe, đi về hướng tây bắc. Nửa tiếng sau. Đường Phong là người đầu tiên reo lên: “Nhìn, phía trước, bên phải, bên phải có một đài đốt lửa.”

Hàn Giang và Lương Viện cũng trông thấy, trên sa mạc Gobi hoang vu bỗng đột nhiên xuất hiện một đài đốt lửa cao to.

“Đó là đài đốt lửa thời Hán!” - Đường Phong nhìn ra ngay niên đại của đài đốt lửa.

Hàn Giang đánh mạnh vô lăng, lao về phía đài đốt lửa. "Con lửa bảy màu dững mãnh" vẽ lên một đường cong tuyệt đẹp

trên sa mạc Gobi mênh mông, rồi cuối cùng đồ xịch trước đài đốt lửa.

Ba người nhảy xuống xe. Lương Viện nhìn đài đốt lửa trước mặt, lẩm bẫm: ‘Đây chính là Cữu Lý Bảo?’ “Chắc là vậy!” - Hàn Giang nhìn kim chỉ nam và la bàn điện tử, lần này phương hướng không sai.

Mãi lâu sau, hai người không thấy Đường Phong nói năng gì mới quay lại nhìn. Đường Phong bỗng nói: “Tôi ngốc thật đây!” - Hàn Giang và Lương Viện đều ngạc nhiên nhìn Đường Phong. Đường Phong giải thích: “Hôm qua chúng ta hỏi thăm ông chủ khách sạn về tình hình của Cữu Lý Bảo, ông ta có thể nói chính xác đó là một đài đốt lửa

đời nhà Hán, vậy mọi người nghĩ mà xem, một người không có kiến thức gì về lịch sử và khảo cổ học, kể cả đã từng tới Cửu Lý Bảo chẳng nữa, thì có nói ngay ra đó là một cái đài đốt lửa đời nhà Hán được không?”

"Đúng vậy! Nếu như vậy thì gã đó chắc chắn có vấn đề." - Hàn Giang nói.

"Hừm, em mới đáng thương, bị lão đó lừa mất hơn 100 tệ!" - Giờ thì Lương Viện đã bắt đầu cảm thấy tiếc tiền.

"Hơn 100 tệ đối với em thấm gì đâu!" - Đường Phong cười khiến Lương Viện nổi giận cho anh mấy cái đấm.

Tuy rất thất vọng, nhưng Đường Phong vẫn hết sức cẩn thận đi một vòng để quan sát đài đốt lửa thời nhà Hán. Hình dáng

của nó chắc chắn được xây dựng từ đời Hán, nhưng xung quanh đây, Đường Phong không phát hiện thấy bất cứ văn vật nào của đời nhà Hán. Trước tiên, Đường Phong muốn xác định xem đây có phải là Cửu Lý Bảo trên bản đồ cổ Tây Hạ và bản đồ phác thảo của Misha hay không, nhưng không có bất cứ văn vật hay chứng cứ nào, vậy làm thế nào để chứng minh đây?

Đường Phong vòng tới góc tây bắc lò đốt lửa, phát hiện ở đây đã sụp đổ, chỗ đổ nát để lộ ra một cửa hang không to lắm. Đường Phong bò tới cửa hang, nhìn vào bên trong, trong đó tối om om. Đường Phong quay lại nói với Lương Viện: “Đèn pin”.

Lương Viện đưa ngay cho Đường Phong một chiếc đèn pin. Nhờ ánh sáng đèn pin, Đường Phong mới nhìn rõ tình hình bên trong hang. Không gian trong đó không rộng lắm, tích đầy bụi bặm, Đường Phong đoán rằng đỏ đều là bụi đất lúc đài đốt lửa độ nát rơi xuống. Đường Phong vẫn cẩn thận quan sát, trong đồng bụi đất thấp thoáng hiện lên vài thứ trông giống ván gỗ, anh muốn lấy tay với những thứ đó. nhưng khi thử với thì không được. Trừ khi khoét cửa hang to thêm một chút, nhưng Đường Phong lại không muốn thêm một lần phá hoại đài đốt lửa này, dù sao nó cũng đã âm thầm sừng sừng ở đây hơn hai nghìn năm rồi. Đúng lúc Đường Phong đang chần chừ,

do dự thì Lương Viện lên tiếng: "Đề em!"

"Em? Đến anh còn không với được, em với kiểu gì?" - Đường Phong nghi ngờ.

"Anh ôm lấy em, em thò người vào trong hang không phải sẽ với được sao!"

Đường Phong ngẫm nghĩ, ý tưởng này không tệ. Vậy là anh ôm lấy vòng eo nhỏ xíu của Lương Viện, chuẩn bị chui vào trong hang.

"Ôm chặt chút!" - Lương Viện kêu lên.

"Anh đã ôm chặt lắm rồi đấy!" - Giọng Đường Phong có vẻ thành thật, khiến Hàn Giang đứng sau lưng cười sằng sặc.

"Cười cái gì mà cười! Có giỏi thì anh làm đi!" - Đường Phong gào lên với Hàn Giang.

“Tôi chịu, cậu cứ làm đi, cậu ôm thì hai người chắc chắn sẽ phối hợp ăn ý!”

Lương Viện đã chui đầu vào trong cửa hang, Đường Phong ôm chặt lấy eo cô, khẽ nhắc: “Cẩn thận!” - Đường Phong vừa dứt lời, Lương Viện đã chui được nửa người vào trong hang và bỗng hét toáng lên.

8

Đường Phong thấy Lương Viện la hét liền vội vàng dốc hết sức kéo cô lại. Lương Viện mắt nhắm tịt vẫn la hét, Đường Phong giật thót tim, quan tâm hỏi: “Sao vậy, em bị thương ở đâu?”

Lương Viện thấy bộ dạng căng thẳng của Đường Phong, đột nhiên im bật, mặt tươi hơn hờ.

“Em cười ngô nghê cái gì thế?” - Đường Phong bị Lương Viện làm ụ mị cả đầu óc.

“Em thử xem khả năng phản ứng của anh thế nào thôi! Không tồi, phản ứng rất nhanh nhạy!” - Lương Viện càng cười thích thú hơn.

"Ban nãy em hét xém chút làm anh sợ chết khiếp đấy!" - Lúc này Đường Phong mới hiểu ra mình bị Lương Viện lừa.

“Thì để thử xem anh có quan tâm đến em không! Rất khá, kết quả trắc nghiệm làm em rất hài lòng!”

“Em rất hài lòng nhưng anh thì không” - Đường Phong có chút tức tối.

‘Em lấy được cái này, xem anh có hài lòng không nhé?’ - Lương Viện nói xong,

giống như làm ảo thuật vậy, lấy từ sau lưng ra một tấm ván gỗ.

“Đây là một tấm ván gỗ đời nhà Hán”.

“Tấm ván gỗ là thứ gì vậy?” - Lương Viện hỏi.

“Tấm ván gỗ giống như thẻ tre, đây là công cụ ghi chép chủ yếu từ đời Đông Chu tới đời Ngụy Tần, ở đây khô hạn ít mưa nên ván gỗ này mới có thể bảo tồn được lâu như vậy!” - Đường Phong giải thích.

“Vậy trên đó viết gì?”

Đường Phong phủi bụi trên bề mặt tấm gỗ. lờ mờ trông thấy một dòng chữ: “Cự diên... Cứu Lý Đôn”.

Đường Phong kiểm tra xong tấm ván gỗ lại bảo Lương Viện đặt về đúng vị trí cũ,

tiện thể cũng thử xem có thứ gì khác không. “Lại bắt em chui vào đây?” - Lương Viện chu mỏ, hình như có chút bất mãn.

“Có anh bảo vệ em, không phải sợ!” - Đường Phong nói xong liền ôm eo Lương Viện từ phía sau. Sự bất mãn của Lương Viện cũng biến mất, cô lại ngoan ngoãn chui vào trong đài đốt lửa. Lần này, Đường Phong đợi hơi lâu, anh không biết Lương Viện làm gì trong đó. “Em đang nghịch ngợm cái gì vậy, sao lâu thế?”

Lương Viện bỗng rùng mình một cái, ngay lập tức, Đường Phong lại nghe thấy tiếng hét chói tai, lần này, Lương Viện còn hét to hơn lần trước, như muốn đứt cả gan ruột. Nhưng lần này Đường Phong

cũng có kinh nghiệm rồi, không bị Lương Viện lừa nữa. Anh không kéo ngay Lương Viện lên, ngược lại còn cười, nói: Cha em chưa kể cho em nghe câu chuyện “Sói đến rồi” sao?”

Ai ngờ chân Lương Viện quây đạp tứ tung, rồi từ la hét chuyển thành khóc lóc: “Rắn! Có rắn...” – Lương Viện mếu máo.

Lúc này Đường Phong mới ý thức được xảy ra chuyện, vội vàng kéo Lương Viện lên, nhưng chân Lương Viện vẫn quây đạp lung tung, không chịu phối hợp.

Đường Phong lúc đó cũng cuống cả lên, may mà có Hàn Giang kịp thời xông tới, hai người cùng dốc sức mới kéo được Lương Viện lên.

Lương Viện vừa trông thấy Đường

Phong, vừa khóc vừa hét, đấm bùm bụp vào ngực anh: ‘Anh, anh thấy chết mà không cứu, lại còn cười em.’

Đường Phong thấy bộ dạng Lương Viện như vậy, vội vàng quan tâm, hỏi: "Có bị thương không?"

Thấy Lương Viện không sút mẻ gì, cũng chẳng bị thương ở đâu, Đường Phong mới yên tâm trở lại. Lương Viện vẫn khóc lóc, Đường Phong ôm cô vào lòng. Mãi lâu sau, Lương Viện vẫn đang ở trong lòng Đường Phong mới thôi thút thít.

“Rắn đâu? Lấy đâu ra rắn?” - Hàn Giang chui đầu vào trong hang, quan sát hồi lâu cũng không trông thấy bóng dáng con rắn nào cả.

“Ban... ban này ở trong hang, em định.. định tìm kiếm thêm, xem có văn vật nào không, nhưng em vừa mới bới đồng đất cát phía đông lên thì có một con rắn chui... chui ra!” - Lương Viện vẫn còn hoảng hốt.

'Sao ở đây lại có rắn được nhỉ?’ - Hàn Giang nghi ngờ không hiểu.

“Thật mà, nó dài bằng chừng này này!” - Lương Viện còn lấy tay ra hiệu.

Hàn Giang lại chui vào trong động ngó lại lần nữa, nhưng vẫn không trông thấy bóng dáng con rắn đâu cả. "Được rồi, không việc gì là tốt rồi, lần sau những việc cực nhọc bản thủ hãy để Đường Phong làm hết!" - Hàn Giang an ủi Lương Viện.

"Được được! Lần sau những việc cực học bản thủ để anh làm hết!" - Đường Phong đành phải ra sức vỗ về Lương Viện để cô quệt nước mũi, tươi cười trở lại.

Lương Viện bỗng nhớ ra gì đó, cô lấy một đồng tiền xu đang nắm chặt trong lòng bàn tay ra. Mắt Đường Phong sáng lên: "Đây là gì vậy?"

"Em tìm thấy đồng xu này trong đồng đất cát, em nghĩ nó sẽ có ích cho chúng ta, nên mới giữ nó khư khư trong tay."

Đường Phong vốn tưởng rằng đây là một đồng xu thời Hán, nhưng khi Lương Viện đặt nó vào tay anh thì lúc này Đường Phong mới phát hiện ra đây không phải là tiền xu thời Hán, mà là một đồng tiền

xu hiêm thấy. Hay nói chính xác hơn, đây là một đồng tiền xu Tây Hạ hiêm thấy - đồng tiền Quang Định Nguyên Bảo.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 4

LANG OA

Đến thời Hốt Tất Liệt, mấy chục năm sau Mông Cổ diệt vong Tây Hạ, triều Nguyên đã sớm thống nhất thiên hạ, lúc đó quân Nguyên rất lớn mạnh, vô địch thiên hạ. Vậy ở đây còn gì có thể tồn tại khiến quân Nguyên gặp phải đại địch như vậy?

Đường Phong miết miết đồng tiền xu Tây Hạ, im lặng không nói năng gì. Hàn Giang đợi mãi sốt ruột, thúc giục: "Chỉ có mỗi đồng tiền xu mà sao phải nhìn kĩ thế?"

Đường Phong cất tiền xu đi: "Nếu như ở đây được các nhà khảo cổ khai quật thì tốt quá!"

"Đừng nằm mơ, hiện giờ chúng ta lấy đâu ra cơ hội đấy!" - Hàn Giang nói không chút khách khí.

"Đúng vậy, nhưng chỉ cần dựa vào tấm ván gỗ ban nãy và đồng xu này, chúng ta đã có thể nhìn ra rất nhiều vấn đề rồi. Trước tiên, chữ trên tấm ván gỗ chứng minh rằng đây chính là Cửu Lý Bảo, hơn nữa từ thời nhà Hán, ở đây chính là chốt

biên phòng quan trọng; còn đồng tiền xu được phát hiện thấy này lại cho thấy, mãi tới thời Tây Hạ vẫn có người hoạt động ở đây, thậm chí có khả năng trong thời Tây Hạ ở đây vẫn là một chốt biên phòng quan trọng!” - Đường Phong mạnh dạn suy đoán.

"Sao lại như vậy? Đài đốt lửa do người Hán xây dựng mà tới thời Tây Hạ vẫn sử dụng?" - Hàn Giang lắc đầu lia lịa.

“Hoàn toàn có khả năng này!”

"Kể cả có khả năng này thì sao nào?"

"Điều này nói lên rằng: thứ nhất, đây chính là Cửu Lý Bảo, chúng ta đã đi đúng đường; thứ hai, ở đây trong thời Tây Hạ có người Đảng Hạng hoạt động, từ đó chúng ta có thể suy đoán rằng: rất

có thể trong thời Tây Hạ đây chính là một chốt biên phòng quan trọng kết nối giữa Hạng Hải Mật Thành và Hưng Khánh Phủ!" - Đường Phong nói tới đây rồi nhìn vào Hàn Giang: "Được rồi, tôi đã hoàn thành nhiệm vụ ở Cửu Lý Bảo rồi, tiếp theo tới lượt anh đó!"

"Hừm, cậu tưởng ban nãy tôi nhàn hạ lắm chắc, lúc kiểm tra đài đốt lửa, tôi đã phát hiện thấy vết bánh xe xung quanh đây." - Hàn Giang nhảy xuống đài đốt lửa, đi tới ven đường, anh nói: "Vết bánh xe đi cùng với chúng ta kéo dài từ cột mốc đánh dấu tới Cửu Lý Bảo, sau đó giống hệt như tôi lái, vòng qua Cửu Lý Bảo một vòng rồi lái về hướng tây bắc."

"Lang Oa? Họ cũng tới Lang Oa?" -

Đường Phong lập tức nghĩ tới Lang Oa ở trạm sau.

“Tôi nghĩ vậy, nhưng tôi muốn đặc biệt chỉ ra rằng, tiếp tục đi về hướng tây bắc sẽ hoàn toàn không còn đường nữa.”

“Không còn đường?” - Đường Phong và Lương Viện không hẹn mà gặp, cùng nhìn về hướng tây bắc. Trên mặt đất gần như không nhìn thấy đường đi, chỉ có bánh xe kéo dài về hướng tây bắc.

“Vậy chúng ta còn chờ đợi gì nữa? Cũng đi về hướng tây bắc thôi!” - Lương Viện hình như đã lấy lại dũng khí.

“Đúng vậy, chúng ta phải đi theo hướng tây bắc, nhưng ở đây tôi bắt buộc phải nhắc nhở hai người một câu, hai người có nghĩ tới vết bánh xe mới xuất hiện ở

đây là của ai không? Tại sao không chút do dự tiến thẳng về phía Lang Oa vốn không có đường đi?” - Hàn Giang ưu tư hỏi.

“Tất nhiên không phải người bình thường rồi, chắc hẳn là người cũng hứng thú với Hạng Hải Mật Thành, tôi thấy khả năng lớn là xe của Tướng quân!” - Đường Phong suy đoán.

Hàn Giang cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nhún vai. sau đó chui vào buồng lái, khởi động lại “con lừa bảy màu dững mãnh” rồi lao thẳng vào sâu trong sa mạc.

2

“Con lừa bảy màu dững mãnh” cả đường đi xóc long sòng sọc, tiếng máy xe kêu

âm âm hòa cùng tiếng

gió ngoài cửa sổ khiến ba người đều im lặng. Đi mãi cho tới tận buổi trưa, Hàn Giang giảm tốc độ xe. “Sao vậy, anh nhìn thấy Lang Oa rồi à?” – Đường Phong lớn tiếng hỏi Hàn Giang.

"Tôi cảm thấy chắc cũng gần đến rồi, theo như cậu phân tích thì Lang Oa chắc phải là một vùng trũng, thậm chí còn là một cái đầm nước, bên đường không có kiến trúc nào nhô lên, bởi vậy chúng ta ngồi trong xe khả năng sẽ không nhìn thấy Lang Oa!" - Hàn Giang lớn tiếng nói.

Đường Phong nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, toàn là sa mạc mênh mông:

"Chúng ta phải mau lên thôi, tôi không muốn đêm nay qua đêm ở Lang Oa đâu."

"Ý cậu là đêm nay chúng ta sẽ qua đêm ở Thiên Hộ Trấn?" - Hàn Giang hỏi lại.

"Chậm nhất chúng ta cũng phải tới Thiên Hộ Trấn, nếu không thì khả năng chúng ta phải bầu bạn với sói đấy!"

"Đường Phong, cậu có nghĩ rằng nếu đêm nay chúng ta có thể tới Thiên Hộ Trấn thì nhanh quá không? Cậu nên nhớ rằng, năm đó đội thám hiểm cũng có xe vận tải, tuy tốc độ không nhanh bằng xe Jeep của chúng ta, nhưng theo như những gì Misha ghi chép lại, thì đoạn đường đó họ đã đi mất bốn đến năm ngày!" - Hàn Giang phát hiện thấy địa hình ở đây đang cao dần lên.

Lời nhắc nhở của Hàn Giang khiến Đường Phong trở nên bình tĩnh hơn:

“Đúng vậy! Với tốc độ của chúng ta hiện giờ, có khi...”

“Có khi gì cơ?”

“Có khi vẫn còn những khó khăn mà chúng ta chưa gặp”.

Vừa dứt lời, Đường Phong liền có cảm giác là cả chiếc xe như bay lên, sau đó rơi bịch một cái xuống đất. Đường Phong cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình đều lộn tung cả lên.

“Mẹ kiếp, thế này là thế nào?” - Hàn Giang chửi rủa, không thể không đi chậm lại.

Đường Phong phát hiện thấy ban nãy họ vừa vượt qua một con dốc, xe bây giờ bắt đầu lao xuống, nhưng điều khiến Đường Phong kinh ngạc hơn chính là

phía trước mũi xe, anh đã nhìn thấy sa mạc thực sự, cát vàng mênh mông, và tốc độ xe càng lúc càng chậm. Đường Phong lẩm bẩm: “Giờ thì tôi đã biết tại sao đội thám hiểm năm đó đi mất mấy ngày rồi.”

"Bởi vì phía trước toàn là những đồi cát di động!" - Hàn Giang cũng đã hiểu ra.

"Ừm, xe Jeep thông thường e rằng cũng rất khó vượt qua được những đồi cát di động này, chứ đừng nói tới xe vận tải của đội thám hiểm năm đó."

"Vậy chúng ta phải làm thế nào? Lẽ nào phải cưỡi lạc đà sao? Em sợ nhất là cưỡi lạc đà đấy!" - Lương Viện cuống quýt cả lên.

"Em nằm mơ đấy à, bây giờ chúng ta cướp đầu ra lạc đà!" - Đường Phong nói.

"Bây giờ mà có xe tăng thì tốt quá, hay ít nhất là cũng phải có xe ủi đất!" - Hàn Giang cầu nhàu.

"Anh còn nằm mơ kinh hơn đây, đừng nói tới xe tăng, đến xe chở rác cũng không có đâu!" - Đường Phong lại nói tiếp: "Nhưng may mà chiếc xe của cậu bạn tôi đây đã được độ qua. nên lớp xe to hơn những xe Jeep thông thường, phù hợp đi trên sa mạc. Tôi nhắm nó cũng vì điểm này, nên mới mượn 'con lừa dững mãnh' đây".

Hàn Giang cười: "Cậu khỏi phải nói, lái nó cả đoạn đường ban nãy tôi cũng nhận ra rồi. Chiếc xe này của bạn cậu nhìn thì có vẻ rách nát, nhưng lúc lái công nhận cũng khá ổn."

“Đúng vậy! Cuối cùng anh cũng nhận ra!” - Đường Phong có chút đắc ý.

“Chỉ... chỉ có điều đáng tiếc là, nó không quay về được nữa rồi.”

"Anh nói vậy tôi chẳng muốn nghe chút nào, tại sao cứ bảo 'con lừa dững mảnh' này không về được nhỉ? Nếu nó không quay về được, thì chúng ta có thể quay về không? Nói câu gì may mắn chút đi!" - Đường Phong bắt mãi kêu lên.

“Tôi biết là phải nói câu gì đó may mắn, nhưng cậu xem chuyện đi này của chúng ta có may mắn nổi không?” - Hàn Giang nói xong liền dừng xe lại.

“Tại sao anh lại dừng xe lại?” - Đường Phong không hiểu, hỏi.

"Cậu không cảm thấy hình như chúng ta

đã tới Lang Oa rồi sao?” - Hàn Giang nhìn chăm chú xung quanh.

Lúc này Hàn Giang mới phát hiện ra: hình như họ đã tới một vùng trũng. Đường Phong và Lương Viện cũng trở nên căng thẳng. “Sao chúng ta lại tới Lang Oa được nhỉ?” - Đường Phong lấy kính viễn vọng ra, ngắm vùng trũng xung quanh.

“Chúng ta... chúng ta không bị sói bao vây chứ?” - Giọng Lương Viện đầy hoảng hốt.

Hàn Giang cũng không hiểu, mình cứ lái cứ lái như vậy mà lại tới một chỗ trũng rộng lớn thế này. Hiện giờ xe họ đang ở chính giữa vùng trũng này.

Hàn Giang rút con dao găm ra, nhảy xuống xe.

Xung quanh là những cồn cát cao lớn, chỉ có hướng đông nam ban nãy họ đi qua mới giống như vách đá rắn chắc.

Ở đây tĩnh lặng tới nỗi có thể nghe thấy cả tiếng tim đập. Đường Phong và Lương Viện cũng ra khỏi xe, ba người cẩn thận quan sát xung quanh. "Ban nãy tôi đã đi theo vết bánh xe đó vào đây!" - Hàn Giang khẽ nói.

"Nhưng bây giờ không trông thấy vết xe đó đâu nữa!" - Hàn Giang vòng ra phía sau xe, anh phát hiện phía sau xe chỉ còn lại một vết bánh xe rõ nét, đây chính là của "con lừa dững mãnh" để lại.

"Đúng vậy, sao vết bánh xe đó lại đột

nhiên biên mất nhỉ?” - Hàn Giang trở nên nghi ngờ, rồi bước lên phía trước.. Sau khi họ đi được khoảng hơn ba chục bước,

trên mặt cát lại xuất hiện một vết bánh xe. chỉ... chỉ có điều vết bánh xe này có chút kỳ dị.

“Vết bánh xe này không phải là của chiếc xe ban nãy!” - Hàn Giang quả quyết phán đoán.

"Thế... thế này là thế nào?" - Đường Phong không sao tin được.

"Tôi có thể chắc chắn rằng, vết bánh xe mới xuất hiện trước mặt chúng ta đây là của một chiếc xe khác!" - Hàn Giang nói rất chắc chắn.

"Thật đáng sợ, lẽ nào còn có một hội

khác?” - Lương Viện ngạc nhiên.

Lúc này Đường Phong cũng đã nhìn ra manh mối, vết bánh xe vừa xuất hiện trước mắt họ quả thực không giống với vết bánh xe mà họ đi theo tới đây, thế nhưng vết bánh xe mới xuất hiện mọc từ đâu ra? Ánh mắt của Đường Phong lần theo vết bánh xe trước mặt, và hướng tới tận lên trên đồi cát phía nam, vì vết bánh xe trái dài mãi về hướng đó... Đột nhiên, lúc ánh nắng chính ngọ chiếu rọi tới nỗi không thể mở nổi mắt, Đường Phong phát hiện thấy một con sói đang đứng sừng sững trên đồi cát. Đây là một con sói gầy gò. Đường Phong đã từng trông thấy sói ở núi tuyết A Ni Mã Khanh và gặp không ít chủng loại sói, nhưng chưa từng trông

thấy sói trên sa mạc. Hình như do chúng bị thiếu thức ăn nên rõ ràng không đủ dinh dưỡng, hoặc do bị nắng nóng sa mạc thiêu đốt làm cho gầy nhom. Nhưng dưới cái nắng thiêu đốt này, Đường Phong vẫn cảm thấy ớn lạnh. Sau đó, anh lại phát hiện thêm một con sói trên đồi cát phía nam, rồi hai con, ba con, bốn con, năm con, sáu con...

Cổ của Đường Phong vẫn có thể chuyển động bình thường nên khi nhìn lên phía trên đồi cát anh phát hiện thấy phía đông, phía bắc, phía tây đều xuất hiện sói, họ đã bị bầy sói đói khát bao vây.

Hàn Giang và Lương Viện cũng đã phát hiện thấy sói. Đường Phong che chắn cho Lương Viện, ba người chậm chậm rút lui

về phía ô tô. Mỗi bước chân giật lùi, Đường Phong đều vô cùng cẩn thận, lo sợ kinh động tới bầy sói sẽ khiến chúng đồng loạt lao về phía anh.

“Ồ đây đúng là Lang Oa rồi, trên sa mạc không có thức ăn mà lại có bầy sói này nhỉ!” - Lương Viện lẩm bẩm.

“Không phải chúng ta đang đem thức ăn tới cho bọn chúng sao?” - Đường Phong ra vẻ trấn tĩnh.

Năm phút sau, rốt cuộc ba người cũng đã lùi lại tới bên cạnh xe. Bọn sói không tấn công họ, nhưng Hàn Giang vẫn nắm chặt con dao găm trong tay, còn Đường Phong lại lấy người che chở cho Lương Viện. Ánh nắng chói ngọ chói chang lóa mắt... Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, trên sa

mạc bỗng vang lên một âm thanh kỳ lạ, giống như tiếng huýt sáo, nhưng không phải. Sau khi âm thanh này vang lên, bảy sói vốn đang bao vây xung quanh đồi cát, loáng cái đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Đường Phong nhìn xung quanh, không thấy con sói nào cả. Lúc này, Hàn Giang bỗng phản ứng, anh hét lên:

“Trên đó chắc chắn có người, lên xe, đuổi theo!”.

Ba người nhảy lên xe, Hàn Giang lái xe lao lên đồi cát phía nam, bánh xe trơn tuột trên dốc cát. Thấy bánh xe sắp lún trong cát. Hàn Giang hét lên với Đường Phong: “Xuống đây mau!”.

Đường Phong và Lương Viện dốc hết

sức, rớt cuộc cũng đẩy được chiếc xe lên khỏi nền cát mềm nhũn. Nhưng tới khi họ lao được lên đồi cát phía nam thì chẳng thấy ai cả, chỉ có bầy sói đó giờ đang tụm lại với nhau.

4

Bầy sói gầy gò đang ở cách nhóm Đường Phong khoảng ba mươi mét, đứng bất động chăm chăm nhìn họ. Ánh nắng trên sa mạc càng lúc càng gay gắt, Đường Phong cũng ngó người ra, anh hỏi Hàn Giang: "Chúng ta phải làm thế nào?"
"Kỳ lạ! Âm thanh ban nãy chắc chắn không phải là của bầy sói!" - Hàn Giang khẳng định.

"Anh nghi ngờ có người đang không chế bầy sói này?" - Đường Phong bỗng nhớ

tới truyền thuyết có người đã từng thuần hóa sói, nhưng anh vẫn không thể tin ai đó có thể không chế bầy sói đói khát này.

“Lao tới xem sao!” - Hàn Giang cũng không tin. Hàn Giang bỗng tức tốc tăng tốc, lao thẳng tới bầy sói cách đó ba mươi mét. Nhưng Đường Phong và Hàn Giang lại kinh ngạc khi phát hiện ra: đúng lúc họ tăng tốc thì bầy sói cũng tăng tốc rút lui về phía nam; chúng

nhanh nhẹn mà quyết đoán, sát cánh không rời, không lao về phía nhóm Đường Phong. Đường Phong không hiểu: “Bầy sói này định làm gì vậy?”

‘Chúng là những chiến sỹ có tố chất được huấn luyện!’ - Hàn Giang bỗng thốt lên một câu vô căn cứ.

“Nghĩa là sao?” - Đường Phong không hiểu ý Hàn Giang.

“Khi kẻ thù lao tới chúng, chúng vẫn giữ bình tĩnh

cao độ, không bỏ chạy toán loạn mà duy trì đội hình rút

lui, đây không phải là những chiến sỹ có tố chất huấn luyện sao?”

“Nhưng tại sao chúng không tấn công chúng ta?,” - Đường Phong không hiểu.

Hàn Giang đang định nói tiếp thì đột nhiên, chiếc xe khẽ rung lên, ngay sau đó, mọi người đều cảm thấy chiếc xe nghiêng hẳn sang một bên. Đường Phong và Lương Viện hoảng hốt nhìn Hàn Giang. Hàn Giang đập mạnh xuống vô lăng: “Mẹ kiếp, chúng ta bị bày sới tính

sổ rồi!”

Đường Phong thấy bày sới vẫn ở chỗ cách họ ba mươi mét, chăm chăm nhìn họ, còn xe của họ chẳng mấy chốc đã hết nghiêng ngả. Đường Phong đã hiểu ra vấn đề, chắc chắn là nổ lốp.

Ba người bị kẹt trong xe, không có cách nào tiến lên, cũng không dám ra ngoài thay lốp. Cứ kéo dài như vậy hơn mười phút, họ ngồi trong chiếc xe nóng hầm hập. Hàn Giang đã nhẫn nại tới đỉnh điểm, anh rút dao găm ra, nhảy xuống xe, nhưng khi chân anh vừa chạm cát thì bày sới bao vây xung quanh lập tức tản ra, thành một hình vòng cung, từ từ bao vây Hàn Giang và chiếc xe.

Đường Phong ngồi trong xe, lo lắng cho

Hàn Giang tới toát cả mồ hôi, anh trông thấy Hàn Giang nắm chặt con dao, tiến vài bước. Đường Phong tưởng rằng Hàn Giang đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc quyết đấu với sói hoang. Ai ngờ, sau khi Hàn Giang cầm con dao găm hươu hươu vài đường về phía bầy sói, rồi liền chạy chui tạt vào trong xe. Hai con sói với tốc độ nhanh không tưởng, đuổi sát Hàn Giang lao tới xe. Khi Hàn Giang vừa đóng cửa lại, hai con sói đã lao nhào lên cửa kính, hú lên chu chéo.

Đường Phong run lập cập, anh hoảng hốt sờ khắp người, đến một vũ khí phòng thân cũng không có, anh rên rỉ liên hồi: "Thật không ngờ anh cũng có lúc sợ sệt như vậy, ban nãy tôi còn tưởng rằng anh

định quyết đấu với lũ sói cơ đấy!”

“Tôi bị bại não chắc! Một người đấu với cả lũ sói đói khát như vậy, tôi cũng là người mà, cậu có hiểu không hả? Tiêu tử, đã là người thì phải biết lúc nào nên sợ hãi lúc nào nên quang minh chính đại!” - Hàn Giang gào lên xong, hất hất cằm về phía bình bọ cứu hỏa ở đuôi xe: ‘Lập tức đấu thật bây giờ đây, tôi không lo được cho hai người nữa đâu, hai người lấy cái bình cún hỏa này mà phòng thân nhé!’”

“Này, có phải anh biết trước sẽ gặp sói đúng không?” - Đường Phong hét lên với Hàn Giang.

“Mơ à! Tôi mà biết bói toán thì giờ đã không mắc kẹt trong này!”.

Đường Phong bó tay, anh phát hiện thấy Lương Viện đã lấy bình cứu hỏa ở đuôi xe, đang ôm khư khư: “Em cứ ôm lấy nó đi, nhưng em có biết cách dùng không đấy?”

Lương Viện nhìn Đường Phong dờ dẫm lắc đầu, nhưng ngay sau đó cô nói tiếp: “Em không biết dùng, nhưng em biết dùng cái này đánh sói”.

‘Hừm, em còn đòi đánh sói?’ - Mặt Đường Phong nản.

"Sao không..."

Lương Viện đang định nói nữa thì Hàn Giang liền hất hất tay, ra hiệu cho họ im lặng. Lúc này, họ loáng thoáng nghe thấy một âm thanh kỳ lạ, ba người lặng yên lặng nghe. Âm thanh đó hình như ở rất

xa, nhưng bây sói đang vây xung quanh xe vừa nghe thấy âm thanh này liền lập tức rút lui, lại quay trở về cự ly cách xe ba mươi mét, tập hợp hoàn chỉnh. Âm thanh kỳ lạ lại vang lên từ đâu trong sa mạc, và ngay sau đó, một cảnh tượng khiến Đường Phong kinh ngạc đã xuất hiện: bây sói đồng loạt rút lui về hướng nam như có tổ chức, loáng một cái đã biến mất khỏi tầm mắt.

5

Đội bây sói rút hết khỏi tầm mắt. Đường Phong đang hồn xiêu phách lạc mới bình tĩnh trở lại: “Thế này là thế nào? Sao bây sói lại tản đi mất nhỉ?”

"Ban nãy cậu không nghe thấy âm thanh vọng lại từ sâu trong sa mạc sao?" - Hàn

Giang vẫn nắm chặt con dao găm trong tay.

“Nghe thấy rồi, hình như tổng cộng vọng lại hai lần, giống như mệnh lệnh vậy. Lần thứ nhất bầy sói lui trở về, lần thứ hai lại là mệnh lệnh di tản!” - Đường Phong suy đoán.

"Âm thanh gì mà lại vang xa như vậy nhỉ? Hơn nữa lại còn khiến bầy sói nghe theo?" - Hàn Giang lẩm bẩm.

Đường Phong cũng chìm trong suy tư. Lương Viện lại nói: "Nhưng chúng ta không trông thấy người nào quanh đây mà?"

Lương Viện nói vậy đã thức tỉnh Đường Phong và Hàn Giang. Hàn Giang mở cửa xe, nhảy xuống, quan sát xung quanh. Lúc

này, ánh nắng không còn gay gắt như ban nãy, trên sa mạc ngoài cát vàng cuộn cuộn thì lấy đâu ra bóng người?

Đường Phong và Lương Viện cũng nhảy xuống xe, lúc này ba người mới phát hiện lớp xe bên phải đằng trước bị một tấm ván sắt có đinh đâm thủng một lỗ lớn.

Ngay sau đó, Đường Phong lại phát hiện dưới nền cát phía trước lớp phải cũng xuất hiện vài tấm ván sắt cắm đinh như vậy. Đường Phong nhặt một tấm ván sắt lên, cẩn thận quan sát, tuy nó không hoàn toàn hoen rỉ, nhưng có thể nhận ra những tấm ván sắt này cũng tồn tại khá nhiều năm rồi. “Đây rõ ràng không phải là mới chế ra!” - Đường Phong nói.

“Ồ! Lẽ nào cũng từ thời cổ đại?” -

Lương Viện ngạc nhiên hỏi.

“Đây rất giống ván đình trong chiến tranh thời cổ đại, chôn xuống để bẫy kỵ binh, dùng để ngăn chặn sự tấn công của kỵ binh.” - Đường Phong phán đoán.

"Nhưng sao thứ này lại xuất hiện ở đây nhỉ?" – Hàn Giang hỏi.

“Làm sao tôi biết được, có thể được để lại từ thời cổ đại, có thể là những người không chế bẫy sói chôn xuống, mục đích là để làm nổ lốp xe của chúng ta, để chúng ta bị kẹt trong Lang Oa!” - Đường Phong nói.

“Nhưng hai điều đó đều không hợp lý, nếu như chúng được để lại từ thời cổ đại, thì ở đây cũng không phải là chốt điểm quân sự gì, vậy thì ai chôn ván sắt

xuông đây làm gì? Thêm nữa, nếu như có người cố ý hàm hại chúng ta, thì tại sao lại dùng thứ cớ lố sớ này làm gì? Bây giờ có bao nhiêu thứ tốt hơn, thà chôn một quả lựu đạn còn hơn, cho chúng ta nổ bắn cả lên trời!” - Hàn Giang không hiểu.

Đường Phong trầm tư một lúc rồi nói: “Tôi thấy tấm ván sắt này tuy chưa hoen rỉ, do trong sa mạc khô hạn ít mưa, nhưng thực ra tấm ván sắt này có niên đại lâu đời rồi.”

“Lâu là bao lâu?” - Hàn Giang hỏi.

“Tôi thấy rất có khả năng là đồ của Tây Hạ hoặc từ đời nhà Nguyên. Nhà Minh và nhà Thanh chưa từng xảy ra chiến tranh trên vùng đất này. Thời Dân quốc

tuy ở đây xuất hiện thổ phỉ, nhưng nhìn hình dạng của ván

sắt này thì không giống đồ vật của thời Dân quốc, bởi vậy, rất có khả năng là đồ của Tây Hạ hoặc triều Nguyên. Trong lịch sử thì chiến sự có quy mô lớn nhất từng xảy ra ở đây, khả năng chính là trận chiến Thành Cát Tư Hãn diệt vong Tây Hạ.”

“Hình như Đại Lạt ma đã từng nhắc đến!” - Hàn Giang nói.

“Đúng vậy, Thành Cát Tư Hãn từng sáu lần đánh bại Tây Hạ, người Mông cổ quét sạch Âu Á, nhưng không có quốc gia nào giống như Tây Hạ, để Thành Cát Tư Hãn sáu lần chinh phục. Thành Cát Tư Hãn trong lần cuối cùng tấn công Tây

Hạ, cũng đã ngã ngựa bị thương và chết tại Tây Hạ. Rồi còn những tuyến đường mà Thành Cát Tư Hãn nhiều lần tấn công Tây Hạ, chính là từ cao nguyên Mông cổ xuyên qua sa mạc Gobi mênh mông, vòng tới phía sau Tây Hạ, đánh du kích Tây Hạ.”

“Bởi vậy anh nghi ngờ người Đàng Hạng từng dùng ván sắt để ngăn chặn kỵ binh của Thành Cát Tư Hãn?” - Hàn Giang hỏi lại.

Đường Phong gật gù: "Ban nãy tôi xem qua rồi, đi tiếp về phía trước, dưới cát có rất nhiều những ván sắt cản ngựa thế này; mà nếu có thể sử dụng ván sắt với quy mô lớn như vậy, nhất định phải là chiến sự quy mô lớn, chắc chắn không

phải là do thổ phỉ làm. Hơn nữa, trong lịch sử chiến sự đại quy mô duy nhất từng xảy ra ở đây, chỉ có thể là Thành Cát Tư Hãn tấn công Tây Hạ”.

Hàn Giang tiên lên phía trước một đoạn, quả nhiên có thể trông thấy ván sắt lấp ló trong cát: “Đường Phong, cậu có phát hiện thấy không, hình như những ván sắt này được phân bố có quy luật hẳn hoi!”

"Đúng vậy, tôi đoán rằng hời đó ở đây vẫn chưa khô hạn như bây giờ. Gần đây chắc là phải có một cứ điểm quân sự của Tây Hạ, chính là gần Lang Oa trên bản đồ cổ, nhưng chúng ta không tìm thấy địa danh đó. Nếu Lang Oa thời đó lại là một nguồn nước, thì rất có khả năng là một hồ nước. Khi người Mông cổ tấn công dọc

qua sa mạc, thì người Đảng Mạng đã chôn những ván sắt này xung quanh nguồn nước, có khi còn đầu độc cả nguồn nước!” - Đường Phong suy đoán thêm một bước.

“Nhưng xem ra mọi nỗ lực mà người Đảng Hạng từng làm ở đây đều không được đền đáp, những thứ này đã không ngăn cản được sự tấn công của kỵ binh Thành Cát Tư Hãn!” - Hàn Giang nói.

“Ừm, là như vậy, nếu những ván sắt này hữu dụng thì hiện giờ ở đây không thể thành thế này được, ở đây sẽ phải xuất hiện xác người và xác ngựa, còn cả vũ khí giáp sắt. Ngoài ra, ván sắt cũng không thể được phân bố có quy luật như thế này!” - Đường Phong nói.

"Vậy là đại quân của Thành Cát Tư Hãn không đi qua đây sao?" - Lương Viện tò mò hỏi.

"Việc này thì anh không biết, nhưng vẫn còn một hiện tượng. Phải biết rằng trong thời Tây Hạ, vũ khí bằng sắt vẫn còn ít, bởi vậy, nhiều ván sắt thế này cũng có thể

coi là một đồng vật tư quan trọng chuẩn bị cho chiến tranh, về lý mà nói, thì bất luận người Mông cổ có đi qua đây hay không, nhưng sau khi chiến sự kết thúc, người Đảng Hạng cũng phải thu hồi lại những ván sắt này để dự phòng lần sau sử dụng lại. Nhưng tại sao họ lại không thu về, như vậy thì nói lên điều gì?" - Đường Phong hỏi lại Hàn Giang.

“Điều đó cho thấy quân đội Tây Hạ từng trú quân tại đây, nếu không chết trận hết sạch thì cũng đã rời khỏi đây và không quay trở lại nữa!” - Hàn Giang đáp.

“Ừm, tôi cũng nghĩ vậy, quân đội Tây Hạ mất tích đã không quay trở lại!” - Đường Phong đồng tình.

Lương Viện nghe hai người phân tích xong, có vẻ không bằng lòng nên cười nói: “Các anh nâng tầm mấy thứ này lên mức thần kỳ quá đấy, ‘mìn’ cổ đại ư? Ha ha”.

“Em vẫn còn cười được sao, ‘mìn’ cổ đại này đã làm nổ lốp xe của ‘con lừa dững mẫn’ của chúng ta rồi đấy!” - Đường Phong mặt lạnh, nghiêm túc nói.

“Vậy các anh sửa nhanh đi, không phải

chúng ta có lớp dự phòng đây thôi!” - Lương Viện đầy vẻ bất cần.

“Đại tiểu thư của tôi ơi, em biết cách sai khiến người khác quá đấy! Sao em không đi mà sửa?” - Đường Phong bực mình kêu lên.

“Vô lý, ở đâu ra có trò bắt phụ nữ thay lớp xe!” - Lương Viện nói thẳng ruột ngựa.

Đường Phong hét cách, lắc đầu rồi chuẩn bị đi lấy lớp dự phòng, Hàn Giang bỗng kéo anh lại: "Bây giờ cậu đi thay thì được ích gì, chúng ta vẫn chưa biết xung quanh đây có bao nhiêu camera. Cậu thay xong lớp, lại bị thủng một lỗ thì chúng ta toi đấy!”

"Vậy chúng ta nên làm thế nào?”

Thứ dò lầy một đường đi an toàn trước
đã!”

“Dò đường?”

“Cậu nghĩ mà xem, tại sao bây sói đó lại
không bị sao cả, còn nữa, chúng ta đã nói
chuyện nửa ngày nên quên mất vết bánh
xe xuất hiện ở Lang Oa!”

Hàn Giang vừa nhắc nhở như vậy,
Đường Phong mới nghĩ ra: “Đúng vậy,
chúng ta có thể lần theo vết bánh xe đó
để dò ra một đường đi an toàn!” - Nói
xong, hai người để Lương Viện ở lại
trông xe, Đường Phong và Hàn Giang đi
dọc theo con đường cũ để tìm kiếm lại
vết bánh xe đó.

6

Đường Phong và Hàn Giang đi lại con

đường lúc họ tới Lang Oa. Chưa đi được bao xa, họ đã phát hiện thấy vết bánh xe đó trên sa mạc. Nhưng dựa vào kinh nghiệm bao năm của mình, Hàn Giang nhìn thấy vết bánh xe phát hiện sau đó cũng lúc có lúc mất trên sa mạc, giống như rất chân chừ do dự. Sau khi họ đi được hơn chục mét, lần theo vết bánh xe hướng về phía Lang Oa, vết bánh xe trên cát sa mạc bỗng xuất hiện một nhánh rẽ. “Rất rõ ràng, chiếc xe đó giống hệt như chúng ta, cũng lái một đoạn về hướng nam, rồi lại rẽ sang hướng tây!” - Hàn Giang phán đoán.

"Không chỉ như vậy, sự xuất hiện bất ngờ của vết bánh xe ở Lang Oa cũng cho thấy người lái xe đã phát hiện thấy ván đỉnh

sắt xung quanh Lang Oa, và họ cũng đang tìm kiếm một lối ra an toàn!” - Đường Phong nói.

Hàn Giang gật gù: "Xem ra chiếc xe này đã thoát khỏi vùng nguy hiểm."

"Không chỉ có chiếc xe này đâu, mà còn cả chiếc xe xuất hiện trước đó nữa, lúc này đều không thấy đâu cả, cho thấy chúng đã an toàn rời khỏi Lang Oa.

Chúng ta cứ tiếp tục men theo vết bánh xe đó, chắc là sẽ có thể an toàn rời khỏi Lang Oa." - Đường Phong nói.

"Nhưng cậu có nghĩ rằng, nếu như bây giờ bị người không chế, người đó muốn dụ chúng ta tới chỗ nguy hiểm, vậy tại sao chiếc xe trước đó không bị lừa?"

"Thì chỉ cho thấy anh ngốc quá thôi chứ

sao!” - Đường Phong cười, nói.

"Hừm! Tôi ngốc? Cùng lắm là do chúng ta quá chú trọng tới những con sói đó mà thôi!" - Hàn Giang phản lại.

Đường Phong và Hàn Giang cứ đi men theo ngã rẽ về hướng tây, rồi chẳng mấy chốc, họ đã đi tới biên giới của Lang Oa. Vết bánh xe tiếp tục lần theo biên giới Lang Oa tiến lên, vòng tới phía tây bắc Lang Oa, vết bánh xe hướng về phía tây bắc. Lúc này, trên mặt cát lại xuất hiện thêm một vết bánh xe khác.

“Chiếc xe đó lại xuất hiện rồi!”

“Hai vết bánh xe trên nền cát đều trải dài về hướng tây bắc, xem ra ở đó có thể thoát khỏi vòng vây này của cỗ nhân!” - Hàn Giang chống nạnh, nhìn xung quanh.

"Vòng vây của cô nhân! Nói như vậy thì anh đã tán thành suy nghĩ của tôi rồi ư?"

"Không sai, ở đây nhất định là một vòng vây mà người Đảng Hạng thiết kế để cài bẫy đại quân Thành Cát Tư Hãn." - Hàn Giang dẫn đầu, đột nhiên dừng lại: "Cậu xem, đó là gì vậy?"

Hàn Giang đứng trên một đồi cát nhỏ, anh phát hiện thấy sa mạc phía dưới còn cát bồng lồm xuống một khoảng lớn. Đây rõ ràng không phải là cồn cát nhấp nhô hình thành trên sa mạc. Đường Phong cũng để ý tới cái hồ này, anh nhảy xuống mép hồ, chăm chú quan sát: "Giống như một huyết mộ!"

"Huyết mộ? Tôi thấy không giống!" - Hàn Giang cũng nhào tới mép hồ.

"Ô? Vậy anh thấy đây là cái gì?"

"Tôi thấy đây giống cái hồ bầy ngựa hơn!"

"Hồ bầy ngựa?" - Đường Phong nhìn cái hồ lớn, đúng lúc anh lơ là, Hàn Giang đã nhảy xuống hồ, dùng tay đào bới lung tung phía dưới, vài tấm ván gỗ mỏng, khô nứt hiện lên trong cát vàng.

"Nếu tôi đoán không lầm thì đây chính là những tấm ván gỗ mỏng vốn được đặt trên mặt hồ. Tấm ván gỗ này chắc chắn không thể chịu được sức nặng của ngựa!"

- Hàn Giang suy đoán.

"Vậy trong hồ này sẽ có xương của người Mông Cổ hồi đó ư?" - Đường Phong nhìn tay Hàn Giang đang bới cát, chẳng mấy chốc, từng hàng cọc gỗ mục

nát đã lộ ra.

“Đây khả năng không phải là cọc gỗ thông thường; vào năm đó, ở đây đều là những mũi dao được gọt sắc nhọn, chỉ cần có người hay ngựa rơi vào trong hố thì sẽ bị những cọc gỗ này đâm thủng”.

Nghe Hàn Giang nói vậy, Đường Phong nhìn những cột gỗ đã mục nát, nứt toác, mà trong lòng không khỏi rờn rợn. “Này, đừng có đứng ngây ra đó nữa, nhìn xem, mau tới đọc những chữ trên đó xem nào!” - Hàn Giang nói.

“Phía trên còn có chữ?” - Đường Phong đón lấy một tấm ván gỗ mỏng đã bị nứt thành hai đoạn mà Hàn Giang đưa cho, quả nhiên, trên tấm ván gỗ có mấy chữ kì quái được viết bằng mực đen. Đường

Phong nhìn những chữ kỳ quái này, mãi không nói năng gì.

“Cậu nói gì đi chứ! Có phải chữ Tây Hạ không?” - Hàn Giang thúc giục.

“Không phải chữ Tây Hạ!” - Đường Phong lẩm bẩm. “Nếu như vậy thì những suy đoán của chúng ta trước đây đều sai hết ư? Nhưng tôi thấy mấy chữ này không giống chữ Hán!”

“Ừm, không phải chữ Hán. Nếu tôi nhìn không nhầm thì những chữ này đều là chữ Bát Tư Ba!” - Đường Phong bỗng nói ra một loại chữ mà Hàn Giang chưa từng nghe thấy.

“Chữ Bát... Bát Tư Ba? Chữ Bát Tư Ba là cái gì?” - Hàn Giang đầu óc mụ mị.

“Chữ Bát Tư Ba là một loại chữ do

Nguyên Thế Tổ Hốt Tất Liệt ra lệnh cho quốc sư Bát Tư Ba sáng tạo ra, là một loại văn tự chính thức của nhà Nguyên!”

- Đường Phong giải thích.

“Vậy tại sao trên tấm ván gỗ đây hồ bầy ngựa lại có chữ Bát Tư Ba?” - Hàn Giang vẫn không hiểu.

“Vấn đề là ở chỗ đó, trước tiên, chữ Bát Tư Ba là loại chữ mà thời Hốt Tất Liệt mới xuất hiện, lúc đó vào khoảng giữa thế kỷ XIII; còn trận chiến Mông cổ hủy diệt Tây Hạ là từ thời Thành Cát Tư Hãn, là đầu thế kỷ XIII, cách nhau gần nửa thế kỷ. Nhưng như vậy sẽ không phù hợp với niên đại thiết kế ván đinh sắt và hồ bầy ngựa mà chúng ta suy đoán trước đó. Tiếp nữa, chúng ta cho rằng những

ván đinh sắt và hồ bầy ngựa này là do người Đàng Hạng tạo nên, nhưng trên tám ván gỗ này lại xuất hiện chữ Bát Tư Ba, như vậy cũng hoàn toàn khác với những suy đoán của chúng ta trước đó, hiện giờ tôi... tôi cũng không rõ nữa!” - Đường Phong cảm thấy đầu óc có phần rối loạn.

“Vậy cậu biết những chữ trên đó thì đọc xem nghĩa là gì?”

“May mà tôi đã từng học qua một vài chữ Bát Tư Ba, nhưng những chữ Bát Tư Ba trên ván gỗ này chỉ là kí hiệu đánh dấu phương hướng và vị trí!” - Nói xong,

Đường Phong đọc ra ý nghĩa của mấy chữ Bát Tư Ba này: “Tây... Bắc... Đệ

Thập Thất...”

“Có lẽ sau này có người nhà Nguyễn tới đây rồi viết linh tinh mấy chữ lên đó!”

Đường Phong lắc đầu: "Tuy mấy chữ này không có nghĩa, nhưng vừa vặn chứng minh rằng: những suy đoán của chúng ta trước đó có vấn đề. 'Tây Bắc Đệ Thập Thất', tôi đoán rằng đây là kí hiệu được đánh dấu lên ván gỗ trước khi thiết kế hồ bầy ngựa này!"

“Cọc thứ 17 hướng Tây Bắc?! Nói như vậy nghĩa là người Mông cổ đã thiết kế hồ bầy ngựa trong thời kỳ Hốt Tất Liệt?”

- Hàn Giang không thể tin vào kết luận này.

Đường Phong trầm ngâm một hồi:

"Không chắc là được thiết kế sớm nhất

từ thời Hốt Tất Liệt, nhưng muộn nhất cũng phải là trong thời Hốt Tất Liệt”.

Hàn Giang gật gù: “Đúng, vậy thì khả năng những hồ bẫy ngựa và ván đinh sắt này có từ lâu rồi, ví dụ như trong thời Tây Hạ, hơn nữa, lại được sử dụng mãi tới tận thời kỳ Hốt Tất Liệt triều Nguyên.”

"Có khả năng này, nhưng tôi không thể lý giải được tại sao tới thời kv Hốt Tất Liệt, cách thời Mông cổ diệt vong Tây Hạ tới mấy chục năm, triều nhà Nguyên đã thống nhất thiên hạ từ lâu, thì ở đây còn có đội quân gì nữa để phải cần quân đội triều Nguyên đánh trận lớn như vậy?" - Đường Phong lắc đầu, không hiểu nổi chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Đường Phong và Hàn Giang lại tìm kiếm một lúc quanh hồ bầy ngựa, và liên tiếp phát hiện thấy một vài hồ bầy ngựa cùng ván đinh sắt. Đường Phong thấy lo lắng cho Lương Viện, liền nói với Hàn Giang: “Xem ra chúng ta đi theo hai vết bánh xe này thì sẽ có thể an toàn thoát ra được vòng mai phục do cô nhân thiết kế.

Lương Viện vẫn đang đợi, chúng ta mau về thôi!”

Hàn Giang gật gù, hai người quay trở lại đường cũ.

"Nhưng cậu thử nói xem, cô nhân thiết kế ra vòng mai phục này gần như không dùng tới, chúng ta đã phát hiện thấy bao nhiêu là hồ bầy ngựa và ván đinh sắt,

nhưng lại không phát hiện thấy lầy một bộ xương!” - Hàn Giang nghi ngờ.

“Đúng vậy! Đến những hồ bầy ngựa hình như cũng bị sụt lún do trải qua quá nhiều năm rồi!” - Đường Phong thấy thật khó hiểu.

Chẳng mấy chốc hai người đã quay trở lại chỗ đỗ xe nhưng không thấy bóng dáng Lương Viện đâu cả. Đường Phong giật thót tim: “Lương Viện xảy ra chuyện rồi!”

“Ai mà biết được đại tiêu thư đó chạy lung tung đi đâu!” - Ngược lại, Hàn Giang có vẻ trấn tĩnh hơn.

Hàn Giang vừa dứt lời liền nghe thấy phía dưới vọng lên tiếng kêu cứu xé gan xé ruột: “Cứu với...”, là giọng của

Lương Viện. Người Đường Phong run
bắn lên, anh đứng sừng sững trên cát
vàng mênh mông. Chẳng
mấy chốc anh đã xác định được nơi phát
ra tiếng kêu cứu: "Lương Viện ở gần
đây".

Đường Phong và Hàn Giang gần như
cùng lúc lao về hướng nam, chưa được
bao xa đã phát hiện thấy Lương Viện
đang ở trong một cái hố vừa kêu vừa
khóc. Đợi Hàn Giang cứu Lương Viện
lên, Đường Phong mới thở phào nhẹ
nhõm, anh nhìn xuống dưới hố. "Đây là
một cái hố bẫy ngựa vẫn chưa sứt lún,
vẫn có thể sử dụng."

"Hố bẫy ngựa?" - Lúc này Lương Viện
đã thôi khóc lóc.

"Đúng vậy, ai bảo em chạy lung tung, cái hồ bầy ngựa nuốt em xuống dưới đây thôi. May mà bên dưới tích đầy đất cát, nếu không em đã bị những cọc gỗ đó đâm cho thủng người rồi!" - Đường Phong oán thán.

"Em thấy bọn anh vẫn chưa quay về nên đi loanh quanh đây, ai mà biết được ở đây lại có hồ!" - Mặt Lương Viện đầy vẻ oan ức.

"Xem ra ở đây vẫn còn rất nhiều hồ bầy ngựa tốt!" - Đường Phong nhìn xung quanh, miệng lẩm bẫm.

"Đường Phong, cậu phát hiện thấy không, những hồ bầy ngựa bị sụt lún chúng ta phát hiện thấy ban nãy đều ở hướng tây bắc, hai chiếc xe đó cũng từ hướng tây

bắc rời khói vòng mai phục của cố nhân này.”

"Ý anh là vòng mai phục này từng bị cố nhân tấn công, và họ đã tấn công từ hướng tây bắc?"

Hàn Giang gật gù.

“Vôn dĩ tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng quả thực tôi không ngờ rằng kẻ thù từ hướng tây bắc đánh lại, ngoài Thành Cát Tư Hãn diệt vong Tây Hạ ra, thì còn có ai khác?” - Đường Phong lắc đầu, không hiểu nổi rốt cuộc những chuyện này là thế nào.

“Được rồi, hãy khẩn trương sửa xe đi thôi! Chúng ta cách hai chiếc xe đó càng lúc càng xa rồi đây!” – Hàn Giang nhắc nhở.

"Ừm, hiện giờ càng lúc tôi càng cảm thấy hai chiếc xe đó chắc chắn là chở những người bạn cũ của chúng ta!"

Đường Phong và Hàn Giang thay lớp, họ xuất phát, lần theo vết bánh xe, khi lái ra khỏi vòng vây mai phục của cỗ nhân thì mặt trời đã lặn về hướng tây.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 5

THIÊN HỘ TRẦN

Những vết tích văn tự nhìn thấy dọc trên đường đều là chữ Bát Tư Ba. Bát Tư Ba là chữ do Hốt Tất Liệt ra lệnh cho quốc sư Bát Tư Ba sáng tạo ra. Trên hành

trình tìm kiếm di chỉ Tây Hạ, họ đều gặp những di tích Mông Cổ. Đây là điều vô cùng bất ngờ.

1

Hàn Giang tăng tốc, anh hy vọng trước khi trời tối sẽ tới được Thiên Hộ Trấn, nhưng không ai biết trên đường đi sẽ còn gặp điều gì xảy ra. Đường Phong lấy bức thư Misha để lại ra, muốn tìm chút manh mối trong đó, "Phần thứ hai trong thư Misha đã nhớ lại một chút trải nghiệm sau khi đội thám hiểm tiến vào sa mạc, những trải nghiệm tại Cử Lý Bảo và Lang Oa. Gần như Misha chỉ nói sơ qua, không nói thêm gì nhiều, chỉ nói rằng đêm thứ nhất đã cắm trại nghỉ ngơi gần Lang Oa, mọi việc đều bình thường. Sau

đó hồi tưởng lại vài chuyện giao lưu với ông Lương, trong thư ông không hề nhắc tới những ván đinh sắt, hồ bầy ngựa, cũng không phát hiện thấy tung tích của sói.

“Điều đó cho thấy: trong giai đoạn đó đội thám hiểm vẫn thuận lợi!” - Hàn Giang nói.

“Nhưng đối với Thiên Hộ Trấn, Misha lại kể riêng một đoạn: Lương, chắc là anh không còn nhớ gì tới một nơi gọi là Thiên Hộ Trấn nữa; lúc đội thám hiểm tới Thiên Hộ Trấn, cấp trên đã ra lệnh cho chúng ta không được tiến vào trong đó, chỉ cắm trại bên ngoài. Nhưng sau khi trời tối, tôi vẫn không thể tìm chế được tính hiếu kỳ nên đã một mình mò

vào thị trấn không một bóng người đó. Đến giờ, tôi vẫn không sao quên được cái đêm khủng khiếp đó, và hiện giờ, tôi cũng không tài nào lí giải được rất nhiều những điều bí ẩn trong thị trấn này. Ngày hôm sau (thực chất đã là ngày thứ ba), tôi đã kiến nghị với cấp trên, hy vọng có thể tiến vào Thiên Hộ Trấn để khảo sát, nhưng đã bị cự tuyệt, và còn bị họ còn phê bình. Tôi nghĩ chắc các anh hôm đó cũng ngủ không ngon, tất cả mọi người hình như đều sợ hãi, cảm thấy hoảng loạn trước cái thị trấn nhỏ không người đó!” - Đường Phong chậm rãi đọc thư của Misha.

“Chỉ có vậy?” - Hàn Giang hỏi lại.

“Ừm, chỉ có vậy, xem ra Thiên Hộ Trấn

là nơi mà Misha thấy sợ hãi, tất cả mọi người đều sợ hãi, bởi vậy đội thám hiểm không dám vào trong đó!” - Đường Phong nói.

"Hừm, đây có lẽ chỉ là suy đoán của Misha, biết đâu do đội thám hiểm đã sớm tìm thấy Hạng Hải Mật Thành, nên mới không tiến vào Thiên Hộ Trấn.”

“Bất luận thế nào Misha cũng đã vào trong đó rồi, hơn nữa, ông còn nói rằng đó là một đêm khiến ông cảm thấy khủng hoảng.”

‘Phí lời, ai nửa đêm chạy vào một thị trấn không một bóng người mà chẳng cảm thấy hoảng loạn hả!’” - Hàn Giang trêu chọc.

"Mọi người có để ý thấy câu nói trong

ngoặc đơn không?” - Đường Phong nhìn bức thư của Misha, đột nhiên hỏi.

"Ý cậu nói tới câu: thực ra đã là ngày thứ ba?", Hàn Giang ngừng lại một lúc, anh suy đoán: "Cho thấy lúc đó Misha đã không kiến nghị cấp trên vào trong Thiên Hộ Trấn khảo sát. mà là cách một hôm sau thì mới đề nghị lên cấp trên."

"Anh cho rằng như vậy hợp lý không? Tại sao Misha không đề nghị ngay? Tại sao ngày thứ hai đội thám hiểm lại ở lại bên ngoài Thiên Hộ Trấn, không tiếp tục tiến vào trong?" - Đường Phong nhìn Hàn Giang, mím chặt đôi môi khô nứt. Hàn Giang trầm tư một lúc, đột nhiên trợn mắt lên, anh đang định mở miệng thì Đường Phong đã nói tiếp: "Chỉ có một

cách giải thích hợp lý, ấy là vào đêm hôm đó, bao gồm cả ngày thứ hai, Misha bị kẹt trong Thiên Hộ Trấn, bởi vậy ông ấy mới hoảng sợ chỗ đó như vậy, bởi vậy mà ngày thứ hai đội thám hiểm mới đi loanh quanh bên ngoài Thiên Hộ Trấn mất một ngày, vì thế mà Misha mới nói rằng 'thực ra là ngày thứ ba!'".

Đường Phong càng nói càng phân khích, Hàn Giang cũng cảm thấy lạnh toát sống lưng: "Điều... điều gì đã khiến Misha bị mắc kẹt trong Thiên Hộ Trấn? Lẽ nào là một ma trận?"

"Ma trận..." - Đường Phong lẩm bẩm.

‘Vậy ngày thứ hai chắc đội thám hiểm cũng đã phái người vào trong thị trấn tìm Misha chứ nhỉ?’ - Lương Viện bỗng nói.

Đường Phong giật mình - “Đúng vậy, anh nghĩ rằng chắc là sáng hôm sau đội thám hiểm đã phái người tìm kiếm Misha ở quanh và trong thị trấn, nhưng chắc chắn họ không tìm thấy!”.

“Cái thị trấn bé tẹo như vậy, Misha có thể trốn đâu được nhỉ?” - Hàn Giang nghi ngờ.

“Không phải là ông ấy trốn đi đâu, mà là ông ấy bị kẹt trong Thiên Hộ Trấn! Chắc chắn là vậy.” - Đường Phong nói như đinh đóng cột.

“Không biết thị trấn không bóng người này rốt cuộc là một thị trấn như thế nào, mà lại thần bí vậy nhỉ?” - Lương Viện cảm thán.

“Cô sắp được trông thấy rồi!”

Hàn Giang nói xong, phía trước lại là một đồi cát cao lớn, Hàn Giang không giảm tốc độ, anh lao thẳng lên đồi cát. Nhưng tới khi Hàn Giang lái “con lừa dững mãnh” vượt qua đồi cát, thì anh liền lác cả mắt, phía sau đồi cát xuất hiện một khe sâu. Hàn Giang vội vàng giảm tốc độ, nhưng đã muộn, "con lừa dững mãnh" lao thẳng đầu xuống đó.

Đường Phong và Lương Viện đều hét toáng lên, Hàn Giang cũng muốn hét, nhưng anh cố kìm lại, và may mà Hàn Giang vốn dày dặn kinh nghiệm lái xe đặc chủng nên "con lừa dững mãnh" lao xuống đáy vực, nhưng may mà không lật ngược. Đường Phong và Lương Viện nhảy xuống xe nôn mửa. Hàn Giang cũng

cảm thấy dạ dày lộn ngược lên, cảm giác buồn nôn.

Hàn Giang nhảy xuống xe, đập vào nắp xe nói: "Mẹ kiếp, hai chiếc xe đi đằng trước đúng thật ngu ngốc, tôi đi theo vết bánh xe của chúng nên mới bị rơi xuống đây đây."

"Anh đừng có kêu nữa, tôi thấy hai chiếc xe đó cũng không biết ở đây có cái khe sâu này đâu!" - Đường Phong nghiêng nghiêng ngả ngả quay người lại nhìn. Đồi cát phía sau lưng dựng đứna trên đỉnh đầu họ, giống như một bức tường thành kiên cố, còn khe sâu này lại giống như một dòng sông phòng hộ phía dưới bức tường, nhưng trong sa mạc thì lấy đâu ra bức tường? Cứ cho rằng có bức tường

thật đi chẳng nữa, thì bão cát và cát vàng của sa mạc Gobi cũng chẳng mấy chốc sẽ chôn vùi bất cứ kiến trúc huy hoàng nào.

Đường Phong quan sát một hồi rồi nói với Hàn Giang: ‘Đây không phải là khe sâu hình thành tự nhiên!’”

"Cậu điên rồi hả, ý cậu nói rằng đây là do sức người đào nên? Ai mà đào được thứ này trong sa mạc chứ?" - Hàn Giang không tin.

“Anh nhìn đồi cát sau lưng chúng ta, tuy đã bị mài mòn và sụp đổ do mấy trăm năm gió cát, nhưng tôi vẫn phát hiện thấy dấu vết lau sậy trên đồi cát!” - Đường Phong chỉ một vài thứ màu đen lấp ló ẩn hiện trên đồi cát phía sau.

“Lau sậy? Gần đây có nguồn nước?” -

Hàn Giang nhạy cảm liên tưởng ngay tới nguồn nước.

“Mấy trăm năm trước, rất có khả năng ở đây có hồ nước, bên cạnh hồ nước có lau sậy, những người xây dựng chiến hào này đã cắm lau sậy xuống đất cát để phỏng chừng đất cát bị cuồng phong thổi đi.” - Đường Phong giải thích.

Đường Phong và Lương Viện cũng phát hiện thấy dấu vết của lau sậy tại nhiều vị trí khác nhau trên đồi cát.

Đường Phong lại nói tiếp: “Từ vị trí và phương hướng của chiến hào cho thấy, tính chất vòng mai phục của chiến hào này giống như xung quanh Lang Oa, đều xây dựng để đối phó với những kẻ thù đến từ hướng tây bắc.”

“Xem ra mọi thứ đều là để đề phòng kẻ thù lớn mạnh đến từ phía tây bắc, nhưng lại không thể giải thích được những chữ Bát Tư Ba xuất hiện tại hồ bầy ngựa!

Thật không sao hiểu nổi!” - Hàn Giang lắc đầu.

“Mav mà trải qua bao năm tháng gió lớn hoành hành nên hiện giờ chiến hào này không sâu lắm, nếu không, hôm nay chúng ta đã bị kẹt trong này rồi!” -

Đường Phong chỉ lên một con dộc thoai thoai trước mặt, nói: “Nhìn kia, đã có người mở đường cho chúng ta rồi!”

Hàn Giang cũng phát hiện thấy một con dộc thoai thoai phía trước bên trái: "Con dộc này hoàn toàn là do xe đi qua mà thành, cho thấy hai chiếc xe phía trước

cũng bị rơi xuống đây, sau đó từ đây đi tiếp.”

Ba người lại lên xe, men theo con dốc mới được hình thành mà lao lên khỏi chiến hào, lần theo vết bánh xe trên cát tiếp tục lái về phía Thiên Hộ Trấn.

2

Hai vết bánh xe lúc song song, lúc đè lên nhau cùng tiến thẳng, trải dài về hướng tây bắc. Đường Phong căng thang quan sát bên ngoài cửa kính. Từ những gì Misha kể lại trong thư, Đường Phong đã vẽ ra trong đầu một cảnh tượng khủng khiếp về Thiên Hộ Trấn. Đó là một thị trấn hoang vu, không một bóng người, thậm chí không có một sự sống nào, cuồn phong kêu gào, những con đường

khiến người ta bị lạc... Nhưng khi Thiên Hộ Trấn thật sự đập vào mắt Đường Phong, thì anh không khỏi ngạc nhiên.

Những cồn cát nhấp nhô và trải dài miên man ban nãy đã không còn thấy đâu nữa, họ đã lái xe đi vào một vùng của sa mạc Gobi. Núi cát phía xa xa tưởng như rất gần, nhưng Đường Phong biết rằng khoảng cách tới đó thực chất còn rất xa. Đường Phong trông thấy một đường chân trời ngút tầm mắt, xuất hiện một vùng kiến trúc bằng đất màu vàng, cao thấp khác nhau, so le đan xen đó chính là Thiên Hộ Trấn?

Cả một vùng hoang vắng, mênh mông, tĩnh mịch không một tiếng động nằm dưới ánh hoàng hôn, Đường Phong không khỏi

suy nghĩ miên man. Đúng lúc này, xe lại dừng lại. “Sao lại dừng xe vậy, Thiên Hộ Trấn ở phía trước rồi, tôi đã nhìn thấy rồi!” - Đường Phong hỏi Hàn Giang.

Hàn Giang không buồn để ý, anh bật đèn pha của ‘con lừa dững mãnh’ lên, rồi nhòai người qua vô lăng quan sát rất lâu mới chập rãi nói: “Hai vết bánh xe đó biến mất rồi.”

Đường Phong lúc này mới để ý, thấy quả nhiên trên con đường hướng thẳng tới Thiên Hộ Trấn không còn tung tích của hai vết bánh xe đó đâu nữa. Ba người xuống xe, tiến lên hai ba chục mét thăm dò, không thấy bất cứ vết bánh xe nào. Vùng đất hoang vu nghìn năm không đời này vẫn tĩnh lặng tới mức đã khiến

Đường Phong tưởng rằng mình đã tới một hành tinh khác.

Không thấy vết xe ban nãy đâu nữa, cũng không thấy bóng dáng tăm hơi của người và động vật, ở đây hình như chưa từng có ai đặt chân tới. Không đúng! Không thể không có người tới đây! Đường Phong nghĩ tới đây thì liền quay lại tìm kiếm hai vết bánh xe, nhưng họ đi men theo con đường lúc tới gần một trăm mét mà vẫn không thấy dấu tích của hai vết bánh xe đó đâu nữa.

Đường Phong không khỏi oán thán Hàn Giang: “Không phải anh chỉ chăm chăm đi theo hai vết bánh xe đó sao?”

“Tôi lái xe tốc độ nhanh như vậy thì ai mà biết được hai vết bánh xe đó đã chạy

đi đâu mất? Năm phút trước, tôi quan sát trên đường vẫn còn có thể trông thấy hai vết bánh xe đó, nhưng vừa chớp mắt một cái thì chúng đã biến đi đâu mất rồi!" - Hàn Giang trình bày.

"Vậy chúng ta quay xe lại tìm?" - Lương Viện đề nghị. "Không! Không cần đâu, đã trông thấy Thiên Hộ Trấn rồi. chúng ta không cần quan tâm tới hai chiếc xe đó nữa!" - Đường Phong ngẫm nghĩ một hồi, nói như đinh đóng cột.

"Nhưng... nhưng trong thư Misha nói rằng: Thiên Hộ Trấn rất đáng sợ, nhất... nhất là buổi đêm..- Lương Viện có chút do dự.

"Anh thấy sao?" - Đường Phong quay ra hỏi Hàn Giang. "Nhân lúc trời chưa tối

đi tiếp xem sao, đêm nay chúng ta có thể cắm trại ngủ bên ngoài thị trấn, còn có vào trong đó hay không thì sáng mai chúng ta quyết định!" - Hàn Giang nói.

Đường Phong gật gù, vậy là ba người lại lên xe, lái về hướng Thiên Hộ Trấn. Không thấy vết bánh xe đâu cả, rồi chẳng mấy chốc, đến dấu vết của con đường cũng không thấy đâu nữa. Hội Đường Phong đã lái xe vào sâu trong sa mạc Gobi mênh mông.

3

Cự li tới Thiên Hộ Trấn hoàn toàn vượt qua dự liệu của Đường Phong, vốn dĩ Thiên Hộ Trấn đã lù lù trước mắt, nhưng họ lái xe đi nửa tiếng đồng hồ vẫn chưa tới.

“Rõ ràng đã ở phía trước mà sao vẫn chưa tới?” - Đường Phong lẩm bẩm.

“Đừng nóng vội!” - Miệng Hàn Giang nói không vội, nhưng chân lại nhấn ga tăng tốc.

Đường Phong thấp thỏm không yên nhìn ra ngoài cửa xe, trên sa mạc Gobi trời đã tối om, đây là đêm đầu tiên họ tiến vào sa mạc. Đường Phong chưa từng trải qua buổi đêm trên sa mạc, nên anh không biết điều gì đang chờ đợi mình đêm nay.

Đúng lúc Đường Phong mãi suy nghĩ lan man thì Hàn Giang bất ngờ phanh xe lại. Đường Phong giật mình hỏi: “Anh lại sao thế?”

Hàn Giang quay lại nhìn rồi bỗng lùi xe lại. Hàn Giang tập trung nhìn kính chiếu

hậu, lùi được hơn chục mét thì dừng lại, hất hất cam về phía bên phải sa mạc:

“Này, cậu nhìn xem đó là cái gì vậy?”

Đường Phong nghi ngờ nhìn theo hướng Hàn Giang hất cầm, trên sa mạc Gobi hoang vu bỗng xuất hiện một bóng đen.

"Đó là gì vậy?" - Đường Phong ngạc nhiên kêu lên.

“Cậu xuống dưới xem sao!” - Hàn Giang ném cho Đường Phong một chiếc đèn pin.

"Anh không xuống sao?" - Đường Phong có vẻ sợ hãi.

“Hừm, sợ rồi à?” - Hàn Giang cười khẩy.

“Cho tôi mượn con dao găm của anh!”

“Thôi đi, tất cả cùng xuống vậy, nhìn bộ

dạng sợ sệt của cậu kia!”

“Tôi sợ ư, chẳng qua là tôi không muốn hy sinh một cách vô vị mà thôi!”

Đường Phong nói xong, đành phải miễn cưỡng xuống xe, anh chậm rãi, từng hước từng bước tiến lại gần bóng đen đó. Sa mạc tối đen, tim Đường Phong đập loạn xạ. Anh đã ở rất gần bóng đen đó, bóng đen đó bất động, chắc chắn không phải là người, cũng không phải là động vật..

Đường Phong dừng lại, chân chừ quay lại nhìn, anh thấy Hàn Giang và Lương Viện cùng nhảy xuống xe, đi về phía mình. Lúc này anh mới hình tĩnh lại, tiếp tục tiến lên phía trước. Rốt cuộc, tại nơi cách bóng đen đó chừng bảy tám bước chân, Đường Phong dừng lại, anh nhìn

chằm chằm bóng đen trước mặt. Đó hình như là một tảng đá khổng lồ, lại còn rất ngay ngắn, nhưng tại sao, trên sa mạc Gobi hoang vu lại đột nhiên xuất hiện một tảng đá khổng lồ ngay ngắn vậy nhỉ? Đường Phong thu hết can đảm, bật đèn pin lên, một chùm ánh sáng rục rỡ chiếu lên bóng đen đó. “Quả nhiên là một tảng đá khổng lồ!” - Đường Phong không khỏi rùng mình ớn lạnh. Tại sao trên sa mạc Gobi hoang vu này lại đột nhiên mọc ra một tảng đá khổng lồ như vậy!

Đường Phong lại tiến lên phía trước vài bước, lúc này anh mới nhìn rõ tảng đá khổng lồ này thực ra là một tấm bia đá cao lớn. Anh bước tới chính diện tấm bia đá, dùng đèn pin soi lên đó, trên mặt đá

khắc chi chít chữ. Nhìn tiếp lên phía trên, phần trên bia đá giống như bị sét đánh vậy, nghiêng hẳn về một bên nứt gãy, chỉ còn phần dưới của tấm bia là vẫn dựng đứng sừng sững trên sa mạc hoang vu. Đường Phong vầy vầy Hàn Giang và Lương Viện phía sau, hét lên: “Là một tấm bia đá!”

Hàn Giang và Lương Viện cũng tới trước tấm bia rất nhanh, Đường Phong bắt đầu đọc những chữ trên đó, nhưng khi anh vừa nhìn thấy những chữ này liền chau mày. Hàn Giang thúc giục: “Mau đọc đi, là chữ Tây Hạ phải không?”

Đường Phong lắc lắc đầu: “Không, không phải chữ Tây Hạ vẫn là chữ Bát Tư Ba!”

“Thôi xong, tôi thật sự nghi ngờ tuyến đường mà hội Misha năm đó đi, liệu có đúng hay không đây? Sao cả đường đi toàn những di chỉ còn sót lại toàn của triều nhà Nguyên thế?” - Hàn Giang có chút chán nản.

“Anh có biết chữ Bát Tư Ba không?” - Lương Viện hỏi.

“Chữ Bát Tư Ba thật ra không khó, tuy anh chưa từng học bài bản, nhưng cũng có thể nhận ra một số chữ. Anh vừa đọc tấm bia đá này rồi, đây là một tấm 'bia cấm ước!’”

“Bia cấm ước?” - Hàn Giang và Lương Viện ngơ ngác nhìn tấm bia trước mặt.

4

Đường Phong chỉ lên những chữ trên tấm

bia tàn, giải thích tỉ mỉ: “Tên gọi đầy đủ của tấm bia này là ‘Hốt Tất Liệt đại hãn cáo quân dân nhân đẳng cảm ước bia’. Đại ý của tấm bia này là, dùng lời lẽ của đại hãn Hốt Tất Liệt cảnh báo quân và dân trong vùng sa mạc Gobi: phía trước có một bầy ma quỷ sinh sống trong đó, nhiều lần sát thương quân nhân và dân lãn định cư tại đây. Mọi người không nên đi tiếp, nếu tiếp tục đi tiếp sẽ mất mạng, hậu quả tự chịu. Chữ ký phía dưới là của quan phủ Lộ tổng Diệc Tập Nãi.”

“Quan phủ Lộ tổng Diệc Tập Nãi?”

“Ừm, hai người đều đã nghe về Hắc Thủy Thành rồi chứ?”

“Chính là tòa thành cổ Tây Hạ mà Kozlov phát hiện ra phải không?”

“Đúng, căn cứ theo những tài liệu lịch sử mà hiện giờ chúng ta nắm được, thì năm đó Hắc Thủy Thành chính là một thành phố lớn nhất trong phạm vi quanh đây. Bởi vậy, sau khi chiếm lĩnh được Hắc Thủy Thành, Thành Cát Tư Hãn đã từng thiết lập một phủ tổng quản ở đây, phụ trách quản lý khu vực rộng lớn này. Chữ ký phía dưới tấm bia cho thấy nó được quan phủ Lộ tổng Diệc Tập Nãi lập nên!” - Đường Phong giải thích.

“Tấm bia đá vốn rất trang nghiêm, nhưng không hiểu sao tôi thấy chữ nghĩa trên đó thật buồn cười! Lấy đâu ra ma quỷ. Đường đường là đại hãn mà lại viết những thứ này trên văn bia!” - Hàn Giang chống nạnh, nhìn tấm bia nói.

“Tôi lại chẳng thấy tấm bia đá này buồn cười gì cả, nó vừa vắn tiết lộ một bí mật quan trọng.” - Hình như Đường Phong nghĩ ra điều gì đó.

“Ồ! Cậu nghĩ ra gì vậy?”

”Không phải tấm bia này đã giải thích cho những di chỉ mà chúng ta phát hiện ra trước đây sao? Chúng ta cảm thấy vô cùng khó hiểu, tại sao tất cả những phòng ngự công sự mà chúng ta phát hiện thấy trên đường, đều có dấu tích của người Mông cổ để lại, mà không giống như chúng ta dự đoán là có dấu tích của người Đảng Hạng. Tấm bia đá này cho thấy, người Mông cổ hồi xưa rất sợ những ma quỷ trong sa mạc, bởi vậy họ mới lập tấm bia này lên, ngăn cấm quân

dân tiến vào trong, lại còn bố trí phòng ngự công sự ở vùng giáp ranh.” - Đường Phong suy đoán.

“Nhưng tôi vẫn không hiểu, thiết kỵ binh Mông cổ từng quét sạch đại lục Âu Á mà lại sợ cái gì chứ?” - Hàn Giang không hiểu.

‘Ma quỷ đây thôi! Khà khà!’ - Lương Viện cười.

“Tôi cũng cảm thấy khó hiểu!” - Đường Phong trở nên trầm ngâm. Đột nhiên, mắt Đường Phong sáng lên:

“Lẽ nào là ‘người phục quốc’?”.

“Gì cơ?” - Hàn Gians nghe không hiểu.

Đường Phong đang định nói gì đó thì Lương Viện ở phía sau tấm bia đá bỗng hét toáng lên: “Chúng ta mau đi thôi,

hình như nổi gió rồi!”

Trên sa mạc bỗng nổi gió to, cuồng phong cuốn theo cát bụi, hú lên từ phía tây bắc. Đường Phong và Hàn Giang bị cát bụi làm ờ mắt. Đường Phong muốn bảo vệ Lương Viện nên định lao về phía xe ô tô, nhưng Hàn Giang lớn tiếng kêu anh dừng lại: “Đừng quay về vội, nắp đằng sau bia đá đã.”

Lúc này Đường Phong mới có phản ứng, che chắn cho Lương Viện chạy tới mặt chính của bia đá, rồi ba người ngồi xuống áp sát người vào tấm bia. Cuồng phong càng lúc càng mạnh, lần đầu tiên Đường Phong trông thấy sự đáng sợ của sa mạc. Anh thử mở mắt ra, nhìn về chiếc xe đang ở cách đó không xa; cũng

may mà có tấm bia này, nếu lúc đó mà chạy về phía chiếc xe thì bây giờ không biết đã bị cuồng phong cuốn bay đi đâu mất rồi.

“Tại sao... tại sao lại bỗng nổi cơn cuồng phong vậy nhỉ?” - Đường Phong hét lên.

"Bởi vì cậu nhắc tới ma quỷ!" - Hàn Giang châm chọc. Đường Phong ngẩng đầu nhìn tấm bia tàn bên cạnh, tấm bia đá nặng nghìn trịch lúc này cũng bị cuồng phong thổi cho lắc lư. Anh bắt đầu nghi ngờ, không biết tấm bia tàn này có thể chịu được cơn cuồng phong bất ngờ này không.

“Tôi đã hiểu tại sao tấm bia này lại gãy mất một đoạn rồi!” - Đường Phong lại

hét lên.

"“Ý cậu nói cơn gió này?”

"Ngoài gió ra thì còn gì nữa? Trận gió này chính là ma quỷ đáng sợ!" - Đường Phong gào lên.

"Thôi đi, cậu giữ chút sức lực đi!"

"Không, còn nữa, chữ nghĩa của tấm bia này hướng về phía đông nam, cho thấy luồng gió này đều từ phía tây bắc thổi tới, nếu không thì những chữ trên tấm bia này còn lâu mới đọc được."

"Mong rằng tấm bia tàn này có thể giúp chúng ta qua được ải này!" - Hàn Giang nói.

"Mong rằng đại hãn Hốt Tất Liệt có thể giúp chúng ta qua được ải này!" - Đường Phong lầm bầm.

Đường Phong vừa nói dứt lời, gió trên sa mạc đã bắt đầu nhỏ dần. Hàn Giang quan sát tình hình một lượt, rồi ra lệnh:

“Nhanh, nhân lúc gió nhỏ quay vào trong xe đi.”

Ba người nối đuôi nhau chạy, mãi cho tới khi quay trở vào trong xe, họ mới phân nào yên tâm.

5

Lương Viện thở hắt hên, nói: “Bây giờ chúng ta làm thế nào? Tối nay có tới Thiên Hộ Trấn không?”

Đường Phong nhìn Thiên Hộ Trấn phía xa xa đã bị màn đêm bao trùm, rồi lại quay nhìn Hàn Giang, anh đang đợi Hàn Giang ra quyết định. Hàn Giang khẩn trương suy ngẫm tình thế hiện tại: “Tôi

cũng không muốn buổi đêm mò vào cái thị trấn không một bóng người đó, nhưng mọi người nhìn xem, trên sa mạc đến một chỗ dựng lều cũng không có, mà nếu như lại có thêm một cơn cuồng phong thì chúng ta sẽ bị thổi bay hết đây!”

Trong xe trở nên im lặng, mọi người đối diện với hai sự lựa chọn khó nhọc cuối cùng, Hàn Giang hạ quyết tâm: “Tiếp tục đi, ít nhất cũng phải kiếm được một nơi tránh gió mới dựng lều.”

Hàn Giang lái xe rất chậm, anh đang quan sát tình hình ngoài cửa sổ, Thiên Hộ Trấn càng lúc càng gần. Đường Phong đã có thể nhìn thấy một bóng đen im lìm, tim anh treo ngược lên.

“Một vùng rộng thật đây!” - Lương Viện

ngạc nhiên nói.

“Đó là gì vậy?” - Hàn Giang đột nhiên chỉ vào một ụ đất đen sì sì ngoài cửa xe hỏi.

Đường Phong lấy đèn pin ra soi, bỗng nhiên, một bộ hài cốt ghê rợn đập vào mắt. tay Đường Phong run rẩy, đèn pin suýt chút nữa là rơi mất. Hàn Giang và Lương Viện cũng trông thấy bộ xương đó. Hàn Giang từ từ dừng xe lại. hai chiếc đèn pin trên tay Đường Phong và Hàn Giang đều soi về phía ụ đất đó. Lương Viện không khỏi hét lên thất thanh: “Á... toàn là hài cốt!”

Dưới ánh sáng chói lóa của đèn pin, Đường Phong trông thấy ụ đất trước mặt hóa ra là do vô số những bộ hài cốt ngay

ngắn xếp thành. Anh sững sờ nhìn đồng
hài cốt trước mặt. Đột nhiên, Hàn Giang
vỗ mạnh vào vai Đường Phong: "Đây là
cái gì? Chừa vào trong thị trấn mà đã
mọc ra bao nhiêu là hài cốt như vậy,
đúng là đen đui làm sao!"

Đường Phong bị Hàn Giang làm cho giật
bắn mình, mãi một lúc sau, miệng mới
lẩm bẩm thốt ra: "Đây... đây là kinh
quan."

"Kinh quan?" - Hàn Giang và Lương
Viện giật mình.

"Trong chiến tranh thời cổ đại, để khoe
khoang vũ lực, cũng là để uy hiếp đối
phương, bên chiến thắng đã lấy xác
tướng sĩ của quân địch chất thành chiến
lũy, xây thành mộ cao, dựng ở hai bên

đường, gọi là kinh quan.'" - Đường Phong giải thích.

"Tàn khốc vậy sao?" - Lương Viện kinh ngạc.

"Đúng vậy, kinh quan rất tàn khốc, bởi vậy trong thời cổ đại cũng không phổ biến, chỉ có kẻ địch tội ác tột cùng mới bị chát xác thành kinh quan. Anh không biết những người bị chát thành kinh quan này tại sao lại khiến kẻ thù của họ hận thù đến như vậy, đến nỗi sau khi chết đi cũng không được yên nghỉ dưới đất, mà xác lại bị chát đông ở đây!" - Đường Phong xót xa.

"Những ma quỷ mà người Mông cổ nói phải không?" - Lương Viện hỏi.

Đường Phong không nói thêm gì nữa, một

cơn gió lớn thổi qua, Đường Phong cảm thấy lạnh run cầm cập.

Ai ngờ, Hàn Giang lại nói: “Đêm nay chúng ta cắm trại ở đây thôi!”

‘Gì cơ? Đêm nay chúng ta ngủ cùng những cô hồn dạ quỷ này sao?’ - Đường Phong và Lương Viện đều kêu toáng lên.

“Tôi cũng không muốn ở cùng những cô hồn dạ quỷ này, nhưng nếu đi tiếp thì sẽ vào trong Thiên Hộ Trấn rồi! Đêm nay hai người có dám vào trong đó không?” Đường Phong nhìn về Thiên Hộ Trấn cách đây không xa, tối om om không một ánh đèn, cũng không có lấy một âm thanh. Một cảm giác âm u bao trùm cả thị trấn. Lương Viện kêu lên: "Nhưng cũng đâu

cần phải cam trại ở đây?”

“Ngoài Thiên Hộ Trấn ra, thì đây là nơi duy nhất có thể chắn gió. Nếu hai người không muốn sáng mai bị cát vùi lấp thì ở đây đi, mà đến ngay cả ở đây tôi cũng không dám đảm bảo nếu gặp bão cát mạnh hơn thì có thể chặn nổi không!” - Hàn Giang nói không chút hòa khí.

Đường Phong nhìn xung quanh, quả thực không có nơi nào chắn gió tốt hơn ở đây. Cuối cùng, Đường Phong nghiên rằng: "Vậy thì ở đây, dù sao ở đây cũng tốt hơn nửa đêm lò dò mò vào trong Thiên Hộ Trấn. Không phải chỉ là những hài cốt thối sao, chúng ta gặp nhiều rồi." “Đúng vậy! Cũng đâu phải lần đầu tiên”, Lương Viện thấy Đường Phong nói vậy cũng

thấy can đảm hơn.

“Vậy thì ở đây nhé!” - Hàn Giang dừng xe trước kính quan, tạo thành một không gian tương đối kín gió. Đờna Phong dựng lều cạnh kính quan, vừa dựng lều, vừa lằm bằm. "Cậu lằm bằm cái gì thế?" - Hàn Giang hỏi.

“Tôi đane tụng kinh, cầu siêu cho những oan hồn sau khi chết cũng không được chôn cất.” - Đường Phong nở một nụ cười đầy miễn cưỡng.

“Không ngờ cậu còn biết cả tụng kinh? Tôi thấy cậu đừng quan tâm tới những người chết này nữa, tụng kinh ấy chúng ta đi, phù hộ cho chúng ta được bình yên.” - Hàn Giang châm chọc.

“Tôi chỉ biết tụng kinh siêu độ cho người

chết thôi, không biết tụng kinh phù hộ cho người sống!” - Đường Phong cười đau khổ.

“Em biết, em biết tụng kinh phù hộ cho người sống!” - Lương Viện bỗng tranh nói..

“Em biết?” - Hàn Giang và Đường Phong đều ngạc nhiên nhìn Lương Viện. Vậy là dưới con mắt ngạc nhiên của Đường Phong và Hàn Giang, Lương Viện ngồi xuống, khoanh chân lại, nghiêm trang tụng kinh. Đường Phong mấy lần định ngắt lời tụng kinh của Lương Viện, nhưng bị tiếng tụng kinh liên mạch của Lương Viện ngăn lại.

Mãi cho tới khi Lương Viện niệm kinh xong, Đường Phong mới hỏi: “Em niệm

kinh gì vậy? Sao anh chưa từng nghe thấy?”

"Tất nhiên anh chưa từng nghe thấy rồi, đó là do một vị lão hòa thượng dạy em, ông nói rằng có thể phù hộ em gặp hung hóa cát, khà khà." - Lương Viện cười, nói.

‘Được rồi, đừng tụng kinh nữa, tôi chẳng bao giờ tin những thứ này, tôi chỉ tin vào người thật việc thật!’ - Hàn Giang ngắt lời giao lưu tôn giáo của Lương Viện và Đường Phong.

6

Đường Phong dựng lều xong, Hàn Giang cứ ép Đường Phong và Lương Viện ngủ trong lều, còn mình ngủ trong xe. Đường Phong hơi ngại, nhưng cũng đành phải

nghe theo Hàn Giang. Đường Phong và Lương Viện nằm trong lều, tiếng gió bên ngoài rít lên từng hồi. Lương Viện thấy đau đầu, nằm cả tiếng đồng hồ cũng không ngủ được. Đường Phong đành phải ôm Lương Viện, kẻ cũng thật lạ, lúc này Lương Viện lại chìm ngay vào giấc mộng.

Sớm tinh mơ, trên sa mạc Gobi nổi trận cuồng phong, đây là một cơn bão cát thực sự. Cuồng phong cuốn tung cát bụi, đá vụn đập vào lều của Đường Phong và Lương Viện. Đường Phong mở trừng mắt, dỏng tai nghe ngóng một hồi. không, đây không phải là ác mộng, ác mộng không thể tỉnh táo như vậy. Đường Phong ngồi phắt dậy, đánh thức Lương Viện. “Bão

cát!” - Đường Phong hốt hoảng nói.

Căn lều yếu ớt của Đường Phong và Lương Viện không ngừng bị gió cát thổi cho lắc lư. Trong lúc Đường Phong vẫn đang chân chừ, bên ngoài lều, giọng Hàn Giang đã vang lên: “Đường Phong, mau dậy đi, bão cát đến rồi, e rằng chiếc lều này không trụ được đâu!”

Đường Phong tỉnh ngay ra, anh mở cửa lều, kéo Lương Viện chạy ra ngoài, Lương Viện không ngừng la hét. Giang một tay lôi ngay Đường Phong và Lương Viện tới cạnh xe ô tô, rồi quay lại nhìn căn lều, chỉ trong chớp mắt nó đã bị cuồng phong cuốn vào cát bụi, không thấy tăm hơi.

Đường Phong lúc này nghĩ lại mới thấy

sợ, bên tai anh ngoài tiếng gió thét gào, cũng chỉ toàn là những am thanh đáng sợ. Anh nhú mắt, nhìn về phía kính quan, cảnh tượng khiến anh khiếp sợ xảy ra rồi. Hải cốt, đầu lâu chất đồng kiên cố trong kính quan cũng không cưỡng lại được sự tấn công của bão cát. Từng hải cốt dường như có sinh mệnh, khuôn mặt đau khổ bặm trợn thét gào, cuồng phong cào xé những khuôn mặt hung tợn đó. Bồng nhiên, những khuôn mặt bị cuồng phong và cát bụi đất đá cào rách từng vết thương, máu me lênh láng, đau khổ biến dạng, cuối cùng mất hút trước mắt Dường Phong.

Một vài hải cốt bên ngoài xung quanh kính quan bị cơn bão cát thổi vương vãi

trong đêm đen. Đột nhiên, một chiếc xương sọ bị cuồng phong cuốn lên, bắn về phía Lương Viện, Đường Phong ôm chặt lấy Lương Viện, chiếc xương sọ rơi bịch lên thân xe, làm “con lừa dững mãnh” vốn kiên cố nhường vậy cũng bị lồm cả xuống. Sau đó, chiếc xương sọ lại bị cơn cuồng phong cuốn vào màn đêm đen kịt, mất hút không tung tích.

Lương Viện không ngừng la hét, khóc lóc, Đường Phong đành phải ôm chặt cô. Nhưng cơn bão cát này lại không hề có dấu hiệu sẽ lắng xuống. Nhân lúc gió nhỏ

bớt. Đường Phong mở mắt nhìn đống hồ, trời sắp sáng rồi, anh quay ra lớn tiếng hỏi Hàn Giang: “Trận... trận gió này xem

ra không dừng lại đâu, chúng... chúng ta phải làm thế nào?”

"Mẹ kiếp, trận... trận gió chết tiệt, tôi... tôi thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, ‘con lừa dững mẫn’ của chúng... chúng ta sẽ không chịu được nữa đâu, chỉ... chỉ có một cách..." - Hàn Giang áp a áp ứng nói.

"Cách gì..."

"Vào Thiên Hộ Trấn!" - Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

"Bây giờ?" - Không biết do gió thổi hay là do nghe thấy phải vào Thiên Hộ Trấn, mà giọng Đường Phong trở nên run rẩy.

“Phí lời, tất nhiên là bây giờ rồi!”

Hàn Giang vừa dứt lời, Đường Phong liền cảm thấy một cơn cuồng phong mẫn

liệt ập tới, rồi nsay sau đó anh nghe thấy tiếng kính vờ. "Con lừa bảy màu" đang che chở cho họ bắt đầu lắc lư mạnh. Anh biết rằng, nếu cú tiếp tục thế này thì "con lừa dũns mãnh" cũng không thể bảo vệ họ được nữa, có thể họ sẽ bị bão cát cuốn lên trời cùng 'con lừa dũng mãnh'.

Lúc này, Đường Phong bắt đầu hiểu ra tại sao Hàn Giang nói rằng "con lừa dũng mãnh" không thể trở về, đến lúc hạ quyết tâm rồi. Đường Phong gào lên với Hàn Giang: "Được rồi, nghe lời anh."

Nói xong, Đường Phong mở cửa sau xe, cùng Lương Viện chui vào trong, Hàn Giang nhảy vào ghế lái.

Gió càng lúc càng dữ dội, mặc dù đã thêm trọng lượng của ba người, 'con lừa

dũng mãnh' vẫn run rẩy trong gió. Đường Phong phát hiện ra cửa kính xe bên trái đã nứt vỡ, trong lòng không khỏi hoảng loạn, anh hét về phía Hàn Criang: “Mau mau lái xe đi!”

Hàn Giang khởi động một lúc lâu, nhưng không tài nào khởi động được xe, Hàn Giang bắt đầu lảm bảm:

““Con lừa dũng mãnh' ơi, cung ơi, khởi động đi nào!”

Nếu như bình thường nghe thấy những lời sỗn gai óc này của Hàn Giang, Đường Phong sẽ cười phá lên, nhưng hiện giờ anh không sao cười nổi, chỉ nghe thấy tiếng Hàn Giang không ngừng lảm bảm:

“Bảo bối của tao ơi, hãy cho tao chút thể diện nào, nhúc nhích cho tao xem nào!”

“Con lừa dững mãnh” vẫn bất động, Đường Phong bắt đầu lo lắng: "Hay là đất cát bịt kín ống bô rồi?"

Hàn Giang không buồn để ý Đường Phong, vẫn liếp tục nịnh nọt "con lừa dững mãnh": “Cung của tao, bảo bồi, ‘con lừa dững mãnh’ đáng yêu ơi, khởi động đi nào! Mẹ kiếp, cái mạng quèn của anh mày nằm trong tay mày cả đấy, mày không thể thấy chết mà không cứu chứ!

Mẹ kiếp, khởi động cho tao xem nào.

Từ cuối cùng Hàn Giang kéo dài giọng ra, kể cũng kì lạ, Hàn Giang vừa chửi một cái, “con lừa dững mãnh” nhúc nhích thật. “Con lừa đê tiện này, cứ phải để tao chửi mày mới chịu nhúc nhích là sao?” - Hàn Giang tức tối.

Hàn Giang đánh mạnh vô lăng, nghênh đón gió và vô số cát bụi, lao thẳng về phía Thiên Hộ Trấn tối đen.

7

Cuồng phong cuốn theo không biết bao nhiêu là cát đá đập lên kính chắn gió của "con lừa dững mãnh". May mà "con lừa dững mãnh" cũng khá kiên cố, có thể chở ba người lao ra khỏi vòng vây. Hàn Giang lái "con lừa dững mãnh" một vòng quanh kinh quan rồi lao vào Thiên Hộ Trấn.

Hàn Giang trông thấy trước mặt là một bức tường vây không cao lắm, xe có thể lao thẳng qua đó, nhưng anh không biết phía sau bức tường là thứ gì. Nếu như phía sau đó... Hàn Giang không dám nghĩ

tiếp, anh bắt buộc phải khẩn trương quyết đoán, bởi vì anh đang cách bức tường đó rất gần, nếu muốn lao qua đó thì bây giờ bắt buộc phải tăng tốc. Đường Phong và Lương Viện cũng trông thấy đoạn tường phía trước, nên không dám nhìn tiếp. Hàn Giang lái 'con lừa dững mãnh' bay trên không trung, vượt qua bức tường thấp. Thượng đế. Giêsu, Phật tổ, đức mẹ Maria phù hộ, phía sau bức tường thấp là một khoảnh bằng phẳng, và "con lừa dững mãnh" rơi bịch xuống đó. Mọi việc lại trở lại như cũ, gió bên ngoài vẫn thét gào, nhưng trong này lại yên tĩnh nhường vậy, những kiến trúc tối đen không chút ánh sáng của Thiên Hộ Trấn chặn đứng cuồng phong và bão cát.

Hàn Giang thở phào một cái, năm nhòai ra vô lăng, Đường Phong và Lương Viên ôm chặt lấy nhau. Mãi lâu sau, họ mới biết rằng mình đã quay trở về nhân gian. Hàn Giang chậm chậm lái xe vào Thiên Hộ Trấn, một con đường cũng khá rộng rãi trải dài vào trong thị trấn. Cả quãng đường, ba người vừa mới thoát khỏi nguy hiểm lại rơi vào trạno thái căng thẳng. Họ không biết trong đồng kiến trúc đen sì này đang ẩn giấu nguy hiểm mới nào.

Men theo con đường phía trước, “con lừa dững mãnh” đến một quảng trường, Hàn Giang dừng xe, đang định xuống xe thì Đường Phong kéo anh lại: “Bây giờ đang nguy hiểm, thà đợi tới mai sau khi

trời sáng đi kiểm tra sau còn hơn”.

“Trời sáng?” - Hàn Giang lờm, rồi ngược nhìn trời: “Đợi tới khi trời sáng thì ít nhất cũng phải một tiếng nữa, cậu định để chúng ta ngồi trong này đợi sao?”.

“Chúng ta tạm đi dọc theo những con đường này đã!” - Nói xong, Đường Phong chỉ tay về phía ba con đường xung quanh quảng trường mà họ vẫn chưa đi qua.

“Được rồi, nghe lời cậu vậy. Chúng ta đi đường nào trước đây?” - Hàn Giang nhìn qua một lượt ba con đường tối đen.

Đường Phong cũng nhìn chăm chăm ba con đường này, rồi mãi lâu sau mới nói: “Cả thị trấn do một đường hướng đông

tây và một đường hướng nam bắc phân cắt thành hai khu vực khác nhau. Con đường ban nãy chúng ta vào thị trấn hơi chệch về hướng đông nam, chắc chắn là con đường chính hướng đông. Hiện chúng ta đang đứng trước con đường chính hướng tây, nếu như tôi đoán không lầm thì con đường chính hướng tây sẽ chệch về hướng tây bắc, con đường bên tay phải chúng ta chính là con đường chính hướng bắc, đường bên tay trái chắc là hướng nam. Chúng ta đi theo hướng nam trước đã, sau đó là hướng tây, cuối cùng là hướng bắc, đi một vòng theo chiều kim đồng hồ".

Hàn Giang gật gù, khởi động “con lừa dững mãnh”, chậm chậm lái về con

đường phía nam. Con đường này rất ngắn, chẳng mấy chốc họ đã đi tới cuối đường, trước mặt là một bức tường không cao lắm. Hàn Giang nhảy xuống xe; lần này Đường Phong không những không chặn Hàn Giang lại mà anh cũng nhảy xuống xe. Hai người tới trước bức tường: “Đây là một bức tường thành được xây bằng gạch” - Đường Phong phán đoán.

“Thị trấn nhỏ này mà cũng có tường thành ư?” - Hàn Giang nghi ngờ đập một cái lên bức tường trước mặt. Bức tường thành đã trải qua bao mưa nắng hàng trăm năm qua mà vẫn kiên cố lạ thường.

“Đừng quên đây cũng là một chiến hào quân sự.” - Đường Phong nhắc nhở Hàn

Giang.

“Vây thì bức tường vây thấp tè mà chúng ta vượt qua ở đường chính phía đông, cũng là tường thành sao?” “Chắc là vậy, những bức tường thành này năm đó chắc là cao hơn rất nhiều so với những gì chúng ta thấy hiện giờ, chỉ có điều là mấy trăm năm qua đi,.

“Nhưng nếu đã có tường thành thế này, vậy thì cổng thành đâu?” - Hàn Giang ngắt lời Đường Phong, đột nhiên hỏi.

Đường Phong cũng trở nên nghi ngờ, đúng vậy! Chắc là phải có cổng thành, nhưng không trông thấy cổng thành của đoạn tường thành phía trước. Đường Phong bắt đầu tìm kiếm trên bức tường thành: "Theo truyền thống của người

Trung Quốc cổ đại thì e rằng tòa thành này chỉ có một cổng thành, mà cũng phải xuất hiện ở hướng nam.”

Đường Phong bật đèn pin lên rồi tìm kiếm trên bức tường thành, đột nhiên, một khuôn mặt dù dần hung tợn hiện lên trước mắt Đường Phong, làm anh giật bắn mình, lùi lại đằng sau mới đứng vững được. Hàn Giang đỡ Đường Phong, mỗi người cầm một chiếc đèn pin soi về phía khuôn mặt bặm trợn đó rồi từ từ di chuyển ánh đèn. Cả hai đều không hện mà đều... há hốc mồm, “Á... là xác khô!” - Đường Phong kêu lên thất thanh.

“Ồ đây mà cũng có xác khô!” - Hàn Giang tìmg chinh chiến hàng trăm trận mạc, bây giờ cũng dựng cả tóc gáy.

Lúc này, phía chân trời đã hứng chút ánh sáng, một cái xác khô được bảo tồn nguyên vẹn, sát dưới chân góc tường thành, một chiếc xương sọ đang nhô lên, một đầu lâu có bộ răng chìa ra đang nhìn chăm chăm vào Đương Phong và Hàn Giang.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 6

TRẬN XÁC KHÔ

Trước mắt là cảnh tượng khủng khiếp khiến cả đời anh không thể quên được: một người đàn bà treo lủng lẳng trên trần nhà, trên lò sưởi ở góc tường là năm đũa

trẻ nằm xếp hàng ngang - chính xác mà nói phải là năm cái xác khô còng queo.

1

Sững sờ mất một lúc lâu, Đường Phong và Hàn Giang mới lấy hết can đảm bước tới trước cái xác. Dù sao Hàn Giang cũng to gan hơn Đường Phong, nên gằn như dán mắt vào khuôn mặt hung dữ của cái xác khô đó và bắt đầu kiểm tra.

“Phần đầu bị vật sắc nhọn sát thương, đâm một phát chết luôn!” - Hàn Giang nói.

“Có thể nhìn ra là bị vật sắc nhọn gì sát thương không?”

Hàn Giang lắc đầu: “Bây giờ không đoán ra được, trừ khi cậu có thể phát hiện thấy binh khí.”

"Được thôi, để tôi nói về cái xác khô này. Từ kiểu tóc và trang phục vẫn chưa mục nát trên cái xác, có thể đoán người này khi còn sống là một binh lính Mông cổ."

"Binh lính Mông cổ?"

"Ừm, lại là dấu vết của người Mông cổ, những gì

chúng ta phát hiện trên cả đường đi toàn là dấu vết của Mông Cổ mà không trông thấy dấu vết Tây Hạ đâu cả!"

"Bởi vậy tôi mới nói: hay là chúng ta đi sai đường rồi!"

"Không! Sự xuất hiện của cái xác khô này vừa hay chứng minh chúng ta không đi sai đường."

"Ồ?"

"Anh vừa nói binh lính Mông cổ này bị vật sắc nhọn sát thương, vậy thì anh ta bị ai giết chết?"

"Ý cậu nói là người Đẳng Hạng?"

"Chính xác mà nói thì là người Đẳng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành!"

"Mong rằng suy đoán của cậu là đúng, nhưng chúng ta vẫn cần nhiều chứng cứ hơn nữa."

"Chứng cứ? Sẽ có thôi!" - Đường Phong nói xong quay đầu lại nhìn, lúc này sắc trời cũng đã sáng hơn ban nãy. Đường Phong thấy hai bên đường phía nam đều là những căn nhà thấp lè tè hoang phế, còn phía bắc thị trấn thấp thoáng vài kiến trúc cao lớn. "Xem ra giống phần lớn thị trấn tại Trung Quốc, phía nam Thiên Hộ

Trên chắc đều là nhà ở của người dân.” - Đường Phong nói.

“Chiến hào quân sự cũng có người dân ư?” - Hàn Giang lắc đầu.

‘Đừng quên rằng đại quân đóng quân trong sa mạc, cô lập không có viện trợ, phụ trợ, sinh hoạt đều phải phụ thuộc vào thương nhân; còn cả những người thợ thủ

công, cộng thêm cả người thân của những binh sỹ, những người này chắc đều ở trong phía nam thị trấn.’”

Hàn Giang gật gù: “Được rồi, cứ cho là cậu nói đúng đi, nhưng công thành đâu?”

“Đừng vội, anh nhìn đây!” - Đường Phong đi tới một cái ngách phía đông bức tường thành, anh phát hiện hai vùng

dân cư phía đông nam và tây nam giao thoa hỗn độn. Một bên là nhà ở không người, một bên vẫn là những bức tường thành kiên cố. Đường Phong đi khoảng bốn mươi bước về phía đông thì thấy cái ngách cụt đột ngột, và ở đây - phía bắc bức tường thành, xuất hiện một con đường. Đường không rộng lắm, nhưng vẫn rộng hơn cái ngách han nãy. Trên tường thành chính diện của con đường này, xuất hiện một cái cổng thành.

“Quả nhiên có cổng thành, nhưng tại sao không xây cổng thành ở cuối con đường phía nam, mà lại xây ở đây nhỉ?” - Hàn Giang không hiểu.

"Đây gọi là âm môn, là do lúc xây thành họ đã cố ý xây ở đây. Như vậy, một khi

kẻ thù từ công thành tấn công vào, trông thấy không phải là con đường phía nam rộng rãi mà là khu dân cư đan xen rối rắm, sẽ khiến cho kẻ thù vốn không thông thạo tình hình trong thành, chóng mặt mất phương hướng, còn phía đang canh giữ thành thì vẫn có thể dựa vào ngõ ngách phức tạp bên cạnh công thành để chôn cựa với quân địch, thậm chí còn có thể đuổi kẻ thù ra khỏi thành!” - Đường Phong giải thích một tràng.

“Vậy cậu nói xem, binh sỹ Mông cổ ban nãy là ở phía canh giữ thành hay là phía tấn công?” - Hàn Giang hỏi.

Đường Phong đáp ứng một hồi, rồi lắc đầu: “Không biết được, đại quân Mông cổ vốn dĩ là phía tấn công, người Đàng

Hạng là phía phòng thủ, nhưng những gì chúng ta thấy trên suốt đường đi lại không như vậy!"

Hai người vừa nói, vừa đi tới phía dưới cổng thành. Có thể là do năm tháng tích lũy, có thể là do người canh giữ thành năm đó cố ý tạo ra, dưới cổng thành có chất đống một ụ đất cao. Đường Phong và Hàn Giang đành phải vượt qua bức tường đất này, nhưng phía ngoài cổng thành, hiện lên trước mắt họ không phải là sa mạc mênh mông, mà lại là một thị trấn, và điều khiến hai người kinh ngạc hơn là: trong thị trấn chất đầy những xác chết khô.

2

Bức tường thành vốn không cao lắm,

hình như lại mọc thêm một đoạn tường nữa, một nửa hình vòng cung méo mó, hợp lại với bức tường thành ban nãy, thành một thị trấn nhỏ khép kín.

“Thế này là thế nào?” - Hàn Giang vô cùng kinh ngạc và có chút choáng váng.

“Thật không ngờ một thị trấn nhỏ như thế này mà lại xây dựng phức tạp như vậy, đây là một thành hũ.”

“Thành hũ?”

"Tiền môn ở Bắc Kinh chắc anh biết rồi chứ?" "Tôi hiểu rồi, thời chiến tranh - phía canh giữ thành có thể để kẻ địch vào trong thành hũ, sau đó đóng cửa thành bên ngoài lại, hình thành thế cá chậu chim lồng. Xem ra đây đúng là một chiến hào quân sự phòng thủ chặt chẽ!"

Hàn Giang hình như đã liêu ra, anh ngẩng đầu nhìn lên cổng thành. Đường Phong vỗ vào vai Hàn Giang: "Đừng nhìn nữa, phía trên có một tấm rào chắn nghìn cân, chúng ta hãy tới xem những xác khô này đã!"

Tuy Đường Phong đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi ở trong khu xác khô này, anh vẫn không sao kìm chế được cơn nôn ọe. Hàn Giang đi găng tay, lật một xác khô mặc quân phục Mông cổ lên, vẫn là một khuôn mặt chưa bị phân hủy, trông rất dữ tợn. Rồi ngay phía dưới lại là một thi thể nữa, Hàn Giang liền một lúc lật được tới gần chục thi thể, và điều khiến anh ngạc nhiên là tất cả những thi thể này đều là binh sỹ Mông cổ. "Lẽ nào chỉ có những

binh sỹ Mông cổ mới biến thành xác khô, còn kẻ thù của họ đều đã phân hủy hết rồi?” - Hàn Giang đứng cạnh đống xác khô ngất ngưỡng, thở hắt hắt kêu lên.

“Nếu cố phân hủy thì cũng phải còn lại xương cốt, hơn nữa ở đây lại khô hạn không mưa. Thi thể của binh sỹ Mông cổ có thể được bảo tồn như vậy, thì kẻ thù của họ đáng nhẽ ra cũng phải như thế chứ?” - Đường Phong thắc mắc.

“Vậy xác khô của họ, lẽ nào..- Hàn Giang bỗng dừng lại.

"Anh nghĩ ra gì vậy? Nói mau!"

“Lẽ nào những hài cốt chất đống thành kinh quan bên ngoài thị trấn là của người Đảng Hạng!" - Hàn Giang suy đoán.

Đường Phong lắc đầu, khó hiểu: “Nếu

như kinh quan bên ngoài thị trấn là do xác người Mông Cổ chất thành, vậy thì tại sao họ không thu gom thi thể của chiến hữu trong thị trấn, điều này không phù hợp với lễ thường.”

“Vậy cậu nói xem tại sao?” - Hàn Giang càng cảm thấy khó hiểu.

“Tình huống này chỉ có một cách giải thích duy nhất, đó chính là sau khi những dũng sỹ Mông cổ trước mặt chúng ta đây chết trận, đại quân Mông cổ chưa từng quay trở lại đây!”

"Nhưng trong thời kỳ Mông cổ và Tây Hạ chiến tranh, đại quân Mông cổ mới chính là người chiến thắng sau cùng! Lễ nào những binh sỹ Mông cổ ở đây không phải do người Đảng Hạng giết, mà là sau

khi triều Nguyên diệt vong bị quân Minh giết chết?” - Hàn Giang càng nghĩ càng xa rời thực tế.

“Quân Minh? Không thể như vậy, thứ nhất, tại hồ bầy ngựa gần Lang Oa, còn cả trên bia cấm ước ngoài Thiên Hộ Trấn, chúng ta đều trông thấy niên hiệu của Nguyên thế tổ Hốt Tất Liệt, không giống di tích của cuối triều Nguyên; hai là quân Minh cũng không thể từ phía tây bắc tàn sát tới đây, bởi vậy không thể là quân Minh. Kẻ thù của những binh sỹ Mông cổ này, khả năng lớn nhất có thể vẫn là người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành. Chỉ có điều ở đây có quá nhiều điều bí ẩn, hiện giờ chúng ta vẫn không thể giải đáp được!”

“Xem ra vào thời khắc cuối cùng, ở đây đã xảy ra một cuộc thảm sát. tất cả mọi người đều chết hết, từ đó Thiên Hộ Trấn đã trở thành một thị trấn hoang phế.

Không! Phải là một tòa thành chết chóc mới đúng!”

“Thành chết chóc?” - Khi Hàn Giang nhắc tới từ này, Đường Phong bỗng giật thót tim; anh lấy lại bình tĩnh rồi một lúc mới mở miệng: "Tôi nghĩ xương cốt trong kinh quan ngoài thị trấn chắc vẫn là của người Đảng Hạng, họ đều bị giết chết trước khi Thiên Hộ Trấn bị thảm sát vài năm. thậm chí bị giết trước đó cả hàng chục năm!”

“Ồ! Tại sao?”

“Thứ nhất ở đây khí hậu khô hạn ít mưa,

thi thể không dễ phân hủy, nên muốn xếp thành kinh quan thì phải đợi sau khi xác phân hủy thành xương thì mới chắt lên được; thứ hai Mông cổ diệt vong Tây Hạ là vào đầu thế kỷ XIII, còn Hốt Tất Liệt kiến lập triều Nguyên là sau khoảng giữa thế kỷ XIII. Bởi vậy tôi suy đoán, hài cốt của người Đẳng Hạng trong kinh quan bên ngoài thành được hình thành khi Thiên IIỘ Trấn bị thảm sát trước đó vài năm, thậm chí còn được xây dựng trước đó hàng chục năm.”

“Cũng có nghĩa là sau khi Tây Hạ bị diệt vong, người Đẳng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành hoặc người Mông Cổ đã đánh trận những mấy chục năm?” - Hàn Giang tuy đồng ý với suy luận của Đường Phong,

nhưng

Vẫn có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy, từ thời Thành Cát Tư Hãn đánh mãi cho lóí tận đời cháu của ông ta là Hốt Tất Liệt.” - Đường Phong nhìn những xác khô trước mặt, chán nản cười.

“Thù hận khó có thể hóa giải, theo như suy đoán của anh thì người Mông cổ đã chất xương cốt của người Đảng Hạng thành kinh quan, để khoe khoang thế lực; rồi từ đó người Đảng Hạng đã báo thù, vào một đêm trăng rằm máu đã đổ ở Thiên Hộ Trấn. Kể từ đó, không ai dám bén mảng tới Thiên Hộ Trấn.”

“Ai bảo anh đó là vào đêm trăng rằm?”

“Tôi xem phim toàn thấy nói vậy mà!” - Hàn Giang cười đau khổ.

Đường Phong lại khó nhọc bước lên phía trước vài bước; rồi hoàn toàn vô tri vô giác, anh đã tới chính giữa thành hũ, đứng giữa mấy trăm cái xác khô và phóng tầm mắt nhìn. Bất giác Đường Phong giật thót tim, hoa mắt chóng mặt. Anh bỗng thấy mình đang đứng giữa một trận xác khô, những cái xác khô xung quanh đã sống lại, đứng lên, mặt mũi hung tợn vây xung quanh mình.

3

Đường Phong hoa mắt chóng mặt. đứng không vững, người cứng đờ đổ thẳng xuống đồng xác khô dưới chân. May mà Hàn Giang phản ứng nhanh nhạy đã lập tức đỡ ngay lấy Đường Phong. Đường Phong ra sức lắc đầu, nhìn lại

đồng xác khô xung quanh, chúng không hề sống dậy, vẫn giống như đã chết hàng trăm hàng nghìn năm, lặng lẽ nằm đây.

"Ở đây cũng xem rồi, chúng ta quay về thôi!" - Hàn Giang đề nghị.

Nhưng Đường Phong lại vùng khỏi tay Hàn Giang, xua tay, nói: "Tôi nghĩ chúng ta có thể phát hiện ra điều gì đó trên những xác khô này!"

"Phát hiện gì cơ? Không phải chỉ là từng cái xác thôi sao, mặt mũi hung tợn!" - Hàn Giang không hiểu.

Đường Phong một mình đi thẳng tới cổng thành hũ phía đông nam, Hàn Giang đành phải đi theo. Đường Phong lật một cái xác khô lên, trước ngực cái xác khô này bị vật nhọn đâm thủng một lỗ, một cái lỗ

vừa to vừa sâu!

‘Từ vết thương cho thấy, đây là bị binh khí dài đâm thấu từ chính diện.’ - Hàn Giang bình tĩnh phán đoán. “Binh khí dài? Là cái gì nhỉ?”

Hàn Giang hát cầm: “Ồ ngay dưới chân cậu đây!” Đường Phong vội vàng lùi lại, lúc này anh mới phát hiện ra trong cát vàng lấp ló lộ ra một đoạn cán gỗ đã còng queo, đoạn cán gỗ này to bằng miệng bát. Đường Phong định lấy tay rút cán gỗ từ trong cát lên, nhưng anh đã dốc hết sức, thử mấy lần cũng không rút được nó lên.

Hàn Giang cười, nói: “Tôi thấy sức cậu bây giờ rõ ràng không bằng trước đây!” “Vậy anh rút đi!” - Đường Phong phẩy

tay không làm nữa.

“Rút thì rút!” - Hàn Giang cầm lấy đoạn cán gỗ, dốc hết sức lực, cán gỗ vùi trong cát không chút nhúc nhích. Hàn Giang cảm thấy kỳ lạ, lại dốc hết sức, hét lên một tiếng, lúc này mới rút được thanh cán gỗ từ trong cát ra.

Cả hai đều ngạc nhiên, Đường Phong sững sờ nhìn đoạn cán gỗ to tướng trên tay Hàn Giang một lúc lâu mới lẩm bẩm nói: “Lần... lần đầu tiên tôi trông thấy một cái giáo to và dài thế này!”

Đúng vậy, trên tay Hàn Giang là một thanh giáo có chu vi to bằng miệng bát, dài ba bốn mét. “Thảo nào vết thương trên cái xác khô này vừa rộng vừa sâu, hóa ra... cái giáo dài như vậy, cổ nhân

lúc đánh nhau làm sao mà cảm nổi nhỉ? Trước đây chỉ nhìn thấy trong sách...” - Hàn Giang lấp bắp nói.

Đường Phong nhìn kỳ chiếc giáo, rồi lại ngẩng lên nhìn tường thành xung quanh: "Xem ra cái giáo này là vũ khí từ thời Tây Hạ, nó không phải dùng để đâm đấu với kẻ thù, mà là được phóng đi. Những binh sỹ Mông Cổ này bị giáo bắn từ tường ra đâm chết!"

“Vậy thì những dũng sỹ phóng những chiếc giáo này phải khỏe khủng khiếp!”

“Đúng vậy, tôi rất muốn được biết là sức mạnh nào đã phóng được ra những chiếc giáo vừa nặng vừa dài như thế này?”

"Cậu đừng có nói linh tinh như thế nữa, nếu những cái xác khô này mà sống lại

thật thì cậu toi rồi đây!” - Hàn Giang hạ giọng, cảnh cáo Đường Phong. Điều bộ của Hàn Giang như thê sợ làm cho những xác khô ngủ say hàng trăm năm nay tỉnh dậy.

Hai người lại tiến lên phía trước vài bước; Đường Phong lại phát hiện ra vài mũi tên trên những xác khô, rồi chỉ nhìn qua, Đường Phong liền đoán định: “Những thứ này đều là mũi tên của Tây Hạ, xem ra quả thực những xác khô Mông Cổ này đều chết dưới tay người Đẳng Hạng.” “Tôi vẫn không thể tin rằng sau khi Tây Hạ mất nước mà người Đẳng Hạng vẫn có sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy!” - Hàn Giang lắc đầu, như không thể tin vào những suy đoán của Đường

Phong.

4

Hai người như vô thức bước tới phía dưới cổng thành hũ, lúc này, mặt trời đã lấp ló phía đông. Tại đây, Đường Phong lại trông thấy cánh tượng không thể tin nổi, cổng thành hũ đã bị đá và đất nén chặt thành một bức tường đất đá kín mít.

Hàn Giang rút dao găm ra, dốc sức đâm chọc vào cổng thành đã bị bức tường đất đá bịt kín. Đất đá kiên cố tới nỗi con dao găm sắc nhọn của Hàn Giang cũng không thể cắm vào, khiến cho anh không khỏi cảm thấy kỳ lạ. Đường Phong đón lấy con dao của Hàn Giang, đâm vài nhát xuống chân bức tường bới bới một lúc, rồi chậm rãi nói: “Cả bức tường đất đá

này đều đã tưới sắt chảy. Hồi đó sắt chảy sôi sùng sục đã khiến đá và đất dính chặt vào nhau chi trong tích tắc, biến thành một tường sắt kiên cố. Bởi vậy mấy trăm năm sau vẫn kiên cố như xưa.”

“Thảo nào! Hóa ra đây chính là tường đồng vách sắt!” - Hàn Giang lại ngược lên nhìn bức tường trước mặt: “Nhưng cái này là do ai xây? Tại sao phải bịt kín công thành? Để thủ thành hay là để công thành? Hình như đều không thuyết phục!”

“Đúng vậy! Tôi cũng đang nghĩ tới chuyện này, nếu là phía thủ thành thì để tăng cường phòe ngự họ đã bịt kín công thành lại, điều này có thể giải thích; nhưng nếu như vậy thì phía thủ thành không thể liên lạc được với thế giới bên

ngoài, vật tư cứu viện cũng không vào trong thành được, trừ khi...

“Trừ khi những người trong thành biết được bên ngoài không thể có thêm viện binh và vật tư cứu viện nữa coi như sẽ chết, nên dứt khoát bịt cổng thành lại.” - Hàn Giang suy đoán.

"Không loại trừ khả năng này, nhưng nếu như vậy thì thiệt hại quá, hơn nữa, nếu như phía thủ thành là đại quân Mông cổ thì họ càng không thể tự cô lập mình với quân cứu viện được, nên họ hoàn toàn không nhất thiết phải dùng tới biện pháp này.”

‘Vậy thì là do phía công thành, nhưng tại sao phía công thành lại phải bịt cổng thành lại chứ?’ - Hàn Giang không hiểu.

Hàn Giang nhất thời cũng không nghĩ ra, anh ngồi xổm xuống, tỉ mỉ quan sát xung quanh bức tường. Trên mặt đất phía trước bức tường, anh còn phát hiện thấy một lượng lớn cặn sắt trên áo giáp của những xác khô. Nhìn tiếp xung quanh công thành hũ, xác khô dày đặc, chi chít chi chít, chồng lên nhau trước công thành, hơn nữa, tất cả xác khô đều hướng về phía công thành. Đột nhiên, Đường Phong phát hiện thấy cạnh chân mình có một cái xác khô vẫn còn khá nguyên vẹn, nhưng bàn tay và khuỷu tay của cái xác chỉ còn lại những đốt xương trắng hếu. Đường Phone rùng mình, nhìn chằm chằm vào cái xác khô kỳ dị trước mặt. Anh lại phát hiện thấy cặn sắt xung quanh

đôi bàn tay và xương cánh tay trắng hếu của xác khô. Lúc này, một bức tranh đẫm máu đáng sợ đang hiện lên trước mắt Đường Phong: những người Đẳng Hạng tấn công từ tường thành vào trong thành, đã vây kín hàng trăm binh sỹ của đại quân Mông cổ trong thành hũ. Tướng sỹ Mông cổ ban đầu rút lui về cổng phía nam, nhưng người Đẳng Hạng đã hạ rào chắn nặng ngàn cân của cổng nam xuống. Những binh sỹ Mông cổ không thể rút lui vào trong thành, đành phải lao tới công thành hũ, định mở cánh cổng này ra, mở một đường máu để thoát khỏi vòng vây. Nhưng đúng lúc này, người Đẳng Hạng vừa mới công chiếm cổng thành hũ. đã từ trên thành ném rất nhiều đất đá xuống

phía dưới, bịt kín công thành lại.

Binh sỹ Mông cổ chạy thực mạng để né tránh đất đá; rồi trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này, sắt nấu chảy sôi sùng sục đã từ trên thành đổ xuống, trong nháy mắt cướp đi đôi tay của những binh sỹ phía trước đang đào bới đất đá.

Những tiếng gào thét xé rách tâm can vang vọng khắp thành, và ngay sau đó, những lưỡi giáo phục hận, những lưỡi mác phục thù đã như mưa trút xuống những binh sỹ Mông Cổ này, cảnh tàn sát đẫm máu bắt đầu như vậy.

5

Hàn Giang ra sức vỗ vào vai Đường Phong đang chìm trong suy tư: “Chúng ta phải đi thôi, Lương Viện còn ở trên xe

đây!”

Lúc này Đường Phong mới định thần lại, đúng vậy, Lương Viện vẫn ở trong xe.

Tuy họ đi không xa, nhưng đã bị những cái xác khô này làm tốn mất bao nhiêu thời gian. Chắc là Lương Viện sốt ruột lắm, nghĩ tới đây, Đường Phong cầm lấy một mũi tên Tây Hạ, bước nhanh vài bước, lùi về phía nam. Khi cả hai quay lại phía dưới cổng nam, Đường Phong theo phản xạ, đã ngang lên nhìn cái rào chắn cổng thành ngàn cân phía trên. Mũi

nhọn rào chắn trải qua mấy trăm năm nhưng vẫn ánh lên vẻ sắc nhọn; dưới ánh hừng đông le lói lóe sáng. Thấy vậy. Đường Phong không khỏi kinh ngạc.

Hai người ra khỏi cổng nam, phía trước có hai con đường, một đường lúc ban đầu tới, còn một đường chéo rộng rãi hơn con đường ban nãy. Hàn Giang đang định theo con đường lúc tới quay về thì bị Đường Phong tóm lại: "Hay là chúng ta đi con đường hẹp này còn hơn, theo như sự đoán của tôi thì con đường chéo này cũng có thể thông tới đường phía nam."

Hàn Giang do dự một lúc, rồi không phản đối, theo Đường Phong đi vào con đường chéo. Hai người đi được hơn sáu mươi bước thì phía trước xuất hiện một bức tường, con đường chéo bỗng rẽ ngoặt, hai người rẽ vào một con ngõ nhỏ, đi tiếp hơn ba mươi bước lại tới ^mặt

ngã rẽ, và vẫn là một ngõ nhỏ. Đường Phong không khỏi có chút hối hận, không nên mạo hiểm đi vào những con đường phức tạp này. Anh lặng lẽ bước nhanh hơn, rồi sau hơn bốn mươi bước, phía trước lại xuất hiện một bức tường. Tới khi cả hai đến trước bức tường thì Đường Phong cũng lác cả mắt, đây là một ngõ cụt.

“Đều tại ý kiến hay của cậu cả đấy, giờ thì tốt rồi, đi vào ngõ cụt!” - Hàn Giang oán thán Đường Phong.

“Quay lại!” - Đường Phong nói như đinh đóng cột.

Hàn Giang bó tay lắc đầu, đành phải theo Đường Phong quay lại đường cũ, nhưng điều khiến anh tan nát cõi lòng đã xảy ra,

họ đã đi hơn trăm mét trong ngõ cũng không trông thấy con đường chéo lúc đến.

Rồi lại là một cái ngõ cụt, ở cuối ngõ cụt, Hàn Giang vịn vào tường, thở hắt hắt, bắt đầu quở trách Đường Phong: “Cậu đúng là tự chui đầu vào rọ, cậu quên mất là I au nói gì trước cửa phía nam rồi à!”

“Tôi không quên, tôi từng nói nơi đây rất có khả năng được dùng để mê dụ kẻ địch tấn công thành, nên cố xây thành như vậy.”

“Cậu nhớ là tốt rồi, bây giờ chúng ta bị lạc trong này rồi đấy!” - Hàn Giang gào lên.

“Tôi cũng không ngờ trong này phức tạp

vậy...” - Đường Phong nói xong, cơ thể
rã rời tựa vào bức tường sau lưng. Ai
ngờ khi người anh vừa tựa vào, bức
tường phía sau bỗng thay đổi, cót két một
tiếng, rồi cùng với bụi bay mù mịt, một
cửa phòng đen sì sì hiện lên phía sau
bức tường.

Đường Phong giật mình vội vã lùi lại
phía sau vài bước, đợi tới khi bức tường
ngừng chuyển động, anh mới hiểu: hóa ra
ở đây có cánh cửa ngầm. Đường Phong
thu hết can đảm cùng Hàn Giang bước
vào căn phòng tối đen. “Xem ra toàn bộ
kiến trúc của Thiên Hộ Trấn trước đây
đều đã được quy hoạch và thiết kế tỉ mỉ,
bên trong bố trí hợp lý, tầng tầng lớp
lớp!” - Hàn Giang khâm phục.

“Đúng vậy! Không biết ai thiết kế nên thị trấn cổ này nhỉ?”

“Không phải cậu từng đoán là thời Tây Hạ không có Thiên Hộ Trấn, mà Thiên Hộ Trấn là do người Mông Cổ xây dựng sao?” - Hàn Giang hỏi lại Đường Phong.

“Không sai, trước đây tôi đã từng nghĩ như vậy, nhưng bây giờ lại có chút nghi ngờ!”

Hai người đang nói thì đột nhiên, Đường Phong cảm thấy dưới chân bị vướng vào thứ gì đó. Trong căn buồng tối đen, Đường Phong nhìn không rõ dưới chân, đành phải bật đèn pin lên, soi xuống phía dưới. Lại là một xác khô, cái xác này cũng mặc áo giáp cửa binh sỹ Mông cổ,

mặt mũi nhăn nhúm vì đau đớn tột độ, nhưng điều khác lạ là người lính Mông cổ này không phải bị mũi tên đâm chết, cũng không phải bị giáo mác xuyên thủng, mà chết dưới loạn đao - khắp cơ thể chàng chịt vết thương!

Đường Phong vòng qua cái xác khô này, rồi dò dẫm tiến lên phía trước. Anh đẩy cánh cửa, một chùm ánh sáng mặt trời chiếu thẳng vào trong, soi chiếu căn phòng đen tối đã đóng kín mấy trăm năm nay. Đường Phong và Hàn Giang bước ra khỏi cửa phòng, tới một cái giếng trời. Giếng trời không lớn lắm, bên trong là ba cái xác khô của binh sỹ Mông cổ, tất cả đều giống nhau: chết dưới loạn đao. Hàn Giang nhìn những cái xác trong

giếng trời, không khỏi lẩm bầm: “Cậu nói những ngõ nhỏ phức tạp này là để mê dụ kẻ thù tấn công thành, nhưng những gì chúng ta trông thấy đều là thi thể của binh sỹ Mông cổ canh thành, mà chẳng có lấy một cái xác của người Đảng Hạng, cậu thấy như vậy có bình thường không?”

“Người Đảng Hạng đã gột rửa Thiên Hộ Trấn mà người Mông cổ canh giữ bằng bê máu, giải thích như vậy đủ chưa?” - mặt Đường Phong chán nản nhìn Hàn Giang.

“Dĩ nhiên chưa đủ, lẽ nào ngõ ngách phức tạp như vậy cũng không thể gây khó cho những người Đảng Hạng của Hạng Hải Mật Thành?” - Hàn Giang hỏi lại Đường Phong.

“Có thể họ rất thôm thạo nơi đây!”

“Nghĩa là sao...”

Hàn Giang vẫn chưa nói xong, bên ngoài giếng trời bỗng có tiếng kêu hét thất thanh. Đường Phong lập tức nhận ra đó là giọng của Lương Viện, anh giật thót tim, rồi ngay sau đó, phía xa xa vọng lại tiếng súng rền vang.

6

Đường Phong và Hàn Giang đẩy mạnh cánh cửa ở phía bên kia giếng trời, một căn phòng giống hệt ban nãy. bên trong cũng có hai cái xác nằm sõng soài. Đường Phong bất chấp tất cả lao về cửa buồng phía bên kia căn phòng. Hàn Giang tóm ngay Đường Phong lại, ra hiệu cho anh cẩn thận. Đường Phong cố

gắng giữ bình tĩnh, di rón rén tới sau cửa buồng, anh đã có thể nghe rõ tiếng úm mình đang đập. Phía bên kia cánh cửa vọng lại những tiếng bước chân khe khẽ, Đường Phong nghi ngờ hay là mình nghe lầm. Anh quệt lớp mồ hôi trên trán, động tai nghe nghe, không sai, những tiếng bước chân phía sau cửa buồng đang từ từ lại gần, đang từ phía đó tiến lại...

Đường Phong mở to mắt, vẫn không thể tin rằng trong Thiên Hộ Trấn không một bóng người này..., anh quay lại nhìn Hàn Giang, rõ ràng Hàn Giang cũng nghe thấy tiếng bước chân đó. Đường Phong trông thấy ánh sáng lóe lên từ con dao găm trong tay Hàn Giang, anh biết rằng Hàn Giang đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Đường Phong đẩy mạnh cánh cửa buồng trước mặt, một khuôn mặt khủng khiếp nhất cuộc đời anh từng thấy hiện lên ngay trước mắt, khuôn mặt hung tợn đó khiến anh không thể kìm chế được nên đã hét toáng lên. Gân như cùng lúc, một giọng phụ nữ cũng kêu lên thảm thiết. Nửa phút sau Đường Phong cảm thấy não mình hơi thiếu oxy nên thôi la hét, và lúc này anh mới nhận ra tiếng hét ban nãy chính là giọng Lương Viện!

Cái xác khô chẵn giữa Đường Phong và Lương Viện đổ xuống, tới khi bụi bay tản đi, một khuôn mặt xinh đẹp của Lương Viện hiện lên trước mắt Đường Phong, hai người ôm chặt lấy nhau.

“Sao em lại chạy lung tung tới đây?” -

Đường Phong trách móc Lương Viên.

“Anh lại còn hỏi em, sao các anh để em lại một mình trên xe. bao lâu như vậy mà vẫn không quay về?” - Lương Viên trách móc lại Đường Phong.

“Tại anh, bọn anh lạc đường trong này, nên..,” - Đường Phong quay lại nhìn Hàn Giang, Hàn Giang đã cắt con dao găm đi.

"Tiếng kêu ban nãy cũng là của cô hả?" - Hàn Giang hỏi Lương Viên.

Lương Viên mặt đầy tủi thân gật đầu: “Ồ đây đáng sợ thật đấy, đến một người sống cũng không có, nhưng lại có bao nhiêu là xác khô!”

“Em cũng trông thấy xác khô rồi ư?” - Đường Phong hỏi.

“Không chỉ một cái thôi đâu!”

Lúc này Đường Phong mới nhìn kĩ lại căn buồng trước mặt, không, không phải là căn buồng, mà là một lối đi. Đầu lối đi bên kia vẫn còn một căn buồng nữa, hóa ra cái xác khô đáng sợ ban nãy treo trên xà ngang phía trên lối đi.

“Cái xác này không giống một binh sỹ mà giống một tiểu thương nhân hơn. ông ta cũng không phải chết trận mà là treo cổ tự sát!” - Hàn Giang lập tức phán đoán.

“Còn... còn cả đàn bà, trẻ... trẻ em...” - Lương Viện run rẩy nói.

“Đàn bà? Trẻ em?” - Đường Phong ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy, ban... ban nãy em đụng phải một xác đàn bà nên mới hét toáng lên!” - Lương Viện vẫn hồn xiêu phách lạc,

“Họ... họ ở trong buồng bên kia..

Lương Viện chỉ về căn buồng phía đầu bên kia lối đi, rồi vùi đầu vào ngực Đường Phong. Theo hướng Lương Viện chỉ, Hàn Giang bước nhanh về phía căn buồng đó.

Ba người tới căn phòng phía đối diện, một cảnh tượng khó quên trong cuộc đời đã hiện lên trước mắt họ: một người đàn bà treo lơ lửng trên xà nhà, trên lò sưởi phía góc buồng, năm đứa trẻ xếp hàng ngang nằm ngay ngắn, chính xác mà nói, là năm cái xác khô nằm còng queo.

7

Hàn Giang kiểm tra sơ qua một lượt:
"Có con trai, có con gái. Khoảng từ ba tới bảy tuổi, chắc đều do tắc thở mà

chết."

"Tắc thờ?" - Lương Việt khẽ kêu lên.

"Đều bị bóp cổ chết!"

"Ai bóp cổ họ chết chứ?" - Lương Viện mở to đôi mắt hoảng hốt nhìn Hàn Giang.

Hàn Giang liếc nhìn người đàn bà treo trên xà nhà, nói: "Chính là người đàn bà này, mẹ của chúng!"

"Á? Mẹ giết chết con mình?" - Lương Viện không thể tin được.

"Đúng thế, tôi cũng nghĩ vậy!" - Đường Phong vỗ vỗ vai Lương Viện, "Khi vỡ thành, cha và mẹ những đứa trẻ này bóp cổ chúng chết trước, sau đó mới treo cổ tự tử!"

"Quá... quá tàn khốc!" - Lương Viện

không dám nhìn nữa.

Hàn Giang mở cửa căn buồng này ra, ánh sáng chói lóa rọi vào, soi chiếu căn phòng đã phủ bụi vài trăm năm nay. Hàn Giang hít thở từng ngậm lớn không khí trong lành bên ngoài, rồi nhìn lướt qua bên ngoài căn phòng một lượt, đây là một khoảnh sân, còn phía trước hình như là một căn phòng chính. Hàn Giana không vội vã đi tới căn phòng đó, anh quay trở lại vào trong phòng, rồi đột nhiên hỏi Lương Viện: “Ban nãy cô có nghe thấy tiếng súng không?”

“Tiếng súng?” - Lương Viện lắc đầu.

“Sau khi cô hét lên ấy!” - Hàn Giang nhìn Lương Viện.

“Lúc đó tôi... tôi sợ quá, căng thẳng quá

nên chẳng nghe thấy tiếng súng nào cả...”

- Lương Viện cố sức hỏi tưởng lại.

“Vậy thì kỳ lạ thật đấy, tiênga súng ở đâu ra nhỉ?” - Hàn Giang vẫn nhìn Lương Viện chăm chăm.

Lương Viện bị Hàn Giang nhìn cho sờn gai ốc, “đội trưởng Hàn, sao anh lại nhìn tôi như thế? Lẽ nào anh nghi ngờ là do tôi nổ súng? Tôi lấy đâu ra súng?”

Hàn Giang vẫn nhìn Lương Viện, Đường Phong vội vàng giải thích thay Lương Viện: "Chúng ta cùng xuất phát, Lương Viện làm sao có súng được? Anh đừng có nghĩ linh tinh nữa.”

Nehe Đường Phons nói vậy, Hàn Giang mới rời ánh mắt khỏi Lương Viện. Anh tiếp tục nhìn xung quanh phòng, cuối

cùng nhìn vào Đường Phong, nói:

“Chúng ta đều không có súng, vậy thì tiếng súng ở đâu ra? Lẽ nào hai chúng ta nảy sinh ảo giác?”

“Cái này..- Đường Phong cũng cứng họng.

“Lẽ nào trong thị trấn chết chóc này vẫn còn ai khác?” - Lương Viện bỗng ngạc nhiên kêu lên.

Lương Viện nói vậy khiến Đường Phong lạnh cả sống lưng, trong thị trấn kì quái, không một bóng người này, lẽ nào còn có ai khác? Ngược lại, Hàn Giang có vẻ trấn tĩnh hơn: "Hoàn toàn có khả năng này, đừng quên vệt bánh xe của hai chiếc xe trên sa mạc Gobi.”

“Đúng vậy, những người bạn cũ của

chúng ta không thể từ bỏ đâu. Nhưng...
nhưng hai vết bánh xe trên sa mạc Gobi
sau đó đã biến mất rồi, chúng đâu có vào
trong thị trấn!" - Đường Phong nghi ngờ.

"Ai mà biết được, tôi chỉ biết trong tay
họ có súng. Tôi đâu có muốn trong cái
thị trấn chết chóc này, ngoài những xác
khô khiến người ta nôn mửa . lại bỗng
.mọc đâu ra một cái xác máu tươi rói!" -

Hàn Giang nói xong, bước nhanh ra khỏi
phòng, tiến về phía căn phòng chính ở
đôi diện.

"Xác máu tươi rói?" - Đường Phong vẫn
đang nghiền ngẫm câu nói của Hàn
Giang, câu nói đó của Hàn Giang khiến
anh buồn nôn.

Đường Phong và Lương Viện theo Hàn

Giang tới căn phòng chính diện. Lương Viện chỉ vào cửa buồng, nói: “Bên ngoài chính là con đường phía nam, ban nãy em từ đây đi vào mà!”

Đường Phong và Hàn Giang liếc nhìn cánh cửa, bên ngoài quả nhiên chính là con đường phía nam mà họ đi qua. Hàn Giang quay lại nhìn căn phòng chính, nói đùa: “Xem ra gia đình này ở đây cũng khá đầy, sân nhà to thế này!” Nói xong, Hàn Giang lao thẳng vào căn phòng chính, nơi cửa phòng đã lung lay sắp rơi xuống. Dù sao ở đây không có những cái xác khô khiến người ta buồn nôn, trong căn phòng xập xệ trông hơi trống hoác, chỉ còn vài chiếc ghế xiêu vẹo. Hàn Giang đang định bỏ đi thì Đường Phong

lại phát hiện ra một cái hộp trong góc trái căn phòng: “Mọi người lại xem, đây là cái gì?”

Hàn Giang tiến đến, nâng chiếc hộp trong góc tường lên. Ai ngờ, chiếc hộp vốn tồn tại hơn bảy trăm năm nên đã vụn nát. Hàn Giang vừa cầm lên, chiếc hộp gỗ liền bung ra, rồi cùng với những mảnh vụn của chiếc hộp, không biết chất bụi hay là bột gì bay ra tứ tung.

Từng được tập huấn phòng tránh chất hóa học, nên Hàn Giang biết ngay không ổn, anh vội vàng quang chiếc hộp trên tay đi, lùi lại phía sau. “Mẹ kiếp, vũ khí hóa học!” Bụi vẫn chưa bay tản đi, Hàn Giang chửi rủa.

Đường Phong bị bụi và chất không biết

tên đó bám đầy người, anh vừa phủ bụi, vừa bước đi, nhặt một miếng gỗ lên, khẽ phủ bụi trên đó, một dòng chữ Hán xuất hiện trên mặt gỗ: Hưng Khánh Phủ

Trương Công Huy Nguyên Phủ Chi Linh.

“Đây là cái gì?” - Lương Viện run rẩy hỏi.

“Một hộp tro cốt!” - Đường Phong bình tĩnh trả lời.

“Hộp tro cốt! Bào sao bao nhiêu là bột, hóa ra là tro cốt! Ở đây không phải là xác khô thì lại là tro cốt, mẹ kiếp, đúng là đen đui!” - Hàn Giang oán thán.

“Đen đui thật, nhưng hộp tro cốt này lại cung cấp cho chúng ta một chút tin tức giá trị đây!”

“Ồ! Cậu thấy được gì trên cái hộp này

vậy?”

Đường Phong không vội trả lời Hàn Giang, anh lật tiếp một mảnh gỗ vụn lên, mảnh gỗ này xem ra giống hệt mảnh gỗ trước đây. Trên đó Đường Phong cũng phát hiện thấy chữ, chỉ có điều những chữ này rất nhỏ? cũng là chữ Hán thể chữ Khải: Đại Hãn chinh phạt, liên lụy tới tiền bối của ta, giờ đây tiền phụ về Tây phương, không thể trở về quê chôn cất, tạm thời mượn chiếc hộp này để linh hồn cha được yên nghỉ, an ủi lòng con.

“Chỉ có vài câu như vậy thì cậu có thể biết được gì chứ?” - Hàn Giang thúc giục.

“Nếu như tôi suy đoán không nhầm thì gia đình này họ Trương, quê gốc ở Hưng

Khánh Phủ, chắc là người Hán. Họ không phải là thương nhân mà là một gia đình công thợ. ‘Đại Hãn’ họ nhắc tới ở đây chắc là chỉ Đại Hãn Mông cổ. Đại Hãn muốn dùng những người Đảng Hạng kháng cự cuối cùng trong Hạng Hải Mật Thành để xây dựng Thiên Hộ Trấn này, vậy nên đã điều nhà họ Trương tới đây. Cha của ông ta, tức là Trương Nguyên Phủ đã chết ở đây, nhưng không thể an táng tại quê nhà, nên đành phải tạm thời để tro cốt của ông vào chiếc hộp này.” - Đường Phong nói ra suy đoán của mình. “Nhưng điều này nói lên điều gì?” - Lương Viện không hiểu.

“Điều này chứng minh cho suy đoán của anh trước đây: thứ nhất, thị trấn này là

một thị trấn chiến hào quân sự nên được kiến tạo rất tỉ mỉ. Để xây dựng nơi đây, Đại Hãn Mông cổ đã tập hợp một lượng lớn công thợ, chính những người thợ này đã khéo léo thiết kế xây dựng những ngõ neách eiao thoa phức tạp và thành lũy kiên cố; thứ hai, thời gian xây dựng g chôn này chắc chắn rất dài, đến nỗi hai đời nhà họ Trương đều đã sinh sống tại đây, mãi cho tới khi Thiên Hộ Trấn bị thảm sát.” - Đường Phong giải thích.

Lương Viện nhìn những căn nhà giống như mê cung phía sau: “Chính những người thợ này đã xây dựng nơi đây...”

“Ừm, nhưng cuối cùng họ cũng chết ở đây!”

“Được rồi, đừng mất công khảo cổ nữa,

dù sao chúng ta cũng đã tìm thấy đường ra, mau rời khỏi đây thôi!” - Hàn Giang không hứng thú với những bìa chứng khảo cổ của Đường Phong, lòng anh vẫn đang quần quanh nghĩ tới tiếng súng bí ẩn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 7

TỬ THÀNH

Hàn Giang vừa nói vừa khởi động "con lừa dững mãnh " đi chệt qua những xác khô. Lương Viện kêu toáng lên: “Em thấy bảo là nếu bất kính với người chết thì sẽ bị báo ứng đấy! ” - Lương Viện vừa dứt

lời, đột nhiên...

1

Ba người rời khỏi nhà họ Trương, tới đường phía nam, chưa đi được bao xa, Hàn Giang đã nhìn thấy "con lừa dững mãnh" của họ. Lúc này trời đã sáng tỏ, gió cùng ngưng thổi. Cả thị trấn cổ kính mịch như tờ, ánh nắng thiêu đốt trên sa mạc soi rọi lên thành cổ, nhiệt độ nhanh chóng tăng cao, nhưng trong lòng Đường Phong vẫn như bị mây đen che phủ.

Đường Phong quay đầu lại nhìn về hướng bắc, thành phía bắc hiện lên một vài nóc nhà của những kiến trúc cao lớn, nhưng đứng trên con đường phía nam thì không trông thấy quảng trường nơi họ xuất phát, cũng không trông thấy đường

phía bắc. "Đường đi trong Thiên Hộ Trấn trông thì có vẻ là đường thẳng, nhưng thực ra đều được xây dựng có độ cong nhất định."

"Bởi vậy nên chúng ta đứng trên đường phía nam mà không trông thấy đường phía bắc!" - Lương Viện rung phát hiện ra manh mối, "Lẽ nào việc này cũng xuất phát từ yêu cầu phòng ngự quân sự?"

"Anh nghĩ là vậy!"

"Được rồi, nghĩ xem tiếp theo chúng ta nên làm gì đi!" - Hàn Giang sốt ruột kêu lên.

"Xem ra chúng ta còn may mắn hơn Misha, hiện giờ chúng ta vẫn bình yên vô sự!" - Đường Phong cũng đang tính toán kế hoạch bước tiếp theo.

“Tôi thấy chúng ta xong rồi thì rút lui thôi, vì Thiên Hộ Trấn vốn không phải là đích đến của chúng ta. Hiện giờ trời sáng rồi, gió cũng đã ngưng, chúng ta có thể tiếp tục lên đường.” - Hàn Giang nói ra kế hoạch của mình.

Đường Phong cũng bị dao động, anh không muốn bị những xác khô đáng sợ này bao vây, nên thà rời khỏi cái nơi quái quỷ này sớm một chút còn hơn... Đường Phong quay ngoắt đầu lại, đột nhiên, anh cảm thấy hình như bên trong cánh cổng có một đôi mắt đang nhìn mình chằm chằm. Anh bước nhanh vài bước, đi đến trước cánh cổng: không có ai! Mọi thứ trông thấy đều giống hệt ban nãy, chẳng có gì cả, thậm chí đến vết chân họ

để lại trước công vẫn còn in rõ.

Đường Phong thất thần quay trở lại “con lừa dững mãnh”; sau khi lên xe, Hàn Giang thúc giục: “Cậu đừng có thần hồn nát thần tính nữa. Đây là một thị trấn bỏ hoang, là tử thành. Đội thám hiểm năm đó ngoài Misha ra làm gì có ai vào đây khảo sát. Những người bạn cũ của chúng ta cũng không hứng thú với nơi này đâu, thế nên chúng ta cũng không cần lãng phí thời gian ở đây nữa!”

“Vậy tiếng súng ban nãy thì sao?” -

Đường Phong vẫn chân chừ.

“Mặc kệ tiếng súng đó đi, kể cả chúng ta muốn biết rõ tiếng súng đó từ đâu ra, thì cũng phải ra khỏi đây trước đã.”

“Tại sao?” - Đường Phong không hiểu.

Hàn Giang vỗ mạnh xuống vô lăng một cái: “Bởi vì tôi có cảm giác rất không ổn, trên sa mạc mênh mông kia, bất cứ vết tích nào cũng không lọt qua được mắt tôi. Nhưng ở trong này... tôi luôn cảm thấy như mình chui đầu vào rọ, bị thị trấn chết chóc này làm cho lạc đường, giống như chui vào một tòa thành hũ. Cũng có thể đang có người theo dõi chúng ta, nhưng chúng ta không hề hay biết.”

"Anh cũng có cảm giác này sao?" -
Đường Phong ngạc nhiên.

Hàn Giang im lặng, ba người chìm trong suy tư, mãi lâu sau, Đường Phong mới hạ quyết tâm: “Vậy chúng ta ra ngoài trước đã, nhưng đi từ đâu đây? Cong phía nam bị bịt kín rồi, lẽ nào lại bay qua bức

tường thấp phía đông?”

"Không cần, chúng ta có thể đi xuyên qua từ con đường nhỏ ngách phía tây, tới phía đông thử xem. Nếu ở đó có cổng thì chúng ta có thể từ đó ra ngoài, còn nếu không có cổng thì chúng ta sẽ đi theo con đường nhỏ men thành, để xem ở đâu có cửa ra thì ra từ chỗ đó!" - Hàn Giang nói lên ý kiến của mình.

Đường Phong và Lương Viện gật gù, ra điều đồng ý. Vậy là, Hàn Giang khởi động “con lừa dững mãnh”, chui vào con đường hẹp phía tây, cổng phía nam ở ngách phía tây áp sát tường, rất hẹp, chỉ có thể đi lọt một chiếc xe, nên chỉ cần phía trước xuất hiện một chướng ngại vật nào thì họ sẽ phải lùi lại.

Hàn Giang cẩn thận từng chút một nên xe đi cũng chậm rồi chốc chốc anh lại quay đầu lại nhìn. Lương Viện ngồi phía sau bị Hàn Giang nhìn cho thấy ớn liền nổi cáu: “Đội trưởng Hàn, tại sao anh cứ quay lại nhìn tôi thế?”

“Ai bảo tôi đang nhìn cô?”

“Vậy anh nhìn cái gì?”

Hàn Giang lại quay lại nhìn rồi mới nói: “Tôi luôn cảm thấy đằng sau có người đang bám theo chúng ta.” “Á...” - Lương Viện nghe thấy vậy giật bản mình, “Anh đừng có dọa người khác như thế!”

“Tôi đâu có dọa cô, đây là tôi dựa vào kinh nghiệm đề phòng bám đuôi mấy chục năm nay của tôi...”

Hàn Giang vừa dứt lời, Đường Phong đột nhiên kêu toáng lên: “Cẩn thận!” - Hàn Giang chỉ kịp thấy trước mặt tối sầm, đầu xe xuất hiện một vật thể lạ đen sì, rơi bịch xuống kính chắn gió phía trước của “con lừa dững mẫn”.

Lương Viện kêu rú lên, Hàn Giang vội vàng phanh xe lại. Đường Phong vẫn chưa hoàn hồn, anh thấy vật thể màu đen đó rơi trên kính chắn gió phía trước ghé phụ. Đó là cái gì? Đường Phong căng thẳng gi mắt vào cửa kính đã bị nứt thành một vệt dài, - ‘Á...’, lại là một khuôn mặt khủng khiếp. Đường Phong theo phản xạ bật lùi lại; phía sau lại vang lên tiếng kêu thảm thiết của Lương Viện, bởi vì cô cũng đã nhận ra đây là một cái xác khô

từ trên trời rơi xuống.

‘Thôi nào, đừng gào rú nữa, gào nữa là những cái xác khác sẽ lại đến đây!’ -

Hàn Giang ra vẻ trấn tĩnh.

Vừa nghe thấy “gào nữa là những cái xác khác sẽ lại đến” là Lương Viện lập tức im bật, cô sợ hãi không dám quay đầu lại, cũng không dám nhìn phía trước. Hàn Giang quay lại nhìn đằng sau, phía sau xe chẳng có gì cả, anh liền lùi xe về phía sau, sau đó nhấn ga tăng tốc. Cái xác khô nằm trên mũi xe theo quán tính rơi xuống đất.

“Cái xác này ở đâu ra vậy? Không phải từ trên trời rơi xuống thật đấy chứ?” -

Hàn Giang kêu lên.

Đường Phong thò đầu ra ngoài cửa sổ,

nhìn lên bức tường thành phía trên: “Chỉ có thể rơi từ trên tường thành xuống thôi.”

“Trời ơi sao chuẩn vậy, rơi đúng vào xe chúng ta!” “Đúng vậy, 'con lừa dững mãnh' bị cái xác rơi xuống làm hỏng rồi đấy!”

“Được rồi, đừng tiếc rẻ ‘con lừa dững mãnh’ của cậu nữa.” - Nói xong, Hàn Giang liền khởi động lại “con lừa dững mãnh” và lao đi tiếp. Đường Phong vội vàng kêu lên: “Anh định chẹt qua cái xác khô này sao?”

“Có sao không vậy?”

“Như vậy không tốt!” - Đường Phong cũng không nghĩ ra lý do gì để năn Hàn Giang lại.

“Đừng có lái nhái nữa, hiện giờ chỉ có thể làm vậy thôi!” - Hàn Giang nói xong liền khởi động “con lừa dững mãnh”, chẹt qua cái xác khô trước mặt. Lương Viện bị xóc nảy người, cô kêu toáng lên: “Em nghe nói là nếu bất kính với người chết sẽ bị báo ứng đó!”

Lương Viện vừa dứt lời, đột nhiên tai họa báo ứng đã ập xuống đầu họ, lại một vật thể lạ từ trên trời rơi xuống. Hàn Giang nhanh tay nhanh mắt, nhấn ga tăng tốc, nên vật thể lạ đó rơi xuống phía đuôi “con lừa dững mãnh”. “Mẹ kiếp, xác khô nổi loạn rồi!” - Hàn Giang chửi rủa.

Khi lái được chiếc xe ra khỏi con đường hẹp, tới cuối đường phía tây thì Hàn Giang bỗng phanh khựng xe lại, rồi nhảy

xuống xe rút dao găm ra, lao lên tường thành ở đoạn sụp đổ. Đường Phong và Lương Viện cũng lập tức làm theo, nhảy xuống xe, họ trông thấy Hàn Giang cầm dao găm, mặt mũi hung tợn, đứng sừng sững trên tường thành một lúc lâu mới hằm hằm đi xuống dưới.

3

“Sao thế? Anh nghi ngờ trên tường thành có người?” - Đường Phong hỏi Hàn Giang đang hằm hằm quay xuống.”

“Vậy cậu nói xem thế là thế nào?”

Đường Phong chống nạnh, nhìn tường thành cách đó không xa, lắc đầu: “Tôi không biết, anh đã phát hiện thấy gì trên tường thành vậy?”

“Mẹ kiếp, toàn là xác khô! Đúng là ám

khí!” - Hàn Giang càu nhàu.

"Có ai không?"

"Chẳng thấy ai cả!" - Hàn Giang vẫn lắc đầu.

"Bên ngoài thì sao?" - Đường Phong hỏi.

"Hoang vu, không có lấy một bóng người hay xe cộ, chúng ta đã tới một góc ngách bị thế giới lãng quên!" - Hàn Giang than thở.

"Không! Chắc chắn chúng ta không bị lãng quên, ít nhất những cái xác khô này đã không lãng quên chúng ta, khà khà!" - Đường Phong tự giải thích rồi cười cợt.

"Thôi đi, nhanh chóng ra khỏi đây thôi! Nhưng..." - Hàn Giang nhìn tường thành trước mặt rồi lại đứng ngây ra, "Nhưng ở

đây hình như không có cổng thành!”

‘Hơn nữa tường thành cũng cao hơn, dày hơn mặt phía đông và phía nam, càng về hướng bắc càng cao to hơn!’ - Hàn Giang chỉ tay về phía tường thành nói.

Đường Phong cũng nhận ra manh mối:

“Quả thực như vậy, nhưng điều này cũng dễ giải thích, xây dựng tòa thành này là để phòng chống kẻ thù từ phía tây bắc tới, bởi vậy nên phía tây bắc được xây dựng cao to hơn bình thường.”

“Tạm thời khoan hãy vội vàng kết luận, cứ xem sao đã!”

Đường Phong và Hàn Giang lục soát một hồi cuối đường phía tây, quả nhiên, không phát hiện thấy cổng thành. “Xem ra hai phía đông, tây Thiên Hộ Trấn

không có công thành, thảo nào lúc chúng ta tiến vào con đường phía đông cũng không trông thấy công thành đâu cả" - Đường Phong nói.

“Được rồi, vì ở đây không ra ngoài được, nên chúng ta hãy quay về đường phía đông thôi!”

“Lại từ đó bay ra ngoài?” - Đường Phong nhớ lại cảnh tượng lúc sáng sớm bay vào đây mà vẫn run cầm cập.

“Vậy thì còn cách nào nữa?”

Đường Phong không có lý do gì để phản bác lại Hàn Giang nên đành phải đồng ý. Ba người quay trở lại xe, Hàn Giang lái về con đường phía đông, nhưng khi “con lừa dững mãnh” đi tới quảng trường chính giữa thị trấn, Hàn Giang bỗng đột

ngọt quay mạnh vô lăng, rẽ vào con đường phía bắc.

“Ồ! Không phải anh định bay qua đoạn tường thấp lè tè phía đông sao?” - Đường Phong hỏi.

“Tôi thay đổi ý định rồi, vì chúng ta đều đã đi hết các hướng đông, nam, tây rồi, vậy tại sao không tới hướng bắc xem sao, không biết chừng công bắc lại ra được neoài!”

“Anh bây giờ thay đổi như chong chóng ấy nhì!” “Cái này gọi là tùy cơ ứng biến!”.

Trong lúc hai người nói chuyện thì “con lừa dững mãnh” đã tới cuối đường phía bắc. Hàn Giang dừng xe, trước mặt họ xuất hiện một bậc thềm cao bằng đất nện,

trên đó là một kiến trúc to lớn mang tính quan cách.

“Có vấn đề, con đường phía bắc đáng nhẽ phải dài nhất, sao bây giờ đã cụt đường rồi?” - Hàn Giang nghi ngờ hỏi.

“Bởi vì tòa kiến trúc trước mặt chúng ta đây!” - Đường Phong giải thích.

“Đây là kiến trúc gì vậy?” - Hàn Giang hỏi.

"Đây là kiến trúc theo quan cách Hán đệ điền hình, tôi nghĩ ở đây chính là nơi triều Nguyên quản lý Thiên Hộ Trấn và cả ngọc môn cách đây hơn trăm dặm, và chính xác mà nói: đây không phải là ngọc môn bình thường mà chắc là bộ thống soái của nhánh quân đội này.”

“Trông cũng rất chất lượng đấy chứ! Hơn

nữa lại còn bảo tồn rất tốt.” - Lương Viện ngạc nhiên thốt lên.

"Đúng vậy, đây chắc là tòa kiến trúc lớn nhất thị trấn!" - Đường Phong nhìn kiến trúc trước mặt nói.

“Đừng để ý đến mấy chuyện vô ích đó, gần đây cũng không trông thấy ngã rẽ nào cả, con đường phía bắc lại bị công ngộ môn này cắt ngang rồi, vậy thì Thiên Hộ Trấn không có công bắc ư?” - Hàn Giang chắt vấn.

Đường Phong nhảy xuống xe, quan sát xung quanh một lượt, rồi gật gù: “E rằng đúng như vậy, cả tòa lô cốt này chỉ có phía nam mở một công thành, ba phía còn lại đều không mở công thành.”

Hàn Giang cũng xuống xe nhìn xung

quanh hồi lâu, đột nhiên, anh vỗ mạnh lên nắp “con lừa dững mãnh” một cái, rồi lớn tiếng hét lên: “Không ổn, không ổn rồi!”.

“Nghĩa là sao?”

“Ba mặt đông, tây, bắc của tòa thành này không có cổng, chỉ duy nhất mặt phía nam có cổng, nhưng hiện giờ cổng phía nam đã bị thép chảy bịt chết, đây quả là một tử thành thực thụ! Hiện giờ chúng ta đang bị kẹt trong tử thành này, không ổn, không ổn rồi” - Hàn Giang nói rất nghiêm túc.

“Đừng dọa dẫm nữa, tường thành ở cổng đông thấp lè tè, lại còn sụp đổ, chúng ta có thể ra khỏi đây bất cứ lúc nào!” - Đường Phong ngẫm nghĩ rồi nói tiếp:

“Nhưng sợ rằng đúng như những gì anh nói, đại quân Mông cổ canh giữ vùng đất này hồi đó bị người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành bao vây, trở thành cá chậu chim lồng, cuối cùng bị thảm sát chết sạch.”

4

Lúc này, Hàn Giang đã đi tới trước một cánh cổng hướng đông của con đường phía bắc, đang định chui vào thì Đường Phong kéo anh lại hỏi: “Sao bây giờ anh không cuống lên ra khỏi đây vậy?”

"Dù sao cũng đã tới đây rồi thì thử vào trong xem sao còn hơn, tôi lại muốn vào xem bên trong vẫn còn thứ gì đáng sợ nữa, chúng ta đã thấy bao nhiêu là xác khô rồi!" - Lúc này Hàn Giang lại trở

nên hứng thú.

Đường Phong và Lương Viện đi theo anh vào cánh cổng to đó. Sân trước không có gì đặc biệt, vòng qua sân, phía sau lại là một khoảng trống bằng phẳng. Trên khoảnh trống này là từng đồng gì đó chất cao ngất ngưởng. Đường Phong bước tới đồng gần nhất, phúi lớp cát vàng trên bề mặt đi, dùng tay nhặt vài hạt gì đó lên, ngắm nghía một hồi, rồi ngạc nhiên kêu lên: “Là hạt thóc!”

“Hạt thóc? Hạt thóc từ triều Nguyên?” - Hàn Giang và Lương Viện cũng rất ngạc nhiên.

Đường Phong lại kiểm tra vài đồng khác, đều là những hạt thóc đã khô cong. ”Xem ra đây là kho lương thực của thị trấn.

Ngày vỡ thành, trong thị trấn vẫn còn nhiều lương thực như vậy, đủ để thấy Thiên Hộ Trấn là một lô cốt quân sự quan trọng của đại quân Mông cổ.” - Đường Phong phân tích.

“Nó còn chứng minh rằng, rốt cuộc đại thảm sát Thiên Hộ Trấn là do người Đảng Hạng đột kích, chứ chắc chắn không phải do trận chiến kéo dài sau khi vây thành.” - Hàn Giang suy đoán.

“Không sai, chắc chắn là như vậy, bởi thế nên trong kho chứa mới còn lại bao nhiêu là lương thực như vậy, còn người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành cũng không thể bao vây Thiên Hộ Trấn quá lâu, bởi vì thời gian mà kéo dài thì viện quân Mông cổ chắc chắn sẽ kéo tới.

Người Đẳng Hạng của Hạng Hải Mật Thành chỉ có thể đến đột kích Thiên Hộ Trấn vào lúc họ không đề ý, tấn công không kịp phòng bị thì mới có thể nhân chìm toàn quân Mông cổ được trang bị lương thực dồi dào như vậy.” - Đường Phong khẳng định.

Ba người kiểm tra xong kho lương thực rồi đi tới quan sở ở ngách tây con đường phía bắc, có kiến trúc cũng rất giống kho lương thực; chỉ có điều trong nhà kho ở đây cất giữ các loại vũ khí khác nhau. Những thứ vũ khí này tuy đã trải qua hơn bảy trăm năm, nhưng khi Đường Phong vượt hết lớp bụi trên cán thì chúng vẫn lấp lánh ánh sáng sắc lạnh bắt mắt.

“Xem ra đây là kho vũ khí của Thiên Hộ

Trần” - Đường Phong suy đoán.

“Ừm, nhìn này, ở đây có bao nhiêu là mũi tên!” - Hàn Giang chỉ một căn phòng; chát đầy mũi tên nói.

“Điều này lại một lần nữa chứng minh cho suy đoán của chúng ta trước đây, lúc cuối cùng khi Thiên Hộ Trần bị thảm sát, đại quân Mông cổ vẫn không kịp phản ứng, họ không tổ chức phòng ngự hiệu quả nên đã bị giết sạch, bởi vậy bao nhiêu là vũ khí thế này vẫn chưa kịp sử dụng.”

“Con dao này khá ổn đấy chứ!” - Hàn Giang lôi một con dao găm Mông cổ từ trong đồng dao bày đây trên đất lên, ném cho Đường Phong: "Cậu cầm lấy cái này phòng thân đi!"

"Cái này có ổn không đây? Mấy trăm năm rồi!" - Đường Phong có chút nghi ngờ.

"Yên tâm đi, đủ để cho cậu dùng!"

Ba người quay trở lại đường phía bắc, Đường Phong đột nhiên nói: "Mọi người có chú ý thấy không, trên đường còn cả kho lương thực, kho vũ khí chúng ta tìm thấy ban nãy đều không phát hiện thấy xác khô. Hầu hết xác khô đều tập trung gần tường thành và cả trong những nhà dân trong ngõ của thị trấn."

"Điều này cho thấy vào năm đó những nơi đầy đều là nơi đánh nhau ác liệt." - Lương Viện nói.

"Xem ra ở đây tạm thời sẽ không còn trông thấy những xác khô chết tiệt đó

nữa!’ - Hàn Giang thở phào một cái.

"Đừng có vui mừng vội, lô cốt do đại quân Mông Cổ đốc tâm xây dựng, lẽ nào bên trong chỉ có vài trăm cái xác khô mà chúng ta trông thấy thôi sao?" - Đường Phong hỏi lại Hàn Giang.

"Ý cậu là chúng ta sẽ vẫn còn phát hiện thấy rất nhiều xác khô?"

"Căn cứ theo suy đoán của tôi thì Thiên Hộ Trấn ít nhất cũng phải có tới vài nghìn binh lính đóng quân tại đây, nếu không thì không thể có lô cốt kiên cố thế này, cũng không thể lưu trữ nhiều lương thực và binh khí thế này được!"

"Mẹ ơi! Cậu đừng có dọa tôi, theo như cậu tính toán thì trong thành vẫn còn vài nghìn cái xác đang đợi chúng ta sao?"

“Tôi không biết! Nhưng hãy cứ cẩn thận cho chắc.”

Trong lúc Đường Phong nói, anh cũng đã đi tới trước cánh cổng có kiến trúc cao to quan cách, một bên cánh cổng đã đổ nghiêng ngả ra đất còn một bên cổng vẫn đang đóng chặt. Đường Phong đưa tay ra, khẽ đẩy nhẹ, “cót két” một tiếng, nửa cánh cổng còn lại cũng mở ra.

5

Khi Đường Phong bước vào tòa kiến trúc mang tính quan cách đồ sộ này, một cảm giác kỳ lạ lập tức bao trùm lấy anh. Trong này là một cái sân, phía sau sân là một tòa nhà rất rộng lớn. Đường Phong nhìn lướt qua một cái: "mái nhà dáng đỉnh núi, mặt tiền năm gian, chiều sâu...

chiều sâu ít nhất cũng có ba gian, đây hoàn toàn là kiểu kiến trúc cung đình, thật không ngờ trong sa mạc mà lại có một tòa kiến trúc cung đình chuẩn mực thế này!”

‘Không biết chừng năm đó thống lĩnh quân đội Mông Cổ đóng quân ở đây lại là một vị hoàng thân quốc thích cũng nên!’ - Lương Viện đoán mò.

Đường Phong đẩy mở hần cổng của tòa kiến trúc cung đình này, đi thẳng vào trong. Bên trong rộng rãi thênh thang, tiếng bước chân Đường Phong vang vọng từng hồi. Đường Phong phát hiện phía sau căn phòng rộng lớn là một bức tường. Khi tiến lại gần, Đường Phong mới hiểu ra, đây là một bức tường giả.

Vòng qua bức tường giả, theo như kiểu dáng kiến trúc truyền thống của Trung Quốc. Đường Phong tưởng rằng phía sau là cửa, đẩy cửa ra chắc là một cái sân khác. Thế nhưng mọi thứ đều nằm ngoài dự đoán của Đường Phong, phía sau bức tường giả chỉ có một cánh cửa nhỏ, không thể so sánh được với cánh cổng hoàng cung vĩ đại trong tưởng tượng của Đường Phong; và điều khiến Đường Phong càng cảm thấy bất ngờ hơn là khi anh đẩy cánh cửa nhỏ này ra, phía sau hóa ra vẫn là một căn phòng, mà không phải là một khoảnh sân khác.

Ba người đi vào trong phòng, Đường Phong thấy căn phòng này hình vuông, diện tích chừng bảy tám chục mét vuông.

Trong phòng trông trơn không có bất cứ thứ gì, hai phía đông tây là hai bức tường phủ đầy bụi bặm. Ngoài cánh cửa nhỏ phía nam ra, phía bắc vẫn còn một cánh cửa nhỏ, lẽ nào đây là một đại điện hình chữ u? Đường Phong suy nghĩ rồi bời và bước tới trước cánh cửa nhỏ phía bắc. Vừa đẩy một cái, cánh cửa nhỏ mở ra, Đường Phong lại bước vào một căn phòng khác, căn phòng này gần như giống hệt căn phòng ban nãy, cũng là hình vuông, rộng bảy tám chục mét vuông, và điều này đã phủ định cho suy đoán đại điện hình chữ u của Đường Phong trước đó.

Đường Phong càng cảm thấy nghi ngờ, tại sao phía sau đại điện lại có hai căn

phòng giống nhau liền kê, hơn nữa trong phòng đều trống trơn? Và cũng giống hệt như vậy, phía đông và phía tây của căn phòng không có cửa, còn phía bắc có một cánh cửa nhỏ. Đường Phong lại đẩy cánh cửa nhỏ ra, bước vào một căn phòng mới. Căn phòng này nho hơn rất nhiều so với hai căn phòng trước, xem ra chỉ rộng ba bốn chục mét vuông, hình dạng cũng cỡ chút thay đổi, căn phòng rày hình chữ nhật, và điểm khác biệt lớn nhất là ở trên tường, phía bắc và phía tây căn phòng này đều không có cửa, nhưng ngoài cánh cửa phía nam lúc Đường Phong đi vào thì một cánh cửa khác xuất hiện trên bức tường phía đông. Đường Phong có chút do dự, nhưng vẫn đẩy

cánh cửa đó ra, và hiện lên trước mặt anh là một căn phòng hình chữ nhật giống hệt như căn phòng ban nãy, phía đông cũng có một cánh cửa. Đường Phong hơi bực tức, anh mở ngay cánh cửa phía đông ra. thì lại là một căn phòng y hệt, và liên tiếp mấy căn phòng như vậy, đều giống hệt nhau! Hàn Giang có cảm giác không ổn, đang định kéo Đường Phong lại thì lúc đó đã muộn, cả ba người đều không nhớ họ đã đi qua tổng cộng bao nhiêu căn phòng như vậy.

“Tôi thấy rất không ổn, mau quay về thôi, nếu không chúng ta sẽ lại bị kẹt trong mê cung này đây!” - Hàn Giang thúc giục.

Đường Phong bó tay, đành phải rút lui theo Hàn Giang. Nhưng điều khiến họ

hoảng sợ đã xảy ra, họ thật sự đã lạc đường. Hàn Giang đi loanh quanh trong các căn phòng trong hoàng cung hơn nửa tiếng đồng hồ nhưng cũng không thể tìm thấy căn phòng lúc tới. Mọi thứ xung quanh dường như đều giống hệt nhau, họ đã rơi vào một mê trận không có điểm kết.

6

Đường Phong không biết họ đã đi qua bao nhiêu căn phòng giống nhau như vậy, rồi trong một căn phòng trong số đó, rốt cuộc ba người cũng dừng lại. Đường Phong lập tức hỏi ngược lại họ đã tiến vào mê cung như thế nào. Tất cả những căn phòng, ngoài diện tích to nhỏ khác nhau, thì kiểu dáng giống hệt, và trong

phòng đều không có bất cứ vật gì.

“Những căn phòng này dùng để làm gì vậy?” - Cuối cùng Đường Phong không thể chịu nổi đã hét toáng lên.

‘Dùng để mê dụ người khác!’ - Lương Viện kêu lên.

“Ngoài việc để mê dụ người khác, chắc chắn vẫn còn công dụng thực tế của nó, nếu không thì cỗ nhân sẽ không xây dựng bao nhiêu là căn phòng giống nhau như vậy! Giống như những con ngõ nhỏ giao nhau rối rắm ở phía nam thị trấn, ngoài mục đích để mê hoặc kẻ thù ra còn là để ở nữa!” - Đường Phong nói.

“Vậy ở đây cũng để ở!” - Hàn Giang bỗng nói.

“Ồ? Ai ở đây vậy?” - Đường Phong tò

mò nhìn Hàn Giang.

“Cậu ngu thế, phía nam thị trấn đều có dân thường ở, vậy thì những quân lính trong tòa lô cốt quân sự này sẽ ở đâu?”

“Ý anh là thực ra ở đây là một doanh trại quân đội rộng lớn?” - Đường Phong hiểu ý Hàn Giang.

“Không phải cậu đoán rằng trong thành có vài nghìn binh lính sao? Nếu quả thực như vậy thì quân số quân đội trong thành vượt xa so với thường dân, chắc là họ phải có một nơi rộng lớn hơn để ở!” - Đầu óc Hàn Giang vẫn giữ được tỉnh táo.

Đường Phong gật gù: “Đúng, bởi vậy phía bắc thị trấn rộng lớn hơn nhiều phía nam thị trấn, ngoài quan sở, kho lương thực, kho vũ khí ra còn có cả doanh trại

rộng lớn.”

“Hơn nữa chúng ta có thể nhìn thấy họ đã xây luôn doanh trại phía sau quan sở, phòng nọ liền sát phòng kia, gắn kết như vậy. Tôi nghĩ ban đầu lúc xây dựng tòa lô cốt này, chắc không như vậy đâu!” - Hàn Giang nói.

“Tôi cũng để ý thấy rồi.”

“Điều này cho thấy rất nhiều doanh trại sau này mới xây thêm, nên mới thành như bây giờ!” - Hàn Giang suy đoán.

“Xem ra sau mấy chục năm bị diệt vong, uy hiếp của người Tây Hạ ở Hạng Hải Mật Thành đối với người Mông Cổ chỉ tăng mà không giảm, đến nỗi quân đội Mông Cổ đóng quân ở đây đã không ngừng gia tăng quân số.”

Đường Phong kinh ngạc trước sự suy đoán và kết luận của Hàn Giang:

”Nhưng... nhưng điều này không phù hợp với lẽ thường, sau khi Tây Hạ diệt vong, kể cả người Đẳng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành không bị tiêu diệt đi chẵn nữa, thậm chí vẫn tiếp tục đấu tranh với người Mông cổ, nhưng họ đã bị người Mông cổ phong tỏa thì thực lực đáng lẽ ra phải càng ngày càng yếu mới đúng. Nếu như người Mông cổ không ngừng tăng số quân tới Thiên Hộ Trấn, thì lẽ nào điều này cho thấy người Đẳng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành càng ngày càng mạnh?”

“Bởi vậy mới có trận thảm sát Thiên Hộ Trấn sau này!” - Hàn Giang chậm rãi nói.

“Được rồi, hai anh tạm thời đừng nghiên

cứu nữa, chúng ta hãy mau xem giờ phải ra ngoài bằng cách nào đây?” - Lương Viện nói.

Đúng vậy! Hiện giờ nhiệm vụ hàng đầu là phải tìm thấy lối ra, Đường Phong nghĩ tới đây liền lấy lại tinh thần: "Nếu đã là doanh trại quân đội thì chắc chắn phải có đường ra, thậm chí không chỉ có một đường."

Hàn Giang gật đầu. Vậy là, ba người tiếp tục tìm kiếm đường ra trong từng căn phòng một, nhưng họ càng đi càng lạc, rồi đã nửa tiếng nữa qua đi nhưng họ vẫn chưa tìm thấy lối ra.

7

Ba người đã đi lung tung trong doanh trại không khác gì mê cung hơn một tiếng

đồng hồ. Lương Viện thực sự không thể đi được nữa, cô ngồi bệt ra đất.

Đường Phong cũng sức cùng lực kiệt, ngồi bệt xuống, thở hắt hắt. Hàn Giang nhìn xung quanh căn phòng, anh đột nhiên kêu lên: “Tôi dám khẳng định chúng ta đã từng đi qua căn phòng này.”

“Làm sao biết được?” - Đường Phong hỏi lại Hàn Giang.

Hàn Giang chỉ lên một vết tích trên tường, đó là một vết giống như bị vật sắc nhọn gì đó cào xước: “Đây là vết tôi dùng dao găm đánh dấu!”

“Toi rồi, chúng ta thực sự lạc đường rồi, không ra ngoài được rồi..- Lương Viện nói xong khóc toáng lên.

“Giờ thì tôi đã hiểu tại sao trong thư

Misha lại nói rằng đây là một thị trấn đáng sợ, hơn nữa đến ngày thứ ba ông mới ra được khỏi thị trấn này!” - Đường Phong bắt đầu hỏi tương lại những gì Misha viết trong thư.

“Tôi cũng hiểu ra rồi, chắc chắn Misha cũng giống chúng ta, bị kẹt trong này, lại còn bị kẹt lại những một ngày hai đêm.” - Hàn Giang nhấn mạnh.

“Nhưng... nhưng rốt cuộc Misha vẫn thoát được ra ngoài..- Đường Phong chống tay đứng dậy, “Bởi vậy tôi tin rằng chúng ta cũng có thể ra được bên ngoài.”

“Lẽ nào chúng ta lại giống ban nãy, đi lung tung loạn cả lên?”

Hàn Giang vừa dứt lời, đột nhiên một âm thanh nặng trĩu từ nơi không xa lắm

vọng lại. “Ai?!” - Đường Phong lớn tiếng hỏi.

Hàn Giang và Lương Viện cũng đều nghe thấy, hai người đứng sát vào nhau, ba người nhìn nhau, rồi nhìn chằm chằm về phía âm thanh vọng ra. "Giống tiếng đóng cửa nặng nề!" - Đường Phong đoán. Lúc này, trong mê cung không một bóng người, từng sợi lông, tóc trên người anh đều dựng ngược cả lên, từng lỗ chân lông cũng đều giãn nở.

Hàn Giang tay cầm dao găm, chỉ về phía cánh cửa lúc ban nãy họ tới. Ba người càng rón rén thận trọng bước tới mở cánh cửa này ra, quay trở lại căn phòng vừa đi qua ban nãy. Hàn Giang cố gắng hồi tưởng lại âm thanh ban nãy, sau đó lại

chỉ vào cánh cửa nhỏ ngách phía đông trong căn phòng, rồi đẩy cánh cửa ra, lại là một căn phòng giống hệt, liền kề đó vẫn lại là một căn phòng nữa.

Khi ba người tới trước cửa căn phòng thứ tư, Hàn Giang lấy tay ra hiệu cho Đường Phong. Đường Phong hiểu ý: đằng sau cánh cửa này chắc chắn có vấn đề. Đường Phong đập mạnh cánh cửa gỗ, Hàn Giang nắm chặt con dao găm, lao như chớp vào phòng. Trong phòng không có ai, hình như đều giống hệt những căn phòng họ từng đi qua trước đó, chỉ có điều căn phòng hình vuông này rộng hơn một chút, sáng hơn một chút.

Đường Phong và Hàn Giang đều lập tức nhận ra điều gì đó, căn phòng này sáng

hơn tất cả những căn phòng họ từng đi qua trước đây. Cả hai người, không ai bảo ai, cùng ngẩng đầu nhìn về phía bắc căn phòng. Hóa ra trên nóc phía bắc căn phòng này có một cái lỗ, ánh sáng từ đây rọi thẳng xuống.

Ánh mắt Đường Phong từ từ di chuyển từ miệng lỗ lên bức tường phía bắc, trên tường có một dãy rãnh lõm vào hiện lên mòn một trước mặt Đường Phong, hai người đều nhìn thấy tia hy vọng mới.

Hàn Giang giẫm lên những rãnh lõm, leo tới miệng lỗ hở. Anh quan sát một lúc rồi nói: “Xem ra cái lỗ này có từ lúc mới xây thành rồi.”

Ba người bò lên mái căn phòng; khi đứng trên đó nhìn ra xa, họ đều đã hiểu ra ý

nghĩa của miệng lỗ này. Bởi vì đứng trên đó, họ không chỉ nhìn rõ tình hình của doanh trại phía sau quan sở, mà còn nhìn rõ toàn bộ tình hình của Thiên Hộ Trấn! Trên bậc thềm dưới chân núi cách đó không xa, có một tòa tháp Lạt Ma đang đứng sừng sững. Tuy tháp đã rất cũ nát, nhưng dưới ánh nắng mặt trời, đỉnh tháp dát vàng vẫn phát ra ánh sáng lấp lánh bắt mắt.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 8

Cuốn sách của Gia Luật Sở Tài

“Mông Cổ mật sử” ghi chép rằng, trong

lần cuối cùng tấn công Tây Hạ, Thành Cát Tư Hãn đã không may ngã ngựa. Sự thật có thể không phải là do bất cẩn, mà là bị người Tây Hạ tập kích. Nhưng lúc đó, Tây Hạ chẳng khác gì ngọn nến trước gió, vậy binh mã có thể tập kích thành công Thành Cát Tư Hãn từ đâu tới?

1

Đường Phong giơ bàn tay che trước trán, phóng tầm mắt ra xa, sa mạc Gobi yên ắng lạ thường, vốn không thể liên hệ trận cuồng phong lúc sáng sớm với sự yên tĩnh lúc này lại với nhau. Tòa kinh quan phía đông Thiên Hộ Trấn vẫn đứng sừng sững trên sa mạc bên ngoài thị trấn, cổng thành hũ phía nam chỉ thấy loáng thoáng, tường thành cao to kiên cố phía tây đã

che chắn thế giới bên ngoài, còn phía bắc, tòa tháp Lạt Ma cũ nát đã thu hút sự chú ý của Đường Phong.

Đường Phong thở dài, nói: “Xem ra chúng ta may mắn hơn Misha đây, không bị lạc trong mê cung một ngày hai đêm.”

“Đừng có mừng vội, biết đâu trong tử thành này còn có thứ đáng sợ hơn!” -

Hàn Giang cảnh cáo Đường Phong.

“Thế bây giờ chúng ta phải đi đâu?” -

Lương Viện hỏi.

Hàn Giang nhìn Đường Phong, cười nói:

“Cô nhìn mắt của Đường Phong là sẽ biết?”

“Tới tòa tháp Lạt Ma đó?” - Lương Viện cũng đưa ánh mắt về phía tòa tháp Lạt Ma cũ nát.

‘Đúng là anh muốn vậy! Chúng ta đi bao nhiêu lâu trong thị trấn như vậy rồi, nhưng chẳng phát hiện được thứ gì có văn tự ghi chép, thậm chí trong chỗ quan sở này cũng chẳng phát hiện thấy thứ gì giống như văn thư. Chỉ có chừ nghĩa mới có thể nói rõ nhất vấn đề...’

“Bởi vậy cậu muốn tới tháp Lạt Ma để tìm văn tự ghi chép?” - Hàn Giang ngắt lời Đường Phong.

“Đúng vậy, tôi đoán rằng, lúc vỡ thành, quan viên trong thị trấn chắc chắn đã thiêu hủy tất cả hồ sơ văn thư, bởi vậy chúng ta mới không tìm thấy thứ nào có chữ.

Tháp Lạt Ma trước đây chắc là một tòa miếu tự, tôi nghĩ không biết chừng ở đó

lại để lại thứ ghi chép gì đó, hơn nữa ở đó chắc là sẽ có đường đi, giúp chúng ta rời khỏi đây.” - Đường Phong nói.

‘Thôi đi, bây giờ cậu đừng nhắc tới đường đi với tôi nữa. Mọi con đường ở đây tôi đều cảm giác như một cái bẫy. thà đi trên nóc nhà còn hơn, để nhìn cho rõ.’ - Hàn Giang kêu lên.

"Chúng ta tới đó bằng cách nào?" -

Lương Viện chỉ tòa tháp Lạt Ma cách đây không xa lắm hỏi.

"Ban này không phải Hàn Giang đã nói rồi đấy thôi, đi trên nóc nhà là tiện nhất, lại không bị đi sai đường!" - Đường Phong cười đau khổ.

May mà những căn nhà trong Thiên Hộ Trấn đều là nhà mái bằng. Đường Phong

đi trên đó giống như đi trên đường bằng phẳng, nhưng anh vẫn hết sức cẩn trọng vì lo sợ mỗi một mái nhà dưới chân chính là một cái bẫy.

Ba người cẩn thận rón rén tới gần tháp Lạt Ma phía bắc thị trấn. Trước khi tới nơi, Đường Phong mới phát hiện ra phía bắc của tháp Lạt Ma áp sát phía bắc bức tường thành. Bên ngoài tường thành là những rặng núi trải dài miên man, còn ba mặt khác của tháp Lạt Ma là những khoảnh bằng phẳng rộng rãi. Đường Phong đứng trên mép mái nhà phía nam, nhìn xuống dưới, cao khoảng ba bốn mét, với độ cao này Hàn Giang nhảy xuống không vấn đề gì, mình cũng không sao, nhưng vẫn còn Lương Viện, đúng là một

của nợ!

Đường Phong nghĩ tới đây liền quay đầu lại nhìn vào Lương Viện, mặt cô đang nhăn nhó. Hàn Giang vỗ vào vai Đường Phong, chỉ về phía nóc nhà áp sát tường thành phía bắc, hình như khoảng cách ở đó thấp hơn.

Quả nhiên khoảng cách với mặt đất ở đây thấp hơn nhiều, nhưng cũng phải trên dưới hai mét. Hàn Giang nhảy xuống trước tiên, Đường Phong cũng nhảy xuống theo, còn Lương Viện cứ chân chừ mãi cũng không dám nhảy. Đường Phong đành phải dang tay ra đón lấy Lương Viện, lúc này Lương Viện mới dám nhảy xuống.

“Em đúng là nhiều sự thật đấy! Có thể

này mà cũng không dám nhảy xuống!” - Đường Phong không thể không cầu nhàu Lương Viện vài câu.

Lương Viện cũng không vừa: “Ban nãy chân em vừa chạm đất là em đã ân hận vì để anh ôm rồi, phía dưới toàn là gỗ mục, em thừa sức nhảy được xuống.”

“Gỗ mục?” - Đường Phong nhìn kỹ xuống dưới chân, phía dưới toàn là những tạp chất màu đen mềm nhũn. Nhìn tiếp về phía tháp Lạt Ma, xung quanh tháp đều là than gỗ đen sì. Đường Phong đã có chút hiểu ra:

“Nếu như tôi đoán không nhầm thì khoảnh trống này năm đó chính là đèn miếu của thị trấn, ngày bị thảm sát, ở đây đã bị phóng hỏa, thiêu cháy hết đèn miếu

bằng gỗ, chỉ còn lại tòa tháp này!”

Hàn Giang gật gù: “Đúng vậy, ban nãy tôi vẫn còn thấy ngạc nhiên, tại sao kiến trúc trong thị trấn bảo tồn tốt vậy. Theo lí mà nói thì lúc thị trấn bị thảm sát, phần lớn kiến trúc ở đây đều bị hỏa trận tiêu hủy.”

“Tôi nghĩ khả năng lớn là người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành đã phái người xâm nhập vào Thiên Hộ Trấn, sau đó trong ngoài phối hợp, tập kích thành công.

Bởi vậy ngày vỡ' thành, ở đây mới không bị phá hoại quá nghiêm trọng, chỉ... chỉ có điều tất cả mọi người đều chết!”-

Đường Phong suy đoán.

"Đền miếu bị thiêu cháy rồi, vậy anh

cũng đừng mong tìm thấy tài liệu văn tự gì ở đây.” - Lương Viện nói không chút hòa khí.

Đường Phong cười cười với Lương Viện: “Chưa chắc như vậy!”

Nói xong, Đường Phong bước nhanh tới tháp Lạt Ma, đây là một tòa tháp cũna không cao lớn lắm, nhưng đỉnh tháp vẫn được mạ vàng. Một góc của tháp Lạt Ma đã bị sụp đổ, lộ ra rất nhiều gạch đá, Lương Viện không hiểu ý Đường Phong ban nãy nói là gì liền truy hỏi: “Trên cái tháp này có chữ gì không?”

“Cổ nhân thường khắc một số chữ lên thân tháp, ví dụ như tại sao lại xây tháp, quá trình xây tháp, vân vân!”

- Thế nhưng Đường Phong lại rất thất

vọng vì anh đã đi quanh tháp Lạt Ma một vòng nhưng vẫn không phát hiện thấy bất cứ chữ nào trên thân tháp.

2

Đường Phong thất vọng nhìn chằm chằm vào tòa tháp Lạt Ma trước mặt. Lương Viện cười: “Sao rồi, mở mắt ra rồi chứ, không tìm thấy một chữ nào phải không. Theo em biết thì thời kỳ đầu của người Mông cổ, chữ Bát Tư Ba vẫn chưa ra đời, văn hóa chưa phát triển, bởi vậy mà tư liệu văn hiến của đế quốc Mông cổ thời kỳ đầu rất khan hiếm. Hiện giờ chúng ta biết về lịch sử thời kỳ đầu của đế quốc Mông cổ, phần lớn là căn cứ vào những ghi chép của các dân tộc khác cùng thời kỳ. Thấy chưa, em nói không

sai chứ?"

“Ừm. không ngờ thời gian gần đây em lại đọc không ít sách đấy!” - Đường Phong cười đau khổ.

“Lại chẳng, anh tưởng em nhàn rồi ngồi không chắc, gần đây em đã đọc rất nhiều sách đấy. Vừa rồi anh đã đoán được toàn bộ Thiên I, ộ Trấn được xây dựng vào thời kỳ đầu của đế quốc Mông cổ, vậy thì em nghĩ rằng tòa tháp này cũng được xây dựng vào thời kỳ đó, nhưng thời kỳ đó rất khó lưu lại tư liệu gì.” - Lương Viện bắt đầu hứng thú, nói hăng say, Đường Phong cũng không thể không đồng tình với quan điểm của Lương Viện.

Hàn Giang cười, vô vai Đường Phone: “Tiểu tử cậu về sau đừng có coi thường

tiểu thư Lương Viện của chúng ta nữa nhé!” - Nói xong, Hàn Giang leo lên sọc phía đông nam đổ nát của tháp Lạt Ma.

“Tôi nào dám coi thường cô ấy, tôi vốn dĩ đã nâng cô ấy lên tầm à!”

“Em vẫn chưa nói hết đâu đấy, bởi vậy, anh vừa nói là lúc vỡ thành, quan sứ trong thành đã đốt cháy hết tất cả văn thư, suy đoán này cũng không thể khẳng định!” - Lương Viện thao thao bất tuyệt.

“Vậy ý em là sao?” - Đường Phons cố làm ra vẻ nghiêm túc hỏi.

“Khi đó vốn dĩ chẳng có sổ sách gì cả, bởi vậy hiện giờ chúng ta cũng không trông thấy những thứ đó.” - Lương Viện nói.

“Vậy thì giải thích thế nào về cái bia đá

có những chữ Bát Tự Ba trên sa mạc Gobi đây?” - Đường Phong hỏi lại.

‘Chữ Bát Tự Ba là do khi Hốt Tất Liệt xưng đế, sau khi kiến lập triều Nguyên đã mời quốc sư Bát Tự Ba sáng lập ra loại chữ này, bởi vậy em đoán rằng tám bia đá trên sa mạc Gobi được triều đình nhà Nguyên phái người tới lập nên sau khi Thiên Hộ Trấn bị thảm sát.’”

Lương Viện phân tích rất có lý, khiến Đường Phong không thể không tin, nhưng Đường Phong không muốn bị bại dưới tay cô gái này, anh đang định mở miệng phản kích thì giọng Hàn Giang bỗng vang lên: “Hai người đừng tranh cãi nữa, hình như ở đây có thứ gì đó!”

Câu nói đó đã thức tỉnh Đường Phong và

Lương Viện, lúc này hai người mới phát hiện ra Hàn Giang gần như đã chui nửa người vào trong lòng tháp Lạt Ma đồ nát. Đường Phong vội vàng hỏi: “Anh phát hiện thấy gì vậy?”

“Mẹ kiếp, cậu lôi tôi lên cái đã nào!” - Đầu Hàn Giang đã lọt thỏm trong tháp Lạt Ma, kêu lên ong ong.

Đường Phong và Lương Viện cùng dốc sức, hai phút sau, rốt cuộc họ cũng kéo được Hàn Giang mặt mũi đầy bụi bặm ra ngoài. Hàn Giang không ngừng lắc đầu, nhổ cát bụi trong miệng ra, “Phì! Phì!... Ở đây... Phì!”

“Mau nói đi, rốt cuộc anh đã phát hiện ra gì vậy?”

- Đường Phong thúc giục.

“Cho tôi nsụm nước!” - Hàn Giang kêu lên.

Lương Viện vội vàng đưa cho anh một chai nước suối, Hàn Giang súc miệng, rồi mới thở hỏn hỏn và nói:

"Tình hình có vẻ không ổn rồi!"

“Làm sao?”

“Ban nãy tôi chỉ muốn nhìn thử bên trong, nhưng không ngờ bên trong có cái hang, lại còn rất sâu, bởi vậy tôi càng lún vào sâu trong đó.” - Hàn Giang vừa phủ bụi trên đầu, trên người vừa nói.

“Thế thì nói lên điều gì?” - Đường Phong không hiểu.

“Tôi đã quan sát cái hang đó rồi, rõ ràng là do ai đó đào, hơn nữa nó còn được đào mấy năm gần đây thôi!” - Hàn Giang

nhấn mạnh.

“Ồ! Mấy năm gần đây? v - Đường Phons, và Lương Viện vô cùng ngạc nhiên.

“Đúng vậy, mọi người nhìn lên tháp Lạt Ma mà xem, còn cá chồ bị sụp đổ đều đầy cát vàng, nhưng trong hang lại không có, từ vách hang bị đào cho thấy, phần lớn là do công cụ hiện đại đào. Bởi vậy, tôi đoán rằng cái hang trong tháp Lạt Ma được đào mấy năm gần đây, thậm chí là gần đây.” - Hàn Giang dựa vào bao nắm kinh nghiệm đoán định.

“Lẽ nào là do những người bạn củ của chúng ta?” - Đường Phong ngẫm nghĩ, miệng lẩm bẫm.

"Không loại trừ khả năng này!"

"Dĩ nhiên cũng có khả năng là do bọn

đào trộm mộ làm. Mấy năm gần đây tập đoàn đào trộm mộ đã nhắm vào mục tiêu là những phật tháp ở khu vực hẻo lánh, bởi vì trong Phật tháp cổ đại phần lớn cất giấu kinh thư và những văn vật quý giá như pháp khí, xá lợi. Phật tháp Tây Hạ trona núi Hạ Lan cũng từng bị tập đoàn đào trộm mộ dùng thuốc nổ phá hủy.” - Tuy trong lòng Đường Phong biết rõ chuyến đi này không tránh khỏi việc quyết đấu sinh tử với những người bạn cũ của họ, nhưng cũng không muốn gặp gỡ họ sớm như vậy.

"Dĩ nhiên ngoài phát hiện không tốt ban này ra, tôi vẫn còn một phát hiện tốt!" - Hàn Giang đột nhiên cười bí hiểm.

“Ồ! Phát hiện tốt, là gì vậy?” - Đường

Phong sốt sắng nhìn Hàn Giang.

Hàn Giang đứng đĩnh tới trước cái hang chỗ tháp Lạt Ma bị đổ nát, thò tay phải vào. mò mẫm một hồi trong đó. rồi đột nhiên, giống như làm ảo thuật vậy, anh bất ngờ lôi ra một cuốn sách ngả màu vàng ố.

3

Đường Phong giật mình nhìn cuốn sách trong tay Hàn Giang, ngẩn ngơ một hồi, và cuối cùng vẫn là Lương Viện sốt sùng cầm lấy cuốn sách, cô phui phui lớp bụi bám trên sách và mở sách ra. Trên đó hóa ra toàn là chữ Hán, Đường Phong đọc từng câu một:

Thiên Hộ Trấn giám sát kiến tạo ký

Oa Khoát Đài Hãn năm thứ ba, trung thư

lệnh Gia Luật Sở Tài phụng mệnh Đại Hãn, đôn đốc kiến tạo Thiên Hộ Trấn, để đề phòng tội ác của Tây Hạ. Ta từ nhỏ đã biết săn bắn, thạo kinh thư, văn học, binh pháp, thiên văn, địa lý, pháp luật, thuật số, y thuật, thậm chí cả kỹ thuật xây dựng, không gì là không biết. Ban đầu làm quan triều Kim, lòng ta không được toại nguyện. Mãi năm Thành Cát Tư Hãn thứ mười, ta gặp Tiên Kha Hãn tại Yên Kinh mà như tương ngộ cố nhân, chí hận gặp nhau quá muộn. Khá Hãn coi ta như thượng khách, khi ấy ta cũng dần cảm động mà phò tá cho người.

Thành Cát Tư Hãn năm thứ hai mươi mốt, ta theo Tiên Khả Hãn công phá Tây Hạ. Tiên Khả Hãn ngã ngựa rơi xuống

khe núi. Toàn quân vô cùng kinh sợ, lại bị Tây Hạ kéo đến tập kích. Ta và Tiên Khả Hãn bị thất lạc nhau, ta một mình xuyên hang núi, vượt đại mạc Gobi, vô cùng mệt mỏi. Đúng lúc sức cùng lực kiệt, bỗng một ngày, nhìn thấy ốc đảo trong Hạng Hải, dong ngựa tiến vào, giống như tới một thế giới khác; khiến ta vô cùng kinh ngạc. Bỗng nhiên trông thấy một đại thành mái điện san sát nhau, âm thanh của nhà Phật vang vọng, cảnh quan diễm lệ khác hẳn chốn nhân gian.

Gặp người Đẳng Hạng trong thị trấn, ta giả xưng là người Khiết Đan. bị quân Mông Cổ truy đuổi, vô tình lạc bước tới thành này. Họ đối đãi với ta khá tốt, cho phép ta đi lại trong thành. Ta thăm thú

thành suốt ba ngày, thấy sản vật nơi đây phong phú, dân chúng sung túc. Ngoài ra, quân sỹ của vùng đất này dũng cảm thiện chiến, không kém gì quân Mông cổ, thủ thành cũng rất kiên cố, ngõ ngách uốn lượn quanh co tựa mê cung, ta đã mấy lần bị lạc, bởi vậy ta lo rằng Khả Hãn muốn giành lấy mảnh đất này e không dễ dàng.

Ba ngày sau, ta bị bịt mắt đưa ra khỏi thành, đẩy vào sa mạc. Trở về cung, ta kể chuyện ở Hạng Hải cho Tiên Khả Hãn nghe, ngài cười cho rằng ta kể chuyện hoang đường. Vậy là ta thân chinh cưỡi ngựa đi tìm kiếm, nhưng hàng chục dặm đường vẫn bật vớ âm tín, sau đó chỉ trông thấy vô số xác người. Ta cho rằng

mình thông thạo địa lý, nhưng lại không biết đại thành đó ở đâu, phải tìm kiếm ở đâu bây giờ? Ta thực sự hoài nghi.

Sau này, Tiên Khả Hãn trực tiếp chiếm lĩnh Tây Hạ, người Đảng Hạng ở đại thành dốc hết binh lực xuất quân, tập kích đường rút lui của quân ta. Tiên ả Hãn bắt đầu tin lời ta, ra lệnh ột nghìn hộ đóng quân tại các yếu đạo. xây thành chống quân Tây Hạ. nhưng quân Tây Hạ dũng mãnh thiện chiến, hết lần này tới lần khác uy hiếp đường rút lui của đại quân ta. Nay Khả Hãn lên ngôi, lệnh cho ta cùng binh sỹ xây dựng thành quách kiên cố tại vùng đất này. Vậy là, ta đã dựa theo đại thành Hạng Hải để xây dựng thành này, tuy hao tổn tiền bạc và lương

thực, nhưng cũng bằng một, hai phần đại thành Hạn Hải, trở thành việc đặc biệt chấn động.

Oa Khoát Đài Hãn năm thứ ba, trung thư lệnh Dĩ Luật Sở Tài đích thân chấp bút.

Đường Phong đọc xong nội dung trên cuốn sách,

ngạc nhiên tới nỗi há hốc miệng: ‘Thật không ngờ tòa

thành này lại do Gia Luật Sở Tài thiết kế xây dựng.’”

“Gia Luật Sở Tà' là ai? Hình như em đã nghe thấy ở đâu đó!” - Lương Viện chớp chớp đôi mắt trong veo nhìn Đường Phong.

"Không phải thời gian gần đây em đọc rất nhiều sách sao? Thế mà, đến Gia Luật

Sở Tài cũng không biết là ai ư?” -

Đường Phong cười, nói.

“Em chỉ biết hoàng đế của triều Liêu đều họ Gia Luật, em không biết thì sao? Anh hỏi thử đội trưởng Hàn xem anh ấy có biết không?” - Lương Viện quay ra hỏi Hàn Giang.

Hàn Giang mặt tỉnh bơ: "Tôi cũng đâu có nghiên cứu lịch sử, làm sao mà tôi biết được? Hai người đâu võ mồm thì đừng có lôi tôi vào."

“Gia Luật Sở Tài là một quan đại thần thời đế chế Mông Cổ, phò tá Thành Cát Tư Hãn và Oa Khoát Đài Hãn. Ông là người Khiết Đan, hậu duệ của hoàng thất triều Liêu...”

“Sao nào. em không nhớ nhầm chứ?” -

Lương Viện nói chen vào.

“Đừng ngắt lời anh, Gia Luật Sở Tài đúng như những gì ông hồi tưởng lại trong đoạn đầu tiên của cuốn sách này, từ nhờ đã biết sẵn bản, kinh thư, văn học, binh pháp, thiên văn, địa lý, pháp luật, thuật số, y thuật, thậm chí là cả kỹ thuật xây dựng, không có gì là không biết, có thể gọi là thiên tài thiếu niên. Nhưng do ông sống trong thời loạn lạc, nên lúc đầu làm quan trong triều Kim nhưng không được như mong đợi. chỉ làm một vài chức quan nhỏ. Năm Thành Cát Hãn thứ mười, tức năm 1215, đại quân Mông cổ công phá Yên Kinh, chính là Bắc Kinh ngày nay. Lần đầu gặp gỡ Thành Cát Tư Hãn. Gia Luật Sở Tài

đã coi ông ta như kẻ thù, nhưng sau một thời gian ở cùng nhau, mối hận thù đã nhạt dần, Gia Luật Sở Tài dần dần trở thành một mưu sỹ và văn thần quan trọng dưới trướng của Thành Cát Tư Hãn!” - Đường Phong giới thiệu một lượt về lai lịch của Gia Luật Sở Tài.

Hàn Giang có chút sốt ruột ngắt lời anh: "Những thứ này thì liên quan gì tới chúng ta?"

"Có chứ! Lúc tôi trông thấy cuốn sách nhỏ này đã vô cùng giật mình, đây không phải là một cuốn kinh Phật, mà nó ghi chép lại toàn bộ một giai đoạn lịch sử. nhưng không hiểu tại sao lại được cất trong tòa tháp Lạt Ma này? Điều khiến tôi ngạc nhiên hơn là cuốn sách này hóa

ra lại do đích thân Gia Luật Sở Tài chấp bút, nên chỉ mỗi cuốn sách này thôi đã là một văn vật quan trọng rồi. Dĩ nhiên, điều khiến tôi ngạc nhiên nhất chính là nội dung được ghi chép trong đó. Đề mục của đoạn văn là: Thiên Hộ Trần giám sát kiến tạo ký ' đã chỉ rõ Thiên Hộ Trần là do Gia Luật Sở Tài đôn đốc thiết kế, thảo nào mà thị trấn này lại thần kỳ và-kiên cố đến vậy!" - Đường Phong vừa nói vừa ngược lên nhìn một vòng tòa thành cổ hơn bảy trăm năm lịch sử này.

4

“Oa Khoát Đài Hãn năm thứ ba, chính là thời mà Thiên Hộ Trần được xây dựng rồi? Đó là năm nào vậy? "

- Lương Viện hỏi.

"Ngay đoạn đầu bài văn đã nói rõ rồi: ‘Oa Khoát Đài Hãn năm thứ ba, trung thu lệnh Gia Luật Sở Tài phụng mệnh lệnh Đại Hãn, đôn đốc kiến tạo Thiên Hộ Trấn, để đề phòng tội ác của Tây Hạ Thời gian là năm thứ ba thời Oa Khoát Đài Hãn, đây...’ - Đường Phong ngầm nghĩ, ‘Đây chắc là năm 1231, chức sắc của Gia Luật Sở Tài lúc đó là trung tu lệnh, ông đã phụng lệnh Đại Hãn, cũng chính là mệnh lệnh của Oa Khoát Đài Hãn, xây dựng Thiên Hộ Trấn. Quan trọng nhất là câu cuối cùng, ‘để đề phòng tội ác của Tây Hạ Câu nói này đã chứng minh cho phán đoán của chúng ta trước đây. Mục đích mà người Mông cổ xây dựng Thiên Hộ Trấn và Lang Oa cùng

những vòng vây mai phục khác, đều là để đề phòng người Tây Hạ. Chính xác mà nói, là để đề phòng những người Tây Hạ sau khi mất nước vẫn kiên trì chống chọi với người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành.”

Hàn Giang và Lương Viện thi nhau gạt gù, Đường Phong lại tiếp tục nói:

“Những đoạn ghi chép phía sau chính là một câu truyện lịch sử có chút ly kỳ rồi đấy. Nhưng tôi tin rằng những điều đó là sự thật, bởi vì câu truyện này đã đề cập tới rất nhiều sự thật lịch sử, đều đã được ghi chép lại trong vô số sử sách. Ví dụ như: " Thành Cát Tư Hãn năm thứ hai mươi một. ta theo Tiên Kha Hãn công phá Tây Hạ, Tiên Khả Hãn ngã ngựa rơi

xuống khe núi. Toàn quân vô cùng kinh sợ, lại bị Tây Hạ kéo đến tập kích. Ta và Tiên Khả Hãn bị thất lạc nhau Điều này phù hợp với rất nhiều ghi chép trong lịch sử. Lần chinh phạt Tây Hạ này chính là trận chiến Mông cổ diệt vong Tây Hạ, theo như ghi chép trong sử sách: trong lúc Thành Cát Tư Hãn vượt qua một hang núi từ Mông Cổ tới Tây Hạ, đã không may bị ngã ngựa và bị thương. Chính lần bị thương này, cộng thêm tuổi tác cao, nên sau đó tuy đã diệt vong được Tây Hạ, nhưng rốt cuộc Thành Cát Tư Hãn đã chết tại Tây Hạ. Đọc tiếp những ghi chép của Gia Luật Sở Tài thì lúc Thành Cát Tư Hãn ngã ngựa, chắc là ôna đã có mặt tại đó, toàn quân kinh sợ.

ngay sau đó họ đã bị người Đảng Hạng tấn công, dẫn tới việc ông và đội quân bị thất lạc nhau. Đoạn ghi chép này khiến tôi liên tưởng tới rất nhiều việc..

“Có phải cậu nghĩ tới việc Thành Cát Tư Hãn bị ngã ngựa có liên quan tới việc người Đảng Hạng bị tập kích phải không?” - Hàn Giang nói chen vào.

Đường Phong gật gù: "Không sai, những ghi chép trong sử sách hiện giờ phần lớn đều bắt nguồn từ cuốn 'Mông Cổ mật sử'. Cuốn sách này do người Mông cổ viết, từ xưa đã không được phạm húy, nên trong cuốn sách này chỉ ghi chép lại rằng trong lần cuối cùng chinh phạt Tây Hạ, Thành Cát Tư Hãn đã không may bị ngã ngựa. Căn cứ theo những ghi chép của

Gia Luật Sở Tài, tôi có thể mạnh dạn suy đoán lần ngã ngựa này của Thành Cát Tư Hãn rất có khả năng là bị Tây Hạ mai phục. Những ghi chép của Gia Luật Sở Tài chắc sẽ gần với chân tướng sự việc hơn, tỉ mỉ hơn, bởi vì đoạn ghi chép này sau khi viết xong đã được cất giữ trong tháp, kéo sợ bị phạm húy. Bởi vậy, chúng ta căn cứ vào tình hình đã biết, suy luận thêm một bước nữa là sẽ có thể có được kết luận gây chấn động, những người Đảng Hạng tập kích đại quân Thành Cát Tư Hãn là ai?”

Mắt Hàn Giang sáng lên: “Ý cậu là tập kích đại quân của Thành Cát Tư Hãn là người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành?”

“Khône sai, trước đây tôi đọc sử sách thì trong trận chiến Thành Cát Tư Hãn diệt vong Tây Hạ, Tây Hạ đã trải qua bao năm chiến loạn nên không còn nhiều khả năng chống chọi. Tôi nghĩ, trong lúc đó mà vẫn còn khả năng tập kích đại quân Thành Cát Tư Hãn, lại còn khiến ông ta ngã ngựa bị thương, thì e rằng chỉ có thể là người Đãng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành mà thôi!” - Đường Phong suy đoán.

Hàn Giang gật đầu: "Không sai, chỉ có thể là như vậy."

"Đọc tiếp phía dưới, sau khi Gia Luật Sở Tài bị thất lạc đại quân: ‘Ta một mình xuyên qua hang núi, sa mạc Gobi, vô cùng mệt mỏi. Đúng lúc sức cùng lực

kiệt, bỗng một ngày, nhìn thấy ốc đảo trong Hạng Hải, dong ngựa tiến vào, giống như tới một thế giới khác, khiến ta vỡ lòng kinh ngạc. Bỗng nhiên trông thấy một đại thành mái điện san sát nhau, âm thanh của nhà Phật vang vọng, cảnh quan diêm lệ khác hẳn nhân gian. Đoạn văn này tuy ly kỳ nhưng lại rất quan trọng với chúng ta. Hai người nghĩ ma xem, ‘đại thành Đáng Hạng’ và ‘Đại thành Hạng Hải’ mà Gia Luật Sở Tài nói tới là cái gì?”

"Chính là Hạng Hải Mật Thành được nhắc tới trên kệ tranh ngọc!" - Lương Viện ngạc nhiên reo lên.

‘Tôi nghĩ đại thành mà Gia Luật Sở Tài nhìn thấy trong sa mạc mênh mông, chỉ có thể là Hạng Hải Mật Thành. Theo như

những gì ông ghi chép lại, đã chứng minh bước nữa cho những gì mà chúng ta đã biết. Hạng Hải Mật Thành ở trong một ốc đảo. Gia Luật Sở Tài dong ngựa tiến vào ốc đảo. cảm giác của ông là ‘khác hẳn nhân gian’, ‘kinh ngạc’. Đây là một ốc đảo như thế nào mà khiến người hiểu biết rộng như Gia Luật Sở Tài cảm thấy ‘kinh ngạc’ và ‘khác hẳn nhân gian’?”

“Ốc đảo chết chóc!” - Hàn Giang bỗng thốt lên.

"Ốc đảo chết chóc?" - Đường Phong ngạc nhiên. Cậu quên mất trước khi chết Stephen đã nói vậy sao?" - Hàn Giang nhắc nhở Đường Phong.

Đường Phong gật đầu: "Dĩ nhiên là không quên rồi, nhưng Gia Luật Sở Tài

không hề cảm thấy chết chóc,
ôc đảo chết chóc chỉ là cách nói của Mã
Xương Quốc.

Trong lúc vô cùng kinh ngạc, Gia Luật
Sở Tài đã trông thấy tòa ‘Đại thành’,
‘mái điện san sát nhau, âm thanh của nhà
Phật vang vọng, cảnh quan diễm lệ khác
hẳn nhân gian’. Đến giờ tôi vẫn không
sao hiểu được câu này, đại thành trong sa
mạc sao lại có mái điện san sát nhau?
Sao lại có âm thanh của nhà Phật vang
vọng? Để đến nỗi người hiểu biết rộng
như Gia Luật Sở Tài cũng phải thốt lên
rằng ‘cảnh quan diễm lệ khác hẳn nhân
gian’! Đây là một tòa thành thần kỳ tới
mức nào nhỉ? Tôi không thể tưởng tượng
nổi!”

“Thôi đi, tôi thấy người xưa viết văn thường thích bốc phét! Rất khuếch trương! Ví dụ trong bài ‘Marco Polo du ký’, nói rằng nào là nhà của người Trung Quốc đều được xây bằng vàng bạc. Ôi xời, đúng rồi, vị huynh đệ này cũng là người triều Nguyên. Có lẽ thời đó viết lách đều thích tâng bốc, càng nhiều càng tốt. Huynh đệ Sở Tài này chắc là để Thành Cát Tư Hãn tin lời ông ta, nên mới cố ý phóng đại từ ngữ như vậy!!” - Hàn Giang lắc đầu, nhất định không chịu tin những gì Gia Luật Sở Tài miêu tả.

5

Đường Phong ngẫm nghĩ một hồi, nói với Hàn Giang: “Hoàn loạn có khả năng đó, thậm chí anh cũng có thể nói rằng ông

ấy đã nảy sinh ảo giác, trông thấy nhà cao cửa rộng. Nhưng đoạn dưới, ông ấy đã miêu tả tường

tận về cảnh tượng trong 'đại thành'.

Đoạn thứ ba, trước tiên Gia Luật Sở Tài đã kháng định người trong thành là người

Đảng Hạng. Điều này một lần nữa lại chứng minh cho suy đoán của chúng ta,

sau đó ông ta đã nói dối người Đảng Hạng là mình bị đại quân Mông Cô truy sát nên lạc đường, tháo chạy tới đây. Vậy

là những người Đảng Hạng trong thành đã tin ông. đối đãi với ông rất tốt, còn cho phép ông đi lại tự do trong thành.

Gia Luật Sở Tài đã ở trong thành ba ngày, như những gì ông nói thì ông đã đi khắp thị trấn, rồi còn miêu tả về sự sung

túc ở đây. Nhưng ông đặc biệt nhắc tới những người Đảng Hạng ở đây dũng cảm thiện chiến, không kém gì người Mông Cổ!”

“Điều này có thể giải thích cho việc tại sao Sau khi Tây Hạ bị diệt vong, người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành vẫn kiên trì chống chọi tới mấy chục năm, bên cạnh đó còn gây thiệt hại nặng cho đại quân Mông cổ.” Lương Viện ngắt lời Đường Phong.

"Anh nghĩ, nếu chỉ có dũng cảm thiện chiến thì vẫn chưa đủ!" - Đường Phong nói.

"Vậy theo anh người Đảng Hạng dựa vào cái gì để kiên trì mấy chục năm như vậy, lại còn thăm sát Thiên Hộ Trấn?" -

Lương Viện hỏi.

Đờn Phong lắc đầu: “Hiện giờ anh vẫn chưa biết, có lẽ đây là một bí mật lịch sử vĩnh viễn không có lời giải. Trong đoạn cuối cùng, Gia Luật Sở Tài rất ấn tượng với sự phòng vệ và thiết kê của tòa đại thành này. Thậm chí ông còn lo lắng cho Thành Cát Tư Hãn nếu muốn chiếm đoạt tòa thành này, ‘thủ thành cũng rất kiên cố, ngõ ngách uốn lượn quanh co giống mê cung, ta đã mấy lần bị lạc những câu này khiến mọi người nghĩ tới điều gì?’”

"Những lời này không phải nói về nơi đây sao?" - Hàn Giang cười. nói.

“Đúng vậy, bởi thế tới đoạn cuối cùng Gia Luật Sở Tài mới nhắc tới là ông đã xây dựng Thiên Hộ Trấn dựa theo ấn

tượng về tòa đại thành đó, chỉ có điều hao tổn rất nhiều tiền bạc và lương thực. Thiên Hộ Trần dực xây dựng cũng chỉ bằng một, hai phần của tòa đại thành này!” - Đường Phong nói tới đây, thì liên tục lắc đầu: “Tôi thật cảm phục nơi đây, thật không thể tưởng tượng nổi, trước đây tuy chúng ta cũng đã tưởng tượng ra hình dáng của Hạng Hải Mật Thành, nhưng đó chỉ là tưởng tượng. Hiện sừ có thể so sánh trực quan, nhìn tòa cố thành trước mặt chúng ta đây, có thể xây dựng một nơi như thế này trong sa mạc thì thật sự không dễ dãi. Nhưng so với Hạng Hải Mật Thành, Thiên Hộ Trần chỉ bằng một hai phần, thì quả thực tôi không sao tưởng tượng nổi Hạng Hải Mật Thành

rộng lớn tới nhường nào, tráng lệ tới nhường nào!”

“Tôi đã bảo rồi, cái gã Gia Luật Sở Tài này bốc phét mà lại!” - Hàn Giana cũng không sao tin nổi.

“Bốc phét hay không chúng ta đi sẽ biết. Xem tiếp đoạn thứ tư, ba ngày sau, Gia Luật Sở Tài mới bị bịt mắt đưa ra khỏi thành. Khi ông ấy nhìn lại được thì thấy mình đã ở ngoài sa mạc rồi. Điều này cho thấy người Đảng

Hạng bản địa rất đề phòng người từ nơi khác đến, dĩ nhiên là điều này liên quan tới việc đang chiến tranh. Sau khi trở về bản doanh, Gia Luật Sở Tài đã kể lại những gì ông gặp phải cho Thành Cát Tư Hãn nghe. Thành Cát Tư Hãn phản ứng

siống hệt như anh vậy. cho rằng Gia Luật Sở Tài bốc phét, có khi còn cười nhạo ông. Gia Luật Sở Tài không chịu bỏ cuộc nên ông đã phái hơn chục trinh sát cưỡi ngựa đi tìm kiếm đại thánh trong sa mạc. Nhưng hơn chục trinh sát cưỡi ngựa đi vẫn bắt vô âm tín, rồi bao nhiêu ngày sau chỉ thấy xác của những trinh sát đó. Gia Luật Sở Tài lúc này mới cảm thấy kỳ lạ. người rành địa lý như ông mà nghiêm nhiên không biết gì về đại thánh đó.”

"Chính vì không dễ tìm thấy nên đã ịai iần nữa cho thấy đại thánh của Gia Luật Sở Tài chính là Hạng Hải Mật Thành mà chúng ta muốn tìm kiếm!" - Lương Viện nói với Đường Phong.

Đường Phong gật đầu, nói: "Tôi cũng

ngĩ như vậy. Đoạn cuối cùng cũng rất quan trọng cho suy đoán của chúng ta, 'Sau đó, Tiên Khả Hãn trực tiếp chiếm lĩnh Tây Hạ, người Đảng Hạng dốc hết quân ra trận, tập kích đường rút lui của quân ta. Tiên Khả Hãn bắt đầu tin lời ta, ra lệnh ột nghìn hộ đóng quân tại các yếu đạo, xây thành để chống lại tội ác của Tây Hạ'. Điều này phù hợp với những ghi chép trong lịch sử. cũng phù hợp với những suy đoán trước đây của chúng ta. Thành Cát Tư Hãn không để ý tới người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành, mà đi đường vòng giành lấy Tây Hạ. 'Người Đảng Hạng ở đại thành' đã dốc toàn bộ lực lượng ra quân, tấn công đường rút lui của đại quân Mông cổ. Lúc này Thành

Cát Tư Hãn mới tin lời Gia Luật Sở Tài, nhưng cũng chỉ lệnh ột nghìn hộ lần lượt chống chọi lại người Đãng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành. Đến đây Gia 'Luật Sở Tài mới nhắc tới 'các yếu đạo của Hạng Hải', tôi nghĩ con đường quan trọng này chính là tuyến đường lúc chúng ta đến đây. Gia Luật Sở Tài còn nhắc tới 'xây thành', tôi nghĩ đây chính là Thiên Hộ Trấn, chỉ có điều lúc đó chắc là Thiên Hộ Trấn rất nhỏ, không quy mô như chúng ta nhìn thấy hiện giờ!”

“Xem ra người Mông cổ vẫn rất khinh địch!” - Hàn Giang nói.

“Đúng vậy, bởi thế mà Gia Luật Sở Tài mới nói ‘Nhưng quân Tây Hạ dũng mãnh thiện chiến, hết lân này tới lân khác uy

hiếp đường rút lui của đại quân ta'. E rằng thị trấn nhỏ đó cũng đã từng bị người Đảng Hạng phá hủy, tới sau khi Thành Cát Tư Hãn chết, Oa Khoát Đài lên ngôi, lúc này mới lệnh cho Gia Luật Sở Tài xây dựng một thành quách kiên cố ở đây. để đề phòng bị người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành tấn công!

“Gia Luật Sở Tài vừa học vừa làm, dùng những kỹ thuật học được của người Đảng Hạng để xây dựng Thiên Hộ Trấn. Tôi sợ rằng sau khi xây dựng xong, thành quách cũng đã phát huy công dụng. Chiến đấu với người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành hơn hai mươi lăm năm, chắc chắn họ đã tấn công người Đảng Hạng rất ác liệt. Điều này có thể nhận ra từ Kinh

quan phía bên ngoài thành. Nhưng vào một đêm trăng tròn, họ đã bị người Đản Hạng ở Hạng Hải Mật Thành tập kích dữ dội, đề tới nổi toàn quân lật nhào, dẫn tới đại hạn thảm sát. Bởi vậy mới có 'bia cấm ước' được dựng trên sa mạc trong thời Hốt Tất Liệt. Anh thấy đó, như vậy chúng ta đã có thể liên kết tất cả mọi chuyện lại với nhau rồi!" - Lương Viện đã kết nối mọi manh mối lại với nhau.

Đường Phong nhìn Lương Viện bằng ánh mắt ngưỡng mộ: “Khá lắm. cả giai đoạn lịch sử đó đã kết nối lại với nhau rồi. giờ chỉ còn thiếu mỗi đoạn cuối cùng thôi!”

“Đoạn cuối cùng?” - Lương Viện và Hàn Giang đều ngạc nhiên.

Đường Phong nhìn Hàn Giang rồi lại nhìn Lương Viện và gật đầu: ‘;Không sai. về cơ bản chúng ta đã dựng lại toàn bộ phần lịch sử từng xảy ra trên vùng đất này trước và sau khi Tây Hạ bị diệt vong, hiện giờ chỉ còn thiếu mỗi đoạn cuối cùng. đó chính là kết cục của những người Đảng Hạng cuối cùng tại Hạng Hải Mật Thành!’”

“Thì cùng lắm là họ sinh sôi nảy nở ở đó? Hậu duệ của họ vẫn còn ở đó?v - Hàn Giang nghi ngờ.

“Không! Tôi không nghĩ kết cục lại tốt như vậy. Hai người nghĩ xem, họ đã tiến hành thám sát Thiên Hộ Trấn, vậy triều Nguyên liệu có chịu nổi im một chỗ

không bận tâm tới không? Phải biết rằng thời đó Hốt Tất Liệt vừa mới lên ngôi, ông ta cũng là một người có thế lực, lẽ nào chịu để ột nhánh người Đảng Hạng ngông cuồng như vậy?” - Đường Phong hỏi lại.

“Dĩ nhiên là không thể! Họ nhất định sẽ trở lại!” -

Lương Viện kêu lên.

‘Đúng vậy, anh nghĩ rằng chắc chắn người Mông

Cổ sẽ trở lại, thậm chí đây chính là số phận của những

người Đảng Hạng cuối cùng!’ - Đường Phons bỗng thấp

giọng xuống.

“Ý cậu là những người Đả Hạng đó cuối cùng

đều chết hết?” - Hàn Giang hỏi.

“Tôi nghĩ là vậy. Chắc chắn Hốt Tất Liệt lại phái

đại quân tới trừng phạt người Đả Hạng ở Hạng Hải Mật

Thành. Cá quăng đường chúng ta tới đây đều không phát

hiện thấy di tích của Hốt Tất Liệt thời sau. Điều này chỉ

có thể cho thấy sau thời Hốt Tất Liệt, người Đả Hạng

ở Hạng Hải Mật Thành không gây thêm phiền nhiễu gì

cho triều Nguyên, vậy tại sao lại như

vậy? Chỉ có một

cách giải thích duy nhất, đó là người

Đảng Hạng ở Hạng

Hải Mật Thành đều bị thương nặng, thậm chí còn bị đại

diệt!” - Đường Phong mạnh dạn suy đoán.

“Đại diệt?! Nhưng đến hiện giờ chúng ta vẫn chưa

phát hiện thấy hài cốt của người Đảng Hạng nào cả!” -

Lương Viện không hiểu.

“Đúng vậy, nếu như người Đảng Hạng ở Hạng Hải

Mật Thành bị đại diệt, vậy thì xương cốt của họ phải rải khắp nơi mới đúng!” -

Hàn Giang cũng lấy làm lạ.

“Còn nữa, nếu đại quân triều Nguyên tấn công Hạm Hải Mật Thành, thì họ cũng phải tiến quân từ con đường này mới đúng, nhưng chúng ta lại không trông thấy vết tích của họ!” - Lương Viện lại hỏi.

“Hiện giờ tôi vẫn chưa thể cho hai người một đáp án vừa ý, đoạn cuối cùng này vẫn phải cần thêm chứng cứ để chứng minh, tôi nghĩ... tôi nghĩ chứng cứ này chắc chắn sẽ gây chấn động ọi người!” - Đường Phong ưu tư nói.

"Chấn động? Ý anh nói tới Hạm Hải Mật Thành!" - Lương Viện truy hỏi.

“Có lẽ là vậy!” - Đường Phong ngược lên nhìn trời, mặt trời đã ở hướng tây,

vậy là Đường Phong đề nghị: “Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta hãy rời khỏi đây trước đã, có được cuốn sách này đã là một thu hoạch lớn rồi.”

Hàn Giang nhìn một vòng xung quanh, phía đông và sát mép tường thành hình như có một con đường nhỏ, “Xem ra chúng ta có thể đi qua chỗ đó!”

Đường Phong vừa trông thấy con đường nhỏ hẹp liền hoa mắt chóng mặt. Anh đã phát ngán những con đường, những ngôi nhà đan xen rối rắm ở đây. Nhưng phóng tầm mắt ra xa, ở đây chỉ có con đường nhỏ hẹp này là có thể đi được. Đường Phong chán nản lắc đầu. kéo Lương Viện đi theo Hàn Giang vào con đường nhỏ hẹp đó.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 9

Vết thương kỳ dị

Mặt trời đã xuống núi, màn đêm lập tức bao trùm tòa tử thành trên sa mạc Gobi. Những con đường chết chóc, những căn nhà chết chóc, thị trấn cổ chết chóc, ngoài chúng ra không còn trông thấy bất cứ động vật, thực vật hay thứ gì đó có sức sống nào khác, trừ khi... trừ khi những cái xác khô này sống lại.

1

Ta người đi vào con đường nhỏ hẹp, theo phản xạ, Hàn Giang rút dao găm ra, đi

đăng trước, Đường Phong kéo Lương Viện đi phía sau. Đường Phong vừa đi vừa liên tục ngẩng đầu lên nhìn, sợ giống như ban sáng, bị những cái xác khô từ trên trời rơi xuống, trúng thẳng vào đầu. Nhưng lần đi này họ rất yên hình, không có ngô cụt, không có những con ngô phức tạp, càng không có xác khô từ trên trời rơi xuống.

Đường Phong đi một đoạn, đột nhiên, phát hiện thấy bức tường bên cạnh lối đi nhỏ hẹp, một bên vách nhà và cả lối đi dưới chân đều màu đen; anh vội gọi Hàn Giang lại: “Anh phát hiện thấy chưa? Ở đây toàn màu đen thôi!”

"Nhìn thấy rồi, ở đây chắc là từng bị thiêu cháy!" - Hàn Giang bình tĩnh nói.

“Hơn nữa còn cháy rất lâu!” - Đường Phong ngậy ra nhìn mặt tường bị cháy đen thui.

“Kỳ lạ ở chỗ tường căn hộ bị thiêu cháy lâu như vậy mà không hề bị đổ!” - Lương Viện bỗng nói.

"Đúng vậy! về lý mà nói thì tường bị đốt cháy trong một thời gian dài, những căn nhà đất nén này sẽ không chịu được..." - Đường Phong cũng phụ họa theo.

Nhưng anh vẫn chưa nói hết thì phía trước bỗng rộng mở thênh thang.

Hàn Giang cười đều: “Sao rồi, tường ở đây đều bị thiêu đổ hết cả rồi!”

Hóa ra đi tới đây, phần lớn tường nhà sập lỏi đi đều đã sụp đổ, Đường Phong trông thấy bên trong là một cái sân rất to. Ba

người đi vào trong sân. xem ra cái sân này rất kỳ lạ, bên trong có rất nhiều dãy buồng nhỏ cách nhau. "Cái này để làm gì vậy?" - Lương Viện hỏi.

"Chuồng ngựa!,: - Hàn Giang đã nhìn ra. Hàn Giang dùng chân đạp một cánh cửa gỗ mở ra, bên trong là một con ngựa bị cháy đen thui. Đường Phong lại mở chuồng khác ra, một con ngựa khác bị thiêu cháy y hệt nam cạnh máng ngựa, trông đáng nằm chết rất đau đớn.

Ba người đi thám thính khắp sân, trong sân không phát hiện thấy xương người, chỉ có xương của ngựa. "Không đúng! Đúng ra mà nói thì đại quân Mông cổ Lương Viện vừa hét vừa hốt hải chạy về, nhào ngay vào lòng Đường Phong.

Đường Phong và Hàn Giang chăm chú nhìn, thấy qua khe cửa, từ cao xuống thấp là năm cái đầu lâu nhìn rất kinh dị, cái nào cái nấy răng chìa ra ngoài, vô hung tợn. Đường Phong cũng run bắn lên, tới khi bình tĩnh lại, anh mới nhìn ra đây đều là những đầu lâu của xác khô. Nhưng tại sao những chiếc đầu lâu này lại xếp từ thấp lên cao, xếp thành một hàng?

“Được rồi, đều là xác khô, không phải sợ!” - Lúc Đường Phong an ủi Lương Viện, Hàn Giang đã cầm chắc lấy dao găm, tiến lên phía trước, Đường Phong cũng ôm Lương Viện đi theo. Hàn Giang hạ dao xuống, đưa hai tay ra đẩy mạnh cánh cửa gỗ. Cánh cửa không mấy to nặng, nhưng cũng chỉ nhích được một

chút, mặc cho Hàn Giang cố gắng đến mấy, anh cũng không đẩy tiếp được cánh cửa. Hàn Giang và Đường Phong đều đã hiểu ra, phía sau cánh cửa chắc chắn bị vật nặng gì đó chặn lại.

Ba người lui vào trong sân, Hàn Giang quan sát một lượt cánh cửa này. sau đó trông thấy phía bên phải cánh cửa có một đoạn tường quây đã bị đổ một nửa: "Từ đây vào trong xem sao!"

Hàn Giang trèo lên bức lường đô nát trước tiên rồi nhảy xuống dưới. Đường Phong và Lương Viện cũng bám theo ngay sau anh. Cảnh tượng bên trong khiến cả ba người vô cùng kinh ngạc rồi không ngừng nôn ọe. Đen ngay Hàn Giang đã từng không biết bao nhiêu lần

nhìn thấy xác chết, mà cũng nôn thốc nôn tháo.

Bởi vì trước mặt họ là đầy một sân xác khô, đống vẫn chưa thấm vào đâu, mà điều khiến họ kinh sợ hơn chính là phía sau cánh cửa đẩy mãi không mở được ra, xác khô gần như tầng tầng lớp lớp chất chồng lên nhau. 'Đúng là một núi xác!' - Đường Phong lâm bẫm.

2

Ba người rón rén nhón chân bước tới vì gần như không còn chỗ nào để họ đặt chân. Họ đi tới chính giữa sân, khoảng sân này to gần bằng khoảng sân bên ngoài, trong sân cũng là từng dãy chuồng ngựa. Một nửa cánh cửa đã đổ nát, còn nửa kia đang mở ra, Đường Phong có

Thê nhìn thấy, phía sân bên đó cũng là đồng thi thê chất thành núi, ngoài xác người còn có cả xác ngựa.

Tuy người và ngựa đều đã chết được mấy trăm năm, nhưng Đường Phong vẫn cảm nhận thấy rõ mùi máu tanh, thứ mùi này bủa vây anh, khiến anh cảm thấy sắp ngạt thở đến nơi.

‘ở đây đều là chuồng ngựa!’ - Hàn Giang phán đoán.

“Đúng vậy, từ những thứ khoác trên mình những cái xác này cho thấy chúng không giống với những xác khô ở cổng nam thành, những người này chắc đều là những kỵ binh!” - Đường Phong khẳng định.

“Kỵ binh? Không thể tin được, những kỵ

binh này sao vẫn không lên ngựa xuất quân đánh trận, mà lại bị thảm sát tập thể trong chuồng ngựa?” - Hàn Giang lắc đầu, không sao tin được.

“Tôi nghĩ chúng ta cứ xem xét kỹ trước đã, anh có để ý thấy không, trong sân này phần lớn xác chết đều hướng về cánh cửa, thậm chí phía sau cửa còn xảy ra hiện tượng chông đè lên nhau. Những người bị đè ở dưới e rằng vốn không phải bị kẻ thù giết chết, mà là do bị giẫm đạp đến chết!” - Đường Phong nói.

“Tình huống này chỉ có một khả năng, đó chính là trong sân đã xuất hiện một kẻ thù đáng sợ, những người này vốn không thể chống chọi được nên phải tháo thân. Bản năng sinh tồn khiến họ bất chấp tất

cả lao về phía cánh cửa, nhưng cánh cửa này lại vì nguyên nhân nào đó mà bị bịt chết lại.” - Hàn Giang phân tích.

‘Có thể cánh cửa này vốn không bị bịt lại, mà là do lượng người phía sau cánh cửa quá đông, ai ai cũng muốn tháo chạy, nên những người phía trước không tài nào mở được cửa, cuối cùng dẫn tới cảnh giẫm đạp. Nhưng điều khiến tôi thắc mắc là kẻ thù nào đã khiến binh mã Mông cổ hùng mạnh phải khiếp sợ đến vậy, để đến nỗi chưa kịp rút đao ra chém giết mà họ đã bỏ chạy toán loạn?’ - Đường Phong nghi ngờ.

"Đúng vậy! Ở đây vốn không có thành lũy như ở công nam, nên kẻ cả họ có bị bao

vây di chằng nữa, thì những chiến sỹ này cũng hoàn toàn có thể rút dao phản khàne. đấu chọi sống chết lần cuối với kẻ thù.” - Hàn Giang cũng cảm thấy thật khó hiểu.

Đường Phong lại tiến lên phía trước vài bước, và

đột nhiên mắt anh nhìn chăm chăm vào một cái xác khô.

Khi Đường Phong nhìn thấy khuôn mặt hoảng loạn và

méo mó cực độ của cái xác này, anh lại cảm thấy buồn

nôn. Anh cố kìm nén, tiếp tục nhìn, khi nhìn lên ngực của

cái xác. mắt anh bỗng mở to: từ phần ngực tới phần bụng

của cái xác này đều phanh hết ra, áo giáp sắt bên ngoài

không biết đi đâu mất, ruột và nội tạng khô cong queo vương vãi khắp nơi, thế này là thế nào? Đường Phong thấy sờn cả da gà, anh lớn tiếng gọi Hàn Giang.

Lương Viện cũng định chạy theo, nhưng Đường Phong ngăn cô lại: “Lương Viện, em đừng tới đây!”

Lương Viện đứng im chỗ cũ, không biết làm gì.

Hàn Giang nhìn thấy cái xác này liền nôn luôn, cả ngày chưa ăn uống gì nên cậu nôn ra toàn nước. “Mẹ kiếp, cậu gọi tôi tới để nhìn cái gì đây? Cứ thế này dạ dày tôi không chịu nổi đâu đấy!” - Hàn Giang

oán thán, nhưng Đường Phong mặc kệ; rồi bản thân Hàn Giang cũng nhanh chóng nhìn ra vấn đề, anh ngồi xổm xuống, chăm chú quan sát phần ngực và bụng của cái xác và chau mày: “Mẹ kiếp, sao lại thế này?”

“Sao?” - Đường Phong hỏi

“Không phải bị chém, cũng không phải bị tên bắn chết, giống như bị móng vuốt của thú moi ra!”

“Móng vuốt của thú?” - Đường Phong nổi da gà, anh lập tức nghĩ ngay ra:

“Sói?!”

“Không giống, cơ thể của sói vốn không to, loài dã thú này chắc phải rất cao to, cậu xem con ngựa bên cạnh cũng bị moi hết ruột gan.”

Đường Phong lúc này mới đề ý tới con ngựa bên cạnh, gần như cũng giống hệt. Hàn Giang lại nói tiếp:

“Sói khó có thể làm như vậy với loài ngựa cao lớn này”. Đường Phong gật gù: “Tôi đã nghĩ tới gấu, nhưng trên sa mạc không thể có gấu!”

Hàn Giang lại lắc đầu: “Kể cả trong sa mạc có gấu đi chăng nữa, thì cũng không thể là gấu, bởi vì động tác của loài dã thú này phải nhanh nhẹn hơn gấu, loài gấu chậm chạp hơn rất nhiều!”

“Vậy đó là cái gì?”

Hàn Giang ngược nhìn trời, trầm ngâm một hồi,

cuối cùng lại lắc đầu: "Thật quá kinh sợ, nhất thời tôi không nghĩ ra là loài dã thú

nào tấn công nữa!”

“Nhìn xem, ở đây vẫn còn!” - Đường Phong lại phát hiện ra mấy cái xác cũng bị móc lòi ruột gan như vậy.

“Đừng tìm nữa, cậu xem trên người những người này đều có đao. cung tên. nhưng hầu như tất cả bọn họ đều chưa kịp rút đao ra đã bỏ chạy toán loạn. Giờ thì tôi đã hiểu tại sao những người ở đây lại sợ hãi đến như vậy, bất chấp tất cả lao về cánh cổng phía tây!” - Hàn Giang ưu tư nói.

“Tôi cũng hiểu rồi. là do dã thú mà anh nói!”, Đường Phong ngẫm nghĩ, "Có thể người Đẳng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành đã nuôi loài dã thú nào đó...”

“Ai mà biết được, vết thương kỳ dị! Tóm

lại, cái nơi cái quý này khiến tôi chịu hết nổi rồi, rút lui cái đã rồi tính tiếp.” - Hàn Giang nói bằng giọng ra lệnh.

Ba người lại leo ra naoài từ chỗ ban nãy họ vào, đi men theo con đường nhỏ hẹp, đi thẳng tới con đường lớn phía đông thì họ mới có thể hít thở được chút không khí trong lành.

3

Quay trở lại con đường phía đông mà lúc sáng sớm họ bay xe vào đây, Đường Phong lúc này mới chú ý thấy, bức tường phía đông không biết ngay từ lúc xây đã thấp lè tè hay là do mấy trăm năm bào mòn mà trở thành như vậy, nhưng xem ra rõ ràng là nó thấp hơn rất nhiều so với những chỗ tường thành khác. Đoạn tường

thành ban sớm họ bay qua chính là đoạn thấp nhất.

“Bây giờ chúng ta phải làm thế nào?” -
Đường

Phong hoang mang hỏi Hàn Giang.

“Cậu hỏi tôi? Tôi cũng không biết, trời sắp tối rồi, chúng ta phải tìm một nơi qua đêm đã!” - Hàn Giang thất vọng khi lại nhìn thấy bức tường đất nện cách đó không xa.

“Tôi đề nghị đêm nay ở trong xe!” -

Lương Viện hình như đã hoàn hồn sau giây phút hoảng hốt ban nãy.

• “Phí lời, kể cả ở trong xe cũng phải nghĩ xem chúng ta sẽ dừng xe ở đâu!” - Hàn Giang nói.

“Chúng ta không thể lái xe trên sa mạc,

nếu không buổi đêm bão cát nổi lên là phiền lắm đấy. Tôi thấy hiện giờ có hai nơi có thể lựa chọn. Một là về chỗ tối hôm qua qua đêm, hai là tới trước công quan sở ở con đường phía bắc.” - Đường Phong phân tích.

Hàn Giang nghe Đường Phong nói vậy, cười đau khổ rồi lắc đầu: “Cả hai chỗ đều không ổn, một chỗ ở chính giữa tử thành, có trời mới biết được buổi đêm sẽ xảy ra chuyện gì, xác khô, quái thú và cả những người bạn cũ của chúng ta nữa; còn chỗ kia thì làm bạn ngay cạnh những đồng xác khô. Mà chết ở chỗ, Đường Phong, cậu vẫn chưa phát hiện ra sao? Hiện giờ chúng ta đang mắc kẹt trong tử thành này đấy!”

Đường Phong lập tức hiểu ý Hàn Giang:

“Đúng vậy, ban sớm để tránh bão cát, chúng ta đã bay xe vào

đây. Kết quả tìm kiếm khắp thị trấn thì chỉ có phía nam mới có cổng ra ngoài, nhưng nó lại bị thép chảy bịt chết rồi.

Bây giờ muốn ra ngoài, thì phải bay xe ra từ đoạn tường thấp phía đông này.

Nhưng lúc bay vào thì đường phía đông bằng phẳng, nhưng bây giờ bay ra thì bên ngoài thành lại là kinh quan, không cẩn thận 'con lừa dững mãnh' lại đâm vào kinh quan cũng nên..

“Mẹ kiếp, chúng ta bị mắc kẹt trong thị trấn này rồi. kể cả chúng ta trèo được ra ngoài cũng chẳng ích gì, muốn tiếp tục tiến sâu vào trong sa mạc thì không thể

không có xe. Ncu đâm một phát vào kính quan bên ngoài, hậu quá khó mà tưởng tượng!” - Hàn Giang nhìn tòa kính quan bên ngoài bức tường phía đông, lắc đầu nói.

Lúc này Lương Viện mới nhận thức ra tính nghiêm trọng của vấn đề, nhưng ngay lập tức cô đã từ buồn chuyển sana vui: “Hai người đàn ông vạm vỡ các anh ngốc thật đấy. bức tường phía đông này vốn không cao. Em thấy trong thị trấn vẫn còn một số công cụ còn sót lại, trên xe chúng ta cũng mang theo một chiếc xẻng, chúng ta cùng san bằng bức tường này là xong!”

“Đừng có hão huyền, em thấy bức tường này không cao nhưng nó được làm bằng

đất nện, rất kiên cố. Chỉ dựa vào những công cụ của chúng ta hiện giờ mà muốn

san bằng bức tường này ư, khó đây!” - Đường Phong phản bác lại.

Hàn Giang ngẫm nghĩ một hồi, ngược lại rất hứng thú với ý kiến của Lương Viện:

“Ý kiến của Lương Viện không phải là không thể được, quan trọng là cần thời gian. Hôm nay chắc chắn không kịp, tôi thấy hay là hôm nay chúng ta ngủ lại trước công quan sở đi, sáng sớm

mai sẽ đi phá tường. Đúng rồi, 'con lừa dững mãi' của chúng ta vẫn đỗ ở đây chắc không vấn đề gì đâu nhỉ?” Hàn Giang nói vậy, lập tức khiến hai người còn lại bắt đầu lo lắng, rồi cả ba vội

vàng quay trở lại trước công quan sở ở đường phía bắc, nhìn thấy “con lừa dững mãnh” vẫn nguyên vẹn đồ đó, mọi người mới yên lòng.

Hàn Giang vẫn chưa yên tâm, vẫn kiểm tra trong kiểm tra ngoài một lượt. Lương Viện vô tư nói: “Không cần căng thẳng vậy đâu, chỗ này đến một người sống đều không có, thì lấy đâu ra ai ra tay với cái xe của chúng ta?”

“Cảm giác của tôi không ổn! Còn... còn cả tiếng súng nữa!” - Hàn Giang vừa khởi động xe vừa lẩm bẩm.

Hàn Giang thấy xe không có vấn đề gì liền nhảy xuống. Lúc này, Đường Phong đột nhiên cúi xuống gầm xe, nhặt từ dưới đó lên một vật, hươ hươ trước mặt Hàn

Giang: “Gã này là của anh phải không?”

“Của tôi?” - Hàn Giang hơi sững người ra, định thần nhìn lại, lúc này mới nhìn rõ hóa ra trên tay Đường Phong đang cầm một con dao sắc nhọn.

4

“Dao găm!” - Lương Viện kêu lên.

Hàn Giang cũng giật mình, vội vàng sờ xuống đôi bốt của mình, dao găm vẫn còn đấy: “Gã của tôi vẫn ở đây.”

“Vậy thì lạ thật, con dao này rất giống con dao của anh. gần như giống hệt.” - Đường Phong đưa con dao cho Hàn Giang.

Hàn Giang cầm lấy con dao. cẩn thận ngắm nghía một hồi, như đang chìm trong suy tư. mãi lâu sau anh mới ngạc nhiên

nói: “Quả thật rất giống, tuy không cùng một số hiệu, nhưng cơ bản có thể khẳng định nó được sản xuất cùna một xưởng với con dao của tôi, thậm chí cùng một thợ chế tạo ra!”

“Nhưng con dao găm của anh là dao quân dụng mà!” - Đường Phong ngạc nhiên.

“Ừm, con dao găm quân dụng này của tôi thuộc lô dao được chế tạo đặc biệt, số lượng sản xuất rất ít. Con dao mà cậu nhặt được, tính chất giống hệt con dao của tôi, cũng là lô dao được chế tạo đặc biệt, số lượng cũng rất ít. Con dao được đặc chế thế này thường chỉ trang bị cho bộ đội đặc chủng, những người khác không thể có được. Nhưng trong sa mạc

Gobi hoang vu lại đột nhiên xuất hiện một con dao găm thế này...” - Hàn Giang không nói tiếp.

Mắt Đường Phong sáng lên: “Không thể là của quân đội nào khác được, cũng có nghĩa là con dao này rất có khả năng xuất thân từ lão K, nhưng lão K đã tuyên bố giải tán rồi mà!”

“Nhưng người của lão K vẫn còn!” - Hàn Giang bỗng bình tĩnh thốt ra một câu.

Đường Phong run bắn iên, anh lập tức hiểu ý Hàn Giang: “Anh nghi ngờ người của lão K cũng đến đây rồi và đang ở gần đây, thậm chí còn ở trong tòa tử thành này?”-----

Đường Phong nói vậy khiến Lương Viện sợ hãi nhìn xung quanh. Mặt trời đã

xuống núi, màn đêm đã bao trùm tử thành trên sa mạc. Những con phố chết chóc, những con đường chết chóc, thị trấn cổ chết chóc, ngoài chúng ra không trông thấy bất cứ sinh vật nào, bất cứ thực vật nào, bất cứ thứ gì có sức sống, trừ khi... trừ khi những xác khô này sống dậy.

“Là ai được nhỉ?” - Đường Phong và Lương Viện gần như cùng lúc thốt lên.

Hàn Giang ngẫm nghĩ: “Khả năng lớn nhất là Triệu Vĩnh hoặc thuộc hạ của anh ta. Nhưng..

“Nhưng gì cơ?” - Đường Phong không hiểu.

“Đường Phong, cậu có bao giờ nghĩ tới việc, nếu như Triệu Vĩnh ở đây thì lẽ nào anh ta không trông thấy chúng ta? Tại sao

anh ta không lộ diện? Còn... còn tại sao con dao này lại xuất hiện dưới gầm xe của chúng ta?

Điều này giải thích thế nào đây?" - Hàn Giang hỏi một tràng khiến Đường Phong không kịp nghĩ.

"Việc này. Ồ- Đường Phone trầm ngâm.

Hàn Giang nói tiếp: "Neu là Triệu Vĩnh thì anh ta không cần thiết phải chơi trò trốn tìm với chúng ta, càng không thể cố ý quẳng con dao xuống dưới gầm xe của chúng ta."

Đường Phong gật gù rồi nói tiếp: "Vậy thì giải thích thế nào về việc con dao này xuất hiện dưới gầm xe của chúng ta?"

"Chúng ta tạm thời loại trừ Triệu Vĩnh trước đã, hãy nói về người đã đặt con

dao dưới gầm xe của chúng ta, động cơ của người này là gì? Nếu như để dọa dẫm thì phải cắm con dao ở vị trí dễ nhìn thấy, ví dụ như trên nắp xe hoặc là trong ghế lái. nhưng gã ta lại không làm như vậy!” - Hàn Giang đang định nói tiếp bỗng dừng lại.

“Đúng vậy. ban nãy con dao này nằm dưới gầm xe, chẳng nhìn ra động cơ gì cả!” - Đường Phong nói.

“Còn một khả năng nữa, chính là điều ban nãy chúng ta lo lắng, có người muốn phá hoại xe của chúng ta - Hàn Giang nói.

“Phá hỏng xe? Chọc thủng lốp của ‘con lừa dững mẫnh’!” - Lương Viện lại hét toáng lên rồi vội vàng cúi xuống nhìn lốp

xe.

Không phải xem đâu, ban nãy tôi đã kiểm tra hết rồi, tất cả lớp xe đều nguyên vẹn, nếu lớp xe của chúng ta mà bị chọc thủng thì quả thật rất phiền phức!” - Hàn Giang cười đau khổ.

“Không dọa dẫm, cũng chẳng phá hoại, vậy người này muốn gì nhỉ?” - Đường Phong thật sự không hiểu.

Hàn Giang cũng trầm ngâm, cuối cùng đành phải lắc đầu - "Chón này quá nhiều chuyện lạ đời, tôi thật sự cũng không hiểu ra tại sao con dao lại xuất hiện ở đây. Nhưng có một điều có thể khẳng định, nếu con dao này không phải của ba chúng ta thì chắc chắn là của người thứ tư.

“Người thứ tư?” - Tuy Đường Phong đã chuẩn bị

trước tâm lý nhưng khi Hàn Giang khẳng định, nói ra câu này thì anh vẫn giật thót tim.

5

Hàn Giang đưa con dao cho Đường Phong để anh phòng thân. Không còn lều nữa, ba người đành phải ngủ trong xe, Hàn Giang và Đường Phong lần lượt canh gác.

Trước khi ngủ, Hàn Giang đặc biệt cảnh cáo Đường Phong và Lương Viện, chỉ được phép ở trong xe, không được đi đâu cả, nhất là không được phép tiến vào cánh cửa quan sở phía đối diện.

Nửa đêm trước mọi việc đều bình

thường. Vào lúc sáng sớm, Đường Phong canh gác thay Hàn Giang, và chẳng mấy chốc Hàn Giang đã ngủ say ngay bên cạnh Đường Phong, ngáy vang trời.

Đường Phone dụi dụi đôi mắt lèm nhèm, thần thờ nhìn cánh cửa đã bung ra của quan sở đời nhà Nguyễn trước mặt, nghĩ tới những căn phòng giống hệt nhau trong đó, lòng anh bỗng trở nên hỗn loạn. Bên trong đó cất giấu bí mật gì? Xác khô sống dậy hay là quái thú hung ác? Hay là người thứ tư mà Hàn Giang nhắc tới?

Ngẫm nghĩ một hồi, Đường Phong liền mở cửa xe ra, bước xuống xe, anh đi thật nhanh rồi chậm rãi bước lên những bậc thềm trước cửa quan sở. Khi bước tới bậc cuối cùng. Đường Phong dừng lại,

anh rướn cổ, nhìn vào bên trong, trong đó tối om om. Những kiến trúc đồ nát tỏa ra thứ mùi kì dị, bên trong có thứ gì đó thu hút Đường Phong, nhưng khi anh vừa định bước vào thì lời cảnh cáo của Hàn Giang và những gì Misha gặp phải bỗng hiện ra trong đầu. khiến anh rùng mình rồi thu chân lại.

Đường Phong thần thờ đứng trước cửa quan sở, mãi lâu sau anh mới quay lại nhìn toàn bộ thị trấn. Cả tòa Thiên Hộ Trấn im lìm như chết, không có lấy một ánh sáng, không nghe thấy chút động tĩnh nào. Và kỳ lạ, tại sao hôm nay đến cả tiếng gió cũng không có? Lòng Đường Phong đầy hoài nghi, anh tiếp tục nhìn ra xa hơn, vọng gác phía công nam bao

trùm trong bóng tối, bên ngoài cổng thị trấn là sa mạc Gobi mênh mông... Đột nhiên. Đường Phong cảm thấy hình như trên vọng gác có đốm sáng nhấp nháy tởns chừng như rất gần.

Đường Phong ra sức dụi dụi mắt, nhìn tiếp vọng gác cône nam, trên vọng gác quả thực có đốm sáng nhấp nháy, đốm sáng đó yếu ớt, lúc ẩn lúc hiện, đúng đưa trên đó. Đường Phong cảm thấy tim mình đang đập nhanh hơn, đó là gì vậy? Là ma trời của vô số oan hồn trong thị trấn hay là của người thứ tư bí ẩn?

Đường Phong cũng không dám tin mọi thứ trước mắt, anh lo sợ đó là oan hồn của vô số xác khô trong thị trấn, anh lo sợ những đốm sáng trên vọng gác cổng

nam sẽ "đập" vào nhau, rồi trong nháy mắt đốt cháy bùng bùng, thiêu cháy cả tòa vọng gác cổng nam, sáng rực cả tòa tử thành, sáng rực cả sa mạc Gobi. Sau đó. trong thành, ngoài thành, thậm chí cả những xác khô, hài cốt nằm sâu thẳm trong sa mạc Gobi, và cả những oan hồn phiêu dạt cùng sống dậy, bao vây cả thị trấn, bao vây họ. bao vây mình và cả Lương Viện thân yêu.

Không! Anh phải khẩn trương quay về xe, gọi Lương Viện và Hàn Giang tỉnh dậy, rời khỏi đây, rời khỏi tòa Ma Quỷ Thành khắp nơi bốc lên mùi chết chóc này. Nhimg Đường Phong vừa bước được một bước, anh bỗng cảm thấy đôi chân và cả bắp chân mình hình như bị

thứ gì đó tóm chặt. Anh cúi xuống nhìn, hóa... hóa ra là một đôi bàn tay, một đôi bàn tay khô quắt, nhăn nhúm, một đôi bàn tay không có sắc máu, không có sức sống, đó là đôi tay của xác khô. Đường Phong kinh sợ thất sắc, đúng lúc này, đóm lửa trên vọng gác công nam bùng chốc biến thành ngọn lửa cháy bùng bùng, ánh lửa ngùn ngụt bốc lên trời mới sáng làm sao, rùng rục làm sao, chiếu sáng toàn bộ thị trấn và cả sa mạc Gobi! Đường Phong mở to đôi mắt hoảng hốt, nhìn thẳng vào ánh lửa trên vọng gác. Anh bỗng cảm thấy ngọn lửa đó tượng trưng cho quang minh, thai nghén sinh mệnh, dường như Đường Phong bị ngọn lửa đó cuốn hút, quên cả những xác khô

đang níu lấy đôi chân mình. Anh muốn bước chân đi, nhưng không phải quay trở lại xe, mà đi về phía vụng góc cổng nam. Đôi tay của xác khô vẫn bám chặt lấy Đường Phong, anh không quay lại mà đập mạnh tay của xác khô ra; nhưng Đường Phong vừa bước một bước lại có một

đôi bàn tay khô quắt, cánh tay nhăn nheo tóm chặt lấy bắp chân anh, rồi ngay sau đó lại là một đôi, hai đôi, ba đôi, bốn đôi bàn tay... cánh tay, vai, cổ của Đường Phong đều bị bàn tay khủng khiếp của xác ướp tóm chặt.

Phấn nộ, căng thẳng, khủng hoảng, vội vã, ngập tràn trong lòng Đường Phong, anh cảm giác như mình sắp nổ tung, anh

muốn kêu gọi Hàn Giang vẫn đang ngáy
o o trên xe nhưng không thốt nên lời. Đột
nhiên, Đường Phong trông thấy vô số
những xác khô sùng dậy từ con đường
phía nam, phía đông, phía tây đarm lao
tới bao vây anh; không, cả quân đoàn xác
khô từ trên tường thành nóc nhà cũng tiến
đến càng lúc càng đông, chúng đã vây
trọn ba người họ. Đường Phong giãy giụa
quay lại, sau lưng là một khuôn mặt bặm
trợn hung tợn, hổ mắt đen sì đang nhìn
anh chằm chằm. Đường Phong lại phát
hiện trong cửa quan sở đang càng lúc
càng nhiều xác khô xông ra...

Đường Phong nhắm mắt lại, anh không
dám nhìn mọi thứ trước mặt, anh đang
chờ đợi sự phán quyết của số phận, chờ

đợi tử thần đến. Nhưng tiếng kêu thét và tiếng khóc của Lương Viện đã thức tỉnh anh, Đường Phong lại mở mắt, anh trông thấy Lương Viện bị một bầy xác ướp bao vây, cô không ngừng gào thét, la hét... Không, Đường Phong dốc hết sức lực, liên tục eiãy giụa, anh muốn lao tới bên cạnh Lương Viện, nhưng những cánh tay của những xác khô níu kéo anh càng lúc càng đông, càng lúc càng chặt. Đường Phong cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung, cảm giác mình sắp vĩnh viễn ra đi, anh hét toáng lên, lần này anh đã hét thành tiếng: “Không, Lương Viện.

6

Tiếng thét của Đường Phong đã thức tỉnh Hàn Giang và Lương Viện. “Mẹ kiếp,

anh mày khó khăn lắm mới ngủ được một giấc yên lành lại bị cậu đánh thức!" - Hàn Giang chửi rủa.

Đường Phong mở mắt ra, phát hiện mình mồ hôi mồ kê đầm đìa, vẫn ngồi trong xe. Anh vuốt những giọt mồ hôi trên trán, lẽ nào ban nãy mình nằm mơ thấy ác mộng? Nhưng mọi thứ đều rõ ràng giống như đích thân mình trải qua!

‘Anh sao vậy?’ - Lương Viện quan tâm hỏi Đường Phong.

"Không... không sao cả. Có... có thể là..- Đường Phong vẫn hồn xiêu phách lạc.

“Cậu ta sao chứ, để cậu ta trực đêm, kết quả là ngủ say! Vấn đề là cái gã tiểu tứ này còn nằm mơ thấy ác mộng, trong mơ còn không ngừng gọi tên cô, Lương Viện,

Lương Viện...” - Hàn Giang còn cố ý làm ra vẻ sờn da gà.

Lương Viện nghe Hàn Giang nói mà ngượng đỏ cả mặt. Đường Phong quay lại nhìn Lương Viện, rồi lại ngả người xuống ghế: “Đúng vậy, có thể ban nãy anh đã nằm mơ thấy ác mộng, nhưng mọi thứ đều rất rõ nét, chân thực khiến anh không thể không tin đó là thật!”

“Ác mộng gì vậy?” - Lương Viện tò mò hỏi. Đường Phong khẽ thở dài: "Vọng gác trên cổng nam bắc cháy ngùn ngụt, tất cả xác khô trong toàn thị trấn đều sống dậy!”

"Chà! Thật là một giấc mơ thú vị!" - Lương Viện hình như rất hứng thú với giấc mơ của Đường Phong.

"Lại còn thú vị, may mà không anh không chết thật!" - Đường Phong không chút hòa khí kêu lên, sau đó kể lại về giấc mơ của mình.

"Xác khô sống lại? Lửa cháy bùng bùng? Quả thực rất thú vị!" - Hàn Gians cười, nói.

"Xời, hai người không nghiêm túc được một chút sao!" Đường Phong nói xong câu này thì mới nhận ra là trời sắp sáng. Đường Phong cố gắng hồi tưởng lại mọi việc diễn ra trong đêm. bao gồm cả cơn ác mộng đáng sợ ban nãy. Nếu đó quả thực là một cơn ác mộng thì là do mình trực đêm chưa được bao lâu đã ngủ quên mất. Giờ thì trời sắp sáng rồi, cơn ác mộng đó hóa ra lại dài như vậy?

Đường Phong không dám tin những điều đó, anh cảm thấy trong xe có chút bức bí, vậy là anh mở cửa, bước xuống xe. Cửa quan sở phía trước vẫn ai óng hệt như những gì anh trông thấy hôm qua, bên trong âm u và đồ nát, tối om om một vùng. Anh quay đầu lại nhìn, những con đường tĩnh mịch, những ngôi nhà yên ắng,

cao điểm duy nhất phía nam chính là tòa vọng gác đó.

Vọng gác vẫn im lìm sừng sững trên công thành, cũ nát và thô lương, giống như gần bảy trăm năm qua, không hề suy suyển!

Không có lửa cháy ngùn ngụt, thậm chí đến cả những đốm sáng nhấp nháy cũng không có, mọi thứ đều yên tĩnh đến đáng

sợ. Cả thị trấn vẫn bốc lên mùi cũ nát và chết chóc. Xem ra đúng là mình đã nằm mơ thấy ác mộng. Hàn Giang và Lương Viện cũng đã xuống xe, nhìn xung quanh, cuối cùng, mắt hai người cũng dừng lại trên vọng gác phía cổng nam. Đúng lúc này, họ nghe thấy một tiếng súng nặng nề vang lên.

7

Đúng, lần này Đường Phong, Hàn Giang và Lương Viện đều nghe thấy tiếng súng. Ba người giật mình nhìn nhau, rồi đều đổ dồn ánh mắt lên vọng gác cổng thành phía nam. “Tiếng súng vọng ra từ đó!” - Hàn Giang dựa vào kinh nghiệm bao năm qua, phán đoán ra đầu tiên.

Đường Phong và Lương Viện cũng lập

tức ý thức được tiếng súng vọng ra từ vọng gác công thành phía nam. Trời vẫn chưa sáng tỏ, lại cách quá xa, nhìn không rõ tình hình bên trên. Hàn Giang nhìn chăm chú lên vọng gác trong bóng tối, rồi bỗng vỗ mạnh một cái lên nắp “con lừa dững mãnh”, lớn tiếng nói: "Lên xe, tới đó

Xem ra cơn ác mộng đó của tôi cũng không phải bỗng dưng mà có đâu!" - Đường Phong nói xong liền cùne Lương Viện bước lên xe.

Hàn Giang thuận thực lùi xe, sau đó nhân ga, từ con đường phía bắc, tới đường phía nam rồi lao thẳng tới công thành phía nam. Khi xe gần tới nơi. Hàn Giang cố ý giảm tốc độ. anh không muốn tiếng

động cơ xe làm kinh động người thứ tư bí ẩn đó!

Khi Hàn Giang đề "con lừa dững mãi" yên vị dưới công nam; bốn bề tĩnh mịch, sắc trời đã dần sáng tỏ. Ba người rón rén bước xuống xe, cổng nam cũ nát vẫn đang mở ra không khác gì ngày hôm qua họ đã trông thấy. Tiến vào sâu. bên trong là thành hũ chất đông xác khô cổng thành hũ bị tường đất nện bịt kín, gió không lọt qua nổi.

Đường Phong ôm Lương Viện, bịt mắt cô lại, anh không muốn để Lương Viện trông thấy cảnh tượng khủng khiếp này. Ba người đứng im giữa thành hũ, nhưng không phát hiện thấy gì bất thường. Hàn Giang ngược nhìn lên vọng gác, khẽ nói:

Bây giờ chúng ta phải lên trên đó!”

"Nhưng hôm qua chúng ta đâu thấy những bậc thang để lên vọng gác!" - Đường Phong khẽ đáp.

“Đúng vậy, ban nãy lúc đi vào tôi cũng kiểm tra qua, những bậc thang vốn có hình như đã bị phá hủy trong trận đại thảm sát đẫm máu. Nhưng..- Hàn Giang dừng lại.

“Nhưng nếu như có người trên đó, thì chắc chắn

chúng ta cũng có thể lên được. Tôi đã nhìn qua rồi, những

bậc thang trước đây bị phá hủy bên trong ngách cổng

nam, giờ chát đông thành đá vụn, đó chính là đường đi.”

- Hàn Giang khẳng định.

“Ý anh là chúng ta leo từ đồng đất đá vụn đó lên?”

- Đường Phong có phần ngần ngại.

“Ừm, chỉ có cách này thôi!” - Hàn Giang nói xong liền đi về hướng công thành phía nam.

Đường Phong và Lương Viện vội vàng đi theo. Khi tới công thành, Đường Phong gọi Hàn Giang đứng lại:

“Hai chúng ta có thể leo lên, nhưng còn Lương Viện...”

Còn nữa, nếu như trong lúc chúng ta leo lên mà người ở trên đó tập kích chúng ta thì hậu quả thật khó lường!”

Đường Phong nói vậy không phải là

không có lý,

Hàn Giang đứng lại ngẫm nghĩ hồi lâu:
"Vậy cậu và Lương Viện ở dưới đi, một
mình tôi lên..

Hàn Giang vừa dứt lời, đột nhiên, ba
người cảm giác trên đầu như có gió, rồi
một sức mạnh khủng khiếp, không thể
kháng cự nào đó đang từ trên đỉnh đầu
rơi xuống họ. Hàn Giang ngẩng ngay đầu
lên, nhìn thấy một vật thể đen sì đang rơi
xuống đầu họ. Không kịp nhìn cho rõ
xem đó là thứ gì, mà theo phản xạ, Hàn
Giang đã đẩy mạnh Đường Phong, Lương
Viện tới vị trí an toàn phía ngoài cổng
thành. Đường Phong đứng không vững,
ngã ra đất, nhưng trong giây phút đó, anh
lại nhìn rõ mọi thứ đó là tấm rào chắn

ngàn cân của công thành đang hạ xuống!
Hiện giờ Hàn Giang đana ở dưới đó!

8

Đúng trong khoảnh khắc cuối cùng, khi tám chấn công nặng nề rơi xuống. Hàn Giang đã kịp nghiêng người tránh nạn rồi gần như tất cả đất đá, bụi bặm trên mặt đất đều bắn lên người anh.

“Ầm” một tiếng nặng nề. tám rào chắn ngàn cân sập xuống mặt đất, bụi đất bay mù mịt. Đường Phong và Lương Viện thấy Hàn Giang ngã ra đất liền vội vàng đỡ anh dậy. “Mẹ kiếp! Cái gã chết tiệt!” - Hàn Giang vừa chửi rửa, vừa vuốt lớp bụi dày trên mặt.

“Tám rào chắn ngàn cân này chắc chắn không thể tự hạ xuống được!” - Đường

Phong phán đoán.

"Phí lời, cái này đâu cần cậu nói. Phì! Phì!" - Hàn Giana nói xong rồi liên tục nhổ đất cát trong miệng ra.

"Vậy thì hiện giờ chúng ta..." - Đường Phong có chút chần chừ, anh đã có thể dự cảm thấy sự không thân thiện của kẻ thù trên vọng gác.

"Mẹ kiếp, chơi đùa trên đầu bố mày à. Xông lên, bắn chết nó!" - Hàn Giang vừa nói, vừa bất chấp vết thương, đứng dậy. rút dao găm ra. lao thẳng lên đồng đất đá vụn trèo lên tường thành.

Đường Phong lo lắng Hàn Giang nóng vội sẽ xảy ra chuyện, nên cũng rút dao găm ra vội vàng đi theo anh. Nhưng vừa đi được vài bước, anh bỗng nhớ ra

Lương Viện và thầy cô cũng đang leo lên cùng. Lương Viện gật gật đầu với anh, vậy là Đường Phong kéo theo Lương Viện, hai người cùng Hàn Giang leo lên đồng đất đá vụn trong công nam.

Đồng đất đá không được chắc lắm, đá vụn chóc chóc lại lăn xuống, mỗi bước đi Đường Phong đều rất cẩn thận, sợ rằng mình sảy chân sẽ kéo theo cả Lương Viện lăn xuống dưới. Phía trước, Hàn Giang đã sắp lên tới tường thành. Nhưng kỳ lạ ở chỗ, tình huống mà Đường Phong lo lắng lại không xảy ra, trên vọng gác không có ai nổ súng bắn họ, vọng gác công nam vẫn yên ắng tĩnh mịch.

Đường Phong và Lương Viện cũng leo lên tường thành, ba người nhìn nhau, rồi

lại cùng nhìn lên vọng gác cách đó không xa.

'Tên khốn đó không chạy thoát được đâu!' - Hàn Giang bỗng rít qua kẽ răng, sau đó xông lên trên.

Đường Phong cũng kéo Lương Viện lên theo. Ba người tới trước cửa vọng gác, cửa hóa ra chưa hỏng mà vẫn đóng kín, Đường Phong không khỏi nghi ngờ: lẽ nào hơn bảy trăm 'năm nay cánh cửa này vẫn đóng im ỉm?

Hàn Giang không để Đường Phong kịp nghĩ ngợi lâu. đã lấy chân đạp cánh cửa gõ. Lúc này trời đã sáng tỏ, mặt trời ban mai đã vượt qua đường chân trời phía đông, chiếu sáng trên khắp sa mạc Gobi mênh mông, đồng thời cũng chiếu sáng

vọng gác cũ nát. Hàn Giang tay lăm lăm con dao găm, xông vào trước tiên. Vọng gác không rộng lắm, và cũng chẳng có ai chui ra quyết tử với Hàn Giang. Trong vọng gác trống trơn, hình như có một người đang co ro trong góc đông nam. Ba người tiến lại gần người đó, rồi tất cả đều vô cùng kinh ngạc, bởi vì người đang nằm dưới đất chính là Triệu Vĩnh mà họ từng quen biết; nhưng lúc này, anh ta đã trở thành một cái xác khủng khiếp.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 10

Người đàn bà đeo mặt nạ

Khi cự li giữa "con lừa dững mãnh" và chiếc Grand Cherokee chưa tới năm mét, Hàn Giang bỗng hét lên:

"Mẹ kiếp, xảy ra chuyện rồi!". Lúc này Đường Phong và Lương Viện mới để ý thấy: hóa ra trên ghế lái của chiếc Grand Cherokee chạy song song với họ từ nãy tới giờ chẳng có ai cả.

1

Tư thế chết của Triệu Vĩnh vô cùng thảm hại, trước ngực giống như bị vật sắc nhọn nào đó xé rách, xương gân và nội tạng đều lộ hết ra ngoài, máu tươi chảy lên lán quanh xác anh, chảy thành dòng, giống như một dòng suối đang thấm ướt nền đất nện khô nứt trên vọng gác. Đường Phong thấy cảnh tượng này

liền buôn nôn, nên vội vàng lấy tay bịt mắt Lương Viện lại. Thế nhưng Lương Viện đã tận mắt trông thấy cảnh tượng máu me này rồi, nên cô vội vàng chạy tới cửa vọng gác, nôn hết những thứ tối qua ăn ra ngoài.

Hàn Giang và Đường Phong đứng ngây người bên cạnh xác Triệu Vĩnh. Đứng mãi hồi lâu. Hàn Giang mới mở miệng nói: “Nói xem ý cậu thế nào?”

“Ý tôi? - Đường Phong tức tốc sắp xếp lại tư duy, "Trước tiên tôi nghĩ tới hai nghi vấn.”

”Ồ, hai nghi vấn gì vậy?” - Hàn Giang quay mặt lại nhìn Đường Phong.

"Thứ nhất, tại sao Triệu Vĩnh lại xuất hiện ở đây? Không phải lão K đã giải tán

rồi sao?" - Đường Phong nói tới đây liền dừng lại, quay sang nhìn Hàn Giang.

Hàn Giang quệt mồ hôi trên trán, than thở: "Thực ra Triệu Vĩnh xuất hiện ở đây vốn chẳng có gì lạ, trước khi vẫn chưa tìm thấy Hạng Hải Mật Thành, lão K chưa thể giải tán thực sự được!"

"Ồ! Anh khẳng định như vậy sao?" -

Đường Phong nghi ngờ nhìn Hàn Giang.

Hàn Giang chậm rãi gật đầu.

"Vậy thì Triệu Vĩnh cũng đến đây vì Hạng Hải Mật Thành? Nhưng không phải họ đã làm mất kế tranh ngọc rồi sao?" - Đường Phong càng nghi ngờ.

"Tôi nghĩ anh ta tới đây vì Hạng Hải Mật Thành, còn kế tranh ngọc thì.. - Hàn Giang đang nói bỗng im lặng, "Vì họ đã

có thể tới đây rồi, thì chắc chắn họ có tuyến đường đi của họ.”

Nếu như Triệu Vĩnh đến để tìm kiếm Hạng Hải Mật Thành thì sao lại đến một mình? Tiếng súng xuất hiện hôm qua. còn cả cái người thoát ần thoát ần nữa? Lẽ nào đêu là Triệu Vĩnh? Anh ta chính là người thứ tư bí ần?” - Đường Phong đưa ra một loạt câu hỏi.

“Đây chính là vấn đề thứ hai của cậu ư?” - Hàn Giang hỏi lại.

“Không! Vấn đề thứ hai là ai đã giết Triệu Vĩnh?” Hàn Giang đã hiểu ý Đường Phong: “Mấy câu hỏi này của cậu thực ra đều có giống nhau. Cậu nghi ngờ không phải Triệu Vĩnh đến đây một mình, chắc chắn vẫn còn người khác, và người

này rất có khả năng chính là người đã giết hại Triệu Vĩnh?”

Đường Phong gật đầu: “Nếu như Triệu Vĩnh là người thứ tư bí ẩn đi chăng nữa, vậy thì ít nhất cũng vẫn phải còn một người nữa - người thứ năm bí ẩn!”

“Người thứ năm bí ẩn!” - Hàn Giang lẩm bẩm rồi chìm trong suy tư.

Đường Phong tiếp tục phân tích: “Ban nãy tôi đã quan sát qua thi thể của Triệu Vĩnh, không phát hiện thấy súng, vết thương chí mạng của anh ấy cũng không phải do súng, ở đây không có vật dụng mà Triệu Vĩnh mang theo, cũng không trông thấy súng! Vậy thì hai tiếng súng hôm qua và hôm nay là thế nào? Còn nữa, tuy có tiếng súng, nhưng hai tiếng

súng đó đều không nhắm vào chúng ta. Vậy thì chúng ta hoàn toàn có thể đoán định, người nổ súng chắc chắn là để tấn công ai đó!”

“Cũng có nghĩa là chắc chắn không phải một người!” - Hàn Giang gật đầu,

“Đường Phong, cậu phân tích rất hợp lý, nếu đúng như cậu nói, trong tòa tử thành này ngoài chúng ta và Triệu Vĩnh ra, thì vẫn phải còn một gã bí ẩn nào đó. Cậu nghi ngờ chính người đó đã

giết chết Triệu Vĩnh, nhưng cậu có phát hiện thấy không, vết thương trên người Triệu Vĩnh rất kỳ lạ, rất đặc biệt!”

Đường Phong hiểu ngay ý Hàn Giang:

“Ý anh là vết thương trên người Triệu Vĩnh rất giống vết thương trên người

những xác khô. mà hôm qua chúng ta
trông thấy trong khu chuồng ngựa?"

"Đúng, rất giống!" - Hàn Giang vừa nói
vừa ngồi xổm xuống, chăm chú quan sát
vết thương đáng sợ trên người Triệu
Vĩnh.

Đường Phong hình như lại đang suy tư.
Mãi lâu sau, mắt Đường Phong bỗng
sáng lên. anh kêu lên thất thanh: "Lẽ
nào... lẽ nào mãnh thú đó sống lại?"

"Sống lại?" - Đường Phong nói vậy làm
Hàn Giang giật mình.

"Nếu là như vậy thì có thể loại trừ kẻ thứ
năm bí ẩn kia. Triệu Vĩnh gặp phải mãnh
thú nên đã nổ súng, nhưng cuối cùng vẫn
bị mãnh thú siết hại!" - Đường Phong đề
cập tới giả thiết khác.

Hàn Giang nghe xong giả thuyết thứ hai của Đường Phong, vẫn lắc đầu, cuối cùng anh nói ra phán đoán của mình: "Trước tiên, cậu nói rằng Triệu Vĩnh có thể tới đây một mình? Tôi nghĩ không thể như vậy ; thứ hai, nếu như mãnh thú tấn công Triệu Vĩnh, thì tại sao chúng ta không gặp nó? Hơn nữa nếu như hai tiếng súng đó là do Triệu Vĩnh bắn, vậy thì súng đâu? Lẽ nào mãnh thú lại biết lấy súng của Triệu Vĩnh đi? Dĩ nhiên, quan trọng hơn vẫn là vết thương trên người Triệu Vĩnh." "Vết thương? vết thương làm sao?," - Đường Phong không hiểu ý Hàn Giang. Hàn Giang nhìn lại vết thương khủng khiếp trên người Triệu

Vĩnh lân nữa, lúc này mới giải thích:

“Tôi đã kiểm tra cẩn thận vết thương trên người Triệu Vĩnh, rất giống bị móng vuốt của mãnh thú nào đó gây nên, rất giống những vết thương trên người những xác khô mà chúng ta nhìn thấy trong chuồng ngựa hôm qua. Nhưng vết thương trên người Triệu Vĩnh, từ độ sâu tới mức độ bị xé rách, đều không thể so được với những vết thương trên người những xác khô.”

“Ồ! Sao tôi không nhận ra nhỉ?”

“Hôm qua tôi cũng kiểm tra tỉ mỉ vết thương trên người những xác khô, về độ sâu, độ rách và trọng lực đều vượt xa vết thương của Triệu Vĩnh, mà rõ ràng nhất chính là phần xương. Xương cốt trên

người những xác khô đó gần như đều bị gãy với những mức độ khác nhau, như vậy có thể thấy, sức mạnh của mãnh thú tấn công họ mạnh tới mức nào, hung tàn tới mức nào! Còn Triệu Vĩnh, tuy ngực bị xé nát nhưng xương không có vết tích bị gãy, điều này cho thấy sức mạnh tấn công Triệu Vĩnh không thể bằng mãnh thú tấn công những xác khô.” - Hàn Giang phân tích rất cụ thể.

“Vậy theo anh thì ai đã giết chết Triệu Vĩnh? Phiên bản thu nhỏ của mãnh thú? Hay là người bí ẩn thứ năm?”

- Đường Phong hỏi lại Hàn Giang.

Hàn Giang không vội trả lời Đường Phong, anh lại ngồi xuống lần nữa, đeo găng tay khế lật người Triệu Vĩnh lại.

cân thận quan sát. Đường Phong có chút nóng ruột thúc giục, hỏi han: "Anh lại phát hiện ra điều gì vậy?"

"Cậu nhìn cổ tay của Triệu Vĩnh đi!"

Nhờ sự nhắc nhở của Hàn Giang, Đường Phong phát hiện thấy hai tay của Triệu Vĩnh bị bé ra sau lưng, hai cổ tay sưng đỏ tím ngắt: "Đây..."

"Còn cá mập vụn trên nền đất nữa!"

"Cái này giống như mảnh vụn của thứ được đan dệt nào đó?!"

"Đúng! Điều này cho thấy trước khi chết Triệu Vĩnh đã bị trói trong một thời gian dài!" - Hàn Giang khẳng định.

"Bị trói tay?"

"Đây rõ ràng không phải là do mảnh thú

làm được, mãnh thú có lợi hại thế nào đi chăng nữa cũng không có được khả năng này!” - Hàn Giang tiếp tục phân tích: “Đây chỉ có thể là do con người làm, hơn nữa. tôi dám khẳng định trước đó Triệu Vĩnh đã bị ai đó trói rồi đưa tới đây. Hãy tiếp tục xem tấm rào chắn cửa ngàn cân mà lúc nãy xem chút nữa lấy mạng chúng ta!”

Hàn Giang vừa nói vừa đi tới chính giữa vọng gác, Lương Viện cũng đứng nhìn xuống dưới, thông qua một khe nứt trên nền đất. Đường Phong cũng tới gần tấm chắn công, Hàn Giang ngồi xuống, sau khi quan sát tỉ mỉ, anh nói: “Nhìn đây, đây chính là tấm chắn công ban nãy xem chút nữa lấy đi cái mạng quèn của chúng

ta. Nó vốn dĩ được thu gọn trên vọng gác, khi nào cần mới được thả xuống bằng dây thừng.”

"Đội trưởng Hàn, tôi vẫn có một điều chưa hiểu, ban nãy người tấn công chúng ta đứng ra là ở trên vọng gác, nhưng sau khi chúng ta lên đây thì chỉ thấy mỗi xác của Triệu Vĩnh, vậy người đó đâu?" - Lương Viện bỗng hỏi.

Hàn Giang quay nhìn Lương Viện: "Đại tiểu thư giờ cũng biết tư duy phết nhỉ?"

"Vốn dĩ đã biết tư duy rồi mà!" - Lương Viện phản bác.

“;Được, vốn dĩ đã biết” - Hàn Giang quay lại đi tới bên cạnh bánh xe nơi chõ thả tấm chắn cổng nói: “Vốn dĩ tôi cũng như Lương Viện, tưởng rằng xông

lên đây sẽ tóm được gã tẩn công chúng ta, nhưng khi chúng ta leo lên tường thành lại không thấy ai cả, vậy là chúng ta đặt mục tiêu chót trên vọng gác, kết quả sau khi tiến vào, bên trong chỉ có thi thể của Triệu Vĩnh, vẫn không thấy một ai. Tôi cũng rất ngạc nhiên, nhưng ban nãy khi nhìn qua cái bánh xe này thì tôi đã hiểu rốt cuộc là thế nào!”

"Bánh xe?" - Đường Phong và Lương Viện đều đảo dòn ánh mắt lên chiếc bánh xe bằng gỗ. Đường Phong kinh ngạc phát hiện ra trên đó có một đoạn dây thừng mới cứng đang cuốn vào trong đó.

"Đường Phong, Lương Viện, tôi nghĩ hai người đã trông thấy rồi, tám chấn công ngàn cân được không chế bởi hai bánh xe

hai bên, bánh xe này vẫn là chiếc bánh xe vốn có, nhưng sợi dây thừng trên đó không phải là sợi dây thừng từ triều Nguyên. Đây là một sợi dây thừng mới, nhìn chất liệu chi có thể là dây thừng mới được làm gân đây! - Hàn Giang nói tới câu cuối, giọng nhấn mạnh.

"Điều này càng chứng minh rằng Thiên Hộ Trấn vẫn còn người thứ năm bí ẩn! Triệu Vĩnh rất có khả năng là bị người đó giết. Nhưng đó là ai?" - Đường Phong vẫn không hiểu.

"Người đó chạy lâu rồi!"

Đường Phong không hiểu ý Hàn Giang, Hàn Giang nhặt một đoạn dây thừng mới bên cạnh miệng then cửa lên: "Nhìn này, trên dây vẫn còn vết cháy để lại!"

“Vết cháy?” - Lúc này Đường Phong mới phát hiện ra, đoạn dây thừng trên tay Hàn Giang quả thực đã bị cháy mất một đoạn.

3

Hàn Giang đứng dậy, phúi phúi tay, rồi bắt đầu suy

đoán mọi khả năng có thể xảy ra: “Tôi nghĩ mọi chuyện chắc là thế này, tiêng sũa chúng ta nghe thấy sáng hôm qua, rất có khả năng lúc đó Triệu Vĩnh đã mất tự do, bị trói rồi bị nhốt ở đây, còn tiếng súng ban nãy chúng ta

nghe thấy, tôi đoán là khả năng Triệu Vĩnh đã cắt đứt được sợi dây thừng trói anh ta và đã đánh nhau với người đó. Trong quá trình ầu đả, rất có thể Triệu Vĩnh đã nổ súng, đương nhiên cũng có

khả năng đó là tiếng súng của người kia. Tóm lại, súng không phải là vũ khí giết chết Triệu Vĩnh, mà là do một thứ kỳ quái nào đó. Người đó chắc chắn biết rằng chúng ta ở đây, thậm chí hôm qua còn âm thầm theo dõi chúng ta. Sau khi giết chết Triệu Vĩnh, hẳn biết rằng tiếng súng sẽ dụ chúng ta tới đây, vậy là hẳn liền vội vàng thu dọn hiện trường, đem hết vật dụng của Triệu Vĩnh và hẳn đi, bao gồm cả súng.

Sau đó, để làm cho chúng ta mắc kẹt trong thành hũ, đầu tiên hẳn kéo một đoạn dây thừng từ bánh xe lên, sau đó tính toán điểm chúng ta đến nơi. đốt cháy một đoạn dây thừng đủ dài, đợi tới khi đoạn dây thừng cháy tới cuối cùng thì sẽ đốt

cháy đoạn dây thừng không chế tâm chắn ngàn cân...”

“Để chúng ta bị kẹt trong thành hũ?” - Đường Phong tiếp lời Hàn Giang, “Ý anh là người đó vốn không định giết chúng ta mà, chỉ muốn chúng ta mắc kẹt trong này?”

‘Tôi nghĩ vậy, vì dù sao dùng tấm chắn ngàn cân để giết chúng ta quả là không thực tế! Thậm chí cả Triệu Vĩnh, hẳn cũng không muốn giết anh ấy lúc này, nhưng chẳng qua là vì Triệu Vĩnh phản kháng lại nên hẳn không thể không ra tay’ - Hàn Giang giải thích.

“Đúng vậy! Triệu Vĩnh xuất thân là quân lực chiến, võ công đầy mình, ai có thể không chế được anh ấy nhỉ?”

- Đường Phong lắc đầu. không thể tin.

“Kẻ giết Triệu Vĩnh chắc chắn thông minh tuyệt đỉnh, điều này có thể nhận ra từ nãna, lực tính toán chuẩn xác của hã. hơn nữa tô chất tâm lý của gã này cũng phi thường. Sau khi giết chết Triệu Vĩnh và kinh động vì chúng ta, mà hã vẫn có thể ung dung thu dọn hiện trường rồi mới bỏ đi!” - Hàn Giang không ngừng miêu tả đặc tính của hung thủ.

“Nhưng với năng lực của Triệu Vĩnh, thì chẳng có mấy ai có thể khuất phục được anh ấy!”

‘Không sai, năng lực của Triệu Vĩnh lợi hại, đến tôi còn khó mà khuất phục được cậu ấy, nhưng đừng có quên, nếu là bị neuròi quen tấn công trộm...” - Hàn

Giang không nói hết câu.

Đường Phong hiểu ý Hàn Giang ngầm nói trong đó, mắt anh sáng lên: "Điều này không phải lại quay trở lại nghi vấn ban đầu của tôi sao, Triệu Vĩnh đã tới đây cùng ai? Chắc chắn là hung thủ thân quen với Triệu Vĩnh!" "Cậu nói xem người của lão K còn có ai?" - Hàn Giang hỏi.

"Nếu loại trừ mấy người mãi vẫn chưa lộ mặt ra, loại trừ chúng ta nữa thì chỉ còn sót lại Từ Nhân Vũ và giáo sư La. Giáo sư La chân cẳng không ổn. lại cao tuổi, rõ ràng hung thủ không thể là ông ấy, vậy thì hung thủ chỉ có thể là... Từ Nhân Vũ!"

Khi Đường Phong nhắc tới cái tên Từ Nhân Vũ, giọng anh có chút run rẩy, bởi

anh vẫn không thể tin rằng

Từ Nhân Vũ đã giết Triệu Vĩnh. Nhưng
Hàn Giang đã

cho anh một đáp án chắc chắn: “Tôi nghĩ
Từ Nhân Vũ đáng nghi nhất, anh ta là tiến
sỹ, IQ rất cao, có năng lực tính toán phi
thường, đặc biệt là thủ đoạn anh ta làm
trên bánh xe, khiến tôi lập tức nghĩ tới
Từ Nhân Vũ. trước đây anh ta rất thích
làm những thứ vũ khí kiểu này!”

“Nhưng... nhưng tại sao Từ Nhân Vũ
phải mưu sát Triệu Vĩnh? Lẽ nào anh ta
là người của Tướng quân?” - Lương
Viện ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy, tôi và anh ta cũng từng có
ngày đêm ở cùng nhau, có bao giờ trông
thấy trên ngườ'i anh ta hình xăm đầy đâu,

cũng không phát hiện thấy Từ Nhân Vũ có hành vi gì mờ ám!” - Đường Phong cảm thấy đầu óc rối bời, anh ra sức nhớ lại những ấn tượng khi mình và Từ Nhân Vũ sống chung với nhau.

Hàn Giang im lặng không nói, anh thò tay vào áo mò mẫm, anh đang tìm thuốc lá, nhưng rõ ràng tay phải của anh đang run rẩy, khó khăn lắm mới rút được thuốc ra. Hàn Giang run rẩy châm thuốc, rít mạnh một hơi, sau đó đi ra ngoài cửa.

Đường Phong chưa từng trông thấy Hàn Giang run rẩy như vậy, kể cả lúc anh đối diện với kẻ thù hung ác, trong hoàn cảnh khủng khiếp nhất. Hàn Giang cũng chưa từng run rẩy như thế này.

Đường Phong và Lương Viện cũng đi

theo anh, Hàn Giang thần thờ nhìn Thiên Hộ Trấn im lìm phía dưới. Hơn bảy trăm năm nay, nó đã sừng sững trên sa mạc Gobi hoang vu này, sớm tối, xuân hạ thu đông... Tâm trạng anh rối bời, giữa mùa hạ khô nóng này mà anh lại cảm thấy lạnh lẽo. thê lương.

4

Đường Phong biết rằng Triệu Vĩnh từng là chiến hữu thân cận của Hàn Giang, tuy sau đó có những hiểu lầm và những chuyện không vui, nhưng trong thời khắc này, Đường Phong quả thực không nghĩ ra trên thế gian này còn có từ ngữ nào đủ để an ủi người đàn ông mạnh mẽ như Hàn Giang.

Đường Phong liếc mắt ra hiệu cho Lương

Viện, Lương Viện hiểu chuyện đứng sanR
một bên. Đường Phong vỗ vào vai Hàn
Giang: "Đừng buồn nữa, chúng ta sẽ báo
thù cho Triệu Vĩnh!"

Hàn Giang kìm nén sự phẫn nộ, lấy tay
dụi đầu thuốc lúc giận nói: "Đúng vậy,
tôi sẽ tự tay giết chết hung thủ đó!"

"Từ Nhân Vũ sao?" - Đường Phong khẽ
hỏi Hàn Giang. "Không! Hiện giờ tôi vẫn
chưa thể chắc chắn, nhưng Từ Nhân Vũ
là kẻ đáng nahi nhất!" - Dường như lúc
này Hàn Giang đã khôi phục lại lý trí,
anh lại chậm thêm một điếu thuốc, chậm
rãi nói: "Ban nãy tôi đã hỏi tướng lại
những hành vi của Từ Nhân Vũ, tôi cũng
không tin anh ta là người của Tướng
quân, nhưng.. Hàn Giang vẫn chưa nói

hết, đột nhiên, sau lưng anh vang lên giọng của Lương Viện: “Xe! Đường Phong, đội trưởng Hàn, hai người mau tới nhìn này, trên sa mạc Gobi có một chiếc xe!”.

Tiếng gọi của Lương Viện đã thức tỉnh Hàn Giang và Đường Phong vẫn đang trầm tư, hai người vội vàng chạy tới mép tường thành, tập trung nhìn ra xa. Quả nhiên, trên sa mạc Gobi mênh mông, có một chiếc xe Jeep đang lao vun vút vào sâu trong sa mạc. “Chiếc xe đó lái về phía cách chúng ta càng lúc càng xa!” - Đường Phong nhìn ra manh mối.

Hàn Giang đập mạnh tường thành một cái, lớn tiếng ra lệnh: “Đuổi theo!”

“Đuổi theo?!” - Đường Phong và Lương

Viện ngọc nhiên hỏi: “Anh chắc chắn đó là xe của hung thủ không đấy?”

“Mặc kệ đúng hay không đều phải đuổi theo xem sao!” - Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

“Nhưng... nhưng chiếc xe đó đã ở cách chúng ta rất xa rồi, chúng ta còn phải lao ra ngoài nữa, liệu có thể đuổi kịp không?” - Lương Viện lo lắng hỏi.

“Có tôi ở đây, chẳng mấy người có kỹ năng lái xe vượt qua được tôi đâu!” - Giọng Hàn Giang đầy tự tin.

Đường Phong và Lương Viện không nói gì thêm, ba người vội vàng theo con dốc đá vụn đi xuống. Bản

lĩnh nhanh nhạy như Hàn Giang mà lần này gần như cũng mấy lần vừa bò. vừa

lăn, vừa trượt từ trên dốc đá xuống.

Trong lòng Đường Phong không khỏi lo lắng cho Hàn Giang, lo rằng vì cái chết của Triệu Vĩnh mà Hàn Giang nóng vội, mất đi lý trí!

Ba người bước lên xe, Hàn Giang không kịp đợi Đường Phong ngồi vững đã nhấn ga, đi theo con đường phía nam, đường phía đông rồi lao tới bức tường thấp phía đông. Xe Hàn Giang lao như bay, Đường Phong sợ xảy ra chuyện, lớn tiếng khuyên ngăn Hàn Giang, nhưng Hàn Giang vờ như không nghe thấy, ngược lại càng phóng càng nhanh. "Anh phóng xe thế này sẽ xảy ra chuyện đấy..- Đường Phong kéo dài giọng ra.

Kể cũng kỳ !ạ. khi Đường Phong hét xong

từ cuối cùng thì Hàn Giang phanh mạnh xe, dừng xe cách bức tường thấp lè tè khoảng bốn năm chục mét. Đường Phong tập trung quan sát, phía trước là bức tường thấp, bên ngoài bức tường, cách khoảng hai chục mét chính là kính quan được chất thành từ những bộ hài cốt. Lúc này, Đường Phong cảm giác những bộ hài cốt trên kính quan đang phát ra những tiếng cười kỳ dị dành cho họ.

“Sao bây giờ? Nếu như bay qua, ‘con lừa dững mãnh’ rất khả năng sẽ đâm vào kính quan phía sau!” - Đường Phone lớn tiếng nhắc nhở Hàn Giang.

Hàn Giang mặc kệ Đường Phong, nhào người ra vô lăng, chăm chăm nhìn phía trước. Đột nhiên, Hàn Giang khởi động

lại “con lừa dững mãnh” rồi lúi xe lại, sau đó, Đường Phong và Lương Viện cảm nhận một tốc độ chưa từng thấy, họ biết rằng lần này Hàn Giang điên thật rồi!

Đôi mắt Hàn Gian như có điện, tay nắm chặt vô lăng, anh chăm chú nhìn bức tường thấp, kính quan phía trước mặt... tốc độ xe càng lúc càng nhanh. Đường Phong có cảm giác “con lừa dững mãnh” gần như đã rời

khỏi mặt đất. anh và Lương Viện không ai bảo ai cùng

lúc nhắm mắt lại, không dám nhìn về phía trước nữa.

Lương Viện kêu toáng lên. “con lừa dững mãnh” vẽ một đường vòng cung không

thể tưởng tượng trên không trung, bay qua bức tường thấp, bay qua kinh quan. Mãi cho tới khi “con lừa dững mãnh” rơi bịch xuống mặt đất, mạnh tới nỗi Đường Phong và Lương Viện bật mở mắt ra. Đường Phong kinh ngạc khi thấy, họ không những vượt qua bức tường thấp mà còn vượt qua cả kinh quan.

‘Thật... thật không thể tin được! Anh từng được huấn luyện kỹ năng bay xe à?’ - Đường Phong giật mình nhìn Hàn Giang. Hàn Giang không buồn để ý câu hỏi của Đường Phong, cũng chẳng có lấy chút phần khởi, anh đánh mạnh vô lăng trên sa mạc Gobi, khói bụi bốc lên nghi ngút, sau đó lái “con lừa dững mãnh” xuyên qua khói bụi, lao như bay thẳng về hướng

nam, hướng phát hiện ra chiếc xe Jeep.

5

Hàn Giang lái “con lừa dững mãnh” men theo tường thành của Thiên Hộ Trấn vòng tới cổng phía nam. Lúc này Đường Phong mới kinh ngạc phát hiện thấv bên ngoài cổng nam, hai bên trái phải đều sững sững hai tòa kinh quan, kích cở, hình dạng giống hệt như tòa kinh quan ở phía đông.

Không để Đường Phona kịp ngấm lâu. Hàn Giang đã nhanh như điện lái xe qua cổng nam, Đường Phong nhìn qua cửa kính xe, phía chân trời đều là sa mạc Gobi màu vàng, chắne thấy bóng dáng của chiếc xe Jeep đó đâu cả.

“Anh có thấy chiếc xe đó không?” -

Đường Phong hỏi. Hàn Giang.

Hàn Giang không trả lời, vẫn kiên định nhìn về phía trước, dốc hết tốc lực tiến lên. Đường Phong cầm la bàn điện tử, tính toán sơ qua phương hướng mà họ tiến về phía đông nam.

“Hiện giờ chúng ta đang đi về hướng đông nam, nhưng cách xa so với tuyến đường đã tính ban đầu...”. “Con lừa dững mãnh” bị đá vụn trên sa mạc làm cho sóc nảy lên rồi lai rơi xuống mặt đất. Đường Phong bị sóc tới nỗi lực phủ ngũ tạng lộn nhào! Anh hét lên với Hàn Giang: “Anh cứ thế này sẽ làm hỏng xe đấy, anh đã trông thấy chiếc xe đó chưa? Sao tôi không thấy tung tích của chiếc xe đó vậy?”

Hàn Giang cuối cùng cũng không nhịn được nữa, anh gào lên với Đường Phong: “Cậu im mồm cho tôi!

Đừng có làm phiền anh mày lái xe!”.

“Anh có gào lên với tôi, tôi cũng vẫn phải nói, rốt cuộc anh có trông thấy cái xe đó đâu không?” - Đường Phong vẫn lải nhải không chịu thôi.

“Cậu bị mù à? Chiếc xe đó không phải ở trước mặt chúng ta sao?” - Hàn Giang gầm lên.

“Trước mặt? Ở đâu?” - Đường Phong vẫn chưa nhìn thấy.

Phía trước bên trái, khoảng hai cây số!” - Hàn Giang hét lên.

Kể cũng thật kỳ lạ, Hàn Giang vừa mới nói, Đường Phong cũng phát hiện thấy

chiếc xe Jeep đó thật, nó đang ở phía trước, bên trái, cách khoảng hai cây số. Chiếc xe đó cũng đang lao như tên bắn, nhưng rõ ràng tay lái của gã đó vẫn kém xa Hàn Giang. Hàn Giang đã chậm mất bao nhiêu thời gian như vậy, mà hiện giờ đã chỉ còn cách gã đó hai cây số. Nếu gã trong xe đó chính là hung thủ sát hại Triệu Vĩnh, thì không thể tha cho hắn chạy thoát!

Nghĩ tới đây, Đường Phong cũng không nói thêm gì nữa, mà nhìn chăm chăm vào chiếc xe phía trước bên trái. Hai chiếc xe Jeep đó vẽ một đường cong dài tuyệt mỹ trên sa mạc Gobi hoang vu, rồi cuối cùng. hai chiếc xe gần như ngang hàng nhau. Lúc này Đường Phong không thể

không bái phục tay lái cự phách của Hàn Giang, Lương Viện cũng trở nên phấn khích: “Áp sát vào, áp sát vào!”

Mặc dù hai chiếc xe gần như chạy song song, nhưng khoảng cách vẫn rất xa. Hàn Giang cẩn thận chuẩn bị áp sát. Lúc này. Đường Phong đột nhiên phát hiện phía trước họ. trên sa mạc Gobi phía xa xa. bỗng có một tảng đá to màu đen nhô lên. "Đó là gì vậy?" - Đường Phong naạc nhiên nhìn tảng đá phía trước, anh đoán tảng đá đó phải to gần bằng nửa sân bóng và cao bằng tòa nhà ba bốn tầng! Tảng đá kích thước như vậy vốn khônu phải hiếm thấy, nhưng nó đột nhiên xuất hiện đơn độc giữa sa mạc Gobi mênh mông thế này, thì quả thực khiến người ta bất

ngờ.

Nhưng lúc này Đường Phong cũn? không có thời giờ để quan tâm tới tảng đá đó nữa. vì mục tiêu trước mắt của họ chính là chiếc xe Jeep. Đường Phong đã có thể nhìn rõ loại hình của chiếc xe Jeep, đó là một chiếc Grand Cherokee màu đen.

Hàn Giang cẩn thận lái “con lừa dững mãnh” áp sát, họ đã càng lúc càng gần với chiếc Grand Cherokee, 200 mét, 150 mét. 80 mét, 60 mét, 50 mét. 40 mét..

Khi cự li giữa “con lừa dững mãnh” và chiếc Grand Cherokee chưa tới năm mét. Hàn Giang bỗng hét lên: "Mẹ kiếp, có chuyện rồi!"

Lúc này Đường Phong và Lương Viện mới để ý thấy hóa ra trên ghé lái của

chiếc Grand Cherokee từ nãy tới giờ chạy song song với họ chẳng có ai cả! "Á... thế này là thế nào?" - Đường Phong ngạc nhiên kêu lên.

Hàn Giang im lặng, hồi lâu, đập mạnh xuống vô lăng một cái, gầm lên: "Mặc kệ, ép nó dừng lại đã rồi tính tiếp!". Nói xong, Hàn Giang liền chuẩn bị áp sát chiếc Grand Cherokee, nhưng đúng lúc này, Lương Viện bỗng chỉ phía trước, hét toáng lên: "Hai người mau nhìn, đó là cái gì? Sao trên tầng đá đó lại có người! Có người đang đứng trên đó!"

Lương Viện nói vậy khiến Đường Phong và Hàn Giang hốt hoảng nhìn lên tầng đá đen không lồ phía trước, quả nhiên, họ thấp thoáng trông thấy trên đó hình như

có một người đang đứng.

6

Hàn Giang không tăng tốc nữa, “con lừa dững mãnh” dần dần chạy chậm lại, chiếc Grand Cherokee màu đen vẫn duy trì tốc độ ban này, đã vượt qua mặt họ.

Đường Phong. Hàn Giang và Lương Viện đều chăm chăm nhìn lên tảng đá đen khổng lồ trước mặt. Đường Phong ra sức dụi mắt. trên tảng đá quả thực có một người đang đứng đó. Đường Phong tính táo ra, vội vàng lục lọi trong ba lô của mình, móc ra một chiếc ống nhòm quân dụng. nhìn về phía tảng đá. Chỉ mới nhìn một cái. Đường Phong đã giống như bị bầm huyết vậy. Thông qua ống nhòm, anh nhìn thấy một cảnh tượng không thể tin

được: mặt trời rực cháy thiêu đốt sa mạc Gobi nóng bỏng, một tảng đá khổng lồ màu đen xuất hiện trên sa mạc, trên tảng đá đó là một người đứng sừng sững, người đó mặc một chiếc áo choàng rất đẹp, đầu đội mũ, điều khiến Đường Phong kinh ngạc là: người đó... đeo một chiếc mặt nạ! Một chiếc mặt nạ kim loại phản quang lấp lánh kỳ dị.

"Người... người... đàn... bà... đeo... mặt... nạ"- Đường Phong run rẩy thốt ra câu này.

‘Sao cơ? Làm sao anh biết được đó là một người đàn bà?’ - Lương Viện kêu lên.

"Đừng có ngốc vậy, sao lại như thế được!" - Hàn Giang nói xong liền giành

lấy chiếc ống nhòm trên tay Đường Phong.

Nhưng, Hàn Giang cũng chỉ nhìn một cái cũng ngỡ người ra. Anh hoàn toàn quên mất việc lái xe, để mặc cho "con lừa dững mẫn" tự do lao trên sa mạc, càng lúc càng chậm. "Sao... sao lại như vậy được? Tại sao trên sa mạc lại xuất hiện một người như vậy, thật kỳ dị..

"Nhanh! Đưa cho tôi xem!" - Lương Viên nôn nóng giật chiếc ống nhòm từ tay Hàn Giang vẫn đang hồn xiêu phách lạc.

"Oa, trang phục thật là đẹp, mặt nạ còn đẹp hơn! Tôi đang mơ hay tỉnh vậy?" - Câu nói bất ngờ của Lương Viên khiến Đường Phong và Hàn Giang há hốc mồm kinh ngạc.

“Em không thấy đáng sợ sao?” - Đường Phong hỏi lại.

"Đáng sợ ư? Sao em không thấy nhỉ?" - Lương Viện cười, nói.

“Giờ đang là giữa ban ngày, chúng ta gặp ma giữa

ban ngày rồi!” - Đường Phong gào lên với Lương Viện.

Lương Viện vẫn hồn nhiên nhìn tiếp qua ống nhòm:

“Ma ư, ban nãy anh còn nói là người đàn bà, em thấy cũng giống em mà có được bộ trang phục đó thì sành điệu phải biết!”

Đường Phong tức tốc giằng lấy ống nhòm, lại nhìn về phía tầng đá đen. Người đó vẫn đứng trên tầng đá, bất

động. "Người đó đang hướng về phía chúng ta, bà ta đang nhìn chúng ta!" - Đường Phong nói.

Lúc này, Hàn Giang đã tỉnh ra, chửi bới: "Mẹ kiếp, kệ cha nó! Là ma hay là người chúng ta cũng phải tới xem sao, còn cả chiếc Grand Cherokee nữa, nó đã vượt trước rồi kìa!"

Nói xong, Hàn Giang nhân ea,, tức tốc truy đuổi chiếc Grand Cherokee phía trước. Điều khiến Hàn Giang cảm thấy kỳ lạ là chiếc Grand Cherokee cũng đang lao về phía tảng đá. Năm phút sau, Hàn Giang đã lái "con lừa dững mãnh" lần nữa đuổi kịp chiếc Grand Cherokee, hai chiếc xe cách nhau chưa tới năm chục mét. Với tốc độ này, chỉ mấy phút nữa là

‘con lừa dững mãnh’ có thể áp sát chiếc Grand Cherokee.

Tảng đá khổng lồ màu đen cũng càng lúc càng gần rồi, Đường Phong không cần dùng ống nhòm cũng có thể nhìn rõ tình hình trên tảng đá. Người đàn bà đeo mặt nạ vẫn đang đứng sừng sững trên đó. Khi ánh mắt của Đường Phong chạm tới chiếc mặt nạ kỳ dị, anh bỗng rùng mình, anh bỗng có cảm thán phía sau mặt nạ kim loại đó. cũng có một đôi mắt đang chằm chằm nhìn mình. Đường Phong bỗng cảm giác chiếc mặt nạ rất quen, nhưng anh lại không nhớ ra đã từng nhìn thấy nó ở đâu.

“Lần này quyết không để tên này chạy thoát!” - Hàn Giang hậm hực thốt ra một

câu. Anh đã cách chiếc Grand Cherokee chưa tới một trăm mét, Hàn Giang tập trung tinh thần, chăm chú nhìn mục tiêu phía trước, giống như người thợ săn chăm chú nhìn con mồi sắp tóm được. Nhưng đúng khoảnh khắc quan trọng này, Đường Phong phát hiện thấy người đeo mặt nạ đang đứng bất động. sừng sừng trên tảng đá. Bỗng từ từ đưa tay phải lên, ngón trỏ trên tay phải hướng thẳng về phía họ, nhằm vào “con lừa dững mãnh”. “Bà ta muốn làm gì vậy?” - Đường Phong giật mình kêu lên.

Hàn Giang và Lương Viện cũng chú ý thấy động tác kỳ lạ của người đeo mặt nạ trước mặt. Lương Viện há miệng kinh rợn. hình như đang định hét cái gì đó,

nhưng cô lại không hét được. Bởi vì đúng lúc cô mở miệng ra, trên vách đá màu đen bỗng lóe lên một tia sáng chói lóa, ngay sau đó. phía sa mạc trước mặt vang lên một tiếng "bùm" cùng khói lửa bốc lên. lửa càng lúc càng dữ dội. Chẳng mấy chốc đã hình thành một bức tường lửa trước mặt họ.

Hàn Giang đang lái liên vội vàng phanh xe lại, cuối cùng “con lừa dừng mãi” đã gần như áp sát bức tường lửa mới dừng lại được. Sóng nóng hùng hực tức tốc vây quanh “con lừa dừng mãi”, khiến Hàn Giang không thể không lùi xe. Đường Phong tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, ngạc nhiên tới mức há hốc miệng kinh ngạc tự lúc nào.

Hàn Giang bị sức nóng hùng hực áp sát nên phải lùi lại phía sau mấy chục mét thì mới dừng hẳn xe. Đường Phong nhìn Hàn Giang, hai người nhìn nhau, không biết phải làm thế nào. Ngược lại, Lương Viện cũng tận mắt chứng kiến mọi việc, nhưng không những không ngạc nhiên mà còn thích thú kêu lên: “Ảo thuật đấy! Thật không ngờ trên sa mạc mà chúng ta còn gặp nhà ảo thuật!”

“Đừng hét nữa!” - Đường Phong quát Lương Viện.

Lương Viện tủi thân nhìn Đường Phong và Hàn Giang. Hàn Giang cũng gào lên: “Cái gì mà nhà ảo thuật? Cô tưởng đây là trong phim chắc?”

“Đúng là trùng tà, ở Thiên Hộ Trấn đã xảy ra bao nhiêu là chuyện lạ, ở đây bỗng nhiên lại nháy ra một người đeo mặt nạ, lại còn... lại còn nhấc tay một cái là có thể đốt cháy thành một bức tường lửa. Thật không thể ngờ!” - Hiểu biết phong phú như Hàn Giang mà cũng thấy không thể tin được.

Ba người sững sờ nhìn bức tường lửa trước mặt, nhất thời không biết nên làm thế nào. Tường lửa ngăn cách họ với tảng đá khổng lồ màu đen. Trong lúc này, họ không trông thấy tảng đá đen, cũng không trông thấy người đeo mặt nạ đứng trên đó, càng không trông thấy chiếc Grand Cherokee đâu nữa. Sau khoảng 15 phút, bức tường lửa dần

cháy nhỏ lại. Đường Phong giống như bị ma nhập, một mình nhảy xuống xe. đi thẳng tới bức tường lửa, Hàn Giang và Lương Viện cũng đành nhảy xuống, đi theo.

Đường Phong bước tới nơi chỉ còn cách bức tường lửa vài mét, quay lưng lại phía Hàn Giang và Lương Viện, đột nhiên hét lên: “Hai người đừng tới đây!”

Hàn Giang và Lương Viện đành đứng nguyên chỗ cũ, chỉ thấy Đường Phong lúc thì ngồi xổm xuống, lúc lại bò ra mặt cát nóng rực, không biết đang làm trò gì.

Mãi lâu sau, Đường Phong bỗng quay lại, lớn tiếng nói với Hàn Giang và Lương Viện: “Tôi biết tại sao ở đây lại cháy thành bức tường lửa rồi!”

“Lẽ nào không phải là làm ảo thuật sao?”

- Lương Viện hỏi lại.

“Dĩ nhiên là không phải. Bởi vì trên sa mạc Gobi này có một vùng hắc ín tự nhiên rộng lớn!” - Đường Phong khẳng định.

“Hắc ín tự nhiên?” - Hàn Giang và Lương Viện cùng ngạc nhiên thốt lên.

"Đúng vậy, chính là hắc ín tự nhiên, tuy hiện giờ tôi vẫn chưa biết được người đó làm thế nào mà khiến hắc

ín tự nhiên trên sa mạc bốc cháy, nhưng tôi có thể khẳng định nguyên nhân chính là hắc ín tự nhiên!”

Đường Phong nói xong, tường lửa phía sau đã dần lịm tắt. “Tiếp tục đuổi!” - Ba người lại vội lên xe. Hàn Giang điều

luyện lao qua bức tường lửa vừa mới tắt. Anh cẩn thận lái “con lừa dững mãnh”, như sợ rằng người đeo mặt nạ đó lại giương tay lên một cái là lại đốt thêm một bức tường lửa, nuốt chửng lấy họ. Nhưng sự lo lắng của Hàn Giang hơi thừa, bởi vì sau khi họ vượt qua bức tường lửa, nhìn về phía tảng đá đen thì người đeo mặt nạ đó không biết đã biến mất từ lúc nào, còn chiếc Grand Cherokee cũng không thấy bóng dáng đâu nữa.

Hàn Giang vẫn không dám lơ là cảnh giác, chàng mấy chốc anh đã lái “con lừa dững mãnh” lao tới phía dưới tảng đá. Một tảng đá màu đen rất to, tiến eần đến nó, Đường Phong mới phát hiện ra độ to

lớn của nó vượt xa so với sự tính toán của anh trước đây.

Tảng đá khổng lồ to hơn cả một sân bóng, cao bằng tòa nhà năm sáu tầng.

Hàn Giang lái xe vòng qua phía sau tảng đá, ở đây do có tảng đá che chắn nên mát mẻ, trong lành hơn một chút. “Nhìn này, chiếc Grand Cherokee!”

- Đường Phong chỉ về phía cách đó không xa kêu lên.

Hàn Giang cũng trông thấy, chiếc Grand Cherokee màu đen đỗ cách đó không xa, đầu quay về phía trước, hình như đầu xe đâm vào tảng đá khổng lồ màu đen trước mặt. Hàn Giang đỗ xe, rút dao eăm ra, nhảy xuống xe, tiến thẳng tới chiếc Grand Cherokee. Đường Phong cũng rút dao

găm ra, bám sát theo sau. Hai người, một trước một sau, tới gần chiếc Grand Cherokee. Hàn Giang, lấy tay ra hiệu im lặng, nhẹ nhàng khẽ khàng áp sát chiếc Grand Cherokee, trên ghế lái quả thực không có người!

Hàn Giang thất vọng cất dao đi, tới trước đầu xe Grand Cherokee, đầu xe đã bị bẹp rúm, cắm sâu vào trong tảng đá màu đen. Đường Phong trông thấy vậy, nghi ngờ nói: “Nếu như đúng là chiếc xe này không có người lái thì sao có thể tự động quay đầu đâm vào phía sau tảng đá được?”

Hàn Giang quay lại nhìn vết bánh xe trên cát: “Quả thực rất kỳ lạ, tạm thời mặc kệ nó đã. thử xem bên trong xe có manh mối

gì không!”

Vậy là, hai người vào lục soát trong xe, nhưng chỉ tìm thấy một số vật dụng bình thường trong đó. Thế nhưng chiếc xe này lại thu hút được sự chú ý của Hàn Giana. anh ngắm chiếc xe hồi lâu, rồi lại ngồi vào ghế lái, định khởi động xe, nhưng không thành công.

‘Anh nhìn chiếc xe này phát hiện thấy gì vậy?’ - Đường Phong hỏi.

Hàn Giang nhảy xuống xe: "Phát hiện thấy ba điềm, thứ nhất, rất có khả năng chiếc xe này là của Triệu Vĩnh!" ; ‘Xe của Triệu Vĩnh?’ - Đường Phong giật mình nhìn lại chiếc Grand Cherokee.

“Cũng có thể là xe của người thứ năm bí ẩn”.

“Anh nói luôn là xe của Từ Nhân Vũ cho rồi!”

“Thứ hai, tôi đã kiểm tra vết bánh xe của chiếc xe này, đây chính là vết bánh xe của một trong hai chiếc xe xuất hiện sau khi chúng ta tiến vào sa mạc!”

“Ồ! Cuối cùng cũng tìm ra một chiếc.” - Đường Phong khẽ thở phào rồi hỏi: “Vậy thứ ba là gì?”

“Thứ ba, chiếc xe này hỏng rồi, vốn dĩ tôi định sử dụng nó, nhưng thật đáng tiếc, chiếc xe tốt vậy mà...”

- Hàn Giang nhìn chiếc Grand Cherokee, không khỏi tiếc rẻ.

“Xời, ‘con lừa dững mảnh’ làm gì có lỗi với anh vậy mà anh lại muốn bỏ rơi nó, muốn vứt bỏ nó hả?” - Đường Phong gào

lên.

Hàn Giang xua tay: “Được rồi, không tranh luận với cậu nữa, chúng ta còn chuyện quan trọng hơn phải làm!” - Nói xong, Hàn Giang quay lại vẫy vẫy Lương Viện: “Đại tiểu thư, cô có muốn đi tìm nhà ảo thuật đó không?”

“Muốn chứ!” - Lương Viện hào hứng chạy lại.

“Vậy thì lên đây!” - Hàn Giang rời khỏi chiếc Grand Cherokee rồi đi tiếp hơn chục bước về phía trước, liền phát hiện thấy phía sau tảng đá khổng lồ có một đường bậc thang rõ mồn một, dẫn thẳng lên phía trên tảng đá màu đen khổng lồ trơn bóng.

Đường Phong giật mình nhìn bậc thang đá trên tảng đá khổng lồ: “Đợi đã. đây là những bậc thang do con người đẽ đục!”

“Sao? Có vấn đề gì lạ ạ?” - Lưona Viện hỏi lại. “Hơn nữa tôi còn có thể khẳng định là nó được đục đẽo từ thời cổ đại, hai người không cảm thấy kv lạ sao? Tại sao cô nhân lại đục đẽo bậc thang đá trên tảng đá khổng lồ trong sa mạc Gobi không một bóng người này?” - Đường Phong thông qua vết tích đục đẽo mà phán đoán ra niên đại đại khái của bậc thang đá này.

“Có lẽ vậy, nhưng tôi cảm thấy không đơn giản như vậy! Ở đây đã cách Thiên Hộ Trấn khá xa rồi.” - Đường Phong cũng đành phải theo sau, leo lên cầu

thang đá này.

Cầu thang đá nhỏ hẹp. cheo leo uốn lượn xoắn ốc lên trên, rồi mười phút sau. đoạn cầu thang cuối cùng xuất hiện trước mặt họ. Hàn Giang và Đường Phong, người trước người sau, đều rút dao găm ra.

Đường Phong căng thẳng chăm chú nhìn nền tảng đá khổng lồ. Đây không phải là lần đầu tiên anh đối diện với những bậc thang đá như thế này, đối diện với những nguy hiểm có thể xảy ra, nhưng đây lại là lần đầu tiên anh đối diện với cảnh tượng kỳ dị thế này!

Hàn Giang leo lên trước tiên, rồi đến Đường Phong. Đường Phong thấy trên này không có động tĩnh gì, liền bảo vệ Lương Viện cũng leo lên bề mặt của tảng

đá không lồ. Một bề mặt rất bằng phẳng, nhưng không thấy một bóng người hay một sự sống nào khác.

Ba người đứng trên đỉnh tảng đá không lồ, nhìn ra xung quanh, nhìn sa mạc Gobi mênh mông không bến bờ, không có người, cũng không có xe, họ tiếp tục tìm kiếm nhưng cũng không thấy bóng dáng người kia đâu cả. Ba người hoàn toàn giống như đang ở trone một thế giới khác, họ ngây người đứng sừng sững rất lâu. Đường Phong định mở miệng, nhưng lại sợ người đàn hà đeo mặt nạ đó đột nhiên xuất hiện sau lưng họ...

Đường Phong quay ngoắt người lại, nhưng đằng sau chẳng có gì cả! Đường Phong ngẩng đầu lên, mặc ặt trời hừng

hực chính ngộ làm mắt anh chói lóa.

Hàn Giang và Lương Viện đều ngạc nhiên nhìn anh, còn Đường Phong từ từ nhắm mắt lại, đầu óc anh tức tốc tính toán, anh đang tìm kiếm trong kí ức sâu thẳm, cố khai quật gương mặt đó, gương mặt lấp lánh ánh kim loại kỳ dị.

“Đường Phong, anh sao vậy?” - Lương Viện và Hàn Giang quan tâm hỏi.

Đường Phong mở tròng mắt ra. nói với Hàn Giang và Lương Viện: “Tôi đang nghĩ về người đàn bà đeo mặt nạ đó”.

“Tại sao ngay từ đầu anh đã khẳng định đó là một người đàn bà!” - Hàn Giang không hiểu, hỏi.

“Đúng vậy. người đó đeo mặt nạ mà!” - Lương Viện cũng cảm thấy không hiểu.

“Trực giác, người đó cho tôi trực giác, đó chắc là một người đàn bà!” - Đường Phong vẫn khẳng định.

“Thật có gì đó không bình thường!” - Lương Viện lắc đầu nói.

“Được rồi, hiện giờ anh không thể chứng minh. Chúng ta hãy nói từ đầu, bắt đầu từ trang phục kỳ dị của người đó...Đường Phong nói tới đây rồi dừng lại, giống như đang hồi tưởng.

Hàn Giang vội vàng nói: “Đúng vậy, ngoài cái mặt nạ đó ra, mũ và quần áo của người đó cũng rất kỳ lạ!” “Đúng! Nếu như tôi nhớ không nhầm thì quần áo và mũ mà người đàn bà đó đội, chính là trang phục của phụ nữ quý tộc Đảng Hạng, chỉ có điều... có điều cái mặt nạ

đó đúng ra không phải là của phụ nữ quý tộc Đảng Hạng!” - Đường Phong ngẫm nghĩ, rồi nói tiếp: "Nhưng... nhưng tôi cảm thấy mình đã từng trông thấy chiếc mặt nạ đó ở đâu rồi, ban nãy tôi đã cố nhớ lại, nhưng không nhớ ra loại mặt nạ tương tự. Nhưng nó rất... rất giống bức tượng phật, hoặc... hoặc có thể nói là rất giống..."

Đường Phong ấp a ấp úng hồi lâu cũng không nói ra câu cuối cùng, nhưng Hàn Giang đã đoán ra người mà Đường Phong muốn nói tới là ai: “Ý cậu là hoàng hậu Một Tạng?”

Đường Phong không trả lời thẳng vào câu hỏi của p

Hàn Giang, mà hỏi lại: “Anh có còn nhớ

phân đầu bức

tượng mà giáo sư Trần đã làm không?”

“Dĩ nhiên là nhớ, nhưng không hiểu sao sau đó lại bị hỏng mất!” - Hàn Giang nhớ lại phân đầu pho tượng đó, nhưng lại lắc đầu: “Nhưng tại sao tôi lại không thấy giống hoàng hậu Một Tạng nhỉ? Chiếc mặt nạ đó không khắc họa rõ nét khuôn mặt người, chỉ là...”

“Tôi nói rồi, đó chỉ là trực giác cá nhân của tôi! Có thể là do bộ trang phục phụ nữ quý tộc Đảng Hạng đó ảnh hưởng mà khiến tôi có ấn tượng mạnh!” - Đường Phong giải thích.

Lương Viện nghe Đường Phong nói vậy, cũng kích động nói: “Nếu đó quả thực là hoàng hậu Một Tạng, vậy thì u hồn của

bà lẽ nào đã từ Saint Petersburg tới đây sao?”

“U hồn?” - Câu nói của Lương Viện khiến Đường Phong rùng mình.

“Có khi cũng từng xuất hiện tại Bắc Kinh, khà khà!” - Hàn Giang vỗ vai Lương Viện, cười đau khổ nói:

“Đại tiêu thư của tôi ơi, đừng đoán mò nữa!”

“Tôi không đoán mò, nếu như người đàn bà đeo mặt nạ đó không phải là hoàng hậu Một Tạng, vậy thì cô ta đâu? Kể cả trên sa mạc Gobi có hắc ín tự nhiên đi chăng nữa. nhưng tại sao ngọn lửa đó lại tự nhiên bùng cháy lên?”

“Điều này...” - Trước một loạt câu hỏi của Lương Viện, Hàn Giang chỉ biết im

lặng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 11

Phát hiện trong rừng Hồ Dương

Nửa thế kỷ trước, chính tại đây, trong khoảng rừng hồ dương mà anh đang đứng, đã từng xảy ra không biết bao nhiêu là chuyện ly kỳ khủng khiếp, rồi cuối cùng là dân tới việc toàn đội thám hiểm tan tác. Hạng Hải Mật Thành cũng càng lúc càng gần hơn, và có thêm biết bao điều bí ẩn không thể lý giải, khiến cho biết bao người vì nó mà ngày đêm trăn trở!

Ba người đứng trên tảng đá đen thảo luận hồi lâu, rồi cũng phải đi đến kết luận, dù không chuẩn bị trước. Trong lòng Đường Phong bỗng dâng trào một cảm giác kỳ lạ, cảm giác này thôi thúc anh bắt đầu tán thành với suy đoán ban nãy của Lương Viện, lẽ nào người đàn bà đeo mặt nạ đó đúng thật là u hồn của hoàng hậu Một Tạng? Nếu không thì còn ai ăn mặc như vậy xuất hiện trên sa mạc Gobi không một bóng người, dưới ánh mặt trời thiêu đốt hùng hực. Đường Phong ngồi bệt xuống

tảng đá, chậm rãi nói: “Biết đâu... biết đâu tất cả những gì chúng ta nhìn thấy ban nãy chỉ là ảo giác!”

“Ảo giác? Làm sao là ảo giác được!” - Hàn Giang truy vấn.

Nhưng Đường Phong không vội trả lời câu hỏi của Hàn Giang, anh đứng dậy, rồi lại nhìn ra vùng sa mạc Gobi, sau đó chỉ về hướng mà anh cho rằng đó là Thiên Hộ Trấn, cũng chính là hướng đông bắc, và nói: “Vấn đề hiện giờ của chúng ta là đã đi quá xa rồi, cách xa tuyến đường ban đầu!”

“Đúng vậy! Đã không còn trông thấy Thiên Hộ Trấn nữa rồi.” - Lương Viện lấy tay che trán, ưu tư nói.

“Sợ gì! Không phải chúng ta có kim chỉ nam và la bàn điện tử sao?” - Ngược lại, Hàn Giang không bận tâm lắm.

ở cái nơi quái quỷ này mà anh vẫn còn

tin tưởng kim chỉ nam và la bàn điện tử ư?” - Đường Phong lấy kim chỉ nam ra, rồi quệt giọt mồ hôi: “Xời, kim chỉ nam hiện giờ đang chỉ lung tung cả lên rồi!”

“Ồ!” - Hàn Giang cầm lấy kim chỉ nam xem. quả nhiên ở đây nó đã không chính xác.

“Có khi nào ở đây, nhất là trên tầng đá này, có từ trường rất lớn nên dẫn tới việc kim chỉ nam mất tác dụng?” - Lương Viện đột nhiên nói.

“Có lẽ vậy, cấu tạo địa chất ở đây rất đặc biệt.” - Đường Phong nói xong liền lấy máy dò GPS ra, nhưng trên đó trống trơn: “Tất cả đều mất tác dụng rồi.”

Đường Phong cảm thấy ớn lạnh, đây là sa mạc mênh mông vô bờ bến, nếu như

mắt đi phương hướng thì sẽ đồng nghĩa với việc tử thần đang đến.

Ánh mắt Đường Phong càng lúc càng đáng sợ, anh trợn mắt lên, nhìn Hàn Giang và Lương Viện. Hàn Giang cũng không biết phải làm thế nào, nhưng đúng lúc này, hình như Đường Phong đã nghĩ ra điều gì đó, nên quay người men theo những bậc thang đá đi xuống. Hàn Giang và Lương Viện cũng đi xuống theo.

Đường Phong quay trở lại bên cạnh “con lừa dững mãnh”, mở cửa xe rồi tìm mấy tấm ảnh của kệ tranh ngọc từ trong ba lô ra. Anh nhìn ảnh, chăm chú hồi lâu, và mắt bỗng sáng lên: “Hóa ra là như vậy!”

“Anh phát hiện thấy gì vậy?” - Hàn Giang và Lương Viện thúc giục.

“Hai người có còn nhớ trước khi chúng ta xuất phát, chúng ta đã phân tích bản đồ cổ Tây Hạ và bản đồ tuyến đường của Misha. Trên bản đồ của Misha đã đánh dấu bốn địa danh: Cửu Lý Bảo, Lang Oa, Thiên Hộ Trấn. Nguyệt Nhi Tuyên, còn trên bản đồ cổ Tây Hạ cũng đánh dấu bốn địa danh trên tuyến đường phía đông nam Hạng Hải Mật Thành. Lúc đầu, tôi cho rằng bốn địa danh Tây Hạ cổ đó chắc là tương ứng với bốn địa danh trên bản đồ tuyến đường của Misha, nhưng tôi nhìn mãi, ngoài địa danh Cửu Lý Bảo có thể đối chiếu ra, ba địa danh còn lại vẫn không thể đối chiếu được. Hơn nữa, rõ ràng là hai tuyến đường khác xa nhau, từ Cửu Lý Bảo đi tiếp vào sâu trong sa mạc

Gobi, tuyến đường của
Misha hình như ở phía bắc của tuyến
đường trên bản đồ

cổ. Hiện giờ chúng ta đã biết: tuyến
đường của Misha
càng gần với tuyến đường sau triều nhà
Nguyên hơn, còn tuyến đường trên bản
đồ cổ, chắc là tuyến đường từ thời kỳ
đầu của Tây Hạ.”

Đường Phong giải thích một hồi, Lương
Viện mù mịt hết đầu óc, nghe mà chẳng
hiểu gì; nhưng Hàn Giang lại hiểu ý
Đường Phong: “Có phải cậu muốn nói ở
đây chính là một địa danh nào đó trên
tuyến đường của bản đồ cổ!”

Đường Phong gật gù: “Không sai, hai
người có còn nhớ địa danh mà tôi hỏi

ông chủ khách sạn không?”

“Hắc Thạch?” - Mắt Hàn Giang sáng lên.

“Đúng! Chính là Hắc Thạch. Ban nãy tôi đã kiểm tra lại ảnh của kệ tranh ngọc, trước đây, ngoài Cửu Lý Bảo ra, ba chỗ đánh dấu còn lại thì tôi nghĩ mãi mà vẫn không hiểu vị trí tương ứng của chúng.

Ban nãy tôi đã kiểm tra kĩ lại bản đồ Tây Hạ cổ, Hắc Thạch là điểm thứ hai ở phía đông nam Hạng Hải Mật Thành, cũng chính là địa danh thứ ba sau khi tiến vào sa mạc. Vậy thì địa danh Hắc Thạch này sẽ ở đâu đây?”

“Chính... là chỉ chỗ này rồi!” - Hàn Giang cũng bán tín bán nghi nói.

“Ừm, nếu như tôi đoán không lầm thì sau khi chúng ta ra khỏi Thiên Hộ Trấn, chắc

là đã tiến thẳng về hướng đông nam, bởi vậy Hắc Thạch tương ứng với tuyến đường

trên bản đồ của Misha, vừa vặn nằm ở hướng đông nam của Thiên Hộ Trấn, vị trí tương đương với vị trí đánh dấu trên bản đồ cổ." - Đường Phong khẳng định.

Hàn Giang khẽ gật đầu: "ừm, trừ khi đầu óc chúng ta đều choáng váng, nếu không thì sự phán đoán của cậu là đúng. Từ khi ra khỏi Thiên Hộ Trấn, chúng ta đều chỉ đi về hướng đông nam."

"Còn nữa, trên bậc thang đá của tầng đá đen, rõ ràng là do con người đục đẽo nên; hơn nữa, tôi cũng có thể đoán định rằng thang đá được đục vào thời kỳ Tây Hạ. Ban này chúng ta vẫn còn thắc mắc

rằng: tại sao lại có người đục đẽo những bậc cầu thang trên đá ở nơi sâu thẳm trong sa mạc Gobi này? Giờ thì tôi đã hiểu ra rồi, thời Tây Hạ ở đây chính là chốt giao thông quan trọng dẫn tới Hạng Hải Mật Thành, thậm chí dẫn tới cao nguyên Mông Cổ. Bởi vậy, người Đảng Hạng đã tận dụng tạo hóa thiên nhiên ở đây, rồi cải tạo thêm, đục thành những bậc thang đá.” - Tư duy của Đường Phong bỗng trở nên rõ ràng.

“Nhưng tại sao những người Đảng Hạng lại đục những bậc thang đá này nhỉ?” - Lương Viện hỏi.

“Có lẽ là dùng để quan sát tầm xa, giống như những tòa tháp quan sát, cũng có thể...” - Đường Phong ngẫm nghĩ: “Cũng

có thể là vì mục đích tôn giáo! Mọi người nghĩ mà xem, những thương nhân, mục dân, quân đội, quý tộc đã từng đi qua đây, khi họ đã gian khổ vượt qua sa mạc, mệt mỏi rã rời, đói khát chịu đựng, thì đột nhiên

trông thấy ở đây mọc ra một tảng đá màu đen khổng lồ, vậy tâm trạng sẽ thế nào đây?”

“Giống như kiến trúc đánh dấu địa danh?” - Hàn Giang nói xen vào.

“Đúng, anh có thể giải thích như vậy, địa danh đánh dấu, cột mốc, tất cả mọi người đều dành cho tảng đá màu đen khổng lồ này ý nghĩa tượng trưng đặc biệt như vậy!”

“Giống như điện thờ, nơi linh thiêng?” -

Lương Viện hỏi ngược lại.

“Ừm, em cũng có thể hiểu như vậy, anh nghĩ rằng lúc đó tất cả những người đi qua đây đều kính cẩn lễ bái tảng đá màu đen khổng lồ này, thành kính quý gồi, cầu khẩn thần linh phù hộ, phù hộ cho họ bình an ra khỏi sa mạc Gobi. Sau đó, họ sẽ cẩn thận ngồi dưới tảng đá uông nước, nghỉ ngơi, sau đó lại kính cẩn rời khỏi đây, tiếp tục lên đường.” - Lúc này, dường như một bức tranh về hành trình của những thương nhân cổ đại đang dần mở ra trước mắt Đường Phong.

Ai ngờ, Đường Phong vừa dứt lời, Lương Viện bỗng kêu lên: “Sao rồi, ban nãy em nói không sai phải không. Tảng đá này là nơi linh thiêng nên... nên chúng

ta đã trông thấy hoàng hậu Một Tạng, bà đã hiện hồn rồi!

Ban nãy chúng ta đã truy đuổi kịch liệt, khiến hoàng hậu Một Tạng tức giận., vậy là bà đã châm lửa cháy trên sa mạc Gobi, chặn đứng chúng ta ở bên ngoài!”

Lương Viện nói vậy khiến Đường Phong giật thót tim, anh trông thấy đôi mắt trong veo của Lương Viện lúc này hình như đang có hai quả cầu lửa rực cháy

2

Hàn Giang cười nhạo câu nói của Lương Viện: “Đại tiểu thư của tôi ơi, cô xem nhiều phim Hollywood quá rồi phải không. Cái gì mà hoàng hậu Một Tạng phần nộ, hiện hồn, vậy tại sao không thiêu cháy luôn chúng ta đi?” "Anh cứ

nói đi. anh mà nói tiếp những câu như vậy lập tức lửa địa ngục sẽ rơi xuống đầu chúng ta!” - Lương Viện chỉ Hàn Giانه nói như thật.

“Mẹ ơi, tôi sợ quá cơ, ban nãy là lửa sa mạc Gobi, giờ đã lại đổi thành lửa địa ngục rồi, lửa của hoàng hậu Một Tạng nhiều thật đấy!” - Lương Viện không dễ mà hù dọa được Hàn Giang.

“Anh không tin thì thôi, cứ chờ xem!” - Lương Viện tức tối nhắm mắt lại.

Nhưng đúng lúc này, Đường Phong bỗng phát hiện thấy không hiểu ở đâu ra, một đám mây đen từ chân trời bay tới, bao trùm không trung của Hắc Thạch, che lấp mặt trời. Đường Phong giật mình, ngẩng đầu lên nhìn đám mây đen: “Thế... thế

này là thế nào? Lẽ nào trên sa mạc lại sắp có mưa?”

Hàn Giang cũng ngạc nhiên: “Đúng vậy, ban nãy trời vẫn còn trong xanh, sao bây giờ lại...”

"Đó là bởi vì anh đã khiến linh hồn của hoàng hậu Mộ Tạng tức giận!" - Lương Viện nghiêm túc nói nhỏ. Hàn Giang không buồn để ý câu nói của Lương Viện, anh nhìn lên đám mây đen trên đỉnh đầu, nhìn rất

lâu, dù không có giọt mưa rào rớt xuống, nhưng đám mây đen cũng không có dấu hiệu gì là sẽ bay đi chỗ khác.

“Đúng là một nơi quái dị!” - Hàn Giang lẩm bẫm.

“Tôi nghĩ càng đi tiếp, những nơi quái dị

sẽ càng nhiều hơn đây!” - Đường Phong nói.

Hàn Giang định thần lại, châm chọc Đường Phong:

“Tôi bảo rồi, Đường Phong, cậu phải để ý cho kĩ đại tiểu thư nhà cậu, tôi vốn vô thần, đừng có gieo rắc tư tưởng mê tín trong đội ngũ!”

“Đội trưởng Hàn, anh biết rồi đấy, trước đây tôi cũng là người vô thần, nhưng hiện giờ chúng ta đang ở nơi kỳ dị thể này, hãy đừng nói gì tới việc vô thần vội! - Đường Phong vừa nói, vừa ngược nhìn lên đám mây đen đang càng lúc càng thấp.

Cả đám mây bao trùm sa mạc Gobi, Đường Phong tập thính nhìn ra xa, phía

chân trời, mây đen và sa mạc Gobi đã hòa làm một; mây đen trên đầu càng lúc càng thấp, dường như muốn đè lên tảng đá đen.

Hàn Giang cũng không nói thêm gì nữa, trong lòng ba người đều bị một cảm giác khủng hoảng bao trùm. Mãi lâu sau, Đường Phong mới cất những tấm ảnh đi, và chậm rãi nói: “Lương Viện nói không phải là không có lý, ở một số nơi trên thế giới đã từng xảy ra chuyện tương tự.

Ví dụ như một sơn hang núi, khi có người đi qua, có thể nghe thấy giọng giục ngựa của người cổ đại, nhìn thấy những cảnh tượng thời cổ đại: bởi vì trong những hang núi đó có ẩn chứa một nguồn nam châm khổng lồ, nên đã dẫn tới việc trong

hang đá có cả công năng như máy ghi âm. đề rồi đến tận mấy trăm năm sau, trong một môi trường khí hậu đặc biệt, những người đi vào trong hang núi có thể nghe thấy, nhìn thấy cảnh tượng năm nào.”

“Đúng vậy. ban nãy kim chỉ nam và la bàn điện tử của chúng ta cũng đã mất tác dụng, cho thấy ở đây có hiện tượng từ trường dị thường, rồi còn cả môi trường đặc biệt, khí hậu kỳ dị ở đây, đều có thể dẫn tới...” - Lương Viện nói tới đây. đột nhiên lại hét toáng lên: “Mẹ ơi! Không phải chúng ta đã xuyên qua thời gian rồi chứ?” “Xuyên qua thời gian? Ý em nói là chúng ta đã trở về thời cổ đại, trở về Tây Hạ?” - Đường Phong giật mình nhìn Lương Viện, rồi lại nhìn xung quanh.

Môi trường quái dị và khí hậu ở đây, đã khiến tất cả mọi người đều không thể không nghi ngờ về phán đoán trước đó của mình. Đường Phong nhìn cảnh tượng xung quanh Hắc Thạch, nhất thời cũng không thể phân biệt được mình đang ở giữa thế kỷ XXI hay đã trở về thời Tây Hạ?

3

Mãi một lúc sau, Đường Phong mới ra sức lắc đầu, “Không! Lương Viện, chắc chắn là em xem quá nhiều tiểu thuyết rồi. Anh không tin là chúng ta đã quay về thời cổ đại, chúng ta vẫn đang ở thế kỷ XXI. Anh vẫn tin vào khoa học, nếu người đàn bà đeo mặt nạ đó đúng là hoàng hậu Một Tạng, thì chỉ có thể là kết

quả của từ trường, môi trường và khí hậu cùng gây nên.”

“Từ trường... môi trường... khí hậu...” -

Hàn Giang cũng trở nên nghi ngờ: “Nếu nói như vậy thì ban nãy chúng ta đã nhìn thấy hoàng hậu Một Tạng của gần mấy nghìn năm trước?”

“Anh không biết, nhưng vẫn còn một khả năng khác, chính là chúng ta đang ở trong môi trường địa chất, khí hậu đặc biệt, nên đã nảy sinh ảo giác!” - Đường Phong nói.

“Ảo giác? Lẽ nào đó không phải là người thật sao?”

- Trong lòng Hàn Giang tuy cũng bắt đầu hoài nghi quan điểm ban đầu của mình, nhưng anh vẫn cố cưỡng để kéo mình trở

lại: “Mặc kệ là ảo giác hay cảnh tượng năm đó tái hiện, hoặc là hoàng hậu Một Tạng hiên linh; Đường Phong, cậu có cảm thấy bà hoàng hậu Một Tạng đó cần gì phải đeo một cái mặt nạ như thế xuất hiện để gặp chúng ta không?”

Một câu hỏi của Hàn Giang khiến Đường Phong và Lương Viện đều không thể trả lời. Hàn Giang lại ngẩng đầu nhìn trời, sắc trời vẫn chưa có biểu hiện gì là sẽ chuyển biến tốt: “Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta hãy mau chóng rời khỏi đây thôi!”

“Nhưng bây giờ chúng ta nên đi theo hướng nào?”

Trở lại Thiên Hộ Trấn, hay là đi thẳng tới mục tiêu tiếp theo - Nguyệt Nhi

Tuyền?" - Đường Phong hỏi lại Hàn Giang.

"Chúng ta đã cách xa Thiên Hộ Trấn như vậy rồi, tôi thấy không nhất thiết phải quay lại Thiên Hộ Trấn nữa, nhưng... - Hàn Giang cũng trở nên do dự, "Nhưng ở đây cách Nguyệt Nhi Tuyền còn bao xa? Hơn nữa, Nguyệt Nhi Tuyền ở hướng nào?"

"Nếu như từ đây tới Nguyệt Nhi Tuyền, tôi không biết còn bao xa. phương hướng cũng chỉ đoán đại khái. - Nói xong Đường Phong chỉ về phía mà anh cho là đúng. "Nếu tôi đoán không nhầm thì là hướng này, hướng bắc chệch về phía tây."

Ba người bàn bạc xong, Hàn Giang lại

lái xe quanh Hắc Thạch một vòng, anh vẫn chưa cam chịu. Kẻ thứ năm bí ẩn mai phục trong Thiên Hộ Trấn, giết hại Triệu Vĩnh là ai đây? Từ Nhân Vũ? Xác khô? Hay là u hồn của hoàng hậu Một Tạng?”

Nhưng anh đi một vòng cũng không phát hiện thấy có gì khác thường. Hàn Giang đỗ xe lại. Anh lại nhớ tới Triệu Vĩnh, thi thể của Triệu Vĩnh vẫn còn nằm trên vọng gác ở cổng thành Thiên Hộ Trấn: “Người anh em đợi tôi tôi sẽ đưa cậu về.”

Hàn Giang dường như rít qua kẽ răng từng từ từng từ một, nhưng hiện giờ bản thân anh cũng không biết mình có thể bình an trở về hay không.

Hàn Giang không nghĩ ngợi nhiều, anh khởi động lại "con lừa dững mãnh", tiến thẳng về phía Đường Phong chỉ. Lúc xe rời khỏi Hắc Thạch, Lương Viện cứ quay lại nhìn mãi Hắc Thạch không lẽ đang xa dần. Đường Phong quay đầu lại, phát hiện Lương Viện đang nhìn chăm chăm Hắc Thạch, anh cười đau khổ và nói:

“Không phải em lại trông thấy người đàn bà đeo mặt nạ đấy chứ?__

Lương Viện thất vọng lắc lắc đầu: ‘Đâu có! Bà ấy biến mất thật rồi!’

“Đường Phong, tôi vẫn còn một chuyện mãi chưa hiểu nổi, vì ở đây đã là một cột mốc tốt như vậy rồi, chỉ phương hướng cho những đoàn thương nhân, vậy thì tại

sao sau này lại bỏ đi không dùng nữa?" - Hàn Giang đang lái xe bỗng hỏi.

“Điều này...” - Đường Phone hơi chần chừ, “con lừa dũns mãnh” leo lên một con dốc, xe tiếp tục đi về hướng tây bắc. ở đây giờ đã không còn là vùng sa mạc Gobi xung quanh Hắc Thạch ban này nữa.

Đường Phona không tiếp tục trả lời câu hỏi ban này của Hàn Giang, mà chuyển ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ xe. “Sao thế. cậu đang nhìn gì thế?” - Hàn Giang hỏi.

“Câu trả lời của anh có lẽ ở bên ngoài cửa sổ!” - Đường Phong bỗng bình thản nói.

“Bên ngoài cửa sổ?” - Hàn Giang chạy

xe chậm lại.

"Nhìn thấy chưa? Chỗ trũng bên cạnh chúng ta, năm đó chắc là một cái hồ rất lớn, nhưng sau đó cạn nước, hơn nữa. xem ra đã cạn từ nhiều năm trước rồi."

- Đường Phong chỉ một vùng sa mạc rộng lớn khô hạn bên ngoài, nói.

‘Nếu nói như vậy thì Hắc Thạch bị lãng quên là do vấn đề nguồn nước?’ - Hàn Giang nói.

‘Nguồn nước có lẽ chỉ là một phần, còn thông qua những tài liệu mà hiện giờ chúng ta nắm được, thì tuyến đường thông tới Hạng Hải Mật Thành từ cuối thời kỳ Tây Hạ hoặc đầu triều Nguyên, từng được cải tạo một lần, nguồn nước là

một nhân tố, chiến loạn cũna có khả năng là một nhân tố cốt lõi.”

Đường Phong phân tích xong, thì thấy họ đã tiến vào một vùng biển cát, sa mạc trải dài miên man, dẫn thẳng tới chân trời; nhìn tiếp phía sau. Hắc Thạch đã mắt hút khỏi tầm mắt, nhưng trời vẫn âm u.

Đường Phong cũng không biết họ đã vượt qua bao nhiêu đồi cát, cảnh vật bên ngoài giống nhau như lột đã khiến anh cảm thấy buồn ngủ. Hàn Giang bỗng đập mạnh anh một cái: “Cậu hay thật đấy, sắp ngủ sật rồi sao?” “Phí lời, anh lái xe, tôi chỉ phụ trách dẫn đường, hiện giờ tôi hết việc rồi, tôi không ngủ thì làm gì?” - Ngược lại Đường Phong nói rất hùng

hôn.

"Cậu phụ trách dẫn đường, vậy cậu nhìn xem hướng cậu chỉ có đúng không vậy. Chúng ta đã rời khỏi Hắc Thạch hơn một tiếng đồng hồ rồi, mà vẫn chưa thấy bóng dáng Nguyệt Nhi Tuyên đâu cả!"

Đường Phong lại kiểm tra kim chỉ nam và la bàn điện tử: 'Phương hướng không sai, là hướng mà tôi phán đoán - phía bắc chệch tây...'

Đường Phong vẫn đang nói, đột nhiên bỗng cảm thấy thân xe lắc mạnh một cái, rồi "con lừa dững mãnh" đột ngột bất động! "Tiêu rồi, 'con lừa dững mãnh' mệt quá hỏng rồi!" - Đường Phong giật mình kêu lên.

Lương Viện cũng lo lắng: "Nếu hỏng ở

chỗ này thì đúng là toi thật rồi, phía trước không thấy thôn xóm, phía sau không thấy quán trọ... đừng xảy ra chuyện, đừng hờng, thượng đế phù hộ, Phật tô phù hộ, ngài Quan Vũ phù hộ, các ngài hãy cùng phù hộ ‘con lừa dững mãnh’ đừng xảy ra chuyện gì.”

Hàn Giang cố gắng trấn tĩnh, khởi động lại “con lừa dững mãnh” nhưng nó không hề phản ứng, Hàn Giang đập mạnh vô lăng một cái hét lên: “Chết tiệt!”

“Thử lại xem! Chúng ta sắp tới Nguyệt Nhi Tuyên rồi!

Hàn Giang đã thử lại mấy lần liên tục, nhưng “con lừa dững mãnh” vẫn không thể khởi động được. Rồi đúng lúc Hàn Giang tuyệt vọng, “con lừa dững mãnh”

lại bất thân nỗ máy, nhưng bất luận Hàn Giang cố gắng thế nào, “con lừa dững mãnh” vẫn kêu ầm ĩ, cát bụi bắn tung tóe nhưng nó vẫn không thể tiến lên.

“Mẹ ơi! Sao em lại thấy ‘con lừa dững mãnh’ như đang lún xuống nhỉ...” -

Lương Viện ngồi phía sau là người đầu tiên cảm nhận thấy xe đang lún xuống.

Đường Phong cũng cảm thấy điều đó, Hàn Giang không dám tiếp tục khởi động xe, đành tắt máy, tức tối chửi: “Mẹ kiếp, đúng là lún xuống dưới thật rồi!”

“Chúng ta làm thế nào bây giờ?” - Lương Viện hỏi. “Phía sau có hai cái xẻng sắt, đại tiểu thư, cô cũng lao động chút đi, cô và Đường Phong mỗi người một cái xuống dưới đào cát!”

"Đào cát?" - Khuê các như Lương Viện nào đã từng làm qua việc này, nhưng hiện sừ hết cách, cô đành phải cầm xẻng nhảy xuống xe.

Đường Phong cũng nhảy xuống xe, phát hiện họ đang ở trên đỉnh của một núi cát. cũng chính là trên lưng tê giác sa mạc" - như mọi người thường nói. Đây là nơi dễ bị lún xe nhất, bởi vậy phải đặc biệt cẩn thận. Đường Phong và Lương Viện gắng sức lao động gần hai chục phút, còn Hàn Giang lại ngồi trên ghế lái hút thuốc lá. chỉ huy họ: "Được rồi, ổn ổn rồi đây. hai anh chị ra đằng sau đẩy xe đi, tôi khởi động đây!"

Lương Viện chu môi tỏ ý không muốn làm, nhưng cũng chẳng còn cách nào

khác nên đành ngoan ngoãn cùng Đường Phong đứng sau “con lừa dùng mãnh”. Hàn Giana; khởi độn lại “con lừa dùng mãnh”, Đường Phong và Lương Viện đứng sau đẩy mạnh. Bánh xe sau quay tít làm cát bắn tung lên khắp mặt mũi, quần áo Đường Phong và Lương Viện, nhưng may mà “con lừa dùng mãnh” đã lao xuống khỏi “lưng tê giác”. Hàn Giang dừng xe lại, đợi Đường Phong và Lương Viện lên xe rồi mới nhàn ga, lao về phía một núi cát cao to tiếp theo.

5

Ngọn núi cát trước mặt vừa cao vừa to, may mà Hàn Giang tay lái lẹ nên đã khéo léo vượt qua ngọn núi này, rồi một vùng cát bằng phẳng lại xuất hiện trước

mặt họ. “Có lẽ chúng ta sắp đến rồi!” - Đường Phong ngược nhìn trời, mây đen vẫn bao trùm trên đỉnh đầu, nhưng lúc này không giống cảm giác như mây đen đang đè trên đỉnh đầu ở Hắc Thạch nữa.

“Trời cũng sắp tối rồi, tôi nghĩ Nguyệt Nhi Tuyên chắc là nằm quanh đây thôi!” - Hàn Giang nhìn ra ngoài cửa sổ, anh phát hiện môi trường ở đây không còn khắc nghiệt như lúc nãy, phía trước chỉ có một đồi cát thấp, nhỏ.

“Con lừa dững mãnh” vượt qua một đồi cát thấp, phía trước bỗng xuất hiện một vài cái cây. “Cây! Ở đó có cây!” - Từ khi tiến vào sa mạc, bây giờ mới nhìn thấy cây xanh khiến Đường Phong và Lương Viện đều ngạc nhiên kêu lên.

Đường Phong ra sức dụi dụi mắt, anh không hề hoa mắt, là cây, phía trước cách họ mấy cây số, trên sa mạc Gobi hoang vu bỗng xuất hiện một khoảng rừng nhỏ, có khoảng bảy tám chục cây xanh ở đó.

“Đó không phải là ảo giác hay hình ảnh phản chiếu đấy chứ? Những cái cây đó... sao lại cổ quái vậy!” - Hàn Giang bán tín bán nghi lái về phía khoảng rừng đó.

“Không! Không phải là ảo giác, càng không phải là hình ảnh phản chiếu, tôi đã trông thấy rõ rồi, đó là hồ dương, rừng hồ dương, điều này trùng hợp với hồi ức của Makarov, hai người quên rồi sao?” - Đường Phong vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

“Rừng hồ dương? Tôi thấy toàn là những cây kỳ quái!” - Lúc này Hàn Giang cũng tin rang họ thực sự đã tới trước một rừng cây.

‘Anh chưa từng, nghe nói rằng hồ dương sống một nghìn năm, chết một nghìn năm, đứng một nghìn năm sao?’ - Đường Phong hăm hở bước xuống xe.

“Nói như vậy thì hồ dương có tới tận ba nghìn năm tuổi thọ?” - Hàn Giang cũng xuống xe, đi vào rừng hồ dương, nhưng nhìn thế nào anh vẫn cảm giác những cây hồ dương này hình thù kỳ dị, có những thân cây đã khô cong queo, giống như đã chết cách đây nhiều năm, nhưng vẫn đứng sừng sững tại đây.

"Đây chính là nơi mà đội thám hiểm năm

đó cảm trại trước đêm xảy ra chuyện?" - Lương Viện có phần kích động: "VẬY ĐÂY là nơi mà ông nội em đã từng đến?"

"Đúng, chính là nơi này. Nhưng cát vàng đã nhấn chìm mọi thứ. giống như những sinh mệnh đó chưa từng tới đây vậy!" - Đường Phong cũng bồi hồi.

"Thôi đi. hai người đừng có trữ tình nữa, ngược lại giờ tôi lại nhớ tới Makarov, ông ấy là người duy nhất trong đội thám hiểm, không, không chỉ là trong đội thám hiểm, mà là người duy nhất còn sống sót trong những người năm đó. Trừ khi... trừ khi vẫn còn ai đó mà chúng ta không biết; bởi vậy tôi nghĩ, nếu lão Mã ở đây thì tốt quá!" - Trước mắt Hàn Giang hiện lên hình dáng của Makarov, khuôn

mặt xinh đẹp của Yelena cũng hiện lên theo.

“Hài, những gì cần nói thì lão Mã cũng đã nói hết rồi, kể cả ông ấy có tới đây thì sao chứ? Tôi thấy anh đang nhớ Yelena đó!” - Đường Phong cười, nói.

“Vớ vẩn! Lão Mã quay trở lại chốn xưa. không biết chừng lại nhớ ra manh mối gì đó!” - Hàn Giang phản bác lại.

“Đừng quên đây là nơi đau lòng của lão Mã! Ngoài việc lấy nước mắt của bác ấy ra thì tôi nghĩ bác ấy chẳng nhớ lại được gì đâu!”

“Được rồi, không tranh cãi với cậu nữa, trời sắp tối rồi, đêm nay chúng ta sẽ cắm trại trong rừng hồ dương”.

“Cắm trại kiểu gì đây? Leu thì bị bão cát

thôi bay mất rồi!” - Đường Phong nói không chút hòa khí.

Hàn Giang nhìn một vòng xung quanh rừng hồ dương không rộng lắm, rồi lại nhìn Lương Viện, dăn dò: “Tôi thấy như vậy nhé, đêm nay Lương Viện ngủ trên xe, tôi và Đường Phong ngủ trong rừng hồ dương”.

“Ngủ trên đất?”

“Cậu quên rồi à, lều mất rồi nhưng chúng ta vẫn còn hai tấm đệm chống thấm và hai chiếc túi ngủ, đủ cho hai người.”

“Ngủ túi ngủ tôi không ý kiến gì, nhưng ngủ ở cái nơi quái quỷ này tôi sợ lắm, mấy chục oan hồn trong đội thám hiểm bao nhiêu năm như vậy chưa trông thấy người, lần này chắc chắn sẽ phải bắt

sống người đây”.

“Sợ cái quái gì chứ! Bao nhiêu là xác khô ở Thiên Hộ Trấn cậu cũng gặp rồi, vậy mà còn sợ mấy chục oan hồn ở đây sao? Nếu cậu mà gặp oan hồn của đội thám hiểm thật thì làm ơn hỏi họ là năm đó họ đã xảy ra chuyện gì? Sau đó lại phát sinh ra chuyện gì? Để chúng ta đỡ mất công!” - Hàn Giang trêu chọc.

“Tôi có nhìn thấy họ thật không dám hỏi, nếu hỏi thì anh đi mà hỏi. Đêm nay tôi ở cạnh anh, nếu có chuyện gì thì anh cũng không chạy thoát được đâu!” - Đường Phong lôi đệm chống thám và túi ngủ ra, đặt túi ngủ của mình ngay sát cạnh túi ngủ của Hàn Giang. ‘Lần này cậu không chê tôi buổi đêm ngáy to à?’ ‘Không

dám!”

“Tốt, chúng ta vẫn giống như hôm qua. tôi trực nửa đêm trước, cậu trực nửa đêm sau.”

Hàn Giang sắp xếp xong xuôi, ba người mới nhớ ra cả ngày chưa ăn gì, "con lừa dững mãnh" cũng sắp cạn xăng rồi. Ba người ăn vội ăn vàng những thực phẩm mang theo, Đường Phong liền chui vào túi ngủ, Hàn Giang đi đồ xăng cho "con lừa dững mãnh". Đường Phong nằm suy nghĩ lại, rồi lại lấy tấm ảnh bản đồ cổ vẽ bức thư của Misha ra.

Đường Phong bật đèn pin chăm chú xem lại tấm bản đồ cổ, ngoài Hắc Thạch hôm nay đã xác định được ra, còn mấy địa danh khác đánh dấu trên

bản đồ cổ thì Đường Phong vẫn không biết chúng là chỗ nào.

Đường Phong đặc biệt chú ý tới mấy địa danh phía dưới Hắc Thạch, cũng chính là địa danh gần Hạm Hải Mật Thành nhất, nhưng Đường Phong vắt kiệt óc cũng không hiểu hai chữ Tây Hạ đó nghĩa là gì, và rốt cuộc là chỉ chỗ nào. Dịch theo nghĩa mặt chữ, thì hai chữ Tây Hạ đó, chữ thứ nhất rõ ràng là chữ “Nam” nhưng chữ Tây Hạ thứ hai anh lại không biết. Trước khi xuất phát, Đường Phong đã đọc qua rất nhiều tài liệu, nhưng do thời gian cấp bách nên mãi vẫn chưa tìm ra được nghĩa của từ này. Do không biết nghĩa của từ thứ hai, nên Đường Phong cũng không thể phán đoán tính chất của

từ “Nam” thứ nhất là từ chỉ vị trí hay chỉ là từ ghép của một danh từ địa danh nào đó? Đường Phong thật sự không hiểu.

Nằm ngẫm nghĩ mãi, trước mắt Đường Phong bỗng hiện lên hình dáng của giáo sư La, nếu như lúc này mà được thỉnh giáo giáo sư La thì tốt quá, tiếc là...

không biết sau này có còn cơ hội được đích thân thỉnh giáo giáo sư nữa không.

Đường Phong suy nghĩ miên man, cất ảnh tám bản đồ cổ đi rồi lại giở bức thư của Misha ra. Tám bản đồ đó Đường Phong đã thuộc lòng, ánh mắt anh tập trung lên bức thư của Misha. Anh đọc lại từ đầu đến cuối một lượt, trong phần miêu tả Nguyệt Nhi Tuyên, Misha viết thế này: "Đến giờ tôi vẫn nhớ cái nơi đáng sợ

đó, âm thanh đáng sợ đó và cả bão cát đêm khiến ai ai cũng phải suy sụp. Tôi không muốn nhớ lại nhiều nữa, bởi đó là nỗi đau khổ lớn nhất trong đời tôi, nó đã thay đổi hoàn toàn cuộc sống và cuộc đời tôi.”

Chỉ mấy dòng chữ ngắn ngủi như vậy mà Đường Phong đã đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần. Hàn Giang và Lương Viện cũng đọc lâu rồi, mấy dòng chữ đó không hề tiết lộ bất cứ thứ gì có giá trị so với hồi ức của Makarov, thậm chí còn không tương tện bằng hồi ức của Makarov. Bởi vậy, mặc dù Misha kể về Nguyệt Nhi Tuyên rất đáng sợ, nhưng khi Đường Phong đọc những dòng này thì lại chẳng hề cảm thấy sự hoảng sợ nào đặc

biệt. Đường Phong nhủ thầm trong lòng: "Misha ơi! Chỉ một câu rằng ông không muốn nhớ lại tiếp nữa, mà tôi phải tốn bao công sức; nói thẳng ra, nói luôn ra những chuyện năm đó thì có phải không nhiều sự như bây giờ không, cũng không bao nhiêu người phải bỏ mạng như vậy!"

Nhưng mọi chuyện không có giả sử, những chuyện đã qua giờ đã trở thành lịch sử. Đường Phong nhìn những cành hồ dương trên đầu, rồi lại dỏng tai nghe ngóng nhưng chẳng có âm thanh kỳ dị nào cả. Đường Phong bỗng cảm thấy, việc có thể ngủ một đêm trong rừng hồ dương quả là một trải nghiệm hiếm có trong đời. Nghĩ tới đây. Đường Phong cảm thấy mí mắt bắt đầu nặng trĩu, dù sao

cũng cả một ngày chưa chợp mắt, lại đi cả một ngày đường, rồi còn thêm hoảng sợ khiến anh mệt mỏi

rã rời, mà nửa đêm sau còn phải canh gác. Anh thấy Hàn Giang vẫn đang đồ xăng, mặc kệ anh ấy, Đường Phong chuẩn bị đi ngủ. Nhưng khi anh gấp ba tờ giấy lại, bỗng phát hiện giấv thư có gì đó khác thường.

Bức thư đang bị ánh đèn pin chiếu thẳng vào,

Đường Phong sừng sờ nhìn mặt sau bức thư. Lúc này,

Hàn Giang.bỗng hét toáng lên: “Cậu muốn ngủ thì ngủ ngay đi, đừng có lãng phí pin nữa!”

Đường Phong không buồn để ý, anh ra

sức dụi mắt, rồi trở lại bức thư. Anh phát hiện mặt sau tờ giấy thứ hai có chữ thấp thoáng hiện lên. Đường Phong không dám tin vào mắt mình, lại lật tờ giấy lại để so sánh, không, không phải là vết chữ của mặt trước in ra mặt sau, mà mặt sau quả thực có chữ, nhưng Đường Phong không thể nhìn rõ những vết chữ ở mặt sau tờ giấy.

7

Đường Phong ngậy người ra. Hàn Giang lại hét lên: “Cậu làm cái gì ở đó vậy, không dùng đèn pin thì tắt nó đi!”

Đèn pin? Câu nói của Hàn Giang đã thức tỉnh Đường Phong, anh vội vàng lấy đèn pin soi lên bức thư; cùng với ánh sáng chói lóa của đèn pin, những vết chữ ở

mặt sau bức thư dần dần hiện lên rõ nét. Đường Phong mừng rỡ hét lên: “Hai người mau tới đây, mặt sau bức thư của Misha vẫn còn chữ!”

Hàn Giang vừa đổ đầy xăng cho “con lừa dững mãnh” xong, nghe thấy vậy liền vội vàng cùng Lương Viện chạy tới. Đường Phong liền đọc to từng câu từng chữ phía sau bức thư lên:

Lương thân mến, hãy cho phép tôi dùng cách này để kể với anh về một chuyện quan trọng. Đây là một cách viết bí mật đặc biệt, do tôi học được từ một đặc công KGB. Bởi vì tôi bắt buộc phải trốn tránh một số nguy hiểm và kiểm soát, nên tôi cũng không chắc anh bên đó có an toàn hay không, bởi vậy tôi không thể

không dùng phương pháp này để kể với anh chuyện này được.

Tôi muốn kể với anh về một chuyện lạ đã xảy ra trong đêm, trước khi đội thám hiểm xảy ra chuyện. Địa điểm đáng sợ, âm thanh đáng sợ và cả bão cát trong đêm đen, đây chính là những nguyên nhân dẫn đến sự tan tác của đội thám hiểm. Nhưng tôi lại luôn cho rằng: đó là một tai nạn do con người gây ra, điều này tôi nghĩ chắc anh cũng dự cảm thấy. Ngày cuối cùng trong rừng hồ dương, hai thùng nước sinh hoạt lớn chúng ta mang theo đã bị ai đó đổ sạch. Đó là những thùng nước cuối cùng chúng ta có, và chỗ chúng ta ở lại là nơi không thể tìm thấy một nguồn nước nào, dù nó có một cái

tên đẹp dễ với ý nghĩa mỉa mai: Nguyệt Nhi Tuyền.

Đêm hôm đó, vì quá mệt mỏi nên tôi đã đi ngủ sớm, nhưng đến nửa đêm, tôi bị một âm thanh quái dị làm tỉnh giấc. Tôi vốn là người ngủ rất thính, chỉ cần có tiếng động nhẹ là sẽ tỉnh ngay. Sau khi tỉnh dậy, tôi đã giật mình phát hiện ra có một người đang đứng trước giường tôi, đó là một người Trung Quốc, thậm chí tôi còn nhớ như in, người đó mặc một bộ quần áo ka ki kiểu Tôn Trung Sơn, đeo kính. Tôi giật bản mình, bởi vì những người trong lều của chúng ta đều là học giả, chuyên gia nước tôi, nếu không được họ cho phép, thì người ngoài sao có thể nửa đêm chui vào trong lều của chúng

tôi? Mà nhất là là người Trung Quốc. Theo phản xạ, tôi tưởng rằng người đó vào nhầm lều, nhưng người đó lấy tay ra hiệu cho tôi, ý bảo tôi ra ngoài. Tôi chẳng hiểu gì cả, cộng thêm âm thanh quái dị đó, nên tôi càng tưởng đã xảy ra chuyện, liền theo người đó ra ngoài lều. Bên ngoài rừng hồ dương còn có một người Trung Quốc đứng đó, người đó mặc áo ghi lê, đeo kính đen, dựa lưng vào một thân cây. Hai người này vào thẳng vấn đề, trực tiếp đề nghị tôi rằng: rất mong tôi hợp tác với hai người họ, từ bỏ đoàn thám hiểm, đơn độc hành động, tìm kiếm kho báu của Hạng Hải Mật Thành!

Đề nghị của họ khiến tôi giật mình, từ

trước tới nay tôi chưa từng muốn chiếm đoạt bất cứ một báu vật nào.

Ngược lại, tôi hỏi họ tại sao lại chọn tôi; họ nói rằng do đã điều tra tình hình trong đội thám hiểm, biết tôi là học giả trẻ đang nghiên cứu lịch sử Trung Quốc, đặc biệt là lịch sử, văn tự Tây Hạ, nên muốn kéo tôi nhập hội. Lúc đó tôi đã từ chối ngay, cái gã đeo kính đen đó hình như rất tức giận; tôi thấy trên hông hắn có dật súng, lúc đó

tôi rất sợ hãi, muốn hét lên nhưng không dám hét. Tôi nghĩ rằng ban đêm trong doanh trại sẽ có người canh gác, nhưng tôi lại không trông thấy ai, lẽ nào đều bị họ mua chuộc hết rồi? Đúng lúc này; Makarov chui từ trong lều ra, nhưng anh

ấy ở cách chỗ tôi rất xa. Sau đó gã mặc đồ Tôn Trung Sơn lại rất khách sáo với tôi, hắn nói rằng nếu không muốn hợp tác cũng không sao, nhưng mong tôi không được nói chuyện này ra ngoài và tôi đã đồng ý.

Chuyện sau đó chắc anh cũng đã biết, ngày hôm sau nước sạch đã bị ai đó đổ hết, ba người Trung Quốc canh gác ban đêm cũng mất tích. Tôi dẫn đo mãi, cuối cùng cũng không dám nói ra chuyện xảy ra ban đêm, bởi vì cái gã đeo kính đen đã uy hiếp tôi. Nhưng quan trọng hơn, chúng ta là một phần của đội thám hiểm liên hợp, lại đang ở Trung Quốc, lúc đó tôi thiếu lòng tin với các đồng chí Trung Quốc, tôi không biết trong số họ ai đáng

tin cậy, ai có vấn đề nên...

Mục đích tôi viết thư này, là mong anh có thể điều tra về hai người đó ở Trung Quốc. Nếu như do sự hèn nhát của tôi đã dẫn tới đội thám hiểm gặp nạn, thì cả đời này tôi sống cũng không yên, nhưng tôi mong rằng không phải như vậy! Tôi chỉ có thể cung cấp cho anh những tình hình này, bởi vì đến hai gã đó có phải là người của đội thám hiểm hay không, thì tôi cũng không biết Anh cũng đã biết rồi đây, chúng tôi nhìn các anh cũng giống như các anh nhìn chúng tôi, toàn nhằm lẫn.

Hai người đó xưng là người của đội thám hiểm, ăn mặc cũng không khác gì chúng ta, nhưng ngày

hôm sau, tôi

đã đi tìm kiếm hai người đó trong đội thám hiểm, nhưng mãi vẫn không thấy. Trước đó, tôi cũng không có ấn tượng gì về hai người này, bởi vậy tôi thực sự không thể xác định được thân phận thật sự của họ.

Chúc sức khỏe! Misha

8

Đọc xong thư của Misha, Đường Phong, Hàn Giang và Lương Viện đều bất ngờ. Mãi lâu sau, Đường Phong mới lẩm bẩm: “Cuối cùng Misha cũng chịu mở miệng rồi!”

“Đúng vậy, về cơ bản đều trùng hợp với những hồi ức trước đây của Makarov!” - Hàn Giang ngạc nhiên nói.

“Em không thể tưởng tượng nổi ông nội đã bất ngờ thế nào khi đọc bức thư này!”

- Lương Viện lắc đầu, không tin.

“Bức thư này cất giấu rất nhiều tin tức quan trọng đối với chúng ta!” - Đường Phong nói.

“Đúng vậy! Rất quan trọng với tất cả mọi người, chính vì vậy nên Misha đã phải dùng cách viết bí mật đặc biệt này!” - Hàn Giang nói tới đây, bỗng nhớ ra gì đó,

“Nói tới cách viết bí mật, ngay từ đầu thư Misha đã nói rằng ông học được cách viết này từ một đặc công KGB, chỉ một câu nói đơn giản như vậy thôi, nhưng cũng rất đáng để nghiên cứu!”

“Đúng vậy, chúng ta đã biết, sau đó

Misha được KGB bảo vệ nghiêm ngặt trong một thời gian dài, trong năm 1964 thất lạc đó, không biết chừng Brainin. Isakov, Stechkin một trong những người này lại dạy Misha cách viết bí mật này cũng nên. Giống như lúc trong Cung điện mùa đông, Misha từng nói rằng ông đã học được kỹ thuật chặn tín hiệu từ đặc công KGB.” - Đường Phong lập tức liên tưởng tới rất nhiều chuyện trước đây. Hàn Giang lại lắc đầu: “Tổ chức KGB nghiêm ngặt, theo yêu cầu thì đặc công không được tiếp xúc quá thân mật với đối tượng được giám sát bảo vệ.”

“Bởi vậy điều này mới càng khả nghi!” – Đường Phong thấy Hàn Giang dường như chìm trong suy tư, một lúc sau anh mới

nói tiếp: “Xem tiếp đoạn thứ hai. thông tin quan trọng nhất mà Misha tiết lộ chính là nằm ở đây: Nguyệt Nhi Tuyên lúc đó không có lấy một nguồn nước, còn nước mà họ mang theo lại bị ai đó đổ mất khiến ông luôn nghi ngờ rằng đội thám hiểm gặp nạn là do con người gây họa!”

“Nhưng hình như tôi nhớ là Makarov từng kể rằng, một chuyên gia địa chất Trung Quốc trong đội thám hiểm lúc đó từng nói rằng, trước đó ông ta đã khảo sát qua dọc vùng này, nhớ là ở đây có nguồn nước!” - Hàn Giang hồi tưởng lại.

“Có khả năng là nguồn nước của Nguyệt Nhi Tuyên vừa mới cạn khô trước đó!” - Đường Phong suy đoán.

“Lẽ nào trong sa mạc hiện giờ đến một nguồn nước cũng không có sao?” - Lương Viện than thở.

Đường Phong xua tay và tiếp tục nói: “Được rồi, chúng ta tạm thời không quan tâm tới nguồn nước nữa, hãy xem tiếp bức thư của Misha, những gì ghi chép trong đoạn 3, 4, 5 phía sau, cơ bản trùng hợp với hồi ức của Makarov, nhưng vẫn còn nhiều chi tiết mà lão Mã chưa từng nhắc tới. Ví dụ như tình hình của hai người đó, lúc Makarov nhớ lại, ông chỉ nói là trông thấy Misha hình như đang tranh cãi với hai đồng chí Trung Quốc!”. “Tính cảnh giác của lão Mã cũng kém thật đấy!” - Lương Viện bĩu bĩu môi. “Thì giống như Misha đã nói trong thư:

‘Anh cũng biết rồi đây, chúng tôi nhìn các anh cũng giống như các anh nhìn chúng tôi, toàn nhầm lẫn’. Người phương Tây nhìn chúng ta không phân biệt được tướng mạo, thường tưởng rằng người Trung Quốc, người Nhật Bản, người Hàn Quốc đều giống nhau, còn chúng ta nhìn họ cũng vậy thôi! Điều này cũng không lạ, hướng hồ lão Mã lúc đó chỉ là một anh lính trẻ mới nhập ngũ, kém xa đại tá KGB bây giờ!’ - Đường Phong giải thích.

“Trong thư Misha đã nhắc tới hai gã đó, một gã mặc đồ Tôn Trung Sơn, đeo kính, một người mặc áo ghi lê, đeo kính đen. Tôi nghĩ chắc chắn hai người này không phải là người của đội thám hiểm!”

- Hàn Giang khẳng định.

“Ồ! Sao cậu biết?”

“Thứ nhất. Misha đã tự ghi chép, ngày hôm sau không trông thấy hai người đó đâu nữa, trước đó cũng không có ấn tượng gì về hai người này; thứ hai, theo như những gì tôi biết về đội thám hiểm này, tiêu chuẩn lựa chọn nhân viên tham gia đội thám hiểm của phía Trung Quốc rất cao, mà dưới bối cảnh chính trị lúc đó, người muốn một mình nuốt chửng kho báu chắc chắn phải có thể lực đứng đằng sau không thể coi thường, chắc chắn không thể là ý tưởng đột phá của một người!”

Nghe Hàn Giang phân tích xong. Đường Phong nói tiếp: “Anh nói luôn là người

của Mã Xương Quốc cho xong.”

"Đúng! Tôi nghĩ như vậy đó, trước khi chết, Stephen đã nói với chúng ta rằng, người bám đuôi đoàn thám hiểm, thừa cơ hành động chính là Mã Xương Quốc, người đổ nước sinh hoạt của đội thám hiểm đi cũng chính là Mã Xương Quốc, vậy thì tôi hoàn toàn có lý do để tin rằng, ý đồ lôi kéo Misha phán bội cũng chính là Mã Xương Quốc, thậm chí một trong hai gã đó cũng chính là Mã Xương Quốc!" - Hàn Giang, nói một tràng.

"Mặc quần áo Tôn Trung Sơn? Lại còn cả áo ghi lê?" - Đường Phong truy hỏi Hàn Giang.

Hàn Giang ngẫm nghĩ: "Tôi nghĩ, chính cái gã mặc áo ghi lê đeo kính đen có

súng và hung tợn chính là Mã Xướng Quốc hồi trẻ!”

Đường Phong cũng gật gù: “Nhưng anh có đề ý thấy không, tại sao họ lại chọn Misha? Phải nhớ rằng trong đội thám hiểm có mấy chục người, chuyên gia trên các lĩnh vực, đặc biệt là tình hình của phía Nga lúc đó, Mã Xướng Quốc nắm rõ như lòng bàn tay.”

“Không phải Misha đã nói trong thư rồi đấy thôi?”

Trước đó họ đã điều tra tình hình của đội thám hiểm, biết Misha là học giả trẻ nghiên cứu lịch sử Trung Quốc, đặc biệt là lịch sử Tây Hạ, bởi vậy mới đề nghị lôi kéo Misha nhập hội!”

“Nhưng họ làm cách nào để điều tra tình

hình của đội thám hiểm? Ban nãy anh vừa nói tổ chức của đội thám hiểm năm đó rất chặt chẽ, hơn nữa lại luôn được bảo mật! Mã Xương Quốc, một đặc vụ trốn chui trốn lủi của cục bảo mật, liệu ông ta biết được bao nhiêu nội tình của đội thám hiểm? Làm sao ông ta biết được Misha là học giả trẻ phía Liên Xô chuyên nghiên cứu lịch sử về Tây Hạ?” Câu hỏi của Đường Phong khiến Hàn Giang cứng họng, mãi lâu sau, Hàn Giang mới từ từ thốt ra từng từ một: “Đội... thám... hiểm... có... nội... gián!”

9

Câu nói của Hàn Giang khiến cả ba người đều trở nên trầm tư, mãi lâu sau, Lương Viện mới hỏi lại Hàn Giang:

"Nhưng tất cả mọi người trong đội thám hiểm đều chết hết cả rồi."

Cả Đường Phong và Hàn Giang đều cùng lúc nhìn Lương Viện, cô bị ánh mắt của hai người họ làm cho sồn cả da gà nên giận dữ hỏi: "Các anh... ý gì vậy? Hai người nghi ngờ ông nội em là nội gián?"

"Không! Ông nội cô là người bị hại!" - Hàn Giang nói.

"Vậy thì hai người nghi ngờ Makarov?" - Lương Viện hỏi lại.

"Lão Mã không những là người bị hại. mà cũng đã tôi luyện thành thép rồi!" - Đường Phong nói.

"Vậy các anh nói xem đó là ai? Không phải là Misha chứ?"

"Đương nhiên không phải là Misha, nội

gián có khi cũng đã cùng đội thám hiểm bỏ mạng trên sa mạc rồi. Từ bức thư của Misha cho thấy, người đeo kính, mặc bộ Tôn Trung Sơn rất khả nghi, hình như người này rất am hiểu doanh trại, anh ta biết rõ Misha ở trong căn lều nào.” - Hàn Giang nói.

“Van còn một khả năng rất lớn, chính là phía Liên Xô có vấn đề!” - Đường Phong suy đoán.

“Ừm, tình hình bên đó chúng ta không rõ, nội bộ của KGB còn có thể xảy ra chuyện lớn như vậy, thì đội thám hiểm càng có thể xảy ra chuyện!” - Hàn Giang gần như khẳng định lại suy đoán của Đường Phong.

“Tạm thời chúng ta không quan tâm tới

tên nội gián đây nữa, tiếp tục đọc, đoạn thứ sáu Misha đã nói về một sự thật rất nghiêm trọng của đội thám hiểm: tuy lấy danh nghĩa là đội thám hiểm liên hợp, nhưng thật ra hai bên không hề hiểu rõ về nhau, cũng không tin tưởng lẫn nhau.” - Đường Phong tiếp tục phân tích. “Điều này cũng không kỳ lạ, Misha và đội thám hiểm Liên Xô vốn dĩ là muốn đơn phương tới nghiên cứu. Tuy gọi là đội thám hiểm liên hợp, nghe có vẻ to tát, nhưng thực ra chỉ là tạm thời tập hợp, lắp ghép lại, mọi người đều không hiểu nhau, cũng không tin tưởng đối phương. Đây cũng có thể là một trong

những lý do sau

này đội thám hiểm bị tan rã.” - Hàn Giang nói.

Đường Phong gật gù: “Đoạn cuối cùng Misha đề nghị ông Lương giúp ông điều tra tung tích của hai người đàn ông đó ở Trung Quốc, rõ ràng ông Lương đã không thể hoàn thành được nhiệm vụ này.”

Bức thư Đường Phong vô tình phát hiện ra đã giúp họ làm sáng tỏ được bao nhiêu vấn đề, nhưng cũng khiến họ thức trắng cả đêm. Lương Viện đã chìm trong giấc ngủ, Hàn Giang tựa vào cửa xe vừa ngủ gật vừa canh gác, Đường Phong nằm trong túi ngủ, trần trọc mãi vẫn không ngủ được. Nửa thế kỷ trước, chính tại đây, chính tại khu rừng hồ dương này rất

cuộc đã xảy ra bao nhiêu chuyện ỉy kỳ khủng khiếp, cuối cùng dẫn tới việc đội thám hiểm tan tác. Hạng Hải Mật Thành vốn càng lúc càng gần lại có biết bao nhiêu điều bí ẩn, khiến cho bao nhiêu người vì nó mà ngày đêm trăn trở.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 12

Khuôn mặt bị đánh cắp

Anh nhẹ nhàng gỡ mặt nạ của người đàn bà ra; vào giây phút đó, tim Đường Phong đang đập bỗng khựng lại, mắt anh mở to nhìn chăm chăm cảnh tượng trước mắt: phía dưới chiếc mũ cao cao của

người đàn bà, chẳng có gì cả, đằng sau mặt nạ trống rỗng. Không có khuôn mặt!

1

Một chuỗi âm thanh kỳ lạ vọng lại, bắt đầu là tiếng cát lạo xạo, sau đó là tiếng gió. Dần dần, tiếng gió mang theo cả tiếng nhạc, tiếng nhạc đó hình như rất xa xôi. Đường Phong từ từ mở mắt ra, dỏng tai nghe ngóng, đó là tiếng nhạc rất vui vẻ, tiếng sáo ngọt ngào, tiếng đàn tỳ bà du dương, rồi cả tiếng trống vô cùng ào nhập, và hình như còn nghe cả thấy tiếng hát của phụ nữ. Cảnh tượng âm nhạc vui vẻ này khiến Đường Phong say sưa nghe...

Đột nhiên, những âm thanh đó chuyển điệu, Đường Phong giật bản mình, bởi vì

âm thanh đó bỗng trở nên rất sâu thẳm, tiết tấu cũng chậm hơn. Đường Phong muốn

chui ra khỏi túi ngủ để nhìn xem rốt cuộc là tiếng nhạc từ đâu bay tới; nhưng anh bỗng nhớ ra: sâu thẳm trên sa mạc Gobi hoang vu không một bóng người, thế này thì lấy đâu ra tiếng nhạc? Lúc này, tiếng nhạc sâu thẳm đó bỗng trở nên kỳ dị, dường như có một con quái thú hung ác đang ăn mình trong đó. tiếng nhạc quái dị càng lúc càng vang vọng, càng lúc càng mãnh liệt hình như muốn nuốt chửng tiếng nhạc sâu thẳm đó.

Đường Phong lại nhắm mắt lại, im lặng lắng nghe tiếng nhạc đó. Anh đã nhận ra nơi tiếng nhạc vọng ra, hình như là ở

phía tây rừng hồ dương, nhưng anh không thể phán đoán tiếng nhạc này còn cách mình bao xa.

Hình như tiếng nhạc đã càng lúc càng gần, Đường Phong căng thẳng chạm vào con dao găm. Anh vớ lấy con dao, phát hiện bàn tay nắm lấy con dao đang run rẩy, cơ thể mình cũng đang khẽ run lên. Nhịp tim Đường Phong bắt đầu tăng tốc, tiếng thở cũng gấp gấp hơn. Anh thu hết can đảm chui ra khỏi túi ngủ, trong bóng đêm,

Đường Phong cầm dao và căng thẳng nhìn chằm chằm về phía phát ra tiếng nhạc.

Không sai, tiếng nhạc quái dị này vọng ra từ phía tây rừng hồ dương, nhưng

Đường Phong nhìn sang hướng tây lại không thấy chút ánh sáng nào cả. Anh không dám bật đèn pin lên, vì sợ rằng sẽ trông thấy cảnh tượng đáng sợ. Tiếng nhạc càng lúc càng gần, Đường Phong bước nhanh vài bước; tới mép rừng hồ dương, anh vịn vào một thân cây hồ dương có hình thù kỳ dị, lặng lẽ chăm chú nhìn về hướng tây. Lúc này tiếng nhạc đột nhiên nhỏ hẳn đi, Đường Phong ngẩng lên nhìn bầu trời đêm, một vầng trăng sáng xuyên qua mây đen soi rọi ánh trăng xuống mặt đất. Đường Phong mượn ánh trăng để quan sát hướng tây lần nữa. Không thấy bóng người, còn tiếng nhạc hình như cũng càng lúc càng xa dần. Đường Phong thắp thoáng trông thấy rất

nhều đồi cát cao to, hình dạng của chúng kỳ dị. nhấp nha nhấp nhô...

Đột nhiên, Đường Phong cảm thấy phía sau mình có tiếng gió, hình như có ai đó đang ở sau lưng, Hàn Giang? Lương Viện? Không kịp nghĩ ngợi lâu, anh quay ngoắt người lại, không có Hàn Giang, cũng không có Lương Viện, thậm chí đến cả xe và túi ngủ của họ cũng không thấy đâu nữa. Lẽ nào mình đã đi rất xa? Không thể, rừng hồ dương chỉ to bằng chùng này... đúng lúc Đường Phong đang suy nghĩ mông lung thì tiếng gió bắt đầu nổi lên. Đây là một trận cuồng phong kỳ dị. Cuồng phong mang theo cát vàng, cuốn tung lá bay trong rừng hồ dương. Đường Phong không ngờ trong rừng hồ

dương lạ' có nhiều lá rụng như vậy. Đúng lúc Đường Phong kinh ngạc thì “pằng” một tiếng, một tia lửa lóe sáng đỏ rực trong màn đêm, cũng chiếu sáng cả rừng hồ dương. Đường Phong vẫn chưa trông thấy Hàn Giang và Lương Viện, nhưng lại trông thấy người đàn bà đeo mặt nạ đó. Giống hệt như trên tảng đá lúc ban sáng, áo choàng diêm lệ, chiếc mũ cao cao, trang phục của một người đàn bà quý tộc Đẳng Hạng, lại còn cả ánh sáng lấp lánh của chiếc mặt nạ quái dị bằng kim loại! Người đàn bà từ sâu trong rừng hồ dương bước ra. Đường Phong cảm thấy kỳ lạ, ban ngày trông rừng hồ dương này không to lắm, vậy mà lúc này lại trở nên mênh mông, rậm rạp. Người

đàn bà đeo mặt nạ bước đi ung dung?, tư thế quý phái, chậm rãi hướng về phía Đường Phong. Tiếng nhạc quái dị đó lại lần nữa vang lên, càng lúc càng gần, càng lúc càng to, giống như một đội quân nhạc công hùng hậu đang từ trong sa mạc tiến ra.

2

Người Đường Phong bắt đầu run lên bần bật, anh bị một cảm giác khủng khiếp và kỳ dị bao vây. Theo phản xạ, anh lùi lại và không thể phân biệt được phương hướng. Xung quanh đều là rừng hồ dương, ra khỏi rừng hồ dương là sa mạc Gobi còn đáng sợ hơn. thì lấy đâu ra đường có thể rút lui? Lúc này, người đàn bà đeo mặt nạ dừng lại, đứng tại nơi

cách Đường Phong khoảng năm mét, im lặng nhìn anh. Đường Phong tựa lên một thân cây hồ dương có hình thù kỳ dị, và cứ như vậy hai người mắt đối mắt tới hai phút đồng hồ, rồi người đàn bà đó bắt đầu lên tiếng: “Tại sao anh lại sợ?”

“Tôi... tôi không sợ!” - Đường Phong ra vẻ trấn tĩnh.

"Không sợ? Vậy tại sao tay anh đang cầm vũ khí lại run rẩy thế kia?"

“Á?” - Đường Phong giật thót tim, con dao găm đang cầm trên tay rơi xuống đất, anh không biết có nên nhặt nó lên hay không.

“Ta thật sự khiến anh cảm thấy sợ hãi sao?” - Người đàn bà đeo mặt nạ lại hỏi tiếp.

“Bà... bà là người, hay... hay là u hồn?” - Đường Phong run rẩy hỏi lại.

"U hồn? Ha ha..." - Người đàn bà đó cười điên dại, cười tới nỗi Đường Phong sờn da gà. Cười xong, người đàn bà hỏi lại Đường Phong: “Anh nói xem ta là người, hay là u hồn?”

“Nếu bà... bà là người thì tại sao phải đeo mặt nạ?”

- Đường Phong định giơ tay phải lên chỉ vào chiếc mặt nạ kỳ dị. nhưng cánh tay vẫn cử động mà không sao nhấc lên được.

Lúc này, ven rừng hồ dương xuất hiện những đốm sáng, rồi ánh sáng càng lúc càng sáng rõ; âm nhạc kỳ dị cũng trở nên vui vẻ. tiếng trống rộn ràng lại vang lên,

bên ngoài rừng hồ dương hình như có người đang nhảy múa. nhưng Đường Phong lại nhìn không rõ tình hình ngoài đó.

“Chàng thanh niên, cậu muốn biết tại sao ta lại đeo

mặt nạ không?” - Người đàn bà vừa nói vừa chậm chậm bước tới.

“Muốn... nhưng bà...” - Đường Phong vừa muốn biết đáp án, nhưng lại cảm thấy hoảng sợ.

Người đàn bà áp sát Đường Phong, anh định lùi lại, nhưng phía sau chính là cây hồ dương có hình thù quái dị đó, nên không còn chỗ để lùi. Người đàn bà đứng lại cách chỗ Đường Phong khoảng một mét, gần như đối mặt với Đường

Phong đứng dưới cây hồ dương. Đường Phong đã cảm thấy mùi của sự chết chóc, nhưng anh bỗng mất tự chủ mà vươn thẳng người dậy, bước lên phía trước nửa bước. Anh không biết sức mạnh nào đã thu hút anh, mùi của chết chóc, âm nhạc vui vẻ, hay là chiếc mặt nạ kỳ dị đó?

“Nào, đến đây!” - Người đàn bà khẽ gọi Đường Phong.

Đường Phong lại mất tự chủ nên bước tiếp lên phía trước nửa bước, tới phía trước chiếc mặt nạ của người đàn bà. Nhìn chiếc mặt nạ kỳ dị này, Đường Phong có cảm giác dường như tim mình đã ngừng đập, toàn thân cứng đờ. Trên mặt nạ có hai cái lỗ, đó là vị trí mắt của

người đàn bà. Đường Phong muốn nhìn rõ đôi mắt của bà ta, nhưng... nhưng hai cái lỗ đó giống như động không đáy, sâu thăm thẳm!

Đồng tử của Đường Phong lập tức mở to, tại sao... tại sao lại không nhìn thấy mắt của người đàn bà? Đường Phong định mở miệng, nhưng miệng há được một nửa cũng không thốt ra được chữ nào; còn đôi tay cứng đờ của anh lại giơ thẳng lên một cách bất thường, rồi đặt vào chiếc mặt nạ của người đàn bà.

Đường Phong có cảm giác cánh tay đó đã không còn thuộc về mình nữa rồi, anh hoàn toàn không thể điều

Khiến được đôi tay mình. Anh cố buộc mình phải tập trung suy nghĩ, giành lại

đôi tay, nhưng đều vô ích. Anh cảm nhận rõ ràng ngón tay mình đã chạm vào chiếc mặt nạ lạnh lẽo, nhưng không sao điều khiển được đôi tay. Anh nhẹ nhàng gỡ chiếc mặt nạ của người đàn bà ra. Vào giây phút đó, tim Đường Phong bỗng ngừng đập, anh mở to mắt nhìn chằm chằm cánh tượng không thể ngờ trước mắt: phía dưới chiếc mũ cao cao của người đàn bà. Chẳng có gì cả, phía sau mặt nạ trống trơn. Thế nhưng Đường Phong lại trông thấy rõ áo choàng diêm lệ của người đàn bà hiện ra những đường cong, thế... thế này là thế nào?

Đường Phong hoảng hốt lùi lại phía sau, cánh tay hình như đã trở về cơ thể. Lúc này, chiếc mặt nạ đang ở trong tay anh,

nhưng anh lúng túng không biết làm thế nào, chỉ nhìn người đàn bà, hoặc có thể nói rằng nhìn chằm chằm chiếc áo choàng của người đàn bà đó. Giọng người đàn bà lại vang lên: “Chàng thanh niên, có biết tại sao ta lại đeo mặt nạ không?”

"Bà... bà là u hồn..." - Rốt cuộc Đường Phong cũng thốt ra câu này.

"Không, đó là bởi vì đã có người lấy trộm khuôn mặt của ta!" - Giọng nói vẫn vang lên từ phía sau người đàn bà, nhưng Đường Phong không thể nhìn thấy giọng nói của người đàn bà này phát ra từ đâu.

"Ăn cắp... mặt?" - Đường Phong lại lùi lại phía dưới cây hồ dương.

"Đúng vậy, vì thế mà ta đành phải đeo

mặt nạ. Được rồi, chàng thanh niên, trả mặt nạ cho ta đi!” - Người đàn bà vừa nói vừa đi về phía Đường Phong. Không! Lần này Đường Phong để ý thấy người đàn bà hình như bay tới, lẽ nào trong chiếc áo choàng diêm lệt của bà ta cũng không có cơ thể?

“Không bà.... bà đừng lại đây!” - Đường Phong ngạt thở tựa lên thân cây hồ dương. Người đàn bà đã xông tới trước mặt Đường Phong, nhấc cánh tay phải của bà ta lên, giống như ban sáng trên Hắc Thạch. Đường Phong có cảm giác lồng ngực mình như bị thứ gì đó xuyên thấu, một cơn đau thấu tận xương tủy. Sau đó, đôi tay lại lần nữa không tuân theo sự điều khiển, mà tự nhấc chiếc mặt nạ lên,

cung kính trả lại chiếc mặt nạ cho người đàn bà.

3

Thừa lúc người đàn bà đeo lại chiếc mặt nạ, Đường Phong định bỏ chạy. Anh không thể chịu đựng được nữa, không thể chịu được rừng hồ dương này và mọi thứ ở đây! Nhưng Đường Phong vừa định quay người đi thì cảm thấy cơ thể mình bị thứ gì đó trói buộc, nên không thể cử động được. Anh cúi xuống nhìn, một cánh tay cong queo, khô quắt, không có chút sắc máu - đây là một cảnh tượng vừa xa lạ vừa quen thuộc, đầu óc Đường Phong lập tức nhận ra: xác khô!

Đường Phong muốn nổ tung, tiếng nhạc bên tai từ hân hoan lại chuyển thành sầu

thảm. Đường Phong bỗng phát hiện ra những thân cây dị dạng trong rừng hồ dương bắt đầu thay đổi, từ từ, chậm chậm, từng thân cây hồ dương biến thành từng cái xác khô khủng khiếp. Đường Phong không dám quay đầu lại. anh cảm giác thấy phía sau lưng đang có vô số những cánh tay của xác khô vươn về phía mình... còn người đàn bà trước mặt đeo mặt nạ lên, lộ ra điệu cười dị dạng. Đúng! Đường Phong trông thấy người đàn bà đeo mặt nạ đang cười mình, chiếc mặt nạ lạnh lẽo trong tích tắc đã biến thành khuôn mặt đàn bà. sao... sao lại như vậy được?

Nhưng tất cả những thứ này rõ ràng đang xảy ra trước mắt Đường Phong. Anh hét

lên một tiếng và tỉnh dậy. Xung quanh vẫn yên tĩnh, anh phát hiện ra mình lại vừa nằm mơ thấy ác mộng. Nhưng lúc này, phía đông đã hửng sáng. Đường Phons lắc mái đầu nặng trĩu, anh bỗng nhớ ra nửa đêm sau đáng nhẽ tới lượt mình canh gác, nhưng giờ thì trời sắp sáng rồi, sao Hàn Giang lại không gọi mình dậy?

Một cảm giác bất an trào dâng trong lòng Đường Phong, anh vội vàng ngồi dậy. Chiếc túi ngủ bên cạnh trống trơn, không thấy Hàn Giang, anh cẩn thận kiểm tra lại, hình như chiếc túi ngủ đó chưa được sờ đến. Phóng tầm mắt ra xa, thấy mình vẫn ở trong rừng hồ dương, nhưng không thấy người đàn bà đeo mặt nạ đâu nữa.

cũng không nghe thấy âm thanh quái dị.
Lòng Đường Phong bỗngga trùng xuống,
Hàn Giang và Lương Viện đâu?

Đường Phong chui ra khỏi túi ngủ, mở
cửa xe ra, thấy Lương Viện đang nằm
trong xe ngủ ngon lành, lúc này anh mới
yên tâm trở lại. Hàn Giang đâu? Đường
Phong vòng sang bên kia xe, phát hiện
thấy Hàn Giang đang ngồi bệt ra đất, tựa
lưng vào xe mà ngủ say tít. Nhưng điều
khiến Đường Phong cảm thấy kỳ lạ là
Hàn Giang vốn ngáy như sấm, mà lúc
này lại chẳng có âm thanh gì cả, ngủ
ngoan như một đứa trẻ!

Đường Phong bước tới, đá đá vào Hàn
Giang: “Này! Này! Tỉnh dậy, tỉnh dậy,
đến lúc thay ca rồi!”

“Thay ca?!” - Hàn Giang tỉnh táo lại.

“Anh hay quá, trong lúc trực đêm mà lại ngủ tít thò lò, vậy mà cũng qua được sát hạch cơ đấy!”

“Sao... sao tôi lại ngủ quên mất nhỉ?” - Hàn Giang cũng rất ngạc nhiên, “Giờ là mấy giờ rồi?”

“Trời sắp sáng rồi!”

“Xời, trời sắp sáng rồi cậu mới tới thay ca?” - Hàn Giang tức giận trách.

“Phí lời, lần nào cũng là anh đến gọi tôi, ai biết được lần này eh cũng ngủ mất. Ha ha, lần sau anh đừng có nói tôi nữa đấy nhé!” - Đường Phong có lý nên không chịu buông tha.

“Kể cả tôi có ngủ say đi chăng nữa. thì cậu cũng phải dậy sớm một chút để aọi

tôi dậy chứ. Cậu có biết nếu buổi đêm có người tới tấn công trộm chúng ta thì hậu quả sẽ thế nào không?” - Hàn Giang tức tối.

“Thôi đi, ở cái nơi quái quỷ này thì đừng tưởng thật như thế, xem ý trời thế nào thôi!” - Đường Phong không buồn bận tâm tới thử mà Hàn Giang gọi là nguy hiểm.

“Mẹ kiếp, có lẽ cũng phải chờ xem ý trời thế nào, tôi... tôi lần này làm sao thế nhỉ? Từ trước tới nay đều không thể phạm sai lầm vớ vẩn thế này được, đã ngủ quên trong lúc trực đêm. lại còn ngủ quá muộn. Tất... tất cả những điều này sao lại xảy ra nhỉ...” - Hàn Giang bắt đầu lẩm bầm. giống như đang nhớ lại.

Tiếng tranh luận của hai người khiến Lương Viện tỉnh giấc, cô mở cửa xe ra, dụi dụi mắt, ngáp một cái: “Hai anh mới sáng sớm đã cãi cọ gì vậy? Làm em tỉnh cả ngủ rồi đấy!”

“Hừm, đại tiểu thư của tôi ời, em ăn ngon ngủ kĩ quá!” - Đường Phong nói không chút hòa khí.

"Đúng vậy! Em ngủ rất ngon, lẽ nào không tốt sao?" - Lương Viện chớp chớp đôi mắt to tròn, nhìn Đường Phong, "Hơn nữa... hơn nữa em còn nhớ là, đêm qua em đã nằm mơ!".

“Mơ?!” - Đường Phong và Hàn Giang cùng ngạc nhiên thốt lên.

“Mơ thì sao?” - Lương Viện không hiểu

tại sao Đường Phong và Hàn Giang lại ngạc nhiên đến vậy.

“Tôi nhớ ra rồi, tôi cũng nằm mơ, một giấc mơ rất dài, thảo nào tôi ngủ một mạch tới tận khi trời sáng!” -

Hàn Giang tranh nói trước.

“Gì cơ? Hai người đều nằm mơ?” -

Đường Phong

ngạc nhiên.

“Sao? Anh cũng nằm mơ à?” - Hàn Giang và Lương Viện cùng quay về phía Đường Phong.

“Đúng vậy, anh lại nằm mơ thấy ác mộng! Anh nằm mơ...mơ thấy người đàn bà đeo mặt nạ!”

“A..- Lương Viện và Hàn Giang gằn như

cùng lúc

thốt lên, “Tôi cũng mơ thấy người phụ nữ đeo mặt nạ!”

“Sao... sao lại thế được? Cả ba chúng ta đều mơ thấy người đàn bà đeo mặt nạ đó ư?” - Đường Phong vô cùng ngạc nhiên.

“Nhưng... nhưng... nhưng em không nằm mơ thấy ác mộng!” - Lương Viện chân chừ nói.

"Không phải ác mộng?" - Đường Phong ngạc nhiên, lập tức quay sang Hàn Giang: “Thế còn anh?”

“Tôi...” - Hàn Giang vịn vào thân xe. Chau mày. hình như đang nhớ lại, nhưng hình như dáng vẻ lại rất đau khổ. Mãi lâu sau, Hàn Giang mới mở miệng: “Hiện giờ đầu tôi đau như búa bổ, nhớ ra rồi,

cơn ác mộng đêm qua rất đáng sợ. Lúc ban đầu, tôi phi xe như bay trên sa mạc, truy đuổi chiếc Grand Cherokee màu đen, giống hệt như những gì chúng ta gặp hôm qua, nhưng kỳ lạ ở chỗ, đoạn đường đó rất dài, rất dài!”

Hàn Giang cố ý dùng hần vài từ “rất dài” khiến Đường Phong nổi cáu: "Rất dài, rất dài, rất dài nghĩa là sao?"

""Nghĩa là rất dài, rất dài, rất dài, rất dài!" - Hàn Giang lại thốt ra bốn từ “rất dài”.

“Mẹ kiếp, anh có thể cụ thể hơn được không?” “Tôi không biết cụ thể là dài đến đâu, phải chăng tất cả thời gian nằm mơ của tôi đều dùng để truy đuổi trên sa mạc mênh mông, không bờ bến. Tôi cũng

khôna biết mình đã truy đuổi mất bao nhiêu thời gian trên sa mạc Gobi, nhưng cũng không đuổi kịp chiếc Grand Cherokee đó, hai chiếc xe luôn cách nhau mười mấy mét. Cuối cùng chúng ta đã tới Hắc Thạch, người đàn bà đeo mặt nạ đó lại xuất hiện. Bà ta đứng trên một tảng đá đen cao lớn, giơ tay phải về phía chúng ta, sau đó trên sa mạc bỗng bốc cháy ngàn ngọn lửa...”

"Nghĩa là anh đã mơ thấy cảnh tượng sáng hôm qua?" “Không, không giống!” - Hàn Giang có vẻ rất kích động, "Lần này lửa cháy ngàn ngọn lửa bao vây tôi, tôi lái xe vượt qua bức tường lửa đó, kết quả người phụ nữ đeo mặt nạ đó đứng sừng sừng trước mũi xe. Nếu không phanh xe

kịp thì tôi đã đâm phải bà ta rồi. Tôi thậm chí... thậm chí còn có thể trông rõ chiếc mặt nạ trên mặt bà ta, chiếc mặt nạ đó hình như đang cười tôi. Đúng là bà ta, chính là người đàn bà đeo mặt nạ đó đã cười tôi. Tôi không hiểu bà ta làm cách nào mà trong nháy mắt đã từ trên tầng đá đen lại xuất hiện trước mũi xe tôi, nhưng phản xạ được sống đã thôi thúc tôi không để bà ta nhấc tay phải về phía mình. Đúng khoảnh khắc bà ta giơ tay phải lên, tôi đã đạp mạnh chân ga, lùi xe lại, sau đó lao về phía người đàn bà đó. Tận mắt tôi trông thấy chiếc xe đâm vào người đàn bà đeo mặt nạ, nhưng... nhưng bà ta vẫn bình yên vô sự, rồi lại xuất hiện trước mặt tôi.”

“Anh đâm thật chứ? Mắt không bị hoa
đấy chứ?”

Đường Phong ngạc nhiên hỏi.

“Tôi chắc chắn, tôi dám bảo là đã đâm
trúng. Nhưng trong, chớp mắt người đàn
bà đó lại xuất hiện trước mặt tôi, khiến
tôi không kịp phản ứng, rồi bà ta lai giơ
tay phải lên, và ngay sau đó xe của tôi
chìm trong biển lửa. Tôi vội vàng nhảy
khỏi xe, sau đó xe lập tức nô tung, tôi
thoát được ra ngoài, lếch thếch ngồi bệt
ra đất. Lúc này, người đàn bà đeo mặt nạ
lại xuất hiện trước mặt tôi. Tôi bắt đầu
tức giận, không đợi bà ta giơ tay lên. tôi
liền ra tay trước với bà ta, nhưng kết quả
tôi chẳng đánh trúng gì cả, ngược lại do
tâm lý bất ổn nên đã ngã sõng xoài.

Tôi ngòì dậy và phát hiện ra chiếc mặt nạ đó quả thật đã biến đổi, nó cười tôi; tôi lại lao tới, kết quả vẫn vô không khí.
Mấy lần như vậy, tôi sức cùng lực kiệt, ngòì bệt ra đất, tôi gào lên với bà ta: ‘Bà là ai?’ Người đàn bà ấy không nói gì, chỉ cười tôi, đó là kiểu cười kỳ quái và dị dạng. Tôi liền hét lên vài tiếng, người đàn bà đó vẫn không nói. Tôi lại càng tức giận, định đứng lên, nhưng phát hiện toàn thân mình không còn chút sức lực, không thể đứng dậy được. Đúng lúc này, tôi trông thấy... trông thấy người đàn bà đeo mặt nạ khẽ giơ tay phải lên, sau đó tôi bị lừa cháy bùng bùng bao vây..

“Sau đó thì sao?” - Lương Viện sốt ruột hỏi.

"Sau đó? Sau đó tôi bị cái tên tiểu tử Đường Phong này gọi dậy. Kể cũng thật kỳ lạ, tôi chưa từng bao giờ sơ xuất như vậy đâu, hơn nữa cũng rất ít khi mơ thấy ác mộng, lần... lần này sao thế nhỉ?"

"Lại còn trách tôi, nếu tôi mà không gọi anh dậy thì anh đã bị lửa địa ngục thiêu chết rồi!"

“Lửa địa ngục?” - Hàn Giang bỗng nhiên nhớ ra gì đó, “Đúng rồi, lúc tôi và người đàn bà đeo mặt nạ đó mặt đối mặt. tôi nhớ rõ là trên chiếc mặt nạ kim loại kỳ dị đó có hai cái lỗ, ở vị trí mắt, nhưng tôi không thể nào nhìn thấy mắt của người đàn bà đó!”

“Bởi vì bà ta vốn không có mắt!” - Đường Phong nói.

"Gì cơ? Không có mắt?" - Hàn Giang và Lương Viện đều kinh ngạc.

"Không những không có mắt mà còn không có cả mặt nữa!" - Vậy là Đường Phong liền kể lại cơn ác mộng của mình cho Hàn Giang và Lương Viện nghe.

5

"Khuôn mặt bị đánh cắp? Cách nói này của anh

kỳ lạ thật đấy, tại sao tôi sống chết hỏi người đàn bà đó nhưng bà ta không chịu mở miệng, vậy mà bà ta lại nói chuyện với cậu lâu như vậy ư?" - Hàn Giang nghe xong giấc mơ của Đường Phong, cũng cảm thấy quá ly kỳ.

"Đúng là rất ly kỳ, nhưng mọi việc trong mơ tôi đều nhớ rất rõ!" - Đường Phong

khẳng định.

“Khuôn mặt bị đánh cắp?” - Hàn Giang hình như đang suy tư. Mãi lâu sau, Hàn Giang đột nhiên vỗ Đường Phong một cái: “Giấc mơ đó của cậu làm tôi nhớ tới một người.”

“Người nào?”

“Hôm qua không phải cậu nói rằng người đàn bà đeo mặt nạ đó rất có thể là hoàng hậu Một Tạng phải không?”

“Ừm, nhưng đó chỉ là cảm giác của tôi thôi, lẽ nào hoàng hậu Một Tạng sống lại rồi?” - Đường Phong vé không mấy tự tin.

“Cậu còn nhớ bộ hài cốt trong tượng Phật không?”

Chính là bộ hài cốt mà chúng ta đem về

từ Saint Petersburg...” - Hàn Giang đột nhiên nhắc tới bộ hài cốt đó.

“Dĩ nhiên là nhớ, giáo sư Trần và Tiêu Lô cũng vì nó mà mất mạng, đương nhiên hiện giờ anh vẫn bị tình nghi là người đã giết hại Tiêu Lô, khà khà!” - Đường Phong cười Hàn Giang.

“Thôi đi, đừng nói linh tinh nữa, đồn thổi vớ vẩn. Tymoshenko từng kể với cậu rằng bức tượng đó được Kozlov phát hiện ra trong đại Phật tháp tại Hắc Thủy Thành năm 1909!”

"Đúng vậy, chính nhờ khám phá gây chấn động đó nên nó đã được Tymoshenko gọi là ‘Tòa tháp vĩ đại’!”

“Sau đó các học giả người Nga đã phát hiện thấy hài cốt trong bức tượng, rồi

theo như suy luận và phán đoán của Ivanovich Ivanov thì rất có thể bộ xương này chính là của hoàng hậu Một Tạng. Trong khoảng thời gian đó, hài cốt và xương sọ bị tách rời nhau một thời gian, khi chúng ta đem bộ hài cốt về Bắc Kinh để Trần Tử Kiến giám định thì giáo sư Trần đã từng nghi ngờ rằng: xương sọ và hài cốt không của cùng một người!

“Đúng! Lúc đó kết quả mà giáo sư Trần giám định ra là, tuổi của bộ xương lớn hơn tám đến mười tuổi so với xương sọ.”

“Tuy lúc đó chúng ta cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng không nghĩ ngợi nhiều, cho rằng lúc ở Nga, nó đã bị người ta đặt nhầm. Rồi tiếp theo đó, giáo sư Trần đã chết một cách bí ẩn, sau đó Tiểu Nô

cũng...” Hàn Giang đang nói bỗng im bặt.

“Bây giờ nghĩ lại, rất có thể Misha và những học giả đó không phải đặt nhầm. Vậy thì chỉ có một cách giải thích duy nhất, bộ hài cốt mà Koxlov phát hiện thấy trong Hắc Thủy Thanhfnawm 1909 vốn dĩ đã như vậy, Xương người và xương sọ vốn của hai người đàn bà khác nhau.”

“Hơn nữa tuổi của hai người chắc là cách nhau từ tám đến mười tuổi, đều là hai người phụ nữ Đảng Hạng thời kỳ đầu Tây Hạ.” Hàn Giang bổ sung.

“Đúng, chắc là vậy!”

“Nếu đúng như vậy thì ai mới là hoàng hậu Một Tạng đích thực đây?” Hàn

Giang nhìn Đường Phong nói.

Mắt Đường Phong sáng lên “ Anh đang nghi ngờ...”

“Tạm thời không bàn tới việc chúng ta bị ảo giác hay nằm mơ. Nếu như người đàn bà đeo mặt nạ đó chính là hoàng hậu Một Tạng, vậy tại sao bà ta lại xuất hiện trên sa mạc Gobi này? Theo như suy luận logic chặt chẽ và căn trọng của chúng ta từ trước tới nay thì những gì tôi vừa nói ban nãy, thực chất rất khó trở thành sự thật. Nhưng tất cả những điều này lại rất trùng hợp: Hài cốt của hai người phụ nữ khác nhau bị bịt kín trong bức tượng, người đàn bà quý tộc Đảng Hạng đeo mặt nạ bị đánh cắp khuôn mặt, tôi không thể không cùng nghĩ tới hai việc này liên

quan tới nhau!” hàn Giang chau mày hướng tầm mắt ra xa.

6

Sau một hồi trầm ngâm, Đường Phong bỗng nghe thấy Lương Viện liên tục lẩm bẩm: “Tại...tại sao lại như vậy?”

“Em nói gì vậy?” Đường Phong không hiểu Lương Viện định nói gì.

“Đúng vậy, đại tiểu thư, không thế thì thế nào?”- Hàn Giang cũng truy hỏi.

“Hôm qua em ngủ rất say, rất sâu, cũng nằm mơ thấy một giấc mơ, nhưng lại không giống hai anh. Em không mơ thấy cảnh tượng khủng khiếp đó, giấc mơ của em rất yên tĩnh, rất bình yên, thậm chí... thậm chí rất ấm áp!”

“Yên tĩnh? Bình yên? Ấm áp! Em có mơ

thấy người đàn bà đeo mặt nạ đó không?” - Đường Phong mụ mị cả đầu óc.

“Em mơ thấy mà!” - Lương Viên đáp.

“Đại tiểu thư, cô bị sốt phai không, mơ thấy người đàn bà đeo mặt nạ mà vẫn yên tĩnh, bình yên. ảm áp? Đen tôi còn sợ chết khiếp nữa là!” - Hàn Giang cười nhạt.

“Đúng vậy, giấc mơ của em rất dài, em mơ thấy mình ở trong rừng hồ dương, dĩ nhiên không phải là trong khoảnh rừng hồ dương nhỏ này. Em mơ thấy rừng hồ dương rất rộng, rất đẹp. rừng hồ dương màu vàng. Bên cạnh rừng hồ dương còn có một con suối trong vắt, em ở trong một căn lều trắng như tuyết, sớm tinh mơ

lúc em tỉnh dậy thì nehe thấy âm thanh rất du dương...”.

Đường Phong ngắt lời Lương Viện: “Anh cũng nghe thấy nhưns âm thanh rất du dương, nhưng loáng một cái đã biến thành âm thanh kỳ dị.”

"Đừng ngắt lời em, nhưng của em chẳng biến đôi gi cả!" - Lương Viện hình như rất phẫn khích, lúc hồi tưởng lại, nét mặt cô còn tươi cười, "Âm thanh du dương đó hình như vọng ra từ ngoài căn lều.

Vậy là em định ra ngoài xem sao, nhưng em vừa nhảy xuống giường thì có người mang tới cho em sữa ngựa, hoa quả, thịt nướng và rất nhiều đồ ăn ngon khác. Em hỏi họ là ai đã mang tới những thứ này cho em, họ nói rằng đó là chủ nhân của

họ. Em không nghĩ ngợi nhiều, mà thường thức bữa ăn ngon đó đã. Đúng lúc em đang ăn say sưa thì người đàn bà đeo mặt nạ đó bước vào. Lúc đầu em cũng giật bản mình, bất giác lùi lại vài bước, nhưng người bà ta đã cười với em.”

“Mẹ kiếp, bà ta cũng cười với tôi, kết quả là người tôi bị cháy!” - Hàn Giang tức tối.

“Không, em không giống các anh. Em thấy bà ta cười rất đẹp. rất chân thành, tuy đeo mặt nạ nhưng em có thể cảm nhận phía sau đó là một khuôn mặt xinh đẹp cùng với nụ cười ngọt ngào.”

“Xời, cảm nhận của cô chắc chắn có vấn đề. đằng sau mặt nạ là một u hồn khủng khiếp!” - Hàn Giang nói không chút hòa

khí.

“Em tin vào cảm nhận của mình, nụ cười của bà ấy khiến mọi nỗi sợ hãi trong em đều tan biến, sau đó em và bà ấy đã ngồi xuống nói chuyện rất lâu.”

“Nói chuyện rất lâu? Nói gì vậy?” - Hàn Giang cười nhạt.

“Bà ấy hỏi em rất nhiều, hỏi em tên là gì, từ đâu tới. tới đây để làm gì?”

“Cô đều khai hết?” - Hàn Giang hỏi lại.

“Vâng!”

“Vậy bà ta có nói cho em biết bà ta là ai không?” - Đường Phong hỏi.

“Không nói, em có hỏi nhưng bà ấy chỉ nói rằng mình là chủ nhân của vùng đất này!” - Lương Viện đầy vẻ vô tội nhìn

vào Đường Phong.

"Thấy chưa, đúng là đàn bà con gái dễ bị lừa, bảo cô ấy nói gì là cô ta nói nấy!" - Điều bộ Hàn Giang dở khóc dở cười.

"Vậy em có thấy khuôn mặt bà ta phía sau mặt nạ không?"

Lương Viện lắc lắc đầu: "Không... nhưng... em có hỏi bà ấy tại sao lại đeo mặt nạ!"

"Bà ấy trả lời sao?"

"Bà ấy nói rằng, hỏi vì bà ấy đã mất đi dung nhan xinh đẹp nhất!"

"Mẹ kiếp, thế là gì? Già rồi không xinh đẹp nữa nên phải đeo mặt nạ ra ngoài dọa người khác à?" - Hàn Giang càng nghe càng thấy kỳ quái.

"Em cũng không hiểu bà ấy muốn nói gì!".

"Vậy trong mơ em nói chuyện với bà ấy lâu như vậy. toàn là em thao thao bất tuyệt nói một mình, thế còn bà ta nói gì với em?" - Đường Phong hỏi.

"Nói chứ, bà ấy nói em rất xinh, giống bà ấy hồi trẻ, bà ấy còn nói: nhìn em là biết ngay em là một cô gái có tâm hồn trong sáng."

"Xời, anh đã nói rồi mà, em đúng là một cô gái ngọc ngách. người ta vừa khen em xinh đẹp một cái là em tím cả mắt lên! Lại còn tâm hồn trong sáng, thế nào gọi là tâm hồn trong sáng? Như vậy tức là nói em ngọc đấy!" - Đường Phong châm chọc Lương Viện.

"Được rồi, được rồi, cậu còn tưởng thật chắc Đường Phona, đó chỉ là một giấc mơ thôi mà!" - Hàn Giang vội vàng khuyên can.

"Trong giấc mơ của em vốn dĩ là như vậy mà. Đúng rồi, em nói rằng em muốn tới Hạng Hải Mật Thành, người đàn bà đeo mặt nạ đó khuyên em không nên đi, bà ấy nói trên đường đi rất nguy hiểm, hơn nữa ở đó đã bị phá hoại nghiêm trọng, không còn huy hoàng từ lâu rồi."

"Đấy! Lại là một câu vô nghĩa, dĩ nhiên chúng ta biết đường đi tới đó rất nguy hiểm." - Đường Phong vẫn châm chọc Lương Viện.

Mặt Lương Viện ỉu xiu. Hàn Giang lại nói tiếp: "Không, ngược lại tôi thấy câu

nói đó của Lương Viện không vô nghĩa, rất có giá trị. Đường Phong, cậu có bao giờ nghĩ rằng người Đảng Hạng ở Mạn Hải Mật Thành thăm sát Thiên Hộ Trần nghĩa là gì không?"

"Nghĩa là gì?" - Đường Phong lập tức hiểu ý Hàn Giang, "Nghĩa là báo thù ác liệt hơn?"

"Ừm, kỵ binh Mông cổ từng quét dọc châu Á sao có thể nhẫn nhịn nỗi nhục này? Chắc chắn Hốt Tất Liệt sẽ phái đại quân tới chinh phạt trước. Từ những di tích mà chúng ta phát hiện được, cùng những chứng cứ năm được cho thấy: sau khi Tây Hạ vong quốc, người Đảng Hạng ở Mạn Hải Mật Thành vẫn kiên trì kháng chiến mấy chục năm, từ thời Oa Khoát

Đài cho tới tận thời Hốt Tất Liệt, nhưng kể từ sau đời Hốt Tất Liệt, vùng đất này gần như trở lại yên bình, không phát hiện thấy thêm di tích nào khác.”

Đường Phong nói tiếp lời Hàn Giang: “Điều đó cho thấy sau thời Hốt Tất Liệt, người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành đã diệt vong, thị trấn cũng rất có thể đã bị phá hủy, đã không còn huy hoàng như trước.”

“Vậy thì cậu nghĩ xem, khi Hốt Tất Liệt vừa mới lên ngôi Đại Hãn, người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật '['hành vẫn còn sức lực để thăm sát Thiên Hộ Trấn, vậy tại sao sau đó bỗng bật vô âm tín?”

“Chắc chắn là sau đó. người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành đã bị đại nạn diệt

vong, khiến họ không còn sức lực để viết lên lịch sử trên vùng đất này!”

“Tôi nghĩ đại nạn diệt vong sau này, chính là sự báo thù của đại quân triều Nguyên!”

Đường Phong ngẫm nghĩ về suy đoán của Hàn Giang rồi lắc đầu: "Tuy tôi cũng tán đồng với suy luận của anh, nhưng tại sao chỉ thấy Thiên Hộ Trấn bị thảm sát, mà lại không trông thấy một chút dấu tích nào về sự báo thù của đại quân Triều Nguyên! Nếu như Hốt Tất Liệt phái đại quân tới chinh phạt trước, thì tại sao họ lại để những xác khô trong Thiên Hộ Trấn bị để hoang như vậy? Điều này không hợp lý. Tóm lại, cả đoạn đường chúng ta tới đây không phát hiện thấy một

chút dấu tích nào về sự báo thù của đại quân triều Nguyên.”

Những gì Đường Phong nói đã khiến Hàn Giang không thể giải thích được, Lương Viện bỗng lên tiếng: "Có khi nào người Đãng Hạng gặp phải thiên tai nào đó hoặc là bị dịch bệnh chẳng hạn?"

"Không loại trừ khả năng này, nhưng rất khó tưởng tượng rằng đối diện với việc Thiên Hộ Trấn bị thảm sát mà Hốt Tất Liệt lại ngồi yên không ra tay?" - Hàn Giang vẫn kiên quyết giữ suy đoán của mình: "Hiện giờ chúng ta không phát hiện thấy dấu tích báo thù nào của đại quân triều Nguyên, không đồng nghĩa với việc tiếp theo sẽ không có phát hiện gì, mà chỉ khi nào tới được Hạng Hải Mật

Thành thì mới sáng tỏ được”.

7

Ba người vừa hồi tưởng lại giấc mơ đêm xong qua thì trời đã sáng rõ, mọi người bắt đầu bàn bạc bước tiếp theo nên tiến hành thế nào. Hàn Giang đề nghị tìm kiếm một lượt trong rừng hồ dương trước, sau đó lấy rừng hồ dương làm trung tâm, khảo sát xung quanh, một mặt tìm kiếm manh mối mới, một mặt là tìm vết tích mà đội thám hiểm năm đó để lại.

Ba người vội vàng ăn sáng, rồi cẩn thận tìm kiếm quanh khu rừng hồ dương không rộng lắm này. Hàn Giang một mình một nhóm, Đường Phong và Lương Viện hai người một nhóm, phân ra tìm kiếm trong rừng hồ dương.

Chẳng mấy chốc Đường Phong và Lương Viện đã tới ven rừng, phía tây, ở đây có một cây hồ dương già cỗi rủ xúông, gần như nằm sát mặt đất. Đường Phong bật thốt lên: “Cây hồ dương này ít nhất cũng phải có tới vài nghìn năm lịch sử rồi!”

“Còn cổ kính hơn cả Tây Hạ sao?” - Lương Viện hỏi.

“Ừm, cổ hơn cả Tây Hạ, chắc chắn nó đã chứng kiến tất cả những gì từng xảy ra ở đây!” - khi Đường Phong nói xong câu này thì những cây hồ dương biến thành xác khô trong giấc mơ đêm qua lại như hiện lên trước mắt anh.

Đường Phong sốc lại tinh thần, không muốn lại bị giấc mơ đêm qua quấy nhiễu. “Ồ, anh xem hình như trên thân cây có

chữ!” - Lương Viên phát hiện thấy gì đó trên thân cây nghiêng ngả.

“Ở đâu?” - Đường Phong cúi người ra phía trước kiểm tra.

“Đây, hình như là tiếng Nga”

“VẬY chắc chắn là của đội thám hiểm để lại!” - Trong lòng Đường Phong vô cùng vui sướng. Hiện giờ anh cần tất cả những vết tích và tài liệu mà đội thám hiểm để lại, tốt nhất là những tài liệu bằng chữ.

Đường Phong trông thấy trên thân cây đã khô nứt có vài chữ cái khá lớn, quả thật là chữ Nga, giống như một từ đơn.

Đường Phong đọc liền các chữ lại với nhau, từ từ ghép lại thành một từ: Định mệnh.

“Định mệnh! Một từ thật kỳ lạ! Khiến em

nhớ tới anh gù đánh chuông xấu xí và người đẹp Esmeralda trong tiểu thuyết "Thằng gù Nhà thờ Đức Bà" - Lương Viện lắm lắm.

“Đúng vậy, sao từ này lại xuất hiện ở đây nhỉ, thật... thật khó tin làm sao!” - Đường Phong lắc đầu nói.

“Có lẽ một thành viên nào đó trong đội thám hiểm năm đó nhận rồi quá nên đã viết chơi, ví dụ như ông nội em chẳng hạn, ông biết tiếng Nga mà!”

“Anh thấy không đơn giản như vậy đâu, thân hồ dương khô nứt tới mức này, không còn chút nước nào cả nên rất cứng, nếu muốn khắc chữ trên này thì phải tốn rất nhiều sức. Em có thấy không, mỗi chữ tiếng Nga này đều được khắc rất

sâu, rồ ràng người khắc chừ tốn rất nhiều công sức mới khắc lên được.”

“Cũng đúng thật!” - Lương Viện ngẫm nghĩ, “Chúng ta xem xem quanh đây có còn chữ khắc nào không!”⁷

Vậy là hai người lại cẩn thận tìm kiếm trên thân cây to lớn này. Chữ ban nãy khắc trên mặt nghiêng của cành cây, một cành cây nghiêng ngả có một mặt áp sát đất.

Đường Phong nằm xuống đất, thò đầu xuống dưới cành cây, từ từ tìm kiếm. Anh bỗng phát hiện ra, phía dưới chữ tìm thấy ban nãy hình như còn vết chữ.

“Hình như ở đây vẫn còn chữ!” - Đường Phong kêu lên.

“Chữ gì?”

“Tận phía dưới cùng nên nhìn không rõ, phải lật cành cây lên” - Đường Phong vừa nói vừa bò từ dưới cành cây lên.

Đường Phong và Lương Viện cùng nhau dốc sức, nhưng cây hồ dương này rất nặng, đừng nói tới việc nhấc được nó, đến nghiêng nó sang mặt khác cũng rất khó.

Lương Viện muốn gọi Hàn Giang tới giúp nhưng Đường Phong xua tay:

“Chúng ta tiếp tục tìm kiếm phía trước đã, đợi tìm kiếm xong xuôi hẳn gọi Hàn Giang tới.”

Hai người cẩn thận quan sát mặt phía tây của rừng hồ dương, nhưng không phát hiện thêm vết tích nào có giá trị. Lúc này, Hàn Giang cũng kiểm tra xong phía đông

Của rừng hồ dương, anh đang cầm một vật gì bằng sắt tiến lại. “Có phát hiện được gì không?” - Hàn Giang hỏi.

“Anh nói trước đi!”

“Tôi? Thì tôi phát hiện thấy một thứ hay ho thôi.”

Hàn Giang mở lòng bàn tay ra, Đường Phong và Lương Viện trông thấy trong tay Hàn Giang là một cái đinh sắt rất to, một chiếc đinh móc hình thù kỳ dị.

8

Đường Phong nhìn chiếc đinh sắt hình thù kỳ dị, hỏi: Anh phát hiện thấy cái này ở đâu vậy?”

“Thì ở kia, phía dưới cây hồ hương chỗ mép rừng!” - Hàn Giang chỉ về một cây hồ dương phía đông khu rừng.

“Tôi đoán rất có khả năng cái đỉnh mốc này được đội thám hiểm năm đó dùng để dựng lều trại!” - Đường Phong suy đoán.

“Không sai, lều trại của đội thám hiểm năm đó chắc là rất to, lại thêm cả gió lớn, có thể có bão cát nên đã dùng đỉnh mốc to như thế này. Nhưng hai người có nhìn ra vấn đề gì từ chiếc đỉnh mốc này không?”

“Đúng vậy, chiếc đỉnh sắt này biến dạng, biến dạng rất nhiều; tôi nghĩ rằng năm đó chiếc đỉnh sắt vừa to vừa dài này phải cắm sâu vào trong đất. Tôi không thể tưởng tượng nổi sức mạnh nào đã khiến một chiếc đỉnh sắt to như vậy biến dạng thành thế này!” - Hàn Giang thử bẻ chiếc đỉnh thành hình dạng ban đầu,

nhưng sức lực của Hàn Giang cũng không làm nó suy yếu.

“Ý anh là chiếc đinh sắt này đã chứng kiến đội thám hiểm xảy ra chuyện tối hôm đó?”

“Đúng vậy, nếu nó là máy quay phim, chụp ảnh thì tốt quá, nhưng nó chỉ là một chiếc đinh sắt. Nhưng chỉ dựa vào chiếc đinh sắt này thì tôi có thể phán đoán: đêm hôm đó đã có một sức mạnh to lớn tấn công doanh trại của đội thám hiểm. Makarov từng nhớ lại rằng, năm đó khi Lương Văn Kiệt quay trở về doanh trại thì bên trong không một bóng người, nhưng phần lớn thiết bị và vật dụng cá nhân vẫn còn.”

"ừm nhưng hiện giờ ở đây chúng ta

không tìm thấy bất cứ thứ gì cả, ngoài chiếc đinh sắt này.”

“Điều đó chứng tỏ là sức mạnh khủng khiếp đó đã quét sạch mọi thứ trong doanh trại, đồng thời còn biến chiếc đinh sắt thành hình dạng như thế này!”

“Đây là một sức mạnh khủng khiếp, lại còn có thể bẻ cong cả chiếc đinh sắt!” - Lương Viện nhận xét.

“Được rồi, hãy nói về những phát hiện của cậu đi!”

- Hàn Giang ném chiếc đinh móc vào thùng xe rồi hỏi Đường Phong.

“Phát hiện của chúng tôi lớn hơn của anh rất nhiều, nhưng cần anh giúp đỡ mới được!” - Lương Viện cười bí hiểm.

“Lật ngược lại? Hai người không định

chơi tôi đây chứ?” - Hàn Giang lấy hai tay ôm trọn thân cây to lớn thử sức.

Đường Phong chuẩn bị tiến lên giúp sức nhưng Lương Viện giữ Đường Phong lại. Đường Phong hiểu ngay Lương Viện đang muốn điều khiển Hàn Giang.

Hàn Giang hét lên một tiếng, dốc sức vào hai cánh tay, kết quả thân cây vẫn không nhúc nhích.

'Ha ha. xem ra đội trưởng Hàn hơi bị yếu đấy!’ - Lương Viện cười.

"Nhãi ranh, cô tới thử xem!" - Hàn Giang nói cáu.

Đường Phong bước tới, nói: “Chúng tôi phát hiện thấy một từ tiếng Nga trên thân cây này.”

“Ồ! Một từ tiếng Nga?” - Hàn Giang giật

mình.

uLà từ 'Định mệnh', sau đó tôi lại phát hiện tiếp phía dưới cành cây có chừ. nhurna nhìn không rõ. bởi vậy phải lật thân cây lên. anh ôm như vậ chỉ phí sức thôi. Ba người chúng ta cùng hợp sức, lật một mặt của thân cây lên là được.”

"Sao cậu không nói sớm! Định biến tôi thành thẳng góc hả?"

Vậy là ba người cùng hợp lại, dốc hết sức lực, lúc này mới lật được một mặt của thân cây lên. Đợi bụi bay bớt đi, Đường Phong sốt sắng lấy tay phủi bụi trên thân cây, vài từ tiếng Nga thấp thoáng hiện ra.

"Vẫn là tiếng Nea!" - Lương Viện lẩm bẩm.

"Đây vẫn là do người khắc từ 'Định mệnh' khắc phải không?" - Hàn Giang hỏi.

Đường Phong cẩn thận quan sát một lượt rồi lắc đầu lia lịa: "Không, không phải do một người khắc."

"Ồ! Làm sao biết được?"

"Mọi người nhìn xem!" - Đường Phong chỉ vào mấy từ tiếng Nga, "Trước tiên mấy từ này không khắc sâu như từ 'Định mệnh', rõ ràng dùng sức không giống nhau. Thứ hai, nét chữ cũng không giống, dĩ nhiên chúng ta đều không phải là chuyên gia trong lĩnh vực này, điều này chỉ có thể để tham khảo. Cuối cùng, phía dưới những chữ này có tên của một người".

“A? Tên người? Đây có thể là một phát hiện lớn đấy!” - Rõ ràng Hàn Giang và Lương Viện đều rất phấn khởi.

“Đúng vậy, tên người này rất quan trọng!” - Đường Phong cố làm ra vẻ thần bí dừng lại nhìn Hàn Giang và Lương Viện.

“Cậu nói tiếp đi chứ!”

“Tên người này chính là Kozlov.” - Đường Phong nói.

“Cái gì? Kozlov! Kozlov cũng đã từng tới đây?” - Hàn Giang và Lương Viện đều ngạc nhiên.

“Đúng vậy, tôi cũng rất bất ngờ. Theo như những gì chúng ta biết trước đây thì năm 1909 Kozlov đã từng hai lần tiến vào thám hiểm sa mạc Badain Jaran, và

phát hiện duy nhất chính là Hắc Thủy Thành nổi tiếng. Trong hồi ức và báo cáo thám hiểm sau này của ông, không hề có những ghi chép về tình hình ở đây.” - Đường Phong nói rất chậm, hình như anh đang tìm kiếm điều gì đó trong kí ức.

9

Sau một hồi im lặng, Hàn Giang bỗng nhớ ra điều gì đó: “Nếu Kozlov đã để lại vết tích ở đây thì chẳng còn nghi ngờ gì nữa, ông đã từng tới đây. Đừng quên rằng ông ấy đã đoạt được một kệ tranh nọc trong Hắc Thủy Thành. Theo như suy đoán của chúng ta, trước đó, người có được kệ tranh ngọc ở Đôn Hoàng đã tìm thấy Kozlov và đã cùng Kozlov lần thứ hai quay trở lại sa mạc Badain Jaran”.

“Nhu vậy nghĩa là rất có khả năng sau khi phát hiện thấy Hắc Thủy Thành, Kozlov đã tiến sâu vào trong sa mạc Gobi mong tìm thấy Hạng Hải Mật Thành?” - Lương Viện nói.

"Hoàn toàn có khả năng này. Đường Phong, cậu dịch đi. Kozlov đã viết gì trên này vậy?" - Hàn Giang thúc giục.

Đường Phons giống như đang suy nghĩ bỗng tỉnh

ra: "Trên này giống như một tấm bản đồ, nhưng lại không

phải là bản đồ. Từ trên cùng dịch ra nghĩa là ‘Hắc Thủy

Thành', những từ khác đều ở phía tây nam của nó. một hàng chữ, chính là Cửu Lý Bảo, Lang Oa, Thiên Hộ Trấn và chỗ

này. đều là những nơi chúng ta đã biết. Nhưng ở đây ông viết không phải là Nguyệt Nhi Tuyên mà viết là ‘nơi có hồ dương và nguồn nước’!”.

“Điều này không phải là đã chứng minh cho suy đoán của chúng ta rồi sao, quả nhiên sau khi phát hiện

thấy Hắc Thủy Thành, Kozlov đã từ đây xuất phát đi tìm Hạng Hải Mật Thành” - Hàn Giang rất tự tin với phán đoán của mình.

“Nhưng trên này lại không đánh dấu Hạng Hải Mật Thành!” - Đường Phong nói.

“Điều đó chứng tỏ Kozlov đã không tìm thấy Hạng Hải Mật Thành.”

Đường Phong gật gù, chậm rãi nói:

“Được rồi, hãy để tôi nói về quan điểm

của tôi đã! Máy từ này đã khiến tôi có được vài manh mối quan trọng. Thứ nhất, Kozlov cũng đã tới đây tìm kiếm Hạng Hải Mật Thành, nhưng không tìm thấy. Thứ hai, việc Kozlov đi tìm kiếm Hạng Hải Mật Thành đã chứng minh cho suy luận của tôi và Hàn Giang sau khi từ núi Hạ Lan trở về, đó là trước Kozlov đã có một nhân vật X bí ẩn phát hiện thấy kê tranh ngọc ở Đôn Hoàng. Lần đầu tiên phát hiện thấy Hắc Thủy Thành, Kozlov không hề coi trọng, ông tiếp tục theo kế hoạch của mình tiến về khu vực Tây Xuyên. Nhưng tại sao khi đi tới Thanh Hải, ông lại đột ngột quay trở lại Hắc Thủy Thành, đồng thời tiến hành khai quật với quy mô lớn ở đó? Tôi đoán rằng

rất có khả năng, nguyên nhân bắt nguồn từ nhân vật X bí hiểm đó.'

“Không sai, phát hiện này đã hoàn toàn chứng minh cho phán đoán trước đây của chúng ta.”

“Thứ ba, lộ trình của Kozlov giống hệt như chúng ta. điều này khiến tôi nhớ tới vài vấn đề, chúng ta đã tham khảo tuyến đường của Misha, vậy thì năm đó Misha làm thế nào để xác định được tuyến đường này?”

Mắt Lương Viện sáng lên: “Em hiểu rồi, năm đó rất có khả năng Misha và đội thám hiểm đã tham khảo bản đồ tuyến đường của Kozlov.”

"Không sai, tuy Kozlov không công khai nhắc tới lân hành động mạo hiểm này của

ông trong tài liệu, nhưng không có nghĩa là ông không lưu lại bất cứ tài liệu, văn bản nào. Trước đây chúng ta đã biết rằng, nửa thế kỷ trước, đội thám hiểm liên hợp được thành lập do yêu cầu, và phía Liên Xô được thành lập là do Misha và thầy giáo Arik cùng các nhà Hán học đề nghị. Có còn nhớ bảy bức thư tuyệt mật của KGB không? Nhà Hán học nổi tiếng Ivanovich Ivanov trona một bức thư đã viết rằng, ông và Misha đã phát hiện thấy kệ tranh ngọc trong một nhà kho bí mật của Cung điện mùa đông. Vậy thì chắc chắn vì lần thám hiểm này, họ đã lục tung Cung điện mùa đông? và tất cả các hồ sơ tài liệu nghiên cứu Đôn phương học. Bởi vậy, hội Misha hoàn

toàn có khả năng phát hiện ra những ghi chép về lần thám hiểm không thành công đó của Kozlov. Và cũng chính vì họ nắm được những ghi chép này của Kozlov nên đội thám hiểm đã mạo hiểm hành động trong khi chưa thu thập đủ tất cả các kê tranh ngọc!” - Tư duy của Đường Phong bỗng chốc rộng mở.

“Đáng tiếc là họ đều dừng bước tại đây!” - Hàn Giang thở dài.

“Đây chính là điểm thứ tư mà tôi muốn nói đến, cả đội thám hiểm Trung Liên và Kozlov rốt cuộc đều dừng chân tại đây. Điều khác nhau là, đội thám hiểm gần như tan tác, Kozlov còn nguyên mạng sống rút lui, hay ít nhất là bản thân ông không làm sao, điều này khiến tôi ớn

lạnh!” - sắc mặt Đường Phong thật khó coi.

“Ớn lạnh! Tại sao?” - Lương Viện vẫn không hiểu.

Hàn Giang giải thích: “Cô vẫn chưa hiểu ý của Đường Phong sao? Cả hai lần trước đều dừng chân tại đây, hiện giờ chúng ta cũng đang ở chỗ này, vậy chúng ta có thể tiếp tục tiến lên phía trước không? Chúng ta có may mắn hơn Kozlov và đội thám hiểm liên hợp không?”

‘Đúng vậy! Có lẽ phía trước đang có mối nguy hiểm khủng khiếp nào đó đang chờ đợi chúng ta..

“Xời! Sao bây giờ hai người đàn ông các anh lại sợ rồi? Tôi vẫn còn chưa sợ đây

này!” - Ngược lại Lương Viện không chút bận tâm.

“Được rồi, còn một điều cuối cùng nữa, cũng chính là điểm thứ năm, hai người nhìn đây!” - Đường Phong chỉ lên dòng chữ “Nơi có hồ dương và nguồn nước’ trên cành cây, nói: “Từ chỗ này cho thấy, khi Kozlov tới đây, ở đây có nguồn nước, nhưng theo hồi ức của Makarov và Misha thì đội thám hiểm vốn tưởng rằng ở đây có nguồn nước, nhưng khi đi tìm lại không thấy nguồn nước nào cả.”

“Xem ra Kozlov đã khiến đội thám hiểm hiểu sai!”

- Hàn Giang nói.

"Điều đó vẫn chưa phải quan trọng nhất, điều quan trọng nhất là ở đây” - nói

xong, ngón tay Đường Phong Chỉ về mé phía tây của dòng chữ “Nơi có hồ dương và nguồn nước”. Ở đó thấp thoáng hiện lên một kí hiệu, bên cạnh kí hiệu cũng có một từ tiếng Nga, nhưng chữ này rất nhỏ, nhỏ hơn những chữ khác, nếu không nhìn kĩ sẽ rất dễ bị bỏ sót - “Nhìn thấy chưa? Kozlov lại đánh dấu thêm một địa danh bên cạnh rừng hồ dương, từ tiếng Nga dịch ra là một từ đáng sợ: Ma Quỷ Thành.”

‘Ma Quỷ Thành? Đó là thứ gì vậy? Nghe mà thấy thật đáng sợ!’ - Lương Viện không những không sợ, ngược lại còn cảm thấy hứng thú.

‘Ma Quỷ Thành? Có khi nào là Hạng Hải Mật Thành mà chúng ta khổ sở tìm kiếm

không?” - Hàn Giang bỗng đưa ra một suy luận táo bạo.

“Cái này...” - Đường Phong có chút do dự.

Hàn Giang lại nói tiếp: "Cậu xem, phương hướng cùng đúng!"

“Điều anh vừa nói ban nãy tòi cũng đã nghĩ tới, nhưng bây giờ rút ra kết luận còn quá sớm, xem ra chúng ta bắt buộc phải đi tiếp về hướng tây để thám hiểm.”

- Nói xong, Đường Phong nhìn về phía tây rừng hồ dương với những cồn cát trải dài miên man.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 13

Ma quỷ thành

Sa mạc Gobi hoang vu vốn dĩ đã khiến người ta thấy sợ, hừng hờ là ở đây. Chỉ cần một cơn gió thổi qua, do cấu tạo địa chất ở đây đặc biệt, nên sẽ tạo các kiểu âm thanh kỳ dị; cộng thêm việc đang đứng giữa hàng trăm hàng nghìn đồi đất quái dị càng khiến mọi người bất giác cảm thấy khiếp sợ nơi đây, và hiển nhiên sẽ liên tưởng nơi đây với “Ma Quỷ Thành”.

1

Phát hiện mới khiến cho lòng ba người không yên, Ma Quỷ Thành, nơi mà chỉ nghe qua là đã thấy khiếp sợ rồi cuộc là

nơi nào? Có phải là Hạng Hải Mật Thành mà họ đang khổ sở tìm kiếm không? Hay là một nơi đáng sợ nào khác?

Cuối cùng lại là Lương Viên hạ quyết tâm: “Không phải chỉ là một thị trấn thôi sao? Đến Thiên Hộ Trấn đầy rẫy xác khô mà chúng ta còn tới rồi, vậy thì sợ quái gì cái Ma Quỷ Thành đó? Em không tin ở đó có ma quỷ thật”.

“Cứ phải cẩn thận, cái đỉnh sắt biến dạng ban nãy nhất được ở đông rừng hồ dương chẳng đã nói lên điều gì sao? Nó nói lên rằng, sức mạnh khủng khiếp cuối cùng tấn công đoàn thám hiểm đến từ phía tây!” - Hàn Giang cảnh cáo.

“Đúng vậy! Tiếng nhạc kỳ dị trong cơn ác mộng đêm qua của tôi cũng vang lên

từ phía tây.” - Đường Phong vừa mới nhớ ra cơn ác mộng đêm qua mà toàn thân đã run lên, vì mọi thứ đều rõ ràng giống như thực sự xảy ra vậy.

“Hai gã nhất gan, rốt cuộc các anh có đi không?” - Lương Viện thúc giục.

Hàn Giang và Đường Phong nhìn nhau: "Bây giờ phải tìm thấy Ma Quỷ Thành đó xem sao đã”.

Ba người lên xe, ra khỏi rừng hồ dương, tiếp tục hướng về phía tây bắc. Hàn Giang vòng một vòng qua rừng hồ dương, bên ngoài là cát vàng mênh mông, không những không trông thấy nguồn nước, đến cả dấu vết từng xuất hiện nguồn nước như ở Lang Oa, Hắc Thạch cũng không thấy. Hàn Giang không

kìm chế được liền chửi rủa: “Cha nhà nó! Đến cả một giọt nước cũng không có vậy mà lại gọi là Nguyệt Nhi Tuyền! Cái tên đẹp như vậy làm sao thuộc về nơi này được?!”

“Đúng vậy, kể cả nước có cạn khô đi chẳng nữa thì cũng phải để lại dấu vết chứ!” - Lương Viện cũng không hiểu.

“Có thể phạm vi mà chúng ta tìm kiếm vẫn chưa đủ rộng!” - Đường Phong nói.

“Nhưng... cái từ ‘Định mệnh’ nghĩa là sao đây?”

- Hàn Giang vẫn vương vấn về từ tiếng Nga khắc trên thân cây khô.

‘Theo phán đoán của tôi thì từ này là do một người khác khắc, nhưng tôi không dám chắc là người của Kozlov hay là

người của đội thám hiểm!” - Đường Phong thật thà nói.

Hàn Giang nghĩ ngợi: “Trong đội ngũ của Kozlov, ngoài ông ấy ra có còn ai là người Nga không?”

Đường Phong trầm ngâm một lúc, rồi lắc đầu,

“Trong trí nhớ của tôi thì không, bởi vì Kozlov phần lớn đã thuê những người địa phương, dĩ nhiên cũng không loại trừ khả năng chúng ta không biết họ tên của người Nga nào khác trong đội ngũ của Kozlov.”

“Nếu là người của đội thám hiểm thì sao?” - Hàn Giang hỏi lại.

“Người của đội thám hiểm? Ban đầu tôi cho rằng chính là do người nào đó trong

đội thám hiểm khắc, nhưng hiện giờ thì vấn đề phức tạp rồi. Theo như hồi ức của Makarov và Misha, cộng thêm những gì chúng ta có được sau khi khảo sát, thì năm đó đội thám hiểm đã tới Nguyệt Nhi Tuyền, cắm trại trong rừng hồ dương, chủ yếu là ở phía đông rừng hồ dương.

Nhưng cây hồ dương có khắc chữ Nga trên đó lại nằm ở phía tây rừng hồ dương. Bởi vậy, điểm này cho thấy chữ này chắc không phải do người của đội thám hiểm khắc!” - Đường Phong cũng không hiểu, rớt cuộc từ “Định mệnh” đó là thế nào?

Trong xe trở nên im lặng, Hàn Giang nhân ga, lao thẳng về phía tây bắc đồi cát.

'Con lừa dững mãnh' đi được năm sáu cây số, thì không thấy đôi cát miên man đâu nữa. phía trước sa mạc Gobi đột nhiên xuất hiện vài đôi đất cao lớn.

Lương Viện phấn khởi hét lên: “Lô cốt, bao nhiêu là lô cốt, đây chính là Ma Quỷ Thành!” Đường Phong căng thẳng nhìn phía trước, xe tiếp tiến lên, lô cốt trước mặt càng lúc càng nhiều, hình thù kỳ dị, cổ quái. Lương Viện cũng không hét “lô cốt” nữa, bởi vì cô phát hiện ra đó chỉ là những đôi đất cao lớn có hình thù giống lô cốt, mà không có những dấu vết do con người đục đẽo hay xây nên. “Sao tự nhiên ở đây lại mọc lên bao nhiêu là đôi đất thế này?” - Lương Viện thắc mắc.

‘ Đây chính là Ma Quỷ Thành?’ - Đường Phong khẳng định.

“Ồ, đây chính là Ma Quỷ Thành?”

“Đúng vậy, những đồi cát hình thù kỳ dị, cổ quái thế này có tên gọi địa lý là 'địa mao Nhã Đan'. Chúng không phải do con người tạo nên, mà là do tạo hóa tự nhiên hình thành.” - Đường Phong giải thích.

Đường Phong đỗ xe giữa những đồi đất cao lớn, ba người xuống xe. “Theo như anh nói thì đây không thể là

Hạn Hải Mật Thành?” - Lương Viện hỏi.

“Bây giờ anh có thể chắc chắn rằng, Ma Quỷ Thành không phải là Hạn Hải Mật Thành mà chúng ta muốn tìm kiếm!” - Đường Phong khẳng định.

“Địa mạo Nhã Đan... hình như trước đây tôi đã từng nghe thấy...” - Hàn Giang giống như nhớ ra điều gì đó, "Hình như người dân gọi loại địa mạo này là Ma Quỷ Thành phải không?”.

Đường Phong gật đầu: “Không sai. địa mạo Nhã Đan thông thường chỉ xuất hiện ở những công gió trên sa mạc Gobi, cũng có nghĩa là gió ở đây rất lớn, sức gió rất mạnh, có lúc còn có cả nước trôi rửa và xói mòn, khiến đôi đất khổng lồ biến thành hình dạng chúng ta trông thấy hiện giờ. Có lúc chiếc rìu công năng của tự nhiên còn đẽo gọt những đôi đất này thành đủ hình đủ dạng, có đôi giống hình động vật, có đôi giống hình người, còn có rất nhiều đôi núi trông tựa như

ma quỷ!”

“Tạo hóa quả là muôn hình vạn trạng!” - Lương Viện thán phục. “Thử nghĩ xem, khi con người vào đây, sa mạc Gobi hoang vu vốn dĩ đã khiến người ta thấy sợ, hướng hồ là ở đây. Chỉ cần một cơn gió thổi qua, do cấu tạo địa chất ở đây đặc biệt, nên sẽ tạo ra các kiểu âm thanh kỳ dị, cộng thêm việc đang đứng giữa hàng trăm hàng nghìn đôi đất quái dị càng khiến mọi người bất giác cảm thấy khiếp sợ và hiển nhiên liên tưởng nơi đây với “Ma Quỷ Thành”. - Đường Phong giải thích một hồi.

Hình như Lương Viện không thấy sợ, cô hướng về phía đôi đất gào to: Ma quỷ..., ta đến rồi!”

Trong Ma Quỷ Thành vang lên âm thanh vọng lại. Hàn Giang bất mãn cầu nhàu Lương Viện: “Cô đừng có kêu linh tinh như thế, nhờ có người nấp ở đây, cô mà kêu như thế thì chúng ta bị lộ mất!”

Hàn Giang nhắc vậy khiến Lương Viện cũng cảm thấy sợ hãi: “Không biết chừng còn có cả u hồn nữa!” “Đường Phong, lúc nãy cậu vừa nói rằng gió ở đây rất to, nhưng sao bây giờ chẳng thấy gió máy gì cả?” - Hàn Giang đi tới giữa hai đồi cát, lối đi ở giữa giống như một con đường cao tốc bằng phẳng, rộng rãi. Đường Phong ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời sẫm sì hôm qua giờ đã quét sạch mây đen, trong xanh vời vợi, không có lấy một gợn gió. “Có thể hôm nay không

có gió!” - Đường Phong đáp.

“Mặc kệ có hay không có gió, Đường Phong, câu nói ban nãy của cậu đã nhắc nhở tôi, khi gió lớn thổi qua đây, do cấu tạo địa chất đặc biệt nên đã tạo ra những âm thanh kỳ quái. Tôi bỗng nhớ tới đội thám hiểm năm đó, cả Makarov và Misha đều nói rằng, ban đêm trong rừng hồ dương đã nghe thấy âm thanh đáng sợ, có khi nào đó là âm thanh vọt lại từ Ma Quỷ Thành không nhỉ?” - Hàn Giang mạnh dạn suy đoán.

Suy luận của Hàn Giang làm Đường Phong giật mình: “Không phải là không có khả năng này, nhưng rừng hồ dương cách đây năm sáu cây số, nếu ở đây có vang lên âm thanh quái dị nào to hơn

nữa, vọng tới rừng hồ dương thì cũng không thể to như vậy được.”

3

Ba người đi lòng vòng một lúc, rồi lại lên xe lượn một vòng quanh Ma Quỷ Thành. Hàn Giang sợ bị lạc đường trong Ma Quỷ Thành nên đã lái xe theo đường hình chữ nhật. Khi anh vòng xe tới phía đông Ma Quỷ Thành, một đồi đất gập như hình lô cốt tròn đã thu hút sự chú ý của mọi người, bởi vì tòa lô cốt này hoàn toàn là một hình trụ tròn chuẩn. Lương Viện không khởi nghi ngờ: “Đồi đất này tròn như vậy có phải do con người tạc nên không nhỉ, nếu không thì làm sao tròn như vậy được?”

“Đúng vậy, chắc chắn phải có công cụ thì

mới có thể tạo ra một lô cốt tròn như vậy!” - Hàn Giang cũng nghi ngờ.

“Tôi đã nói từ trước rồi, với chiếc rìu thần công của tạo hóa thì điều kỳ diệu nào cũng có thể xảy ra. Nếu không tin hai người xuống mà xem, xem đồi đất này có dấu vết của con người xây dựng hay không.”

Nghe Đường Phong nói vậy, Hàn Giang và Lương Viện lập tức hào hứng xuống xe, leo lên đồi đất hình trụ tròn để quan sát. Đường Phong đứng bên cạnh xe, nheo mắt, chờ đợi kết quả quan sát của họ. Năm phút sau, hai người quay trở lại, quả nhiên, không phát hiện thấy một chút dấu vết can thiệp nào của con người.

“Lẽ nào tự nhiên có một chiếc rìu thần

công như vậy thật?” - Hàn Giang vẫn có vẻ chưa tin lắm. anh lại leo lên đồi đất hình trụ tròn để kiểm tra lại. Bỗng nhiên, Hàn Giang đứng trên đồi đất hét toáng lên: *Hai người mau lên đây, tôi phát hiện thấy thứ này này!"

Đường Phong và Lương Viện ngạc nhiên, vội vàng leo lên đồi đất hình trụ tròn. Trên đỉnh đồi đất, có một vọng gác giống như hình lô cốt. Quả nhiên, trong đồng đất cát ở đây, Hàn Giang bới ra được vài thứ bằng sợi dẹt vẫn chưa bị phân hủy, chính xác mà nói là một vài trang phục, bên cạnh đó là một bộ hài cốt. “Mẹ kiếp, sao bây giờ ở chỗ nào chúng ta cũng đụng phải xương cốt vậy, không phải xác khô thì là đầu lâu!” - Hàn Giana vừa

chửi rửa vừa móc ờ dưới đất lên hai
đoạn xương, hai khẩu súng AK-47 và
một ít đạn.

Đường Phong và Hàn Giang nhận ngay ra
thứ đồ dẹt đã bị mục nát thành dải vải là
của quân phục kiểu 55, Hàn Giang còn
phân biệt từng loại vải, phán đoán ra đây
là ba bộ quân phục. Theo như quân hàm
thì một bộ là quân phục thiếu tá. hai bộ
còn lại là quân phục trung úy. Khi những
dải vải vụn, súng và đạn cùng lúc hiện
lên trước mặt ba người, thì họ lập tức
hiểu ra mọi chuyện. “Đây chính là ba sỹ
quan bị mất tích trước đêm đội thám
hiểm xảy ra chuyện!” - Hàn Giang chậm
rãi nói.

“Thật không ngờ, hóa ra họ lại bỏ xác ở

nơi đây bao năm qua!” - Đường Phong thương cảm.

“Lúc hồi tưởng lại, Makarov đã nhắc tới ba sỹ quan bị mất tích, trong thư của Misha cũng kể lại rằng ông không trông thấy người phụ trách canh gác đêm hôm đó. Misha không tin tưởng người Trung Quốc, bởi vậy ông không dám chắc ba sỹ quan mất tích đêm đó là bị ám hại hay là cùng hội với Mã Xương Quốc. Bây giờ nhìn lại thì Misha lo lắng hơi thừa rồi!” - Hàn Giang nói.

“Họ xuất hiện cách chỗ doanh trại xa như vậy, lại bị chôn tập thể ở đây, khỏi phải hỏi, tôi dám khẳng định đây là do hội của Mã Xương Quốc làm!” - Đường Phong nói như đinh đóng cột.

“Rõ ràng là do hội của Mã Xương Quốc làm, nếu như đêm hôm đó ba sỹ quan này vẫn canh gác tại doanh trại thì e rằng hội của Mã Xương Quốc khó lòng xâm nhập được vào doanh trại.” - Lương Viện cũng phụ họa theo.

“Nhưng hội Mã Xương Quốc đã dùng thủ đoạn gì để có thể điều được ba sỹ quan mặc nguyên quân phục này tới đây rồi giết hại họ?” - Đường Phong không hiểu. Hàn Giang nhìn ngó xung quanh rồi nói: “Điều này cũng không khó, tôi đã kiểm tra địa hình ở đây, theo như suy đoán của tôi thì lúc đội thám hiểm cắm trại tại rừng hồ dương, thì ở đây chính là đại bản doanh của Mã Xương Quốc. Đừng quên, Mã Xương Quốc là người địa

phương, ông ta rất thông thạo địa hình ở đây, khả năng

thích nghi rất tốt. Nơi đây vừa tiện để bọn họ giám sát nhất cử nhất động của đội thám hiểm, lại tiện cho họ lẩn trốn. Khi bị đội thám hiểm phát hiện, họ hoàn toàn có thể rút lui vào trong này, dựa vào địa hình độc đáo ở đây để theo dõi đội thám hiểm mà không bị phát hiện. Tôi đoán rằng, ba sỹ quan này đã phát hiện ra hội Mã Xương Quốc, nên Mã Xương Quốc đã cố tình dụ họ tới đây, sau đó giết chết cả ba người họ”.

4

Ba người chôn lại hài cốt và di vật của ba sỹ quan xuống dưới đồi đất hình tròn. Hàn Giang còn thử lại hai khẩu AK-47.

nhưng hai khẩu súng này đã bị hỏng, không sử dụng được. Hàn Giانه liền cắm mũi súng xuống sâu trong lòng đất, bẻ súng hướng lên trời, coi đây là bia mộ của ba sỹ quan.

“Đây là bia mộ tốt nhất của sỹ quan!” - Hàn Giang đi xuống đồi đất hình tròn, rồi quay lại, hướng về ba thân súng đang vươn lên sừng sững, tiến hành một nghi thức đúng kiểu quân đội.

Đúng lúc này, Lương Viện lại phát hiện ra một chiếc áo khác dưới đồi đất hình tròn: “Hai người nhìn này, tôi phát hiện thấy một chiếc áo ghi lê!”

Đường Phong và Hàn Giang trông thấy trên tay Lương Viện quả nhiên đang cầm một chiếc áo ghi lê màu đen dính đầy bụi

đất. Hai người lập tức nghĩ tới người mặc áo ghi lê, đeo kính đen, mà Misha nhắc tới trong thư. “Áo ghi lê của Mã Xương Quốc!” - Họ không hện mà cùng ngạc nhiên kêu lên.

Đường Phong lật lật chiếc áo ghi lê, tuy không phát hiện thấy bất cứ manh mối có giá trị nào trên chiếc áo, nhưng rõ ràng anh đã “ngửi thấy mùi” của Mã Xương Quốc trên đó. “Tại sao ông ta lại vứt bỏ áo ghi lê của mình nhỉ?”

“Lão gián điệp ranh ma như Mã Xương Quốc, chắc là ông ta định tháo chạy. Đừng quên, toàn bộ đội thám hiểm đã tan tác thì bọn họ cũng chẳng hơn gì đâu, nhưng rốt cuộc Mã Xương Quốc vẫn bình yên vô sự chạy thoát!” - Hàn Giang

suy đoán.

Vứt bỏ lại áo ghi lê của Mã Xương Quốc, chàng mấy chốc ba người đã quay trở về chỗ lần đầu tiên họ trông thấy hai dãy đồi đất không lồ. Hàn Giang điều chỉnh phương hướng, đi men theo con đường thẳng tắp này, lái xe về phía cuối Ma Quỷ Thành. Loáng cái, họ đã tới vùng ven Ma Quỷ Thành. Tại đây, Đường Phong trông thấy hai đồi đất cao lớn dị thường; chúng hình như còn có chút đặc biệt. Đường Phong bước tới phía dưới hai đồi đất không lồ, cẩn thận quan sát một lượt, rồi có vẻ nghi ngờ, anh trông thấy trên đồi đất hình như có vài vết nứt, nhưng không quá rõ, có khi nào là do cấu tạo địa chất đặc biệt hình

thành nên chúng không nhỉ? Đường Phong không dám chắc.

Đường Phong đi một vòng quanh hai đồi đất cao lớn này, nhưng vẫn không phát hiện thấy dấu vết trực tiếp xây dựng của con người. Đường Phong thất vọng lắc đầu: "Xem ra hai đồi đất khổng lồ này cũng là do chiếc rìu thần công của tự nhiên tạo nên!"

Lúc này, sau khi đã kiểm tra lại phương hướng và vị trí, Hàn Giang liền chỉ tay về phía sa mạc Gobi mênh mông phía sau hai đồi đất khổng lồ: "Đó là hướng chính bắc, Hạm Hải Mật Thành chắc là ở trong biển cát cách đây không xa!"

Đường Phong đứng giữa hai đồi đất khổng lồ, nhìn về hướng bắc, có lẽ Hàn

Giane nói đúng. Chắc là họ còn cách Hạm Hải Mật Thành không xa nữa!

5

Đường Phong đang đứng giữa hai đồi đất khổng lồ nhìn ra xa, đột nhiên trời lại trở gió. Ma Quỷ Thành vốn đang yên bình bỗng không hiểu gió từ đâu thổi tới, cuốn tung cát bụi khắp trời, lập tức che kín mắt mọi người.

Đợt trận gió này qua đi, bầu trời bị mây đen bao phủ. Thời tiết thật quái dị!” - Lương Viện lẩm bẩm.

“Phải nói là một nơi thật quái dị!” - Hàn Giang nói. "Tại sao lại nói vậy, ban này tôi còn thấy Hắc Thủy Thành yên tĩnh như tranh, một cảnh ‘Đại mạc cô yên trực. Trường hà lạc nhật viên. ’ (Khói

bay sa mạc trắng nhòa. Lặng thình bóng ác chiều tà trên sông). Tôi còn định ở đây ngắm thêm một lúc nữa cơ!” - Lương Viện hình như vẫn còn say đắm nơi đây.

“Chính bởi vì ban nãy còn yên bình như vậy, đẹp như vậy, nên nơi này mới quái dị. Cô quên mat Kozlov và đội thám hiểm đều dừng chân trên dai đất này sao, rồi sau đó toàn đội tan tác!” - Hàn Giang nói.

“Đúng vậy, tôi có thể khẳng định ở đây đã rất gần Hạng Hải Mật Thành. Kozlov và đội thám hiểm đã từng tới đây, nhưng tại sao họ lại không thể tiếp tục đi tiếp? Chắc chắn ở đây vẫn còn nguy hiểm mà chúng ta chưa biết!” - Đường Phong cũng

nói.

Ba người vội lên xe, Hàn Giang lùi xe, Lương Viện hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta phải làm thế nào? Tiếp tục đi tiếp hay là...”

Đường Phong ngắt lời Lương Viện: "Anh bỗng có một dự cảm rất không lành!"

“Dự cảm gì?” - Lương Viện hỏi.

“Con đường phía trước xem ra rất bằng phẳng, nhưng có lẽ nguy hiểm chẳng mấy chốc sẽ giáng xuống.”

- Đường Phong bình tĩnh nói.

“Tôi thấy hiện giờ vẫn còn sớm, hay là chúng ta thử đi tiếp thêm một đoạn, xem tình hình thế nào!” - Hàn Giang đề nghị. Đường Phong nhận ra ngữ điệu của Hàn Giang không giống như trước đây, lần

này anh nói giọng thương lượng, không phải giọng ra lệnh như trước.

Đường Phong không biểu hiện gì, Hàn Giang cũng không khởi động ngay xe, hình như đang đợi phản ứng Của Đường Phong. Nhưng Đường Phong chỉ trôn trôn nhìn "con lừa dững mãnh" đã bị vỡ kính chắn gió, mà không nói năng. Hàn Giang không hiểu Đường Phong đang nhìn gì, thông qua kính chắn gió đã bị vỡ nát có thể trông thấy Hạng Hải Mật Thành ư? “

Đúng vậy, tiến lên thăm dò xem sao!” - Lương Viện ủng hộ ý kiến của Hàn Giang.

Đường Phong vẫn không phản ứng, Hàn Giang từ từ khởi động xe, “con lừa dững mãnh” đi xuyên qua hai đồi đất không lồ,

tiên vào khu vực họ chưa biết đến. “Có lẽ vùng đất này bảy trăm năm nay chưa từng có người đặt chân tới!” - Đường Phong trầm nghĩ.

Xe đi rất chậm, Hàn Giang cẩn thận quan sát xung quanh, trời đã tối sầm xuống, cảnh vật xung quanh không có bất cứ sự biến hóa nào. phóng tầm mắt ra xa, cũng vẫn là ngọn núi cát vàng.

Chỉ duy nhất có gió là thay đổi. lại là một cơn cuồng phong thổi mạnh tới nỗi cửa kính của "con lừa dùng mảnh" rung lên bần bật. Tốc độ xe càng lúc càng chậm, Đường Phong hiểu rằng Hàn Giang đang do dự. Xe đi chưa được bao lâu, Lương Viện ban nãy vẫn còn rất tự tin. bây giờ lại muốn bàn lùi: "Hôm nay

thời tiết tệ quá, hay là chúng ta đợi ngày mai trời đẹp hơn lại đến vậy?”

Lương Viện nói vậy làm Hàn Giang có cớ, anh dừng xe lại: “Thời tiết ở đây biến đổi nhanh quá. ngày mai cũng khó mà chắc chắn trời sẽ trong xanh, yên ả!”

"Có lẽ liên quan tới Ma Quỷ Thành." - Đường Phong rốt cuộc đã mở miệng.

“Ý cậu là sao?” - Hàn Giang hỏi lại.

“Ban nãy tôi đã nói rồi, ở đây do chiếc rìu của tạo hóa tạo thành thời tiết thay đổi nhanh chóng như vậy, rất có khả năng liên quan tới địa hình ở đây. Địa hình ở đây đã hình thành một môi trường khí hậu nhỏ, kỳ dị mà biến hóa.” - Đường Phong giải thích.

“Cũng có nghĩa là chỉ ở đây mới thế này,

những nơi khác không thể?” - Lương Viện hỏi.

"Nhưng anh không biết khu vực bị môi trường khí hậu nhỏ này phạm vi ảnh hưởng bao xa. Hai người có để ý thấy không, kể từ khi chúng ta tiến vào sa mạc Gobi. càng đi về hướng tây bắc, khí hậu càng biến đổi nhiều!"

- Đường Phong nói.

“Quả đúng như vậy. Bắt đầu từ Thiên Hộ Trấn, gió lớn, bão cát, khí hậu biến đổi khôn lường cứ đeo bám chúng ta. Nhưng tôi cảm thấy nơi này vẫn là kỳ dị nhất. Cậu đã nghe thấy âm thanh gì chưa?” - Hàn Giang bỗng hỏi.

Đường Phong và Lương Viện đã nghe thấy một âm thanh mà rất khó dùng từ

ngữ để diễn tả, là tiếng gió ư? Hình như không phải! Đường Phong dỏng tai nghe ngóng, đột nhiên, anh nghe người ra, là tiếng nhạc, là tiếng nhạc quái dị anh đã nghe thấy trong giấc mơ, lúc vui vẻ lúc u buồn. Lương Viện và Hàn Giang cũng đều đã nghe thấy, tiếng nhạc du dương này không biết từ đâu vọng lại, hư hư thực thực, mang theo cả tiếng gió mãnh liệt, từ từ vây lấy họ.

Đường Phong thấy hơi chóng mặt, âm thanh quái dị đó vẫn không ngừng vọng lại, lúc này gió đã nhỏ hơn ban nãy một chút, như thể tiếng nhạc càng gần hơn. Đường Phong bỗng gào lên với Hàn Giang: “Anh không đi mau lên còn đợi gì nữa?”

Hàn Giang đang ngẩn người ra vì âm thanh quái dị đó, bây giờ mới phản ứng, liền nhấn ga, quay đầu xe lại, rồi lao về phía hai đồi đất không lồ. Thế nhưng Hàn Giang vừa tăng tốc đã phanh gấp xe lại, tiếng rít của phanh xe nghe thật chói tai. Tới khi xe đỗ lại cách đồi đất khoảng hai chục mét thì Đường Phong và Lương Viện đã bị cú phanh xe đột ngột này làm cho nghiêng ngã.

“Đội trưởng Hàn. anh muốn hại chết tôi phải không!” - Lương Viện ngồi ở ghế sau kêu lên.

“Đại tiểu thư, không phải tôi muốn hại cô, mà là người đó muốn hại chúng ta...”
- rõ ràng giọng Hàn Giang đang run rẩy.
Đường Phong không đợi Hàn Giang nhắc

nhờ đã nhìn qua kính chắn gió và trông thấy một cảnh tượng khủng khiếp: người đàn bà đeo mặt nạ đó lại xuất hiện trên vách đồi đất không lồ bên phải.

Lương Viện cũng trông thấy, nhưng hình như cô không sợ hãi. ngược lại Hàn Giang và Đường Phons lại rất kinh ngạc. “Sao bà ta lại xuất hiện ở đây?” - Hàn Giang rất ít khi vì hoảng sợ. mà giọng nói đã run run.

“Lẽ nào... lẽ nào bà ta đúng là hoàng hậu Một Tạng?” - Đường Phong lắc đầu.

“Nhưng bà ta đã chết cả nghìn năm nay rồi!”

Đường Phong lẩm bẩm.

“Hiện giờ tôi... tôi bắt đầu hoài nghi, đó rốt cuộc là

mơ hay là thật đây?” - Hàn Giang trợn mắt nhìn về phía trước, tay nắm chặt vô lăng.

Trong lòng Đường Phong cũng nảy sinh một cảm giác hư hư thực thực, anh vội ra sức cào vào da mình, đau, chắc là thật! Anh trông thấy người đàn bà đeo mặt nạ đang lặng lẽ đứng trên đồi đất không lồ, nhìn thang vào họ tới tận năm phút. Âm thanh kỳ dị không ngừng vọng lại. Đường Phong không biết bà ta lên đó bằng cách nào, cũng không biết bà ta xuất hiện ở đây từ khi nào. Đường Phong mở to đôi mắt sung đỏ, nhìn người đàn bà đeo mặt nạ. Anh muốn thông qua cơ thể, khuôn mặt, không đúng ra là chiếc mặt nạ, để xác định bà ta có phải là người đàn bà

mà mình trông thấy trong mơ hay không. Thế nhưng Đường Phong không trông thấy một nét tươi cười nào trên chiếc mặt nạ của người đàn bà này.

Đúng lúc Đường Phong đang kinh ngạc thì người đàn bà đeo mặt nạ lại giơ tay phải lên. Lần này, nhờ kinh nghiệm hôm qua và kinh nghiệm trong cơn ác mộng, nên Hàn Giang phản ứng rất nhanh. Hàn Giang không đợi người đàn bà giơ tay phải lên, lập tức đã lùi xe lại, sau đó đánh mạnh vô lăng, lao thẳng về phía đông Ma Quỷ Thành.

Hàn Giang không dám lao về phía những đồi cát miên man phía đông, cũng không dám lao vào Ma Quỷ Thành, anh sợ bị lạc trong những đồi cát nhấp nhô, anh

cũng sợ cả người đàn bà đeo mặt nạ lại xuất hiện trên một đồi đất nào đó trên Ma Quỷ Thành. Hàn Giang cẩn trọng lựa chọn vùng ven đồi cát và Ma Quỷ Thành để lái xe, lúc thì lái vào trong đồi cát, lúc lại lao vào Ma Quỷ Thành. Đường Phong và Lương Viện quay lại nhìn, chỗ họ dừng xe ban nãy lúc này đã chìm trong biển lửa.

Hàn Giang cũng không biết mình đã phi xe đi trong bao lâu, nhưng tới khi anh định thần lại, thì Ma Quỷ Thành đã bị anh bỏ lại phía sau. Nhưng phía trước cũng toàn là những đồi cát miên man, nên anh không biết bước tiếp theo phải lái xe theo hướng nào.

Hàn Giang thấy phía sau không có ai

đuổi theo liền chạy xe chậm lại. Nhưng thời tiết này không có dấu hiệu sẽ chuyển biến tốt, bầu trời càng thêm sầm sì, cuồng phong hình như còn mãnh liệt hơn ban nãy, chỉ có tiếng nhạc quái dị ban nãy thì hình như không còn nghe thấy nữa.

Cuồng phong không ngừng thổi tung cát vàng và đá vụn, đập lên cửa kính của “con lừa dững mãnh”. Hàn Giang muốn tăng tốc để rời khỏi nơi quỷ quái này, nhưng không biết đi đường nào. Đột nhiên, một hòn đá to bằng bàn tay rơi “bộp” xuống cửa kính phía sau xe. Kính không bị vỡ nhưng đã bị nứt. rung rung như muốn sập xuống, Lương Viện sợ quá hét toáng lên.

Hàn Giang dừng luôn xe lại, anh thấy cuồng phong càng lúc càng to liền hét lên với Đường Phong: “Tôi thấy đây lại là một trận bão cát, hay là chúng ta xuống xe để tránh đi.”

Không còn cách nào khác, ba người xuống xe, lợi dụng thân của “con lừa dững mãnh” yểm hộ, nấp ở bên kia chiều gió.

7

Trận bão cát này kéo dài hơn nửa tiếng đồng hồ mới từ từ dịu lại; sa mạc Gobi ban nãy náo loạn giờ đã trở lại yên tĩnh, mây đen trong không trung cũng tản đi từ lúc nào, quang mặt trời rực rỡ lại lộ ra. Ba người kiệt sức tựa lên thân “con lừa dững mãnh”. “May mà có 'con lừa dững

mãnh' đây!” - Hàn

Giang kêu lên.

“Giờ thì anh mới biết được ưu điểm của ‘con lừa dững mãnh rồi chứ!” - Đường Phong lẩm bẩm.

“Chỉ có điều chiếc nếu xe này trở về được thì cậu phải đại tu nó rồi!” - Hàn Giang nói.

“Trở về? Không phải anh luôn nói rằng ‘con lừa dững mãnh’ không trở về được sao, bây giờ phải xem chúng ta làm thế nào đi!”

Hàn Giang đứng dậy nhìn bốn phía, xung quanh toàn là đồi cát miên man. “Tôi thấy đêm nay chúng ta hãy cứ quay về rừng hồ dương đã, ngày mai tính tiếp.

Lương Viện tỏ ra đồng ý, nhưng Đường Phong lại do dự: "Quay lại rừng hồ dương?"

"Sao? Anh sợ người đàn bà đeo mặt nạ đó quay lại ư?" - Lương Viện hỏi lại.

"Không phải là không có khả năng đó, hôm qua chúng ta gặp người đàn bà đeo mặt nạ ở Hắc Thạch, chúng ta hoàn toàn có thể coi sự gặp gỡ đó là ảo giác, hoặc là quay ngược lại thời gian. Nhưng hôm nay ở Ma Quỷ Thành chúng ta lại trông thấy, hai nơi cách nhau mấy chục cây số, như... như vậy thì giải thích thế nào đây?" - Đường Phong hỏi lại.

Hàn Giang và Lương Viện đều không biết phải trả lời sao. Đường Phong lại nói tiếp: "Còn nữa, từ Hắc Thủy Thành

tới Ma Quỷ Thành phải đi qua Nguyệt Nhi Tuyền, đêm qua chúng ta đều mơ thấy người đàn bà đeo mặt nạ đó, hơn nữa cảnh tượng trong giấc mơ đều rất rõ nét, lẽ nào... lẽ nào đêm qua người đàn bà đó thực sự đã xuất hiện trong rừng hồ dương sao?”

“Đường Phong, cậu nghĩ nhiều quá đấy, nếu như đêm qua người đàn bà đeo mặt nạ đó xuất hiện trong rừng hồ dương thật thì tại sao bà ta không khẽ giơ tay phải lên thiêu chết chúng ta?” - Hàn Giang lắc đầu, nói.

“Tại .sao bà ta không giết chết chúng ta hả? Có thể...có thể bà ta chỉ canh giữ thứ gì đó, bà ta vốn không muốn lấy mạng chúng ta!” - Đường Phong phản

bác. "Được rồi, Đường Phong, không tranh cãi với cậu, cậu xem, đêm nay nếu chúng ta không quay trở

lại rừng hồ dương thì còn chỗ nào để cắm trại không?" - Hàn Giang chỉ vào những đồi cát xung quanh.

Đường Phong chán nản nhìn xung quanh, đành phải gật đầu: "Được rồi, tôi đồng ý quay lại rừng hồ dương. Nhưng hiện giờ chúng ta lạc đường rồi, làm thế nào đây?"

"Điều đó đâu có làm khó được tôi. Để tôi tính xem nào, như vị trí chúng ta hiện giờ đang đứng thì rừng hồ dương ở Nguyệt Nhi Tuyền chắc là nằm ở hướng chính nam" - Hàn Giang dùng la bàn điện tử và kim chỉ nam đưa ra phán đoán

ban đầu.

Vậy là, ba người lại lên xe, Hàn Giang vốn không phán đoán sai hướng, nhưng vẫn phải mất hơn hai tiếng đồng hồ đi lòng vòng trong sa mạc họ mới quay lại được rừng hồ dương trước khi trời tối.

Ba người mệt mỏi rã rời, họ ăn chút thức ăn cho xong bữa rồi không buồn dùng túi ngủ mà chui cả vào xe ngủ luôn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 14

Bão cát đen

Đá Phong Lăng là một loại đá độc đáo, nó đã được gió mài mòn trong một thời

gian dài thì mới hình thành nên. Tại vùng này của sa mạc Gobi trải đầy đá Phong Lăng, chúng tỏ ở đây thường xuyên bị gió thổi tới, và là một công gió. Nhìn mấy tảng đá ở đây, nên không phải là gió to từ cấp 10 trở lên thì không thể tạo thành hình dạng này được.

1

Lúc nửa đêm, từ xa bỗng vọng lại một âm thanh kỳ dị, lúc mới bắt đầu vẫn còn kêu xào xạc, sau đó là tiếng gió, dần dần trong gió còn mang theo cả tiếng nhạc. Tiếng nhạc đó giống như vọng lại từ sâu trong sa mạc, lại giống như vọng lại từ địa ngục thăm thẳm. Dù mắt Đường Phong đã nhắm tịt, nhưng tiếng nhạc này đã khuấy động tinh thần anh. Rồi rồi

cuộc, Đường Phong từ từ mở mắt, vẫn là tiếng nhạc anh đã nghe thấy hôm qua, tiếng sáo du dương, tiếng đàn tỳ bà thánh thót, tiếng trống vô cùng rộn ràng, còn có cả tiếng hát của phụ nữ...

Đường Phong nghiêng người nhìn sang bên cạnh, Giang vẫn đang ngủ say, Lương Viện ở ghế sau cũng vẫn say giấc nồng, còn Đường Phong thì không chút cảm giác buồn ngủ. Đường Phong mở cửa xe bước ra, anh muốn tìm xem rốt cuộc tiếng nhạc này đến từ phương nào. Đột nhiên, tiếng nhạc chuyển điệu, Đường Phong tuy đã chuân bị trước tâm lý nhưng vẫn giật mình, bởi vì tiếng nhạc đó đột ngột trở nên ảo não, thê lương. Rồi ngay sau đó, nó bắt đầu trở nên quái

đi, âm thanh càng lúc càng vang vọng, càng lúc càng mãnh liệt. Tim Đường Phong đang đập thình thịch, nhưng anh vẫn tỏ ra can đảm và cẩn thận nghe ngóng, vì anh muốn nghe xem đây là thứ nhạc gì, từ đâu đến.

Đường Phong đi tới chính giữa rừng hồ dương, nhắm mắt lại, im lặng lắng nghe tiếng nhạc đó. Ba phút sau, Đường Phong đã khẳng định chắc chắn đây là loại nhạc anh chưa từng nghe thấy, còn hướng mà tiếng nhạc vọng lại vẫn là phía tây rừng hồ dương.

Tiếng nhạc hình như càng lúc càng gần, Đường Phong căng thẳng nhìn chăm chăm về phía tây rừng hồ dương, nhưng trong màn đêm đen đặc, anh không trông

thấy gì cả. Anh lần sờ trên người, rồi móc con dao găm ra, Đường Phong phải cố gắng hết sức không chế nhịp tim đang đập loạn do căng thẳng, và điều chỉnh hơi thở. Sau đó, anh thu hết cam đảm, từng bước, từng bước tiến về phía tây rừng hồ dương.

Tới ven rừng hồ dương, Đường Phong lại mò tới thân cây hồ dương có hình thù kỳ dị. Anh tựa lên thân cây hồ dương, lặng lẽ quan sát những đồi cát nhấp nhô phía tây. Lúc này, tiếng nhạc hình như đã biến mất... Đường Phong đang ngạc nhiên thì sau lưng bỗng vang lên một tiếng “xoẹt”, một vệt lửa lóe sáng rực rỡ trong màn đêm cũng đã soi sáng cả rừng hồ dương. Đường Phong sợ hãi vội vàng

quay người lại. anh lại trông thấy người đàn bà đeo mặt nạ.

Giống như bộ dạng đã nhìn thấy hai hôm nay, người đàn bà đeo mặt nạ vẫn mặc chiếc áo choànga diêm lệ, đội chiếc mũ cao cao, trana phục của một phụ nữ quý tộc Đảng Hạng, chiếc mặt nạ kỳ dị đó vẫn lấp lánh ánh kim loại bóng loáng và toa ra một sự quái dị. Đường Phong không biết tại sao người đàn bà đó lại xuất hiện sau lưng anh. Nhưng không kịp đề anh nghĩ ngợi nhiều, người đàn bà đeo mặt nạ đã đi những bước quý phái, phong thái sang trọng, chậm rãi tiến về phía Đường Phong. Tiếng nhạc kỳ dị đó lại lần nữa vang lên từ sâu trong sa mạc, càng lúc càng gần, càng lúc càng to,

giống như một đội quân nhạc hùng hậu đang từ trong sa mạc tiến ra.

Cơ thể Đường Phong bắt đầu run rẩy theo bản năng, khắp người anh bị không khí khủng khiếp và kỳ dị bao trùm. Anh muốn lùi lại phía sau, nhưng phía sau chính là cây hồ dương đỏ, nên anh không còn đường rút lui! Lúc này, người đàn bà đeo mặt nạ đã đứng trước mặt Đường Phong; phía sau chiếc mặt nạ của người đàn bà cũng lộ ra nụ cười quái dị. Sau đó, người đàn bà đeo mặt nạ lên tiếng: “Chúng ta lại gặp nhau rồi.”

“Bà... bà là hoàng hậu Một Tạng phải không?” - Đường Phong thu hết can đảm. nên rất cuộc cũng đưa ra được câu hỏi mà anh luôn muốn nói. Người đàn bà đeo

mặt nạ chân chừ một lúc rồi nói: “Ta là Một Tạng, không phải là hoàng hậu, vừa không có danh nghĩa hoàng hậu. vừa không có hoàng hậu thật, càng không có ngôi vị hoàng hậu, ta chưa từng làm hoàng hậu một ngày nào cả!”.

“Không, lúc Hạo Vương tại vị tuy bà chưa từng làm hoàng hậu, nhưng sau khi con trai bà là Lượng Tộ lên ngôi, thì bà chính là hoàng thái hậu!” - lúc này Đường Phong đã cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

“Hoàng thái hậu? Người đã bao giờ trông thấy hoàng thái hậu thân một nơi đầu một nẻo chưa?” - người phụ nữ bỗng cao giọng.

“Thân một nơi đầu một nẻo? Bà..-

Đường Phong lập tức nhớ tới “khuôn mặt bị đánh cắp”, “Khuôn mặt của ta, sương sọ cao quý của ta..mà người phụ nữ nói tới trong giấc mơ đêm qua.

Đường Phong vừa nói, vừa cố gắng nhìn kỹ tình hình phía sau chiếc mặt nạ kim loại, nhưng anh chỉ có thể trông thấy hai hố mắt trống rỗng, lẽ nào đằng sau chiếc mặt nạ thực sự chẳng có gì cả?

2

Người phụ nữ đeo mặt nạ im lặng một lúc mới chậm rãi nói: “Năm ta 16 tuổi, anh trai ta đã gả ta vào gia đình Dã Lợi quyền lực nhất Đảng Hạng thời đó. Đây là một cuộc hôn nhân chính trị, ta không hạnh phúc. Ai ngờ, sau này gia đình Dã Lợi công cao trấn chủ, khiến cho Hạo

Vương nghi ngờ đồ kị. Rồi những ngày tươi đẹp của gia tộc Dã Lợi cũng kết thúc, cuối cùng gia tộc này đã bị xử chém, nhưng ta đã may mắn sống sót, bởi vì Hạo Vương phải lòng ta. ông đã sắp xếp cho ta ở tại tự viện trong núi Hạ Lan. ở đó, ta và Hạo Vương đã sống những ngày hạnh phúc nhất. Ta không cần ngôi vị, ta chỉ cần Hạo Vương, ta chỉ cần làm vợ của ông, sinh con cho ông...”

"Nhưng dù sao ông vẫn là Hạo Vương mà!"

"Đúng vậy, lúc đó ta không hiểu, nhưng sau đó, khi ta có mang, ta đã phát hiện ra mọi việc đều thay đổi, các phe phái thế lực trong triều đều đợi thời cơ mạnh động. Anh trai ta, Một Tạng Ngoa Bàng,

là một người có dã tâm. Hoàng hậu Dã Lợi bị phế truất, ta lại mang thai con của Hạo Vương, khiến anh ta trông thấy tia hy vọng. Sau đó, Hạo Vương lại phải lòng thái tử phi của thái tử Lợi Lệnh Cách khiến ta vô cùng đau lòng; nhưng anh trai nói với ta rằng, thời cơ của anh ấy đã tới, thời cơ của gia tộc Một Tạng đã tới!”

“Sau đó anh trai bà đã kích động thái tử Lợi Lệnh Cách giết cha, rồi ông lại giết hại Lợi Lệnh Cách vì tội mưu phản, còn bà thì sinh hạ Lượng Tô, gia tộc Một Tạng từ đó hiển vinh cao quý?”.

‘Đúng vậy, nhưng đó vốn không phải điều mà ta muốn, ta chỉ cần Hạo Vương của ta!’”

“Nhưng đây chính là số phận, số phận đã định đoạt cho bà là hoàng hậu Tây Hạ.” - Đường Phong bỗng cảm thấy, trong giây phút này, chiếc mặt nạ kỳ dị bỗng trở nên u buồn.

“Hoàng hậu? Hừm, đáng tiếc ta không có phúc để hưởng thụ sự tôn vinh của hoàng hậu, cuối cùng thân một nơi đầu một nẻo, hàng ngàn năm sau cũng không được yên nghỉ!”

“Thân một nơi đầu một nẻo? Rốt cuộc tại sao bà lại thân một nơi đầu một nẻo?” - Đường Phong nóng lòng muốn biết rõ sự việc.

Nhưng người đàn bà đeo mặt nạ lại không trả lời câu hỏi của Đường Phong, mà quay ra hỏi anh: “Các người định đi

đâu vậy?”

“Chúng... chúng tôi tới Hạng Hải Mật Thành!” - Đường Phong do dự một hồi, cuối cùng vẫn nói ra mục đích của họ.

“Hạng Hải Mật Thành?” - Người đàn bà nghe Hàn Giang nói vậy liền lùi lại một bước, “Chàng thanh niên, ta khuyên người hãy từ bỏ ý định đó đi!”

“Tại sao?”

“Bởi vì Hạng Hải Mật Thành là cấm địa của người Đảng Hạng, người sẽ không thể tìm được nó, và những gian nan nguy hiểm trên đường đi cũng đủ để cướp đi tính mạng của nhà người!” - Giọng người đàn bà trở nên nghiêm nghị.

“Tôi nguyện mạo hiểm một lần!”

“Vậy thì người sẽ hối hận!” - Người đàn

bà đeo mặt nạ im lặng, nhưng bà vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Mãi lâu sau, người đàn bà hình như mới dịu giọng, nói: “Kể cả người có bất chấp thập tử nhất sinh để tìm thấy Hạng Hải Mật Thành đi chăng nữa, thì người cũng sẽ hối hận, bởi ở đó đã không còn phồn vinh từ lâu rồi, giờ chỉ còn là một vùng hoang phế!”

“Hoang phế? Sao lại trở thành hoang phế?” - Đường Phong truy hỏi.

“Bởi vì sự tham lam, kiêu ngạo, xa xỉ, đây chính là nguồn gốc của mọi tội ác.”

‘Không, bất luận Hạng Hải Mật Thành giờ biến thành thế nào, tôi cũng phải tìm thấy nó, kể cả chỉ để nhìn nó một lần, tôi cũng cam tâm tình nguyện!’ - Đường Phong rất kiên định nói.

Người đàn bà đeo mặt nạ hình như khế thở dài rồi nói: “Nếu người cố chấp như vậy thì ta sẽ tặng người một vật, có lẽ thứ này có thể giúp ích cho người!”

“Tặng tôi một vật?” - Rõ ràng Đường Phong rất bất ngờ.

"Đúng vậy, vật này là do Hạo Vương tặng ta, ta luôn cất giữ nó, nếu người có thể đến được Hạo Hải Mật Thành thì mong người hãy mang vật này theo cùng! Nếu người không thể đến được Hạo Hải Mật Thành, nhưng bình an rời khỏi đây, thì vật này sẽ lại cho người. Nếu người không thể tìm thấy Hạo Hải Mật Thành, cũng không thể bình an rời khỏi đây, vậy thì vật này sẽ trở thành thứ chôn cất cùng người!”

“Á... vật tùy táng ư?” - Người Đường Phong run bắn lên, anh cảm thấy người lạnh toát.

“Đừng sợ, đó chỉ là một phần ba khả năng thôi!”

“Nhưng... nhưng tại sao phải đem nó tới Hạng Hải Mật Thành?” - Đường Phong không hiểu.

“Thiên cơ không thể tiết lộ! Người chỉ cần đi tự khắc sẽ hiểu.”

Nói xong, người đàn bà đeo mặt nạ từ từ giơ tay phải lên. Đường Phong đã quá quen với động tác này, nên tim anh cũng nhấc lên theo cánh tay phải của bà ta.

Anh không biết người đàn bà này định làm gì, nhưng theo phản xạ, anh lùi lại một bước, rồi tựa lên thân cây hồ dương

có hình thù kỳ dị, vì anh đã không còn đường rút lui nữa rồi.

Đường Phong lo sợ phía sau cây hồ dương lại mọc ra những cánh tay khủng khiếp của xác khô, nhưng anh cũng không có dũng khí tiến lên phía trước để rời khỏi cây hồ dương này. Điều khiến anh cảm thấy kỳ lạ là lần này người đàn bà đeo mặt nạ lại không tiến lên phía trước nữa, bà ta vẫn đứng nguyên chỗ cũ, nhưng nhấc tay phải lên, chỉ chỉ về phía mình.

Đường Phong lại cảm thấy mùi vị của chết chóc. Mắt anh trợn trừng, anh định mở miệng nhưng mở được một nửa mà lại không thốt ra được từ nào. Trong lòng Đường Phong cảm thấy sợ hãi, nhưng

không biết tại sao mắt anh vẫn nhìn chăm
chăm vào chiếc mặt nạ của người đàn bà,
đặc biệt là hai cái hố đen sì chỗ khoang
mắt. Đường Phong vẫn đối diện với
người đàn bà đang chỉ vào cánh tay
mình, và theo bản năng muốn bảo vệ cơ
thể, nhưng lần này anh thấy cánh tay đã
không còn thuộc về anh nữa, anh hoàn
toàn không thể điều khiển đôi tay mình.
Anh cố điều khiển bản thân, tập trung suy
nghĩ, nhưng tất cả đều vô ích.

Đường Phong ngạt thở tựa lên thân cây
hồ dương, anh không trông thấy cánh tay
trong ống tay áo của người đàn bà, trong
đó chỉ là một ống tay áo tối om om.
Đường Phong đang kinh ngạc thì bỗng
cảm thấy ngực mình như bị thứ gì đó

thieu đột, rồi một cơn đau thấu tận tâm can... Đường Phong hét toáng lên và tỉnh dậy. Anh nhận ra mình vẫn nằm trong xe, lẽ nào lại là một cơn ác mộng, một cơn ác mộng miên man? Lúc này trời đã sáng, đầu Đường Phong nặng trĩu, anh quay sang thì Hàn Giang và Lương Viện đang ngạc nhiên nhìn mình.

3

“Anh lại nằm mơ thấy ác mộng phải không?” - Lương Viện cười hỏi Đường Phong.

Đường Phong vắn chiếc cổ nhưc mới đáp: “Không, anh không thể phân biệt được đó là mơ hay là việc xảy ra thật.”

“Đừng lôi thôi nữa, nằm mơ thấy ác mộng thì cứ mơ, lại còn khôn phân biệt

rõ. anh mày đây kinh nghiệm lão luyện mà đêm qua vẫn còn mơ thấy ác mộng đây!” - Hàn Giang gầm lên.

“Ha ha, đêm qua anh cũng mơ thấy ác mộng ư? - Đường Phong ngạc nhiên nhìn Hàn Giang.

‘Đúng vậy, liên tiếp hai đêm rồi, anh mày cả đời này cũng chưa từng mơ thấy nhiều ác mộng như vậy!’ - Hàn Giang chau mày, nói.

“Vậy nói mau, anh mơ thấy gì vậy?” - Đường Phons bỗng vô cùng hứng thú với những cơn ác mộng của người khác.

“Mơ gì ư? Giống như cơn ác mộng đêm qua?”

“Vậy anh lại mơ thấy người đàn bà đeo mặt nạ đó hả?”

“Đúng vậy! Điều khác biệt là lần này không phải truy đuổi chiếc Grand Cherokee trên sa mạc Gobi, mà là một mình tôi lái ‘con lừa dững mẫn’ bị lạc đường trong Ma Quỷ Thành, chạy lòng vòng khắp nơi cũng không tìm thấy đường ra. Gặp người đàn bà đeo mặt nạ cũng không phải trên Hắc Thạch, mà là trên đồi đất khổng lồ ở Ma Quỷ Thành.”

- Hàn Giang tóm tắt lại cơn ác mộng của mình.

“Chỉ có vậy?”

“Ừm, những tình tiết khác giống hệt hôm qua.”

“Xem ra đúng là ngày nghỉ sao đêm mơ thấy vậy!”

- Đường Phong cảm thán.

“Hừ! Đây gọi là ban ngày gặp ma, đêm mơ thấy quỷ!” - Hàn Giang chửi rủa.

“Lương Viện, còn em thì sao? Đêm qua em có nằm mơ thấy ác mộng không?” - Đường Phong quay ra hỏi Lương Viện.

Lương Viện hình như rất bình tĩnh: “Em cũng nằm mơ, nhưng không giống các anh, không phải là ác mộng!”

“Xem ra ông trời thật ưu ái em đấy!” - Đường Phong thán phục.

“Dĩ nhiên, lúc nhỏ mẹ em đã nói với em rằng, những người nằm mơ thấy ác mộng tâm địa đều không trong sáng, những người tâm địa trong sáng thì không nằm mơ thấy ác mộng!” - Lương Viện thăm nhiên nói.

"Vớ vẩn! Tôi trong sáng quá ấy chứ! Từ

trước tới nay chỉ biết hoàn thành nhiệm vụ!” - Hàn Giang phản bác lại.

“Mẹ em ư?” - Đường Phong lẩm bẩm.

“Vâng, mẹ em nói vậy đây!” - Lương Viện vừa nói vừa lấy sợi dây chuyền mề gà có ảnh mẹ, mà cô đang đeo ra.

“Không phải cô nằm mơ thấy mẹ mình đây chứ?”

- Hàn Giang cười.

“Không, tôi vẫn mơ thấy người đàn bà đeo mặt nạ đó. nhưng giống hệt như lần trước, trong giấc mơ tôi đã cùng bà ngao du sơn thủy, còn cả ăn uống no say nữa, nói chung toàn là việc tốt!” - Lương Viện cười nói.

“Hay thật đấy! Một giấc mộng hảo huyền!” - Hàn

Giang cười Lương Viện.

Lương Viện phản bác lại: “Tóm lại lúc nào cũng hơn những cơn ác mộng của các anh.”

"Hãy nghe Đường Phong kể về cơn ác mộng đi!"

Hàn Giang nói.

“Tôi...” - Đường Phong lấy ngón tay day day thái dương, “Cơn ác mộng của tôi không giống hai người. Tôi lại nghe thấy tiếng nhạc quái dị đó, sau đó đã gặp người đàn bà đeo mặt nạ trong rừng hồ dương. Bà ta thừa nhận bà chính là hoàng hậu Một Tana; và bà kê cho tôi nghe về thân thế của mình. Những gì bà kể đều phù hợp với những gì tôi biết, nhưng bà lại nói rằng bà không phải là hoàng hậu

gì cả. Tôi không hiểu, lúc đó bà ấy nói... nói một câu thế này: 'Người đã trông thấy hoàng hậu thân một đấng đầu một nẻo chưa?'"

‘Hoàng hậu thân một đấng đầu một nẻo? Nghĩa là gì?’ - Hàn Giang và Lương Viện đều không hiểu.

“Đúng rồi, bà ấy còn nói rằng: đáng tiếc tôi không có phúc để hưởng thụ sự tôn vinh của hoàng hậu, cuối cùng thân lại một đấng đầu một nẻo, hàng nghìn năm sau cũng không được yên nghỉ!” - Đường Phong lại bổ sung thêm.

“Những câu nói thật kỳ lạ, từ chữ nghĩa cho thấy, bà ta nói rằng mình không có phúc phận làm hoàng hậu, cuối cùng thân một đấng đầu một nẻo!” - Lương Viện

nói.

“Thân một đấng đầu một nẻo là hình phạt rất nặng thời cổ đại; vậy ai lại khiến ột hoàng hậu thân một đấng đầu một nẻo nhỉ? Thời cổ đại, kể cả hoàng hậu có phạm một tội ác nghiêm trọng thế nào đi chăng nữa, thì lấy mạng của hoàng hậu chẳng qua cũng chỉ cần tới một dai vái trang dài ba mét.” - Hàn Giang nói.

“Đúng vậy, thứ nhất vì là phụ nữ, thứ hai lại là hoàng hậu, nên kể cả có phạm trọng tội cũng không thể đe hoàng hậu cao quý chết ở trong tình trạng thân một đấng đầu một nẻo được!” - Đường Phong lắc đầu lia lịa, chính anh cũng không hiểu nổi.

“Nhưng di cốt của hoàng hậu Một Tạng quả thực có vấn đề, xương sọ và xương

người đứng là không phải của một người!” - Hàn Giang nói.

“Hơn nữa lần này tôi nhớ rất rõ, tôi chẳng trông thấy gì trong hai hồ mắt trên mặt nạ cả! Cộng thêm cả cảnh tượng đáng sợ đằng sau mặt nạ lần trước, tất cả những điều này gần như đã chứng minh rằng: quả thật hoàng hậu Một Tạng sau khi chết thi thân một đằng đầu một nẻo.”
- Đường Phong cố gắng nhớ lại từng chi tiết trong giấc mơ.

Trong lịch sử thì hoàng hậu Một Tạng tại sao lại chết vậy?” - Lương Viện đột nhiên hỏi.

“Về cái chết của hoàng hậu Một Tạng cũng có rất nhiều cách nói, nhưng cách được nhiều người nhắc tới nhất là sau

khi Một Tạng Thị lên ngôi hoàng hậu, bà vẫn còn rất trẻ, nên đã đi lại với mấy gã người hầu, hoang

dâm vô độ. Bà ta không đợi được tới khi Lượng Tộ đích thân điều hành triều chính, đợi tới ngày gia tộc Một Tạng suy bại, thì đã bị hai thích khách đâm chết. Có người nói rằng, hai thích khách đó chính là người hầu của bà ta...”

Đường Phong nói tới đây liền im lặng, anh trầm ngâm một hồi, rồi mắt bỗng sáng lên: “Tôi hiểu ra rồi, hoàng hậu Một Tạng nói rằng, bà thân một đằng đầu một nẻo, rất có khả năng đó là do thích khách gây nên.”

“Thích khách gây nên? Ý cậu là sau khi đâm chết hoàng hậu Một Tạng, thích

khách đã cắt lìa đầu bà ta?!”

- Hàn Giang và Lương Viện đều vô cùng kinh ngạc trước suy đoán của Đường Phong.

4

Sau một hồi im lặng, Đường Phong vỗ đầu một cái,

"Đúng! Chắc chắn là như vậy, bởi vậy hoàng hậu Một Tạng mới không có xương sọ."

"Nếu nói như cậu thì hài cốt bị cắt mất đầu trong Phật tháp ở Hắc Thủy Thành là của hoàng hậu Một Tạng được gắn vào xương sọ của một người đàn bà khác?" - Hàn Giang ngạc nhiên.

Đường Phong gật gù: "Chắc chắn là thế. Có thể là vì sau khi Lương Tô đích thân

điều hành triều chính, ông đã rất phần nộ trước lối sống không chuẩn mực của mẹ mình; bởi vậy, khi hoàng hậu bị thích khách chém mất đầu, ông đã bỏ hài cốt đã mất đầu của mẹ mình, người vốn theo đạo Phật, gắn vào một xương sọ của người đàn bà khác rồi bịt trong tượng Phật, như vậy vừa thể hiện sự trang nghiêm, lại có thể giữ được bí mật!”

Nhưng Hàn Giang lại lắc đầu: “Làm như vậy tuy hoàn toàn có thể, nhưng tôi lại luôn cảm thấy làm thế không phù hợp với lễ thường. Nếu như hoàng hậu Một Tạng mất đầu, nên nhất định phải ăn một cái khác cho bà. thì hoàn toàn có thể dùng chất liệu kim loại, ví dụ như một chiếc

xương sọ bằng vàng bạc hoặc đồng sắt, gắn lên cổ của hoàng hậu Một Tạng, chứ tại sao lại phải tìm đầu của một phụ nữ khác để gắn vào? Như vậy không hợp lý chút nào!”

"Đúng vậy, điều này không hợp lý, vì cô nhân rất coi trọng địa vị huyết thống. Đầu của người phụ nữ nào lại có thể gắn lên cổ của hoàng hậu Một Tạng chứ? Nhưng tôi thật sự không nghĩ ra, vậy điều gì đã khiến hoàng hậu Một Tạng thân một đấng đầu một nẻo?" - Đường Phong lắc đầu nói.

"Có... có khi nào xương sọ trong bức tượng Phật đó chính là của hoàng hậu Một Tạng không?" - Lương Viên đột nhiên đưa ra một suy đoán mạnh bạo.

"Xương sọ của hoàng hậu Một Tạng?" - Đường Phong giống như đang suy tư, gật gù: "Cũng có khả năng này, sau khi hoàng hậu Một Tạng bị đâm chết, đầu đã bị thích khách cat đem đi, vậy là triều đình đành phải chôn cất thi thể mất đầu của hoàng hậu Một Tạng với Nguyên Hạo trong vương lăng Tây Hạ. Và mấy năm sau, khi Lượng Tộ đích thân điều hành triều chính, xương sọ của hoàng hậu Một Tạng mới được tìm thấy, mà lúc này lại không tiện mở lăng mộ ra để cất xương sọ vào; tuy vậy dù sao đây cũng là xương sọ của mẹ ông, không thể vứt bừa vứt bãi được nên Lượng Tộ đã nghĩ ra một cách, đó chính là chôn xương sọ của mẹ mình vào một bức tượng Phật."

“Nếu giải thích như vậy thì anh đã vòng lại câu hỏi ban đầu rồi, nếu xương sọ trong tượng Phật là của hoàng hậu Một Tạng, vậy thì thân thể của ai đã được gắn vào đầu của hoàng hậu Một Tạng? Vì nếu như chỉ vì gắn xương sọ của hoàng hậu Một Tạng cho yên ổn, thì hoàn toàn có thể đặt xương sọ vào trong tượng Phật, không cần thiết phải làm phần cơ thể.” - Hàn Giang phản bác lại.

“Đúng vậy, anh nói rất có lý, đều như hơi thừa một động tác, nhưng cũng chỉ có hai khả năng đó, biết làm thế nào được?” - Đường Phong hỏi lại.

“Tóm lại, hoàng hậu Một Tạng chết khá thảm, thân một nơi đầu một nẻo, hàng ngàn năm sau vẫn chưa được yên nghỉ,

bởi vậy linh hồn của bà mới không được yên ổn, toàn tới quấy nhiễu chúng ta!” - Hàn Giang nói một cách mê tín.

“Vậy sau đó thế nào?” - Lương Viện thúc giục.

“Sau đó, người đàn bà đeo mặt nạ không kể tiếp về thân thế của bà ta nữa, mà quay sang hỏi chuyện anh. Bà ấy hỏi anh đi đâu, anh liền nói thật là tới Hạm Hải Mật Thành, rồi giống như trong giấc mơ của em đêm qua, người đàn bà đó khuyên anh không nên tới Hạm Hải Mật Thành. Bà ta nói rằng. Hạm Hải Mật Thành là cấm địa của người Đảng Hạng, anh sẽ không thể tìm thấy nó, bà ta còn nói rằng những gian nan nguy hiểm trên đường đi cũng đủ để lấy mạng anh rồi.”

“Cậu ngọc thể, bà ta là hoàng hậu của người Đảng Hạng, tất nhiên sẽ nói vậy rồi, cậu đừng nói là sẽ không đi tiếp đây!” - Hàn Giang châm chọc Đường Phong.

'Tôi chằng giấu giếm gì cả, tôi vẫn cố ý muốn đi! Sau đó, giống như trong giấc mơ của Lương Viện, bà ấy nói rằng Hạng Hải Mật Thành đã không còn huy hoàng nữa, mà đã bị hoang phế. Tôi nói rằng kể cả Hạng Hải Mật Thành giờ biến thành thế nào, tôi cũng vẫn đi tìm nó, dù chỉ để nhìn thấy nó một lần, tôi cũng cam tâm tình nguyện!”

“Cậu bình tĩnh thật đấy!” - Hàn Giang cười nhạt. “Anh đừng cười tôi, ngay sau đó việc tốt đã tới, người đàn bà đeo mặt

na thấy tôi cố chấp muốn tới Hạng Hải Mật Thành, nên đã nói rằng sẽ tặng tôi một vật, và bảo có lẽ vật này sẽ giúp ích cho tôi!”

“Thứ gì vậy? Ở đâu?” - Lương Viện truy hỏi. Đường Phong mò khắp người một lượt nhưng chẳng thấy gì. Hàn Giang cười với Lương Viện: “Đại tiểu thư, công đức thế, đó là cậu ta nằm mơ thì làm sao có ai cho cậu ta cái gì được!”

“Như vậy cũng đúng, trong mơ tôi đã ăn bao nhiêu thứ như vậy, nhưng giờ trong bụng cũng trống trơn!” - Lương Viện xoa xoa bụng nói.

Hàn Giang quay sang hỏi Đường Phong: “Thử nghĩ kĩ lại xem, bà ấy đưa cho cậu cái gì vậy?”

“Tôi... tôi nhớ là cuối cùng bà ta giơ tay phải về phía tôi, tôi cảm thấy sợ hãi, theo phản xạ tựa lên thân cây hồ dương hình thù quái dị, sau đó tôi thấy ngực mình nóng ran lên, sau đó... sau đó thì tôi tỉnh dậy!” - Đường Phong cố gắng nhớ lại, miệng lầm bầm: "Cây hồ dương... cái cây hồ dương đó..."

Hình như Đường Phone bỗng nhớ ra gì đó. anh liền mở cửa xe, nhảy xuống, tiến thẳng về phía tây rừng hồ dương, nơi có cây hồ dương hình thù kỳ quái.

5

Hàn Giang và Lương Viện đều không hiểu gì cả, bám theo đến phía tây rừng hồ dương. Đường Phong dừng lại nhìn xung quanh, chẳng mấy chốc, anh đã trông thấy

thân cây hồ dương hình thù kỳ dị.

Đường Phong bước thật nhanh tới dưới cây hồ dương, đúng, chính là cây hồ dương này, liên tiếp hai đêm rồi ác mộng rớt cuộc đều kết thúc ở đây! Và trong giây phút này, nơi đây đang tắm trong ánh nắng sớm mai. không có những cánh tay xác khô, cũng không có người đàn bà đeo mặt nạ. Đường Phong thần thờ nhìn cây hồ dương này, ánh mắt anh di chuyển từ trên vòm cây xuống phía dưới, thân cây. gốc cây, cuối cùng nhìn rộng ra xung quanh cây. I

Đường Phong vòng theo thân cây mấy vòng, Hàn Giang và Lương Viện không dám làm phiền, chỉ đứng bên cạnh im lặng nhìn. Mãi lâu sau, Đường Phong

bỗng có cảm giác trong lớp cát phía dưới cây hồ dương này có chút khác thường, hình như... hình như có thứ gì đó. Đường Phong cúi người xuống, hai tay cẩn thận bới đất cát. một miếng ngọc bội còn nguyên vẹn dần dần lộ ra trong cát.

“Ồ... ở đây hóa ra lại có một miếng ngọc bội!” - Đường Phong ngạc nhiên kêu lên.

“Ngọc bội? Ở cái nơi quái quỷ này mà cũng có ngọc bội ư?” - Hàn Giang và Lương Viện đều ngạc nhiên.

Quả nhiên, một miếng ngọc bội tinh xảo nằm yên trong lớp cát dưới cây hồ dương. “Đây chính là thứ mà hoàng hậu Một Tặng cho anh?” - Lương Viện hỏi.

“Anh nghĩ vậy!”

“Thế... thế này là thế nào? Sáng hôm qua chúng ta đã kiểm tra hết một lượt ở đây. nếu có thứ gì thì phải phát hiện thấy từ lâu rồi, lại còn cả đội thám hiểm và Kozlov trước đây đều đã từng tới đây, lẽ nào họ không phát hiện thấy?” - Hàn Giang mù mị hết cả đầu óc.

“Bởi vậy bây giờ tôi bắt đầu tin rằng mọi thứ trong giấc mơ đều là thật, miếng ngọc bội này được chế tác từ bạch ngọc thượng hạng nephrite ở vùng Hòa Điền, xem chừng là vật phẩm của thời kỳ Bắc Tống Tây Hạ, nó đã nằm im ở đây chờ đợi hàng nghìn năm, cuối cùng đã được tôi tìm thấy!” - Đường Phong càng nói càng hào hứng, “Tôi còn nhớ rõ, hoàng hậu Một Tạng nói rằng ngọc bội này là

do Hạo Vương tặng bà, là thứ mà bà rất yêu quý.”

“Vật rất yêu quý mà lại tặng cậu như vậy ư? Mẹ ơi, đúng là chẳng hợp lý gì cả!” - Hàn Giang dè bủ.

“Không, bà ấy không nói rằng nó là của tôi. Hoàng hậu Mộ Tạng nói với tôi thế này: Nếu người đến được Hạo Hải Mật Thành thì nhờ người hãy mang vật này đến

đó giúp ta. Nếu người không thể đến được Hạo Hải Mật Thành nhưng bình an rời khỏi đây, thì vật này sẽ dành lại cho người. Nếu người không thể tìm thấy Hạo Hải Mật Thành, cũng không thể bình an rời khỏi đây, vậy thì vật này sẽ trở thành thứ chôn cất cùng người!” - Đường

Phong vô cùng ấn tượng với ba câu nói này.

“Nếu nói vậy thì miếng ngọc bội này chưa chắc là của ai, cậu chỉ có một phần ba cơ hội thôi” - Hàn Giang nói.

“Tôi có một phần ba cơ hội là sẽ chết ở đây. Còn sau khi tìm thấy Hạng Hải Mật Thành sẽ xảy ra chuyện gì thì tôi cũng không biết!” - Đường Phong nói.

“Tại sao hoàng hậu Một Tạng lại để anh mang ngọc bội này tới Hạng Hải Mật Thành?” - Lương Viện không hiểu.

“Anh cũng hỏi câu này, nhưng hoàng hậu Một Tạng trả lời rằng: ‘Thiên cơ không thể tiết lộ! Chỉ cần ngươi tới sẽ tự khắc hiểu ra!’”

“Lại tung hỏa mù. Tôi thấy bà hoàng hậu

này đã phải lòng gã trai hãm tài như cậu rồi, phải cẩn thận - Hàn Giang nói xong liền quay đầu đi về phía “con lừa dững mãnh”.

“Anh đang ghen tỵ! Ghen tỵ một cách trắng trợn!”

- Đường Phong gào về phía Hàn Giang, sau đó dùng hai tay cẩn thận đưa ngọc bội lên trước ngực. Đột nhiên, anh cảm giác trước ngực mình nóng ran liền vội vàng buông tay ra, miếng ngọc rơi xuống cát. May mà nền cát mềm nên miếng ngọc không bị làm sao.

Đường Phong vội vàng vén áo lên xem, và thấy không biết từ bao giờ trước ngực mình bỗng có một vết hằn giống như hình ngọc bội.

Đường Phong cầm ngọc bội. quay lại xe. Hàn Giang đột nhiên háng giọng: "Sau đây chúng ta tổ chức họp!"

"Họp?" - Đường Phong và Lương Viên đều ngạc nhiên.

"Đúng! Bởi vì hiện giờ chúng ta đã tới thời khắc sinh tử quan trọng, mọi người bắt buộc phải có ý kiến, tiếp theo đây chúng ta nên đi đâu? Hiện giờ chúng ta có ba sự lựa chọn: thứ nhất, tới Ma Quỷ Thành rồi đi tiếp; thứ hai, quay trở về; thứ ba, mở một đường đi mới."

"Quay trở về? Vậy thì không phải chúng ta uổng công sao, chắc chắn không được!" - Đường Phong loại bỏ luôn điều thứ hai.

Hàn Giang nhìn Lương Viện, Lương Viện cũng lắc đầu. Vậy là, Hàn Giang nói: “Được, điều thứ hai thì loại bỏ rồi. Vậy điều thứ nhất thì sao?”

“Điều thứ nhất... điều thứ nhất e rằng lành ít dữ nhiều. Ôi!” - Đường Phong do dự.

Lương Viện cũng tỏ vẻ chân chừ không quyết: “Có làm theo điều thứ nhất hay không thì phải nghe xem điều thứ ba của anh đã!”

“Được! Vậy thì để tôi nói luôn điều thứ ba. Tôi nghĩ thế này. Ma Quỷ Thành phía tây bắc rất kỳ dị, chúng ta mạo hiểm xông vào đó e rằng lành ít dữ nhiều. Nhưng chúng ta tin rằng Hạng Hải Mật Thành ở phía bắc Ma Quỷ Thành, vậy thì

tôi nghĩ: không đi đường Ma Quỷ Thành mà đi theo sa mạc bên ngoài, có lẽ là một cách khả thi hơn!” - Hàn Giang nói ra kế hoạch của mình.

“Đi trên sa mạc?” - Đường Phong và Lương Viện cũng rất do dự.

"Đúng vậy, ở đây chỗ nào cũng là sa mạc Gobi, thực ra rất nhiều đường, quan trọng là phải nắm chắc được phương hướng, đừng để lạc đờna mất phương hướng trong sa mạc là được.”

“Vấn đề nằm ở chỗ phương hướng đó, đây là chưa nói tới việc ở đây rất nhiều từ trường, trên sa mạc Gobi này lại không có lấy bất cứ vật đánh dấu nào, nên một khi lao vào thì rất khó để nhận biết phương hướng!” - Đường Phong do

dự nói.

"Không phải chúng ta đã có kim chỉ nam, la bàn điện tử, GPS sao? Dù sao thì hiện tượng từ trường khác thường cũng không nhiều, nhưng đây là nơi cấm địa của sự sống, ít thấy dấu tích con người, bởi vậy các kiểu hiện tượng ít thấy đều có khả năng xảy ra." - Đường Phong nói.

"Vậy cậu nói xem phải làm thế nào?" - Hàn Giang hỏi lại Đường Phong.

Đường Phong cũng không biết thế nào mới tốt, Hàn Giang quay ra hỏi Lương Viện. Lương Viện chần chừ một lúc nhưng vẫn gật gật đầu. "Được rồi, Lương Viện đã đồng ý với ý kiến của tôi, thế còn cậu?" - Hàn Giang hỏi.

Đường Phong đang định mở miệng nói gì

đó thì Hàn Giang nói tiếp: “Cậu khởi cần nói, nếu Lương Viện muốn đi thì chắc chắn cậu cũng phải theo, Lương Viện đồng ý tức là cậu cũng đồng ý rồi!”

“Này...” - Đường Phong vẫn còn muốn nói gì đó nhưng Hàn Giane đã khởi động “con lừa dững mãnh” lao thẳng vào trong sa mạc phía bắc rừng hồ dương. Cả ba người đều hiểu rằng, đây có lẽ là một con đường mà loài người chưa từng đi qua, đội thám hiểm của hai nước và cả Kozlov cũng chưa từng đi qua khu vực này, nhưng giờ đây họ đã không còn sự lựa chọn nào khác.

7

“Con lừa dững mãnh” khó nhọc vượt qua hết đồi cát này tới đồi cát khác, bên

ngoài cửa sổ đều là cát vàng nhàm chán tới nỗi Đường Phong muốn phát ói.

Khoảng hai tiếng sau, Đường Phong phát hiện ra: họ không những không thoát ra khỏi những đồi cát miên man, mà ngược lại, những đồi cát mỗi lúc một to hơn, cao hơn, nối tiếp nhau liên miên không dứt, giống như từng rặng núi vắt ngang mặt họ.

“Đây... đây hình như đều là những đồi cát di động”

- nhìn mãi nhìn mãi, Đường Phong đã nhận ra điều khác thường.

“Đồi cát di động? Đồi cát di động thì sao?” - Mạn Giang không hiểu.

“Đồi cát di động là thứ đáng sợ nhất trong sa mạc, nó có sức sát thương lớn

nhất. Nó không ngừng di chuyển theo gió, buổi sáng, có thể nó ở phía đông, nhưng buổi tối nó lại có thể di chuyển tới phía tây!” - Đường Phong chỉ tay về phía hai đồi cát khổng lồ phía đông và phía tây bên ngoài cửa kính xe.

“Có phải cậu nghi ngờ đội thám hiểm năm đó bị những đồi cát di động này chôn vùi?”

“Ừm, tôi vừa trông thấy những đồi cát di động này liền nghĩ ngay tới đội thám hiểm năm đó. Anh chẳng từng kể rằng, sau khi đội thám hiểm mất tích, quốc gia đã cử rất nhiều bộ đội và máy bay trực thăng tới sa mạc tìm kiếm nhưng tìm mấy tháng cũng không thu hoạch được gì. Anh thử nghĩ xem, tại sao?” - Đường Phong

hỏi lại Hàn Giang.

“Ý cậu là họ bị những đồi cát khổng lồ di động này chôn vùi?”

Đường Phong gật gù: “Bởi vậy những người mất tích trên sa mạc, thông thường rất khó tìm thấy. Ngoài việc sa mạc mênh mông, hoang vu ra thì còn có một nguyên nhân rất quan trọng, đó chính là người bị mất tích rất dễ bị những đồi cát di động vùi lấp. Từ đó họ sẽ vĩnh viễn bật vô âm tín, vì cũng không thể tìm thấy thi thể họ. Bởi vậy nên mới nói đồi cát di động là đại nạn trong nhưng tai nạn trên đường đi của những thương nhân. Nó có thể hủy diệt, nuốt chửng những đoàn người đi qua, hoàn toàn khiến cứu viện không thể phát hiện thấy họ. Khi những đồi cát này

lên cơn cuồng nộ, sức mạnh mà chúng gây ra sẽ khiến người ta kinh ngạc, vì chúng có thể nuốt trọn một đội quân mà không để lại bất cứ dấu vết gì.”

“Xem ra tôi phải cẩn thận rồi!”

“Phương hướng của anh đúng chưa?”

“Chắc là đúng. Sao?”

"Chúng ta phải nhanh chóng lái xe ra khỏi khu vực này thôi, nếu không thì khi những đồi cát này bắt đầu di chuyển, thì hậu quả sẽ khó mà tưởng tượng được!" - Đường Phong cảnh cáo.

Hàn Giang tăng tốc, nhưng xe vẫn chạy lắc lư rất chậm giữa những đồi cát. Lại hơn một tiếng đồng hồ nữa trôi qua, sau khi vượt qua một núi cát di động cao lớn, rốt cuộc họ đã tới một vùng sa mạc

Gobi bằng phẳng. Nền sa mạc trải đầy đá, Hàn Giang không thể không lái xe chậm lại. Đường Phong nhận ra những điều dị thường rất nhanh. Anh phát hiện thấy trên vùng sa mạc Gobi bằng phẳng này, ngoài những hòn đá lớn nhỏ trải đầy, điều kỳ lạ hơn là bãi sa mạc Gobi không rộng lớn lắm này bốn bề đều là những đồi cát di động cao lớn.

Đường Phong ra hiệu cho Hàn Giang dừng xe. Hàn Giang đỗ xe chính giữa bãi sa mạc. Đường Phong xuống xe, đi quan sát môi trường xung quanh một lượt:

“Sao ở đây toàn là những đồi cát di động cao lớn vậy?”

“Sao cơ? Có gì không đúng ư?” - Hàn Giang hỏi lại.

Đường Phong tiện tay nhặt hai hòn đá lên, lật đi lật lại một hồi, rồi nói: “Đây là đá Phong Lăng rất tốt!”

“Đá Phong Lăng?”

“Đá Phong Lăng là một loại đá độc đáo, nó được gió mài mòn trong một thời gian dài mà hình thành nên. Trên chỗ này của sa mạc Gobi trải đầy đá Phong Lăng, cho thấy ở đây thường xuyên bị gió thổi tới, là một công gió. Nhìn mấy tảng đá này xem, không phải là gió to từ cấp 10 trở lên thì không thể mài mòn thành hình dạng này!”

“Gió to từ cấp 10 trở lên?” - Hàn Giang và Lương Viện kinh ngạc.

Đường Phong vừa dứt lời, ba người liền cảm thấy sắc trời đã thay đổi. Đường

Phong ngáng đầu lên nhìn, mây đen đã che kín mặt trời, anh có cảm giác không ổn:

“Có thể sắp nổi gió rồi, nếu mà bão cát ập đến thì vị trí chúng ta đang đứng hiện giờ đúng là chỗ chết!”

Hàn Giang và Lương Viện cũng trở nên căng thẳng, ba người vội vàng quay lại xe. Lúc này, bên ngoài xe đã Nổi gió lớn, từng trận cuồng phong không biết từ đâu thổi tới, cuốn theo cả tấn cát vàng, cuốn bay cả những hòn đá Phong Lăng lớn nhỏ trên sa mạc Gobi. Trận cuồng phong giống như mãnh thú cuồng nộ, há to chiếc miệng rộng đáng sợ, nhào tới hội Đường Phong. Hàn Giang hoang sợ nhìn “mãnh thú” đang áp sát rồi gào lên với Đường

Phong: “Giờ làm thế nào đây?”

“Đều tại anh muốn đi đường này đây!” -

Đường Phong oán thán.

"Bây giờ cậu nói những câu này thì ích gì?" - Hàn Giang nói.

“Đi... đi đường này!” - Đường Phong chỉ tay về phía một đồi cát thấp phía đông.

Hàn Giang nhấn mạnh chân ga, lao xe về phía đồi cát đó. Đứng ở công gió, sắc trời đã hoàn toàn tối đen, Đường Phong quay đầu nhìn lại: “mãnh thú” sau lưng đã biến thành màu đen, ùn ùn giăng lấp che kín mặt trời; những luồng sức mạnh từ các hướng khác nhau phút chốc bùng tụ lại, “mãnh thú” màu đen biến thành một đoạn tường cao, một rặng núi, một cơn sóng, không, phải là sóng thần, một

sức mạnh không thể tưởng tượng nổi từ tây sang đông, nuốt chửng mọi thứ.

8

Đường Phong mở to đôi mắt hoảng loạn, chứng kiến tất cả mọi việc. Tiếng kêu thất thanh của Lương Viện bỗng vang lên: "Đó là cái gì?"

"Đó... đó là bão cát đen!" - Đường Phong lảm bảm thốt ra câu này.

"Bão cát đen?" - Lương Viện không khỏi rùng mình.

"Đúng! Bão cát đen đáng sợ nhất, nó có thể nuốt chửng mọi thứ, sức mạnh của nó lớn đến nỗi có thể cuốn tất cả cát ở đây tới vùng duyên hải phía đông!"

"Á... uy lực khủng khiếp thế sao, vậy chúng ta phải làm thế nào?"

“Nhanh! Mau trốn sau đồi cát đó!” -
Đường Phong liên tục thúc giục.

“Con lừa dững mãnh” và bão cát đen đã bắt đầu một cuộc đua. Bỗng nhiên, “rầm” một tiếng, một hòn đá Phong Lăng bị bão cát cuốn theo đã đập thẳng làm vỡ kính chắn gió phía sau của “con lừa dững mãnh” và rơi vào trong. Trong chớp mắt, cuồng phong hung tợn cũng chui thẳng vào trong xe, khiến Lương Viện không ngừng la hét. “Nằm xuống, nằm xuống phía dưới ghế đi!” - Đường Phong hét lên với Lương Viện.

Lương Viện khóc lóc la hét nằm xuống sàn xe.

“mãnh thú” phía sau càng lúc càng gần, thể tích của “mãnh thú” cũng không

ngừng tăng lên, càng lúc càng cao, càng lúc càng bành trướng, che trời lấp đất, quét sạch mọi thứ. Rồi bỗng chốc không còn ánh sáng của bầu trời, mây đen gió giật gào thét, âm thanh khủng khiếp đó khiến Đường Phong cũng không thể hình dung nổi; nhưng tiếng tim đập thình thịch lại khiến anh lập tức nghĩ tới đêm hôm đoàn thám hiểm xảy ra chuyện. Cảnh tượng hôm nay cũng giống hệt như trong hồi ức của Makarov.

Bão cát phía sau đã áp sát họ, Đường Phong có cảm giác như bị nghẹt thở, anh bắt đầu tuyệt vọng. Nhưng đúng lúc này, Hàn Giang lái "con lừa dững mãnh" lao thẳng lên đồi cát phía tây, rồi vượt qua đồi cát. phía sau đồi cát là một vùng

lõm. Đường Phong vừa trông thấy vậy đã nhóm lên tia hy vọng, anh lập tức sào lên với Hàn Giang: “Dừng xe ở dưới chỗ lõm đó, chúng ta xuống xe, nấp cạnh xe!”
"Nhu vậy ổn không?"

‘Không biết, đành phải thử xem sao!’

"Đồi cát di động sẽ chôn chúng ta mất!"

"Xem ý trời thôi!" - Đường Phong gần như rách cả cô họng khi hét lên câu cuối cùng này.

Tốc độ của “con lừa dững mãnh” rất nhanh, đồi cát lưu động rất mềm. nên Hàn Giang biết rằng “con lừa dững mãnh” chẳng mấy chốc sẽ bị lún trong cát. Lúc này. tay nghề lái xe điệu nghệ của anh đã phát huy tác dụng, đúng lúc "con lừa dững mãnh" sắp lún xuống thì

Hàn Giang đã lái "con lừa dững mãnh" lao thẳng xuống vùng lồm phía sau đồi cát, và gần như cùng lúc, đánh mạnh vô lăng, đưa thân xe nằm chẵn ngang.

"Mau! Lương Viện! Xuống xe!" - Đường Phong vừa lôi vừa kéo Lương Viện xuống xe. Đường Phong lợi dụng đồi cát và thân xe yểm hộ, rồi lấy cả cơ thể áp lên người Lương Viện. Hàn Giang cũng bò xuống phía dưới thân "con lừa dững mãnh".

Đúng lúc ba người ai ở yên chỗ đó, Đường Phong có cảm giác mặt đất phía dưới bỗng rung mạnh một cái, rồi cuồng phong cuốn theo cát bụi không ngừng chui vào mũi, cổ áo anh. "Con lừa dững mãnh" bên cạnh cũng bắt đầu rung lắc

mạnh, tim Mản Giang cũng rơi xuống vực thẳm, nhưng anh vẫn muốn phản kháng, lẽ nào chờ đợi số phận an bài như vậy sao?

Không! Hàn Giang đứng phắt dậy, gào lên với Đường Phong và Lương Viện: “Không được, ‘con lừa dững mãnh’ không trụ được nữa rồi, chúng ta không thể nấp ở đây!”

Nói xong, Hàn Giang lôi kéo Đường Phong và Lương Viện đứng dậy, cuồn phong thổi mạnh đến nỗi làm ba người nghiêng nghiêng ngả ngả. Hàn Giang kéo Đường Phong, Đường Phong kéo Lương Viện, ba người vừa mới đứng dậy cạnh “con lừa dững mãnh” liền trông thấy “con lừa dững mãnh” bị một luồng khí

màu đen khúng khiếp cuốn lấy, lộn ba vòng trên không trung, sau đó rơi bịch xuống chỗ hội Đường Phong vừa mới áp người xuống ban nãy.

Chúng kiến tất cả cảnh tượng này, người Đường Phong lạnh toát, nếu không phải là Hàn Giang kịp thời kéo anh lại thì lúc này họ đã bị “con lừa dững mãnh” đập cho nát bét rồi.

Ba người nghiêng nghiêng ngả ngả leo lên đồi cát, đúng lúc họ leo lên đó thì tất cả cát trên đồi đã bị cuốn lên, quây lấy ba người họ. Đường Phong quay lại nhìn, mắt mũi tối sầm, “mãnh thú” ở ngay sau lưng họ. Ba người đã không còn sức để chống chọi với bão cát, cả ba gàn như cùng lúc lăn xuống đồi cát. Bão cát đen

quét qua, đôi cát yếu ớt ban nãy trước, khi bão cát ập đến, hãy còn nhô lên, mà chỉ một cuộc tấn công thôi, trong nháy mắt đã phẳng lì...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 15

Hài cốt bên cạnh Đại Bạch Tuyên

Đường Phong uống nước, đang uống anh bỗng cảm thấy nước ở đây có vấn đề.

Anh ngẩng đầu lên, giữ một khoảng cách nhất định với mặt nước, rồi tập trung quan sát. Sao nước lại có màu trắng?

Anh giật mình, vội vàng nhổ nước vừa nuốt vào miệng ra, quả nhiên đều là màu

trắng. Nhưng Đường Phong vẫn nhấp nhấp môi, rồi nhận thấy nước ở đây ngọt mát, và cảm giác rất ôn, thậm chí có thể coi đây là loại nước thiên nhiên ngon nhất mà anh từng uống trong đời.

1

Cũng không biết phải bao lâu sau, một cơn gió lại thổi tới từ sâu trong sa mạc. Đây có thể coi là một cơn gió hiền hòa, gió khẽ thổi bay cát bụi trên người Đường Phong, rồi một cơn đau buốt thấu tận xương tủy đã đánh thức anh.

Đường Phong khẽ mở mắt, anh nhìn thấy trời xanh, mây trắng. Ở đây không có cuồng phong, cũng không có bão cát đen, tất cả những gì đáng sợ đều giống như chưa từng xảy ra vậy!

Tại sao mình lại nằm thẳng cẳng trên cát thế này? Cảnh tượng khủng khiếp đó lập tức lóe lên trong đầu Đường Phong: bão cát đen nuốt chửng mọi thứ, “con lừa dững mãnh” bị hất tung lên không trung rồi lại rơi bịch xuống đất, may mà Hàn Giang kịp thời kéo anh đi... Hàn Giang, Lương Viện đâu? Đường Phong nghiêng rặng chùi đau. cổ ngồi thẳng dậy trên cát. Anh có cảm giác mình giống như vừa mới chết đi. còn lúc này giống như một xác ướp sống lại!

Đường Phong đứng dậy, phóng tầm mắt ra xa, cát vàng miên man. không trông thấy Hàn Giang, cũng không trông thấy Lương Viện, đến cả ‘con lừa dững mãnh’ to nhường vậy cũng không thấy bóng

dáng đầu cả. Giây phút này, Đường Phong đứng sừng sững trên sa mạc và thật sự cảm nhận được thế nào là “rút kiếm nhìn quanh lòng hoang mang”!

Đường Phong lần sờ trên người, anh phát hiện tay phải mình đana nắm con dao găm, tay trái nắm chặt miếng ngọc bội. Từ lúc chui ra khỏi “con lừa dững mãnh”, trên người vẫn còn mang theo bình đựng nước, ngoài ra la bàn vẫn dùng được. Ngoài những thứ này ra, anh chẳng còn gì cả. Đường Phong nhìn mấy thứ trên tay, trên người này, thì bỗng cảm thấy buồn cười. Nếu không tỉnh dậy thì những thứ này sẽ trở thành vật tùy táng của anh, ở đây sẽ thành bia mộ của anh, rồi mấy nghìn năm sau, các nhà khảo cổ

sẽ phát hiện thấy anh, thì khả năng lúc đó anh đã trở thành xác khô hoặc hài cốt rồi.

Nhưng

mình vẫn còn một vài vật tùy táng, một con dao găm, một miếng ngọc bội kèm theo một bình nước. Mấy trăm năm sau, khi các nhà khảo cổ phát hiện ra mình, họ lại tưởng rằng đây là phong tục tang lễ đặc biệt nào đó, rồi nghiên cứu lên nghiên cứu xuống. Nghĩ tới đây, Đường Phong không khỏi cười đau khổ.

Nhưng điều đã khiến Đường Phong kinh ngạc là: miếng ngọc bội nằm trong tay trải qua bão cát đen mà vẫn không hề xây xước. Đường Phong giật mình nhìn miếng ngọc trong tay, rồi cầm bình nước lên, định uống một ngụm, thế nhưng nắp

bình nước do không vặn chặt, nên nước trong bình đã chảy cạn hết. Đường Phong lập tức rơi vào tuyệt vọng. Anh cảm thấy lạnh toát từ đầu tới chân, trên sa mạc mênh mông thế này mà không có nước sẽ đồng nghĩa với cái chết! Lúc này Đường Phong lại nhìn miếng ngọc đang cầm trên tay phải, và không khỏi cười đau khổ. Lẽ nào hoàng hậu Một Tạng đã nói đúng sự thật, miếng ngọc bội tinh xảo này sẽ trở thành vật tùy táng của mình?

Giờ thì Đường Phong cũng không kịp nghĩ ngợi nhiều, bắt chấp cả đói khát, đầu óc anh lập tức nghĩ tới Lương Viện và Hàn Giang. Đường Phong đi vô định trên sa mạc, anh leo lên một đồi cát nhỏ, phóng tầm mắt ra xa, chỉ là những đồi cát

miên man. Hàn Giang và Lương Viện ở đâu nhỉ? Đường Phong đoán rằng chắc mình đã bị bão cát cuốn đi, sau đó ném xuống một nơi nào đó. Anh do dự rồi lại leo lên một đồi cát nhỏ khác, vẫn không phát hiện thấy bất cứ dấu vết nào của sự sống. Sa mạc hoang vu tĩnh mịch không một tiếng động, tất cả đều bất động, không chút sức sống, Đường Phong có cảm giác mình đã tới một thế giới khác. Đường Phong bất lực, hoàn toàn không biết phải làm thế nào. Anh cố gắng xác định lại phương hướng, đồi cát nho nhỏ ban này mình đã đi qua là ở hướng đông. Phía đông có thể di ra khỏi sa mạc. Nhưng Hàn Gian. và Lương Viện thì vẫn ở đây, Đường Phong cố gắng nhớ lại

từng chi tiết trận bão cát đen: bão cát đen di chuyển từ tây sang đông, nếu như mình bị bão cát cuốn về phía đông vậy thì khả năng hiện giờ Hàn Giang và Lương Viện vẫn ở phía tây, nghĩ tới đây. Đường Phong không chút do dự đi thẳng về hướng tây.

2

Đường Phong không biết hôm nay là ngày thứ mấy. kê từ sau khi họ xảy ra chuyện, có thể là ngày thứ hai, có thể là ngày thứ ba, có thể... Lúc này mặt trời chính ngọ đã thiêu đốt mặt đất Đường Phong nghiêng ngả bước trên sa mạc. môi anh do thiếu nước nên nứt nẻ, mặt và cánh tay bị cháy nắng nên da bong tróc từng mảng.

Nhưng anh vẫn không phát hiện thấy tung tích của Hàn Giang và Lương Viện, thậm chí cũng không phát hiện được một vết tích của sự sống nào. Đường Phong cũng bắt đầu hiểu ra điều gì đã khiến đội thám hiểm năm đó tan tác. Hai hàng nước mắt chảy dài trên hai khóe mắt Đường Phong, anh cảm giác là Hàn Giang và Lương Viện lạnh ít dữ nhiều, sợ rằng họ đã vĩnh viễn bị chôn vùi trong cát vàng mênh mông.

Cứ như vậy Đường Phong lê từng bước từng bước trên sa mạc, anh đã quên mất thời gian, đã không còn phân biệt được phương hướng, mà cứ như một cỗ máy biết đi, tiến về phía mà anh cũng không rõ sẽ tới đâu.

Dần dần, Đường Phong cũng đã tới điềm cuối cùng của sức chịu đựng. Theo phản xạ, anh mím chặt đôi môi khô nứt rồi lại hắng giọng, hét lên: “Hàn... Giang... Lương... Viên...” - Giọng anh càng lúc càng yếu, rồi cuối cùng, Đường Phong hoàn toàn từ bỏ việc kêu gọi, bởi hiện giờ anh chỉ cần nhất một thứ: nước!

Đầu Đường Phong nặng trĩu, anh ra sức lắc lắc đầu, và nhìn thấy một rặng núi cát cao ngất trải dài phía trước. Anh đã không còn sức lực để leo lên núi cát đó. Đường Phong lại vấp một cái, ngã lộn vòng trên cát, nhưng anh vẫn gắng gượng ngóc đầu lên nhìn ngọn núi cát phía trước, muốn đứng dậy nhưng vì kiệt sức anh lại ngã nhoài ra cát. Anh nghĩ tới

việc buông xuôi. Anh từ từ nhắm mắt lại và nghĩ có lẽ ở đây chính là mộ phần của mình.

Mộ phần? Đường Phong bỗng cảm thấy mình nằm chết như vậy thật khó coi, và dù sao trước khi chết thì cũng phải đùa ra đùa với các nhà khảo cổ học. Vậy là Đường Phong nghiêng mình, lật người lại, mặt anh tươi cười, nhìn thẳng lên mặt trời chói lóa, một tay nắm dao

giơ ngọc bội lên, sau đó khẽ rơi lên ngực. Tư thế này chắc là có thể để các nhà khảo cổ học mấy trăm năm sau nghiên cứu mệt nghỉ. Nghĩ tới đây, Đường Phong mãn nguyện nhấp mắt lại. Nhưng Đường Phong bỗng cảm thấy trên ngực mình lạnh toát, giống như có một

viên đá đang đặt lên ngực, anh giãy giụa cố mở mắt ra. và phát hiện đó là miếng ngọc bội. Lúc này, miếng ngọc bội lạnh cóng, Đường Phong vớ lấy nó, rồi nhớ tới người đàn bà đeo mặt nạ - hoàng hậu Một Tạng. Không hiểu sao khi Đường Phong nhìn miếng ngọc bội này, thì trong lòng bỗng nhóm lên tia hy vọng, anh cũng không hiểu mình đã lấy đâu ra sức mà lại có thể gắng gượng đứng dậy!

Đường Phong tiếp tục nghiêng nghiêng ngã ngã tiến lên phía trước; anh đã hạ quyết tâm, phải vượt qua đồi cát trước mặt, ném trái lùn cố gắng cuối cùng. Đường Phong cũng không hiểu làm như vậy đối với mình còn có ý nghĩa gì, có lẽ đó là bản năng mưu cầu sự sống hoặc là

trong lòng anh vẫn còn điều gì đó chưa
buông xuôi được.

Đường Phong đã cố gắng đến cạn kiệt
chút sức lực cuối cùng, rồi rớt cuộc cũng
leo lên đỉnh đồi cát; tới đoạn cuối cùng,
anh gần như dùng cả tay cả chân để bò
lên. Đường Phong định đứng dậy, nhưng
anh vừa thử thì đã lại ngã sõng soài ra
cát. Cứ như vậy, Đường Phong bò trên
đồi cát rất lâu, mãi cho tới khi trên bầu
trời xuất hiện một con chim ưng, thì
Đường Phong mới tập trung sức lực,
đứng dậy. Anh ngẩng đầu ngược nhìn con
chim ưng đang lượn vòng trên không
trung, ước mình cũng có thể mọc ra đôi
cánh để bay lên không, nhìn ngắm vùng
đất thần kỳ này. Nhưng khi ánh mắt

Đường Phong di chuyển tới chân núi cát, anh đã không còn bận tâm nghĩ tới việc có thể mọc ra một đôi cánh hay không, bởi vì anh đã trông thấy một cảnh tượng thần kỳ: dưới chân núi có một cái hồ rộng lớn, mặt nước hồ sáng lấp lánh dưới ánh nắng.

3

Đường Phong vừa đi, vừa bò, vừa lăn xuống dưới núi cát; anh mừng rỡ muốn hét lên nhưng lại không còn sức để hét. Khi Đường Phong lăn tới mép hồ, anh liền quăng con dao trên tay đi, đến ngọc bội cũng bị anh vứt sang một bên. Nửa người Đường Phong lập tức lao xuống dưới hồ, rồi anh cắm cả đầu xuống dưới nước, sau đó lại ngẩng lên khỏi mặt

nước, uống từng ngụm lớn nước trong hồ. Tư thế đó không khác gì ngựa vằn đói khát trên thảo nguyên.

Nhưng khi Đường Phong đang uống nước, thì bỗng cảm thấy nước ở đây có vấn đề. Anh ngẩng đầu lên, giữ một khoảng cách nhất định với mặt nước, rồi tập trung quan sát. Sao nước lại có màu trắng? Anh giật mình vội vàng nhỏ nước vừa nuốt vào miệng ra, quả nhiên đều là màu trắng. Thế nhưng khi Đường Phong nhấp nhấp môi,

anh lại cảm nhận được nước ở đây ngọt mát, và cảm giác rất lạnh, thậm chí có thể coi đây là thứ nước thiên nhiên ngon nhất anh được uống trong đời.

Nhưng thứ nước màu trắng này cũng

không khỏi khiến Đường Phong đề cao cảnh giác. Anh nghi ngờ nhìn mặt nước. Nước màu trắng nhưng không phải là sữa bò, cũng không thể trắng bằng sữa bò, càng không được đặc béo như sữa bò. Rõ ràng đây là nước, nhưng tại sao lại màu trắng nhạt như thế này?

Đúng lúc Đường Phong đang nghi ngờ thì bỗng phát hiện ra ven hồ là một bãi lau sậy vàng ruộm. Vì lau sậy có thể sinh trưởng được trong nước này, vậy thì chắc là nước cũng uống được. Nghĩ tới đây, Đường Phong dần yên tâm trở lại. nhưng chỉ mới yên tâm được vài giây,

~anh bỗng phát hiện ra trong bụi lau sậy thấp thoáng hiện lên vài thứ màu trắng. Đường Phong giật mình, vội chui vào bụi

lau sậy, vạch lau sậy ra, mắt anh bỗng mở to, là xương cốt, cuối cùng vẫn lại gặp phải xương cốt!

Đường Phong lại vạch lớp lau sậy bên cạnh ra, bao nhiêu bộ hài cốt bất ngờ hiện lên trước mắt anh. Đường Phong bỗng thấy ớn lạnh. Những hài cốt này đều trong tư thế lao xuống hồ nước, lẽ nào... lẽ nào họ cũng giống mình, trong lúc đói khát không thể chịu đựng được đã lao xuống hồ uống nước?

Giữa ngày hè nóng nực này mà Đường Phong bỗng cảm thấy lạnh toát sống lưng. Những người này đã uống nước hồ, rồi chắc là trong giây phút đã gục xuống ven hồ mà chết. Ban nãy mình cũng vừa uống nước hồ, vậy xem ra mình

cũng không còn sống được bao lâu nữa. Đường Phong bất giác cười nhạt, đến số phận cũng không quên trêu đùa mình, trước tiên là ình hy vọng, sau đó nghiền nát hy vọng của mình thành bột.

Lúc này Đường Phong vừa mới uống nước xong nên đã hồi phục lại chút thể lực. Anh không cam tâm chờ chết nên lại tiếp tục kiểm tra quanh bãi lau sậy, lại thấy thêm vài bộ hài cốt nữa, vẫn là tư thế lao xuống dưới nước, có những bộ hài cốt còn bám vào nhau, như vậy có thể hiểu được sự đau khổ của những người này trước khi chết. Thế nhưng khi Đường Phong vạch một bụi lau sậy khác ra, anh bỗng phát hiện ra hai khuôn mặt quen thuộc đang nhìn mình.

Đường Phong nhìn hai người này và giật bản mình, anh ngòì bệt ra bãi cát ven hồ. Lúc này, hai người đó mới từ từ bước ra từ phía sau bụi lau sậy. Đường Phong trông thấy mặt một trong hai người đó mỉm cười, còn mặt người kia đầy hoảng loạn, chính là Hàn Giang và Lương Viện.

“Hai..hai người... không sao chứ?” - Đường Phong lắp bắp hỏi.

“Sao, cậu mong hai chúng tôi xảy ra chuyện phải không?” - Hàn Giang ngoác miệng cười.

“Không. Đường Phong cảm thấy đầu óc mình trở nên hỗn loạn, nói năng lộn xộn, “Không, tôi chỉ... chỉ cảm thấy... bão cát... bão cát đen thật đáng sợ, lại... lại

còn... mãi không tìm thấy hai người!”

“Hừm. đến cậu còn không làm sao. thì chúng tôi làm sao được?”

“Hừm. xem chút nữa là tôi toi mạng rồi... sao anh lại nói là không làm sao?”

“Đường Phong, hiện giờ anh cảm thấy thế nào?” - Mặt Lương Viện đầy vẻ bất an và hoảng loạn.

“Sao thế? Sao trông mặt em lại thế này? Anh vẫn chưa chết đâu!”

“Ban nãy anh uống nước ở đây cảm thấy thế nào?”

- Lương Viện hỏi.

“Không... không sao cả. Nhưng nước ở đây có gì đó kỳ quái, sao lại là màu trắng nhỉ?- Hình như Đường Phong đã trở lại

bình thường, anh đứng dậy, đi tới bên mép hồ.

"Ba ngày trước, sau khi chúng ta gặp phải bão cát, bọn em đã không tìm thấy anh..

Đường Phong ngắt lời Lương Viện: "Ba ngày? Đã ba ngày rồi ư?"

"Đúng vậy, đã ba ngày rồi, may mà lúc em và Hàn Giang tỉnh dậy ba lô vẫn còn, bọn em đã nhờ chút thức ăn và nước uống còn lại trong ba lô nên sống sót được thêm hai ngày, nhưng hôm qua thì hết nước, thức ăn cũng hết. Bọn em cũng đang tìm kiếm anh, em... em tưởng rằng không còn được gặp anh nữa rồi..." - Nói tới đây, giọng Lương Viện nghẹn ngào.

"Không phải bây giờ anh đang không sao

cả đây thôi! Đại nạn không chết, sau ắt có phúc!” - Đường Phong vỗ vai Lương Viện, an ủi cô.

“Nhưng... nhưng ban nãy anh vừa uống nước ở đây...” - Giọng Lương Viện càng thương tâm hơn.

“Đường Phong, hiện giờ cậu cảm thấy thế nào?” - Hàn Giang hỏi.

Đường Phong đảo mắt, ra sức hồi tưởng lại mùi vị của nước ban nãy mới uống:

“Chẳng... chẳng có cảm giác gì cả, nước này còn có vị ngòn ngọt!”

“Xời, thật hay giả đây, lại còn có vị ngọt ư?” - Hàn Giang nghi ngờ nhìn mặt nước.

‘Thật mà, xem ra tôi không được may mắn như hai người, lúc tỉnh lại chỉ còn mỗi con dao găm với miếng ngọc bội

này, à, còn cả bình nước nữa. nhưng bị
kịch ở chỗ nắp bình nước lại không được
vặn chặt nên nước trong đó chảy đi hết.
Tôi vừa không có đồ ăn, lại không có
thức uống, cứ đi như vậy trên sa mạc.
Ban nãy trông thấy hồ nước, tôi khát gần
chết nên chẳng nghĩ ngợi gì, đợi tới khi
uống đã rồi mới phát hiện ra màu nước
có vấn đề!”

Hôm qua chúng tôi cũng hết sạch đồ ăn,
sáng hôm nay chúng tôi phát hiện thấy hồ
nước này. vốn dĩ tưởng rằng cuộc đời
này không có con đường cùng, ai ngờ
nước ở đây lại có màu này, khiến cả hai
chúng tôi chẳng ai dám uống, nhưng lại
tiếc rẻ không nỡ từ bỏ nguồn nước, thế
nên cứ bám ở đây đến tận bây giờ. Để

trôn cái nắng chính ngọ thiêu đốt, chúng tôi cứ ở mãi trong bãi lau sậy này, không ngờ cậu cũng tới đây.” - Hàn Giang kể lại tình hình trước đó.

"Xem anh nói kia, trông có giống cán bộ lãnh đạo không?" - Đường Phong hỏi lại Hàn Gian.

"Tôi làm sao?" - Hàn Gian không hiểu.

"Cán bộ lãnh đạo phải đi tiên phong, buổi sáng hai người đã tìm đến đây rồi, mà đến tận giờ anh vẫn không dám ném thử nước ở đây; lẽ nào anh định để Lương Viện thứ trước sao?" - Đường Phong châm chọc Hàn Giang.

"Đúng đấy, vừa không nỡ đi, vừa không dám uống? - Lương Viện phụ họa với Đường Phong.

Hàn Giang cuống lên: “Xời, nếu tôi mà hạ quyết tâm bỏ đi thì cậu có gặp được Lương Viện nhà cậu không? Hơn nữa, màu nước ở đây rõ ràng là có vấn đề, lẽ nào hai người muốn tôi chết đi mới thỏa lòng hả?” “Anh xem những lời này có giống cán bộ lãnh đạo nói ra không vậy? Vậy những kỹ năng dã ngoại sinh tồn của anh đâu rồi?” - Đường Phong tiếp tục chất vấn Hàn Giang.

“Kỹ năng dã ngoại sinh tồn, từ trước tới nay chưa từng trông thấy màu nước này! Hơn nữa... hơn nữa trong bụi lau sậy này có bao nhiêu là xương cốt như vậy, nên theo như kinh nghiệm dã ngoại sinh tồn của tôi, thì nước này rất khả nghi!”

“Xương cốt? Hai người cũng phát hiện

thấy xương cốt sao?”

“Phí lời, dĩ nhiên là trông thấy, nhưng do chúng tôi bắt buộc phải giữ nước trong người, nên mới tính toán đợi mặt trời mau xuống núi mới kiểm tra lại những xương cốt này!” - Hàn Giang nói.

“Tôi thấy anh đã thiếu trách nhiệm với chức đội trưởng rồi đây, không những không đi đầu lại còn sợ khổ sợ mệt. chỉ có mặt trời thôi mà khiến anh sợ thế này ư?”

- Đường Phong chán nản.

“Mẹ kiếp, cái chức đội trưởng của tôi vốn dĩ đã kết thúc từ lâu rồi, cậu chỉ đứng nói suông thì nói gì mà chẳng được, cậu vừa uống bao nhiêu là nước như vậy rồi, nếu không thì bây giờ cậu đâu còn

sức mà đứng đây lý sự với tôi chứ?”

“Vậy thì anh uống đi! Làm gì có ai cản anh!” - Đường Phong thúc giục.

Hàn Giang không vội đi uống nước mà đi vòng ba vòng quanh Đường Phong: “Cậu tưởng rằng tôi không dám uống thật sao?” - Nói xong. Hàn Giang quay sang nói với Lương Viên: ”Đại tiểu thư, hình như cậu ta không bị sao cả, chúng ta không phải sợ nữa!”

Đường Phong vừa nghe nói vậy, tức giận hét lên:

“Hóa ra lấy tôi làm chuột bạch hả?”

“Đúng! Xem ra kết quả thí nghiệm rất lý tưởng!”

“Xời! Tôi nói cho anh biết, nước này không biết chừng có độc mãn tính, không

biết chừng ngày mai mới phát huy tác dụng!”

“Cảm ơn sự cảnh báo của cậu, Lương Viện, nghe theo mệnh lệnh của tôi, chúng ta không thể tham uống như cậu ta được, hai chúng ta chỉ uống ba ngụm, đợi sau khi mặt trời lặn thì uống thoải mái!” - Hàn Giang cảnh cáo.

Đường Phong nghe thấy vậy càng tức tối. nhưng cũng chẳng làm gì được, ai bảo mình tự nguyện làm vật thí nghiệm làm gì!

5

Hàn Giang và Lương Viện chỉ uống ba ngụm đã cảm thấy tỉnh táo sáng khoái, phấn chấn lên rất nhiều. Hàn Giang không khỏi trầm trồ: “Đúng là kỳ lạ thật,

nước này đục như vậy mà uống vào lại ngọt mát, giống như mưa ngọt vậy!”

"Đúng đấy! Lại còn có vị ngọt thật, tôi thấy nước này chẳng sao cả!" - Lương Viện phụ họa.

“Nhưng giải thích thế nào về nhũn xương cốt này đây?” - - Đường Phong nhặt một mẫu xương trong đám lau sậy lên.

Hàn Giang chỉ về phía đối diện hồ nước: “Đường Phong, trước khi cậu đến, chúng tôi đã đi một vòng quanh hồ nước, ngoài bãi lau sậy này có xương cốt ra thì phía bên kia cũng có. Thậm chí xương cốt ở bên đó còn để lại nhiều manh mối hơn!”

“Ồ! Anh đã kiểm tra bên đó rồi ư?” - Đường Phong hỏi lại.

“Cậu tới bên đó sẽ biết!”

Đường Phong nhìn về phía bờ bên kia hồ nước, quả nhiên, trên bãi cát bờ bên kia thấp thoáng hiện lên những bộ xương trắng, và hình như còn có vài thứ khác.

Đường Phong đứng quan sát một lúc, hồ nước này hình bầu dục. đường kính khoảng hai chục mét. vị trí mà mình đang đứng dài hơn một chút so với cự ly tới bờ bên kia. Đường Phong dùng la bàn để phân biệt đại khái vị trí, nếu như từ trường ở đây bình thường thì vị trí của anh hiện giờ ở hướng chính nam hồ nước. Bụi lau sậy ban nãy phát hiện thấy xương cốt nằm ở phía đông, ba phía còn lại đều trống trơn, không có bụi lau sậy. Ba người đứng ở phía nam xem xét lại

tất cả vật dụng và thực phẩm còn lại. Thức ăn đã hết, bình nước mang theo cũng đã cạn tới đáy, phần lớn vật dụng và thực phẩm đều bị cát vàng chôn vùi cùng “con lừa dững mãnh”. Vật dụng hiện giờ ba người còn lại chỉ có la bàn của Đường Phong, la bàn điện tử của Hàn Giang và cả dao găm của cả hai. Khi bão cát đen ập đến, may mà ảnh của kệ tranh ngọc và bức thư của Misha đã được Hàn Giang nhét vào trong ba lô, nên mới không bị bão cát cuốn đi.

“Hiện giờ chúng ta chỉ còn lại chút đồ này, hy vọng có thể bổ sung chút đồ đạc ở đây!” - Hàn Giang nói.

Đường Phong không hiểu, đi theo Hàn Giang tới bờ phía bắc. Ba người vòng

qua bãi lau sậy, Hàn Giang và Lương Viện cẩn thận đếm từng xương cốt mà họ phát hiện thấy, đồng thời góp nhặt hoàn chỉnh xương cốt lại với nhau được hơn mười ba bộ.

Nhặt nhanh xong xuôi, ba người tiếp tục men theo bờ hồ tiến tới bờ bắc. Chẳng mấy chốc, từng bộ xương còn khủng khiếp hơn đã xuất hiện trên bãi cát phía bắc hồ nước. Có bộ ngã nhào ra cát, có bộ nằm thẳng trên bãi cát. nhưe không có bộ nào nằm chết bên mép hồ nước; như vậy xem ra không giống lắm với những hài cốt trong bụi lau sậy.

"Có nhìn ra manh mối gì không?" - Hàn Giang hỏi.

"Những người này lúc chết đều đang ở

trên bãi cát, không có ai ngã ở mép hồ hoặc trên mặt nước!”

-Còn gì không?”

"Còn..- Đường Phong bỗng để ý thấy trên những bộ xương này vẫn còn sót lại quần áo, bên cạnh vẫn còn một vài vật phẩm:
"Còn cả những quần áo và vật phẩm này nữa."

ừm, tôi vừa nhìn đã nhận ra vấn đề rồi.”

- Hàn Giang vừa nói vừa nhặt một khẩu súng AK-47 bên cạnh một bộ xương lên. chăm chú quan sát một hồi rồi giật mình nói: "Số hiệu của thứ đồ chơi này giống hệt như khẩu AK-47 mà chúng ta phát hiện thấy ở Ma Quỷ Thành, thậm chí số súng của khẩu AK-47 này còn liền với seri với khẩu AK-47 phát hiện thấy ở Ma

Quý Thành.”

“Á! Cái... cái... này...” - Đường Phong há hốc mồm kinh ngạc, không nói được một câu hoàn chỉnh. Anh bước nhanh vài bước, đến kiểm tra những xương cốt này. Anh phát hiện thấy quần áo còn sót lại trên những xương cốt phần lớn là quần áo kiêu Tôn Trung Sơn, hoặc là áo ghi lê: “Đây lẽ nào chính là thành viên gặp nạn của đội thám hiểm năm đó?”

Hàn Giang nặng nề gật đầu: “Thật không ngờ lại tìm thấy họ ở đây. Tôi đã đếm sơ qua hài cốt ở bờ phía bắc, tổng cộng có mười lăm bộ di cốt. Như vậy cộng thêm mười ba bộ chúng ta phát hiện thấy trong bãi lau sậy, thì tổng cộng có hai mươi tám bộ di cốt. Ngoài ra ở Ma Quý

Thành cũng phát hiện thấy ba bộ di cốt của sĩ quan mất tích, thêm cả ba người còn may mắn sống sót thì tất cả đã phát hiện thấy ba mươi tư thành viên của đội thám hiểm năm đó!”

“Vậy thì chắc vẫn còn vài bộ hài cốt nữa, có thể họ đã bị bão cát thổi bay tới nơi nào đó!” - Lương Viện tính toán qua.

Đường Phong lại lắc đầu, nói: “Không thể tính như vậy được, em quên mất người của Mã Xướng Quốc sao?”

“Người của Mã Xướng Quốc?”

“Đúng vậy, người của ông ta tuy không đông, nhưng chắc chắn không thể có một hai người được. Lúc bão cát đen ập đến chắc họ cũng không chạy thoát được.

Mã Xướng Quốc may mắn sống sót,

nhưng người của ông ta e rằng lạnh ít dư
nhiều!”

“Bởi vậy anh cho rằng, trong số những
hài cốt này khả năng có người của Mã
Xướng Quốc?”

"Hoàn toàn có khả năng đó, vì tại sao
những hài cốt mà chúng ta phát hiện ra,
lại phân thành hai phần rất có quy luật,
một phần ở trên cát sa mạc bờ phía bắc,
phần còn lại thì nằm trong bãi lau sậy bờ
phía nam?" - Đường Phong nghi ngờ nhìn
bãi lau sậy cách đây không xa.

"Y anh là có một nhóm là người của Mã
Xướng Quốc?" - Hàn Giang không đợi
Đường Phong trả lời mà lập tức lắc đầu,
nói: "Không, không, không thể như vậy.
Chắc chắn Mã Xướng Quốc không thể có

nhiều người như vậy. kể cả sau khi Quốc Dân Đảng bị bại trận rút lui khỏi đại lục. dưới trướng ông ta có còn một nhóm người đi chằng nữa, thì đám người này chắc chắn không thể bám đuôi đoàn thám hiểm xa như vậy; bởi nếu làm thế thì họ đã bị người của đoàn thám hiểm phát hiện ra từ lâu rồi.”

“Sao lại không thể, chỉ cần Mã Xương Quốc thông thạo địa hình ở đây, thì hoàn toàn có thể đem quân của ông ta mai phục ở một nơi nào đó sâu trong sa mạc. Tôi thậm chí còn nghi ngờ rằng đội thám hiểm vốn không bị bão cát đen nuốt chửng, mà rất có khả năng là bị hội Mã Xương Quốc hại chết!” - Đường Phong suy đoán.

“Điều này... Tôi vẫn không thể tin, nếu như Mã Xương Quốc có naurời thì tại sao lại phải mạo hiểm xâm nhập vào doanh trại lôi kéo Misha làm phản?”

“Có lẽ họ thiếu học giả giống như Misha; đừng quên trong hồi ức của Stephen về lần gặp gỡ cuối cùng của hắn với Mã Xương Quốc, cũng từng nhắc tới Mã Xương Quốc trước khi chết cũng đã la hét về ốc đảo chết chóc.”

“Việc đó nói lên điều gì vậy?” - Hàn Giang không hiểu.

“Hiện giờ chúng ta đã biết được rằng Hạng Hải Mật Thành nằm trong ốc đảo chết chóc; vậy thì ốc đảo chết chóc khiến cho Mã Xương Quốc trước khi chết vẫn không thể nào quên, chỉ có thể là ốc đảo

chết chóc trong Hạm Hải Mật Thành.

Điều này cho thấy Mã Xương Quốc đã từng tới ốc đảo chết chóc, và nơi này đã khiến ông ta vô cùng ấn tượng, đồng thời ở đó cũng đã xảy ra chuyện còn đáng sợ hơn cả bão cát đen!” - Hàn Giang đang định nói gì đó thì Đường Phong lại nói tiếp: “Anh nghĩ xem, phần lớn người của đội thám hiểm đều gặp nạn trong bão cát hoặc sau đó là ở đây, vậy thì Mã Xương Quốc đã tới ốc đảo chết chóc bằng cách nào? ông ta có thể đi được một mình không?”

‘Biết đâu là ông ta bị bão cát thổi bay tới đó?’

“Tại sao lại là ông ta, mà không phải là người khác?”

“Được rồi, hai anh đừng tranh cãi nữa, kiểm tra qua những hài cốt này đã, biết đâu lại phát hiện thêm được gì ở đây!” - Câu nói của Lương Viện đã tạm thời chấm dứt cuộc tranh luận của Đường Phong và Hàn Giang, rồi phát hiện ngay sau đó đã khiến họ kinh ngạc.

6

Đường Phong là người đầu tiên nghi ngờ tại sao hài cốt lại phân thành hai phần. Trước tiên, anh nghi ngờ mười ba bộ hài cốt trong bãi lau sậy khả năng là người của Mã Xương Quốc, nhưng Hàn Giang không đồng ý. Hai người lại quay về bãi lau sậy kiểm tra cẩn thận những hài cốt đó. Tất cả mười ba bộ hài cốt trong bãi lau sậy đã không

thể phát hiện được vết tích của quần áo, điều này đã gây khó khăn cho việc phán đoán thân phận của họ; và cũng từ đó Đường Phong càng kiên quyết giữ quan điểm của mình: “Sau khi xảy ra bão cát, người của đội thám hiểm và Mã Xương Quốc đều đã tới ven hồ nước này. Có thể đã xảy ra xuna đột, người của Mã Xương Quốc đã giết chết người của đội thám hiểm, bởi vậy người của đội thám hiểm đã chết trên bãi cát bờ phía bắc. Nhưng cuối cùng người của Mã Xương Quốc cũng đã xảy ra chuyện gì đó khi uống nước ở bãi lau sậy, nên cũng đã chết ven hồ.”

“Luận điệu này của cậu đầy sơ hở, nếu như họ vẫn còn sức để đánh nhau, vậy thì

bên thẳng, cũng chính là bên Mã Xướng Quốc mà cậu nói đâu cần uống nước, mà cứ ra khỏi sa mạc có hơn không? Hơn nữa, cậu tưởng rằng người của Mã Xướng Quốc đủ mạnh để giết chết người của đội thám hiểm sao? Những vũ khí mà chúng ta phát hiện được đều là của đội thám hiểm, lại ở hết phía bờ bắc. Nếu như là người của Mã Xướng Quốc trong bãi lau sậy giết chết người của đội thám hiểm ở bờ phía bắc, vậy tại sao bọn chúng không lấy vũ khí của họ đi, lẽ nào chúng không tìm thấy vũ khí trong bãi lau sậy?”

Hàn Giang nói vậy đã khiến Đường Phong cứng họng. Âm ừ một hồi, Đường Phong mới hỏi lại: "Vậy anh nói xem là

thế nào?”

“Tôi có thể trả lời ngay câu hỏi này của cậu!” - Hàn Giang nhào người ra bãi lau sậy. rút thứ gì đó trong bùn đất nhào nhoát lên. Bỗng một thứ màu vàng óng lập lánh trong bùn đất xuất hiện, Đường Phong trông thấy Hàn Giang có cầm một vật trên tay. chui ra khỏi bụi lau sậy.

Hàn Giang rửa sạch vật đó, Đường Phong phát hiện ra đó là một chiếc cúc áo màu vàng, trên cúc áo là hình ngôi sao năm cánh. “Đây chắc là cúc áo gắn trên quân phục Liên Xô thời đó!” - Hàn Giang nói.

“Đây..- đầu óc Đường Phong càng thêm rối rắm.

“Tiểu tử, giờ thì suy luận của cậu hoàn

toàn không đúng rồi!” - Hàn Giang có vẻ đắc ý.

“Điều này cho thấy những hài cốt trong bụi lau sậy không phải là người của Mã Xương Quốc!v - Lương Viện phụ họa theo.

“Không phải người của Mã Xương Quốc, có lẽ... có lẽ đội thám hiểm trong thời khắc cuối cùng, thành viên phía Trung Quốc đã tranh chấp với thành viên phía Liên Xô, bởi vậy nên đã ở hai chỗ khác nhau» mười ba bộ hài cốt trong bãi lau sậy khả năng là thành viên của đội Liên Xô.” - Đường Phong lại đưa ra giả thiết.

“Giả thiết này vẫn chưa thuyết phục, lúc ban đầu tôi cũng nghĩ đến giả thiết này,

nhưng trên những hài cốt ở bãi cát bờ phía bắc, tôi đã phát hiện thấy rất nhiều vật phẩm của thành viên phía Liên Xô. Hơn nữa, tuy hiện giờ chúng ta không có khả năng giám định hài cốt, nhưng dựa vào bao năm kinh nghiệm trinh sát của tôi, vẫn có thể nhìn ra rằng: bất luận là hài cốt trong bụi lau sậy hay là hài cốt trên bãi cát phía bắc, đều đồng thời có cả thành viên của phía Trung Quốc và Liên Xô. Bởi vậy giả thiết của cậu vẫn không thể khẳng định!” - Hàn Giang vừa nói, vừa quay trở lại bãi cát bờ phía bắc. Quả nhiên, trong bãi cát ở đây, anh có thể dễ dàng tìm thấy vài di vật của thành viên đội Liên Xô.

"Thật chẳng hiểu gì cả, vừa không phải

là người của Mã Xương Quốc, cũng không phải là thành viên phía Trung Quốc và Liên Xô gây hấn phân chia bè phái. Vậy tại sao những hài cốt này lại ngã xuống trong bụi lau sậy và trên bãi cát phía bắc?" – Đường Phong thật sự rối tung.

Hàn Giang chau mày, ngẫm nghĩ: "'Đây quả thực là một vấn đề; không phải người của Mã Xương Quốc, vậy thì xảy ra tình huống này chỉ có thể chứng minh rằng đội thám hiểm thực sự đã phát sinh mâu thuẫn. Nhưng kiểu mâu thuẫn này lại không phải là mâu thuẫn giữa thành viên hai phía Trung Quốc và Liên Xô, mà xuất phát từ một nguyên nhân đặc biệt nào đó, mới dẫn tới việc sau khi đội thám hiểm

gặp phải bão cát đen, đã xảy ra phân chia bè phái bên hồ nước!”

"Một nguyên nhân đặc biệt nào đó?" - Đường Phong chìm trong suy tư.

7

Vùng hồ nước yên tĩnh tới mức đáng sợ, đột nhiên,

Lương Viện kêu lên: “Mẹ ơi! Đội trưởng Hàn vừa nói như vậy em bỗng nghĩ tới...” - Lương Viện mở to đôi mắt hoảng loạn, dáng vẻ sợ sệt kiêu muốn nhưng không dám nói.

“Em nghĩ tới vậy, mau nói đi!” - Đường Phona thúc giục.

“Em nghĩ tới việc lúc cuối đó, có khi nào do thiếu thức ăn nên đội thám hiểm đã xảy ra... xảy ra việc ăn thịt người?”

“Á... ăn thịt người?” - Đường Phong kêu toáng lên.

“Em đã từng đọc được trong một cuốn sách kể rằng ở nước ngoài cũng từng xảy ra chuyện tương tự. Một đoàn leo núi vì gặp bão tuyết nên đã bị kẹt lại trên núi; họ không có thức ăn, cuối cùng khi nhân viên cứu hộ phát hiện thấy họ thì những người đó đều chết, chỉ còn duy nhất một người sống sót. Và người này nhờ ăn thịt đồng loại mới giữ được mạng sống.”

Lương Viện nói vậy đã khiến Đường Phong cảm thấy buồn nôn, nhưng những gì cô nói không phải là không có lý. Đường Phong nhìn Hàn Giang, Hàn Giang làm hằm: “Khả năng này không thể loại trừ, nhưng... nhưng đúng là nó quá

cực đoan!"

“Nếu đúng như những gì Lương Viện suy đoán thì hài cốt trong bãi lau sậy là bị phía kia ăn thịt? Bởi vì không phát hiện thấy quần áo nào trong bãi lau sậy cả!”

- Đường Phong nói.

Hàn Giang lại lắc đầu: “Tôi nghĩ rồi, thấy suy đoán đó của Lương Viện quá cực đoan, không thể như vậy được. Nếu như những hài cốt trong bãi lau sậy bị đồng nghiệp ăn thịt, thì xương của họ đáng lẽ ra phải hỗn loạn. Thế nhưng hài cốt mà chúng ta phát hiện thấy trong bãi lau sậy thì phần lớn đều nguyên vẹn. Cũng giống như vậy, hài cốt trên bãi cát phía bắc phần lớn cũng còn nguyên, bởi vậy suy luận của Lương Viện là không có

căn cứ. Còn tại sao trong bãi lau sậy không phát hiện thấy quần áo, tôi nghĩ rằng khả năng là do trong bãi lau sậy ẩm ướt nên quần áo đã mục nát, không còn sót lại.” “Vậy giải thích thế nào về sự chia rẽ của đội thám hiểm?” - Đường Phong hỏi Hàn Giang.

Hàn Giang vồ vồ đầu. hình như đã có đáp án, anh chỉ về phía bãi lau sậy cách đó không xa: “Muốn suy đoán xem đội thám hiểm tại sao lại chia rẽ, tôi nghĩ quan trọng nhất vẫn phải quan sát từ hiện trường, nhìn xem hài cốt trong bãi lau sậy và trên bãi cát phía bắc có gì khác nhau?” “Có gì khác nhau? Hài cốt trong bãi lau sậy không để lại quần áo hay vật dụng gì cả!” - Đường Phong nói.

“Đây. không phải là điều khác biệt lớn nhất, ban nãy tôi đã giải thích rồi, bãi lau sậy ẩm ướt, bởi vậy quần áo có thể vì thế mà không giữ được, còn những vật dụng khác cũng có thể đã bị chôn vùi dưới lớp bùn đất, chúng ta không có thời gian để đi tìm kiếm kĩ.”

“Em thấy điểm khác biệt lớn nhất là tư thế và vị trí của hài cốt hai bên. Hài cốt trong bãi lau sậy phần lớn rất gần với bờ, nhưng không phải là chết trên bờ, tức là đều chết ở nơi cách bờ hồ không xa; còn những hài cốt trên bãi cát phía bắc phần lớn đều ở cách xa bờ, hơn nữa phần lớn đều lại chết trên cát, mà không có lay một hài cốt nào lao về phía bờ hồ.” - Lương Viện nghiêm túc phân

tích.

Hàn Giang nghe xong, bật cười: “Đường Phong, cậu bây giờ đúng là không bằng cả Lương Viện. Lương Viện quan sát rất chuẩn, quả thực như vậy, tại sao lại xảy ra sự khác biệt như thế? Tôi nghĩ, đây chính là nguyên nhân khiến đội thám hiểm cuối cùng đã chia rẽ!”

“Anh không cần nói nữa, tôi hiểu ý anh rồi.” - Đường Phong vừa bị Hàn Giang cười nhạo liền không phục, vội vàng chứng minh lại bản thân nên cướp lời: “Ý anh là, chính nước là nguyên nhân dẫn đến việc đội thám hiểm chia rẽ?”

“Đúng! Sau khi đội thám hiểm gặp phải bão cát đen đáng sợ thì còn gì quan trọng hơn nguồn nước? ở một khía cạnh nào

đó, trong sa mạc, nước còn quan trọng hơn cả việc ăn thịt người! Nhưng Đường Phong, cậu nói như vậy cũng chưa hoàn toàn chính xác, nguyên nhân cuối cùng dẫn tới việc đội thám hiểm chia rẽ không chỉ có nguồn nước mà còn là thái độ của họ với nguồn nước, cũng chính là hồ nước này!”

Đường Phong ngẫm nghĩ phân tích của Hàn Giang:

“Tôi hiểu rồi, nước trong hồ rất nhiều, hoàn toàn đủ để

mấy chục người trong đội thám hiểm uống. Nhưng chất nước ở đây rất đặc biệt, nên trong đội thám hiểm đã xảy ra tranh cãi quanh việc nguồn nước này có thể uống được hay không. Vậy là chỉ có

một bộ phận, cũng chính là những người ở trong bãi lau sậy, đã cả gan dám ném thử nước trong hồ. còn bộ phận còn lại - chính là những người trên bãi cát phía bắc, đã không uống nước!”

“Sự tình chắc là như vậy, nhưng như vậy sẽ phát sinh một vấn đề mới, vậy tại sao những thành viên uống nước lại chết?” - Hàn Giang nghi ngờ hỏi.

“Từ tình trạng của những hài cốt trong bãi lau sậy ngã gục trên bờ cho thấy, rất có khả năng những thành viên này sau khi uống nước, đã lập tức trúng độc ngã ngay trên bờ, bởi vậy mới có tư thế này. Từ đó suy đoán: những thành viên không có nước uống được chứng kiến những thành viên uống nước lần lượt ngã xuống, nên

không dám uống nước trong hồ nữa, mãi cho tới khi chết khát. Nhưng chúng ta đều đã uống nước trong hồ. mà đến giờ vẫn chưa bị làm sao, như vậy thì phải giải thích thế nào đây? Tôi thấy đây là điểm thiếu sót cốt yếu trong suy luận của anh đấy!” - Đường Phong trở nên đặc ý.

“Đây quả thực là một vấn đề lớn, tôi không thể giải đáp!” - Hàn Giang thừa nhận suy luận của anh tồn tại lỗ hổng nghiêm trọng.

Ngược lại Lương Viện lại coi đây là hiển nhiên: “Em cho rằng suy luận đó của Hàn Giang là phù hợp sự thật nhất, còn tại sao đội thám hiểm năm đó uống nước xong liền bị chết, trong khi chúng ta lại không làm sao, thì phải cần tới

phân tích khoa học. Biết đâu... biết đâu do bao nhiêu năm qua đi rồi. nên chất nước trong hồ đã biến đổi thì sao!”

“Đừng đùa nữa, tại sao lại thế được? Trước đây có độc, bây giờ hết độc; tình huống này trừ khi nhân tố của chất độc không tiếp tục sản sinh nữa, và nước trong hồ được bổ sung một lượng lớn, mà bắt buộc còn phải bổ sung nước sạch mới được. Còn theo như anh thấy, hai điều kiện này gần như không thể tồn tại được ở đây!” - Đường Phong phản bác lại.

Lương Viện vẫn định nói thêm gì đó, nhưng Hàn Giang đã xua tay: “Không sai, Đường Phong cậu nói rất có lý, bắt buộc phải phù hợp với hai điều kiện đó

mới có thể xuất hiện giả thiết của Lương Viện. Còn về hai điểm này, thứ nhất, hiện giờ chúng ta không biết năm đó đã sản sinh ra độc tố gì; thứ hai, chúng ta cũng không nhìn thấy hồ nước chết này có tồn tại nguồn nước bổ sung dồi dào nào không!”

Hàn Giang nói xong liền đi thẳng tới phía tây hồ nước, nơi đó Đường Phong vẫn chưa tới

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 16

Thành viên nữ bí ẩn trong đội thám hiểm
“Nếu muốn thay đổi định mệnh của gia

tộc chúng ta thì chỉ có tới phương Đông, ở đó số phận của chúng ta sẽ thay đổi!" - Câu nói này cứ văng vẳng mãi bên tai mẹ; nhất là mấy ngày hôm nay, tiếng gọi của định mệnh càng lúc càng mãnh liệt. Nhưng mẹ lại không có cách nào để thay đổi tất cả những điều này, để thoát khỏi sự ràng buộc của số phận. Vôon dĩ mẹ đã có cơ hội để cùng con bắt đầu một cuộc sống mới, nhưng mẹ lại như bị ma xui quỷ khiến mà chấp nhận tới Trung Quốc.

1

Hàn Giang không men theo ven hồ mà lại đi về

ngách phía đông núi cát, càng đi càng lên cao. Đột nhiên, Hàn Giang bị vấp một cái, giống như bị vật gì đó ngáng chân,

anh ngã sõng soài trên núi cát. Đường Phong và Lương Viện vội vàng chạy tới. “Đường Phong, cậu xem, đây là thứ gì!” - Không đợi Đường Phong chạy tới, Hàn Giang đã gọi to.

Đường Phong chạy tới, Hàn Giang đã đứng dậy, thở hỏn hỏn rồi ngồi bệt xuống cát. Trên nỏn cát cạnh anh lộ ra một hòn đá, chính xác mà nói là một hòn đá đã đợc mài giũa.

Với kinh nghiệm của Đường Phong, anh nhận ngay ra hòn đá này có vấn đề. Giữa sa mạc mênh mông bỗng xuất hiện một hòn đá có vết tích của con người mài giũa, điều này đã nói lên tất cả. Đường Phong và Lương Viện vội càng phúi cát trên hòn đá đi, rồi họ kinh ngạc mở to

mắt, bởi vì hòn đá dưới chân họ càng lúc càng lộ ra nhiều hơn, kích thước mỗi lúc một to hơn.

“Là một bia đá!” - Đường Phong đã nhận ra đây là một tấm bia đá không lớn lắm, nhưng cũng không phải loại nhỏ.

“Bia đá?” - Hàn Giang đứng dậy - “Trên đó có chữ không?”

“Có! Lại còn là chữ Tây Hạ!” - Đường Phong không giấu được sự mừng rỡ.

“Ồ! Viết gì vậy?”

Tay Đường Phong khẽ run run phủi lớp bụi cát trên bia đá đi, chậm chậm đọc to ba từ: “Đại-Bạch-Tuyền!”.

“Đại Bạch Tuyền? Hồ nước này tên là Đại Bạch Tuyền, thảo nào nước ở đây có màu trắng!” - Hàn Giang hình như đã

hiều ra chất nước trong hồ.

Sau một hồi trầm ngâm, Hàn Giang lại thúc giục:

“Cậu tiếp tục đi!”

“Tiếp tục gì cơ?” - Đường Phong mặt mày ngơ ngác.

“Tiếp tục đọc đi chứ!”

“Hết rồi!”

Cái gì? Cá một bia đá to thế này mà chỉ có ba chữ thôi sao?”

um, chỉ có ba chữ, ba chữ rất to. Dưới chân bia vẫn còn một dòng chữ nhỏ là niên hiệu: Thiên thụ lễ pháp Diên Tô bát niên thất nguyệt nhị thập tứ nhật lập” - Đường Phong lại đọc dòng chữ nhỏ dưới chân bia đá lên.

Chỉ có vài chữ thể thôi ư, đúng là phí công mừng rỡ, chỉ là một tấm bia đá chỉ dẫn thôi mà!” - Hàn Giang mặt mày rầu rĩ.

Đường Phong vẫn lần sờ tấm bia đá này: “Tuy chỉ có ba chữ, nhưng vẫn có chút giá trị. Trước tiên, nó cho chúng ta biết hồ nước này từ xưa đến nay đều là màu trắng; thứ hai, chừ đại này cho thấy vào thời kỳ Tây Hạ, hồ nước này chắc là rất to; cuối cùng, kết hợp với vị trí tồn tại của bia đá thì trong thời kỳ Tây Hạ, nước trong hồ có lẽ nhiều hơn hiện giờ rất nhiều, mực nước chắc là phải tới vị trí cắm bia đá này!”

"Rộng vậy sao! Thảo nào tên là Đại Bạch Tuyền!”

- Lương Viện ngạc nhiên kêu lên

"Không chỉ có vậy, bia đá này còn nói với chúng ta rằng: ở đây là một con suối, vậy thì dưới đáy hồ chắc chắn là có miệng suối nên mới đảm bảo được cho nguồn nước trong hồ hàng ngàn năm cũng không cạn giữa sa mạc mênh mông!" - Đường Phong giải thích.

"Dưới đáy sa mạc mênh mông thế này mà lại có miệng suối?" - Lương Viện rất ngạc nhiên.

“Điều này không có gì lạ, Nguyệt Nha Tuyên ở Đôn Hoàng chính là một miệng suối trong sa mạc. Sa mạc Badain Jaran thời Hán từng là một mặt hồ mênh mông, được gọi là ‘Cự Diên Hải’. Sau này khí hậu biến đổi, nguồn nước cạn kiệt nên

dần dần mới biến thành sa mạc Gobi ngày nay. Nhưng trên sa mạc vẫn còn lại vài hồ nước, những hồ nước này có thể hàng ngàn năm không cạn, phần lớn là do được các miêng suối này bổ sung nước.”

- Đường Phong giải thích.

“Đúng là sa mạc thần kỳ!” - Lương Viện trầm trồ.

“Dĩ nhiên niềm vui mà bia đá này đem lại cho chúng ta không chỉ có ba điều đó, quan trọng nhất là nó đã nói rõ cho chúng ta biết thời gian lập bia: Thiên thụ lễ pháp Diên Tộ bát niên thất nguyệt nhị thập tứ nhật lập, tức ngày 24 tháng 7 năm Diên Tộ thứ tám. Nếu tôi nhớ không nhầm thì thời gian này là niên hiệu thời kỳ sau khi Nguyên Hạo tại vị, và thời

gian này khiến tôi lập tức nghĩ tới Hạng Hải Mật Thành. Theo như Đại Lạt Ma nói thì niên hiệu Nguyên Hạo xây dựng Hạng Hải Mật Thành chính là thời gian này. Điều này một lần nữa chứng minh rằng, tấm bia đá này rất có khả năng do Nguyên Hạo hạ lệnh lập nên. Đừne coi thường tấm bia này, tuy nó không to nhưng dựng một bia đá thế này giữa biển cát mênh mông vào thời kỳ' đó cũng không dễ dàng. Hai người nghĩ xem, tại sao Nguyên Hạo lại phải lập nên tấm bia này?"

- Đường Phong lần lượt nhìn Hàn Giang và Lương Viện.

Mắt Hàn Giang bỗng sáng lên: “Xem ra tính chất ở đây tương phản với Hắc

Thạch, rất có thể thời đó ở đây gần một con đường nào đó, nên triều đình đã lập nên tấm bia này để thông báo về nguồn nước ọi người qua đây!”

“Đúng! Chỉ có điều... có điều hiện giờ chúng ta đã bị mất GPS nên không thể phán đoán được vị trí cụ thể, không thể biết rõ Đại Bạch Tuyền rốt cuộc nằm trên con đường nào!” - Đường Phong vừa nói vừa loay hoay với chiếc la bàn.

“Nhưng không phải nước ở đây có độc sao? Tại sao Nguyên Hạo vẫn chỉ ra nguồn nước này nhỉ?” - Lương Viện bỗng hỏi.

“Điều này cũng vừa cho thấy thời kỳ Tây Hạ, nước ở đây không có vấn đề gì cả, còn nếu như trong nước có độc thì tấm

bia đá chỉ dẫn này chắc chắn sẽ thông báo ọi người không nên uống nước ở đây, nhưng tôi không thấy chữ nào như vậy trên mặt tấm bia đá này!” - Đường Phong nói.

“Biết đâu lại ở mặt sau thì sao!”

Mỗi câu nói đó của Lương Viện cũng khiến Đường Phong giật mình, đúng vậy, vẫn còn mặt sau, sao mình lại sơ suất như vậy. Vậy là ba người cùng nhau dốc sức lật tấm bia “Đại Bạch Tuyên” lại. Đường Phong không phát hiện thấy chữ nào trên mặt sau tấm bia, nhưng lại phát hiện thấy một cuốn sổ nhỏ bìa da màu xanh, để đúng chỗ ban nãy bia đá đè lên.

2

Sự chú ý của ba người đã từ bia đá

chuyển sang cuốn sổ màu xanh. Đường Phong lật cuốn sổ lên. Phát hiện đây là cuốn “Sổ tay từ ngữ Nga - Hán giản lược”. Do nhiều năm trôi qua nên Đường Phong vừa mới lật cuốn sổ ra, những trang giấy vàng của cuốn sổ đã bắt đầu rơi ra. Lật vài trang, Đường Phong cảm thấy nó hình thường, không có gì lạ, “Đây là một cuốn từ điển Nga- Hán, Hán-Nga hai ngôn ngữ đối chiếu, chắc là di vật của thành viên đoàn thám hiểm năm đó. Từ hình thức tới tên xuất bản của cuốn sổ cho thấy, chủ nhân của nó chắc là một thành viên phía Liên Xô.”

"Nhưng sao cuốn từ điển này lại bị đè dưới tấm bia đá nhỉ?" - Lương Viện tò mò nhìn mặt sau bia đá trống trơn rồi lại

nhìn vào cuốn từ điển.

Đường Phong cũng không hiểu thế này là thế nào.

Hàn Giang vẫn không yên tâm. đón lấy cuốn từ điển lật giở. Hàn Giang mạnh tay hơn Đường Phong, nên anh vừa mới giở ra, cuốn sổ đã rơi vãi tả tơi. Đường Phong không thể không nhắc nhở anh:

“Anh nhẹ tay một chút, anh lật kiểu đó thì chưa đến cuối nó đã long hết cả gáy rồi!”

Hàn Giang mặc kệ Đường Phong, tiếp tục nhanh tay lật sớ khi lật tới trang cuối cùng, Hàn Giang cười, nói: “Sao nào, tôi lật đến trang cuối cùng cũng không rơi nhé...”

Hàn Giang bỗng im bặt, Đường Phong và Lương Viện nhìn anh. Mãi lâu sau, Hàn

Giang mới chỉ vào trang cuối cùng của cuốn từ điển, nói: “Hai người xem ở đây viết gì này?”

Lúc này Đường Phong mới để ý thấy, phần trống trên trang cuối cùng của cuốn từ điển viết chi chít chữ, toàn là tiếng Nga: "Hình như là một bức thư. nét chữ Nga thật là đẹp!"

Đường Phong ngậy người nhìn nét chữ N^oa thanh thoát đẹp đẽ một lúc lâu, rồi khi đọc tới dòng cuối, Đường Phong không khỏi kêu lên: “Đúng là một bức thư cảm động!”

“Bức thư cảm động?” - Hàn Giang không hiểu.

“Là một bức thư của người mẹ viết cho con mình, bà ta chắc là một thành viên

của đội thám hiểm..."

Hàn Giang vội vàng ngắt lời Đường Phong: “Đội đã, đội đã, cậu nói gì cơ? Bức thư của một người mẹ viết cho con mình? Trong đoàn thám hiểm có thành viên nữ sao?” “Hình như chưa từng nghe nhắc đến, ông nội tôi chưa từng kể, Makarov và Misha cũng chưa từng nhắc đến, nhưng đội trưởng Hàn, anh không nên bài trừ phụ nữ chứ!” - Lương Viện bất mãn nói.

Đường Phong ngẫm nghĩ: "Điều này quả thực có chút kỳ lạ, vô lý mà nói thì thời đó tuyên chọn thành viên tham gia hành động nguy hiểm và gian khổ như vậy, sẽ không thể mang theo thành viên nữ; huống hồ một người phụ nữ lại đi cùng

với một đoàn toàn đàn ông thì cùng càng bất tiện! Nhưng đây đúng là tuyệt bút của một người mẹ viết cho con mình!”

“Cậu đọc kĩ lại xem, biết đâu không phải nó được viết khi đoàn thám hiểm gặp nạn!” - Hàn Giang vẫn không tin.

Đường Phong lắc đầu: "Anh không tin cũng vô ích, tôi dịch cho anh nghe!" - Nói xong, Đường Phong chậm rãi đọc bức thư người mẹ viết cho con mình.

3

Alesha thân yêu:

Có lẽ tất cả đều chi nong công vô ích, có thể con sẽ vĩnh viễn không đọc được những dòng này, bởi đây chính là định mệnh! Con thân yêu, hiện giờ con ở đâu?

Con đang làm gì? Có hạnh phúc không?
Có nhớ mẹ không?

Ngay từ đầu, định mệnh đã không công bằng với con, con sinh ra trong một năm tháng hoang đường, vừa mới sinh ra đã mất cha và cùng mẹ bị áp tải tới vùng Siberi hoang vu, để nếm trải mùi vị của cuộc đời. Trong gió rét cắt da cắt thịt tại Siberi, cơ thể bé bỏng của con đã từng bung tới ẹ khoai tây nóng bỏng tay; mẹ cũng mãi mãi không bao giờ quên được khuôn mặt đỏ ửng vì lạnh của con lúc đó. Tất cả những điều này đều là sự hoang đường của định mệnh, trước đây mẹ không tin vào định mệnh, nhưng giờ thì mẹ tin rồi, định mệnh của mẹ và của con đã được an bài cách đây rất nhiều năm.

“Nếu muốn thay đổi định mệnh của gia tộc chúng ta thì chỉ có tới phương Đông, ở đó số phận của chúng ta cũng sẽ thay đổi. Câu nói này cứ văng vẳng mãi bên tai mẹ, nhất là mấy ngày hôm nay, tiếng gọi của định mệnh càng lúc càng mãnh liệt. Nhưng mẹ lại không có cách nào để thay đổi tất cả những điều này, thoát khỏi sự ràng buộc của định mệnh. Vốn dĩ mẹ đã có cơ hội để cùng con bắt đầu một cuộc sống mới. nhưng mẹ lại nhu bị ma xui quỷ khiến mà chấp nhận tới Trung Quốc.

Đây là một chuyến đi không hề thần kỳ, thậm chí còn tẻ nhạt. Mẹ và đoàn thám hiểm đã gặp phải bão cát đen đáng sợ, bão cát không cướp đi mạng sống của

mọi người, nhưng đoàn của mẹ đã thật sự bị mất phương hướng trên sa mạc. Từ trường ở đây dị thường và biến đổi rất nhiều, khí hậu đáng sợ và kỳ dị, xung quanh đều chỉ là cát vàng, mênh mông vô bờ bến, không một chút sinh khí, không một tia hy vọng, kim của la bàn thì quay mọi hướng như điên dại, rốt cuộc không thể xác định được phương hướng chuẩn xác ọi người.

Hôm qua, định mệnh lại một lần nữa đùa cợt với mọi người. Khi tất cả mọi người đã sức cùng lực kiệt, chờ đợi tử thần tới, thì một hồ nước đã xuất hiện trước mắt. Hầu hết ai ai cũng lao xuống hồ nước, đây có thể là nguồn nước duy nhất trong phạm vi mấy trăm dặm.

Nhưng lý trí đã nói với mẹ rằng, nước này có thể không uống được, bởi vì nước ở đây lại có màu trắng. Thiết Bị của đoàn mẹ đã bị mất trong bão cát đen từ lâu rồi, nên không thể kiểm tra chất lượng nước ở đây. Dưới cái nắng thiêu đốt, giữa sự hy vọng và tuyệt vọng quanh quẩn, cuối cùng một số người không muốn chờ đợi nữa, họ đã ném thử nước trong hồ - nước của cái chết! Họ ngay lập tức ngã xuống ven hồ.

Những nhà nghiên cứu sinh vật có kinh nghiệm đã nói rằng những người đó bị trúng độc, nhưng họ không thể phán đoán loại độc tố này là do tự nhiên hình thành, hay là có người đã đầu độc nguồn nước. Những người còn lại đều không dám

uống nước, cũng không còn sức để đi tiếp, và quan trọng nhất là không biết đi về đâu. Mọi người chỉ biết im lặng chờ đợi cái chết đang cận kề. Nhưng cũng có người không muốn chờ đợi sự phán quyết của định mệnh, họ đã bỏ đoàn đê ra đi, tiến sâu vào sa mạc. Hy vọng họ có thể ra khỏi sa mạc, nhưng ai cũng hiểu rằng: đây là điều gần như không thể xảy ra.

Con thân yêu, trong giây phút này mẹ của con đang dùng chút sức lực cuối cùng để viết những chữ này, mẹ cũng đã không thể thay đổi được mọi việc, mong rằng con có thể thay đổi được định mệnh của gia tộc mình. Nếu không thể được, thì con hãy mau chóng rút lui, song như một người bình thường, đừng nuôi khát vọng

xa xỉ rằng có thể thay đổi được điều gì.
Đường Phong đọc xong toàn bộ bức thư,
chau mày: ‘Càng về cuối bức thư, nét bút
càng nguệch ngoạc, yếu

ớt. có thể thấy người viết bức thư này đã
dùng chút sức lực cuối cùng để viết,
nhưng hình như bà đã không thể gang
gượng được đến phút cuối!”

"Nghe đọc một hồi, cả bức thư toàn là
‘định mệnh’ với ‘số phận’, chốc chốc lại
nhắc tới từ này khiến tôi nghĩ tới cái từ
‘định mệnh’ được khắc trên thân cây hồ
dương. Sug nghĩ của Hàn Giang lại trở
về với cây hồ dương.

"Đúng vậy, tôi cũng nghĩ tới cái từ ‘định
mệnh’ đó. cũng là tiếng Nga. hơi eiône
nét chữ trong cuốn sổ ghi chép này. Dĩ

nhiên tôi không hiểu về giám định bút tích tiếng Nga, bởi vậy cũng không thể phán đoán những chữ này có phải do cùng một người viết hay không!” -

Đường Phong cố gắng hỏi tương lại chữ "định mệnh!" trên thân cây.

"Quan trọng hơn ở chỗ từ 'định mệnh' trên thân cây hồ dương xuất hiện ở một vị trí rất đặc biệt" - Hàn Giang nhắc nhở.

"Y anh muốn nói tới tấm bản đồ của Kozlov?" "Ừm. Lúc đó chúng ta đã nhìn ra tên của vài địa danh và từ 'định mệnh' trên thân cây hồ dương không phải do một người khắc, bởi vậy mới nghi ngờ rằng do thành viên của đoàn thám hiểm phía Liên Xô khắc. Vậy thì tại sao người này không khắc từ "định mệnh" trên thân

cây hồ dương khác, mà lại khắc cùng chỗ với mấy từ chỉ địa danh trùne với địa danh trên bản đồ của Kozlov được khắc trên cây hồ dương đó? Bởi vậy tôi nghĩ những từ này tưởng chừng như không liên quan tới nhau nhưng lại ẩn giấu mối liên quan không dễ phát hiện!” - Hàn Giang phân tích.

Nói như vậy thì có người trong đoàn thám hiểm có quan hệ với đoàn thám hiểm của Kozlov năm nào, đây là điều mà trước đây chúng ta không biết. Nếu người khắc chữ 'định mệnh' trên cây hồ dương chính là người phụ nữ viết bức thư này. vậy thì chắc là bà ta có mối quan hệ gì đó với đoàn thám hiểm của Kozlov!”

Hàn Giang nghe Đường Phong nói vậy liền xua tay: “Bây giờ rút ra kết luận như vậy còn quá sớm, chúng ta hãy tìm xem những thông tin gì được tiết lộ từ bức thư này. Đoạn thứ nhất có liên tiếp vài câu hỏi thăm, có thể thấy người mẹ này trước khi kết thúc cuộc sống đã rất nhớ thương con mình, kêu gọi trong vô vọng. Đoạn thứ hai kể lại những ngày tháng gian khổ của bà và con trai tại Siberi trước đây, xem ra họ đã bị áp giải tới Siberi.”

“VẬY RẤT CÓ KHẢ NĂNG LÀ VÀO CUỐI NHỮNG NĂM 30 CỦA THẾ KỶ XX.”

“Kỳ lạ nhất là đoạn thứ ba. Liên tục nhắc lại hai từ ‘định mệnh’ và ‘số phận’, eần như chẳng có tính logic nào cả, giống như thím Tường Lâm luôn miệng lảm

bầm mãi cái từ định mệnh, rồi số phận
đã sớm an bài, không thể thay đổi!

Không hiểu bà muốn diễn đạt gì, lẽ nào
là tự làm bầm trong trạng thái sắp chết,
nhưng những

1. Thím Tường Lâm: một nhân vật chính
trong truyện ngắn “Chúc phúc” của nhà
văn Lỗ Tấn.

tường thuật của bà sau đó lại hợp lý rõ
ràng, thật là kỳ lạ!” - Hàn Giang lắc đầu,
không hiểu tại sao người đàn bà đó lại
viết như vậy.

“Có thể đoạn này chính là những gì mà
người phụ nữ muốn diễn đạt. xem câu
này ’Nếu muốn thay đổi định mệnh của
gia tộc chúa ta thì chỉ có tới phương
Đông, ở đó số phận của chúng ta cũng sẽ

thay đổi'. Câu nói này văng vẳng bên tai bà ta. Có thể thấy rằng câu nói này rất quan trọng đối với bà. Nhưng rốt cuộc nó có nghĩa gì nhỉ?" - Đường Phong cứ nghiền ngẫm mãi câu nói này như thể nó là một câu thần chú vậy.

“Tôi không hiểu câu đó, nhưng câu cuối cùng ngược lại, lại là một câu hữu dụng: ‘Vốn dĩ mẹ đã có cơ hội để cùng con bắt đầu một cuộc sống mới, nhưng mẹ lại như bị ma xui quỷ khiến mà chấp nhận tới Trung Quốc’, cho thấy bà ta vốn dĩ có thể không tới Trung Quốc, không tham gia vào đoàn thám hiểm, nhưng bà vẫn tới đây như bị ma xui quỷ khiến. Từ câu này nhìn lại có thể giải thích cho câu ban nãy, bà ta đã đến Trung Quốc tham gia

lần thám hiểm đó. đây chính là số phận của bà, bởi vậy mà cả đoạn thứ ba bà ta cứ lải nhải mãi điệp khúc bà ta tới Trung Quốc là do định mệnh đáng sợ.” - Hàn Giang giải thích. “Đoạn thứ tư nói về bà, cũng là những gì đội thám hiểm đã gặp phải trên sa mạc, những chuyện đáng ghét đó chúng ta cũng đều gặp phải rồi, nhưng chúng ta vẫn phải đặc biệt chú ý tới câu cuối cùng: 'kim của la bàn thì quay mọi hướng như điên dại. rốt cuộc không thể xác định được phương hướng chuẩn xác ọi người', câu nói này khiến tôi lạnh hết cả người!”

5

Sau một hồi trầm ngâm, Hàn Giang lại lên tiếng: “Đoạn thứ năm và thứ sáu là

những đoạn mà tôi hứng thú nhất. Bà đã tường tận kể lại những gì bà gặp phải, nếu như đúng như chúng ta suy đoán trước đây, thì đội thám hiểm đã xảy ra tranh cãi quanh việc có uống nước ở đây không. Một số người sau khi uống nước đã mất mạng, những thành viên còn lại không dám uống thứ nước chết người này, nhưng lại sức cùng lực kiệt, mất phương hướng, vậy là chỉ còn cách ở đây chờ đợi cái chết. Trước khi cái chết kéo đến, người phụ nữ 'đã viết bức thư này!'

“Quả nhiên có độc? Nhưng chúng ta uống xong đến bây giờ vẫn chưa bị làm sao! Đường Phong, ban nãy anh uống nhiều nhất, hiện giờ anh có thấy gì không ổn không?” - Lương Viện lo lắng nhìn

Đường Phong.

“Này, em mong anh trúng độc hả, em thấy anh thế này giống có phản ứng gì không?”

"Vậy thì kỳ lạ thật, tại sao những người trong đoàn thám hiểm năm đó lại bị trúng độc nhỉ?" - Lương Viện chau mày.

"Có lẽ chúng ta vẫn có thể nhìn ra một chút manh mối từ trong bức thư này. Trong thư nhắc đến nhà sinh vật học cho rằng những người đó trúng độc, nhưng không thể phán đoán được loại độc này là do tự nhiên hình thành nên. hay là có người bỏ độc xuống hồ. Câu nói này đã giúp anh mở rộng tư duy. anh vẫn giữ suy đoán ban đầu của mình, anh nghi ngờ Mã Xương Quốc làm!" - Đường Phong nói

như đinh đóng cột.

"Nghỉ ngơi Mã Xương Quốc? Anh nghỉ ngơi hội Mã Xương Quốc đã bỏ chất độc vào nước trong hồ?" - Lương Viện ngạc nhiên nói.

“Đúng vậy, anh nshĩ thép’

“Nhưng... nhưng Makarov khi nhớ lại đã kể rằng sau hôm đội thám hiểm bị đồ hết nước uống đi, họ đã chia thành mấy ngả tới vùng lân cận tìm nguồn nước, kết quả không tìm thấy mà!” - Lương Viện nhớ lại hồi ức của Makarov.

“Không sai, chắc chắn họ không tìm thấy, nếu đội thám hiểm tìm kĩ vậy thì chúng tôi trong rừng hồ dương quả thực không có nguồn nước. Nhưng lão Mã kể rằng, buổi sáng, đội thám hiểm chia thành năm

nhánh xuất phát, hẹn rằng muộn nhất là tới trước khi trời tối phải quay lại doanh trại, bởi vậy nên cự li mà họ tìm kiếm chắc chắn bị giới hạn, rất có khả năng Đại Bạch Tuyền nằm ngoài lộ trình mà họ tìm kiếm!” - Đường Phong tính toán qua cự li giữa Đại Bạch Tuyền và rừng hồ dương.

“Xem ra chúng ta đã ở rất xa rừng hồ dương rồi!” - Lương Viện than thở.

“Ừm, đội thám hiểm không những không tìm thấy Đại Bạch Tuyền, mà lại còn bị bão cát đen thổi bay tới đây. Đây rất có khả năng là nguồn nước gần rừng hồ dương nhất, nên nó đã bị Mã Xương Quốc thả chất độc từ trước đó rồi!”

Hàn Giang nghe xong suy đoán của

Đường Phong liền gật gù: “Xem ra đây là suy đoán gần với sự thật nhất.

Phía dưới Đại Bạch Tuyền có miệna suối, có thể không ngừng bổ sung nguồn nước, trải qua bao nhiêu năm nên hiện giờ nước trong hồ đã không còn độc nữa!”

“Nhưng vẫn không thể giải thích tại sao nước trong hồ lại màu trắng?” - Lương Viện hỏi.

“Đây có thể là do thổ nhưỡng của vùng này có chứa một loại khoáng chất đặc biệt nào đó! Đây không phải là thứ mà chúng ta cần nghiên cứu. tôi nghĩ cái tên Đại Bạch Tuyền đã đủ để chứng minh rồi!”

“Không! vẫn chưa hết đâu!” - Đường

Phong ngắt lời Hàn Giang: “Đoạn thứ sáu trong thư đã đặc biệt nhắc tới sau đó có một số người không can tâm ngồi đây chờ chết, nên đã rời khỏi đội ngũ, tự mình tìm lối thoát. Hai câu này lại cung cấp cho chúng ta tin tức quan trọng, đội thám hiểm không chết hết ở đây. Ban nãy chúng ta đã thống kê hài cốt phát hiện được, ở đây tổng cộng có hai mươi tám bộ hài cốt, cộng thêm ba bộ hài cốt sĩ quan phát hiện thấy ở Ma Quý Thành là ba mươi một bộ, ngoài ra còn có ba người sống sót, như vậy tính ra quả thực vẫn còn vài người không biết tung tích. Những người trong số họ có khả năng đã gặp nạn trong bão cát, nhưng khả năng lớn hơn là sau khi rời khỏi đây, họ tự tìm

đường đi, nhưng phần lớn đều lành ít dữ nhiều, không ra được khỏi sa mạc!”

"Trong số mấy người này có bao gồm cả Misha, Makarov và ông nội em không?"

- Lương Viện hỏi.

“Anh nghĩ chắc là bao eôm cả ba người họ, bởi vì trong hồi ức của cả ba người đều không nhắc tới Đại Bạch Tuyền. Hơn nữa, lão Mã và ông nội em khi quay lại doanh trại thì người của đội thám hiểm đã biến mất, hai người họ đơn độc chạy thoát khỏi sa mạc. Còn về Misha... rất có thể sau đó Misha đã tìm thấy Hạng Hải Mật Thành, vì vậy mới có hình ảnh 'cồng lớn không gì có thể so sánh' được nhắc tới trong thư' - Đường Phong phán đoán.

"Vậy thì số phận của những thành viên

sau đó tách khỏi đoàn thám hiểm thế nào nhỉ?”

Đường Phong không trả lời ngay câu hỏi của Lương Viện, mà im lặng ngẫm nghĩ một hồi mới nói: “Anh bỗng có một suy nghĩ táo bạo, họ đã đi đâu? Họ có thể đi đâu? Trước tiên, anh nghĩ họ không thể ra khỏi sa mạc, sau khi đội thám hiểm mất tích, cứu viện đã nhanh chóng triển khai. Nếu như họ ra khỏi được sa mạc thì chắc sẽ được đội cứu viện phát hiện thấy. Nhưng ngoài lão Mã và ông nội của em ra, không... không còn ai được phát hiện nữa! Rất có thể Misha đã tìm thấy Hạng Hải Mật Thành, Mã Xương Quốc cũng rất có khả năng đã tới ốc đảo chết chóc. Hai người họ chắc là nhiều ngày

sau đã ra khỏi sa mạc, vậy thì những thành viên khác còn lại trong đoàn thám hiểm liệu có thể đi được tới ốc đảo chết chóc hay không, thậm chí là có thể tìm được Hạng Hải Mật Thành không?”

‘Nếu như vậy thì những gì toàn bộ đoàn thám hiểm gặp phải sau đó đều có thể suy đoán ra được!’ - Tâm trí của Hàn Giang giống như đang trở lại ngày hè đáng sợ nửa thế kỷ trước.

6

Những gì đội thám hiểm gặp phải cũng giống như trong phim vậy, trước mắt Hàn Giang tất cả như hiện lên và dần dần trở nên rõ nét: khi Makarov và Lương Vân Kiệt quay trở lại doanh trại, ở đây không một bóng người, bởi vì trước đó những

thành viên có kinh nghiệm trong đoàn đã phán đoán được sẽ có bão cát tấn công, nên đoàn thám hiểm đã nhanh chóng bỏ đi. Thế nhưng tất cả những điều này đều trở nên vô ích, vì bão cát với quy mô khủng khiếp đã tấn công đoàn thám hiểm cho dù họ đã lên đường. Khi bão cát qua đi, phần lớn thành viên của đoàn thám hiểm đều không chết, sau khi trải qua chặng đường gian khổ, họ đã tập hợp tại Đại Bạch Tuyền. Đối diện với nước suối quái dị, trong nội bộ của đoàn thám hiểm đã xảy ra tranh cãi, và đúng là Đại Bạch Tuyền đã bị Mã Xương Quốc đầu độc nên một số thành viên đã chết ngay sau khi uống nước. Một số thành viên khác đã lựa chọn cách bỏ đi, và không biết kết

cực thể nào. Những thành viên còn lại thì chết khát trên sa mạc...

“Dĩ nhiên, hiện giờ mà nhận định Mã Xương Quốc là người hạ độc có lẽ cũng hơi vội vàng! Chúng ta vẫn cần có chứng cứ xác thực hơn!” - Hàn Giang tổng kết lại.

“Đáng sợ là hôm nay chúng ta cũng đang đối diện với những gì mà đội thám hiểm trước đây trải qua.” - Lương Viện tái mặt.

“Không, ít nhất chúng ta vẫn còn có nước, nếu như lúc đó nước trong Đại Bạch Tuyên có thể uống được thì không biết chừng đoàn thám hiểm đã không tan rã như vậy!” - Hàn Giang nói.

"Nhưng chúng ta phải đi theo hướng nào

đây? Kể cả chúng ta có nước uống thì chúng ta cũng không thể cứ ở mãi đây. Và ba người chúng ta cũng chỉ có ba bình nước, nên lượng nước có thể mang theo rất ít. Nếu không tìm đúng phương hướng, thì e rằng chúng ta cũng khó mà thoát khỏi vận hạn như đoàn thám hiểm!”

- Lương Viện rầu rĩ.

“Có lẽ... có lẽ chúng ta vẫn nên tìm manh mối từ trong bức thư này!” - Đường Phong bỗng thốt ra câu này.

“Trong thư? Không phải đã đọc hết bức thư này rồi sao?” - Hàn Giang không hiểu.

“vẫn còn đoạn cuối cùng đây!”

“Đoạn cuối cùng? Đoạn cuối cùng chẳng có nghĩa gì cả, mà lại nói về định mệnh,

cảnh báo con bà nếu

không thể thay đổi được định mệnh, thì hãy sống cuộc đời như những người bình thường, còn gì nữa đâu?”

“Từ nét bút của bà ta lẽ nào anh không nhận ra điều gì sao?” - Đường Phong hỏi lại Hàn Giang.

Hàn Giang lại chăm chú nhìn những nét bút đẹp đẽ:

“Lúc viết đoạn cuối cùng, người phụ nữ này hình như đã kiệt sức, bởi vậy nét chữ càng lúc càng nguệch ngoạc, tới nỗi nét cuối cùng còn kéo ra rất dài.”

“Không sai, chữ càng viết càng khó đọc, càng viết càng yếu, cộng với những lời trong đoạn cuối có thể thấy người phụ nữ này đã tới thời khắc cuối cùng. Thế

nhưng hai người có nghĩ tới không, tại sao bà ta lại nhét cuốn từ điển này dưới tấm bia đá?”

Lời nhắc nhở của Đường Phong đã khiến Hàn Giang và Lương Viện giật mình. Đúng vậy, bà ta đã kiệt sức như thế rồi thì lấy đâu ra sức để nhét cuốn từ điển ngay ngắn xuống dưới bia đá?”

“Trước tiên, chúng ta phải làm cho rõ tại sao bà ta lại nhét cuốn sổ xuống dưới tấm bia đá, bà ta đã sắp chết thì có cần thiết phải như vậy không?” - Đường Phong tự hỏi rồi ngừng lại, sau đó lại tự trả lời: “Đối với bà ta thì đây là việc rất cần thiết, bởi vì những gì ghi chép trong cuốn từ điển là bí mật của bà, bà không muốn để người khác đọc được, bởi vậy

mà trong thời khắc cuối cùng của cuộc đời, bà vẫn không quên giấu nó thật kĩ.”

“Bí mật? Trong đó có bao nhiêu bí mật? Sao em không thấy vậy?” - Lương Viên vẫn mông lung không hiểu.

“Về chuyện trong đó rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu bí mật thì hiện tại chúng ta vẫn không thể hiểu hết, nhưng anh nghĩ với sự thâm nhập từng bước của chúng ta thì bí mật trong đó sẽ dần dần phơi bày trước mắt mà thôi. Với mỗi nét bút mà trên đó đã tiết lộ một tin tức quan trọng, rồi trong giây phút cuối cùng bà ta vẫn giấu kĩ được cuốn rừ điển này, vậy sau đó thì sao? Không phát hiện thấy hài cốt của bà ta ở đây! Vậy bà ta đã đi đâu?”

Lời Đường Phong vừa nói đã thức tỉnh

Hàn Giana và Lương Viện, đúng vậy, người phụ nữ này đã dốc cạn sức lực để giấu cuốn từ điển này xuống dưới bia đá mà vẫn còn sức để đi tới chỗ khác sao? Tại sao không thấy hài cốt của bà quanh đây? "Đường Phong, cậu nói như vậy khiến tôi nhớ tới cây hồ dương có khắc chữ. Lúc đó tôi đã nghi ngờ, nếu hai từ 'định mệnh' do một thành viên nào đó trong đoàn thám hiểm khắc, thì tại sao cái cây đó lại cách doanh trại xa như vậy? Bây giờ nghĩ lại thì rất có khả năng trong đoàn thám hiểm chỉ có duy nhất một người phụ nữ, bởi vậy bà ta luôn luôn phải giữ khoảng cách với các thành viên nam. Ở đây cũng vậy, trong bãi lau sậy có hài cốt của thành viên đội thám

hiêm, trên bãi cát bờ phía bắc cũng có hài cốt của họ; còn tại đây. phía tây ven hồ thì chỉ có một mình người phụ nữ này viết thư, chờ đợi cái chết tới, nhưng cuối cùng lại không thấy hài cốt của bà ta đâu cả! Như vậy chỉ có một cách giải thích, rất có thể người phụ nữ này vẫn chưa chết, sau khi bà ta viết xong đoạn thư cuối cùng chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó!”

“Thật không thể tin nổi, những gì xảy ra ở đây đúng là quá ly kỳ, và rồi cuộc sau đó còn xảy ra chuyện gì nữa nhỉ?” - Lương Viện vô cùng bất ngờ.

“Đâu lâu có thể mở miệng nói chuyện được đây, đáng lẽ bên cạnh bia đá này phải xuất hiện một bộ hài cốt phụ nữ.

nhưng lại không có, điều này đã nói rõ vấn đề!” - Đường Phong nói.

“Vậy anh nói xem người phụ nữ Liên Xô này đã đi đâu? Nếu như bà ta được cứu sống và rời khỏi đây, thì tại sao không mang cuốn từ điển này đi theo?” - Lương Viện hỏi lại Đường Phong.

“Hai câu hỏi này của em hiện giờ anh đều không thể trả lời được; tóm lại, anh có một dự cảm mãnh liệt rằng: người phụ nữ này vẫn còn để lại tung tích cho chúng ta, chỉ có điều là chúng ta có tìm thấy hay không thôi!”

Đường Phong lại vòng quanh bia đá cẩn thận xem xét mặt cát xung quanh, xác định không có hài cốt, thậm chí cũng không phát hiện thấy những vật dụng

khác. ‘Tôi nghĩ người phụ nữ này không tự mình bỏ đi. Bởi vì trước đó có vài thành viên của đoàn thám hiểm đã không cam tâm ở đây chờ chết nên đã bỏ đi.

Nếu như bà ta muốn bỏ đi, thì đã đi cùng họ rồi, nhưng không, bà đã lựa chọn cách chờ đợi cái chết. Tới giây phút cuối cùng, bà đã kiệt sức, nhưng cuối cùng bà lại rời khỏi đây...”

“Anh muốn nói rằng có người đã giúp bà ta rời khỏi đây?” - Lương Viện kinh ngạc nhìn núi cát phía sau. Đường Phong nặng nề gật đầu: “Rất có thể.”

“Còn có ai? Ai có thể đưa người phụ nữ này rời khỏi đây? Misha?” - Lương Viện truy hỏi.

“Không! Không thể là Misha. Nếu anh

đoán không nhầm thì người đưa bà ta rời khỏi đây chính là Mã Xương Quốc!" - Đường Phong rất tự tin nói.

“Mã Xương Quốc?! Tại sao anh khẳng định là Mã Xương Quốc?”

“Điều này rõ ràng rành rành ra đây, nếu như độc tố trong Đại Bạch Tuyên là do Mã Xương Quốc hạ độc, thì chứng tỏ ông ta rất thông thạo địa hình ở đây, ít nhất cũng hơn đội thám hiểm. Quân của ông ta chắc cũng đã gặp phải bão cát đen, nhưng sau khi thoát khỏi nguy hiểm, ông ta càng dễ tìm được đường sống. Rất có thể ông ta đã đem người của mình tới đây, trông thấy người của đội thám hiểm đã chết rồi hoặc là đang thoi thóp...”

Hàn Giang ngắt lời Đường Phong:

“Nhưng tại sao Mã Xương Quốc phải đem người phụ nữ Liên Xô này đi?” “Có thể lúc đó những người ở lại Đại Bạch Tuyền đều chết hết cả rồi, chỉ còn mỗi người phụ nữ Liên Xô vẫn sống, nên Mã Xương Quốc đã đem bà ta đi.” - Đường Phong đoán.

“Nhưng tôi cảm thấy nội tình bên trong không đơn giản như vậy!” - Hàn Giang lẩm bẫm.

“Đội trưởng Hàn, không phải anh nghi ngờ người phụ nữ này là nội gián trong đoàn thám hiểm đây chứ?”

- Lương Viện bỗng hỏi Hàn Giang.

“Nội gián?” - Hàn Giang giật mình -

“Tôi còn chưa nghĩ tới chuyện đó, trong đoàn thám hiểm năm đó đúng thật là có

nội gián sao?”

“Tôi thấy chúng ta cứ ở đây mà suy đoán thì cũng vô ích, sáng sớm mai tiếp tục lên đường thôi!” - Đường Phong đề nghị.

“Tiếp tục lên đường? Chúng ta nên đi đường nào?”

- Sắc mặt Lương Viện thật khó coi.

Đường Phong leo lên đỉnh đồi cát, nhìn ra xung quanh, cát vàng mênh mông, nên đi đường nào đây?

Đường Phong dùng kim chỉ nam phán đoán phương hướng: “Chúng ta sẽ đi theo dấu chân của người phụ nữ Liên Xô này.”

“Đi theo dấu chân của người phụ nữ Liên Xô? Nửa thế kỷ trôi qua rồi, lấy đâu ra dấu chân của bà ta nữa?” - Lương Viện

ngơ ngạc.

Đường Phong giải thích: “Nếu như người phụ nữ Liên Xô này đúng là bị Mã Xương Quốc đem đi, vậy thì bà ta sẽ đi đâu?”

“Ốc đảo chết chóc?”

“Đúng! Anh nghĩ chỉ có thể như vậy, thế thì chúng ta nên đi theo hướng tây, hơn nữa anh nghĩ: ốc đảo chết chóc và Hạng Hải Mật Thành chắc là cách Đại Bạch Tuyền không còn xa nữa đâu!”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 17

Ảo ảnh thành quách

Đường Phong bỗng cảm thấy bãi cát nóng bỏng dưới người i mình đột nhiên trở nên ẩm ướt. Trong bóng tối, anh lấy tay dò dẫm sờ soạng, là nước! Đường Phong cảm thấy tay mình chạm phải nước lạnh cóng, đây là nước gì? Không giống như nước trong hồ bị mặt trời thiêu đốt, nước ở đây lạnh cóng giống như từ sâu trong lòng đất chảy ra.

1

Buổi tối hôm đó, ba người nghỉ ngơi ngoài trời ngay cạnh Đại Bạch Tuyền, không dám làm bạn với những hài cốt đó, nên ba người đành phải vây quanh tấm bia đá. Họ không thể nhóm lửa, may mà nhiệt độ đêm hè trên sa mạc không lạnh lắm. Đèn pin và pin mang theo trên xe

phần lớn đã mất hết, chỉ còn lại một chiếc đèn pin và vài cục pin trong ba lô của Hàn Giang. Đường Phong cầm đèn pin của Hàn Giang, nhìn chăm chú ảnh chụp kê tranh ngọc tới mức thần thờ, anh muốn tìm thấy vị trí của Đại Bạch Tuyền trên tấm bản đồ cổ, nhưng vài vị trí dòng suối được đánh dấu trên bản đồ cổ lại không có “Đại Bạch Tuyền”.

Càng nhìn, lòng Đường Phong càng cảm thấy bất an, tại sao lại không có Đại Bạch Tuyền? Ở phía đông Hạm Hải Mật Thành, anh không trông thấy có vị trí nào đánh dấu suối, ngược lại ở phía bắc lại có tới vài con suối. Theo lý mà nói thì ở đây có bia đá thời Tây Hạ, vậy trên tấm bản đồ cũng phải đánh dấu mới

đúng. Đường Phong ngáp một cái, cảm thấy bụng đói cồn cào, nhưng hiện giờ đành phải chịu đựng. Anh chậm rãi đặt chiếc đèn pin trên tay xuống, từ từ nhắm mắt lại...

Đường Phong cũng không biết mình đã ngủ được bao lâu, rồi anh bỗng cảm thấy bãi cát nóng bỏng dưới người mình đột nhiên trở nên ẩm ướt. Trong bóng tối, anh lấy tay dò dẫm sờ soạng, là nước! Đường Phong cảm thấy tay mình chạm phải nước lạnh cóng, đây là nước gì? Không giống như nước trong hồ bị mặt trời thiêu đốt. nước ở đây lạnh cóng giống như từ sâu trong lòng đất chảy ra. Đường Phong giật mình ngồi dậy, phát hiện nước trong Đại Bạch Tuyên đã dâng

lên sát cạnh mình từ lúc nào, bãi lau sậy phía đông bị nước hồ ngập hơn một nửa, hài cốt trên bãi cát phía bờ bắc cũng đã bị nước hồ nhấn chìm từ lúc nào. Đây... đây là thế nào? Đường Phong vội vàng đi tìm Hàn Giang và Lương Viện, không thấy bóng dáng Hàn Giang, còn Lương Viện lại bị thủy triều của nước hồ dâng lên cuốn ra giữa hồ...

“Cứu... cứu em với!” - Lương Viện kêu lên thảm thiết. Đột nhiên, nước bỗng chảy ào ào, cuộn thành dòng

xoáy, Lương Viện giãy giụa trên mặt nước nhưng chỉ vô ích. Đường Phong đưa tay ra, muốn tóm lấy tay Lương Viện, nhưng anh chưa kịp với được tay Lương Viện thì dòng nước ào ào dâng

lên đã vây lấy cô, rồi nước càng chảy càng xiết, còn tiếng kêu cứu của Lương Viện lúc còn lúc mất, sau đó đã hoàn toàn bị nhấn chìm trong xoáy nước...

“Không! Lương Viện...” - Đường Phong hét lên như xé rách tâm can rồi tỉnh dậy. Xung quanh tĩnh mịch như tờ, mực nước Đại Bạch Tuyền vẫn giống như ban ngày, không hề dâng lên, mặt nước lấp lánh, rõ ràng là một đầm nước chết. Lẽ nào mình lại nằm mơ thấy ác mộng? Giấc mơ này hình như rất ngắn, cũng không rõ ràng, người đàn bà đeo mặt nạ đó cũng không xuất hiện, rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Tiếng hét của Đường Phong đã đánh thức Hàn Giang và Lương Viện: "Cậu lại hét

linh tinh cái gì thế?”

- Hàn Giang bực dọc.

“Tôi lại nằm mơ thấy ác mộng, mơ thấy... mơ thấy tôi và Lương Viện đều bị hồ nước nuốt chửng!”

“Nuốt chửng? Hồ nước ăn thịt người?”

“Tôi... tôi không biết, nhưng cảnh tượng trong giấc mơ là như vậy, nước trong hồ bỗng dâng lên, nước chảy xiết hơn, hai người bọn tôi đều bị cuốn vào xoáy nước.”

- Đường Phong cố gắng nhớ lại cảnh tượng trong mơ.

“Lẽ nào trong hồ nước này vẫn còn một hệ thống bí mật nào đó?” - Lương Viện lẩm bẩm, đi tới ven hồ.

“Cẩn thận!” - Đường Phong hét lên.

Nhưng nước trong Đại Bạch Tuyên vẫn không hề thay đổi, Lương Viện quay lại, nhìn Đường Phong chăm chăm: “Sao thế, anh vẫn tưởng rằng nước trong hồ sẽ dâng lên sao?”

“Không! Anh không biết. Tóm lại, đây là một hồ nước quái dị!”

‘Anh nghĩ ngợi nhiều quá nên mới suốt ngày nằm mơ thấy ác mộng...’

Lương Viện và Đường Phong đang nói chuyện, đột nhiên, Hàn Giang phát hiện thấy có gì đó khác thường: “Lương Viện, cô nhìn chân mình đi!”

Lương Viện giật mình, cúi đầu nhìn, ban nãy Lương Viện còn đứng ven hồ, giờ thì nước trong hồ đã ngập cả bàn chân cô.

Lương Viện hét toáng lên, vội vàng chạy tới chỗ cao hơn, cô lao vào lòng Đường Phong, không dám nhìn hồ nước quái dị này nữa.

2

Đường Phong chăm chú nhìn mặt nước yên tĩnh, hạ giọng xuống, giống như không muốn kinh động tới sự yên tĩnh ở đây: “Xem ra giấc mơ của tôi là thật đấy!” “Đừng võ đoán, bây giờ rút ra kết luận vẫn còn quá sớm!” - Hàn Giang vừa nói vừa đi tới ven hồ.

“Này, anh định làm gì thế? cẩn thận đấy!” - Đường Phong cảnh cáo.

Nhưng Hàn Giang đã đi tới ven hồ, rồi hơn chục phút đã trôi qua, Đường Phong thấy hồ nước vẫn không xảy ra tình trạng

nước dâng âm âm như trong giấc mơ của mình, càng không thể xuất hiện dòng xoáy cuộn cuộn, nhưng rõ ràng ban nãy nước dâng lên thật.

“Lương Viện, ban nãy em có di chuyển chân không?”

- Đường Phong hỏi lại Lương Viện.

“Ban đầu em đứng ở ven hồ, sau đó quay người lại một cái. kể cả coi đây là di chuyển thì cũng là di chuyển đến chỗ cao hơn, không thể di chuyển xuống phía dưới nước được!”

“Như vậy có nghĩa là ban nãy nước trong hồ thực sự dâng lên!” - Đường Phong suy tư nhìn mặt nước.

Hàn Giang từ ven hồ quay lại, nói: “Mực nước trong Đại Bạch Tuyền quả thực có

dâng lên, nhưng biên độ rất nhỏ, hơn nữa hiện giờ đã dừng lại rồi.”

“Đây là vì lý do gì?”

Hàn Giang lắc lắc đầu: “Ai mà biết được, có lẽ sau khi trời sáng mực nước lại hạ xuống!”

“Điều này đã chứng minh rằng phía dưới Đại Bạch Tuyền có mạch suối, ban đêm là vòng tuần hoàn của nó!” - Lương Viện nói.

“Vòng tuần hoàn?” - Đường Phong và Hàn Giang đều có vẻ bất ngờ trước từ ngữ này.

“Lấy nước mới thay cho nước cũ, như vậy mới duy trì được cho nước ở đây hàng ngàn năm không cạn, lại có thể uống được. Hơn nữa nước trong hồ lại màu

trắng,

chắc là cũng liên quan tới khoáng chất dưới mạch suối.”

- Lương Viện phân tích.

"Nhưng... nhưng trong giấc mơ của tôi, nước trong hồ dâng lên nhanh như vậy, giống như có một lực hút khổng lồ hút tất cả những thứ ven hồ xuống nước!"

"Được rồi, đừng có nhắc mãi tới giấc mơ của cậu nữa. cái hồ nước này tổng cộng chỉ to bằng chùng này, kể cả nước có dâng lên thì lực hút cũng chẳng có mấy đâu" - Hàn Giana coi như không có chuyện gì xảy ra, đã nằm xuống cạnh tấm bia đá, "Hãy tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi, sáng sớm mai còn phải lên đường nữa đấy!" Đường Phong và

Lương Viện đi lên chỗ cao hơn mới yên tâm nằm nghỉ, nhưng Đường Phong nhìn mặt hồ lấp loáng lại không tài nào ngủ được nữa.

Cả đêm vật vã như vậy. rồi nsày hôm sau mãi tới khi mặt trời lên cao rực rỡ, Hàn Giana và Lương Viện mới tỉnh dậy. Lúc hai người thức eiac. thấy Đại Bạch Tuyên hình như giống hết hôm qua, mực nước không tăng lên hay giảm đi rõ rệt, nhưng họ không thấy Đường Phong đâu cả.

Hàn Giang nhìn xung quanh hồ nước, không thấy Đường Phong. Anh và Lương Viện không ai bảo ai, cùng lúc quay lại nhìn núi cát phía sau. rồi vội vàng lao lên đó.

Vượt qua núi cát, họ trông thấy Đường Phong đứng quay lưng lại trên một ngọn núi cát cao lớn cách đó không xa.

Hàn Giang và Lương Viện kêu gọi Đường Phong xuống dưới nhưng Đường Phong vẫn đứng sừng sững trên núi cát cao lớn, bất động.

Hàn Giang và Lương Viện thấy lạ nên vội vàng leo lên núi cát cao lớn đó, tới nơi họ đã trông thấy một cảnh tượng không thể ngờ - phía tây Bạch Đại Tuyền, phía cuối đường chân trời xuất hiện một vùng màu xanh màu mờ, và ở giữa màu xanh đó là mái nhà màu vàng óng cùng những ngọn tháp mạ vàng lấp lánh, hùng vĩ diễm lệ, khác biệt với nhân gian!

“Đây... đây là gì vậy?” - Lương Viện vô cùng kinh ngạc.

“Cảnh tượng hùng vĩ như thế này chỉ có thể là Hạm Hải Mật Thành!” - Hàn Giang lẩm bẩm.

“Lẽ nào không phải là ảo ảnh thành quách sao?” - Lương Viện bỗng hỏi.

“Ảo ảnh thành quách?” - Hàn Giang lại phóng tầm mắt ra xa, rồi lắc đầu:

“Không, cảnh đẹp hùng vĩ như vậy, chân thực như vậy, chắc chắn không phải là ảo ảnh thành quách!”

Hàn Giang và Lương Viện nói chuyện một hồi,

Đường Phong vẫn im lặng, sau đó anh quay lại, và đột nhiên thốt ra một câu với Hàn Giang và Lương Viện:

“Chúng ta có thể xuất phát rồi!”

Nói xong, Đường Phong quay về bên cạnh tấm bia đá chỗ Đại Bạch Tuyền.

Lương Viện vẫn đi đằng sau truy hỏi:

“Xuất phát? Tiến về phía thị trấn đó?”

“Đúng! Anh đã xem qua la bàn rồi, thị trấn đó ở hướng chính nam Đại Bạch Tuyền, hoàn toàn phù hợp với phán đoán hôm qua của chúng ta.”

“Nhưng... nhưng tại sao người của đoàn thám hiểm năm đó không phát hiện thấy nó? Em tin rằng nếu họ trông thấy thị trấn đó, chắc chắn họ sẽ không chịu ngồi đây chờ chết!” - Lương Viện hỏi lại.

“Bởi vì họ bị núi cát cao to che khuất tầm nhìn, rất nhiều chuyện như vậy đây. chỉ cần em cố gắng một chút, thắng lợi sẽ

ở phía trước vẫy tay mời gọi em. Nếu như không phải anh tỉnh dậy lúc sáng sớm, nếu như không phải anh không tài nào ngu được sau khi la hét, nếu như anh không leo lên ngọn núi cát này, thì có ai ngờ Hạng Hải Mật Thành lại gần chúng ta đến như vậy!” - Đường Phong tự tin nói. “;Anh không cảm thấy tất cả những điều này xảy ra quá nhanh sao?” - Lương Viên vẫn không tin.

“Không! Chúng ta đã vô cùng cực khổ, đã đến lúc Hạng Hải Mật Thành phải lộ diện rồi, năm đó thành viên của đoàn thám hiểm đã neồi đây chờ chết, cuối cùng trở thành những bộ xương trắng, còn những thành viên rời bỏ đoàn rất có thể đã tìm thấy Hạng Hải Mật Thành.

Còn... còn cả người phụ nữ Liên Xô đó nữa, bà ta bị Mã Xương Quốc đem đi, rất có thể họ đã tới Hạng Hải Mật Thành; bởi vậy, đôi khi thành công chỉ còn cách có một bước!” - Đường Phons vừa lẩy đầy bình nước của mình, vừa tự tin nói. “Nhưng không một ai trone số họ trở về cả!” - Lương Viện cao giọng.

Đường Phong ngó người ra, nhưng quay ngay lại, vịn tay lên vai Lương Viện nói: “Lương Viện, em phải biết rằng, hiện giờ chúng ta đã không còn sự lựa chọn nào khác, chúng ta chỉ còn cách tìm thấy Hạng Hải Mật Thành!”

Lương Viện không nói gì nữa. Ba người im lặng chuẩn bị những tu trang còn sót

lại, họ mang theo ba bình nước rồi vội vàng lên đường, tiến về phía thị trấn huy hoàng đó.

3

Tiến thẳng về hướng tây, lúc rời khỏi Đại Bạch Tuyền, Đờne Phona nhổ một nắm lau sậy, rồi mỗi khi đi được một đoạn, anh lại cắm một cành lau xuống dưới cát để đánh dấu. Như vậy cho dù không tìm thấy Hạng Hải Mật Thành, cho dù bị lạc mất phương hướng trong sa mạc, họ vẫn có thể lần theo những cây lau sậy để quay trở lại Đại Bạch Tuyền.

Nhưng kể cả có thể quay lại Đại Bạch Tuyền rồi cũng có ích gì? ở đây không có thức ăn, cho dù có nước, thì họ vẫn sẽ bị chết đói trên sa mạc.

Ba người đi dưới cái nóng hừng hực của mặt trời, tiến thẳng về phía thị trấn huy hoàng đó. Mặt trời thiêu đốt cát vàng, dường như muốn nung chảy toàn bộ sa mạc.

Đường Phong bước thấp bước cao khó nhọc di chuyển trên sa mạc, cát dưới chân nóng bỏng. Mỗi khi bấp chân lún vào trong cát, anh liền cảm giác bấp chân mình như bị than nướng cháy.

Trong hơi nóng bốc lên ngàn ngút của sa mạc, mọi thứ đều trở thành ảo ảnh. Mồ hôi chảy vào mắt Đường Phong, anh vuốt mồ hôi trên má, thị trấn trước mắt bỗng lại trở nên chân thực, hơn nữa anh cách nó rất gần rồi, giống như với tay ra là có thể chạm tới! Thế nhưng mặc cho Đường

Phong tăng tốc tới mức nào, thị trấn huy hoàng đó vẫn giữ đúng khoảng cách với anh, giống như một thiếu nữ xinh đẹp không muốn lộ ra khuôn mặt xinh xắn của mình.

Một ngày đã trôi qua rất nhanh, lúc màn đêm buông xuống, thị trấn huy hoàng đó vẫn đứng sừng sững ở cuối đường chân trời. Ba người mệt mỏi rũ rời đổ người xuống sa mạc. Lương Viện đã uống hết sạch nước, nước của Đường Phong và Hàn Giang cũng chỉ còn lại một ít. Ba người đều không muốn tiến thêm bước nào nữa, chỉ muốn mau chóng kết thúc tất cả rời khỏi sa mạc.

Nhưng sáng hôm sau, khi họ vẫn ở trong sa mạc, thì điều đáng sợ là thị trấn huy

hoàng trước mặt họ đã biến mất. Xung quanh chỉ là sa mạc hoang vu, họ hiểu rằng điều đáng sợ nhất đã xảy ra rồi, họ thật sự đã lạc đường trong sa mạc.

Lương Viện ngồi bệt ra cát: “Thôi đi, chúng ta không thể đi tiếp được nữa!”

“Ý em là sao?” - Đường Phong hỏi lại.

“Lương Viện nói đúng, đó quả thực chỉ là ảo ảnh thành quách!”

“Không! Tôi chắc chắn đó chính là Hạng Hải Mật Thành mà chúng ta khổ sở tìm kiếm!” - Đường Phong

gào lên, nhưng ngay sau đó anh lại hạ giọng, “Được, kể cả đó là ảo ảnh thành quách đi chăng nữa, thì tôi nghĩ nó là ánh sáng khúc xạ lại cảnh tượng của Hạng Hải Mật Thành thật!”

“Cậu chắc chắn như vậy?” - Hàn Giang hỏi.

“Ồc đảo, thị trấn cổ đại huy hoàng trong ốc đảo giống hệt như Hạng Hải Mật Thành trong tưởng tượng của tôi. lẽ nào nó còn có hình dạng, khác sao?” - Đường Phong hỏi lại Hàn Giang.

Hàn Giang im lặng, rồi mãi lâu sau, anh đồng ý nói: “Mặc cho nó có phải là Hạng Hải Mật Thành hay không, chúng ta cũng không thể tiếp tục đi nữa, thức ăn và nước uống của chúng ta đã cạn kiệt, chỉ còn cách rút lui khỏi sa mạc, trang bị lại từ đầu mới có thể quay trở lại tìm kiếm Hạng Hải Mật Thành!”

“Rút lui khỏi sa mạc?” - Đường Phong ngó người - "Rút thế nào? Kể cả bây giờ

chúng ta muốn rút lui khỏi sa mạc cũng không dễ vậy đâu. Hiện giờ chúng ta đã bị lạc trong này...”

“Đi về phía đông, chỉ cần đi về phía đông chúng ta nhất định sẽ ra khỏi đụn sa mạc!” - Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

“Đi về phía đông?” - Đường Phong quay đầu nhìn về phía đông, những cây lau sậy anh cắm trên đường đến đây đã không còn thấy tung tích đâu nữa phía đông là những đồi cát trải dài miên man.

“Đúng! Bây giờ chỉ còn cách rút lui khỏi sa mạc mới còn hy vọng!” - Lương Viện phụ họa với Hàn Giang.

Đường Phong miễn cưỡng theo Hàn Giang và Lương Viện rút khỏi hướng

đông. Ba người lếch thếch tìm kiếm những cây lau Đường Phong cắm xuống, nhưng cũng chỉ thấy lác đác. Cuối cùng họ hoàn toàn không trông thấy nữa. Đại Bạch Tuyên cũng mất hút trong biển cát mênh mông.

4

Đường Phong và Hàn Giang phán đoán đi phán đoán lại phương hướng; Hàn Giang chắc chắn họ đang đi về hướng đông, chỉ cần đi tiếp nhất định sẽ ra khỏi sa mạc.

Nhưng ba người đi cả một ngày trời trong sa mạc thiêu đốt, ngoài màu vàng ra, họ không trông thấy bất cứ màu sắc nào khác, đừng nói tới việc đi ra khỏi sa mạc.

Lúc hoàng hôn, rớt cuộc Lương Viện không còn gắng gượng được nữa, cô ngã vật ra cát. Đường Phong vội vàng chạy tới đỡ cô: “Lương Viện, em cố gắng chịu thêm một lúc, chúng ta sắp ra khỏi sa mạc rồi.”

“Em...em... không chịu... được nữa rồi...”

“Không, kiên trì thêm một lúc. Điều tại anh hết, lẽ ra anh nên nghe lời em!” - Đường Phong bắt đầu thấy ân hận về sự liều lĩnh của mình.

Lương Viện nằm trong lòng Đường Phong, run rẩy móc chiếc dây chuyền mè gà từ cổ áo ra, trong đó có bức ảnh của mẹ cô. Lương Viện muốn mở nó ra nhưng cô đã kiệt sức. Hai hàng nước mắt chảy

trên má Đường Phong, anh giúp cô mở mặt dây chuyền ra. tấm ảnh của mẹ Lương Viện trong đó vẫn thật trẻ trung, xinh đẹp.

Đường Phong cũng đã kiệt sức, nhưng anh không thể bó rơi Lương Viện, anh dốc hết sức lực cống Lương Viện lên, nhưng chưa đi được vài hước cả hai đã ngã nhào ra cát.

Hàn Giang nhìn hai người họ, lắc đầu lia lịa, thở dài. nói: "Đôi uyên ương số khổ!". Rồi anh cũng ngồi bệt ra cát, mồ hôi chảy ròn ròn từ trên đầu xuống, cháy cá vào mắt khiến mắt anh mờ đi. Hàn Giang đưa tay lên dụi dụi mắt, đột nhiên, một vật màu vàng lướt qua mắt Hàn Giang, đó là gì vậy?

Hàn Giang sốc lại tinh thần, anh đứng dậy và trông thấy trên bãi cát cách đó không xa có một con vật đang nhìn họ. Đường Phong và Lương Viện thấy thế cũng gắng gượng dậy, nhưng họ chưa kịp phản ứng gì thì Hàn Giang đã trợn trừng đôi mắt đói khát lao về con vật đó.

Đường Phong và Lương Viện giật mình nhìn Hàn Giang, tới khi Hàn Giang quay người lại, họ trông thấy lúc này Hàn Giang đã hoàn toàn biến thành một dã nhân, khoe môi máu cháy ròn ròn, miệng đang ra sức nhai thứ gì đó. Miệng vẫn đang nhai tóp tép. Hàn Giang lúc thì chau mày, lúc lại mặt mày hớn hở, nhìn lên tay Hàn

Giang, tay phải là con dao găm đang nhỏ

máu, tay trái lại đang cầm một con vật quái dị mà Đường Phong và Lương Viên đều không biết.

Đường Phong nhìn con vật đó, thấy quen quen: “Đây là cái gì? Hình như là thằn lằn!”

“Đúng! Chính là thằn lằn cát.” - Hàn Giang nhả ra một thứ vừa nhai nhưng vẫn chưa nát, phì phì ra cả máu, nói.

“Thằn lằn? Theo trí nhớ của tôi thì thằn lằn ở trong rừng rậm cơ mà!” - Đường Phong chau mày nói.

“Đây là thằn lằn cát, thằn lằn cát trên sa mạc!”

Nói xong, Hàn Giang ném con thằn lằn cát lên người Đường Phong, theo phản xạ, Đường Phong né người tránh. Hàn

Giang cười: “Cậu né cái gì? Đây chính là bữa trưa... À! Không, phải là bữa tối rồi, mặc kệ nó là bữa trưa hay bữa tối, ăn đi!”

“Cái gì? Anh... anh bảo tôi ăn cái này?” - Đường Phong kinh ngạc.

"Ăn cái này thì sao? Cậu còn có thứ khác để ăn sao? Dĩ ngoại sinh tồn, cậu cũng luyện qua rồi mà!" "Tôi..." - sắc mặt Đường Phong thật khó coi, anh nhìn con thằn lằn cát đã bị Hàn Giang mổ bụng moi gan, một cơn buồn nôn ập tới, nhưng trong dạ dày anh đã chẳng còn thứ gì để nôn ra. Tim của con thằn lằn cát hình như vẫn còn đang đập, Hàn Giang chỉ vào quả tim đó: “Cậu nhanh lên, uống máu của nó đi. Đừng để máu của nó chảy hết

như thế?”

“Trong này không có ký sinh trùng chứ?”

“Mẹ ơi, đến lúc nào rồi mà vẫn còn sợ ký sinh trùng! Cậu không dám uống thì để tôi uống nhé - Nói xong, Hàn Giang liền kê miệng vào huyết quản của con thằn lằn uống máu.

Đường Phong quay lại nhìn Lương Viện đang yếu ớt: "Kể cả chúng ta có thể ăn, nhưng còn Lương Viện, cô ấy như vậy có ăn được không?"

“Hiện giờ cô ấy yếu nhất mới cần ăn nhất đấy!”

"Có thể nướng chín một chút mới cho Lương Viện ăn không?"

“Cậu nghĩ đây là đồ nướng dã ngoại à? Cậu giỏi thì nỏ lửa nấu nướng ở cái chỗ

quái quỷ này cho tôi xem nào, tôi đợi cậu nướng đấy. Được rồi, đừng đắn đo do dự nữa, nhanh lên nào!”

Hàn Giang nói xong liền cắt một miếng thịt trên người con thằn lằn, đưa cho Lương Viện. Lương Viện vừa nhìn miếng thịt thằn lằn vẫn đang nhỏ máu liền chau mày, do dự, không dám đút vào miệng.

Hàn Giang cười: Đại tiểu thư, tôi nói cho cô biết nhé, đây là miếng thịt mềm nhất trên người con thằn lằn đấy, còn ngon hơn cả sườn bò với thăn lợn; cô đừng có kén chọn nữa, khẩn trương tận hưởng món ngon đi!”

“Mẹ kiếp, lúc này anh đừng có nhắc tới sườn bò với thăn lợn với tôi nữa!” - Đường Phong oán thán.

Lương Viện vẫn cầm miếng thịt trên tay. không dám đưa vào miệng. Hàn Giang cuống lên: “Đại tiểu thư, thịt thăn lẳn ngon như vậy, nếu mà ở trong khách sạn năm sao ở Bắc Kinh, Hồng Kông thì đắt phải biết đấy! Cô đừng chần chừ nữa..

Hàn Giang vẫn đang nói, Lương Viện đã nhắm mắt. nhét miếng thịt vào mồm.

Lương Viện nuốt chửng, nhưng miếng thịt đó rất to, nuốt không trôi, cô đành chau mày nhai từng chút từng chút một.

"Đúng! Cứ như vậy. đừng nuốt, nhai từ từ, cô sẽ cảm thấy một mùi vị tuyệt diệu, có chút giống như miếng bít tết lòng đào, lại có vị giống như thịt của cá hồi. Lúc ban đầu hơi tanh một chút, nhưng khi lưỡi của cô dần dần thích nghi với mùi

vị này. cô sẽ thấy đây là thực phẩm ngon nhất trong nhân gian!”

Dưới sự dụ dỗ của Hàn Giang, Lương Viện nhắm mắt. nuốt từng chút từng chút một: “Thế nào? Ngon không?” - Hàn Giang hỏi Lương Viện,

Lương Viện vô thức gật đầu, vậy là Hàn Giang lại cắt thêm một miếng thịt đưa cho cô: “Lương Viện, cô thuần thực rồi, cô biết đấy, chúng ta phải ra khỏi sa mạc nên bắt buộc phải ăn thêm. Mặc dù tôi biết rằng thứ mùi vị này rất khó để chấp nhận.”

Lương Viện gật gật đầu rồi lại ăn tiếp miếng thịt đó. Đường Phong thấy Lương Viện dũng cảm như vậy, nên cũng đành phải bịt mũi ăn sống một miếng to thịt

thần lẫn cát.

Lúc này ba người đã hồi phục lại chút thể lực, Hàn Giang bỗng quỳ xuống cát, nói to: “Con thần lẫn này coi như đã cứu mạng chúng ta! ông trời, thần thánh, Thượng đế, Giêsu, Phật tổ, Quan Vũ, Khổng thánh nhân, Ngọc hoàng đại đế ơi! Cảm ơn các ngài đã cho chúng con thức ăn, a men! A di đà phật! Đức Phật từ bi!”

Đường Phong suyt thì bật cười: “Anh rốt cuộc là đệ tử của môn giáo nào đây?”

“Mặc kệ, ai có thể phù hộ cho chúng ta trên đường đi thì tôi đều sùng bái người đó! Nếu như họ đều hiển linh, khi nào trở về tôi sẽ đều thờ phụng họ!” - Hàn Giang thề thốt.

“Thờ phụng tất cả? Vậy thì tất cả những

vị thần tiên này không phải sẽ đánh nhau sao?” - Đường Phong cười đau khổ.

“Đó là việc của thần tiên trên trời, tôi không bận tâm, tôi chỉ bận tâm hiện giờ.”

“Hiện giờ... vậy phải xem thần tiên có phù hộ cho anh không đã..- giọng Đường Phong bỗng thay đổi.

"Cậu sao thế?" - Hàn Giang phát hiện không những giọng Đường Phong thay đổi mà ánh mắt anh cũng trở nên hoảng hốt.

‘Đằng... đằng sau anh...’

Hàn Giang quay ngoắt người lại, anh trông thấy một con bò sát to lớn đang từ từ tiến lại, đây là một con thần lằn cát khổng lồ, xem chừng cũng phải dài tới hai mét, lưỡi trong miệng không ngừng

thè ra, đang trợn trừng đôi mắt tròn, lồi lên. nhìn Hàn Giang.

Hàn Giang không biết con thằn lằn khổng lồ này là mẹ hay là cha của con thằn lằn con ban nãy, hay là nó

ngửi thấy mùi máu tanh nên cũng kéo đến để cùng tận hưởng một cốc máu của đồng loại. Nhưng rõ ràng anh cảm nhận thấy sự uy hiếp to lớn, sự uy hiếp này khiến anh cảm thấy ớn lạnh giữa sa mạc nóng hừng hực này.

5

Hàn Giang đã từng chỉ dựa vào một con dao để chiến đấu với sói hoang, chó ngao Tây Tạng, báo tuyết, nhưng đấu sức với một loài động vật bò sát khổng lồ thế này thì đây mới là lần đầu tiên.

Hàn Giang nắm chặt con dao găm, lùi lại phía sau vài bước, tạo tư thế sẵn sàng chiến đấu với con thằn lằn cát không lồ trước mặt. Nhưng khi con thằn lằn lao vào người anh, Hàn Giang vẫn chọn cách né tránh. Con thằn lằn không lồ lao qua người Hàn Giang, quay người lại, bỗng nằm im trên cát, không nhúc nhích.

Đường Phong ôm Lương Viện nấp sau lưng Hàn Giang, cả ba người nhìn chăm chăm con thằn lằn cát không lồ. Từng giây từng phút trôi qua, con thằn lằn giống như đang ngủ, bất động. “Nó sao vậy? Ban nãy bị anh đâm trúng à?” - Đường Phong khẽ hỏi Hàn Giang.

“Đâm. cái gì chứ! Tôi thấy dáng nó lao về phía mình như thế ai mà dám đâm

nó?”

“Vậy nó làm sao thế? Ngủ rồi à?”

"Trước đây tôi từng nghe kể rằng: trên sa mạc có một loại thần thân hình to lớn, động tác chậm chạp.

nhưng khi nó hấp thụ đủ ánh nắng mặt trời, hấp thụ đủ nhiệt lượng, da sẽ chuyển sang màu đen, và trở nên nhạy cảm dị thường. Tôi nghĩ hôm nay chúng ta đã gặp phải loài thần lằn này.” - Hàn Giang hồi tưởng lại con thần lằn trong truyền thuyết.

“Lẽ nào con thần lằn khổng lồ này chính là loài thần lằn đó.

“Cậu nhìn nó kia, nó đang hấp thụ nhiệt lượng trong cát, chú ý nhìn, da của nó đang đổi màu..

“Đúng vậy! Bắt đầu chuyển sang màu đen!” - Đường Phong kêu lên.

“Giống hệt như trong truyền thuyết! cẩn thận!”

Hàn Giang vừa dứt lời, con thằn lằn khổng lồ với lớp da đã chuyển sang màu đen đã lao về phía họ. Đường Phong ôm Lương Viện ngã sang một bên, Hàn Giang ngã về bên kia. Nhưng lần này con thằn lằn cát đã trở nên đặc biệt nhạy cảm. nó vừa đáp xuống đất đã lập tức quay đầu lại lao về phía Hàn Giang. Hàn Giang vẫn chưa kịp đứng dậy đã bị nó quật xuống một hố cát.

Con thằn lằn cát khổng lồ bám chặt lấy người Hàn Giang, cái lưỡi đỏ lòm đã có thể liếm lên mặt Hàn Giang.

Hàn Giang khua khoắng con dao găm trên tay, đâm liên tiếp lên bụng con thần lẩn, nhưng cánh tay của Hàn Giang bị một móng vuốt của con thần lẩn cát chặn lại.

Hàn Giang lại lẩn nữa vung dao, đâm con thần lẩn cát.

Chưa kịp đợi con dao găm của Hàn Giang đâm tới, con thần lẩn cát đã lắc cái đuôi cứng như thép của nó đập lên người Hàn Giang. Hàn Giang cảm thấy vô cùng đau đớn, con dao găm trên tay anh xém chút nữa là tuột khỏi tay.

Khi con than lẩn chuẩn bị tiếp tục tấn công Hàn Giang, Đường Phong hất tung cát trên sa mạc lên. gào về phía con thần lẩn: "Đến đây! Tao ở đây!"

Con thằn lằn bị Đường Phong phía sau chọc tức, quay thân hình đồ sộ lại, lao thẳng về phía Đường Phong. Đường Phong vốn không phải là đối thủ của nó, chưa kịp đợi con thằn lằn lao về phía mình, Đường Phong đã co cẳng chạy.

Lúc này. Hàn Giang loạng choạng đứng dậy khởi hổ cát, may mà anh vẫn nắm chặt được con dao găm. Khi trông thấy con thằn lằn đang lao về phía Đường Phong, anh liền lao tới sau lưng nó, vung con dao găm, đâm mạnh vào đuôi nó.

Con thằn lằn không hề kêu lên thảm thiết, bỏ mặc Đường Phong, tức tối di chuyển cái đuôi đồ sộ, đập ngay lên tay phải cầm dao của Hàn Giang. Hàn Giang lập tức cảm thấy tay phải đau nhức thấu tận

xương tủy, anh không chịu được đành
buông tay ra, con dao găm đã rơi xuống
đất. Con thằn lằn vẫn tỉnh táo, lần nữa nó
lại lao về phía Hàn Giang. Hàn Giang
vội vàng lui về bãi cát sau lưng, con dao
găm của anh bị đè dưới thân con thằn
lằn. giây phút nguy hiểm thực sự đã tới
rồi. Mất đi con dao găm, lại bị thương,
Hàn Giang đã đối diện với con thằn lằn
cát không lồ đang nổi giận trên sa mạc.

6

Đường Phong tận mắt chứng kiến cảnh
tượng này, anh định tới giúp Hàn Giang,
nhưng không biết phải làm thế nào. Con
thằn lằn cát đang từng bước áp sát, và
gần như đã ở sát cạnh Hàn Giang, chỉ
cần nó khẽ dùng chút sức lực, vẩy chiếc

đuôi thô kệch của nó là có thể đập nát xương cốt của Hàn Giang.

Trong lúc cấp bách, con dao găm trên tay Đường Phong đã trở thành phi đao, anh phi thẳng vào lưng con thằn lằn. Con dao đâm trúng lưng nó, nhưng sức của Đường Phong chưa đủ, nên dù con dao đâm phải tám lưng rắn chắc của thằn lằn nhưng lại bật trở lại.

Hàn Giang thấy tình cảnh này liền nhắm mắt, anh biết rằng lần này mình lành ít dữ nhiều; thật không ngờ mình lại chết dưới đuôi của con quái vật xấu xí này, đúng thật là đen đui!

Nhưng đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, Hàn Giang và Đường Phong đều cảm thấy không trung hình như đã bị mây đen

che kín. Hàn Giang mở mắt ngang đầu nhìn, hóa ra là một con kền kền đang từ trên không trung lao xuống.

Không! Hàn Giang nhận ra đó không phải là kền kền mà là một con chim ưng, một con chim ưng đực to lớn.

Con chim ưng dang rộng đôi cánh không lò, lao thẳng về phía Hàn Giang đang ngã trên cát, Hàn Giang lại nhắm mắt lại.

Nhưng mãi một lúc sau, Hàn Giang đã không còn nghe thấy tiếng gió, cơ thể anh cũng không đau đớn nữa, thế này là thế nào?

Hàn Giang vội vàng mở mắt ra nhìn, con chim ưng đó đã quắp con thần lẩn rời khỏi mặt đất, và đang bay về phía mặt trời. Hàn Giang thở phào một cái, anh

biết rằng mình lại được cứu mạng, con chim ưng đó đã cứu mạng mình!

Không còn thần lùn khổng lồ, cũng không còn chim ưng, sa mạc yên tĩnh trở lại.

Hàn Giang lần nữa quỳ trên sa mạc, thành kính cầu khẩn: “Chủ nhân của tất cả những gì trên thảo nguyên, sa mạc, sa mạc Gobi, ông trời vĩ đại, cảm ơn ngài đã lần nữa cứu chúng con. Con biết rằng ngài luôn để mắt tới chúng con, vậy thì mong ngài hãy cứ giúp đỡ chúng con, đưa chúng con ra khỏi sa mạc mê mông vô tận này.”

Đường Phong thấy Hàn Giang bỗng trở nên thành kính như vậy. không khỏi thốt lên: "Ban nãy anh vẫn còn kêu thần, gọi thánh cả một đoàn, sao bây giờ lại lễ bái

ông trời rồi, lại còn chỉ vái mỗi ông trời thế hả?”

“Bởi vì chỉ có ông trời mới thống trị tất cả mọi thứ ở đây, những thần linh ở chỗ khác linh nghiệm, còn ở đây không thể bằng ông trời được!” - Hàn Giang cười, nói.

"Anh đúng là người thực dụng, đến thần linh cũng bị anh hô đi gọi lại, muốn tìm thần thánh nào là tìm thần thánh đó!" -

Đường Phong lại ăn thêm một miếng thịt thần lẩn, giờ thì anh đã phần nào hồi phục lại thể lực.

“Thần là do con người sáng tạo ra thôi, còn nơi này là địa bàn của ông trời, chúng ta phải vái ông trời!” – Hàn Giang rốt cuộc đã lộ ra bản chất vô thần của

mình.

"Không! Thần linh vốn dĩ đã tồn tại!" -

Lương Viện bỗng lên tiếng, "Thần linh ở đây là ông trời, ông không chỉ tồn tại trong lòng những mục dân, mà còn tồn tại trong núi non, sông nước, sa mạc ở đây. Ông trời thống trị mọi thứ ở đây, bao gồm cả những người có ý định tiến vào đây."

"Ý em là mọi vật đều có linh hồn..." -

"Ban nãy em bỗng nghiệm ra một điều!"

- Lương Viện ngắt lời Đường Phong, chậm rãi nói: "Tại sao đoàn thám hiểm nửa thế kỷ trước cũng giống như đoàn thám hiểm của Kozlov thế kỷ trước, đã tiếp cận được Hạm Hải Mật Thành nhưng lại uổng công vô ích? Bởi vì họ đã không thành tâm."

"Đừng nói nữa, chuyện này thì liên quan gì tới thành tâm với không thành tâm?" - Hàn Giang không tin.

“Trên đường đi, nhất là sau khi chúng ta gặp phải bão cát đen, bị lạc đường trong sa mạc, em đã nghĩ rất nhiều. Em cảm thấy mọi chuyện đều do sự an bài của ông trời, tại sao chúng ta lại gặp phải bão cát đen? Tại sao đoàn thám hiểm nửa thế kỷ trước cũng gặp phải bão cát đen? Có lẽ đoàn thám hiểm của Kozlov cũng gặp phải bão cát đen, còn cả đại quân Mông cổ hơn bảy trăm năm trước, tại sao mãi vẫn không thể tiêu diệt được nhánh người Đảng Hạng ở Hạng Hải Mật Thành?” - Lương Viện càng nói càng hăng say.

Đường Phong nói chen vào: “Ý em là đại quân Mông Cổ bảy trăm năm trước cũng bị bão cát tấn công tới nỗi không thể lại gần Hạng Hải Mật Thành?”

“Lẽ nào không phải sao?” - Lương Viện hỏi lại. “Đây là do Ma Quỷ Thành phía nam Hạng Hải Mật Thành là một côna aió, địa hình và môi trường cũng đều dễ dàng hình thành bão cát.” - Đường Phong giải thích.

“Đây là nguyên nhân khách quan, nhưng thời kỳ Tây Hạ, từ Cửu Lý Bảo tới Hắc Thạch rồi mới tới Hạng Hải Mật Thành là một con đường giao thông quan trọng. Con đường này, thậm chí còn tới thẳng cao nguyên Mông Cổ, và lẽ nào người Đảng Hạng thời đó tới Hạng Hải Mật

Thành cũng gặp phải bão cát trong rừng hồ dương sao?" Câu hỏi của Lương Viên khiến Đường Phong và Hàn Giang đều im bật. "Đúng vậy, chúng ta gặp phải bão cát, đoàn thám hiểm liên hợp cũng gặp phải bão cát, đoàn thám hiểm của Kozlov cũng gặp phải bão cát, còn cả đội kỵ binh Mông cổ thiện chiến tại sao lại phải dừng chân ngay trước Hạng Hải Mật Thành, lẽ nào cũng vì bão cát? Nhưng... nhưng thời kỳ Tây Hạ, tại sao người Đảng Hạng có thể tiến vào Hạng Hải Mật Thành?" - Đường Phong chìm trong suy tư.

sau khi ăn thịt thần lằn, Lương Viên đã hồi phục lại thể lực, cô nói tiếp: "Tất cả những điều này là do sự sắp đặt của ông

trời, ông trời đã an bài cho hoàng hậu
Một

Tặng hai lần cảnh cáo chúng ta trên
đường đi, nhưng chúng ta không nghe lời.
Tới lần thứ ba, khi có ý đồ tiếp cận Hạng
Hải Mật Thành thì bão cát đen đã tới,
đây lẽ nào không phải là do ông trời an
bài sao?”

Đường Phong mở miệng định nói gì đó,
nhưng Lương Viện nói đã nói tiếp: “Còn
nữa, sau khi gặp phải bão cát chúng ta đã
tới Đại Bạch Tuyền. Năm đó, sau khi
đoàn thám hiểm gặp phải hã cát, phần
lớn trong số họ cũng đã tới Đại Bạch
Tuyền, đây lẽ nào chỉ là trùng hợp?”

“Lại là sự an bài của số phận? Nhưng...
nhưng một số người trong đoàn thám

hiếm do uống phải nước có độc nên đã chết, còn một số người không dám uống vẫn chết khát đấy thôi!” - Đường Phong nói.

“Tuy chúng ta không trúng độc, cũng không chết khát, nhưng chúng ta vẫn bị kẹt trong sa mạc. ông trời đã dùng ảo ảnh của Hạng Hải Mật Thành để mê hoặc chúng ta. cuối cùng lại ném chúng ta từ trên không trung xuống đất, để chúng ta nếm trải sự tuyệt vọng tột cùng.”

“Nhưng con chim ưng ban nãy đã cứu chúng ta, đây không phải là sự giúp đỡ của ông trời dành cho chúng ta sao?” - Hàn Giang hỏi lại.

“Đúng vậy, trong lúc chúng ta kiệt sức, không còn sức để tiến lên phía trước thì

ông trời đã đem thức ăn tới cho chúng ta. Tuy thức ăn ở đây không ngon, nhưng đã giúp chúng ta giải quyết được vấn đề sinh tồn. Khi chúng ta gặp phải nguy hiểm, ông trời lại phái chim ưng tới cứu chúng ta. ông trời đã từng từ bỏ chúng ta, vậy tại sao lại

bắt đầu giúp đỡ chúng ta? Bởi vì những điều này đã xảy ra sau khi chúng ta từ bỏ ý định tới Hạng Hải Mật Thành.” “Ý em là ông trời không giúp đỡ bất cứ người nào có ý định lại gần Hạng Hải Mật Thành?” - Đường Phong hỏi lại.

Lương Viện gật đầu: “Đúng thế. bởi vậy sau khi chúng ta lựa chọn rời khỏi Hạng Hải Mật Thành, ông trời lại giúp đỡ chúng ta!”

“Cô nói thế là có phần mê tín rồi đây!
Nếu nói như cô thì bất luận thế nào
chúng ta cũng không thể tìm thấy Hải Mật
Thành phải không?” - Hàn Giang lắc
đầu, không chịu tin lời Lương Viện.

“Không! Đội trưởng Hàn, anh hiểu sai
rồi, ông trời không giúp đỡ những người
có ý đồ muốn tiếp cận Hạng Hải Mật
Thành, nhưng không đồng nghĩa với việc
không thể tới Hạng Hải Mật Thành. Chỉ là
những ai muốn tới Hạng Hải Mật Thành
thì đều bắt buộc phải trải qua tất cả khó
khăn, đây cũng là do ông trời cố ý an
bài. Còn chúng ta, rõ ràng là không
chuẩn bị đầy đủ, nên ông trời đã không
giúp đỡ chúng ta. Nếu như quả thật
chúng ta khắc phục được tất cả khó khăn

thì tất nhiên ông trời sẽ giúp đỡ chúng ta tìm thấy Hạng Hải Mật Thành, nhưng hiện giờ vẫn chưa phải lúc!”

Hàn Giang nghe Lương Viện nói vậy. lại cảm thấy lời cô nói cũng có lý: “Không sai, cơ hội để lại cho những ai có sự chuẩn bị. Xem ra chúng ta phải bắt đầu lại từ đầu thôi!”

Ba người thảo luận xong vấn đề thần linh thì trời đã muộn, con thằn lằn cát lúc trước đó đã được ba người chia nhau ăn hết. Ba người tìm một hố cát, nằm xuống ngủ. Có lẽ là do đã đi vài ngày trời trên sa mạc, nên họ đã quá mệt. cũng có thể là do ông trời giúp nên cả ba đều ngủ rất ngon, không có bão cát, cũng không có ác mộng tấn công.

Sáng sớm hôm sau, ba người tiếp tục xuất phát, đi về hướng mặt trời mọc. Nhưng cả ba đi mãi tới trưa mà vẫn không ra khỏi được sa mạc, bốn bề vẫn là sa mạc mênh mông. Không còn cách nào khác, họ đành phải tiếp tục tiến lên. Sau đó, sa mạc chuyển thành sa mạc Gobi hoang vu vẫn không trông thấy bóng người, cũng không trông thấy bất cứ vết tích nào của sự sống.

Lẽ nào ông trời không giúp đỡ chúng ta nữa sao?

Đúng lúc ba người đang suy nghĩ mông lung thì phía đường chân trời trước mặt bỗng xuất hiện vài căn nhà, còn cả hàng rào sắt bao quanh. Đây là gì vậy? Lẽ nào lại là một thị trấn ảo?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 18

Căn cứ Tiên Tiến

Trên tấm biển sắt là một kí hiệu màu đỏ bắt mắt, ký hiệu này thông thường có nghĩa là “cấm vào”, đồng thời, Hàn Giang còn phát hiện thấy một dòng chữ tiếng Nga khá lớn bên cạnh ký hiệu đó. Anh lập tức gọi Đường Phong lại, Đường Phong hiểu dòng chữ tiếng Nga trên tấm biển sắt: “Khu vực quân sự, nghiêm cấm lại gần.

1

Ba người tiến lại gần hàng rào lưới sắt

hoen gỉ thì thấy bên trong hàng rào lưới sắt này là mấy căn phòng ộp tôn. Đây không phải là ảo ảnh thành quách mà là một khu kiến trúc thực sự tồn tại trên sa mạc Gobi.

Hàn Giang mở cửa một căn phòng ộp tôn ra, bụi bay mù mịt. Đợi tới khi bụi tản đi, ba người tiến vào trong căn phòng, bên trong trống trơn, không có gì cả, nhưng Lương Viện vẫn rất vui mừng: “Xem ra chúng ta đã thoát ra ngoài rồi, ra khỏi sa mạc rồi!”

‘Đúng vậy! Chắc là một căn phòng của mục dân để lại ’ Đường Phong suy đoán. Hàn Giang ngẩng đầu nhìn chiếc đèn chiếu sáng vẫn đang treo trên đỉnh đầu, bóng đèn đã biến mất từ lúc nào, trên

đèn tích đầy bụi bặm. “Ở đây ít nhất cũng phải tới ba chục năm không có người qua lại rồi!” - Hàn Giang nhìn lớp bụi rồi phỏng đoán.

“Ba chục năm? Lâu vậy sao?” - Đường Phong giật mình trước suy đoán của Hàn Giang.

“Xin hãy tin vào kinh nghiệm của tôi!” - Hàn Giang nói xong lại đi tới bên cạnh cửa sổ căn phòng ộp tôn. Anh phát hiện thấy tuy căn phòng này đã bị bỏ hoang phé ba chục năm nay, nhưng tại sao kính cửa sổ vẫn tốt như vậy?

Đường Phong và Lương Viện cũng phát hiện thấy manh mối, Đường Phong đưa tay ra vuốt nhẹ lớp bụi trên cửa kính, nghi ngờ nói: “Kể cả ở đây không bị bão

cát tăn công đi chăng nữa, nhưng gió trên sa mạc Gobi to như vậy, nếu như căn phòng ộp tôn này đúng là đã bị bỏ hoang ba chục năm, thì tại sao kính cửa sổ vẫn còn nguyên vẹn như vậy?”

“Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy kỳ lạ!” - Hàn Giang gõ gõ cửa kính, giật mình, anh bỗng nhớ ra điều gì đó: “Kỳ lạ, cửa kính ở đây lại được đặc chế bằng kính cường lực, thảo nào trải qua bao năm tháng bị gió cát tăn công mà kính vẫn hoàn hảo như ban đầu!”

“Kính cường lực đặc chế? Mục dân có loại kính này không?” - Lương Viện lập cảm nhận thấy sự khác thường trong căn phòng này.

Ánh mắt Hàn Giang di chuyển theo tấm

kính, hướng thẳng xuống phía dưới bậu cửa sổ. Đột nhiên, mắt Hàn Giang bỗng sáng lên, anh phát hiện thấy một hóc lõm trên tường căn phòng ộp tôn: "Đường Phong, cậu nói sai rồi. ở đây chắc không phải là nhà của mục dân đâu!"

"Ồ! Anh phát hiện thấy gì vậy?"

"Xem, đây là một cái hóc để đạn "Hóc đạn? Đây..."

Đường Phong vẫn chưa kịp phản ứng thì Hàn Giang đã lại phát hiện ra vài hóc đạn trên tường của căn phòng ộp tôn, rồi ngay sau đó, Hàn Giang lại phát hiện một vỏ đạn 7,62 ly ở góc tường. Hàn Giang cầm vỏ đạn này lên, đưa qua đưa lại trước mặt Đường Phong và Lương Viện: "Chắc chắn ở đây từng xảy ra một trận

đấu súng ác liệt.” “Ở đây? Từng xảy ra
đấu súng?” - Vừa mới ban nãy đầu óc
Đường Phong và Lương Viện còn minh
mẫn, giờ đã lại trở nên mù mịt. Họ không
tài nào hiểu được, tại sao trong một căn
phòng ở sâu trong sa mạc như thế này lại
từng xảy ra một cuộc đấu súng ác liệt?

Ba người sững sờ nhìn vỏ đạn đó rất lâu.
Hàn Giang bỗng nhớ ra gì đó, vội vàng
quay trở lại dưới cột đèn, đưa tay gỡ kê
đèn xuống, chăm chú quan sát một hồi
rồi kêu lên: “Đường Phong, cậu qua đây
xem, đây có phải là Nga không?”

“Tiếng Nga?” - Đường Phong ngạc
nhiên, vội vàng chạy tới nhìn thì quả
nhiên, dưới đế đèn xuất hiện hai dòng
chữ Nga rất nhỏ, là tên xưởng sản xuất ra

loại đèn này.

“Thế này... là thế nào?” - Lương Viện
mông lung nhìn Hàn Giang.

Hàn Giang tức tốc suy ngẫm, cuối cùng,
anh giật mình lắm bẫm: “Lẽ nào... lẽ nào
chúng ta đã tới căn cứ Tiên Tiến?”

“Căn cứ Tiên Tiến?” - Đường Phong và
Lương Viện ngạc nhiên cùng đồng thanh
kêu lên. Đường Phong hỏi neay: “Chính
là cái căn cứ Tiên Tiến ở sát biên giới
Trung - Mông mà trước đây Makarov kể
cho chúng ta?”

Hàn Giang trầm ngâm gật đầu: “Tôi nghĩ
là vậy.”

“Sao... sao lại thế được? Lão Mã kể rằng
cái căn cứ Tiên Tiến đó nằm bên phía
Mông cổ sát biên giới Trung - Mông,

chúng ta đã từ bỏ hướng đi tới Hạm Hải Mật Thành, rút về phía đông sao lại đi tới đây được nhỉ?”

“Đúng vậy! Trên đường đi chúng ta không trông thấy bất cứ kí hiệu nào, lẽ nào chúng ta đã đi vượt qua cả đường biên giới?” - Lương Viện cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Hơn nữa khoảng cách này cũng không thể tưởng tượng được, rốt cuộc chúng ta đã đi bao xa mà lại vượt qua cả đường biên giới, đến căn cứ Tiên Tiến?” - Đường Phong vẫn không thể chấp nhận sự thật này.

Hàn Giang trầm ngâm không nói năng gì. Anh bỗng nhớ ra điều gì đó nên lao ra khỏi căn phòng ộp tộp, đi tới trước một

đoạn hàng rào. Phía trên hàng rào lưới sắt này anh trông thấy một tấm biển sắt đã gỉ loang lổ. Tuy tấm biển hoen gỉ nghiêm trọng, nhưng Hàn Giang vẫn trông

thấy trên tấm biển sắt là một kí hiệu màu đỏ bắt mắt, ký hiệu này thông thường có nghĩa là “Cấm vào”, đồng thời. Hàn Giang còn phát hiện thấy một dòng chữ tiếng Nga khá lớn bên cạnh ký hiệu đó. Anh lập tức gọi Đường Phong lại, Đường Phong hiểu ngay dòng chữ tiếng Nga trên tấm biển sắt: Khu vực quân sự. nghiêm cấm lại gần.

2

Hàn Giang đã chắc chắn đây là một căn cứ quân sự thời kỳ Liên Xô. hơn nữa anh

thậm chí còn gần như chắc chắn rằng đây chính là căn cứ Tiên Tiến - mà Makarov đã kể cho họ.

Nhưng Hàn Giang vẫn không thể hiểu tại sao mình lại xuất hiện ở đây. Trong đầu anh, tuyến đường mà họ đi Phải cách biên giới tới hơn 100 ki lô mét, nhưng lúc này đây, họ đã thực sự tới căn cứ Tiên Tiến nằm sát biên giới trên đất Mông cổ này. Đây là sự an bài định mệnh hay đơn thuần chỉ là sự trùng hợp?

“Định mệnh!” - Lương Viện buột miệng, “Đây chính là sự sắp đặt của ông trời, em bắt đầu hiểu ra từ 'Định mệnh' viết bằng tiếng Nga mà chúng ta phát hiện. Em thấy trên thân cây trong rừng hồ dương rồi. Chúng ta Bỗng nhiên lại tới

căn cứ Tiên Tiến, ngoài định mệnh sắp đặt ra em thật sự không thể có cách nào giải thích.”

“Lẽ nào chúng ta đi sai phương hướng, theo hời ỨC của Makarov, thì căn cứ Tiên Tiến phải ở phía bắc sa mạc Badain Jaran. Chúng ta đã từ bỏ tìm kiếm Hạm Hải Mật Thành, đi thẳng về hướng đông để ra khỏi sa mạc, thì tại sao lại đi tới căn cứ Tiên Tiến ở phía bắc nhỉ?” - Đường Phong nhớ lại phương hướng, vị trí và những gì gặp phải trên cả quãng đường đi.

Hàn Giang cũng không thể hiểu được, tất cả những điều này rốt cuộc đã xảy ra như thế nào. Anh cầm la bàn, đứng trước công căn cứ Tiên Tiến, và phát hiện

trước mặt họ chính là hướng chính nam, còn tuyến đường ban nãy họ tới đây nằm ở phía tây nam căn cứ Tiên Tiến.

“Như vậy cũng có nghĩa là chúng ta đã không đi thẳng theo hướng đông mà lại đi về hướng đông bắc!” - Hàn Giang nói.

“Có lẽ chúng ta đã sai ngay từ lúc đầu rồi...” - Lương Viện lẩm bẩm.

“Sai ngay từ đầu?”

“Ừm, tại Đại Bạch Tuyền chúng ta đã đi sai hướng, cộng thêm lần rẽ ngoặt sai lầm giữa đường, đã khiến sai càng thêm sai!” - Lương Viện giải thích.

“Được rồi, tạm thời không quan tâm những chuyện đó nữa. Dù sao cũng đã tới đây rồi, hãy thử lục soát xem sao, tìm xem ở đây có nguy hiểm gì không, rồi tìm

tiếp xem có gì ăn không!” - Hàn Giang nhìn những căn phòng ộp tôn gần đây, nói.

“Đồ ăn? Ba chục năm nay đã không có người rồi thì còn có gì ăn được?” - Đường Phong cảm giác Hàn Giang nói thật hoang đường.

Ba người lại mở tiếp một căn phòng ộp tôn ra, cửa và cửa sổ ở đây đều đã hỏng, nhưng bên trong lại có vài thứ đồ gia dụng, nhìn trông giống một căn ký túc tập thể, nhưng tất cả đồ gia dụng đều đã hư hỏng nặng, thậm chí có một chiếc ghế vẫn còn chi chít vài chục vết đạn. Tất cả những điều này khiến Đường Phong và Hàn Giang nghĩ ngay tới số phận cuối cùng của căn cứ Tiên Tiến, cuộc bạo

động đáng sợ đó gần như đã hủy hoại mọi thứ ở đây.

“Ngoài việc không có người và xác chết ra, mọi thứ ở đây đều giữ nguyên hiện trạng sau cuộc bạo động năm đó!” - Hàn Giang cẩn thận tìm kiếm dấu vết ở đây, “Căn phòng này trước đây chắc là dành cho bốn người ở.” “Bây giờ chúng ta phải làm thế nào?” - Đường Phong hỏi Hàn Giang.

"Tranh thủ thời gian tìm kiếm những thứ mà những người đó để lại, thử xem có thứ gì có ích cho chúng ta không. Sau đó, tốt nhất là có thể dọn dẹp một căn phòng sạch sẽ, tôi thấy đêm nay chúng ta phải qua đêm ở đây rồi!" - Hàn Giang dặn dò. “Căn phòng này xập xệ thật đấy, đến cả

cửa sổ cũng mất rồi!” - Đường Phong là người đầu tiên chê căn phòng.

Ba người ra khỏi căn phòng tập thể rồi vòng ra đằng sau, phía sau căn phòng là một cái sân nhỏ, chính xác mà nói là một cái sân được một dãy phòng ộp tôn quây lại. Hàn Giang lướt mắt một vòng quanh các căn phòng ộp tôn, anh đang tìm kiếm căn phòng vẫn còn nguyên cửa sổ. Cuối cùng, ánh mắt anh đã dừng lại trên căn phòng

ộp tôn phía đối diện. Căn phòng đó không rộng lắm, trên cửa sổ cũng tích một lớp bụi dày, nhưng cửa sổ vẫn còn nguyên vẹn. Hàn Giang chỉ ngay căn buồng đó: “Chính là nó, chúng ta phải khẩn trương dọn dẹp căn phòng này

trước khi trời tối, đây chính là cái chuồng nhỏ của chúng ta đêm nay.”

Hàn Giang vừa nói, vừa kéo Đường Phong đi về phía căn phòng đó. Nhưng hai người họ mới đi được một đoạn, bỗng phát hiện thấy Lương Viện không đi theo. Hai người quay lại nhìn, chỉ thấy cô đang khom người nhìn chăm chú xuống đất. “Tìm gì vậy?” - Đường Phong hỏi.

“Hai anh mau lại đây, trên mặt đất có vết bánh xe!”

“vết bánh xe? Chắc là từ thời đó nhỉ!” - Đường Phong nói.

‘Không! Em đoán là mới để lại’ - Lương Viện phán đoán.

Hàn Giang bước tới gần, chỉ nhìn qua

một cái liền nói ngay: "Không những là mới để lại gần đây, mà thậm chí chỉ mới để lại hai ngày nay!" - Hàn Giang nói xong, theo phản xạ liền rút dao ra.

3

Hàn Giang, Đường Phong và Lương Viện, ba người theo phản xạ họp thành một đội hình nhỏ, lưng tựa lưng đứng chính giữa khoảnh sân. Tay Hàn Giang cầm dao găm, đôi mắt nhanh như điện, quét một lượt từng căn phòng và từng ô cửa sổ xung quanh khoảnh sân.

Tất cả cửa sổ đều tích đầy bụi, tất cả các căn phòng ôp tôn đều cũ nát. không giống như đã có người sống trong đó lâu dài. nhưng cũng không thể lơ là cảnh giác. Hàn Giang quan sát lại mặt đất và vết

bánh xe, rồi có chút nghi hoặc: “Chiếc xe này rất kỳ lạ. không giống xe con, chắc là loại xe Jeep gì đó, nhưng sao tôi không nhận ra đây là loại xe Jeep nào nhỉ?”

"Anh tự tin rằng anh biết về tất cả các loại xe Jeep sao?" - Đường Phong không tin phán đoán của Hàn Giang.

“Hừm, tiểu tử nhà cậu đừng có coi thường tôi, có loại xe Jeep nào tôi chưa từng lái qua chứ? Từ vết bánh xe này cho thấy, loại lớp xe này vốn không giống những loại xe Jeep hiện nay đang dùng.”

“Biết đâu xe người ta lái là loại sản xuất số lượng ít.”

"Thôi đi! Tôi không tranh cãi với cậu nữa!" - Nói xong, Hàn Giang chỉ một căn

phòng ộp tôn bên cạnh.

Đường Phong và Lương Viện hiểu ý, họ tạm để lại căn phòng ộp tôn có cửa sổ nguyên vẹn và bắt đầu lục soát từng căn phòng một xung quanh khoảnh sân, nhưng tất cả các căn phòng đều lụp xụp, phủ đầy bụi bặm giống như hai căn phòng họ kiểm tra trước đó. Cuối cùng, chỉ còn lại căn phòng cửa sổ còn nguyên vẹn vẫn chưa kiểm tra.

Hàn Giang nghiêng người đi tới trước cửa căn phòng ộp tôn đó, Đường Phong tiến lên đẩy vào cửa nhưng không đẩy được. Hai người lập tức phát hiện ra điểm đặc biệt của căn phòng này.

Hàn Giang ra hiệu cho Đường Phong đứng cạnh cửa, Đường Phong nắm chặt

dao găm, nghiêng người né sang mép cửa, Lương Viện đứng sau lưng Đường Phong.

Hàn Giang thấy Đường Phong và Lương Viện đều đã yên vị liền xông tới hích mạnh vào cửa căn phòng. Lực va đập mạnh tới nỗi khiến cánh cửa gập như biến dạng, nhưng vẫn chưa mở ra.

"Mẹ kiếp!", Hàn Giang khẽ chửi thề, xoa bên vai

đang đau nhức, rồi lại tiếp tục dùng vai tấn công cánh cửa tôn đó, và lần này thì cửa đã mở. Không có bụi bay mù mịt, không có cảnh tượng đổ nát, căn phòng bọc tôn này tuy không có mấy đồ đạc nhưng lại được dọn dẹp rất sạch sẽ.

Đường Phong và Lương Viện cũng vào

theo, trong phòng không có người. Lương Viện tinh mắt, vừa nhìn đã phát hiện thấy một chiếc thùng giấy trong góc tường. Chiếc thùng mở nắp, bên trong có mấy chai nước khoáng.

Đã hai ngày không uống một giọt nước nào, Lương Viện như bắt được vàng, lao thẳng tới đó, chẳng buồn nghĩ ngợi gì liền mở ngay một chai nước, đang định ngửa cổ tu ừng ực thì Đường Phong liền quát to: “Đợi đã. Lương Viện, cẩn thận nước có vấn đề đấy!”

“Có vấn đề?” - Lương Viện ngó người ra, tay đang cầm chai nước liền dừng lại như người bị điểm huyết.

"Tại sao tự nhiên ở đây lại xuất hiện mấy chai nước khoáng không rõ nguồn gốc

chứ? Em không cảm thấy nó còn đáng nghi ngờ hơn cả nước ở Đại Bạch Tuyền sao?” - Đường Phong nhắc nhở Lương Viện.

Lương Viện nuốt lấy nuốt để nước bọt, đặt chai nước khoáng đó xuống, nhưng cô vẫn không cam tâm nên lại cầm chai nước nhìn đi nhìn lại một lúc lâu: "Hình như trên này cũng là tiếng Nga".

Lương Viện đưa chai nước cho Đường Phong, Đường Phong nhìn rồi lắc đầu nói: “Không, đây không phải là tiếng Nga. Tuy anh không biết những chữ này, nhưng anh nghĩ chắc đây là chữ Mông cổ. Sau cách mạng, Mông cổ đã dùng chữ cái tiếng Nga để phiên âm ngôn ngữ, bởi vậy trông rất giống chữ Nga.”

“Ồ! Thế trên này viết gì vậy?”

‘Xem ra là nơi sản xuất và hạn sử dụng gì đó.’”

Hàn Giang nhận chai nước suối từ tay Đường Phong, cẩn thận quan sát một hồi, sau đó đưa cho Lương Viện: "Không sao. Tôi kiểm tra rồi, uống được. Nước suối được sản xuất chính quy, nếu như muốn giờ trò gì đó thì chỉ cần tác động lên thân chai và nắp chai. Tôi đã kiểm tra qua chai nước này rồi, thân và nắp đều không có vấn đề gì.”

Lương Viện nghe Hàn Giang nói vậy liền tự tin hơn, cô ngửa cổ uống ừng ực một hơi. Tức khắc, nước suối ngọt mát chảy trong cơ thể Lương Viện, giống như sương ngọt lan tỏa khắp cơ thể. Ngay lập

tức, Lương Viện thấy thật sáng khoái, cũng khỏi cần quan sát thêm, cô ngửa cổ một cái uống cạn cả chai nước.

Đường Phong và Hàn Giang cũng không nhận được khát, mỗi người lấy một chai nước suối trong thùng ra, uống một hơi hết sạch. Đường Phong còn phát hiện thấy một chai đã mở nắp, uống được vài ngụm và ba vỏ chai không trong thùng giấy.

“Xem ra mấy ngày trước ở đây vẫn có người ở” - Hàn Giang cẩn thận quan sát chai nước đã được uống vài ngụm.

“Ồ đây vẫn còn đồ này!” - Lương Viện lại phát hiện thấy một túi ni lông to trong thùng giấy, mở túi ra, Lương Viện mừng rỡ reo lên: “Ồ! Trong này là bánh mì, xúc

xích và còn cả hai miếng pho mát nữa.” Lương Viện bày hết những thứ này thành một hàng nhưng không vội thưởng thức mà đưa từng thứ một cho Hàn Giang: “Này, trình sát lão luyện, giúp tôi kiểm tra một chút xem những thứ này có độc không?”

“Thà cô để tôi giúp cô ném thử luôn cho rồi!” “Đúng vậy, Tiểu Giang Tử, anh hãy giúp ai gia ném thử nào” - Lương Viện bắt chước bộ dạng của thái hậu, bắt đầu ra lệnh cho Hàn Giang.

“Xời! Cô lại còn tự mình là thái hậu nữa à!” - Hàn Giang kiểm tra từng thực phẩm một, sau đó ném sang cho Lương Viện: “Tôi thấy chẳng có vấn đề gì cả, nhưng nếu cô ăn xong lăn ra chết thì cũng đừng

trách tôi!"

"Người nói vậy là có ý gì, ai gia phải tự mình tận hưởng những đồ ăn ngon này mới được!"

Lương Viện nói xong liền ăn lấy ăn để như định quét sạch đồng thức ăn ngon trước mặt. Vừa ăn, Lương Viện còn vừa bình luận: "Xúc xích này ngon đấy, phô mai này... thường quá, không ngon!"

"Thôi đi. chúng ta còn chưa ra khỏi sa mạc, cô đừng có mà kén chọn nữa!"

Đường Phong và Hàn Giang thấy Lương Viện ăn rất ngon, cũng lao vào "chiến đấu" cùng. Chẳng mấy chốc, những thức ăn đó đều bị ăn sạch. Lúc này, màn đêm đã buông xuống. Đường Phong và Lương Viện tựa vào tường, thiu thiu ngủ, còn

Hàn Giang tựa vào cửa ra vào, cũng ngủ gà ngủ gật.

Một lúc sau, tiếng động cơ từ xa vọng lại, ba người gần như cùng lúc tỉnh ngủ. Lương Viện nhìn Đường Phong, Đường Phong nhìn Hàn Giang. Đây là tiếng xe ô tô, nhưng nhất thời Hàn Giang không đoán được đây là tiếng xe gì. Chiếc xe đang tiến về phía này, rồi cuối cùng chiếc xe đã đỗ lại trên khoảnh sân nhỏ. Hàn Giang muốn nhìn qua khe cửa, nhưng chưa kịp đi tới cửa thì tiếng bước chân bước xuống xe đã tiến lại.

Hàn Giang cố gắng phán đoán tiếng bước chân, anh muốn nghe xem có mấy người, là nam hay nữ, nhưng anh chưa kịp phán đoán thì người đó đã móc chìa khóa để

mở cửa...

Khóa cửa đã bị Hàn Giang phá hỏng, nên khỏi phải hỏi, người đó đã phát hiện ra sự khác thường, Hàn Giang nín thở nghiêng người nấp sau cánh cửa, chỉ đợi người đó tiến vào.

5

Cửa mở, ánh trăng trong vắt từ bên ngoài bắt vào trong phòng, rồi một bóng đen loáng qua cửa tiến vào. Hàn Giang nhìn rõ trong tay người đó có súng! Sự căng thẳng tột độ đã thôi thúc Hàn Giang chọn cách ra tay trước, đúng lúc Hàn Giang ra sức đẩy cánh cửa nhôm ra đằng trước, thì người đó đã vào bên trong, rồi loáng một cái, nhảy vào trong phòng. Đây chính là điều mà Hàn Giang chờ đợi,

“râm”, cửa đóng lại, Hàn Giang từ sau cánh cửa lao vào bóng đen trong phòng. Nhưng điều khiến Hàn Giang không ngờ đó là phản xạ của bóng đen đó rất nhanh nhạy, nên loáng một cái, bóng đen đó đã nhanh nhẹn né được cú vồ của Hàn Giang. Hàn Giang thuận đà quay người lại, vươn tay trái ra, tấn công thẳng vào cổ của bóng đen. Rõ ràng là bóng đen ngạc nhiên trước sự nhạy cảm tốc độ của Hàn Giang, nên từ từ lùi lại, bước loạng choạng, cuối cùng đã bị Hàn Giang ép vào góc tường, tựa lưng lên tường. Cánh tay phải rắn chắc của Hàn Giang kẹp chặt cổ bóng đen. Hàn Giang bỗng cảm thấy cổ bóng đen có gì đó khác thường, nhưng không kịp để anh nghĩ ngợi nhiều,

bóng đen đã tung một cú đá, đá thẳng về hướng mặt Hàn Giang.

Hàn Giang hết cách, đành phải buông cổ bóng đen ra. Bóng đen thấy cú đá hụt liền vội vàng thu chân phải về. Đúng lúc đó, Hàn Giang dùng dao găm áp sát bóng đen. còn bóng đen thì nhắm thẳng nòng súng về phía Hàn Giang... Chỉ trong tích tắc, người đó từ bóng đêm xông ra. tung vài chiêu với Hàn Giang. đã khiến tư duy của anh lập tức hồi tưởng lại, mấy chiêu này hình như quen quen, đúng, trong kinh đường tối om tại chùa Lang Mộc!

“Yelena!”

"Hàn Giang!"

Hai người gần như cùng lúc thốt ra tên của đối phương.

Vừa dứt lời, cánh cửa đã mở ra, một chùm ánh sáng rọi vào. "Hàn Giang, Đường Phong! Đúng là các cậu rồi!" - Ngoài cửa vang lên giọng Makarov.

Đường Phong và Lương Viện vội vàng bật đèn pin và cũng đã nhìn rõ người tới, chính là Yelena và Makarov.

Makarov gỡ từ trên xe xuống rất nhiều đồ đạc, cả một thùng nển đầy, rồi mọi người mỗi người một tay một chân thấp nển lên, và rốt cuộc cũng mang lại sinh khí cho căn phòng nhỏ này.

‘Lão Mã, sao hai người lại ở đây?’ - Hàn Giang nóng lòng muốn biết lý do sự có mặt của Makarov và Yelena ở nơi này.

“Hàn, cậu từ từ nghe tôi kể!” - Makarov ngồi xuống, chậm rãi nói - “Sau khi từ

núi Hạ Lan trở về, chúng tôi liên tục điều tra manh mối phía KGB, điều này chắc các cậu đã biết rồi.”

“Đúng vậy, hai người đều đã tìm ra Stechkin, Brainin, Isakov, chắc chắn, những người này đều có vấn đề.

“Còn cả một gã White bí ẩn, trong vụ án gián điệp đó, chính White đã liên kết Stechkin, Brainin và Isakov lại với nhau. Một manh mối nữa chính là ở đây. những học viên mà Branch huấn luyện, manh mối này sau đó cũng đã nảy sinh quan hệ với White, cũng chính gã White này đã liên kết hai nhóm người vốn không liên quan gì tới nhau lại!”

“Xem ra gã White này là một nhân vật quan trọng, trước khi chết Stephen cũng

từng nhắc tới một người tên là White, tôi thậm chí còn nghi ngờ gã ta chính là người của tướng quân!” - Hàn Giang suy đoán.

Makarov lắc đầu nói: “Nhưng cả hai manh mối này đều đã đứt rồi, hoặc có thể nói rằng không thể tiếp tục điều tra, thi thể của Brainin đã bị hủy hoại nghiêm trọng, còn Stechkin lại biến mất bất vô âm tín, vụ án trên tàu gián điệp Mỹ xuất hiện gã White và cả gã White trong hồi ức của Stephen, có khi nào ba người đều là một, biết đâu White chỉ là một biệt hiệu!”

6

Đường Phong gật gù. anh nghiêng về phía quan điểm của Makarov: “Khả năng

này rất lớn, bởi vì gã White mà Stephen kể, chúng ta chưa từng gặp, gã White xuất hiện trong vụ án bạo động của các học viên chỉ có Shchedrin, và Stechkin thì đã từng gặp, nhưng Stechkin đã chạy thoát...”.

“Bởi vậy tôi mới cố ý cầm tấm ảnh của gã gián điệp Mỹ White trong hồ sơ vụ án tàu gián điệp Mỹ đi tìm Stechkin. nhưng ông ta lại nói rằng không biết gì về White trong bức ảnh. Bởi vậy hai tuyến manh mối điều tra tới đây đều không thể tiếp tục!” - Makarov thất vọng. “Sau đó hai người đã tới đây sao?” - Hàn Giang hỏi. “Gần đây cha em toàn nằm mơ thấy ác mộng, toàn là mơ thấy những chuyện cũ, mấy hôm trước, ông nói với em là

ông bỗng cảm thấy chúng em đã quên mất điều gì đó.”

“Quên mất điều gì đó?”

“Cha đã nghĩ tới căn cứ Tiên Tiên, hiện giờ đã biết căn cứ Tiên Tiên từng xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy rồi, cha cảm thấy rất cần thiết phải quay lại đây xem sao.”

“Bởi vậy hai người đã tới đây?”

“Ừm, Hàn, hôm trước em gọi điện cho anh, nhưng không thể gọi được, rốt cuộc các anh đã xảy ra chuyện gì vậy?” - quan tâm hỏi.

Hàn Giang khẽ thở dài: "Nói một lúc không hết được!" - Vậy là Hàn Giang kể lại cho Yelena và Makarov nghe về những gì vừa qua họ gặp phải.

“Thật không ngờ phía các anh lại xảy ra nhiều chuyện như vậy!” - Yelena không khỏi ngạc nhiên.

“Càng không thể ngờ là hai người cũng đã tới đây!”

- Hàn Giang lắc đầu, anh vẫn chưa thể thích nghi được với sự biến hóa to lớn ở đây.

‘Như vậy cho thấy chúng ta có duyên!’” - Lương Viện cười.

“Đúng vậy, chúng ta vốn dĩ đã có duyên rồi!” - Yelena nhìn vào mắt Hàn Giang nói.

“Không, chúng ta gặp nhau ở đây thì chắc chắn không chỉ đơn giản là có duyên thôi đâu!” - Giọng Makarov bỗng ồm ồm vang lên.

“Ồ! Lẽ nào bên trong vẫn còn âm mưu hoặc là dương mưu?” - Đường Phong không hiểu.

"Bởi vì chúng ta đều cùng chung một mục đích mới đến đây. Năm đó căn cứ Tiên Tiến xuất hiện ở đây, tôi nghĩ vốn dĩ đã là một chuyện kỳ lạ. Cùng giống như nhưna gì đã thấy được khi chúng ta thăm dò trên lộ trình, ở đây thực ra cách Hạn Hải Mật Thành mà chúng ta khổ sở tìm kiếm không hề xa. bởi vậy chúng ta mới đi tới đây!" - Makarov nói ra suy nghĩ của mình.

“Năm đó ở căn cứ Tiên Tiến, bác không phát hiện ra điều này sao?” - Hàn Giang hỏi.

Makarov lắc đầu: “Lúc tham aia đoàn

thám hiểm tôi mới chỉ là chàng thanh niên ngoài hai mươi tuổi, không hiểu, lắm về môi trường thám hiểm, địa hình địa lí bởi vậy cho dù sau này tôi đã ở trong căn cứ Tiên Tiến bao nhiêu năm, nhưng cũng không nghĩ tới chuyện đó. Tôi... tôi chỉ thỉnh thoảng vô tình nhớ lại một vài chuyện của đoàn thám hiểm năm đó, nhưng thật không ngờ căn cứ Tiên Tiến lại gần với Hạm Hải Mật Thành, gần tuyến đường của đoàn thám hiểm năm đó tới khảo sát như vậy!”

"Bởi vậy bác muốn quay lại đây để xem có thể tìm thấy chút manh mối nào không? Nhưng ban nãy chúng cháu đã kiểm tra qua những căn phòng ộp tộp ở đây, toàn là cảnh tượng đồ nát sau cuộc

bạo động năm đó, nên chẳng trông thấy
manh mối nào có giá trị!” - Đường
Phong chỉ một vòng căn phòng ộp tơn
bên ngoài nói.

"Đúng vậy, Đường Phong, hôm qua
chúng ta đã tới đây, cũng đã kiểm tra tất
cả những căn phòng ộp tơn bên ngoài,
quả thực không có phát hiện nào có giá
trị. Nhưng, chúng ta vẫn còn một nơi
chưa tới..- Makarov ngập ngừng không
nói.

” Còn nơi nào nữa ạ?” - Đường Phong
hỏi. Makarov chỉ chỉ tay: “Lúc đến các
cậu có trông thấy mấy căn phòng ộp tơn
phía đông không?”

"Chính là mấy căn phòng cách xa căn cứ
Tiền Tiến, bên ngoài hàng rào lưới sắt?”

“Đúng, chính là mấy căn phòng đó. Đó chính là nơi Branch chuyên huấn luyện các học viên mà tôi đã từng kể cho các cậu; ngày mai tôi định tới đó xem sao!”

- Makarov nói ra kế hoạch của mình.

“Vậy được, ngày mai chúng ta cùng đi!”

- Đường Phong trở nên hứng thú.

“Ban này hai người đi đâu vậy?” - Hàn Giang hỏi.

“Tới thị trấn gần đây nhất mua đồ!” - Yelena đáp.

“Ồ! Đúng rồi! Yelena, quên mất không nói với em,

trước khi hai người về, bọn anh đã ăn hết những gì ăn được trong phòng, nước cũng uống hết mấy chai rồi, thật sự là bọn anh đói quá, khát quá!” - Hàn Giang

cười ngượng ngịu giải thích với Yelena.
'Em gặp anh là biết ngay chắc chắn sẽ
đen đũi

mà!” - Yelena càu nhàu vài câu rồi lại
lấy ra một túi thức ăn đưa cho Đường
Phong và Lương Viện: "Đêm nay mọi
người tranh thủ nghỉ ngơi, hồi phục lại
thể lực. Ngày mai chúng ta sẽ đi xung
quanh căn cứ.”

“Không!” - Hàn Giang ngắt lời Yelena,
Anh vẫn còn một số vấn đề muốn hỏi lão
Mã.”

“Vấn đề?” - Yelena không biết Hàn
Giang định làm gì.

7

Hàn Giang nhìn thẳng vào Makarov,
nghiêm túc hỏi:

“Thực ra điều mà cháu muốn hỏi cũng đã được nhắc đến trong lúc cháu kể lại, nhưng cháu vẫn phải hỏi lại bác!”

“Cậu hỏi đi!” - Makarov hình như đã chuẩn bị xong xuôi việc phải hỏi tương lại đoạn kí ức đau khổ đó.

“Năm đó trong đoàn thám hiểm liên hợp có thành viên nữ không?” - Hàn Giang hỏi.

“Ồ... là thế này, hình như thành viên nữ đó tính cách rất cô lập, mỗi lần cắm trại, cô ta đều ở rất xa mọi người, một mình dựng một căn lều nhỏ, hơn nữa lại thích lủi thủi một mình, thường xuyên biến mất, cũng không cần chúng tôi bảo vệ, nhiều lúc khiến lãnh đạo của chúng tôi phải đau đầu.”

“Bà ta tên là gì?”

"Tên? Cả họ cả tên tôi không biết, nhưng có người gọi cô ta là Lyudmila, bởi vậy nên mọi người trong đoàn thám hiểm đều gọi cô ta là Lyudmila.”

"Thân phận của bà ta là gì? Chủ yếu làm gì trong đoàn thám hiểm?”

"Cái này... cái này tôi không rõ. Ban nãy tôi nói rồi, cô ta thích lui thủi một mình, rất ít khi thấy cô ta giao lưu với những thành viên khác chứ đừng nói tới việc trò chuyện hay kết bạn. Nhưng nhìn cách ăn mặc và hành động của cô ta, thì chắc là nhà nghiên cứu của ngành nào đó.”

"Chỉ suy đoán từ diện mạo bên ngoài thôi sao?" "Không, không đơn giản chỉ từ bên ngoài. Tôi nghĩ trong những năm đó,

lại là một công việc tuyệt mật như vậy. thì tại sao lại có thể dung nạp một thành viên không có tính tổ chức, tính kỉ luật như thế? Bởi vậy tôi nghĩ, năm đó để cho cái cô Lyudmila này tham gia, chắc là do cô ta là một học giả rất danh giá. kiểu như không có cô ta là không được vậy!”
- Makarov nói.

Hàn Giang gật gù: "Đúng, chắc là như vậy. Lúc tham gia đoàn thám hiểm, người phụ nữ đó khoảng bao nhiêu tuổi?"

“Cái này thì khó nói, thứ nhất là do năm tháng trôi qua lâu rồi, thứ hai khả năng lúc đó để tránh gió cát, cô ta đã dùng một mảnh vải lụa che mặt. nên lúc đó tôi không chắc về tuổi tác của cô ta, tôi đoán rằng chắc lúc đó cô ta khoảng 40 tuổi!”

‘Khoảng 40 tuổi, tự do tự tại, một học giả của ngành nào đó không thể thiếu...’”

- Hàn Giang lẩm bẩm, anh ra sức lấp ghép chân dung của người phụ nữ đó trong đầu, nhưng vẫn vô cùng mờ nhạt.

“Vậy sau đó thế nào, ý cháu là sau- khi đoàn thám hiểm xảy ra chuyện, bác có sắp lại người phụ nữ đó không?”

“Hàn Giang, ý cậu là gì. Cậu cho rằng cô ta chưa chết?”

“Bà ta có chết hay không thì cháu không biết, nhưng cháu biết rằng bà ta không giống như phần lớn những thành viên khác trong đoàn thám hiểm, chết tại Đại Bạch Tuyên, còn sau đó bà ta đã đi đâu. thì có trời mới biết được!” - Hàn Giang oán thán.

“Sau đó chắc là tôi không gặp lại người phụ nữ đó!” - Makarov tức tốc lục lại một lượt trong đầu về người phụ nữ đó, hình như chỉ lúc ở trong đoàn thám hiểm họ mới gặp nhau mà thôi.

“Được rồi. vậy chúng ta hãy nói về cái đêm đó, chính là cái đêm trước khi đoàn thám hiểm xảy ra chuyện!” - Hàn Giang chuyển chủ đề sang cái đêm đáng sợ đó.

“Chuyện xảy ra trong đêm đó ngay từ đầu tôi đã kể cho các cậu rồi mà!”

"Nhưng cháu vẫn còn một vài chi tiết chưa rõ. Trước tiên bác có còn nhớ hai người đã tìm Misha nói chuyện đêm hôm đó không?"

'Hai người Trung Quốc, lúc đó tôi không cảm thấy hai người Trung Quốc đở khả

nghi, bởi vì đội thám hiểm liên hợp được tạm thời tập hợp lại. Tuy tôi phụ trách bảo vệ an ninh, nhưng cấp trên lại chủ yếu yêu cầu chúng tôi phụ trách đảm bảo an toàn cho thành viên của chúng tôi, bởi vậy tôi không rõ lắm về phía thành viên của đoàn Trung Quốc. Nhưng bây giờ nghĩ lại, lần thám hiểm đó, ngoài quen Lương Vân Kiệt ra, tôi gần như không tiếp xúc với thành viên nào phía Trung Quốc. Hơn nữa, lúc đó tôi thấy hai người họ nói chuyện với Misha nên tôi tưởng rằng họ quen nhau nên cũng không nghĩ gì cả, lúc đó tôi đã quá sơ xuất!" -

Makarov lại tự trách mình.

"Lão Mã, bác không phải suy nghĩ đâu, việc đó không phải tại bác. Cháu chỉ

muôn nói rằng ngay từ đầu, kế hoạch thám hiểm đó đã là một sai lầm, mằm mông thất bại đã được định trước!” - Hàn Giang nói vậy vừa như an ủi Makarov, vừa như tổng kết lại về lần thám hiểm ở nửa thế kỷ trước.

8

Đợi tới khi Makarov bình tâm trở lại, Hàn Giang lại hỏi tiếp: “Còn nữa, sau cái đêm xảy ra chuyện, các bác đã từng ra ngoài tìm nguồn nước mới, trong thời gian đó các bác đã tới những đâu? Đã tới Ma Quỷ Thành chưa?”

“Ma Quỷ Thành, tôi biết cậu đang nói tới vùng địa mao Nhã Đan đáng sợ đó. Lúc tôi và Lương Vân Kiệt đi tìm nước đã trông thấy Ma Quỷ Thành nhưng chúng

tôi không dám mạo hiểm xông vào. Thật không ngờ ba sỹ quan Trung Quốc lại bị người ta bắt cóc tới Ma Quỷ Thành, nếu như lúc đó tôi và Lương có thể vào đó..

“Có lẽ lúc đó hai bác không vào đó là đúng, nếu không, khả năng hai bác cũng giống như ba sỹ quan đó”,

Đường Phong nói chen vào.

Makarov gật gù: “Lúc đó chúng tôi căn bản không chuẩn bị tốt cho tình huống đặc biệt khi gặp phải hoàn cảnh phức tạp, mà tất cả chỉ theo kế hoạch của tình huống bình thường.’”

“Đúng vậy! Bão cát đen, Ma Quỷ Thành, sa mạc mênh mông, lại còn cả kẻ thù mưu mô nham hiểm, và có lẽ trong đoàn thám hiểm còn có cả nội gián ẩn rất kĩ.

Trong hoàn cảnh phức tạp, môi trường phức tạp như vậy, rõ ràng lúc đó các bác không thể đối phó được!” - Hàn Giang than thở rồi tiếp tục hỏi: “Vậy các bác không tìm thấy nguồn nước sao?”.

“Không!”

“Bác không tới Đại Bạch Tuyền sao?”

“Không, nếu tôi tìm thấy Đại Bạch Tuyền thì e rằng cũng sẽ trúng độc chết giống như những thành viên khác!”

“Vậy thì vẫn còn một nơi nữa, Hắc Thạch, các bác đã tới chưa?”

Makarov lắc lắc đầu: “Chưa, tôi còn chưa từng nghe thấy nơi này.”

“Còn một câu hỏi cuối cùng, nhưng cháu không biết phải hỏi thế nào!” - Hàn Giang chần chừ một lúc, "Hai người có

trông thấy một người đàn bà đeo mặt nạ không?”

Makarov vẫn lắc đầu: “Không, chưa từng gặp!” “VẬY... vậy trong mơ thì sao? Ví dụ như ác mộng?”

- Đường Phong truy hỏi.

Makarov trầm ngâm một lúc, rồi cuối cùng vẫn đưa ra đáp án phủ định:

"Không, chưa từng!"

Những câu trả lời của Makarov khiến Hàn Giang và Đường Phong đều thất vọng, Lương Viện ngồi bên cạnh không khỏi lẩm bẫm: “Lẽ nào hoàng hậu Một Tạng chỉ hiển linh với mỗi chúng ta thôi?”

"Cô gái, đừng nghĩ nhiều nữa, mau ngủ đi, ngày mai còn có việc đây!" -

Makarov vỗ vào vai Lương Viện nói.

Lương Viện mở to đôi mắt mệt mỏi nhìn xung quanh: “Cháu thấy căn phòng này thật u ám. năm đó căn cứ có bạo động, chắc chắn chết không ít người, ở đây đêm nay liệu có ma không nhỉ?”

“Có ma! Khà khà!” - Makarov cười, “Mọi người biết không, căn phòng này chính là gian phòng mà tôi và Branch ở năm đó.”

“Á...” - Đường Phong và Hàn Giang giật mình nhìn khắp căn phòng. và không hiểu sao. một cảm giác kỳ lạ lập tức bao trùm lấy họ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 19

Lô cốt số 21

“Á! Ở đây có vũ khí hạt nhân?” - Đường Phong ngạc nhiên kêu lên, khiến cả căn phòng vang ong ong. "Không, không chắc là vũ khí hạt nhân, mà chỉ cần có chất nguyên tử hoặc là những nơi có liên quan tới nguyên tử đều sẽ xuất hiện ký hiệu này!" - Hàn Giang vừa khẽ nhắc nhở Đường Phong, vừa đứng ngoài cửa lấy đèn pin soi vào bên trong.

1

ở một nơi kỳ dị thế này, Đường Phong vốn tưởng rằng buổi tối sẽ lại có ác mộng tấn công thế nhưng sáng hôm sau, lúc Đường Phong tỉnh dậy thì mới biết

hóa ra mình đã ngủ rất ngon, không có ác mộng, càng không có người đàn bà đeo mặt nạ xuất hiện.

Đường Phong ngồi dậy, phát hiện Hàn Giang và Lương Viện vẫn đang ngủ say, còn Yelena tựa lên thành cửa hút thuốc lá như đang suy nghĩ điều gì đó, nhưng lại không thấy Makarov đâu cả. Yelena thấy Đường Phong tỉnh dậy liền dụi thuốc đi, cười nói: "Cuối cùng cũng có người tỉnh rồi. tôi đang sợ các anh ngủ say như chết quên cả dậy đấy!"

"Không phải sợ, Hàn Giang không dậy thì cô cứ đập anh ta cật lực vào, khả khả..

"Tôi không đập nổi anh ấy đâu, anh không trông thấy tôi qua anh ấy đã tung

chiêu đó với tôi à, chiêu nào cũng khiến người ta phát sợ!"

"Đó là do anh ấy không biết đây là cô, còn nếu biết thì anh ấy chỉ có bị đánh mà thôi! Ô. cha cô đâu? Sao không thấy ông?"

"Ông dậy sớm ra ngoài tập thể dục rồi, đây là thói quen của ông mà!"

"Nhưng ở đây không an toàn lắm!"

"Không sao, tôi đang nhìn đây!"

Yelena chỉ về phía sa mạc Gobi gần đây, Đường Phong trông thấy Makarov đang chạy bộ trên sa mạc. "Bác già này tinh thần tốt thật đấy!" - Đường Phong không khỏi thán phục.

Một lúc sau, Lương Viện tỉnh dậy, còn Hàn Giang vẫn ngủ say như chết. Yelena

dùng sức đá Hàn Giang một cái, lúc này Hàn Giang mới mở mắt, nhìn Yelena: “Mấy giờ rồi?”

“Thế mà anh cũng là đặc công giàu kinh nghiệm đấy, ngủ như chết vậy!” - Yelena trách mắng.

“Chẳng phải có em canh gác rồi đấy sao? Dĩ nhiên là anh có thể yên tâm ngủ rồi!” - Hàn Giang cười, nói.

Yelena và Hàn Giang đang nói chuyện, Makarov tập thể dục xong liền chạy tới cửa, nói với mọi người: “Tất cả mọi người đều dậy rồi, vậy tôi sẽ dẫn mọi người đi làm quen qua với căn cứ Tiên Tiến.”

Vậy là ba người đi theo Makarov tới chính giữa khoảnh sân nhỏ, Hàn Giang

trông thấy chính giữa sân, cũng chính là nơi hôm qua phát hiện thấy vết bánh xe có một chiếc xe Jeep quân dụng cũ đang đỗ ở đó. "Đây chính là xe của hai

người?" - Hàn Giang hơi giật mình khi nhìn chiếc xe Jeep quân dụng trước mặt.

"Đúng vậy, cũng ổn đấy chứ?" - Rõ ràng là Makarov rất hài lòng về chiếc xe.

"Xời, đây là đồ cổ từ năm nào rồi, còn cổ lỗ sĩ hơn cả 'con lừa dững mãnh'!

Thảo nào hôm qua cháu kiểm tra vết bánh xe thấy lạ vậy!" - Hàn Giang nói.

"Con lừa dững mãnh... gì cơ... con lừa dững mãnh?" - Makarov chẳng hiểu gì cả.

"Con lừa dững mãnh là chiếc xe Jeep của bọn cháu, nhưng nó đã bị bão cát đen

cuốn đi mất rồi!” - Đường Phong giải thích.

"Nói tới xe, tôi bỗng nhớ ra năm đó đoàn thám hiểm cũng có vài chiếc xe, còn có cả hơn chục con lạc đà. Lúc tôi và Lương Vân Kiệt quay trở lại rừng hồ dương thì không thấy người nào cả, nhưng những vật dụng đó vẫn còn, nhất là chiếc xe ca dùng để chở hàng nặng mấy chục tấn. Lần này các cậu tới rừng hồ dương không trông thấy những thứ đó sao?" - Makarov bỗng hỏi.

“Không, trong rừng hồ dương chẳng có gì cả, ở đó chúng cháu chỉ phát hiện thấy mấy chiếc đinh móc bị biến dạng nghiêm trọng, còn cả một miếng ngọc bội nữa!” - Đường Phong kể lại.

"Bão cát đen khủng khiếp như vậy rất có thể đã cuốn bay cả chiếc xe ca nặng mấy chục tấn." - Makarov phán đoán.

"Còn cả cây hồ dương có vết khắc của Kozlov và thành viên nữ bí hiểm đó nữa, đúng rồi. lão Mã, lúc các bác ở trong rừng hồ dương có phát hiện thấy vết khắc của Kozlov trên thân cây không?" - Hàn Giang hỏi Makarov.

Makarov hồi tưởng lại một lúc. lắc đầu: "Không có, theo như tôi quan sát thì chắc là không có. Hai hôm đoàn thám hiểm ở trong rừng hồ dương không phát hiện thấy gì cả. chỉ quan tâm tới việc tìm nguồn nước, nếu như có phát hiện gì thì cũng là do người nào đó vô tình phát hiện thấy mà thôi."

“Ai đó vô tình phát hiện thấy?” - Đường Phong lập tức nghĩ tới thành viên nữ bí hiểm trong đoàn thám hiểm.

"Được rồi, lão Mã, chúng ta hãy nói về ông lão Jeep này của bác đi, bác lôi nó ở đâu ra vậy?" - Hàn Giang chuyên chủ đề câu chuyện sane chiếc xe Jeep cũ kĩ này.

“Mua tại một cái chợ gần đây!”

"Đúng vậy, cách đây năm chục cây số, rất nhộn nhịp. Chiếc xe này đã có cả mấy thập kỷ rồi, xe của những năm 80 thế kỷ 20, nhưng vừa nhìn là đã nhận ra ngay đó là trang bị mới của quân đội Liên Xô đóng quân tại Mông Cổ, chưa đi được mấy lần. Chắc là sau này quân đội rút quân, vì lười mang theo nên đã bỏ lại xe trong bãi đỗ xe tại Mông cổ.”

“Ồ! Nghe bác nói vậy thì ở Mông cổ chắc là có thể móc ra được không ít trang thiết bị như thế này đâu!” -Hàn Giang nói.

“Đúng vậy, có rất nhiều thứ gần như còn mới nguyên, thậm chí có thứ còn bê nguyên từ bãi ra vẫn chưa từng đập hộp!”

"Vậy hai người phải dẫn chúng tôi đi mua chút trang thiết bị thôi!"

“Cậu muốn mua gì?”

“Cháu muốn mua súng!” - Hàn Giang nói dứt khoát.

“Ồ, cái này không khó, ngày mai chúng ta sẽ tới thị trấn đó, chắc chắn có thể chọn được khẩu súng mà cậu ưng ý.”

Hai người hẹn xong, Makarov dẫn ba người nhóm Đường Phong tham quan từng căn phòng bọc tôn đã hoang phế từ

lâu; Makarov thậm chí vẫn nhớ như in mục đích sử dụng của từng căn phòng. Đợi họ tham quan xong xuôi, ăn sáng xong, Yelena liền lái xe đưa mọi người tới mấy căn phòng ộp tộp ở phía đông căn cứ. .

2

Chiếc xe Jeep già cỗi đã vẽ nên một đường vòng cung tuyệt đẹp trên sa mạc tĩnh mịch. Chẳng bao lâu sau, họ đã tới trước mấy căn phòng ộp tộp đó.

Yelena và ba người nhóm Đường Phong đều đã xuống xe, nhưng lão Mã vẫn ngồi trong xe, mãi không nhúc nhích. “Cha, chúng ta tới rồi” - Yelena khẽ nhắc nhở.

Lúc này Makarov mới định thần lại. từ từ bước xuống xe, nhìn qua mấy căn phòng

ốp tôn này, rồi không khỏi thở dài: “Đây chính là mấy căn phòng ốp tôn mà trước đây Branch xây dựng để huấn luyện học viên.”

“Ồ! Chính là căn cứ huấn luyện mà bác đã từng nhắc tới?” - Đường Phong nhìn quanh mấy căn phòng, lắc đầu nói: "Căn cứ huấn luyện này nhìn bên ngoài không có gì bắt mắt. thật sự không thể liên tưởng chỗ này với những học viên có kỹ năng điêu luyện đó.”

Nhưng Hàn Giang lại không nghĩ vậy. bởi vì anh đã nhìn ra manh mối từ mấy căn phòng ốp tôn này: "Đường Phong, đừng coi thường những căn phòng này, cậu có phát hiện thấy không, mấy căn phòng này tuy bên ngoài rất cũ nát, nhưng

vẫn còn rất tốt. cửa kính chưa vỡ. tường cũng không bị tổn hại. nên có thể thấy nó vô cùng kiên cố!"

Hàn Giang vừa nhắc nhở như vậy, Đường Phong cũng phát hiện ra, quả nhiên mấy căn phòng này trải qua mấy chục năm mưa nắng nhưng vẫn đứng sừng sững nguyên vẹn trên sa mạc Gobi. Trong lúc hai người đang ngạc nhiên. thì Yelena đã giơ chân lên đập cửa, nhưng cánh cửa phòng - tưởng chừng như không to lắm này, vẫn không hề lay động. Hàn Giang vội vàng tới giúp Yelena, dùng hết sức mình đập vào cánh cửa thì nó mới biến dạng một chút. Hàn Giang đang định tiếp tục đập cửa thì Yelena đã không muốn chờ đợi thêm, cô rút súng ra,

“pằng” một tiếng, bắn lên ổ khóa trên cửa, cuối cùng cánh cửa đã mở. Do cánh cửa này rất kiên cố, kín mít, nên khi họ bước vào căn phòng bị đóng kín mấy chục năm nay, không thấy có mấy bụi bặm, mọi thứ ở đây đều yên tĩnh. Mất Đường Phong đã nhanh chóng thích nghi với môi trường ở đây.

Đây là một căn phòng ộp tộp không rộng lắm, bên trong chỉ có một chiếc giường và một cái bàn. “Căn phòng này trước đây dùng để làm gì vậy?” - Hàn Giang tò mò nhìn xung quanh.

Makarov nói: “Căn phòng ộp tộp này nằm ngoài cùng, ngay cạnh hàng rào lưới sắt bên ngoài, nếu tôi nhớ không nhầm thì đây là phòng trực ban.”

“Có mỗi mấy căn phòng như vậy mà cũng phải làm hẳn một phòng trực ban sao?” - Đường Phong cảm thấy hoàn toàn không cần thiết.

"Branch là một con người nghiêm chỉnh như vậy đấy, từ căn phòng này có thể nhìn ra phong cách của ông ta!" -

Makarov nói rồi đi tới trước cửa một căn phòng khác. Yelena vẫn dùng súng để mở khóa cửa. Căn phòng này trông trơn, nhưng ọc tường vẫn còn chất đồng một số dụng cụ thể dục và vài bao cát để tập đấm đá, rõ ràng đây là một căn phòng dùng để luyện tập đánh nhau.

Khi chỉ còn lại căn phòng ộp tôn to nhất vẫn chưa kiểm tra, Đường Phong phát hiện căn phòng này hình như chưa từng

có vết súng bắn nhau: “Lẽ nào năm đó khi căn cứ có bạo động, ở đây không xảy ra chuyện?”

“Xem ra chiến trường không ở đây. Nhưng tình hình cụ thể lúc đó e rằng hiện giờ chẳng ai biết!” - Makarov vừa nói vừa đi tới trước cửa căn phòng ộp tộp to nhất.

Đây là một cánh cửa trông rất to và nặng, Hàn Giang cũng không cần tốn sức nữa, Yelena lại bắn một phát súng mở cánh cửa nặng trĩch này ra. "Két" một tiếng, ánh nắng chói chang rọi thẳng vào trong, rồi chang mấy chốc căn phòng đã sáng bừng ánh nắng.

Đường Phong ngạc nhiên phát hiện đây hóa ra là một phòng học, rất giống giáng

đường đại học, phía trên là bục giảng, dưới bục giảng là năm sáu dãy ghế với bảy tám hàng dọc.

"Tại sao ở đây lại có căn phòng học thế này?" - Lương Viện cũng rất bất ngờ.

Makarov giải thích: "Căn phòng này vốn dĩ là một phòng làm việc. Branch thường đưa mọi người tới đây họp hành, sau đó anh ấy đã mang một số giáo trình lý luận tới đây, nên đã cải tạo căn phòng này thành phòng học. Nhưng những dãy ghế này có thể di chuyển, Branch có thể tùy ý cải tạo nơi này theo ý anh ấy. ví dụ như thành nơi hỏi cung chẳng hạn!"

"Cháu nghĩ ra rồi, lão Mã, bác kể rằng bác từng trông thấy Branch đánh học viên không nghe lời, rồi xăm hình lên

người họ, chính là ở đây sao?” - Hàn Giang nhớ lại hồi ức của Makarov.

"Đúng vậy, chính là chỗ này!" - Makarov chau mày, nhắc một chiếc ghế đầy bụi ra, tiến lên bụi giảng.

Tất cả mọi người đều cảm nhận thấy không khí âm

u ở đây, không ai nói năng gì, đều cứ đứng lặng thinh

trong phòng học. Đường Phong và Lương Viện cũng đi

tới cạnh bụi giảng. Đường Phong thấy Makarov đang nhìn thần thờ về phía chiếc bảng đen phủ đầy bụi. Anh không muốn làm phiền Makarov khi ông đang nhớ lại mọi chuyện, vậy là anh lấy tay ra hiệu cho Lương Viện, rồi kéo cô rời khỏi

bục giảng. Nhưng Lương Viện bỗng trông thấy một cái nút màu tím phía dưới bục giảng, đúng lúc Đường Phong kéo Lương Viện đi, sự tò mò bao trùm đã khiến Lương Viện mạnh động bấm vào cái nút đó.

Một âm thanh đột nhiên vang lên. Âm thanh này không giống như phát ra từ căn phòng học, mà giống như vang lên từ một nơi sâu hun hút nào đó. “Em chạm vào cái gì vậy?” - Đường Phong gào lên với Lương Viện.

“Em... em ấn cái nút màu tím phía dưới bục giảng đó!” - Lương Viện nhìn mọi người đầy vẻ vô tội.

Lúc này Đường Phong mới để ý thấy, chiếc bàn giảng dạy được gắn cố định

lên bục giảng, hơn nữa... hơn nữa chiếc bàn này không phải làm bằng gỗ, mà được xây kiên cố bằng bê tông cốt thép giống như bục giảng, chỉ có điều bên ngoài nó được cố ý sơn giống màu gỗ. “Đây...” - Đường Phong không biết nên làm thế nào, đành nhìn Lương Viện rồi lại nhìn Makarov vẫn còn

đang đứng trên bục giảng. Đây là sức mạnh gì vậy? Âm thanh vang lên từ đâu? Cuối cùng, khi Đường Phong và Hàn Giang cùng lúc ngó người ra, thì cả bục giảng đều đã thay đổi.

Lại một tiếng động lớn vang lên, bục giảng mà Makarov đang đứng trên đó bỗng lún xuống. Đường Phong kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt. bục giảng

giống như một chiếc thang máy trượt xuống phía dưới.

“Phía dưới có không gian!” - Yelena phản ứng nhanh nhất.

Nhưng lúc này đã muộn, Makarov đã trượt xuống dưới. Tới khi chiếc ròng rọc không lồ dừng lại, Đường Phong mới bò tới miệng hố. cẩn thận nhìn xuống và phát hiện ra dưới đó là một cái giếng thẳng rộng lớn.

“Hai chúng ta xuống dưới thôi!” - Đường Phong quay nhìn Hàn Giang bên cạnh.

Hàn Giang lại nhìn Yelena và Lương Viện: “Yelena, em đề ý Lương Viện, anh và Đường Phong xuống trước xem dưới đó rốt cuộc là nơi nào?”

Yelena và Lương Viện cùng nóng lòng

muốn xuống dưới xem sao, tại sao trên sa mạc Gobi lại có một căn hầm như thế này? Nhưng sau khi cân nhắc, Yelena vẫn gật đầu với Hàn Giang: “Trong người cha em có súng, anh có thể lấy mà dùng, sau khi nắm rõ tình hình dưới đó thì lên ngay nhé!”

“Em yên tâm, dưới đó không rộng lắm đâu, bọn anh sẽ nhanh chóng quay lại!”

Hàn Giang nói xong liền cùng Đường Phong nhảy xuống chiếc ròng rọc tự động đó. “Rầm” một tiếng, chiếc ròng rọc lại bắt đầu hoạt động trở lại, rơi thẳng xuống dưới đáy hầm mới dừng lại hẳn.

Một luồng gió lạnh lập tức xộc vào trong chiếc ròng rọc tự động. Đường Phong nhìn ra phía ngoài tối thui, trong lòng

không khô bị mây đen bao phủ: "Hình như không gian phía dưới rất rộng".

"Đúng vậy, xem ra phía dưới rất rộng. Lão Mã, bác có biết phía dưới có hầm không?" - Hàn Giang quay ra hỏi Makarov.

Makarov kêu lên: "Không thể tin được, từ trước tới nay tôi chưa từng biết phía dưới vẫn còn có hầm ngầm!

Ba người bước ra khỏi ròn rọc tự động, Đường Phong bật đèn pin lên, soi xung quanh, lúc này anh mới nhìn rõ, phía sau lưng họ là ròn rọc tự động ban nãy đưa họ xuống dưới này, còn phía trước là một lối đi rộng rãi dưới lòng đất. Lúc này, họ đang ở ngay đầu lối đi.

"Sao... sao lại như vậy?" - Makarov giật

mình nhìn xung quanh, miệng liên tục lẩm bẩm.

“Lão Mã, nhìn chỗ này là biết đây là một công sự vĩnh cửu được xây dựng bằng bê tông cốt thép, mà sao bác lại không biết gì cả?” - Mãn Giang hỏi lại Makarov.

“Tôi thật sự không biết phía dưới còn có hầm” - Makarov vẫn chưa hết bàng hoàng.

“Lão Mã, một công trình lớn như vậy. chắc chắn phải khởi công xây dựng hoành tráng, vậy sao bác lại không biết?” - Đường Phong cũng hỏi Makarov.

“Xem ra các cậu không tin tôi rồi! Bây giờ tôi cũng không biết phải làm thế nào để các cậu tin. Tôi chỉ có thể đoán rằng

niên đại của công sự quy mô lớn thế này không phải là những năm tháng mà tôi ở căn cứ Tiên Tiến!” - Makarov giải thích.

“Cũng có khả năng này!” - Hàn Giang dùng đèn pin soi lên vách tường bằng phẳng xung quanh. Anh phát hiện tường xung quanh không ẩm ướt như những công trình ngầm khác, mà ngược lại còn rất khô ráo; đây có khả năng là do nó được xây dựng trong sa mạc.

Đường Phong dùng chiếc đèn sạc pin xách tay mà Yelena mua về từ thị trấn, chiếu sáng khắp khu vực họ đang đứng. Anh kinh ngạc phát hiện ra chiếc ròng rọc tự động đã đưa họ tới một đại sảnh dưới lòng đất. Phía đông đại sảnh là một lối đi rộng rãi, còn hai bên phía bắc và

phía nam đại sảnh là những cánh cửa màu sắc khác nhau.

4

Đường Phong ngạc nhiên đi tới chân tường phía bắc, ở đây lần lượt xuất hiện ba cánh cửa màu đỏ, vàng, đen. Đường Phong lấv tay sờ lên cánh cửa màu đỏ, bằng sắt, trông có vẻ rất nặng, và điều càng khiến họ ngạc nhiên hơn là ở đây tuy phủ một lớp bụi dày, nhưng lại không hề trông thấy dấu tích mạng nhện nào.

Đường Phong quay lại nhìn Hàn Giang đang vô cùng ngạc nhiên, và cả Makarov cũng đang sửng sò: “Đây là đâu? Lão Mã, bác thật sự chưa từng nhìn thấy sao?”

Lão Mã lắc đầu như máy, há hốc miệng

nhưng không nói gì. Hàn Giang quyết định mở cánh cửa màu đỏ ra trước để vào xem sao: "Tôi đã nhìn qua. bảy cánh cửa này đều bằng sắt nặng trĩu, hơn nữa lại đều được sơn thành bảy màu đỏ, vàng, đen, tím, xanh lam, xanh lục và màu trắng khác nhau, tôi nghĩ chắc chắn nó có ý nghĩa đặc biệt nào đó!"

"ừm, cánh cửa màu đỏ này nghĩa là gì nhỉ?" - Đường Phong hỏi.

"Màu đỏ bắt mắt nhất, tôi nghĩ phía sau cánh cửa này chắc chắn là một nơi quan trọng!" - Hàn Giang nói xong liền đưa tay ra, ra sức đẩy đẩy cánh cửa to. Cửa bị khóa, đóng kín mít, "Toi rồi! Cánh cửa này khóa chắc lắm, dùng súng bắn chưa chắc đã mở được ra!"

“Hãy cứ thử dùng súng xem sao!” -

Đường Phong đề nghị.

Hàn Giang vẫn chưa kịp ra tay thì phía sau đã vang lên giọng nói của Makarov: “Đừng uổng công nữa. Với kinh nghiệm nhiều năm phục vụ trong quân đội của tôi, công sự kiểu này nhìn qua đã biết là có thể dễ phòng vũ khí hóa học tấn công. Các cậu nghĩ mà xem, nó còn chống được cả vũ khí nguyên tử, thì súng ngắn của các cậu làm sao có thể mở được cánh cửa sắt này!”

“Vậy chúng ta hết cách rồi sao?” -

Đường Phong không cam lòng.

Makarov bước tới, chỉ nhìn qua cánh cửa màu đỏ một cái rồi nói: “Tôi thấy cánh cửa này ít nhất cũng phải dày từ bốn

đến năm chục phân, kể cả dùng thuốc nổ cũng khó mà mở được ra. Nếu muốn mở nó ra, thì chỉ có hai cách, thứ nhất là dùng chìa khóa mở.

Makarov nói tới đây, cố ý dừng lại, xem chừng như muốn lấy ý kiến của Hàn Giang và Đường Phong. Hàn Giang xoa tay: “Chúng ta lấy đâu ra chìa khóa, bác nói mau phương án hai đi!”

Lúc này Makarov mới nói tiếp: "Thứ hai là theo như tôi biết, thường thì trong những công sự quy mô lớn như thế này, chắc là phải có một phòng điều khiển nội bộ. để mở cửa ra trong trường hợp khóa bị hỏng hay chìa khóa bị mất.”

"Phòng điều khiển nội bộ?" - Đường Phong và Hàn Giang cùng lúc di chuyển

ánh mắt về phía những cánh cửa còn lại. Đường Phong và Hàn Giang lại lần lượt đẩy mấy cánh cửa phía nam và phía bắc ra, cánh cửa nào cũng đóng kín, căn bản không thể đẩy được. “Lẽ nào phòng điều khiển nội bộ không ở đây?” - Đường Phong vừa nói vừa đi về phía lối đi tối om ở phía đông.

Makarov xua tay: ‘Thường thì phòng điều khiển nội bộ không thể ở quá xa, chắc là ở trong sảnh này thôi.’ “Ồ đây? Nhưng...” - sắc mặt Đường Phong lộ ra vẻ khó coi, “Bảy cánh cửa ở đây đều đóng kín!”

‘Không phải vội, chàng thanh niên!’ - Makarov nói xong liền đi tới chân bức tường phía bắc, vị trí đối

diện với cánh cửa màu trắng phía nam, “Trên mặt tường phía nam có bốn cánh cửa, còn ở phía bắc chỉ có ba cánh cửa, điều kỳ lạ có thể chính là đây!”

Makarov gõ gõ rồi lại đẩy đẩy, nhưng tường ở đây cũng giống hệt như ở chỗ khác, màu đất vàng, cũng không có chỗ nào có dấu tích của khe kẽ.

Makarov cũng có chút lo lắng, xem ra căn phòng điều khiển nội bộ trong trí tưởng tượng của ông không ở đây. Ông lần theo tường đá, cẩn thận đẩy bức tường phía bắc, nhưng không phát hiện thấy gì. Makarov đành phải chuyển sang bức tường phía nam. Bức tường phía nam cũng lần lượt có bốn cánh cửa sắt màu tím, xanh lam, xanh lục và màu

trắng xếp hàng ngang. Makarov bước tới cánh cửa màu trắng ở cuối cùng, nhưng vẫn không tìm thấy phòng điều khiển nội bộ mà ông nói.

“Lão Mã, có khi bác nhầm rồi, ở đây chắc không có!” - Hàn Giang nghi ngờ nói.

“Đừng có tùy tiện nRhi ngờ tôi, tôi có kinh nghiệm hơn cậu đấy!” - Người mạnh mẽ như Makarov vẫn không bỏ cuộc mà tiếp tục kiểm tra đoạn tường cuối cùng. Đột nhiên, Makarov dừng lại ở cuối bức tường phía nam, ông nhìn chăm chăm lên bức tường màu vàng trước mặt. Đường Phong và Hàn Giang lại nhìn nhau, hình như đã thấy tia hy vọng. Hai người chạy tới, và cũng nhìn chăm chú lên tường. Lát

sau Đường Phong đã nhìn ra manh mối, một vạch thẳng thấp thoáng xuất hiện trên tường...

5

Nhìn bức tường trước mặt một hồi. Makarov bỗng đập mạnh lên tường một cái: "Chính là chỗ này rồi!"

"Đây chính là phòng điều khiển nội bộ?"
- Đường Phong bán tín bán nghi.

"Thật không ngờ lúc xây dựng công trình này họ đã hao tâm như vậy. Mọi người nhìn này, nếu như không phải tôi cẩn thận, thì ai mà nhìn ra được cánh cửa có màu sắc giống hệt như màu tường."

"Đúng vậy, một sự nguy trang hoàn hảo!"
- Hàn Giang thốt lên.

"Nhưng cánh cửa này cũng khóa rồi, làm

thế nào mở được bây giờ?” - Đường Phong thử đẩy cánh cửa nhỏ hiện trên tường.

"Bây giờ phải trông chờ vào Hàn Giang rồi, cậu ấy không phải là cao thủ mở khóa sao?" - Makarov cười và nhìn Hàn Giang.

“Xời, cái này mà bác cũng biết sao? Cháu lại tưởng là việc gì ghê ghớm cơ!” - Hàn Giang nói xong liền lấy một que thép trong người ra, rồi chọc ngoáy một hồi vào trong lỗ khóa của cánh cửa không dễ phát hiện. Cánh cửa nhỏ trên tường quả nhiên đã mở ra.

Đường Phong trông thấy bên trong cánh cửa là một dãy máy móc thiết bị, và có hai cái cần gạt dài. Đường Phong không

biết nó dùng để làm gì nên đoán, có lẽ nó chính là thứ để điều khiển cả cánh cửa lớn của toàn bộ công sự ở đây.

Không gian trong phòng điều khiển rất nhỏ hẹp, chỉ đủ ột người đi vào, nên nhiệm vụ này dĩ nhiên sẽ rơi xuống đầu Hàn Giang. Đường Phong và Makarov ở ngoài cửa. Makarov tựa vào cửa chỉ huy Hàn Giang:

'Thử hai cái cần thiết bị kia xem sao!'

“Được không vậy? Không phải cháu vừa kéo một cái là cả công sự này sẽ nổ tung đấy chứ? Cháu nghe nói là rất nhiều công sự như thế này đều có thiết bị tự phá hủy!” - Trong lòng Hàn Giang có chút do dự.

“Đừng phí lời, nghe tôi đi, tôi bảo cậu

kéo xuống thì cứ kéo xuống!”

Hàn Giang đành phải nghe theo sự chỉ huy của Makarov, dốc sức ấn hai tay nắm đó xuống. “Két... ầm!” sau khi âm thanh nặng nề này vang lên, Hàn Giang lại ấn tiếp hai cần gạt thiết bị xuống tận đáy, rồi ngay sau đó, Đường Phong để ý thấy cả bảy cánh cửa trong đại sảnh đều cùng lúc vang lên tiếng kim loại va đập.

“Mở rồi ư?” - Đường Phong vẫn không tin, anh đang định đẩy cánh cửa màu trắng gần mình nhất ra thì Makarov đã kéo ngay anh lại: “Đừng nóng vội, cùng hành động!”

Đường Phong đành phải đợi Hàn Giang chui ra khỏi phòng điều khiển, rồi ba người cùng tính kế, vẫn cứ bắt đầu từ

cánh cửa sắt màu đỏ bắt mắt nhất. Khóa đã mở rồi, nhưng trọng lượng của cánh cửa sắt màu đỏ vẫn vượt

qua sự tính toán của Đường Phong, nên một mình Hàn Giang không thể đẩy được cánh cửa màu đỏ ra. Cuối cùng, cả Đường Phong và Hàn Giang phải cùng dốc sức mới đẩy được cánh cửa sắt màu đỏ mở ra. Makarov giật mình tính toán sức nặng của cánh cửa này: dày 60 phân, lâu ngày không ai mở ra, trục cửa đã có phần hoen gỉ nên khi Đường Phong và Hàn Giang đẩy ra mới tốn sức như vậy.

Đường Phong dùng đèn sạc pin cũng không soi sáng hết được cả không gian phía sau cánh cửa sắt màu đỏ. Đường Phong thậm chí giật mình, xem ra căn phòng

này rất rộng, nên cộng cả đèn pin của Hàn Giang và Makarov mới loáng thoáng trông thấy toàn bộ không gian bên trong.

Cả căn phòng hình chữ nhật, rộng gần ba trăm mét vuông, trong phòng chất đống các loại máy móc thiết bị mà Đường Phong không biết. Lại còn có rất nhiều ghế ngòi, đồ ngã đổ nghiêng ra đất. Trên mọi đồ đạc đều phủ lớp bụi dày, rõ ràng rất lâu rồi không có người vào đây.

Đường Phong phát hiện ngay ra những thiết bị này đều sắp đặt có quy luật, tất cả thiết bị đều được đặt sát tường, vây xung quanh tạo thành một khoảng trống nhỏ ở giữa. Khoảng trống này không có gì cả, nhưng khi ngang đầu lên có thể

trông thấy trên trần nhà là một chiếc đèn treo khổng lồ. "Ở đây rất giống một phòng họp!" - Đường Phong đoán.

"Không, không phải là phòng họp, rất giống một trung tâm chỉ huy quy mô nhỏ!" - Makarov nói.

"Trung tâm chỉ huy?" - Đường Phong và Hàn Giang ngạc nhiên nhìn lại cách bài trí thiết bị ở đây, quả nhiên, trên một số trang thiết bị, Đường Phong phát hiện thấy chữ "Đài chỉ huy" bằng tiếng Nga.

Hàn Giang ngang đầu lên nhìn xung quanh, tường và trần nhà không khác gì so với bên ngoài, tất cả đều chỉ là bê tông trộn cốt thép, Hàn Giang cảm thấy nghi ngờ,

"Sao ở đây không có dấu vết gì là từng

hoàn thiện, mà chỉ có mỗi bê tông cốt thép trần trụi thế này?”

Makarov cũng cảm thấy kỳ lạ: “Đúng vậy, về lý mà nói thì trong phòng phải có một số trang thiết bị, làm như vậy không vì mỹ quan, mà là vì những thiết bị này cần phải được bảo vệ, còn phải cách âm chống âm mốc nữa!”

“Còn nữa, hai người có phát hiện thấy không...” - Đường Phong bỗng nhìn ra điều gì đó, “Rất nhiều đài chỉ huy ở đây đều trống trơn!”

Nghe Đường Phong nói, Hàn Giang và Makarov mới phát hiện ra phần lớn đài chỉ huy tuy đã đặt đúng vị trí, nhưng bên trong không có trang thiết bị cần thiết.

“Hình như ở đây vẫn chưa thi công

xong!” - Đường Phong suy đoán.

“Đúng vậy, quả thực giống như vẫn chưa thi công xong!” - Makarov cũng đồng ý với quan điểm của Đường Phong.

“Nhưng bộ khung đã hoàn thiện rồi, bàn ghế thiết bị cũng đã kê hết ở đây nên không giống dừng lại trong lúc thi công” - Hàn Giang nghi ngờ nói.

"Tôi nghĩ chắc là ở đây lúc sắp hoàn thành, chuẩn bị đưa vào sử dụng thì bị bỏ đi!" - Đường Phong đoán.

‘Bị bỏ đi trước khi đưa vào sử dụng? Tại sao? Bỏ bao công sức xây dựng xong xuôi, rồi cuối cùng lại không dùng mà bỏ đi?’ - Hàn Giang không hiểu.

Makarov chau mày: ““Xem ra cũng giống như một câu đố. nhưng tôi nghĩ chắc là

gặp phải biến cố đột ngột nào đó. nên cuối cùng mới không đưa vào sử dụng!”

"Lão Mã, ở đây gần căn cứ Tiên Tiến như vậy, xem cũng có vẻ như là do người của nước bác làm, vậy mà bác không biết chút gì sao?" - Hàn Giang lại quay lại câu hỏi ban đầu.

6

Makarov nghe Hàn Giang hỏi vậy liền chau mày: "Cái này... Hàn Giang, tôi không nói dối cậu đâu, từ trước tới nay tôi chưa từng biết phía dưới căn cứ Tiên Tiến lại có một công sự lớn như vậy; nhưng từ những đồ đạc tiếp xúc ban nãy, thì ở đây chắc là được xây dựng từ những năm 60 của thế kỷ XX. Lúc đó tôi không ở đây, mà đầu những năm 70 tôi

và Branch mới tới đây!” “Branch? Giờ thì tôi càng lúc càng cảm thấy người này có vấn đề.” - Hàn Giang ngẫm nghĩ, nói: "Lão Mã, bác nói rằng mấy căn phòng ộp tôn này là nơi huấn luyện của căn cứ và bác rất ít khi tới đây, bởi công việc huấn luyện đều do Branch phụ trách. Vậy bác nghĩ xem, lẽ nào

Branch lại không biết phía dưới căn cứ có công sự kiên cố này?”

Makarov chưa kịp nói gì thì Đường Phong cũng phụ họa theo: “Đúng vậy, nếu như ở đây được xây dựng vào những năm 80 của thế kỷ XX thì không liên quan gì tới các bác. Nhưng ban nãy bác nói rằng: nó được xây dựng vào những

năm 60, đầu những năm 70, các bác lại ở đây những vài năm, vậy mà lại không biết một bí mật lớn như vậy? Kể cả bác không biết, nhưng Branch chắc chắn sẽ biết!”

“Branch chắc chắn biết?” - Makarov chìm trong suy tư, miệng lẩm bẫm: “Có lẽ... có lẽ quá thực anh ta biết!”

“Nhưng ông ta chưa từng nói gì với bác?”

Makarov vẫn lắc đầu, tư duy của ông lại quay về tổng bộ KGB tại Mátxcova xa xôi: “Có lẽ... có lẽ ngay từ ngày đầu tiên tôi nhận nhiệm vụ này, nội tình bên trong đã không bình thường. Branch là thượng tá, lúc đó tôi mới chỉ là thiếu tá, quân hàm của anh ta cao hơn tôi, vậy mà cấp

trên lại để tôi làm tư lệnh căn cứ, để Branch dưới quyền lãnh đạo của tôi!"

"Đây vốn dĩ là một chuyện kỳ lạ, sau đó Branch cũng không nói với bác, tại sao lại như vậy?" - Đường Phong hỏi.

Makarov lại lắc đầu: "Anh ta nói rằng trước đây anh ta đã phạm phải một sai lầm nên bị phái tới căn cứ Tiên Tiên, hơn nữa chỉ được làm trợ lý của tôi, còn cụ thể như thế nào thì anh ta cũng không nói!"

"Càng kỳ lạ hơn là Branch không hề oán thán khi làm trợ lý cho bác!" - Hàn Giang nhớ tới Branch trong kí ức của Makarov.

"Đúng vậy, trong vài năm làm việc với anh ta, tuy có vài chuyện vặt không vui

về, nhưng về cơ bản thì quan hệ khá ổn, nhất là trước mặt những người khác, anh ta vẫn cư xử với tôi như với cấp trên!”

“Bác không cảm thấy như vậy là rất có vấn đề sao? Cháu nghĩ ông ta được cử làm trợ lý của bác nhưng không oán thán thì chỉ có hai nguyên nhân: một là, ông ta gánh vác một sứ mệnh đặc biệt nào đó; hai là, sai phạm trước đây của ông ta rất nghiêm trọng, có thể ông ta muốn lấy công chuộc tội, nên chấp nhận làm trợ lý cho bác mà không hề thấy ảm ức. Ngoài hai nguyên nhân này ra, thì cháu cũng không nghĩ ra được nguyên nhân nào khác.” - Hàn Giang phân tích.

Makarov gật gù: “Hàn, hai nguyên nhân mà cậu nói không phải tôi chưa từng nghĩ

tới, nguyên nhân thứ nhất, tôi thực sự không nhận ra anh ta gánh vác sứ mệnh gì đặc biệt. Kể từ khi đến căn cứ Tiên Tiến, anh ta rất ít khi rời khỏi đây, nên nếu như anh ta gánh vác sứ mệnh đặc biệt nào đó, thì không thể không liên lạc với cấp trên, điều này anh ta không thể giấu tôi được. Còn về chuyện anh ta có ý đồ gì đặc biệt, thì ngoài việc anh ta huấn luyện học viên quá nghiêm khắc ra, tôi cũng không nhận ra ý đồ đặc biệt nào cả!”

“Lão Mã, bác đừng tự tin quá, nếu ông ta có trọng trách hay ý đồ gì đặc biệt, thì ông ta ắt sẽ có cách thông tin đặc biệt, không cần thiết phải dùng thiết bị liên lạc của căn cứ, hoàn toàn có thể liên lạc với thế giới bên ngoài để bác không phát

hiện ra!" - Hàn Giang nói.

“Đề bác không phát hiện ra!” - Hàn Giang nói.

Makarov trầm ngâm gật đầu: “Còn về điều thứ hai mà cậu nói, sai lầm mà trước đây anh ta phạm phải, tôi cũng đã nghĩ qua, là sai lầm nghiêm trọng gì? Điều này phải xem từ quá trình trước đây của anh ta, tôi và Yelena đã tới tổng bộ điều tra hồ sơ của Branch. Đoạn duy nhất không rõ về anh ta, chính là cái gọi là Cục 13, theo như tôi biết thì KGB không có Cục này.”

“Có thể nó là một tổ chức bí mật hoặc là tồn tại trong một thời gian ngắn, nên bác không biết?” - Hàn Giang hỏi lại.

“Tôi đã đi hỏi rất nhiều đồng nghiệp cũ,

họ cũng chưa từng nghe thấy cục này.”

“Nếu là tổ chức bí mật hoặc tồn tại trong một thời gian ngắn, thì các bác không biết cũng là chuyện bình thường.”

“Cứ coi là vậy đi! Branch rất khả nghi, nhưng anh ta đã chết rồi!” - Makarov nghi ngờ nói.

“Từ cuộc bạo động tại căn cứ sau này, tới việc có người tới tiếp ứng bọn họ tại Vladivostok, có thể thấy hai tổ chức này sau khi Branch chết vẫn có năng lực tổ chức và chiến đấu lớn mạnh. Cháu nghĩ, nếu không có người

bí mật lãnh đạo chỉ huy, thì họ không thể có năng lực tổ chức và chiến đấu như vậy được.”

Những gì Hàn Giang phân tích càng

khiến trong lòng Makarov dậy lên vô số nghi vấn, bởi từ trước tới nay ông chưa từng nghĩ sâu như vậy: “Hóa ra vẫn còn có người bí mật lãnh đạo chỉ huy đội ngũ này? Là ai? Stechkin, Brainin, Isakov hay Lý Quốc Vượng? Hoặc là cái gã White người Mỹ thoát ẩu thoát hiện kia? Dĩ nhiên, vẫn còn một khả năng...”

“Là gì?”

“U hồn của Branch!” - Lúc Makarov thốt ra câu này, ông bình tĩnh kỳ lạ.

7

Khi Makarov nhắc tới từ u hồn. Đường Phong bỗng trợn mắt. “Ái.. lại mọc ra một u hồn!” Đường Phong giật mình nhìn Makarov. Đột nhiên, anh quay ngoắt người lại nhìn ra đằng sau rồi nhìn lên

trần nhà.

“Đường Phong, cậu đang làm gì vậy?,” -
Hàn Giang khẽ hỏi.

“Không... không có gì, bây giờ cứ nghe thấy u hồn là tôi thấy sợ. u hồn của hoàng hậu Một Tạng còn chưa xong, giờ lại mọc thêm một u hồn của Branch!” -
Đường Phong bỗng cảm thấy lạnh hết sống lưng, dù dưới này cũng không quá lạnh lẽo.

“Được rồi, tạm thời không bận tâm tới u hồn đó nữa, chúng ta hãy nói về mấy người ban nãy cậu nhắc tới. Stechkin, Brainin, Isakov, cả ba người này đều khả nghi. Họ đều thoát ần thoát hiện trong hàng loạt các sự kiện sau đó, nhưng tôi cảm thấy sau khi Branch chết, người nào

đó trong số họ hình như vẫn chưa đủ để lãnh đạo chỉ huy tổ chức này!” - Hàn Giang phân tích.

“Có khi nào cả ba người họ cùng lãnh đạo tổ chức này?” - Đường Phong hỏi lại.

“Hoàn toàn có khả năng này!” - Đường Phong nói.

“Còn về Lý Quốc Văn.”

Makarov xua tay: “Lý Quốc Văn không đủ tư cách để lãnh đạo nhiều học viên như vậy, anh ta cũng không có tiền bạc, hoặc được hỗ trợ từ phương diện nào đó.”

“Vậy còn gã người Mỹ tên là White thì sao?”

“;Hắn ta... người này ngược lại rất khả

nghi, nhưng những gì chúng ta biết về hắn quá ít!” - Makarov khẽ thở dài.

“Còn u hồn của Branch nữa!” - Đường Phong cười nhạt.

Makarov lại xua tay: “U hồn là thứ dùng để dọa người, Branch đã chết thật, chính tôi đã nhặt xác anh ta, kể cả anh ta có vấn đề đi chăng nữa, thì cũng không thể quay lại lãnh đạo đội ngũ này.”

“Biết đâu chúng ta sẽ tìm được đáp án ở đây!” " Đường Phong bất ngờ nói.

“Ồ! Cậu dựa vào đâu mà lại nói vậy?” - Makarov hỏi lại.

“Cháu dựa vào khoảng cách quá gần giữa chỗ này với căn cứ Tiên Tiến, cháu nghĩ chắc chắn hai nơi này phải liên quan gì đó với nhau!” - Đường Phong khẳng

định.

Makarov chán nản lắc đầu: “Hy vọng chúng ta sẽ tìm thấy một vài manh mối!”

Nói xong ba người ra khỏi cánh cửa sắt màu đỏ, tới cạnh cánh cửa màu vàng đối diện. Cánh cửa màu vàng này cũng to nặng như vậy. Đường Phong ngẫm đánh giá bằng mắt, cánh cửa màu vàng này dày khoảng 80 cen-ti-mét: “Xem ra cánh cửa này còn nặng hơn cả cánh cửa màu đỏ...”

Đường Phong vẫn chưa dứt lời liền bị Hàn Giang bịt ngay miệng lại. Đường Phong thấy ngạt thở, trong lúc hoảng hốt, anh thấp thoáng trông thấy trên bức tường bên cạnh là một kí hiệu ba cánh quạt màu đen trên nền vàng.

Hàn Giang kéo Đường Phong và

Makarov lui ra ngoài cửa rồi mới buông Đường Phong ra. Đường Phong liền gào lên với anh: “Anh suýt làm tôi chết ngạt rồi đấy!”

“Muốn giữ cái mạng quèn của cậu thì im ngay mồm lại!” - Hàn Giang nghiêm giọng.

Makarov chỉ tay lên kí hiệu ba cánh quạt màu đen trên nền vàng trên tường, khẽ nói: "Đây là kí hiệu cất giữ chất phóng xạ."

“Á! ở đây có vũ khí hạt nhân?” - Đường Phong ngạc nhiên kêu lên, khiến cả căn phòng vang lên ong ong.

“Không, chưa chắc là vũ khí hạt nhân, chỉ cần những nơi có liên quan tới nguyên tử, đều sẽ xuất hiện ký hiệu này.”

- Hàn Giang vừa khẽ nhắc nhở Đường Phong, vừa đứng ngoài cửa lấy đèn pin soi vào bên trong.

Nhờ ánh sáng của mấy chiếc đèn pin, Đường Phong trông thấy không gian trong cánh cửa màu vàng này nhỏ hơn không gian trong cánh cửa màu đỏ, cũng có vài dây máy móc giống như đài chỉ huy, nhưng không bày biện giống như trong phòng ban này, mà giống như phòng học. Bốn dây ghế dài kê theo hàng ngang, ngoài ra, trong căn phòng này chẳng còn thứ gì cả.

“Không thấy chất phóng xạ nào sao?” - Đường Phong lẩm bẩm hỏi.

Hàn Giang và Makarov cũng cảm thấy khó hiểu, vậy là ba người lấy hết can

đảm đi vào trong cánh cửa màu vàng. Đi một vòng trong căn phòng này, Đường Phong phát hiện trong mấy dãy đài chỉ huy đó cũng không lắp đặt thiết bị, mà trống trơn. Trên tường của mấy dãy đài chỉ huy, trước mặt lại lồm xuống một mảng lớn, bên trong lộ ra không ít dây điện. “Phía trước chắc là một màn hình lớn! ở đây giống như một rạp chiếu phim nhỏ, lấy đâu ra chất phóng xạ!” - Đường Phong nghi ngờ nhìn lại tường xung quanh và trần nhà.

Tường và trần nhà giống hệt căn phòng trước đó, không được trang trí, trống trơn, còn điểm duy nhất không Giống căn phòng trước là trên tường có thêm hai kí hiệu ba cánh quạt màu đen trên nền vàng.

Đường Phong cũng biết đây là kí hiệu “cất giữ chất phóng xạ”.

8

Hàn Giang nhìn lên trần nhà rồi quay sang thắc mắc: "Trong phòng này không chứa chất phóng xạ, càng không có vũ khí hóa học, nhưng lại xuất hiện kí hiệu này, cho thấy hai điều: một là ở đây đã từng cất giữ chất phóng xạ, ví dụ như vũ khí hạt nhân; hai là chuẩn bị chứa chất phóng xạ hoặc là nơi liên quan tới việc cất giữ chất phóng xạ. Nhưng điểm giống căn phòng có cửa sắt màu đỏ. là bên trong cũng chưa từng được sử dụng tới!" "Kể cả chưa từng được sử dụng tới. nhưng rốt cuộc ở đây có liên quan gì tới ‘hạt nhân’ không?" - Đường Phong lại

hỏi.

“Tôi làm sao biết được, có lẽ là bảy cánh cửa sắt có bảy màu khác nhau trong đại sảnh này, đều có mục đích sử dụng khác nhau!” - Hàn Giang nói xong, bước nhanh ra khỏi cánh cửa màu vàng, đẩy cánh cửa màu đen ra.

Phía sau cánh cửa sắt màu đen là không gian tối om, khi đèn pin soi sáng không gian này, Đường Phong phát hiện thấy căn phòng cũng rộng bằng căn phòng ban nãy, nhưng lần này không trông thấy những đài chỉ huy. Trong căn phòng lớn như vậy mà chỉ có hai chiếc bàn làm việc cũ nát và ba chiếc ghế phủ đầy bụi, ngăn kéo

bàn làm việc cũng mở ra. Đường Phong

liếc một cái, bên

trong trông trơn, nhưng trong góc phòng
lại đặt mấy bó

sắt dài.

“Sao ở đây lại có nhiều thanh sắt vậy?” -
Đường Phong không hiểu nên hỏi.

Makarov nghe thấy vậy liền cười nói:

“Đường Phong, đây không phải là thanh
sắt đâu, nếu tôi nhìn không nhầm thì đây
là nguyên liệu để làm ăng ten, mà lại còn
là loại ăng ten quân dụng rất dài!”

Hàn Giang cũng gật gù: “Đúng vậy, lão
Mã nói không sai, nhưng tại sao ở đây
lại chất đống nhiều nguyên liệu dùng làm
ăng ten như vậy nhỉ, lẽ nào đây chỉ là
một cái kho?”

“Tôi thấy không đơn giản như vậy đâu!

Loại ãng ten quân dụng cỡ lớn này, không phải dùng trong những đơn vị bình thường.” - Makarov dựa vào kinh nghiệm nhiều năm khẳng định.

Trong căn phòng này cũng không có thêm được phát hiện gì mới, vậy là ba người tới trước bốn cánh cửa sắt ở bức tường phía nam. Đầu tiên là cửa sắt màu tím, không gian bên trong gân băng hai căn phòng họ kiểm tra trước đó. Hình như căn phòng này được chia làm hai phần, phần sát cửa kê vài chiếc ehế, còn cả hai chiếc ghế sô pha, và phía trước những cái ghế và sô pha này là một chiếc bảng đen phủ đầy bụi bặm. Đường Phong lấy tay vuốt bụi trên bảng đi nhưng không phát hiện thấy một vết chữ nào trên bảng,

nhìn tới phần và miếng lau bảng cũng chưa có dấu vết gì là đã từng sử dụng.

Phía sau căn phòng này được chia thành nhiều phòng nhỏ. “Trông rất giống văn phòng trong các công ty hiện giờ!” - Đường Phong đoán mò.

“Có khi nó là văn phòng thật đấy!” - Hàn Giang cười. nói.

"Chính là văn phòng sao? - Đường Phong không hiểu nổi người nào lại làm việc ở đây.

Tiếp đó là tới cánh cửa sắt màu xanh lục, cũng to gần bằng mấy căn phòng trước. Một căn phòng to như vậy nhưng lại chẳng có gì cả, đến cả chiếc bàn chiếc ghế cũ cũng không có. "Xem ra đây là một phòng trống rồi!"

- Đường Phong đi quanh tường nói.

"Phòng trống? Phòng trống thì có nhất thiết phải sơn cửa thành màu xanh lục không?" - Hàn Giang hỏi lại.

Đường Phong không thể trả lời câu hỏi của Hàn Giang, hai người tiếp tục đi men tường, đột nhiên, Đường Phong phát hiện thấy trên bức tường cạnh anh có gì đó khác lạ.

Đường Phong không tùy tiện sờ vào vật trên tường mà đã quan sát rất kĩ: "Trên tường hình như có thứ gì đó".

"Giống một tấm bản đồ!" - Hàn Giang cũng phát hiện ra điều khác thường trên tường.

Đường Phong sột ruột lấy tay vượt qua lớp bụi dày cộm trên tường đi, quả nhiên

trên tường là một bức tranh, không phải là một tấm bản đồ địa lý mà là một bản vẽ công trình. Đây chính là bản vẽ mà nhóm Đường Phong hy vọng nhìn thấy.

9

Đường Phong bóc ngay bản vẽ trên tường xuống, cầm trên tay chăm chú quan sát. Trên đó đánh dấu chi chít các từ tiếng Nga, còn có cả chữ số. Ánh mắt Đường Phong dừng lại phần trên cùng của bản vẽ công trình, trên đó là một dòng chữ to bằng tiếng Nga, Đường Phong thử dịch ra. "Số... số... hai... mười... một..." - Đường Phong không biết từ tiếng Nga ở giữa.

Lúc này, giọng Makarov vang lên sau lưng anh: "Bản vẽ hiển thị công trình lô

cột số 21”

“Lô cốt?” - Đường Phong và Hàn Giang cùng kinh ngạc.

“Đúng vậy, đây là một tòa lô cốt” - Makarov vừa nói vừa đón lấy bản vẽ, chỉ xuống cuối bản vẽ, giải thích: “ở đây in là 19660823”.

19660823” - Đường Phong chân chừ một lúc rồi nói luôn: “Xem ra đây là lô cốt được xây dựng năm 1966”.

“Chính xác mà nói là ngày 23 tháng 8 năm 1966 đã vẽ xong bản vẽ công trình này” - Makarov khẳng định.

“Ngày 23 tháng 8 năm 1966?”, Đường Phong và Hàn Giang không ai bảo ai cùng lúc lục lại trong đầu những sự việc xuất hiện trong thời gian này nhưng cuối

cùng họ quyết định đây chỉ là một ngày rất bình thường.

1. M: Viết tắt của từ “hoàn thành” trong tiếng Nga.

“Điều này đã chứng minh cho phán đoán trước đây của tôi, nơi này được xây dựng vào những năm 60 của thế kỷ XX” - Makarov nói.

“Những năm 60 của thế kỷ XX? Thế không phải lại quay về câu hỏi cũ sao!” - Hàn Giang lại nhìn Makarov, “Đầu những năm 70 bác đã tới đây mà lại không phát hiện thấy lô cốt này sao?”

“Hàn, cậu phải để tôi nói bao nhiêu lần nữa cậu mới tin?” - Makarov có chút bực dọc.

“Được rồi, tạm thời chúng ta không tranh

cải điều này nữa, mà hãy xem vị trí của chúng ta hiện giờ!” - Ba người cầm bản vẽ công trình quay trở lại đại sảnh, trải ra đất. Đường Phong nhận ngay ra bản vẽ công trình này: “Theo những gì bản vẽ hiển thị, thì lô cốt số 21 được chia thành ba phần hoặc có thể gọi là ba khu vực. Hiện giờ, chúng ta đang ở khu vực sát phía tây, khu vực này được gọi là khu vực trung tâm. Đại sảnh hiện giờ chúng ta đang ở đây được đánh dấu trên bản vẽ là đại sảnh số 1. Nhìn tiếp về phía đông. - Đường Phong chỉ tay vào lối đi tối đen, "Ở đó có đại sảnh số 2, khu vực ở đại sảnh là khu vực sinh hoạt, có phòng ăn, phòng tắm, phòng y tế, phòng luyện tập sức khỏe, phòng đánh cờ, phòng ngủ... đi

qua khu sinh hoạt, đi tiếp về phía đông chính là đại sảnh số 3. Khu vực của đại sảnh số 3 được gọi là khu vực bảo hộ, ở đó có 5 căn phòng lớn, lần lượt là trung tâm điều phối điện, kho đạn dược, kho vũ khí, kho nhiên liệu và phòng sửa xe.”

“Phức tạp vậy sao, xem ra lục phủ ngũ tạng trong lô cốt này đều đầy đủ! Cái gì cũng có!” - Hàn Giang thán phục.

“Từ trên bản vẽ cho thấy, nếu không tính cả khu Vực sinh hoạt ở giữa thì cả lô cốt này hình cái tạ, cộng thêm khu vực sinh hoạt không quy cách ở chính giữa, thì chẳng giống cái gì cả!” - Makarov nhìn bản vẽ nói.

“Như vậy xem ra phía đầu bên kia của lối đi, cũng chính là khu vực bảo hộ

trong đại sảnh số 3, chắc là vẫn còn một ròng rọc hoặc là cửa ra!” - Đường Phong nhìn về phía lối đi tối mà nói.

“Ồ đó sẽ là nơi nào nhỉ?” - Makarov cảm thấy vô cùng bất an.

“Chắc chắn là gần đường quốc lộ, như vậy mới tiện cho xe quân dụng cỡ lớn tiến vào trong lô cốt.”

“Chưa chắc phải vậy, tôi đã ở trong căn cứ hơn ba năm rồi, những chỗ gần đây phần lớn tôi đều đã từng đến. Từ trên bản vẽ cho thấy, từ đại sảnh số 1 tới đại sảnh số 3 nhiều nhất cũng chỉ vài cây số, còn bên trên trong phạm vi vài cây số ngoài sa mạc Gobi ra, thì vẫn chỉ là sa mạc Gobi, vốn không có đường đi hay là thị trấn gì đó. Thị trấn mà hôm qua chúng

tôi tới mua đồ cũng là thị trấn gần đây nhất, nơi đó cách đây mấy chục cây số!” - Makarov ra sức lắc đầu nói.

“Vậy thì lạ thật, ra khỏi đại sảnh số 3 bên đó lẽ nào chẳng có gì? Chỉ là một vùng cát vàng? Có lẽ ở đó không có cửa?” - Hàn Giang không hiểu.

“Không, trong bản vẽ công trình này thì phía đại sảnh số 3 đó có cửa!” - Đường Phong chỉ lên bản vẽ nói, “Hơn nữa trên bản vẽ còn chú thích rõ ở đầu bên đó là một cánh cửa lớn; còn ở đây cũng chính là đại sảnh số 1 là một hệ thống ròng rọc ngầm”

“Ròng rọc ngầm?” - Hàn Giang ngạc nhiên.

"Đúng vậy, kí hiệu trên bản vẽ viết như

vậy.” “Xem ra bộ ròng rọc này ngay từ đầu đã có rồi, còn Branch huấn luyện học viên bên trên, vậy còn cần nói nữa không? ít nhất lúc đó ông ta cũng phải biết sự tồn tại của lô cốt này!” - Hàn Giang nói xong, đưa mắt nhìn Makarov.

Makarov ngòì bệt ra đất: “Đúng vậy. chắc chắn Branch đã biết về sự tồn tại của lô cốt này. hơn nữa còn cố ý xây dựng căn cứ huấn luyện ở đây!”

“Nhưng tại sao anh ta lại làm như vậy nhỉ? Tại sao anh ta lại biết ở đây có một lô cốt lớn như vậy?” - Makarov lắc đầu như không thể tin vào điều này.

10

Sau một hồi trầm ngâm, Đường Phong tiếp tục phiên dịch bản vẽ: “Đại sảnh số

1 hiện giờ chúng ta đang đứng, được gọi là khu vực trung tâm, xem ra ở đây quan trọng nhất!”

“Hừ! Sao chúng ta chẳng thấy gì cả?” - Hàn Giang làu bàu.

“Anh chỉ cần nhìn xem ý đồ của bảy căn phòng xung quanh đại sảnh số 1 này, thì sẽ hiểu ngay tại sao nó lại được gọi là ‘khu vực trung tâm’. Nói xong,

Đường Phong chỉ lên cánh cửa màu đỏ phía bắc: “Căn phòng này được đánh dấu trên bản đồ là: ‘phòng chỉ huy trung tâm’.”

“Phòng chỉ huy trung tâm? Thảo nào bên trong toàn là đài chỉ huy, hơn nữa cũng to nhất!” - Hàn Giang nhớ lại.

“Cánh cửa màu vàng thứ hai, khà khà,

thảo nào trên bản đồ kí hiệu là: ‘phòng điều khiển ứng phó khẩn cấp hạt nhân’”.

“Phòng điều khiển ứng phó khẩn cấp hạt nhân? Tại sao nơi này phải thiết kế nhiều phòng điều khiển như vậy? Lẽ nào họ chuẩn bị sử dụng vũ khí hạt nhân?” - Hàn Giang không hiểu.

Makarov ngẫm nghĩ, nói: ; ‘Điều này cũng không khó hiểu, những năm 60 thế kỷ XX chính là thời kỳ đỉnh cao của chiến tranh lạnh, một công trình quân sự lớn như thế này, nhất là sát biên giới, chắc chắn là phải nshĩ tới an toàn công sự dưới điều kiện chiến tranh hạt nhân, bởi vậy nên có cả toàn bộ hệ thống đề phòng hạt nhân!’”

Đường Phong lại tiếp tục nói: “Căn

phòng số 3 cũng chính là phòng thu thập tình báo nên có cánh cửa sắt màu đen.”

“Ồ! Giờ thì tôi đã hiểu, tại sao trong căn phòng đó lại chất đồng ăng ten như vậy!”

- Makarov ưu tư nói.

Hàn Giang hình như cũng đã hiểu ra:

“Nó vốn được chuẩn bị để lắp thành ăng ten trinh sát cỡ lớn.”

‘Đúng! Loại ăng ten trinh sát cỡ lớn đó có thể thu thập tín hiệu thông tin điện tử trong phạm vi vài trăm cây số. cái này KGB chúng tôi cũng đã từng làm!’ -

Makarov nói.

“Chà các bác vốn là cao thủ trong lĩnh vực này rồi!” - Hàn Giang cười nhạt.

"Quá khen, Đường Phong, tiếp theo là gì?" - Makarov hỏi.

“Còn cửa sắt màu tím là phòng tham mưu tác chiến!” - Đường Phong nói.

"Phòng tham mưu tác chiến? Cậu không dịch sai đấy chứ!" - Hàn Giang thấy có chút khó hiểu.

‘Không sai, chắc chắn đúng, chính là phòng tham mưu tác chiến.’

"Nhìn cả đồng ghê với sô pha đó đúng là nơi để đám tham mưu tán phét, thế mà cũng gọi là phòng tham mưu!"

“Căn phòng cửa màu xanh lam ban này là phòng chỉ huy phòng không!” - Đường Phong lại dịch ra.

“Tôi nói rồi, trông ở đây giống như vẫn còn thiếu một màn hình điều khiển”. Hàn Giang nghĩ ngợi rồi lại hỏi: “Vậy cái phòng khí gió chẳng có cái gì cả gọi là

phòng gì?”

“Trung tâm điều độ bảo hộ hậu cần!”

“Xời, quả nhiên lục phủ ngũ tạng đủ cả, đúng là cái gì cũng có!” - Hàn Giang nhận xét - “Cánh cửa màu trắng cuối cùng mà chúng ta vẫn chưa vào thì sao?”

“Cái... cái đó là trung tâm chỉ huy thông tin!”

‘Mẹ nhà nó đầy đủ thật, trình sát điện tử và thông tin đều phân rạch ròi như vậy! Xem ra ở đây lúc đầu chắc là nơi được cấp trên các bác đặt rất nhiều hy vọng, nếu không thì sao phải thiết kế bố trí đầy đủ như vậy?’

“Được cấp trên chúng tôi?” - Makarov hơi bất ngờ chóng mặt trước câu nói này của Hàn Giang: “Cậu nghi ngờ nơi này

do KGB xây dựng?”

“Lẽ nào không phải sao? Bác không biết không đồng nghĩa với việc Branch không biết, cũng không đồng nghĩa với việc tổng bộ KGB của các bác không biết! Lẽ nào họ chỉ giấu mỗi mình bác?”

“Không, lô cốt số 21, nhìn từ con số này, đây là một công trình hoành tráng, thậm chí không chỉ có mỗi số 21 đâu, nếu công trình lớn thế này do KGB làm. tôi không thể không biết tý nào!” - Makarov lẩm bẩm.

“Có lẽ chúng ta tới hai khu vực khác xem sao, biết đâu lại rõ ràng mọi thứ!” - Đường Phong chỉ tay vào lối đi tối đen, đèn pin trong tay Hàn Giang và Makarov cũng cùng soi về hướng đó, nhưng đèn

pin của họ chỉ có thể nhìn xa vài trăm mét, còn phía trước nữa vẫn là một vùng tối đen bí ẩn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 20

Công trình Vladivostok

Đường Phong đẩy cánh cửa khác ra, thấy trên chiếc ghế dài trong đó chất đồng ống thí nghiệm, bình đun nhiệt đã bị vỡ hoặc vẫn còn nguyên vẹn. Trong ấn tượng của Đường Phong, trên bản vẽ công trình không có phòng thí nghiệm như thế này. Anh vội lùi lại vài bước, định thần quan sát tấm biển bằng đồng trước cửa: phòng

tắm.

1

Ba người tiếp tục đi về hướng đông, lối đi rất rộng, ước chừng có thể đủ cho bốn chiếc xe chạy ngang nhau. Đường Phong chốc chốc lại soi đèn lên hai vách tường và trên đỉnh đầu: toàn bộ lối đi được tạo nên bởi kết cấu bê tông cốt thép, có chỗ ống thép to thậm chí còn lộ cả ra ngoài.

Hàn Giang vẫn liên tục đối chiếu thực tế với bản vẽ công trình, tuy anh không hiểu tiếng Nga, nhưng vẫn có thể xem khái quát. Điều mà anh lo lắng là biết đâu sẽ xuất hiện ngã rẽ, hoặc khu vực mới không giống như trên bản vẽ.

Lần này Hàn Giang đã lo lắng hơi thừa, họ đi thẳng theo lối đi, sau hơn hai mươi

phút, Đường Phong cảm thấy không gian phía trước trở nên rộng mở. Anh dùng đèn pin soi chiếu, phía trước lại xuất hiện một đại sảnh, họ đi vào trong đó. Đường Phong cẩn thận đối chiếu bản vẽ: “Đúng vậy, đây chính là đại sảnh thứ hai. Trên bản vẽ thì đại sảnh này không giống thế này, mà là hình bát giác.”

Từ trên bản vẽ công trình cho thấy, đại sảnh số 2 nằm ở vị trí chính giữa lô cốt, khác với hai đại sảnh số 1 và 3 hình chữ nhật nằm ở hai đầu đông, tây. Đại sảnh này hình bát giác chuẩn, ngoài hai bên phía đông và phía tây kết nối với lối đi ra, hai phía nam, bắc của đại sảnh hình bát giác xuất hiện hai dãy hành lang nhỏ hẹp.

Đường Phong đi trước nên là người đầu tiên đi vào hành lang phía nam, “ở đây xem ra hoàn toàn khớp với bản vẽ công trình, công năng cũng giống hệt!”

Ba người phát hiện hai bên dãy hành lang là 12 căn phòng giống hệt nhau liền thành một dãy. “Đây là phòng ký túc” - Hàn Giang không nhìn bản vẽ, mà đã nhận ra mục đích sử dụng ở đây.

“Đúng, trên bản vẽ kí hiệu 8 trong số 12 căn phòng ở đây là phòng ký túc binh sỹ, 4 phòng còn lại là phòng ký túc sỹ quan!” - Đường Phons đối chiếu trên bản vẽ nhận ra từng phòng ở của binh sỹ và sỹ quan.

Ba người cẩn thận kiểm tra lại từng căn phòng,

mỗi phòng đều bày biện rất đơn giản, cơ bản đều có một

chiếc giường, một chiếc bàn, một chiếc ghế mà thôi, vốn không phân biệt được phòng binh sỹ và phòng sỹ quan có gì khác nhau.

Hàn Giang mở từng ngăn kéo và học tủ phủ đầy bụi ra, nhưng trong tất cả ngăn kéo và học tủ đều trông trơn, ngoài lớp bụi dày ra không trông thấy bất cứ vật dụng nào khác.

Ba người kiểm tra xong những phòng ký túc này, có thất vọng quay ra naoài. thì Makarov bỗng nhớ ra gì đó: “Đợi đã, tôi cứ cảm thấy những ký túc này có vấn đề”.

"Vấn đề gì?" - Hàn Giang và Đường

Phong cũng ngạc nhiên.

‘Những ký túc chúng ta kiểm tra ban nãy tình hình cũng tương tự như ở khu vực trung tâm, trong phòng vốn không bày biện gì hết, trên tường và trần nhà đều là bê tông cốt thép, như vậy làm sao có người tới ở được?’ ‘Đúng vậy, khu vực trung tâm chưa lắp đặt xong nên mỗi căn phòng đều chưa đưa vào sử dụng. Ở đây cũng chưa lắp đặt xong, lẽ nào lại để quân lính vào ở?’ - Hàn Giang nghi ngờ.

“Tôi thấy hai người đa nghi quá, tiền tuyến điều kiện gian khổ thì chỉ tạm tạm vậy thôi! Hơn nữa hai người cũng thấy trong ký túc tuy có giường, có đồ gia dụng nhưng lại không hề có vật dụng cá nhân nào. Bởi vậy từ điểm này cho thấy:

ở đây cũng có khả năng chưa từng sử dụng qua.”

Cách nói của Đường Phong tạm thời đã nhận được sự đồng tình của Hàn Giang và Makarov. Ba người lại đi vào hành lang phía bắc đại sảnh hình bát giác. Đường Phong đôi chiếu bản vẽ công trình, giải thích: “Hai bên dãy hành lang này phân bố sáu căn phòng, lần lượt là phòng bếp kiêm phòng ăn, phòng thể dục, phòng giải trí phòng chơi cờ, phòng y tế. phòng đọc sách, phòng tắm kiêm nhà vệ sinh công cộng.”

“Đầy đủ thật đấy, sinh hoạt, giải trí cái gì cũng có!”

- Hàn Giang thán phục.

Trong lúc nói chuyện, ba người đã đẩy

cửa bước vào một căn phòng, trên cửa có một tấm biển bằng đồng:

“Phòng thể dục”. Thế nhưng điều khiến ba người của nhóm Đường Phong cảm thấy khác thường là phòng thể dục này lại giống một phòng đấm bốc hơn. Chính giữa phòng là một đài đấm bốc đúng tiêu chuẩn, xung quanh đài đấm bốc là vài chiếc ghế nghiêng ngả. Trong góc tường có đặt ngay ngắn vài chiếc tạ tay, còn có cả gân chục chiếc tạ đĩa, ngoài ra không còn gì cả.

“Đây lẽ nào chính là phòng thể dục?” - Đường Phong ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Điều này cũng không khó hiểu, ở đây toàn quân nhân đóng quân, bởi vậy hạng

mục thể dục thể thao chủ yếu là nâng tạ với đấm bốc.” - Makarov giải thích.

Ba người tới căn phòng treo tấm biển bằng đồng “Phòng đọc sách”, Đường Phong bước ngay tới bức tranh cũ kĩ treo trên tường, phát hiện ra đây là hai bức chân

dung phủ đầy bụi của Lenin và Leonid Ilyich Brezhnev, điều này đã lần nữa đã chứng minh cho niên đại xây dựng lô cốt này.

Nhưng điều khiến ba người cảm thấy kỳ lạ là trong phòng đọc sách lại không có sách, mà thậm chí đến giá sách cũng rất ít. nhorne lại kê rất nhiều bàn ghế ngồi học. “Xem ra ở đây cũng thành một phòng học rồi!” - Hàn Giang lẩm bẩm.

Đúng là vậy!" - Makarov nói rồi đi ra khỏi phòng, đẩy cánh cửa bên cạnh ra. Theo hiển thị trên bản vẽ công trình, ở đây đáng lẽ là phòng nghỉ ngơi giải trí, hoặc gọi là phòng chơi cờ, nhưng lúc này chỉ có thể trông thấy bàn ghế phủ đầy bụi bặm, và chỉ có một chiếc bàn bìa nằm im lìm trong góc phòng.

2

Điều khiến ba người Đường Phong đau đầu, thực ra bây giờ mới bắt đầu. vì sự biến hóa của ba căn phòng trước mặt hình như vẫn ở trong phạm vi có thể chấp nhận được, còn ngay sau đó, họ đã gặp phải những chuyện không thể ngờ.

Đường Phong đẩy cánh cửa khác ra, chỉ thấy trên ghế dài trong đó chất đống ống

thí nghiệm, bình đun nhiệt đã bị vỡ hoặc vẫn còn nguyên vẹn. Trong ấn tượng của Đường Phong, trên bản vẽ công trình không có phòng thí nghiệm này. Anh vội lùi lại vài bước, định thần quan sát tấm biển bằng đồng trước cửa: Phòng tắm. Đường Phong không tin vào mắt mình, mãi cho tới khi Makarov gật gật đầu: “Không sai, trên tấm biển bằng đồng viết là: Phòng tắm”.

“Tại sao phòng tắm lại biến thành thế này?” - Đường Phong nghi ngờ cầm tấm bản vẽ công trình lên đối chiếu. Quả nhiên, trên tấm bản vẽ căn phòng này được đánh dấu là “phòng tắm”, dĩ nhiên, tấm bản vẽ công trình này còn đánh dấu cụ thể ở đây còn có một phòng vệ sinh.

Đường Phong lấy hết can đảm tiến lại gần những chiếc bình và ống thí nghiệm, “Những thứ này không có độc chứ?” -

Đường Phong nhìn Hàn Giang hỏi.

“Khó nói lắm, cậu cứ cẩn thận cho chắc!”

Nghe Hàn Giang nói vậy, Đường Phong đang đưa tay ra liền rút lại, Đường Phong ngẩng đầu nhìn lên, loáng thoáng trông thấy rất nhiều ống nước, thậm chí phía trên trần nhà còn có hệ thống dẫn tới các thiết bị vệ sinh hoàn chỉnh, “Xem ra lúc xây chỗ này đúng là phòng tắm rồi!”

“Nhưng sau đó lại thành thế này, mẹ sư cha, đúng là kỳ lạ thật!”

Hàn Giang cũng lại gần những chiếc bình này, anh bảo Đường Phong phải cẩn thận

một chút, nhưn**h**ẻ bản thân lại rất tự tin. Anh cầm một chiếc ống thí nghiệm còn nguyên vẹn trên tay nhìn kĩ. Trên ống có một vệt màu vàng. Rõ ràng chiếc ống thí nghiệm này đã từng được dùng, nhưng hiện giờ họ vẫn không thể xác định được chất đáng sợ gì từng được đựng trong đó. Hàn Giang kh**h**ẻ đặt chiếc ống thí nghiệm về vị trí cũ, sau đó ba người từ từ rút lui khỏi căn phòng này. Đường Phong còn cố ý đóng thật chặt cánh cửa có treo tấm biển “Phòng tắm” vào, giống như sợ có chất gì đáng sợ chảy ra từ căn phòng này. Căn phòng bên cạnh là phòng ăn kiêm phòng bếp. Ba người tưởng rằng đi vào sẽ trông thấy từng dãy bàn ăn, nhưng điều khiến họ bất ngờ là không hề có bàn ăn

nào trong này. Cuối căn phòng là bếp và những vật dụng để nấu nướng, nhưng không gian rộng rãi bên ngoài, thông thường để kê đặt bàn ăn lại trống trơn, xem ra bàn ăn không được thiết kế trong này.

Đường Phong nghi ngờ đi một vòng quanh phòng ăn. Tuy ở đây không còn dùng để nấu nướng, nhưng anh vẫn ngửi thấy một thứ mùi, một thứ mùi quái dị. Không phải mùi dầu khói, cũng không phải mùi thức ăn. Đường Phong nghĩ rất lâu mới phát hiện ra mùi này là mùi máu tanh.

Nhưng tại sao ở đây lại lưu lại mùi máu tanh? Đường Phong dùng đèn pin cẩn thận soi lên bếp. Đột nhiên, Đường

Phong giật thót tim, đèn pin trên tay cũng suýt chút nữa thì rơi xuống đất, bởi vì anh đã trông thấy trên nền gạch men trắng xuất hiện một vết máu đỏ bắn ra, kéo dài. Đường Phong vẫn không tin, anh bước lại gần bếp, cẩn thận quan sát: “Hình như ở... ở đây từng xảy ra một cuộc ẩu đả đáng sợ!”

Hàn Giang cũng trông thấy vết máu trên gạch men trắng: “vết máu bắn ra cho thấy người chết bị dao chọc hoặc dao găm đâm trúng. Sau đó máu ở vết thương phụt lên; nhưng Đường Phong, trước tiên cậu phải làm rõ xem đây là máu người hay là máu của con gì đã?”

“Lẽ nào không phải của người?”

“Cậu có trông thấy xác người chết

không?” “Không!” - Đường Phong lắc đầu.

“Tôi thấy đây không giống vết máu người!” - Hàn Giang lấy tay miết miết vết máu trên gạch men.

“Sao anh biết?”

“Tôi vẫn chưa nói hết được, chỉ là dựa vào kinh nghiệm nhiều năm qua của tôi thôi.”

Đường Phong vẫn định nói thêm gì đó, nhưng Makarov bỗng vẫy hai người lại. Hai người bước tới cạnh Makarov, ông chỉ lên mặt đất màu cà phê nói: “ở đây có vết máu!”

“Á...” - Đường Phong giật mình ngồi xuống kiểm tra. Quả nhiên trên mặt đất lại xuất hiện một vết máu dài, hơn nữa...

hơn nữa lại không chỉ có một vết. Hàn Giang lại phát hiện thêm một vết máu bắn lên góc tường phía bên kia. “Ồ... ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà sao lại để lại nhiều vết máu dài như vậy!” - Đường Phong đứng giữa phòng, sừng sờ nhìn vết máu trên mặt đất, anh cảm thấy ớn lạnh.

Hàn Giang cũng thấy khó hiểu, nhưng anh vẫn kiên quyết cho rằng đây không phải là máu người, mà là vết máu của một số động vật. Makarov cũng nghiêng về quan điểm của Hàn Giang, nhưng ông vẫn không thể giải thích được những vết máu động vật nhiều thế này từ đâu ra.

3

Rõ ràng Đường Phong đã bị kinh động

khi bước vào phòng ăn, nên khi cùns Hàn Giang và Makarov vào trong phòng y tế, theo phản xạ anh rất cảnh giác, sợ rằng ở đây cũng có đầy vết máu giống như trong phòng ăn, hơn nữa lại còn là vết máu người.

Thế nhưng phòng y tế rất sạch sẽ ngăn nắp, cũng không xuất hiện những vật dụng không phù hợp với môi trường ở đây. Mọi thứ đều giống như trong một căn phòng y tế thông thường, rất nhiều thiết bị y tế vẫn đặt nguyên vị trí cũ. Chỉ có điều là trên tất cả đồ đạc đều phủ một lớp bụi dày.

“Hình như ở đây rất bình thường, đúng như một phòng y tế!” - Đường Phong nói xong đã đi tới cuối phòng, anh phát hiện

ở đây vẫn còn một cánh cửa, trên cánh cửa phủ đầy bụi, nhưng cửa lại không khóa mà chỉ khép hờ. Đường Phong khẽ đẩy, cửa mở, bên trong là một căn phòng tối đen không rộng lắm. Đường Phong có cảm giác ở đây âm u lạnh lẽo khác thường, rồi đèn pin trên tay anh quét tới một dãy tủ. Dưới ánh sáng đèn pin, dãy tủ này ánh lên thú ánh sáng kim loại kỳ dị. Đường Phong có chút sợ hãi, anh lùi lại vài bước, chạm ngay vào người Hàn Giang: “Cậu sợ cái gì thế?” - Hàn Giang hỏi.

“Anh... anh nhìn xem đó là cái gì?” - Giọng Đường Phong run run.

Hàn Giang bước tới, dùng đèn pin soi kỹ những thứ đó, rồi đáp: “Cái này thì có gì

mà phải sợ, đây không phải là tử lạnh sao? Hoặc có thể gọi là khoang lạnh cũng được.”

“Thà anh nói đây là tử đưng xác cho rồi!” - Đường Phong đã nhận ra đây là những thứ gì.

Makarov cũng nói: “Đúng, những thứ này rất giống những tử đưng xác của những năm 60, 70 thế kỷ XX, lúc đó chúng tôi thường xuyên phải tiếp xúc với những thứ này!”

“Lão Mã, bác nói xem ở đây cần những thứ này để làm gì? Ban này không phải chúng ta đã phán đoán rằng ở đây chưa từng được đưa vào sử dụng sao?”

Makarov trầm nghĩ: “Thực ra rất nhiều nơi vẫn chưa được đưa vào sử dụng,

nhưng ở đây đã bị sử dụng rồi, ký túc tụy chưa lắp đặt nội thất xong, nhưng cũng có người ở. Tôi đoán rằng những thứ này đều được chuẩn bị cho những người thợ xây dựng lô cốt số 21”.

“Ý bác là những thứ trong phòng y tế này đều để phục vụ cho những công nhân xây dựng thời đó?”

“Đúng, bởi vậy cậu mới nhìn thấy mô hình phòng y tế ở đây khá chuẩn!”

“Bao gồm cả những tú đưng xác này?”

“Ừm, lúc xây dựng công trình này, chắc rất dễ xảy ra tai nạn!”

Hàn Giang không biết suy đoán của Makarov là đúng hay sai, nhưng cả ba người cảm thấy ở mãi đây thật bức bối, vậy nên họ vội vàng quay trở lại đại sảnh

hình lục giác.

Đường Phong lại giở bản vẽ ra: "Khu sinh hoạt đã xem rồi. tiếp theo là khu bảo hộ. Xem ra ở đó giống mấy nhà kho, không biết sẽ phát hiện thấy gì ở đó!"

"Tôi vốn tưởng rằng sẽ tìm thấy manh mối có giá trị nhất trong khu sinh hoạt, nhưng bây giờ tôi thấy thật thất vọng. Bởi vậy, tôi cũng chẳng hy vọng gì nhiều vào cái khu bảo hộ đó!" - Hàn Giang nói.

"Hàn Giang, Đường Phong, hai người đã phát hiện ra chưa, cả tòa lô cốt thiết kế rất hợp lý, khu sinh hoạt được xếp ở giữa, ngộ nữa có tình huống cấp bách, binh lính đóng quân ở đây có thể tức tốc chạy tới khu trung tâm và khu bảo hộ ở hai đầu." - Makarov đứng chính giữa đại

sảnh lục giác nói.

Đường Phong nhìn lại lối đi tối đen hai bên: “Tạm thời không ca ngợi thiết kế vội, chúng ta khẩn trương kiểm tra xong khu bảo hộ đã. Yelena và Lương Viện đang sốt ruột đợi ngoài kia đây!”

Nghe Đường Phong nhắc nhở vậy, cả ba người đều im lặng đi ngay vào lối đi tối đen dẫn tới đại sảnh số 3.

4

Môi trường giống hệt, quãng đường cũng giống như đoạn lối đi trước đó, chẳng mấy chốc ba người đã tới đại sảnh số 3. Đại sảnh số 3 cũng giống đại sảnh số 1, hình chử nhật. Trên tường phía bắc có hai cánh cửa, trên tường phía nam có ba cánh cửa, nhưng công dụng khác so với

bảy cánh cửa ở đại sảnh số 1, màu sắc của những cánh cửa cũng khác nhau. Năm cánh cửa ở đây đều bằng sắt đen sì, hơn nữa lại đều là cửa cuốn cỡ lớn.

Đường Phong tìm vị trí của trung tâm điều phối điện trước, cánh cửa ở đây đóng im ỉm, còn bốn cánh cửa khác ít nhiều cũng để lại khe hở phía dưới.

Đường Phong nhìn Hàn Giang, Hàn Giang lại nhìn Makarov, cả ba người đều đang nghĩ tới việc ở đây liệu có xuất hiện thứ gì đó không đảna xuất hiện, ví dụ như người chẳng hạn không?

Đường Phong dựa vào kí hiệu trên bản vẽ công trình, tìm thấy kho vũ khí trước tiên, phía dưới cửa cuốn của kho vũ khí có một khe hở đủ để một người khom

lưng chui vào. Ba người lần lượt chui vào trong, không gian bên trong khiến Đường Phong giật mình, “Xem ra mình hiểu sai rồi, đây không chỉ là kho lưu trữ súng ống đạn dược thông thường mà là kho vũ khí cỡ lớn đây!”

“Đúng vậy, không gian này đủ để cất giữ tám tới mười xe tăng chiến đấu!” - Makarov thán phục.

“Các vị, đừng ngạc nhiên như vậy, ở đây hiện giờ chẳng có gì cả, đừng hy vọng chúng ta có thể cưỡi xe tăng đi!” - Hàn Giang nói xong liền đi thẳng tới một góc kho vũ khí.

Đường Phong và Makarov cũng đi theo, bởi vì họ phát hiện trong kho đạn dược trống trơn chỉ có một góc kê neay ngắn

hơn chục chiếc thùng gỗ.

Hàn Giang không nghĩ ngợi gì cả, mở luôn chiếc thùng gỗ dài trên cùng ra, bên trong hóa ra toàn là súng. Hàn Giang lại mở tiếp vài chiếc thùng nữa ra, bên trong cả sáu chiếc thùng chứa toàn súng trường, có AK-47, có cả AKM, còn cả một thùng AK-47 mới toanh. Hàn Giang sung sướng: "Lão Mã, Đường Phong, tôi linh cảm hôm nay tôi sẽ phát tài!"

Hàn Giana nói xone lại mở tiếp một thùng phía dưới ra, đầy một thùng súng nsan TT-33, phía dưới là một thùng lựu đạn. Ba thùng dưới cùna là ba thùng đạn. hai thùng 7,62 ly, thùng còn lại là 5,45 ly. Đã lâu lắm rồi Hàn Giang không được sờ vào súng, bất ngờ bỗng trông

thấy nhiều súng như vậy nên anh lập tức lắp vào thử ngay.

Hàn Giانه lấy một khẩu TT-33 ra rồi quang cho Đường Phona một khẩu, sau đó liền chuẩn bị lắp đạn. Nھune Hàn Giang vừa lắp đạn vừa cảm thấy trong thùng súng ngắn TT-33 hình như có chút khác thường. Hàn Giang thò tay vào mò thử, hình như phía dưới còn một lớp lót. Đường Phong cũng đã để ý thấy, Hàn Giang bóc mạnh lớp lót ra, bên dưới xuất hiện hai khẩu súng mini mới toanh, còn có cả hai khẩu súng mũi dao nhỏ nhắn.

Hàn Giang và Đường Phong vẫn còn đang ngạc nhiên thì Makarov đã nhận ngay ra chủng loại của hai khẩu súng này,

“Súng ngắn mini S4M 7,62 ly và súng mũi dao mini NRS-2.”

Hàn Giang không hứng thú với loại súng nhỏ này, nhưng Đường Phong lại cầm lên: “Khẩu này nhỏ gọn quá. có thể để Lương Viện phòng thân.”

“Đúng vậy, rất nhỏ gọn, hai loại súng này đều chỉ có gián điệp hoặc bộ đội đặc chủng mới dùng, trước đây chủ yếu trang bị cho KGB và Bộ nội vụ, ở đây xuất hiện loại súng này rất không bình thường!” - Makarov nhìn ra manh mối từ những khẩu súng này.

“Sao lại không bình thường?” - Đường Phong hỏi.

“Chỉ riêng đồng súng này thôi đã có hai điểm không bình thường; thứ nhất, đây là

hai loại súng do đặc công sử dụng, thường thì quân đội không dùng, tại sao ở đây lại có?” - Makarov ngẫm nghĩ rồi nói tiếp: “Còn cả mấy thùng súng trường phía trên nữa, AK-47 là loại súng được trang bị cho bộ đội những năm 40, 50 của thế kỷ XX, AKM là loại súng trường cuối những năm 50 thế kỷ XX mới trang bị cho bộ đội. Ở đây xuất hiện hai loại súng này đều bình thường, nhưng thùng súng AK-47 mới toanh này xuất hiện ở đây thì không bình thường lắm.”

“Tại sao?” - Đường Phong không hiểu.

“Bởi vì kiểu súng trường AK-47, 5,45 ly năm 1974 mới bắt đầu trang bị cho quân Liên Xô!” - Chưa kịp đợi Makarov trả lời, Hàn Giang đã nói ra nguyên do.

"Đúng vậy, bởi vậy tôi mới nói AK-47 xuất hiện ở đây rất khả nghi! Tới lúc tôi rời khỏi căn cứ Tiên Tiến cùns chưa được trang bị loại súng này. Lô cốt này được xây dựng những năm 60 thế kỷ XX, sao loại súng này lại xuất hiện ở đây..." - Makarov càng nói giọng càng nhỏ, cuối cùng hoàn toàn giống như tự lảm bảm.

5

Ba người tự chọn vũ khí ình xong xuôi, rồi từ kho vũ khí ra lại chui vào một không gian rộng lớn.

Theo như đánh dấu trên bản vẽ công trình, thì ở đây là kho nhiên liệu, nhưng cả ba người đi một vòng quanh kho cùns không phát hiện thấy chút nhiên liệu nào ở đây, thậm chí đến cả mùi xăng cùns

không có.

‘Xem ra ở đây cũng chưa từng được sử dụng.’ - Đường Phong nói.

“Không, hoàn toàn ngược lại. ở đây đã từng được sử dụng, chỉ có điều không phải được dùng làm kho nhiên liệu mà được dùng làm... bãi tập bắn.” - Hàn Giang bước tới trước bức tường xa nhất, xé một tấm bia trên tường xuống.

Tuy tấm bia đã ố vàng cũ kỹ từ lâu, nhưng lô đạn trên đó vẫn in rõ, những lỗ thủng gần như kín mít tấm

bia. “Xem ra đây là thành tích của một cao thủ!” - Makarov nói.

“Vậy ở đây toàn là cao thủ!” - Hàn Giang lại gỡ hai tấm bia trên tường

xuống, giống y hệt cũng toàn là lỗi.

Makarov có phần ngạc nhiên, Hàn Giang nói đây ân ý với Makarov: “Lão Mã. bác nhìn những tấm bia này mà không có ý tưởng gì sao?”

“Hàn, không phải ý cậu muốn nói rằng đây là do đám học viên đó bắn đây chứ?”

“Ngoài bọn họ ra thì còn ai có thể bắn được nhiều lỗi chuẩn như vậy?” - Hàn Giang cao giọng.

“Có thể... có thể sau khi tới căn cứ Tiền Tiến, Branch đã phát hiện thấy lô cốt rộng lớn này, vậy là anh ta đã tận dụng lô cốt để tiến hành huấn luyện học viên, đây cũng là lẽ thường tình” - Đường Phong suy đoán.

Hàn Giang đứng trước bức tường cao lớn, im lặng ngẫm nghĩ: “Giả thiết này có thể là sự thực, nhưng việc lớn như vậy tại sao Branch lại không nói với bác? Điều này có bình thường không?”

Kho nhiên liệu rộng lớn chìm trong im lặng, sự im lặng đáng sợ, ba người đều mong nhanh chóng thoát khỏi sự im lặng này, vậy là họ bước nhanh ra ngoài.

Ngay sau đó là kho đạn dược, trong kho đạn dược không hề có đạn, nhưng tình trạng trong đó khiến ba người Đường Phong giật bản mình, vì trong kho đạn thủng hàng trăm nghìn lỗ, bốn bức tường, mặt đất, trần nhà, gần như không một chỗ nào còn nguyên vẹn. Trên mặt đất ngổn ngang đá vụn to nhỏ, người

không thể bước đi được.

Ba người đành phải đứng ngoài cửa.

“Xem ra ở đây từng xảy ra một vụ nổ lớn!” - Đường Phong nói.

“Nổ lớn? Nổ lớn trong kho đạn dược?” - Trước mắt Đường Phong bỗng như hiện ra một biển lửa.

"Có thể trận nổ lớn này chính là nguyên nhân khiến cho lô cốt số 21 hoang phế!" - Makarov nói.

"Tôi thấy sự tình không đơn giản vậy đâu, nếu như ở đây thật sự xảy ra vụ nổ lớn, thì toàn bộ công sự đã bị phá hủy rồi, nhưng những chỗ khác trong lô cốt hiện giờ chúng ta trông thấy đều nguyên vẹn, chỉ có ở đây đã xảy ra vụ nổ lớn mới ra nông nỗi này. Hai người có thấy

lẽ nào là do nổ kho đạn dược, nên họ mới bỏ hoang lô cốt không?”

Suy đoán của Hàn Giang đã khiến Makarov và Đường Phong không còn gì để nói, sau một hồi im lặng Đường Phong hỏi: “Vậy anh nói xem rốt cuộc là thế nào?” Hàn Giang nhìn cảnh tượng của vụ nổ trước mắt rất lâu, rồi cuối cùng vẫn lắc đầu: “Tôi cũng không biết, sau đây phải đi đâu?” - Hàn Giang quay ra hỏi Đường Phong.

Đường Phong đối chiếu bản vẽ công trình: “Chỉ còn lại một nơi cuối cùng, trên bản vẽ đánh dấu nơi này là bãi sửa xe, chắc là một nơi để sửa xe thôi!”.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Đường Phong, trong bãi sửa xe không có

lấy một chiếc xe, nhưng trong góc tường lại chắt đóng linh kiện của ô tô, mặt đất đầy

dầu xe đã khô kết lại, tua vít cùng những dụng cụ khác vớt đầy mặt đất. “Xem ra đây chính là một bãi sửa xe, có khi cũng sửa được cả xe tăng, xe bọc thép gì đấy!” - Đường Phong nói.

“Tìm kĩ lại đi, xem có phát hiện thấy thứ gì có giá trị không!” - Hàn Giang vẫn không cam tâm.

Cả ba người tìm khắp cả bãi sửa xe, nhưng ngoài công cụ sửa xe ra thì chỉ thấy linh kiện. Đúng lúc ba người thất vọng, Hàn Giang bỗng phát hiện thấy điều khác thường trên tường góc trong cùng.

Đường Phong và Makarov vây lại,
Đường Phong dùng ánh đèn pin sáng rực
chiếu từng chút một lên bức tường. Đột
nhiên, Hàn Giang chỉ về phía đối diện
Đường Phong. Dưới ánh sáng của đèn
pin, Đường Phong loáng thoáng trông
thấy một khe hở thẳm tấp trên bức tường.
Anh hiểu rằng, đây lại là một cánh cửa,
một cánh cửa bí mật.

6

Đường Phong và Makarov đứng ở hai
bên cửa, ba người nhìn nhau. Hàn Giang
giương súng bắn hai phát vào ổ khóa
cánh cửa bí mật, sau đó lại đập mạnh
một cái rồi ba người lách vào. Căn
phòng tối đen, trong lô cốt rộng lớn im
lặng tới nỗi có thể nghe thấy tiếng tim

từng người đang đập. Nửa phút sau, sau khi mắt mọi người đã thích nghi với bóng tối trong phòng, Hàn Giang xác định trong phòng đúng là không có người nên mới bật đèn pin lên.

Đây chỉ là một căn phòng nhỏ mười mét vuông, một chiếc giường đơn kê sát tường, bên cạnh giường có một chiếc bàn. trước bàn là chiếc ghế. còn phía tường góc tường là một giá sách. Đường Phong ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, chỉ có một chiếc đèn trắng, tất cả những thứ này đều phủ đầy bụi. Hàn Giang cẩn thận kiểm tra lại mặt đất, một lớp bụi mịn, không phát hiện thấy dấu chân, rõ ràng ở đây đã rất lâu rồi không có người tới. Hàn Giang và Đường Phong đều buông

súng xuống, nhưng Makarov vẫn giữ súng lên, căng thẳng nhìn bốn bức tường xung quanh, bộ dạng như lo sợ có người sẽ chui ra từ bức tường bê tông cốt thép rắn chắc, bắn vào ông.

“Lão Mã, bác đang nhìn gì vậy?” - Hàn Giang quan tâm hỏi.

“Không, tôi chẳng nhìn gì cả!” - Makarov nói rất khẽ.

“Vậy sao bộ dạng của bác lại như vậy?”

“Bởi vì... bởi vì ở đây bỗng khiến tôi có một cảm giác rất đặc biệt!”

“Cảm giác đặc biệt?”

“Đúng vậy, tôi cũng không biết. Có lẽ... có lẽ đây là căn phòng cuối cùng trong lô cốt, tôi nghĩ chắc chắn

chúng ta sẽ phải phát hiện ra chút gì đó trong này!” - Makarov lúc này mới từ từ buông súng xuống.

“Phát hiện ra chút gì đó?” - Hàn Giang nhìn xung quanh, “ở đây thì phát hiện được gì? Cháu cảm giác ở đây không khác gì phòng ký túc trong khu sinh hoạt.” “Có lẽ vấn đề là ở đây, khu sinh hoạt ở đằng kia, còn căn phòng này lại xuất hiện ở đây!” - Makarov khẽ nói.

“Bởi vậy bác cảm thấy đặc biệt? Khả khả, có thể đây là một căn phòng cho công nhân ở bãi sửa xe nghỉ ngơi hoặc là phòng trực ban!” - Hàn Giang suy đoán. “Mong là như vậy!” - Makarov lẩm bẫm.

Đường Phong bước tới trước cái bàn, kéo thử ngăn kéo bàn ra, anh phát hiện

toàn bộ ngăn kéo của chiếc bàn này đều có khóa, nhưng không bị khóa. Đường Phong kéo từng chiếc ngăn kéo ra một, bên trong toàn là báo vụn, còn cả mấy chục tờ giấy viết thư vẫn chưa được sử dụng.

Đường Phong không phát hiện thấy gì từ những tờ báo vụn và giấy viết thư đó:

“Căn phòng này thực ra không giống phòng ký túc ở khu sinh hoạt lắm, vì trong phòng ký túc ở khu sinh hoạt gần như không còn lại di vật gì, nhưng ở đây lại còn vài thứ!”

“Cậu phát hiện thấy gì vậy?” - Hàn Giang hỏi. “Chẳng có gì cả, chỉ là ít báo vụn và giấy viết thư!”

- Đường Phong quay lại, bước tới cạnh

giá sách: “Còn nữa, ở đây có nhiều hơn phòng ký túc một giá sách.” Nói xong, Đường Phong tiện tay cầm một cuốn sách trên giá sách lên, trên cuốn sách phủ một lớp bụi

dày. Đây là một cuốn sách tiếng Nga, tên cuốn sách là “Kỹ thuật phá nổ và công trình. Đường Phong lật giở, đây chỉ là một cuốn sách kỹ thuật, không có gì đặc biệt.

Đường Phong đưa cuốn sách cho Hàn Giang, Hàn Giang ị nhìn ra manh mối từ cuốn sách này: “Cuốn sách bị lật giở tới mức cũ nát, xem ra người đọc cuốn sách này đã thuộc lòng nó!”

‘Đúng vậy! Trong sách còn dùng bút đỏ đánh dấu rất nhiều chỗ!’ - Đường Phong

nói xong lại cầm một cuốn sách lên, đây là cuốn sách tiếng Anh: “Sổ tay đặc công Cục tình báo Trung Quốc” - Đường Phong chậm rãi đọc ra tên sách.

"Mật sử Cục tình báo Trung - Anh" - Đường Phong lại cầm một cuốn sách khác lên, vẫn là tiếng Anh.

"Hình như ở đây phần lớn đều là sách tiếng Anh" - Hàn Giang cũng phát hiện ra có gì đó không bình thường ở đây.

"Đúng vậy, hai hàng sách trên giá đều là tiểu thuyết tiếng Anh, có của Edgar Allan Poe, Hemingway, Jerome David Salinger, Jack London, Mark Twain..."

Đường Phong vừa nói vừa rút một cuốn sách mỏng để ở kệ thứ hai trên giá sách ra, và bỗng cảm thấy hình như phía bên

trong vẫn còn trống. Anh soi đèn pin vào trong đó, quả nhiên, trên dây thứ hai của kệ sách thấp thoáng hiện lên một cuốn sách to, không, nó giống một cái kẹp văn bản hơn! Đường Phong tiện tay lôi cái kẹp văn bản ra.

7

Đường Phong mở kẹp văn bản ra, bên trong có kẹp một xấp văn bản dày. Đường Phong bày những văn bản này ra bàn, Hàn Giang và Makarov cũng quây lại. “Đều là những văn bản bằng tiếng Nga!” - Đường Phong bước đầu suy đoán.

“Hơn nữa phần lớn đều là văn bản của KGB!” - Makarov phán đoán thêm.

“Văn bản của KGB? Xem ra trong này

chắc chắn có manh mối!” - Hàn Giang trở nên hứng thú, nhưng anh không biết tiếng Nga, nên đành phải đợi Đường Phong và Makarov phiên dịch.

Đường Phong và Makarov chia nhau khăn trương dịch những văn bản này, Đường Phong nhanh chóng dịch một phần văn bản quan trọng: “Đây có lẽ là một văn bản có thể giải mã bí mật của lô cốt”.

“Ồ! Mau dịch ra đi!” - Hàn Giang thúc giục.

Vậy là Đường Phong bắt đầu dịch văn bản này ra:

Mệnh lệnh về công sự vĩnh cửu xây dựng tại biên giới Trung — Mông của ủy ban an toàn quốc gia

(Công trình Vladivostock)

Cục công trình đặc chủng Ủy ban an toàn quốc gia (Cục 13) m9660823

Trung Quốc đã bùng nổ đạn nguyên tử vào năm 1964, ngày 5 tháng 5 năm nay lại tiến hành thử nghiệm tổng hợp hạt nhân, thực tế đã trở thành quốc gia hạt nhân, trong tương lai Trung Quốc sẽ nhanh chóng nắm bắt được kỹ thuật bom khinh khí và đầu đạn hạt nhân, bởi vậy ủy ban an toàn quốc gia đã giao phó sứ mệnh cho Trung ương đảng cộng sản Liên Xô phải đề phòng chiến tranh với Trung Quốc có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Thừa lệnh ủy ban an toàn quốc gia, Cục công trình đặc chủng (Cục 13) đã hoàn thành xây dựng công sự vĩnh cửu quy mô

lớn tại biên giới Trung — Mông.

Công trình này có những công năng sau: Có khả năng ãe phòng vũ khí hạt nhân, vũ khí sinh học, vũ khí hóa học tấn công (thông số cụ thể có sách nghiệp vụ chi tiết) Có tính bí mật rất cao, không dễ bị phát hiện, hy vọng có thể thực hiện được chiến dịch mang tính đột kích (địa chỉ tuyển chọn có sách nghiệp vụ chi tiết); Có không gian rộng rãi, có thể đóng quân - một lực lượng vũ trang có quy mô nhất định trong công sự (quy mô cụ thể có sách nghiệp vụ chi tiết); Có đầy đủ trang thiết bị sinh hoạt, có thể cung ứng ột quy mô lực lượng vũ trang nhất định sinh hoạt ở đây (thiết kế cụ thể có sách nghiệp vụ chi tiết); Có đầy đủ năng lực

thông tin và chỉ huy, trong lúc chiến trận có thể trở thành khu vực chỉ huy và trung tâm thông tin, có thể liên lạc đồng thời và tương thích

với hệ thống chỉ huy với tổng bộ, quân khu và các cấp tiền tuyến (thông số và thiết bị cụ thể có sách nghiệp vụ chi tiết); Có khả năng trinh sát điện tử và thu thập tình báo nhất định, trong thời chiến có thể phát triển công sự thành trung tâm thu thập tình báo hàng đầu (thông số và kế hoạch cụ thể có sách nghiệp vụ chi tiết);

7. Có năng lực phòng không, phòng ngư thông thường (thông số và thiết bị cụ thể có sách nghiệp vụ chi tiết); Có năng lực hậu cần bảo hộ tương đối mạnh, trong

thời chiến có thể cung ứng bổ sung quân đội cho tiền tuyến, đồng thời có năng lực tự tìm chế khá mạnh (thông số và thiết kế cụ thể có sách nghiệp vụ chi tiết); Có điều kiện tất yếu của bệnh viện dã chiến thời chiến, có thể cung cấp điều trị cơ bản bước đầu cho binh sĩ bị thương (thông số và thiết bị cụ thể có sách nghiệp vụ chi tiết).

Ngày 23 tháng 8 năm 1966

Sau khi Đường Phong dịch xong, Hàn Giang và Makarov đều im lặng. Đường Phong cũng đang hồi tưởng lại quá trình từ khi phát hiện thấy lô cốt cho tới giờ, miệng không ngừng lẩm bẫm lại câu: “Công trình Vladivostock..., công trình Vladivostock... chinh phục phương

Đông, bốc phét quá! Xem ra lô cốt này được xây dựng trong thời kỳ chiến tranh lạnh để phòng ngừa bùng phát chiến tranh hạt nhân với Trung Quốc.”

Makarov lại nhìn chằm chằm dòng chữ “ủy ban an toàn quốc gia Cục công trình đặc chủng (Cục 13)”, Makarov lấy ngón tay miết miết lên số 13, sau khi xác định mình không nhìn nhầm, rốt cuộc Makarov cũng thốt lên: “Cuối cùng cũng đã tìm thấy Cục 13 rồi”.

“Cục 13 của KGB? Chính là cục mà bác không hề biết gì?” - Đường Phong hỏi lại.

“Đúng vậy, trước đây tôi không biết Cục thứ 13 của KGB là làm gì, thậm chí việc nó có thật sự tồn tại hay không cũng

không rõ, thật không ngờ nó lại xuất hiện trong một văn bản như thế này!” - Rõ ràng Makarov rất bất ngờ.

“Ủy ban an toàn - quốc gia, Cục công trình đặc chủng?” - Đường Phong nhắm lại cái tên này lần nữa, "Xem ra đây chính là tên gọi đầy đủ của Cục 13. Cục công trình đặc chủng? Nó làm những gì nhỉ?”

“Tôi cũng không rõ, nhưng từ phần hồ sơ này cho thấy, rõ ràng lô cốt kiên cố này chính là do Cục 13 phụ trách xây dựng!” - Makarov nói.

“KGB còn phụ trách cả xây dựng công trình?” - Đường Phong hỏi.

“Đúng vậy, KGB có một vài hạng mục kiến thiết, liên quan tới mục tiêu quan

trọng và cơ mật quốc gia, nên sẽ không để những công ty xây dựng thông thường đảm nhận, bởi vậy xem ra Cục 13 đã đảm nhận nhiệm

“Nhưng không phải bác nói rằng Cục 13 tồn tại trong thời gian rất ngắn sao?”

“Đúng vậy, từ hồ sơ này cho thấy, Cục 13 tồn tại trong những năm 60 của thế kỷ XX, nhưng sau đó chắc là bị xóa sổ nên rất ít người biết đến!” - Makarov suy đoán.

“Xem ra đây là công trình vô cùng quan trọng.”

- Đường Phong nhìn lại lô cốt kiên cố rộng lớn này lần nữa.

“Từ mệnh lệnh này cho thấy, tại biên giới Trung - Mông sẽ không chỉ có mỗi lô cốt

này thôi, chắc là vẫn còn vài chục lô cốt tương tự. Cục diện tình hình lúc đó rất căng thẳng, cả hai nước đều đã chuẩn bị sẵn sàng cho chiến tranh hạt nhân. Tôi nghĩ một phần là do công trình quan trọng, một phần cũng là do hạng mục công trình này cần bảo mật, nên mới giao nhiệm vụ này cho KGB thực hiện!” - Makarov suy đoán thêm bước nữa.

"Nhưng tại sao lô cốt quy mô lớn thể này chưa đưa vào sử dụng đã lại bỏ đi nhỉ?"

- Câu hỏi này của Đường Phong khiến Makarov im lặng. Lúc này, Hàn Giang vốn không nói năng gì từ nãy tới giờ bỗng lên tiếng: “Vậy thì phải hỏi Branch, người đã từng ở trong Cục 13 thôi”.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 21

Căn phòng nhỏ trong tòa lô cốt

“Đội quân trên người có hình xăm chim ưng và sói đã xuất hiện từ thời Dân quốc, trên con đường tơ lụa; sau này, lúc lên voi lúc xuống chó, lúc bật vô âm tín, lúc lại đột nhiên xuất hiện. Cháu không biết mục tiêu của Branch có phải là Hạn Hải Mật Thành hay không, nhưng ông ta rõ ràng là một nhân vật quan trọng trong tổ chức có lịch sử lâu đời này.”

1

Makarov và Đường Phong đều đợi Hàn Giang nói tiếp, nhưng Hàn Giang lại im

lặng. Đường Phong sốt ruột: “Anh nói tiếp đi chứ, sao anh lại đoán rằng Branch có liên quan tới tòa lô cốt bị bỏ hoang?”

“Đây là tôi chỉ suy đoán một cách hợp lý, hai người PỈT nghĩ xem, trước đây do phạm phải sai lầm nên Branch mới bị giáng chức, lấy công chuộc tội, vậy thì đơn vị trước đây mà ông ta làm ở đó chính là Cục 13. Bây giờ chúng ta biết được rằng lô cốt chính là do Cục 13 xây dựng, vậy thì rất có thể sai lầm của Branch có liên quan tới nơi này!”

Lời giải thích của Hàn Giang khiến Đường Phong và Makarov đều gật gù, Hàn Giang lại nói: “Hai người cẩn thận tìm kiếm những hồ sơ này xem sao, biết đâu lại có thể phát hiện thấy gì đấy!”

Vậy là Đường Phong và Makarov lại bắt đầu lục soát đồng hồ sơ đã ngã vàng, lần này họ cẩn thận hơn. Nhưng hầu hết giấy tờ này đều là hồ sơ và bản vẽ bình thường liên quan tới việc xây dựng lô cốt, không có gì đặc biệt.

Đúng lúc Đường Phong và Makarov cho rằng sẽ kết thúc như vậy thì Makarov bỗng phát hiện một trang tài liệu nhãn nhúm đã 0 vàng đã được ghim lại trong tập hồ sơ. Makarov chỉ nhìn liếc qua đã giật mình mắt mở to, rồi ngay sau đó, ông chậm chậm đọc tên của hồ sơ này lên:

Quyết định xử phạt đồng chí Boolean Kennedy Branch không làm tròn nhiệm vụ công tác.

Do Phó tổng chỉ huy công trình

Vladivostock, Boolean Kennedy Branch, trong quá trình xây dựng lô cốt số 21 đã nhiều lần không làm tròn nhiệm vụ công tác, dẫn tới việc lô cốt số 21 không thể sử dụng bình thường, gây nên tổn thất to lớn về kinh tế cho quốc gia và nhân dân, làm tổn hại nghiêm trọng danh tiếng của ủy ban an toàn quốc gia. Thông qua quyết định của ủy ban an toàn quốc gia và Cục 13, quyết định xử phạt đối với đồng chí Boolean Kennedy Branch là khai trừ khỏi Đảng, miễn chức.

Cục 13, ủy ban an toàn quốc gia Ngày 17 tháng 4 năm 1968

‘Xem ra đây chính là nguyên nhân mà Branch lấy công chuộc tội sau khi bị giáng chức!’ - Hàn Giang nghe Makarov

đọc xong tờ văn bản này liền thốt lên.

“Nhưng trong văn bản này không nhắc tới nguyên nhân cụ thể xử phạt Branch, chỉ nói là không làm tròn nhiệm vụ công tác!” - Đờn Phong chau mày.

“Cuối cùng lại xử phạt Branch rất nghiêm khắc, e rằng cái gọi là không làm tròn nhiệm vụ không hề đơn giản...” - Hàn Giang lẩm bẫm.

“Do Branch không làm tròn nhiệm vụ dẫn tới việc cả tòa lô cốt không thể sử dụng, nhưng tôi thật sự không nhìn ra tại sao tòa lô cốt này lại không thể sử dụng?” - Đờn Phong nhìn xung quanh.

“Đúng rồi, tấm bản vẽ công trình đâu?” - Hàn Giang bỗng nhớ ra.

Đờn Phong lại lấy tấm bản vẽ công

trình từ trong ba lô ra, Hàn Giang cầm lấy và tỉ mỉ quan sát một hồi. Đột nhiên, Hàn Giang vỗ lên tấm bản vẽ: “Mọi người có phát hiện thấy không, trên bản vẽ công trình không có căn phòng này”.

“Trong quá trình thi công, Branch đã không căn cứ theo bản vẽ, mà tự ý thay đổi bản vẽ dẫn tới việc lô cốt số 21 không thể sử dụng bình thường, có thể như vậy mới hợp lý!” - Makarov suy đoán.

“Nhưng cháu vẫn chưa nhìn ra, nếu chỉ vì mỗi căn phòng này không, thì làm sao dẫn tới việc cả tòa lô cốt không thể sử dụng? Hơn nữa, trong quá trình thi công xây dựng, thì việc thay đổi so với bản vẽ

cũng hoàn toàn có thể hiểu được.” -

Đường Phong nói.

“Có lẽ đây mới chính là vấn đề, trong quá trình thi công xây dựng, thay đổi so với bản vẽ là chuyện hoàn toàn có thể. Nhưng vẫn còn hai khả năng; thứ nhất, căn phòng này có vấn đề, hơn nữa lại là vấn đề lớn dẫn tới việc cả tòa lô cốt này không thể sử dụng. Thứ hai, trong lô cốt vẫn còn nơi chúng ta chưa tới, hoặc còn vấn đề nào đó vẫn chưa được phát hiện ra, mà có thể là nguyên nhân dẫn đến việc lô cốt không thể đưa vào sử dụng bình thường.” - Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

“Tôi thấy khả năng thứ nhất là không thể...” - Đường Phong ngẩng lên nhìn trần

nhà, “Còn về khả năng thứ hai, tình hình trước đây ta thấy về cơ bản đều gần giống như trên bản vẽ công trình, cũng không phát hiện thấy có chỗ nào không phù hợp với bản vẽ.”

“Muốn biết căn phòng nhỏ này có vấn đề gì hay không, tôi thấy hãy cứ tìm kiếm kỹ vấn đề trong căn phòng này xem sao!” - Makarov ngắt quãng suy đoán của hai người, hướng ánh mắt về phía giá sách phủ đầy bụi bặm.

Đường Phong và Hàn Giang cũng nhìn lên giá sách, nhưng dọn sạch trên đó đi họ cũng không phát hiện thấy thêm manh mối có giá trị nào.

Đường Phong đứng giữa căn phòng này, nhìn xung quanh, chỉ còn một nơi vẫn

chưa nhìn tới: gầm giường.

2

Ánh mắt của Đường Phong di chuyển xuống gầm giường, Hàn Giang cũng biết rằng đây là góc chết cuối cùng trong phòng. Anh nằm nhoài ra đất, thò hẳn nửa người vào trong gầm giường. “Phía dưới gầm giường có thứ gì không?” - Đường Phong nóng lòng muốn biết tình hình dưới gầm giường, nhưng thân hình vạm vỡ của Hàn Giang đã chặn mất tầm nhìn của anh.

Mãi một lúc sau, Hàn Giang mới chui từ gầm giường ra. đồng thời lôi ra cả một xấp ván gỗ dày. “Đây là cái gì? Ván gỗ?” - Đường Phong nghi ngờ nhìn ván gỗ.

"Không, đây là tranh!" - Makarov đã nhìn ra manh mối.

"Bản vẽ?" - Đường Phong chăm chú nhìn, lúc này anh mới phát hiện thấy Hàn Giang đã lôi từ gầm giường ra một xấp tranh vẽ.

Trên bản vẽ phủ đầy bụi, lớn nhỏ, dày mỏng khác nhau. Hàn Giang cầm một bức tranh trên cùng lên, bức tranh này để lật úp. Hàn Giang lật nó lại thì thấy đây là một bức tranh sơn dầu, trên tranh vẽ phong cảnh đồng quê yên tĩnh.

"Rất giống phong cảnh đồng quê ở Nga, hơn nữa rất giống phong cách Repin!" - Đường Phong lầm bầm.

Hàn Giang không nói gì, đặt bức tranh xuống, rồi theo thứ tự cầm tiếp một bức

tranh nữa lên. vẫn là một bức tranh phong cảnh đồng quê, chỉ có điều phía xa xa trong bức tranh xuất hiện kiến trúc hình cu hành, giống Điện Kremli ở Nga.

“Đây không phải là phong cảnh đồng quê xung quanh Matxcova thời kỳ đầu đấy chứ?” - Đường Phong đoán mò.

“Lẽ nào đều là những phong cảnh đồng quê này sao?” - Hàn Giang chau mày, rồi tiếp tục cầm bức tranh thứ ba lên. Bức tranh sơn dầu thứ ba hình chữ nhật, hình vẽ đã khác, tranh vẽ phong cảnh sa mạc. Trên mặt bức tranh phủ một lớp bụi mỏng, càng khiến bức tranh trở nên lung linh, sống động.

Đường Phong bất giác giơ tay ra, khẽ vuốt bụi trên mặt tranh đi, bức tranh dần

trở nên rõ nét. Đường Phong bỗng cảm thấy cảnh tượng trong bức tranh trước mặt hình như rất quen. “;Một bức tranh sa mạc thật là đẹp!”

- Đường Phong lẩm bẩm, nhưng nhất thời không nhớ ra được là đã từng thấy cảnh sa mạc này ở đâu, có lẽ cảnh sắc trên sa mạc đều giống nhau quá.

Tư duy của Đường Phong vẫn đang chìm đắm trong bức tranh, thì bức tranh thứ tư đã hiện lên trước mắt anh. Bức tranh này lại là cảnh sa mạc, nhưng điểm không giống là... Đường Phong mở to mắt. anh phát hiện chính giữa sa mạc trong bức tranh xuất hiện một hố cát to, trong hố cát là xương trắng chất đống, phần lớn là hỗn loạn ngổn ngang, không ra hình

người, nhưng lại có hai bộ xương hình người nguyên vẹn, hai tay vươn lên, hai chân găng sức leo. Tư thế này đã khiến cho hai bộ hài cốt giống như vẫn còn sinh mệnh. Đột nhiên, Đường Phong có cảm giác hai bộ hài cốt trong tranh đang từ từ mọc ra cơ thịt, cơ thịt đỏ tươi, rõ mồn một, mạch máu tuôn trào. Đây... đây rõ ràng là hai sinh mệnh còn sống sờ sờ, đang dốc sức leo lên hố cát. Hình như... hình như trong hố cát sau lưng có dã thú hung ác đang truy đuổi họ.

Lúc này, Đường Phong rung mình một cái rồi nhìn lại bức tranh, trên đó vẫn là hai bộ hài cốt, không có cơ thịt đỏ tươi, và mạch máu tuôn trào. Hai sinh mệnh sống sờ sờ đó đã biến mất trong tích tắc,

còn chính giữa hồ cát, ngoài cát vàng ra chỉ có hài cốt, không có bất cứ thứ gì khác. Lẽ nào ban nãy mình nãy sinh ảo giác?

“Đừng có ngây ra đó, lấy máy ảnh chụp hết đồng tranh này lại đi!” - Hàn Giang ra lệnh cho Đường Phong.

Đường Phong vội vàng lôi máy ảnh ra, nhưng tay anh hơi run. Khi Đường Phong móc máy ảnh chụp những bức tranh sơn dầu này, tay anh còn run mạnh hơn.

“Đường Phong, cậu không cảm thấy những bức tranh này hình như quen quen sao?” - Hàn Giang bỗng hỏi.

“Hình như quen quen?” - Đường Phong vốn không để ý điều này, nhưng nghe Hàn Giang nói vậy thì anh

cũng nhận ra: “Đúng vậy, hình như là quen quen, trong tranh rất giống Đại Bạch Tuyên”.

“Đại Bạch Tuyên? Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng nước suối đâu? Lẽ nào tác giả của bức tranh này đã trông thấy Đại Bạch Tuyên khô hạn?” - Hàn Giang mù mị hết cả đầu óc.

Đường Phong lại xem kỹ lại bức tranh, rồi hình như lại cảm thấy bức tranh này không phải là Đại Bạch Tuyên, “Anh thấy đây là Đại Bạch Tuyên sao? Thứ nhất, nước ở Đại Bạch Tuyên không cạn. Thứ hai, xương cốt ở Đại Bạch Tuyên đều rải rác trên bờ, rất có quy luật. Còn trên bức tranh này, không những mặt nước khô cạn mà xương cốt cũng rất hỗn

loạn.”

“Bởi vậy cậu nghĩ bức tranh này không vẽ Đại Bạch Tuyết?” - Hàn Giang hỏi lại.

“Ừm, hơn nữa tác giả của bức tranh này chắc là một người Nga, vậy tại sao ông ta lại tới Đại Bạch Tuyết?”

Trừ khi..- Đường Phong đang nói bỗng im lặng.

“Trừ khi ông ta là người trong đoàn thám hiểm!” - Hàn Giang ngạc nhiên nói.

“Không, không thể như vậy!” - Makarov lắc lắc đầu, “Tôi không tin trong đoàn thám hiểm vẫn còn người sống sót. Tuy tôi chưa tới Đại Bạch Tuyết mà các cậu kể, nhưng những hố cát như thế này đầy rẫy trên sa mạc, vốn không thể chúng

minh đây chính là Đại Bạch Tuyên mà các cậu nói.”

“Đầy rẫy?” - Hàn Giang và Đường Phong cùng ngạc nhiên.

“Các cậu có còn nhớ khe Sói Hoang mà tôi đã từng kể với các cậu không? Khe Sói Hoang không phải là một hang núi đơn, mà là do một loạt rất nhiều những hang núi phức tạp hợp thành, tạo nên một quần thể hang núi rộng lớn. Lúc tôi và Branch tới đó lần thứ hai, đã từng phát hiện thấy dấu tích không chỉ của một hồ nước.” - Tư duy của Makarov nhanh chóng trở về quá khứ.

3

Kí ức của Makarov chẳng mấy chốc đã bị bức tranh thứ năm kéo trở về hiện tại.

Bức tranh trên tay Hàn Giang lại thay đổi rồi, đó là bức tranh vẽ một vùng sa mạc rộng lớn. trên sa mạc mênh mông vô bờ bến là hai trụ đá khổng lồ sừng sững bất mắt. Hai cột đá hình thù kỳ quái, đồng thời nghiêng vào nhau cho tới khi chúng chạm hẳn vào.

"Một bức tranh thật kỳ lạ, trên sa mạc Gobi sao lại xuất hiện hai cột đá kỳ quái như vậy?" - Đường Phong thần thờ nhìn bức tranh trước mặt.

"Đúng vậy, cảnh tượng trong bức tranh khiến tôi bất ngờ!" - Hàn Giang dừng lại rồi nói tiếp: "Nhưng tôi có thể đảm bảo tôi chưa từng trông thấy nơi này."

"ừm, tôi cũng chắc chắn vậy, chưa từng tới đây!" - Đường Phong gật gù.

Hai người cùng nhìn Makarov, Makarov cũng lắc lắc đầu, mặt mông lung. Hàn Giang lại cầm bức tranh thứ sáu lên, bức tranh này vẽ phong cảnh sa mạc Gobi, sâu thẳm trong sa mạc hoang vu vẫn thấp thoáng hiện lên mấy tòa nhà.

Đường Phong cảm thấy cảnh tượng này rất quen mắt: “Đây... đây không phải là căn cứ Tiên Tiến sao?” L Hàn Giang cũng gật gù: “Không sai! Đây chính là căn cứ Tiên Tiến. Nhưng... nhưng góc độ vẽ bức tranh này lại rất thú vị.”

Đường Phong cũng để ý tới góc độ của bức tranh này: “Đúng vậy, căn cứ Tiên Tiến trong bức tranh này ở mãi xa, rõ ràng góc độ khi tác siã vẽ bức tranh này ở rất xa căn cứ Tiên Tiến. Từ góc độ và

vị trí cho thấy, tôi bỗng cảm giác lúc đó tác giả ở gần lô cốt số 21, hoặc là... hoặc là lấy góc độ của lô cốt số 21 để nhìn về căn cứ Tiên Tiến và vẽ nó.”

“Đúng vậy, chính là vậy!” - Hàn Giang đồng ý với phán đoán của Đường Phong.

"Như vậy thì có vấn đề rồi..." - Makarov nghĩ ra điều gì đó, “Căn cứ Tiên Tiến có sau khi lô cốt bị bỏ hoang vài năm, hơn nữa tôi cũng không biết về sự tồn tại của lô cốt, vậy thì người vẽ bức tranh này...”

Hàn Giang ngắt lời Makarov: “Người vẽ bức tranh này cháu nghĩ có hai khả năng: khả năng thứ nhất, có thể người đó chính là người trong căn cứ các bác, chính xác mà nói, đó chính là Branch hoặc là thuộc hạ của ông

ta; khả năng thứ hai, là khi các bác ở trong căn cứ Tiên Tiến thì ở đây, trong lô cốt số 21, vẫn có người nào đó ẩn nấp trong này!”

“Vẫn có người ẩn nấp trong này?” -
Đường Phong ngạc nhiên.

“Cái này.- Makarov dẫn đo nhìn vào Hàn Giang. Hàn Giang lại hỏi lại Makarov: “Bác ở cùng Branch mấy năm, vậy bình thường ông ta thích vẽ tranh không?”
Makarov ngẫm nghĩ, sau đó ra sức lắc đầu: “Không, tôi sống với anh ta mấy năm, nhưng chưa bao giờ thấy anh ta vẽ tranh, cũng chưa bao giờ thấy anh ta hứng thú với hội họa cả.”

“Vậy trong căn cứ của các bác có còn ai thích tranh sơn dầu không, bao gồm cả

những học viên?” - Hàn Giang truy hỏi.

“Không có, chưa từng phát hiện thấy, hơn nữa trone căn cứ cũng không có bản vẽ hay màu vẽ, phạm vi mấy chục dặm quanh đây cũng đều là khu vực không người, kể cả ở thị trấn cách đây mấy chục cây số cũng không có những thứ này!” - Makarov trả lời rất dứt khoát.

“Vậy thì kỳ lạ thật! Lẽ nào vẫn còn ai ẩn nấp trong này?” - Hàn Giang lẩm bẫm, chìm trong suy tư.

4

Sau một hồi trầm ngâm, Đường Phong thúc giục:

“Xem tiếp bức tranh sau!” - Hình như anh muốn tìm ra manh mối trong bức tranh tiếp theo.

Hàn Giang cầm bức tranh thứ bảy lên, vẫn là bức tranh sơn dầu, vẫn vẽ phong cảnh sa mạc, chỉ có điều trên sa mạc mênh mông xuất hiện mấy tòa tháp Lạt Ma, đặc biệt là một tòa tháp Lạt Ma cận cảnh, rất huy hoàng cao lớn. Bức tranh này khiến Đường Phong liên tưởng ngay tới một nơi: “Đây không phải là Hắc Thủy Thành sao?” Hàn Giang cũng nhìn ra: “Đúng, đúng là Hắc Thủy Thành!”

“Chỉ có điều...” - Đường Phong bỗng phát hiện ra trước tòa tháp huy hoàng cao lớn đó có một người đang quỳ gối, một người Mông cổ mặc áo choàng. Nhưng tướng mạo của người này lại không giống người phương Đông mà lại giống một người phương Tây, Đường Phong ngạc

nhiên: "Hai người có nhìn thấy người quỳ trước tòa tháp không?"

"Nhìn thấy rồi, có gì đặc biệt không?" - Hàn Giang không hiểu ý Đường Phong.

"Nếu tôi đoán không nhầm thì trên bức tranh vẽ Hắc Thủy Thành, vậy thì tòa Phật tháp huy hoàng cao lớn này chính là tòa tháp Lạt Ma mà Kozlov đã khai quật trộm tượng Phật hoàng hậu Một Tạng, cũng chính là "Tòa tháp vĩ đại" thường gọi. Vậy thì tại sao lại có một người thành kính như vậy quỳ trước tòa tháp? Hơn nữa từ hình vẽ cho thấy, người này tuy mặc áo choàng kiểu Mông Cổ nhưng hình như không phải là người phương Đông mà trông tướng mạo giống người phương Tây hơn." - Đường Phong phân

tích một hồi.

“Người phương Tây? Người Nga?” -

Hàn Giang nhìn sang Makarov.

Makarov cũng để ý thấy người trong bức tranh, một người đàn ông lớn tuổi, để râu rất dài. mặc áo choàng dài kiểu Mông Cổ. “Xem ra rất giống một ông lão người Nga. lẽ nào chính là Kozlov?” -

Makarov nói.

"Không thể, lúc Kozlov phát hiện thấy Hắc Thủy Thành chắc mới chỉ trung niên, sau đó ông ta cũng không quay lại đó nữa!" - Đường Phong lắc đầu.

"Vậy ông lão trong bức tranh là ai?" -

Hàn Giang hỏi.

“Có thể chỉ là một nhân vật hư cấu. tôi lại quan tâm người vẽ bức tranh này là ai

hơn!” - Đường Phong nói.

“Ông ta đã từng tới Hắc Thủy Thành?” - Hàn Giang buột miệng.

“Điều này thì chưa chắc, nhưng chắc chắn là người biết về Hắc Thủy Thành.” - Đường Phong nói.

"Không, tôi không cảm thấy nhân vật trong bức tranh là hư cấu, tôi luôn cảm thấy hình như đã gặp người này ở đâu đó... Misha?" - Rồi Hàn Giang lập tức lại tự lắc đầu: "Không, không phải Misha, là ai nhỉ?"

Hàn Giang lẩm bẩm, tay vẫn không thôi bận bịu, anh nhắc bức tranh này đi, phía dưới lộ ra bức tranh sơn dầu thứ tám, cũng là bức tranh cuối cùng. Đúng lúc này, ba người đều nghe thấy một âm

thanh lạnh lạnh, cúi đầu xuống nhìn hóa ra giữa kẽ hở của bức tranh thứ bảy và bức tranh thứ tám lộ ra một chiếc hộp sắt.

Chiếc hộp sắt màu đen nằm im trên bức tranh thứ tám, Đường Phong thò tay ra định cầm chiếc hộp lên.

“Đợi đã!” - Anh đã bị Hàn Giang chặn lại.

Đường Phong giật mình rút tay về. Hàn Giang ra hiệu cho Đường Phong và Makarov lùi lại phía sau, sau đó anh mới cẩn, trọng lấy tay nhắc chiếc hộp đó lên. Hàn Giang nhẹ nhàng tính toán trọng lượng, chiếc hộp rất nặng, lại có tiếng lạo xạo bên trong. Hàn Giang không đoán được bên trong chiếc hộp là thứ gì.

Anh lại khẽ đặt yìg chiếc hộp trở lại lên trên bức tranh thứ tám, sau đó khẽ ấn mạnh, mở chiếc hộp sắt ra. Bên trong là một con dao găm, còn có những cây kim dài ngắn khác nhau, đặt lộn xộn trên nền bông, trong đó có một chiếc kim dài nhất, to nhất vẫn được buộc lên con dao găm đã gỉ sét.

Makarov mới nhìn qua đã run bắn lên: “Đây... đây hình như là thứ mà trước đây Branch dùng để đối phó với học viên.”

“Ồ! Ý bác là Branch đã dùng thứ này để xăm lên người những học viên?” -

Đường Phong hỏi.

“Đúng vậy, chắc là thứ này!” - Makarov nói rất khẽ.

Đường Phong nhìn những cây kim đã

hoen rĩ này mà trước mắt bỗng hiện lên bức tranh đáng sợ đó, không, đó là một tô-tem cổ xưa và thần bí.

5

Hàn Giang đóng chiếc hộp sắt lại rồi chui xuống gầm giường. “Dưới gầm có còn đồ đạc không?” - Đường Phong hỏi.

“Dưới này vẫn còn mấy thứ vuông vuông kỳ dị!”

- Hàn Giang nói xong liền lôi mấy chiếc hộp kỳ dị ra. Đường Phong nhìn kĩ, là một chiếc đĩa gốm, một hộp cơm quân dụng, còn cả một cốc nước quân dụng bằng sắt tráng men.

“Cái này dùng để làm gì? Người từng ở đây trước kia dùng cái này để ăn cơm ư?” - Đường Phong không hiểu.

“Vậy cũng đâu nhất thiết phải ạiầu chúnẽ dưới eầm giừònẽ!” - Hàn Giang chau màỵ. nhìn mấy thứ đồ dưới chân. Anh bỗng phát hiện miệng chiếc đĩa sứ có nhiều chỗ sứt mẻ, phủ lớp bụi trên đó đi lòng đĩa vẫn rất bản, giống như dính một lớp chất bản nào đó. Nhìn tiếp hộp cơm quân dụng và cốc nước bằng sắt tráng men cũng có nhiều chỗ sứt mẻ. “Xem ra những thứ này dùng rất lâu rồi, hơn nữa còn rất bản!” - Hàn Giang phân tích.

“Tại sao không có đĩa có thìa?” - Makarov hỏi.

Hàn Giang lật lật mấy thứ dùng để đựng thức ăn này rồi lại lấy đèn pin soi xuống gầm giừònẽ: “Không có. đúng là không có dao đĩa và thìa!”

"Như vậy thì kì lạ thật, lẽ nào những thứ này dùng để cho động vật ăn cơm?" - Makarov lại nói.

"Cũng rất có khả năng như vậy, chủ nhân của căn phòng này nuôi một con chó!" - Đường Phong nói.

"Mặc kệ những thứ vớ vẩn này, ở đây vẫn còn một bức tranh này!" - Hàn Giang nói vậy mọi người mới nhớ ra, trên mặt đất vẫn còn bức tranh thứ tám. Đường Phong và Hàn Giang khẽ vuốt lớp bụi trên bức tranh cuối cùng đi, họ trông thấy một cô gái đoan trang xinh đẹp trong tranh. Tuổi khoảng trên dưới 30, tóc vàng mắt xanh, mặc một chiếc váy dài truyền thống của Nga, miệng mỉm cười, cả bức tranh toát lên vẻ đẹp hài hòa

trang nhã.

‘Sao lại mọc đâu ra một bức chân dung thế này?’ - Đường Phong nsạc nhiên.

Hàn Giang và Makarov chỉ im lặng nhìn bức tranh, không nói năng gì, hình như họ đều đã bị cô gái trong bức tranh cuốn hút.

Ba người lại lục soát kỹ căn phòng này lần nữa nhưng không phát hiện thấy bất cứ thứ nào khác. Hàn Giang không khỏi lắc đầu: “Chủ nhân của căn phòng không để lại cho chúng ta thêm chút tung tích nào nữa rồi.”

“Ông ta để lại không ít thứ rồi!” - Makarov bình tĩnh nói.

Hàn Giang và Đường Phong nghe Makarov nói vậy đều ngạc nhiên: “Lão

Mã, bác muốn nói gì?” - Hàn Giang truy hỏi.

Makarov lắc lắc đầu: “Không, tôi không muốn nói gì cả, quả thật ở đây chúng ta đã phát hiện thấy hai phần tài liệu rất quan trọng, cả hai phần tài liệu đều liên quan tới Branch, bởi vậy tôi chắc chắn nơi này có liên quan tới Branch.”

“Thậm chí Branch còn chính là chủ nhân của căn phòng này!” - Hàn Giang dừng lại, nhìn vào Makarov rồi lại nhìn

Đường Phong: “Branch ở Cục 13, là đơn vị phụ trách xây dựng lô cốt số 21, hiện giờ chúng ta vẫn không biết nguyên nhân cụ thể là gì, nhưng do Branch không làm tròn trách nhiệm được giao phó. nên đã dẫn đến việc cả tòa lô cốt bị bó hoang.

Sau đó Branch đã bị xử phạt nghiêm khắc, sự trừng phạt đó kéo dài trong vòng vài năm, mãi cho đến khi KGB chuẩn bị phái lão Mã tới đây xây dựng căn cứ Tiên Tiến, mới cho phép Branch lấy công chuộc tội; nhưng Branch đã lợi dụng căn cứ Tiên Tiến gần kề lô cốt và đã bí mật huấn luyện học viên ở đây, căn phòng này có thể là nơi ở của ông ta.”

Đường Phong nghe Hàn Giang phân tích, lúc thì gật gù lúc lại lắc đầu: “Không, anh phân tích như vậy nghe thì có vẻ hợp tình hợp lý, nhưng lại có vài chỗ sơ hở. Trước tiên, tại sao căn cứ Tiên Tiến lại được đặt gần kề lô cốt? Đây lẽ nào chỉ là do trùng hợp? Thứ hai, tại sao Branch lại phải huấn luyện học viên trong lô

cốt? Ông ta có mục đích gì không thể để người khác biết?” “Điều thứ nhất rất có thể là trùng hợp thật, hoặc là cấp trên KGB cố tình sắp xếp. Như vậy có thể tận dụng nơi hoang phế, phát huy tác dụng của tòa lô cốt chưa được sử dụng này.” “Cấp trên cố ý sắp xếp, vậy tại sao lão Mã là người phụ trách căn cứ này lại không hề biết?” - Đường Phong phản bác lại.

Hàn Giang không còn lời nào để nói lại, anh im lặng một hồi mới nói: “Kể cả cho rằng đây là trùng hợp đi chăng nữa, thì về điều thứ hai mà cậu nói, tôi cho rằng Branch huấn luyện học viên trong lô cốt là có mục đích, còn có phải là vì Hạng Hải Mật Thành hay không, thì đến hiện

giờ tôi vẫn chưa biết chắc. Thế nhưng ông ta không nói với lão Mã, mà một mình huấn luyện học viên trong lô cốt thì chắc chắn là có mục đích; cộng thêm tình hình học viên bạo động sau này đã thừa sức cho thầy Branch lợi dụng chức vụ, tự mình huấn luyện đội ngũ lợi hại đó.”

“Được, kể cả Branch tự huấn luyện đội ngũ lợi hại đó đi chẳng nữa, nhưng sau đó dù sao ông ta cũng đã chết rồi. Từ tình hình căn cứ bạo động sau này cho thấy, đội ngũ này sau khi Branch chết, vẫn có sức chiến đấu mạnh mẽ và năng lực tổ chức điều phối, thậm chí còn có quan hệ với cả một vài cơ quan nước ngoài. Vậy thì vấn đề lại quay trở lại câu hỏi ban đầu mà chúng ta thảo luận.

Branch cầm đầu đội ngũ đó, hay là sau này có người đã bí mật cướp đoạt quyền lãnh đạo tổ chức này?”

Đường Phong hỏi lại Hàn Giang, Hàn Giang không trả lời nhưng Makarov lại nói: “Hiện giờ tôi nghiêng về giả thuyết thứ hai hơn, tôi vẫn không thể tin được Branch, người sống với tôi hơn hai năm, đã thành lập nên tổ chức đối đầu với chúng ta hiện giờ.”

“Đây chỉ là quan điểm chủ quan của bác. Chúng ta đã biết đội ngũ có hình xăm chim ưng và sói trên người, từ thời Dân quốc đã xuất hiện trên con đường tơ lụa; sau này, lúc lên voi lúc xuống chó, có lúc lại bật vô âm tín, lúc lại đột nhiên xuất hiện. Cháu không biết mục tiêu của

Branch có phải là Hạng Hải Mật Thành hay không, nhưng rõ ràng ông ta là một nhân tố quan trọng trong tổ chức có lịch sử lâu đời này!” - Hàn Giang khẳng định.

“Có thể Branch chỉ là một quân cờ trong cả tổ chức và toàn bộ âm mưu đó?!” - Hàn Giang nói.

"Branch, rốt cuộc anh còn cất eiau bao nhiêu bí mật? Rốt cuộc anh đóng vai trò gì đây?" - Makarov nhìn lên trần nhà, không khỏi lẩm bẫm bằng tiếng Nga.

6

Đúng lúc Hàn Giang và Makarov vẫn còn đang nghĩ ngợi lung tung thì Đường Phong quay đầu, và bất ngờ liếc thấy cánh cửa cuốn bên ngoài bãi sửa xe có gì đó khác thường. Ban nãy lúc họ đi vào,

cánh cửa cuốn chỉ hở ra đoạn cuối cùng, ba người họ khom lưng mới chui được vào, lúc này... Đường Phong mở to mắt, đó là một đôi chân, có người bên ngoài! Yelena? Lương Viện? Không, đều không phải, đó là chân của đàn ông. Đường Phong bất ngờ tới nỗi không biết làm thế nào để gọi Hàn Giang và Makarov. Anh định hét lên nhưng phải nín nhịn, anh ra sức vỗ vào vai Hàn Giang và Makarov. “Gì thế?” - Hàn Giang kêu lên.

Đường Phong vội vàng quay lại, ra hiệu im lặng cho Hàn Giang, nhưng khi anh quay lại thì đôi chân bên ngoài cánh cửa cuốn đã biến mất, “Chân... chân, ban nãy, ở... ở đó có một đôi chân...”.

“Cái gì? Chân ở đâu ra? Mắt cậu hoa

hả!” - Hàn Giang cười nhạt.

“Không, đúng thật mà, đúng thật, tôi nhìn thấy một đôi chân phía dưới cánh cửa cuốn!” - Đường Phong kêu lên.

Hàn Giang và Makarov chau mày, cùng nhìn ra cánh cửa cuốn, sau đó lại nhìn nhau rồi liền rút súng ra, lao ra khỏi căn phòng, bước nhanh qua bãi sửa xe rộng thênh thang. Đường Phong thấy vậy liền vội vàng đi theo.

Lúc ba người lại gần cửa cuốn liền bước chậm lại, Đường Phong đi theo sau, nghiêng người nấp sau mép cửa, Makarov nấp sau mép cửa bên kia. Hàn Giang và Makarov đưa mắt nhìn nhau, Hàn Giang lấy tay ra hiệu cho Đường Phong, ý bảo Đường Phong yểm trợ.

Đường Phong gật gật đầu, ba người chuẩn bị xong xuôi. Hàn Giang và Makarov cùng lúc nghiêng người vượt qua khe hở dưới cánh cửa, sau đó lăn vài vòng dưới đất, tìm được chỗ ẩn nấp ổn thỏa, liền giương súng về phía lối đi tối đen. Đường Phong cũng chui ra theo, nấp vào sát tường, giơ súng nhìn xung quanh. Xung quanh là một vùng tối đen, Đường Phong có cảm giác tim mình đang đập thình thịch hai tay giơ súng lên, nhưng hai bàn tay đều run rẩy. Đợi tới khi mắt Đường Phong thích ứng được với bóng tối. Hàn Giang liền gầm lên: “Mẹ kiếp, người mà cậu bảo đâu? Lẽ nào là ma sao?”

Đường Phong cũng không phát hiện thấy

trong lối đi rộng rãi có người, nhưng không biết phía dưới hai bên của những cánh cửa cuốn khác, có người nấp hay không. Anh chỉ cho Hàn Giang mấy cánh cửa cuốn khác. Hàn Giang và Makarov chia nhau tiến tới hai bên cửa ba cánh cửa cuốn khác, bên trong tối đen. Dựa vào kinh nghiệm bao năm qua, Hàn Giang gần như có thể xác định phía sau mấy cánh cửa cuốn không có người. Lúc này anh mới bật đèn pin lên, soi vào bên trong, quả nhiên, phía sau ba cánh cửa cuốn kia đều không có bóng người nào. Hàn Giang và Makarov thờ phào, nhưng Đường Phong hồn xiêu phách lạc vẫn nắm chặt súng trong tay, đứng sừng sững trong lối đi tối om. Hàn Giang bước lại,

võ vai Đường Phong, và lúc này Đường Phong mới định thần lại một chút: “Ban nãy thật sự tôi đã nhìn thấy một đôi chân!”

“Cậu căng thẳng quá, đó là ảo giác của cậu thôi!”

- Hàn Giang nói.

“Ảo giác? Không, không thể!” - Đường Phong kiên quyết nói.

“Được rồi, chúng ta xuống đây cũng lâu lắm rồi, Yelena và Lương Viện trên đó chắc cũng đang sốt ruột, chúng ta khẩn trương lên trên đi!” - Hàn Giang thúc giục.

“Vậy chúng ta không tìm cánh cửa lớn phía bên này nữa ư?” - Đường Phong vẫn không quên kí hiệu đánh dấu trên bản

vẽ công trình, ngách phía tây của lối đi rộng lớn chắc là vẫn còn một cánh cửa to. Cánh cửa vào trong lô cốt.

Đường Phong không yên tâm, nên lao tới đầu phía đông của đại sảnh số 3. Theo như ký hiệu trên bản vẽ công trình, ở đây chắc là vị trí của cánh cửa lớn, nhưng Đường Phong lại phát hiện trước mặt hoàn toàn là một bức tường bê tông cốt thép kiên cố, không khác gì so với những bức tường ở chỗ khác trong lô cốt, vốn không hề trông thấy dấu vết của cánh cửa nào, chứ đừng nói tới việc mở được cánh cửa nào đó ra.

7

Trong lúc Đường Phong suy nghĩ lung

tung thì Hàn Giang và Makarov đã thúc giục anh quay về. Đường Phong miễn cưỡng đi theo hai người quay trở lại lối đi phía tây lúc tới đây.

Trên đường đi, cả ba người đều cẩn thận sẵn sàng trong tư thế có người bất ngờ lao ra chiến đấu. Họ không dừng lại nhiều, đi xuyên qua đại sảnh số 2, rồi chẳng mấy chốc đã quay trở lại đại sảnh số 1, dùng ròng rọc từ từ quay trở lại mặt đất.

“Sao mọi người bây giờ mới về? Bọn em đợi sốt hết cả ruột rồi! Bên trong chắc là rất rộng phải không?” - vẫn chưa đợi Đường Phong kịp thở, Lương Viện đã tuôn ra một loạt các câu hỏi.

“Ồ đây rất kỳ lạ, bọn em cứ lo lắng ọi

người!”

- Yelena cũng nói.

Đường Phong giới thiệu qua một chút về tình hình trong lô cốt, Yelena và Lương Viện nghe xong đều vô cùng ngạc nhiên. Yelena hỏi Makarov: “Cha, năm đó lúc ở đây, cha không biết gì về lô cốt sao?”

Makarov thần thờ nhìn ra sa mạc bên ngoài cửa sổ, lắc lắc đầu. Tất cả mọi người đều im lặng. Đường Phong nhìn quanh căn phòng ộp tộp này, bỗng cảm thấy ở đây còn quái dị hơn.

Năm người lại ngồi lên chiếc xe Jeep già cỗi quay trở về căn cứ. Đường Phong, Hàn Giang, Lương Viện và Yelena trao đổi về những gì xảy ra trong lô cốt, nhưng Makarov lại im lặng không nói

một lời.

Ăn tối xong, mọi người khẩn trương đi ngủ. Đêm nay Đường Phong ngủ rất ngon, không nằm mơ thấy ác mộng, cũng không suy nghĩ lung tung, thế nhưng anh không nsủ được đến tận sáng. mà lúc trời vẫn chưa sáng anh đã tỉnh.

Đường Phong mở mắt, nhìn Hàn Giang đang ngủ say bên cạnh, Lương Viện và Yelena trong phòng cũng đang ngủ rất say. Nhưng khi nhìn sang chỗ khác, anh bỗng phát hiện thấy túi ngủ của Makarov trống trơn.

Đường Phong giật mình, ngồi phất dậy, anh thò tay ra mò túi ngủ của Makarov, lạnh cóng, xem ra Makarov đã chui ra khỏi đây từ lâu rồi. Makarov tự ra ngoài

hay gặp phải chuyện gì? Đường Phong nghĩ vậy mà tim bỗng đập nhanh hơn. Anh cầm đèn pin, chậm chậm mò ra tới cửa, không vội vàng mở cửa mà đứng sau cửa dỏng tai nghe ngóng một lúc mới từ từ mở cửa ra rồi khẽ đóng lại. Đường Phong lấy đèn pin soi xuống dưới đất, không phát hiện thấy vết chân khả nghi, lúc này anh mới yên tâm bước ra ngoài. Tuy là mùa hè, nhưng ban đêm nhiệt độ trên sa mạc Gobi hạ xuống rất thấp. Một cơn gió to thổi qua khiến Đường Phong cảm thấy rùng mình. Đường Phong dùng đèn pin soi một vòng quanh khoảng sân trước căn phòng ộp tôn, không thấy bóng dáng Makarov đâu. Vậy là Đường Phong cầm đèn pin đi tới chính giữa khoảng

sân, nhìn xung quanh, không thấy một ánh đèn nào. Hài, lão Mã này chạy đi đâu vậy?

Đường Phong nghi ngờ đi xuyên qua dãy nhà ộp tộp, dùng đèn pin soi sáng; trên một đồi cát nhỏ cạnh căn cứ hình như có bóng người. Khi Đường Phong dùng đèn pin quét qua bóng người đó, người đó không hề phản ứng, Đường Phong không dám soi tiếp, tắt đèn pin đi, lặng lẽ đi về phía bóng đen trên đồi cát đó.

Tới gần, Đường Phong mới phát hiện ra bóng đen này chính là Makarov.

Makarov ngồi im, Đường Phong nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh ông. Makarov giống như không trông thấy Đường Phong vậy, vẫn bất động nhìn xa xăm. Phía xa là

hướng đông, Đường Phong nhận ra Makarov đang chú ý tới căn cứ huấn luyện phía đông, cũng chính là vị trí của lô cốt số 21.

Đường Phong bật đèn pin, soi về phía căn cứ huấn luyện, ánh sáng đèn pin xuyên qua màn đêm, chiếu lên vài căn phòng ộp tôn. Lần theo ánh đèn di chuyển, Đường Phong phát hiện thấy ánh mắt Makarov rớt cuộc cũng đã chuyển động.

"Bác không sao chứ?" - Đường Phong hỏi Makarov. "Tôi thì có chuyện gì được chứ, già rồi rồi!" - Makarov nhún vai, chậm rãi nói.

"Nhưng bác là nhân vật quan trọng, là người đích thân trải qua sự kiện năm

đó.”

“Ôi!” - Makarov bỗng thở dài nã nê rồi mới chậm rãi nói: "Người đích thân trải qua sự kiện năm đó, không sai. tôi là một trong mấy người may mắn sống sót trong đội thám hiểm, nhưng tôi lại không được coi là nhân vật quan trọng nào cả.”

"Sao bác lại không được coi là nhân vật quan trọng nào cả? Bác đã trải qua bao nhiêu việc như vậy!”

“Bởi... vì... tất... cả... những... nhân... vật... quan... trọng... đều... chết... hết... rồi...” - Makarov gằn như từng từ từng từ một thốt ra câu nói này, khiến Đường Phong sớn cả da gà.

8

“Tất cả những nhân vật quan trọng đều

chết rồi?”, Đường Phong hiểu ngay ý Makarov, nhưng anh rất muốn nghe ông phân tích.

Makarov dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Đoàn thám hiểm năm đó có ba người may mắn sống sót, Misha và Lương Văn Kiệt đều đã chết rồi, Mã Xương Quốc âm thầm bám theo đoàn thám hiểm cũng chết rồi, hãy nhớ rằng, Đường Phong, thời gian mà ba người họ chết đều gần nhau như vậy, gần như đều từ sau khi âm mưu to lớn đó bắt đầu!”

“Âm mưu to lớn?”

“Đúng vậy. Sau khi họ thoát chết ở trong sa mạc, mấy chục năm sau họ đều bình yên vô sự, vậy mà chỉ sau cuộc bán đấu giá đó mà từng người chết một. Đầu tiên

là Mã Xương Quốc, sau đó là Lương Vân Kiệt, rồi tiếp theo là Misha. Bởi vậy cuộc bán đấu giá đó là sự bắt đầu của một âm mưu to lớn.”

“Ừm, cháu và Hàn Giang cũng đã từng phân tích qua, mọi âm mưu đều bắt đầu từ đó, nhưng chúng cháu cho rằng âm mưu đã hình thành từ trước rồi, chỉ là do nhiều nguyên nhân, nên âm mưu đó mới bị bung bít, đóng băng mãi cho tới khi kẻ tranh ngọc ở Cung điện mùa đông được phát hiện.”

“Không, âm mưu từ trước tới nay chưa từng bị bung bít hay đóng băng, chỉ là họ chờ đợi thời cơ thích hợp mà thôi. Còn tôi có thể sống sót tới ngày hôm nay, là bởi vì tôi biết quá ít về âm mưu này, nên

mới thoát được họa mất mạng.”

“Ồ? Vậy Lương Vân Kiệt thì sao? Năm đó ông chỉ là phiên dịch của đoàn thám hiểm, chắc là biết rất ít về Hạm Hải Mật Thành!” - Đường Phong hỏi lại.

“Chúng ta hãy xem xét từng người một, căn cứ vào tình hình đã nắm bắt được để xem xét. Hình như Misha đã vô tình tìm thấy Hạm Hải Mật Thành sau cơn bão cát, bởi vậy ông ta mới là người gần với bí mật nhất, là người hiểu rõ tình hình nhất, bởi vậy ông cũng là người trong cuộc đảna chết nhất. Nếu như không phải được KGB bảo vệ bao năm, cả việc sau này ông ta trốn chui trốn lủi, thì e rằng Misha khône sũa lâu được như vậy đâu. Thứ hai là Mã Xương Quốc, theo như

phân tích của hai cậu, thì hình như sau
bão cát, tại Đại Bạch Tuyền, Mã Xương
Quốc đã đầu độc phần lớn những người
sống sót, sau đó ông ta đã tới ốc đảo.
Tuy chúng ta chưa thể xác định rõ cuộc
là chỉ có một mình ông ta, hay có người
khác cùng ông ta tới đó. nhưng có thể
chắc chắn: ông ta cũng là người rất gần
với nội tình sự việc. Bởi vậy, Mã Xương
Quốc cứ trốn mãi trong viện dưỡng lão ở
vùng nông thôn nước Mỹ, nếu không thì
sợ rằng ông ta cũng không sống lâu được
như vậy đâu!”

“Đúng vậy, cuộc bán đấu giá là do
Tướng quân bày ra để dụ Mã Xương
Quốc, ông này đến lúc sắp chết vẫn
không quên tìm kiếm Hạng Hải Mật

Thành, sai con trai đi đấu giá, đến lúc
đấy mới bại lộ tung tích. Nhưng mà số
ông ấy còn tốt chán, ốm chết trước khi bị
Tướng quân tóm được.”

“Còn về Lương Vân Kiệt, anh bạn Lương
yêu quý của tôi thì đúng như cậu nói ban
nãy, năm đó Lương vốn không hay biết gì
nội tình, nhưng từ việc sau khi ông ấy
đến cuộc bán đấu giá, rồi tìm cậu hợp
tác, đã cho thấy ông ấy cũng rất muốn
khám phá bí mật. Đúng rồi, còn cả bức
thư mà Lương Viện tìm thấy, tất cả những
thứ này đều nói lên rằng: Lương Vân
Kiệt đã âm thầm điều tra chuyện năm
nào, ít nhất là về những năm gần đây”.

“Ừm, bức thư đó cũng đã khiến cháu nghĩ
đến chuyện này. Cháu vốn tưởng rằng do

Lương Văn Kiệt thấy kệ tranh ngọc được đầu giá nên mới dính vào chuyện này, nhưng xem ra rất có thể ông đã âm thầm điều tra những chuyện năm đó, bởi vậy...”

Makarov tiếp lời Đường Phong: “Bởi vậy khi ông ấy vừa mới mua được kệ tranh ngọc thì đã bị giết chết.

Tiếp theo đến lượt tôi, tôi... ban nãy tôi cứ nghĩ mãi về một chuyện, nếu như không phải vì việc Victor bị giết mà tôi bị cuốn vào chuyện này, thì không biết tôi có được bình yên sống nốt những năm tháng tuổi già không?”

“Điều này..- Đường Phong do dự không biết nên nói thế nào.

“Năm đó có bốn người may mắn sống sót

thì giờ đã có ba người chết, chỉ còn lại tôi. Tôi cũng khó mà thoát được, nhưng do Misha và Mã Xương Quốc biết quá nhiều nội tình, Lương Vân Kiệt thì điều tra chuyện năm đó, còn tôi sau khi thoát chết trong đoàn thám hiểm, lại không hề quan tâm tới việc này, bởi vậy nên tôi..

“Thế còn Branch thì sao? Còn cả Brainin, Isakov Stechkin, mấy người này cũng bị lôi vào âm mưu to lớn đó với mức độ khác nhau; nhưng bác và Branch cùng làm việc nhiều năm, bác có thể nói bác không liên quan gì tới chuyện này không?”

“Đây chính là điều mà tôi quan tâm, bây giờ tôi đã bắt đầu tin cái từ đó..

“Gì cơ? Từ nào?”

“Định mệnh! Tất cả những chuyện này đều là Định mệnh! Thoát chết trở về từ sa mạc, hơn mười năm sau lại quay trở lại sa mạc, hơn nữa lại là nơi rất gần với địa điểm năm đó đoàn thám hiểm xảy ra chuyện. Rồi điều khiến tôi cảm thấy ngạc nhiên hơn chính là Branch, ông ta lại dính líu tới chuyện này. Dĩ nhiên, đây vẫn chưa phải là điều đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là đến bây giờ tôi mới biết mọi chuyện, đây không phải là Định mệnh thì là gì?” - Makarov trở nên kích động.

“Bởi vậy cháu mới tin rằng, cho dù bác không bị lôi vào chuyện này, thì bác cũng không thể tiếp tục tận hưởng cuộc sống về hưu của bác.” - Đường Phong bình tĩnh nói.

Makarov mấp máy miệng nhưng lại không nói gì thêm. Cả hai người đều nhìn về phía lô cốt số 21, lúc này, phía đông đã hửng sáng. Đường Phong cảm thấy trên vùng sa mạc hoang vu này có một con quái thú đang ngủ say, nó có thể chui lên mặt đất bất cứ lúc nào.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 22

Mạch ngầm trào dâng

Chiếc ròng rọc này có thể chuyển động dựa vào lực cơ giới, mà không cần dùng điện; như vậy trong trường hợp bị mất điện thì chiếc ròng rọc này vẫn có thể sử

dụng bình thường. Nhưng tại sao một công trình hao tổn nhiều tiền bạc như vậy, lại không sử dụng mà bị bỏ hoang?

1

Trời sáng, Đường Phong và Makarov quay trở lại căn cứ. Nhóm Hàn Giang đều đã dậy hết, mọi người bàn bạc, trang thiết bị và đồ ăn của ba người Đường Phong đều mất gần hết trong sa mạc, trong khi Makarov và Yelena chỉ chuẩn bị đồ đạc và đồ ăn cho hai người.

Hiện giờ lại phải đáp ứng nhu cầu cho năm người nên rõ ràng là thiếu thốn. Vậy là Yelena đề nghị tới thị trấn nhỏ cách đây vài chục cây số để mua một số trang bị và thực phẩm.

Mọi người đều đồng ý, Hàn Giang muôn

đi cùng Yelena, nhưng Yelena lại nói:
“Hàn Giang anh giỏi võ nên hãy ở lại,
chăm sóc cha em và Lương Viện.”

“Vậy em...”

"Em và Đường Phong tới thị trấn một
chuyến!”

“Đường Phong...” - Hàn Giang quay nhìn
Đường Phong.

Đường Phong cười: “Tôi còn mong gì
hơn!”

Hàn Giang gật đầu: “Vậy thì hai người đi
sớm về sớm. sau đó chúng ta còn phải
bàn bạc hành động bước tiếp theo”.

Yelena và Đường Phong cùng nhau lên
xe, đi vào sa mạc mênh mông phía bắc
căn cứ.

Nói là thị trấn, nhưng thực ra đây là một xóm tạm trên thảo nguyên. Lúc Đường Phong và Ilàn Giang tới nơi thì đã gần trưa, trong thị trấn chẳng có mấy người, cộng thêm chiếc xe Jeep già cỗi mà Yelena lái lại rất lạ mắt, nên khi họ vừa tiến vào trong thị trấn thì đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Yelena lái xe tới trước một cửa hàng sửa xe duy nhất trong thị trấn, cô muốn bổ sung thêm một số vật dụng, đồ dây xăng, và còn mang thêm lượng nhiên liệu dự phòng. Đường Phong theo Yelena nhảy xuống xe, anh đang định mở miệng nói gì đó, thì Yelena đã nhắc nhở: "Chú ý, đây là vùng đất phía bên Mông cổ."

“Bên Mông cổ?” - Lúc này Đường Phong

mới ý thức được họ đã xâm nhập lãnh thổ Mông cổ.

Đường Phong không biết nói tiếng Mông cổ, chỉ thấy Yelena nói vài câu với người trong hàng sửa xe, sau đó một người đàn ông cầm cờ lê tới trước xe, chui xuống gầm xe, bắt đầu sửa chữa chiếc xe Jeep già cỗi.

Yelena chỉ tập trung nói chuyện với người thợ sửa xe, còn Đường Phong không dám manh động mở miệng, nên cảm thấy có chút nhàm chán. Khi anh quay đầu lại nhìn, thấy một con đường hình thành tự nhiên trên thảo nguyên vắt ngang thị trấn, cửa hàng sửa xe nằm ven đường này.

Đường Phong thần thờ nhìn thảm cỏ xanh

mướt quanh thị trấn, bỗng nhiên, có tiếng động cơ âm âm vọng lại từ con đường phía nam thị trấn. Đường Phong vội vàng đưa mắt nhìn, thì thấy một chiếc Cherokee màu đen đang lao như bay trên con đường phía nam thị trấn, bụi bay mù mịt sau đuôi xe.

Đường Phong cảm thấy chiếc Cherokee này rất nổi bật trên thảo nguyên, bởi vì phần lớn mục dân và thương nhân ở đây đều đi xe máy, hoặc những chiếc ô tô cũ kĩ, nên một chiếc Cherokee mới toanh như thế, này chắc chắn là từ nơi khác tới. Chiếc Cherokee sắp tới thị trấn, nhưng không hề có dấu hiệu giảm tốc độ, trong ý thức thoáng qua, Đường Phong cảm thấy chiếc Cherokee này hình như quen

quen, đúng, Hắc Thạch, từ Thiên Hộ
Trần tới Hắc Thạch, chiếc Cherokee truy
đuổi họ suốt quãng đường cũng màu đen.
Đường Phong đang nghĩ thì chiếc
Cherokee đã lao vào thị trấn, người hai
bên đường lần lượt né tránh, chỉ có
Đường Phong vì vẫn đang nghĩ tới
chuyện ban nãy, nên mãi cho tới khi
chiếc Cherokee lao tới trước mặt,
Đường Phong mới bị tiếng phanh xe chói
tai làm cho tỉnh táo trở lại.

Theo phản xạ, Đường Phong lùi lại vài
bước, chăm chú nhìn lại chiếc Cherokee
mới toanh trước mặt; không, đây không
phải là chiếc xe mà họ gặp ở Hắc Thạch.
Chiếc xe đó sau khi đâm vào Hắc Thạch
đã bị hỏng nặng, trong thời gian ngắn

khône thể sửa lại được thể này. Chiếc Cherokee trước mặt mới toanh, rõ ràng là kiểu dáng mới xuất xưởng.

Đường Phong đặc biệt chú ý tới biển số xe của chiếc Cherokee, nhưng trên chiếc xe này chỉ có biển số xe tạm thời của Mông cổ. nên Đường Phong có chút nghi ngờ. Ngay sau đó có hai người nhảy xuống xe, một nam một nữ, đeo kính râm, nhìn trang phục thì họ rất giống khách du lịch. Người đàn ông nói tiếng Mông cổ trôi chảy, giao lưu với người thợ sửa xe, lúc này Yelena mới chú ý tới hai người này. Nhân lúc hai người đó nói chuyện với thợ sửa xe, Đường Phong khẽ hỏi Yelena: “Họ đang nói gì vậy?”

“Họ đang hỏi thợ sửa xe là có loại lốp

dự phòng thích hợp với xe của họ không?”

“Lớp của loại xe này xem ra rất khó tìm trong thị trấn này!” - Đường Phong nhìn vào chiếc Cherokee mới toanh, rồi lại nhìn nhìn cô gái đang đứng im từ nãy tới giờ bên cạnh xe.

Đầu cô gái khẽ cử động. Đường Phong không chắc chắn là phía sau cặp kính râm, cô gái đó có đang nhìn mình không. Chẳng mấy chốc, người đàn ông đã tay không quay lại. Đường Phong vội vàng ngoảnh đi chỗ khác, khẽ nói với Yelena:

“Thế nào, tôi đã nói rồi, thị trấn nhỏ như thế này không thể có loại lớp của xe họ mà.”

Yelena không đáp lại, cô cũng để ý tới

đôi nam nữ này, người đàn ông nói vài câu với cô gái đứng đợi này giờ, rồi hai người lại vội vã lên xe, tiếp tục lái xe về hướng bắc. Loáng cái, chiếc Cherokee đã lao ra khỏi thị trấn, mất hút trên thảo nguyên mênh mông.

2

Tới khi chiếc Cherokee đã đi khá xa, Đường Phong mới định thần lại, hỏi Yelena: “Sau đó người đàn ông nói gì với cô gái vậy?”

“Cách xa quá, giọng người đàn ông đó cũng nhỏ nên nghe không rõ.”

“Cô có nghe ra họ nói tiếng gì không?” - Đường Phong hỏi.

Yelena lắc đầu: “Không nhận ra là giọng ở đâu, nhưng chắc chắn không phải là

người bản địa.”

“Cô thấy...” - Đường Phong chân chừ một lúc. cuối cùng vẫn hỏi Yelena: “Cô thấy hai người này có liên quan gì tới chuyện của chúng ta không?”

“Cái này... tôi cũng không biết!” - Yelena lắc đầu đáp.

“Cô có để ý không, họ giống như chúng ta, đến đây từ phía nam.” - Đường Phong nhắc nhở Yelena.

Dĩ nhiên là Yelena để ý thấy điều này:

“Tôi thấy rồi, nhưng điều này cũng chẳng thể nói lên gì cả. Chúng ta đã đi hơn sáu mươi cây số tới đây, từ đường biên giới phía nam đến nơi này có rất nhiều nhánh, bởi vậy, nếu chỉ dựa vào điều đó thì rất khó để khẳng định họ liên quan tới việc

của chúng ta”.

“Nhưng ở một thị trấn hẻo lánh, mà lại là một nơi nhạy cảm thế này. bỗng xuất hiện một chiếc xe như vậy, chắc chắn sẽ khả nghi!”

Đường Phong đang nói thì phía xa lại vang lên tiếng động cơ. Hai người nhìn về hướng đó, tiếng động này vọng lại từ phía bắc thị trấn. Quả nhiên, chẳng mấy chốc, trên con đường phía bắc thị trấn, lại xuất hiện một chiếc xe việt dã. “Gã đó quay lại rồi sao?” - Đường Phong lẩm bẫm.

Nhưng tới khi chiếc xe tới gần, Đường Phong mới để ý thấy không phải là chiếc Cherokee màu đen ban nãy, mà là một chiếc Hummer màu đen! Chiếc Hummer

lao rất nhanh, nhưng khi tiến vào trong thị trấn thì liền giảm tốc độ. Rồi khi nó chạy qua cửa hàng sửa xe, Đường Phong nhìn chằm chằm vào cửa xe để nhìn rõ xem bên trong là ai, nhưng anh chẳng trông thấy gì cả.

Chiếc Hummer phi qua cửa hàng sửa xe, Đường Phong vẫn cứ nhìn theo cửa kính đuôi xe, rồi một cảm giác khác thường đã trào dâng trong lòng anh. Anh để ý thấy, khi chiếc Hummer này lao ra khỏi thị trấn, đã dừng lại trước cửa một tiệm tạp hóa, nhưng không thấy ai trên xe xuống, mà chỉ có cửa kính chậm chậm hạ xuống...

Một lúc sau, một đứa trẻ trong tiệm cầm ba chai nước khoáng chạy ra phía trước

xe, từ ghế phụ cạnh ghế lái thò ra một cánh tay. Do cách quá xa, nên Đường Phong không nhìn rõ đó là tay đàn ông hay đàn bà, nhưng Đường Phong để V thấy cánh tay đó được quán chặt bởi một lớp vải đen.

“Ba chai nước, trong xe có ba người...” - Đường Phong lẩm bẩm.

“Đây là thị trấn cuối cùng trước khi tiến vào trong sa mạc rồi, muốn tiến vào sa mạc thì chút nước đó làm sao đủ được!” - Yelena nói.

“Giờ thì nhộn nhịp rồi đây, nào là Cherokee, nào là Hummer. Tôi và Hàn Giang từ phía nam tiến vào sa mạc, không trông thấy những chiếc xe khác, chỉ trông thấy hai vệt bánh xe, sau đó hai

vết bánh xe này đều biến mất, chỉ có một chiếc Cherokee chúng tôi gặp ở Hắc Thạch đã bị hỏng nặng. Bây giờ chúng ta vòng sang hướng bắc lại trông thấy nhiều xe như vậy, xem ra có không ít người từ phía bắc tiến vào sa mạc.”

Đường Phong vừa nói xong thì chiếc Hummer đó đã lao ra khỏi thị trấn, phi vun vút men theo con đường phía nam.

3

Yelena nhìn theo chiếc Hummer dân đi xa, hỏi lại Đường Phong: “Anh chắc chắn chiếc xe này cùng mục đích với chúng ta?”

“Ít nhất thì chiếc Hummer này cũng rất khả nghi, nó đi về phía nam!”

“Nhưng nếu như họ muốn tiến vào sa

mạc thì tại sao không mang thêm nước?”

“Có thể họ đã mang đủ nước rồi, ban này chỉ mua thêm chút thôi. Ai mà biết được!”. Đường Phong ngẫm nghĩ rồi nói tiếp: “Hơn nữa đây lại là thị trấn cuối cùng trước khi tiến vào sa mạc. tại sao họ không ở đây thêm lúc nữa? Tôi nghĩ rằng, họ không muốn để ai chú ý tới hành động của họ.”

“Vấn đề này anh cũng có thể nghĩ ngược lại, có thể họ vốn không muốn tiến vào sa mạc, vì từ đây đi về phía nam tới căn cứ Tiên Tiến vẫn còn rất nhiều ngã rẽ, tóm lại khả năng nào cũng có thể xảy ra.”

Yelena quay lại nói tiếng Mông cổ hỏi người thợ sửa xe thêm vài câu. cậu này vừa múa tay vừa nói, miêu tả một hồi

cho Yelena, hình như Yelena đã hiểu ý của cậu ta, cô gật gật đầu, còn Đường Phong thì mù tịt. “Cô nói gì với cậu ta vậy?” - Anh hỏi.

“Tôi hỏi anh ta mấy hôm nay trong thị trấn, ngoài chúng ta ra có còn ai từ nơi khác đến không. Anh ta nói rằng có một vài người từ nơi khác tới, nhưng lái xe việt dã như chúng ta đến đây không nhiều. Bởi vậy anh ta nhớ rằng, có vài chiếc xe việt dã gần đây thường xuyên tới thị trấn này, bao gồm cả chiếc Cherokee màu đen ban này.”

“Ồ! Xem ra những người này ở gần đây!”

“Anh ta nói đã từng sửa cho chiếc Cherokee nên nhận ra.”

“Vậy thì càng kỳ lạ, chiếc Cherokee đó

mới tinh, rõ ràng là xe mới xuất xưởng sao lại sửa được...”, Đường Phong nói tới đây, trong đầu bỗng hiện lên chiếc Cherokee ở Hắc Thạch, màu thân xe. Kiểu xe đều giống hệt chiếc xe ban nãy, “Cô hỏi cậu ta xem chiếc Cherokee ban nãy sửa chỗ nào?”

Vậy là Yelena hỏi thăm thợ sửa xe, cậu ta lại vừa múa tay vừa nói một hồi.

Yelena giải thích với Đường Phong: “Cậu ta nói rằng gầm xe có vấn đề, giống như bị đâm vào đá trên sa mạc. Cậu ta còn nói rằng, lỗi hỏng hóc đó tiệm cậu ta không sửa được, nên dù gắng hết sức nhưng e rằng chiếc xe đó khó mà đi vào được trong sa mạc.”

“Gầm xe có vấn đề? Gầm xe việt dã cao

như vậy sao lại có vấn đề được?”

“Chiếc Cherokee màu đen mà anh gặp ở Hắc Thạch cũng bị vậy sao?”

Đường Phong lắc đầu: “Không phải, chiếc xe đó đâm vào Hắc Thạch, ca pô ở đầu xe bị đâm biến dạng, tôi e rằng chiếc xe đó còn không khởi động lại được chứ đừng nói là dùng tiếp.”

“Tôi thấy chiếc xe này chẳng liên quan gì cả...” “Bây giờ rút ra kết luận còn quá sớm. ban nãy cô có để ý thấy biển số xe của chiếc Cherokee đó không?”

“Có, đó là biển số tạm thời của Mông cổ!”

“Điều này rất khả nghi!”

“Anh nghi ngờ chiếc xe đó từ lãnh thổ Trung Quốc đến?”

“Cả chiếc Hummer nữa, thợ sửa xe trước đó không trông thấy chiếc Hummer này sao?”

“Tôi hỏi rồi. cậu ta bảo không trông thấy.”

Sau khi sửa xe xong Đường Phong và Yelena lại tới tiệm tạp hóa trong thị trấn mua một lượng lớn nước, thực phẩm, pin và những thứ khác. Lúc Đường Phong mua những thứ này, anh luôn cảm thấy xung quanh có đôi mắt đang nhìn mình. Anh liên tục quan sát, thị trấn không lớn lắm bỗng nhiên xuất hiện hai vị khách từ nơi khác tới như họ, rõ ràng sẽ khiến nhiều người để ý. Thế nhưng Đường Phong đã náo nghiêng một hồi cũng không thể tìm thấy ánh mắt ẩn nấp đó.

Đường Phong luôn cảm thấy phía sau mỗi cánh cửa sổ của những cửa hàng, nhà gỗ, nhà ộp tộp xung quanh hình như đều có một con mắt đang nhìn họ. Anh không biết do mình quá nhạy cảm, hay do quá tinh mắt, hay thật sự có một cặp mắt ẩn nấp ở đâu đó đang dõi theo họ.

Đường Phong vẫn ngó ngang ngó dọc, Yelena liền kéo kéo vạt áo anh, thì thầm: “Đừng có ngó ngang ngó dọc như vậy, kể cả có quan sát cũng phải nhìn bằng đuôi mắt, lẽ nào Hàn Giang không dạy anh sao?”

"Dạy rồi, nhưng tôi cảm thấy hình như có cặp mắt đang nhìn chúng ta!"

“Vậy thì anh càng không được ngó nghiêng như thế!”

“Cô có phát hiện thấy gì không?”

“Vẫn chưa, có thể do anh quá nhạy cảm thôi!” Đường Phong nghe đặc công át chủ bài nói vậy, trong lòng cũng yên tâm đôi chút. Hai người mua xong tất cả đồ đạc nhưng không dám ở lại đây lâu, Yelena lái xe chạy rất nhanh ra khỏi thị trấn. Nhưng điều khiến Đường Phong ngạc nhiên là Yelena không đi đường ban nãy họ tới, mà lao vào con đường phía bắc.

4

Đường Phong thấy Yelena lái xe về phía bắc không khỏi kêu lên: “Cô đi nhầm đường à?” .

“Không nhầm! Chúng ta đi về bằng đường khác.” - Yelena trả lời rất chắc

chấn.

“Đi đường khác? vẫn còn đường khác
quay lại căn
cứ Tiên Tiến sao?”

“Tóm lại không thể đi thẳng về căn cứ
Tiên Tiến như lúc chúng ta tới, kể cả có
lượn vài vòng trên thảo nguyên cũng tốt
mà!”

“Không phải cô bảo rằng không phát hiện
thấy ai
khác thường sao?”

“Cẩn thận một chút cũng không thừa mà.”
- Yelena nói xong liền lao lên một đồi
cát ở phía bắc thị trấn.

Vượt qua đồi cát, Yelena đã ra khỏi con
đường phía bắc, chuyển sang phía tây,

vòng qua một miệng núi, Yelena lại quay ngoặt sang phía nam. ở đây vốn là thảo nguyên không có đường đi, tiếp tục đi thẳng, không bao lâu sau thảo nguyên đã dần dần biến mất, thành một bãi cỏ đã bị sa mạc hóa, rồi đi tiếp về phía trước chính là sa mạc Gobi mênh mông.

Đường Phong trông thấy thấp thoáng một vết bánh xe trên đường, hình như vết bánh xe này cứ theo họ từ nãy đến giờ.

Đường Phong nghi ngờ nói: “Tại sao trên mặt đất lại có vết bánh xe vậy nhỉ?”

“Đây chính là con đường mà hôm qua tôi trở về căn cứ!” - Yelena bình tĩnh nói.

“Thảo nào cô đi đường này!”

“Dĩ nhiên rồi. nếu như cứ đi lung tung không mục đích trên sa mạc Gobi mênh

mông thì rất dễ bị lạc...” - Yelena đang nói dở bỗng im bật, Đường Phong cảm giác tốc độ xe cũng giảm xuống.

“Sao vậy?” - Đường Phong nhìn Yelena, anh phát hiện sắc mặt Yelena trở nên đanh lại. Tốc độ xe càng lúc càng chậm, rồi rốt cuộc Yelena dừng hẳn xe lại.

Yelena đứng lên, nhìn phía trước, Đường Phong không hiểu tại sao Yelena lại có bộ dạng này, nhưng anh trông thấy tay phải của Yelena đang đặt lên khẩu súng trên eo.

Trên sa mạc yên lặng tới mức đáng sợ, đôi mắt thăm thẳm và lo lắng của Yelena cứ nhìn mãi về phía trước, mãi lâu sau cô mới chậm rãi nói: “Đường Phong, anh thấy trên sa mạc lại xuất hiện thêm một

vết bánh xe?” Đường Phong ngạc nhiên, lúc này anh mới phát hiện ra, không biết từ lúc nào trên con đường mà họ đi lại xuất hiện thêm một vết bánh xe khác, vết bánh xe này rất rộng, rõ ràng đây không phải là vết bánh xe chiếc xe Jeep già cỗi của họ để lại.

“Của ai nhỉ? Trên sa mạc Gobi không một bóng người này!” - Đường Phong nghi ngờ nhảy xuống xe.

Yelena trông thấy xung quanh không có người, tay phải mới từ từ rời khỏi khẩu súng, cô nhảy xuống xe. Yelena và Đường Phong cùng kiểm tra vết bánh xe mới xuất hiện. “Vết bánh xe rộng như thế này rất giống của xe Hummer hoặc loại xe việt dã quân dụng!” - Yelena bước

đầu phán đoán.

“Hummer? Lẽ nào là của chiếc Hummer đó?” - Đường Phong giật thót tim nhưng lập tức lắc lắc đầu. “Không thể, chúng ta đã trông thấy chiếc Hummer đó đi về phía nam rồi mà!”

“Điều đó không quan trọng, quan trọng là mục đích của chiếc xe đó!”

“Mục đích? Ban nãy cô nói rằng con đường này dẫn tới căn cứ Tiên Tiến, vậy thì chiếc xe đó cũng tới căn cứ Tiên Tiến ư?” - Đường Phong suy đoán.

“Đây chính là điều mà tôi lo lắng! Chúng ta đi đường vòng là để tránh bị bám đuôi, thật không ngờ có người lại còn đi trước cả chúng ta!”.

“Biết đâu chiếc xe này chỉ đi nhầm

đường...” ““Xem ra chúng ta phải cẩn thận hơn!”

“Tôi bỗng có dự cảm chẳng lành!” -

Yelena nói xong liền leo lên ghế lái, gọi Đường Phong: “Nhanh, nhanh lên xe, về căn cứ đã rồi tính tiếp!”

Đường Phong ngồi lên xe, Yelena lập tức cho xe tăng tốc, anh cảm thấy Yelena đang rất bất an và nóng ruột. Sau nửa tiếng lao như bay trên sa mạc, họ đã trông thấy những căn phòng ốp tôn ở căn cứ, ánh nắng chính ngọ soi rọi lên những căn phòng, quét một lớp ánh sáng vàng óng lên cả căn cứ.

5

Căn cứ càng lúc càng gần, Yelena bắt đầu giảm tốc độ. Đường Phong phát hiện,

khi Yelena chậm chậm lái xe vào cánh cổng lớn của khu căn cứ đã hoang phế, tay phải cô lại đặt lên khẩu súng trên eo, Đường Phong cũng căng thẳng rút súng ra.

Căn cứ im lặng như tờ, tiếng động cơ của chiếc xe Jeep già cỗi vang vọng khắp nơi. Đường Phong và Yelena đã nhận ra có chút khác thường, cả căn cứ bao trùm một không khí quái dị. Nghe thấy tiếng xe. Hàn Giang, Makarov, Lương Viện đáng lẽ sẽ chạy ra, nhưng giờ lại không trông thấy ba người đâu cả.

Yelena cũng móc súng ra, lên nòng. Yelena hơi đa ị nghi, cô không đổ chiếc xe Jeep trong sân, nếu như ở đó bị mai phục thì cô và Đường Phong sẽ trở thành

tám bia tập bắn! Yelena nhẹ nhàng đỗ xe bên cạnh một căn phòng ộp tôn chỗ công căn cứ, khi chiếc xe Jeep dừng hẳn, Yelena và Đường Phong mới xuống xe, nấp ngay phía dưới căn phòng ộp tôn.

Một cơn gió từ sâu trong sa mạc thổi tới, cuốn tung những hạt cát li ti, cát bay lên mặt Đường Phong, anh nheo mắt, dỏng tai nghe ngóng. Ngoài tiếng gió và tiếng động nhẹ do cát đập lên tấm tôn ra, thì vốn không có tiếng động nào khác. Hội Hàn Giang đâu? Lẽ nào họ gặp chuyện gì? Trong lúc Đường Phong nghĩ ngợi lung tung, Yelena đã mở cửa căn phòng bên cạnh ra, bên trong không có người, giống hệt như tình hình họ trông thấy trước đó. Yelena lại đẩy tiếp một cánh

cửa ra, bên trong cũng không có người. Đường Phong đi theo Yelena, liên một lúc mở cửa bảy tám căn phòng ra, đều không có người, không có nhóm Hàn Giang, cũng không có kẻ khả nghi.

Đường Phong và Yelena nhìn nhau, từ phía bên này vòng sang phía dưới cửa sổ của căn phòng ộp tôn, bên trong vẫn lặng thinh, không chút tiếng động. Đường Phong nhìn Yelena, đang định đưa tay ra đẩy cửa giống mấy lần trước, nhưng Yelena đã kéo anh lại. Đường Phong ngạc nhiên nhìn Yelena. Yelena bước lên bậc trước cửa căn phòng ộp tôn rồi đưa mắt ra hiệu. Đường Phong nhìn theo ánh mắt của Yelena, phát hiện trên thềm cửa xuất hiện một số dấu giày hỗn loạn.

Đường Phong cẩn thận quan sát những vết chân trên thềm cửa, anh chỉ lên dấu giày cỡ lớn, ý muốn bảo Yelena rằng: đây là dấu giày của Hàn Giang; sau đó Đường Phong lại chỉ lên dấu giày nhỏ hơn, rõ ràng là vết giày của Lương Viện. Yelena cũng nhận ra vết giày của Makarov, còn lại là một đồng vết giày hỗn loạn. Đường Phong và Yelena đã nhìn ra manh mối từ đồng dấu giày này. xem ra đã có người tới lúc họ không có ở đây.

Nghĩ tới đây, Yelena không chần chừ nữa, cô đập mạnh cửa, Đường Phong cũng giơ súng vào theo, hai người tựa lưng vào nhau, đợi bụi bay đi hết, họ phát hiện ra trong phòng không có ai.

“Đồ đạc của chúng ta vẫn còn đây, vậy hội Hàn Giang đâu nhỉ?” - Đường Phong thì thầm.

Yelena kiểm tra qua đồ đạc trong phòng, cơ bản đều còn nguyên, nhưng một đặc cône dày dặn kinh nghiệm như Yelena vẫn nhìn ra manh mối: "Đồ đạc tuy vẫn còn, nhưng anh nhìn chỗ này, cũng xuất hiện rất nhiều dấu giày hỗn loạn, chắc chắn có người khác vào đây, hơn nữa lại còn vừa mới vào!"

“Vậy vết bánh xe đó..- Đường Phong nhớ ra vết bánh xe bỗng nhiên xuất hiện trên sa mạc Gobi.

“vết bánh xe?” - Yelena chìm trong suy tư.

“Nhưng Hàn Giang và lão Mã đều không

thuộc tuýp ngòi không rảnh rỗi, vậy tại sao họ lại bó tay cam chịu như vậy được?” - Đường Phong không hiểu.

“Từ những vết giày hỗn loạn và một vài vết tích có thể thấy, ban nãy trong căn phòng này đã xảy ra ẩu đả!”

- Yelena suy đoán.

“Nhưng không có vết máu, cũng không có vỏ đạn!”

“Dấu vết ẩu đả không quá rõ, không có vết máu, không có vỏ đạn, với bản lĩnh của Hàn Giang và cha tôi, thì chắc chắn họ đã bị tấn công bất ngờ hoặc là bị tấn công bằng thủ đoạn đặc biệt nào đó!”

“Thủ đoạn đặc biệt? Là gì vậy?”

“Tôi không biết, phải chăng trong một thời gian ngắn, nhóm người này đã không

ché Hàn Giang và cha tôi!”

“Xem ra tay nghề của bọn chúng không thường đâu, nhưng chúng trói hội Hàn Giang đưa đi đâu rồi nhỉ?”

Nếu như là người của Tướng quân, thì sợ rằng chúng chỉ muốn bắn một phát cho Hàn Giang và lão Mã chết luôn!”

Đường Phong nói vậy đã khiến Yelena giật mình, nhưng cô bình tĩnh ngay lại:

“Đường Phong, từ những dấu vết trên hiện trường cho thấy, chúng đã không ra tay với Hàn Giang và cha, tôi nghĩ... nghĩ rằng rất có khả năng là do chúng ta.”

“Chúng ta?”

“Đúng vậy, chúng không ngờ hai chúng ta ra ngoài, nên...”

"Nên chúng đã bắt trói ba người Hàn

Giang, giăng bầy đợi hai chúng ta chui vào!”

“Chắc là bọn chúng chưa đi xa đâu, chúng ta khẩn trương lục soát gần đây xem!”

Yelena và Đường Phong lại lục soát một vòng quanh những căn phòng ộp tôn trong căn cứ. Xung quanh căn phòng ộp tôn mà họ ở, đều phát hiện thấy rất nhiều vết giày hỗn loạn, trên mặt cát phía sau căn phòng còn xuất hiện rất nhiều vết bánh xe chằng chịt. Yelena ngồi xổm xuống, quan sát kĩ những vết bánh xe này. không chỉ một chiếc, nhưng Yelena cũng không thể khẳng định là của loại xe nào để lại.

‘Những chiếc xe này hình như đều đi về

phía bắc!”

- Đường Phong chỉ về phía hàng rào lưới sắt đã bị rách nát ở phía bắc căn cứ nói.

Yelena chụm bàn tay che trước trán, nhìn về phía bắc. hàng rào lưới sắt cũ nát đã bị xé rách một lỗ thủng lớn, đi về phía bắc? Yelena không khỏi nghi ngờ: “Lẽ nào họ tới thị trấn đó?”

“Sao lại có nhiều xe như vậy nhỉ?” - Đường Phong cũng không hiểu.

"Mặc kệ nó, chúng ta cứ đi theo vết bánh xe một đoạn rồi tính tiếp.”

Hiện giờ cũng đành phải vậy thôi, Đường Phong và Yelena cũng lái xe lao ra từ miệng lỗ thủng lớn trên hàng rào lưới sắt, nhưng chưa đi được bao xa, họ đã phát hiện thấy vết bánh xe mới trên sa

mạc Gobi.

Đôi diện với vết bánh xe mới tinh bỗng nhiên xuất hiện này, Yelena và Đường Phong đều không biết phải làm thế nào. Yelena vội dừng xe lại, hai người đứng dậy nhìn về phía xa. Một vết bánh xe mới tinh từ phía tây đến. vết bánh xe này không vào trong căn cứ, mà đi thẳng về phía đông. Nhìn lại những vết bánh xe chằng chịt trong căn cứ ban nãy, hiện giờ ở trên sa mạc Gobi cũng đã tách nhau ra, nhưng có thể nhìn ra chúng đều đi về phía đông.

Đường Phong giật mình đếm vết bánh xe trên mặt cát sa mạc, cộng thêm vết bánh xe ban nãy, thì trên sa mạc Gobi đã xuất hiện tới sáu vết bánh xe. Đường Phong

ngồi bệt ra cát, miệng lẩm bẩm: “Những người này là ai?”

“Tôi nghĩ chỉ có người của Tướng quân mới nhiều như vậy!” - Yelena cũng rất bất ngờ.

“Thật... thật đáng sợ, tôi vốn tưởng rằng tuyến đường mà chúng ta tiến vào trong sa mạc rất nguy hiểm; khó khăn lắm mới vượt qua sa mạc đến phía bắc thì đã được coi là an toàn rồi, thật không ngờ phía bắc lại nguy hiểm thế này!”

“Đúng vậy, xem ra những người đến đây không mang hảo ý gì đâu!”

"Yelena, những người này xuất quân cùng một lúc, hai hôm trước hai người đến căn cứ mà không phát hiện thấy sao?"

Yelena nhanh chóng hồi tưởng lại những

gì đã trải qua mấy ngày trước, cô lắc đầu: “Không, mấy hôm trước bất kể ở căn cứ hay tới thị trấn, đều không gặp người nào hay việc gì khả nghi cả, mọi việc đều rất bình thường!”.

“Tôi nghĩ lần này dám người này tới đây không ít đâu, với kinh nghiệm của cô và lão Mã mà vẫn không phát hiện ra chúng, vậy thì chỉ có hai khả năng: thứ nhất là kinh nghiệm chống trình sát của chúng còn phong phú hơn hai người, rất giỏi ẩn nấp nguy trang; hai là mấy hôm trước đúng là chúng chưa tới căn cứ!” - Yelena đang định nói thì Đường Phong nói tiếp: “Trường hợp thú' nhất rõ ràng là không khả thi lắm, kể cả bọn chúng có giỏi ẩn nấp nguy trang đi chăng nữa, nhưng với

bao nhiêu người và xe cộ như vậy, chắc hẳn lúc ẩn nấp trên sa mạc Gobi, không thể không bị hai người phát hiện. Còn về điều thứ hai, tôi thấy tính khả thi nhiều hơn một chút. Nhưng nếu như bọn chúng không có ai tới trước do thám trước, vậy tại sao lại có thể tìm ngay thấy căn cứ Tiên Tiến nằm sâu trong sa mạc Gobi được, lại còn tới thẳng căn phòng mà chúng ta ở?”

“Ý anh muốn nói có người trong số bọn chúng đã từng tới căn cứ Tiên Tiến?” - Yelena hiểu ý Đường Phong ngầm ám chỉ, nhưng cô chỉ nói ra về đầu tiên.

“Nếu không phải như vậy thì một trong số năm người chúng ta ắt có vấn đề!” - Đường Phong nói thẳng ra ý thứ hai.

“Năm người chúng ta?” - Tuy Yelena đã nghĩ tới ý này nhưng khi Đường Phong nói thẳng ra, Yelena vẫn không khỏi giật mình.

“Yelena, cô nghĩ mà xem, bất luận là khả năng nào cũng đều rất đáng sợ!” - Đường Phong nhìn Yelena nói. Đặc công át chủ bài như Yelena mà cũng bị Đường Phong nhìn cho sồn da gà: “Anh... không phải anh nghi ngờ tôi đấy chứ?” - Yelena bỗng thấy ánh mắt Đường Phong trở nên đanh lại, đôi mắt hình như đang phóng ra tia lửa.

“Không, tôi không nghi ngờ bất cứ ai trong số năm người chúng ta, ít nhất là tới hiện giờ!” - Đường Phong ngập ngừng, đột nhiên thốt ra một câu không

đầu không cuối, “Bây giờ tôi đã bắt đầu hiểu chuyện của Triệu Vĩnh và Hàn Giang rồi”.

“Triệu Vĩnh? Không phải anh ta đã chết rồi sao?” - Yelena không hiểu ý Đường Phong.

‘Đúng vậy!’ - Mắt Đường Phong ngân ngấn nước, nhưng anh cố gắng kiềm chế để nước mắt không rơi xuống, “Yelena, cô không biết Hàn Giang đã nghi ngờ nội bộ lão K chúng tôi có vấn đề từ lâu rồi, nhưng mãi vẫn chưa phát hiện thấy manh mối nào có giá trị, bây giờ nghĩ lại, lúc đó Hàn Giang và Triệu Vĩnh đã diễn kịch trước mắt mọi người!”

“Diễn kịch?” - Yelena giật mình nhìn Đường Phong, nhưng cô lập tức hiểu ra ý

Đường Phong: “Ý anh là việc Hàn Giang bị vu cáo hãm hại rồi bỏ trốn, là vở kịch giữa Hàn Giang và Triệu Vĩnh?”

“Bị vu cáo hãm hại không phải là giả, nhưng rất có thể Hàn Giang và Triệu Vĩnh tương kế tựu kế, Triệu Vĩnh giả vờ đóng kịch, cố ý vu cáo cho Hàn Giang!”

“Hàn Giang làm vậy rốt cuộc để làm gì?”

“Có hai mục đích, mục đích thứ nhất là để tê liệt đối thủ, để bọn chúng tưởng rằng Hàn Giang thật sự trốn thoát, lão K giải tán, như vậy đối thủ có thể đắc ý lơ là cảnh giác mà xuất đầu lộ diện.”

“Anh cho rằng đối thủ của chúng ta cả tin vậy sao?” “Lúc đó, khi nghe thấy Hàn Giang trở thành đối tượng tình nghi, vượt

ngục, tôi cũng đã nghi ngờ, có khi Hàn Giang đang đóng kịch. Lúc đó lý do mà tôi nói đến chính là lý do ban nãy, bởi vì đối thủ của chúng ta vốn cực kì xảo quyệt, chúng không thể dễ dàng tin vào màn kịch đó! Vậy thì Hàn Giang và Triệu Vĩnh diễn vở kịch đó để làm gì đây?”

“Bởi vậy sau đó anh mới thật sự tin rằng Hàn Giang bị vu cáo hãm hại, rồi bỏ trốn thoát thân?”

Đường Phong gật đầu: “Nhưng những gì cô nói ban nãy lại khiến tôi nghĩ tới một lý do khác, lý do này chính là làm như vậy có thể khiến Hàn Giang từ chỗ sáng chuyển sang chỗ tối, có thể đơn độc cùng tôi hành động. Như vậy nội gián ẩn nấp trong đội ngũ của chúng ta sẽ không biết

được hành tung của chúng tôi, và sẽ không làm được gì tôi và Hàn Giang!”

“Đúng! Vì mục đích này, Hàn Giang và Triệu Vĩnh đáng để diễn vở kịch đó!”.

“Sự thật chứng minh, làm như vậy là hoàn toàn chính xác, trước khi chúng ta tới căn cứ Tiên Tiến, tuy đã trải qua rất nhiều nguy hiểm, còn gặp phải rất nhiều chuyện không thể ngờ, nhưng từ đầu tới cuối lại không gặp người của Tướng quân.”

“Vậy cái chết của Triệu Vĩnh thì sao?”

“Cái chết của Triệu Vĩnh vẫn chưa thể chứng minh được là do người của Tướng quân làm, vì không phù hợp với phong cách của Tướng quân!”

“Cũng có nghĩa là vẫn còn người muốn

lấy mạng Triệu Vĩnh! Không phải các anh nghi ngờ Từ Nhân Vũ sao? Anh ta là nội gián phải không?”

Đường Phong lắc đầu: “Tôi không biết, nhưng nếu như là người của Tướng quân thì không thể giết hại Triệu Vĩnh xong rồi tẩu thoát!”

“Đúng! Phong cách của Tướng quân là sẽ xử lý ba người các anh ngay tại Thiên Hộ Trấn!” - Yelena nói tới đây liền khẽ cười - “Đường Phong, nghe anh nói nhiều như vậy vẫn cứ là nghi ngờ chúng tôi. Hàn Giang chuyển sang hoạt động bí mật, đơn độc hành động cùng anh, người của Tướng quân không gây rắc rối cho bọn anh.

Bây giờ các anh vừa mới tới căn cứ Tiên

Tiền thì gặp tôi và cha, người của Tướng quân liền tới đây, xem ra cuối cùng chỉ mình tôi và cha có vấn đề!”

“Không phải tôi nghi ngờ cô và lão Mã có vấn đề, nhưng quả thực là người đông lên rất dễ bị bại lộ. Nếu như những vết bánh xe này đều là người của Tướng quân, thì tôi nghĩ, rất có khả năng chúng đã bám đuôi chúng ta tới đây!”

“Ban nãy tôi đã nói rồi, cả quãng đường đến đây đều không phát hiện thấy gì khác thường!” - Yelena rất không vui vì Đường Phong nghi ngờ tố chất đặc công đã qua đào tạo của cô.

“Vậy thì phải nói tới một ý khác mà tôi nói ban nãy, trong số đám người đó, rất có khả năng có người đã từng tới căn cứ

Tiền Tiến, bởi vậy chúng chỉ cần biết các anh tới Mông Cổ, là có thể đoán được mục tiêu của các anh chính là căn cứ Tiền Tiến.”

“Nhưng tôi thật sự không nghĩ ra là còn có ai đã từng đến căn cứ Tiền Tiến? Những học viên năm đó, sau cuộc bạo động, cuối cùng không phải đều đã chết sạch rồi sao? Đặc công trong căn cứ cũng bị giết chết rồi, Branch cũng chết rồi, trang úy Nicholas cũng chết rồi, còn có ai? Cha tôi? vẫn còn một người là Shchedrin?” “Shchedrin có biết mọi người tới Mông cổ không?” “Chắc là ông ta biết, có đoán cùng đoán ngay được!”

Yelena hiểu ngay ý Đường Phong.

“Nhưng Shchedrin không thể là người

của Tướng quân. Đừng quên các học viên trong căn cứ gần như đều chết dưới nòng súng của ptp ông ta, người mà Tướng quân hận nhất có thể chính là ông ta đấy. Hơn nữa, chúng tôi cũng đã ngầm điều tra về Shchedrin, ông ta là người nghiêm chỉnh làm việc, tuân thủ pháp luật, không phát hiện thấy ông ta vi phạm chỗ nào.”

“Không phải ông ta thì còn có ai nữa nhỉ? Stechkin đã từng tới căn cứ Tiên Tiến chưa?” - Đường Phong bỗng hỏi.

Yelena vừa nghe thấy từ Stechkin là toàn thân liền run rẩy, cô không thể quên được đôi mắt của Stechkin, con người vô cùng đáng sợ đó! Nhưng ông ta đã từng tới căn cứ Tiên Tiến chưa? Yelena không ngừng

hồi tưởng lại những chuyện cũ mà Stechkin kể lại cho cô nghe,

“Trong trí nhớ của tôi, hình như gã này chưa từng tới căn cứ Tiên Tiến.”

“Thế... thế thì kì lạ thật, chắc chắn có điều gì đó chúng ta vẫn chưa nghĩ tới..- Đường Phong ra sức hồi tưởng lại từng tình tiết, nhưng cuối cùng vẫn không nhớ ra tình tiết nào bị bỏ sót: “Có lẽ Stechkin đã từng tới căn cứ Tiên Tiến, chẳng qua chúng ta không biết mà thôi!”

“Có lẽ vậy! Nhiệm vụ quan trọng trước mắt là phải tìm thấy nhóm Hàn Giang; anh xem tiếp theo chúng ta nên làm gì?” - Yelena hỏi ý kiến Đường Phong.

“Còn làm gì được nữa? Tiếp tục lần theo vết bánh xe trên sa mạc Gobi tìm kiếm

thôi! May mà vết bánh xe xuất hiện sau đó cũng đi về phía đông, chúng ta đi về phía đông xem sao!”

Không đợi Đường Phong nói xong, Yelena đã nhân ga, lao về phía đông sa mạc Gobi.

7

Mấy vết bánh xe đan vào nhau không ngừng xuất hiện trên sa mạc Gobi.

Yelena vừa lái xe vừa chú ý quan sát vết bánh xe trên mặt cát. Xe chạy được một đoạn, Yelena phát hiện vết bánh xe trên đường đã tách nhau ra. Có vết bánh xe tiếp tục đi thẳng, còn ba vết bánh xe khác lại rẽ sang hướng nam. Yelena dừng xe lại: “Sao tự nhiên lại tách ra nhỉ?”

Đường Phong đứng trên xe. nhìn ra xa, trông thấy vài căn phòng ộp tộp trong căn cứ huấn luyện: “Phía nam là căn cứ huấn luyện”.

“Anh nghi có người vào trong lô cốt số 21?”

Tạm thời không quan tâm tới xe đi về phía đông, tới căn cứ huấn luyện xem sao đã - Đường Phong đề nghị.

Vậy là Yelena chuyển hướng, lái xe về căn cứ huấn luyện. Yelena theo vết bánh xe tới cổng của căn cứ huấn luyện, nhưng cô không nhìn thấy chiếc xe nào ở đây. Yelena để ý thấy vết bánh xe ở đây đan xen nhau, rồi cuối cùng lại quay đầu đi về hướng bắc. Yelena đang do dự có nên tiếp tục truy đuổi theo những vết bánh xe

đó hay không, thì Đường Phong bỗng phát hiện ra chính tại nơi những vết bánh xe đan xen vào nhau, xuất hiện một loạt vết giày hỗn loạn. “Xem ra chúng đã vào trong lô cốt rồi!” - Đường Phong nói.

“Vào trong lô cốt?” - Yelena nghi ngờ dừn; xe lại. Quả nhiên, cô trông thấy một hàng vết giày hỗn loạn đi vào trong căn cứ, đi thẳng về phía căn phòng ộp tôn to nhất.

Đường Phong và Yelena không ai bảo ai cùng lúc móc sũa ra, hai người đi tới trước căn phòng ộp tôn. Đường Phong dõng tai nghe ngóng, bên trong tĩnh mịch không chút động tĩnh, anh trông thấy cửa phòng khép hờ.

Đây là cánh cửa được ghép lại từ hai

tâm ván to. Yelena và Đường Phong từ hai phía đi tới mép cửa, cả hai cùng lúc lên nòng súng. Yelena ra hiệu bằng mắt cho Đường Phong, anh hiểu ý, cả hai cùng đập cửa lao vào. Tình hình giống hệt như hôm qua, ở đây trông vẫn giống như phòng giảng dạy, điều khác biệt là vị trí của bục giảng đã lồm xuống.

Đường Phong biết rằng đám người đó chắc chắn đã dùng tới ròng rọc, từ đây đi xuống dưới. Đường Phong và Yelena đi tới cạnh ròng rọc, họ không dám liều lĩnh dùng đèn pin soi xuống phía dưới, dưới đó tối om. Có lẽ bọn chúng trốn trong góc tối nào đó. Đường Phong phát hiện thấy cần điều khiển trong góc căn phòng ộp tộp, anh dồn sức ấn nó xuống. Chiếc

ròng rọc này có thể chuyển động, mà không cần tới điện dựa vào lực cơ giới để chuyển động, như vậy trong trường hợp bị mất điện, chiếc ròng rọc này vẫn có thể sử dụng bình thường, nhưng tại sao một công trình hao tốn tiền bạc lớn như vậy lại không sử dụng mà bị bỏ hoang?

Đường Phong không nghĩ ngợi nhiều, chiếc ròng rọc đã di chuyển lên trên. Yelena để ý thấy trên chiếc ròng rọc xuất hiện rất nhiều vết siày: “Hôm qua ở đây không có, xem ra bọn chúng đã vào trong lô cốt rồi!”

“Chúng ta phải cẩn thận, biết đâu chúng đang ở dưới đợi chúng ta!” - Đường Phong và Yelena càng tập trung đề

phòng, họ bước lên chiếc ròng rọc đang
chậm chậm hạ xuống, tiến vào một thế
giới tối tăm.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: [http://www.dtv-
ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

Chương 23

Tình tiết bị lãng quên

Chín phút, đúng vậy! Hàn Giang và
Yelena phát hiện trong một thùng thuốc
nổ - đã được mở ra, có buộc một chiếc
đồng hồ hẹn giờ, con số hẹn giờ màu đỏ
đang nhảy từng tích tắc; đúng vậy, họ
trông thấy con số màu đỏ trên mặt đồng
hồ chỉ còn lại chín phút!

Chiếc ròng rọc nặng nề hạ xuống mặt đất, Đường Phong và Yelena giơ súng lên, cẩn thận bước ra ngoài. Đường Phong không dám bật đèn pin, Yelena không biết vị trí phía dưới, Đường Phong dẫn Yelena mò tới cạnh cánh cửa màu đỏ, khẽ giới thiệu với Yelena: “Đây là khu trung tâm của lô cốt, bên trong cánh cửa màu đỏ này là trung tâm chỉ huy.”

Yelena quan sát rất lâu, không thấy động tĩnh gì mới bật đèn pin lên, soi chiếu đại sảnh số 1, không có người! Đường Phong nhớ lần trước khi họ chuẩn bị đi lên có mở bảy cánh cửa ra, nhưng lần này cánh cửa màu đỏ đã bị đóng lại, sáu cánh cửa còn lại vẫn mở toang ra giống hệt như hôm qua họ rời khỏi đây.

Đường Phong nghi ngờ chỉ vào cánh cửa màu đỏ, khẽ nói với Yelena: “Bên trong cánh cửa có vên dè.”

Yelena cảnh giác tới trước cửa, thò tay ra đẩy đẩy cánh cửa sắt màu đỏ, nhưng cánh cửa không chút động tĩnh. “Đẩy như vậy không được đâu!” - Đường Phong cảnh báo cô.

Đường Phong ra hiệu cho Yelena, cô hiểu ý, Đường Phong dùng hai tay đẩy, Yelena giơ súng lên sẵn sàng chuẩn bị lao vào. Đường Phong dốc hết sức, cánh cửa to nặng từ từ di chuyển, Yelena nhìn chăm chăm qua khe cửa đã hé mở, cô đã sẵn sàng chuẩn bị đối phó với bất cứ kẻ thù nào.

Cánh cửa sắt màu đỏ bị Đường Phong

đẩy ra từng chút từng chút một, khi khe hở đủ lớn, Yelena lách người chui vào bên trong. Đường Phong đang định vào theo thì Yelena bỗng kêu lên thất thanh: “Cẩn thận!” sau đó cô vội vàng đẩy Đường Phong ngã xuống. Chưa kịp đợi Đường Phong kịp phản ứng, Yelena liền ôm Đường Phong lăn tới chính giữa đại sảnh.

Đường Phong ngồi dậy, phát hiện qua khe cửa xộc ra một làn khói trắng, Yelena bịt mũi, nhắc nhở Đường Phong: “Nhanh! Nhanh bịt mũi bịt miệng lại!”

Ngay sau đó Yelena kéo Đường Phong nấp vào trong cánh cửa màu trắng đối diện. Đường Phong thở hồn hển, hỏi Yelena: “Đó là gì vậy?”

“Có vẻ giống như đạn hơi cay!”

“Xem ra bọn chúng đang ở gần đây.”

“Không, chưa chắc, bọn chúng đặt đạn hơi cay ở đây chính là đợi chúng ta chui vào, chúng không ở đây đâu, chắc chắn chúng đã đi vào sâu trong lô cốt!” -

Yelena phán đoán.

“Vậy chúng ta cũng nhanh chóng rời khỏi đây thôi!” Yelena gật gật đầu, hai người bịt mũi bịt miệng, lao ra khỏi cánh cửa sắt màu trắng, trong đại sảnh số 1 nồng nặc mùi đạn hơi cay. Hai người họ lao thẳng vào lối đi trong lô cốt, chạy được một đoạn thì không khí ở đây ôn hơn.

Đường Phong và Yelena tựa lên tường, hít thở từng hớp lớn gió lạnh thổi vào lô cốt. Nhưng đúng lúc họ tưởng rang đã

thoát được sự tấn công của đạn hơi cay thì trong đại sảnh số 1 bỗng vang lên tiếng động âm âm, nặng nề.

2

Nghe thấy tiếng động nặng nề âm âm, Đường Phong và Yelena nhìn nhau, không biết ở đó cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng họ đều lờ mờ ý thức được chuyện gì đã xảy ra trong đại sảnh số 1. Đường Phong định tiến lên phía trước, nhưng Yelena ngăn anh lại: “Không, chúng ta phải quay về xem sao, đó chính là đường rút lui của chúng ta.”

“Nhưng đạn hơi cay..

“Đợi một lúc sẽ ổn thôi!”

Đường Phong và Yelena lại đợi thêm một lúc, Yelena cảm thấy mùi đạn hơi

cay trong lô cốt đã bay đi nhiều, liền cùng Đường Phong quay trở lại đại sảnh số 1. Phía sau cánh cửa sắt màu đỏ, khói đặc vẫn không ngừng phun ra, Yelena và Đường Phong chạy tới đóng cửa lại nhưng khói đạn hơi cay vẫn nồng nặc trong đại sảnh. Đường Phong cảm thấy rất khó chịu, nhưng Yelena vẫn đang tìm kiếm nguyên nhân tại sao ban nãy lại phát ra âm thanh âm âm đó. Đột nhiên, Yelena vẫy tay gọi Đường Phong, Đường Phong vội vàng chạy tới, lúc này anh mới phát hiện ra ròng rọc đã bị ai đó kéo lên. Đường Phong vội chạy tới cần điều khiển, nhưng anh ra sức ấn vài lần mà nó vẫn không nhúc nhích.

“Đường Phong, đừng ấn nữa, ròng rọc bị

phá hỏng rồi!” - Yelena chỉ vào một đoạn sắt thép bị gãy trên mặt đất khẽ nói. Đường Phong cúi xuống nhìn, quả nhiên, hai chiếc xích sắt của ròng rọc đã bị cắt đứt. “Mẹ kiếp, chúng ta bị bọn chúng lừa rồi!” - Đường Phong tức giận.

“Xem ra chúng ta không thoát ra ngoài được rồi!” Đường Phong nghĩ thật nhanh: “Ở đây không ra được, vậy thì phải tìm thấy công phía đầu bên kia lô cốt!” “Cửa phía đầu bên kia? Không phải lần trước các anh không tìm thấy sao?”

“Tám bản vẽ công trình đó cô cũng xem rồi, theo như đánh dấu trên bản vẽ, thì phía đông lô cốt chắc là có một cánh cổng, nếu không thì rất nhiều thiết bị to nặng sẽ không vận chuyển vào đây được”

- Đường Phong suy đoán.

"Điều... điều này chưa chắc, lần trước anh tìm nhưng không phát hiện thấy, rất có thể cánh cổng đó sau này đã bị bịt lại!" - Yelena rầu rĩ nói.

"Nếu như điều cô nói là thật thì chúng ta toi rồi đấy!" - trong lòng Đường Phong cũng trở nên lo lắng.

Hai người bàn bạc một lúc, không còn cách nào khác, họ đành phải tiếp tục đi về hướng đông, hơn nữa còn phải tranh thủ thời gian. Vậy là hai người đi thật nhanh trong đường hầm, chẳng mấy chốc họ đã tới đại sảnh số 2. Ở đây Đường Phong có chút chần chừ, hay là đi dọc hành lang ở hai bên xem sao, biết đâu có phát hiện mới.

Yelena hiểu ý Đường Phong: ‘Chúng ta nhanh đi một vòng nào!’

Đường Phong gật đầu, họ kiểm tra qua những căn phòng trông giống như phòng ký túc, giống hệt như những gì đã thấy hôm qua, không có gì khác thường.

Đường Phong lại lần lượt kiểm tra phòng tập, phòng thư giãn, phòng thư viện, phòng tắm. Tình hình đều giống hệt như hôm qua anh trông thấy, nhưng khi Đường Phong kiểm tra phòng ăn và phòng y tế thì đã phát hiện thấy chút thay đổi nho nhỏ.

3

Dưới chân Đường Phong là mặt đất màu đỏ sậm, anh dùng đèn pin soi lên mặt đất, vết máu bắn lên vẫn rất rõ. Yelena

cùng phát hiện thấy những vết máu này, cô bảo: “Vết máu này quả thực rất kỳ lạ, chỉ có dùng dao sắc nhọn đâm vào cơ thể sinh vật nào đó, thì mới có thể xuất hiện vết máu này!”

“Cô có thể phân biệt được đây là máu người hay là máu động vật không?” - Đường Phong hỏi.

"Máu người?" - Yelena ngạc nhiên -

"Không thể như vậy được, nếu như đây đều là máu người thì tôi không tính được ở đây có bao nhiêu người đã bị giết chết!"

“Đúng vậy, tôi cũng không dám tin. Nhưng nếu không phải máu người thì là gì?”

““Không phải trên bản vẽ công trình đánh

dầu đây là phòng bếp sao?”

“Lẽ nào họ giết gia súc trong này? Thậm chí còn ra tận phòng ăn để giết?” -

Đường Phong lắc đầu hỏi lại.

“Lần trước các anh đã xem trong phòng bếp chưa?” - Yelena hỏi.

“Chúng tôi không xem kĩ, mới chỉ xem những kệ bếp này thôi.”

Yelena đi trước Đường Phong. Cô bước nhanh tới cuối phòng bếp, bỗng phát hiện thấy trong góc bếp vẫn còn một cánh cửa gỗ, nên cô quay lại hỏi Đường Phong:

“Các anh xem bên trone cánh cửa này chưa?”

Đường Phong hơi ngó người ra rồi iắc đầu: “Chưa, hôm qua chúng tôi chỉ để ý đến các vết máu, chẳng ai để ý thấy ở

đây vẫn còn cánh cửa nhỏ!”

Yelena thò tay ra đẩy đẩy cánh cửa gỗ, hình như cửa đã khóa, nên cánh cửa không nhúc nhích. Yelena móc súng ra, nhắm thẳng vào ổ khóa cửa bắn một phát, cánh cửa gỗ bật tung ra. Đường Phong đi ngay sau Yelena lập tức ngửi thấy một mùi quái dị, anh nghĩ kĩ lại, chính là mùi này, đây chính là thứ mùi - không biết là mùi gì, mà hôm qua anh ngửi thấy trong phòng ăn. Tanh tanh giống như mùi máu, nhưng thứ mùi sau cánh cửa này nồng nặc hơn rất nhiều so với mùi trong phòng ăn, nghĩ tới đây, Đường Phong bỗng giật thót tim.

“Đây là mùi quái dị gì vậy?” - Yelena cũng ngửi thấy mùi này.

“Tanh giống mùi máu, nhưng lại không giống” - Đường Phong trả lời nước đôi.

“Là mùi ẩm mốc quyện lại thành mùi tanh!” - Yelena đưa ra đáp án chính xác.

“Nghĩa là sao?” - Đường Phong không hiểu.

“Tức là máu bị đông lại sau nhiều năm...”

Yelena đi phía trước bỗng im bật, Đường Phong phát hiện sau khi họ bước vào cánh cửa là đi thẳng tới một lối đi nhỏ hẹp. Lúc này, phía đầu lối đi bên kia, rẽ một cái, phía trước bỗng rộng rãi thênh thang, trước mặt là xương cốt chất đống! Hai chiếc đèn pin chiếu thẳng vào đống xương cốt trông đến âm u đáng sợ. “Hóa ra ở trong này lại có nhiều xương cốt như

vậy, thảo nào tanh quá.- Đường Phong
lắm bằm.

“Ở đây xuất hiện xương cốt cũng là
chuyện thường, trước kia ở đây chắc là
kho đông lạnh, chỉ có điều thiết bị đông
lạnh vẫn chưa có!” - Yelena nhìn xung
quanh nói.

“Đúng vậy, thiết bị đông lạnh vẫn chưa
có, vậy tại sao lại có nhiều xương cốt
vậy?”

Yelena tới trước đống xương cốt, tiện tay
cầm một mẫu xương lên: “Đây không
phải là xương người, giống xương bò!” -
Yelena lại nhặt một mẫu xương động vật
lên. “Cái này cũng là xương bò”.

“Xem ra tôi chỉ thần hồn nát thần tính!” -
Đường Phong cũng phát hiện ra đống

xương trước mắt đều là xương động vật.

“Không, cũng không hẳn vậy”, Yelena bỗng cầm một mẫu xương lên, “Ở đây phần lớn đều là xương bò nhưng vẫn còn một vài mẫu xương kỳ lạ, ví dụ như mẫu này”.

“Mẫu xương kỳ lạ?” - Đường Phong không hiểu.

“Những mẫu xương này không nên xuất hiện ở đây... anh xem, đây là xương gấu đen!” - Yelena nói tới đây liền chau mày.

“Xương gấu đen? Tại... tại sao lại như vậy? Cô không nhận nhầm chứ?”

“Không, không thể, lúc còn học trong trường KGB tôi đã từng tham gia tập huấn chiến đấu sinh tồn ở Siberia, và gặp phải một con gấu đen. hơn nữa... hơn nữa

tôi còn từng ăn thịt nó.”

‘Nhưng tại sao ở đây lại xuất hiện gấu đen? Đây là sa mạc Gobi mà!’”

“Còn mẫu xương này chắc là xương sói!”

- Yelena lại nhặt một mẫu xương khác lên.

“Sói?” - Đường Phong ngạc nhiên.

“Tóm lại ở đây xuất hiện rất nhiều loại xương lẽ ra sẽ không xuất hiện! Tôi nghĩ những vết máu ngoài kia đều là máu động vật!” - Yelena phán đoán.

“Ở đây... ở đây không giống phòng bếp và phòna ăn? mà lại... lại giống một phòng quyết đấu chọi hơn!” - Đường Phong ngạc nhiên nói.

Yelena quay lại, nhìn Đường Phong, khẽ gật đầu. Đường Phong cảm thấy ớn lạnh,

cả hai không thể chịu đựng không khí ở đây thêm được nữa nên đành phải rút lui khỏi phòng đông lạnh.

4

Đường Phong nhìn cửa phòng y tế lòng cũng thấy hơi chợn, nhưng anh vẫn cứng đầu đi vào bên trong. Tất cả mọi thứ trong này đều gọn gàng ngăn nắp, chỉ có điều phủ đầy bụi bặm. Đường Phong dừng lại, đứng yên giữa lối đi dẫn vào phòng y tế. Anh đang nhớ lại, nhớ lại hình dạng ở đây lúc đầu, ở đây đã từng xảy ra chuyện gì?

Lúc này, Yelena đã đẩy cánh cửa ra, dãy tủ phản quang ánh sáng quái dị vẫn sừng sững trong căn phòng chật hẹp này. Đường Phong cũng đi theo Yelena vào

trong một căn phòng giống như phòng đẽ
xác, Yelena

dùng đèn pin soi một vòng, lẩm bẩm nói:
“Ở đây cái gì cũng có nhỉ!”

Yelena nói xong liền quay người đi ra
ngoài, nhưng Đường Phong lại kéo cô
lại: “Đợi đã!”

Yelena không hiểu ý nên nhìn Đường
Phong. Anh bước nhanh tới trước một
dãy tủ đụn xác: “Yelena, hình như ở đây
đã bị ai đó sờ đến, ý tôi là hôm qua nó
không thế này.”

“Anh chắc chắn chứ?” - Yelena vừa nghe
thấy vậy theo phán xạ liền nắm chặt súng
trong tay.

“Tôi chắc chắn, rõ ràng cái tủ này nhô ra
một đoạn so với hôm qua tôi trông thấy!”

- Đường Phong khẳng định.

“Ồ!” - Yelena bước tới cạnh cái tủ, quan sát dãy tủ đựng xác: “Ai đến đây động vào những dãy tủ này nhỉ?”

Đường Phong ngậy người đứng trước chiếc tủ, đột nhiên, mắt anh trợn lên, chân người thoáng qua dưới cánh cửa cuốn bỗng hiện lên trước mắt anh. “Lẽ nào là...”, nghĩ tới đây Đường Phong run bắn, anh đưa tay ra rồi kéo tiếp chiếc tủ thêm một đoạn, vươn người nhìn vào bên trong.

“Anh nghĩ ra gì vậy?” - Yelena hỏi.

Ngăn tủ đựng xác trông trơn, chỉ có chút bụi bặm, từ độ dày của bụi phủ cho thấy, tủ đựng xác vốn được đóng kín, nhưng mới được mở ra gần đây. “Yelena, cô có

còn nhớ hôm qua trong lô cốt tôi phát hiện thấy vẫn có người ở đó không?” - Đường Phong hỏi.

“Nhưng sau đó các anh không tìm thấy.. ề” - Yeleua nói tới đây liền hiểu ngay ra ý Đường Phong, “Ý anh là có người trốn trong này?”

“Là ai nhỉ?” - Đường Phong chìm trong suy tư, “Nếu như là bọn bắt cóc Hàn Giang thì thật đáng sợ!” “Điều này cho thấy chúng đã ẩn nấp ở đây từ lâu rồi, bọn chúng đã biết về bí mật của lô cốt từ trước.” - Yelena nghĩ tới đây cũng rùng mình - “Nhưng có thể như vậy không? Bọn chúng đông người, thế lực mạnh, nếu như hôm qua các anh liều lĩnh xông vào đây. bọn chúng hoàn toàn có thể tiêu

diệt các anh hơn nữa bọn chúng đông như vậy, thì tại sao hôm qua các anh lại không tìm thấy bọn chúng trong lô cốt?”

“Tôi cũng không biết, có thể là do tôi đa nghi quá”, Đường Phong lại di chuyển ánh mắt về phía vào trong tủ đựng xác, họ dùng đèn pin soi kỹ tủ đựng xác. Đột nhiên, trên lớp bụi mỏng anh trông thấy một vài chất màu đen rơi vãi. Đường Phong nhất thời không nhận ra được đây là thứ gì, anh lấy tay khẽ nhấc một miếng lên, nhưng chưa kịp đợi anh cầm lên, những vật màu đen này bỗng biến thành bột ngay trên tay anh.

Đường Phong đưa ngay chút bột còn sót lại lên mũi ngửi, không có mùi vị gì, anh đưa cho Yeïena xem, Yelena cũng không

biết đây là thứ gì. Cô ngửi ngửi bột đen còn sót lại trên ngón tay Đường Phong, lắc đầu: “Giống như bột than vậy, nhưng không ngửi thấy mùi gì.”

“Có lẽ không phải gần đây mới để lại!”, Đường Phong phỉ bụi trên tay đi, không tiếp tục nghiên cứu nữa.

“Hiện giờ nhiệm vụ cấp bách nhất của chúng ta là phải tìm thấy nhóm Hàn Giang. Theo chú thích trên bản vẽ công trình, chúng ta không hề phát hiện thấy tung tích của họ ở khu trung tâm và khu sinh hoạt, vậy thì chắc chắn họ đang ở trong khu bảo hộ!” - Yelena phân tích.

“Biết đâu họ đã tìm thấy cánh cổng ngách phía tây và từ đó ra ngoài rồi” - Đường Phong ưu tư nói.

“Không thể, nếu từ đó ra ngoài thì chúng còn dẫn ba người Hàn Giang vào đây làm gì?”, Yelena bác bỏ sự lo lắng của Đường Phong.

“Tôi cũng không hiểu tại sao người của Tướng quân phải dẫn nhóm Hàn Giang vào đây?”

“Có thể chỉ là để dụ chúng ta đến đây!”

Yelena nói vậy khiến Đường Phong cảm thấy nguy hiểm đang cận kề họ, hai người quay trở lại đại sảnh số 2, sau đó tách ra, chia thành hai hướng đi về hai đầu đại sảnh số 3.

5

Chẳng mấy chốc Đường Phong và Yelena đã đi tới đại sảnh số 3 tối đen như mực. Trong bóng tối, Đường Phong cố phân

biệt những gì đã xảy ra ở đây hôm qua.

Bỗng nhiên một âm thanh lạnh lạnh vang lên phía sau cánh cửa cuốn. Đường Phong và Yelena đều giật mình. Đường Phong nhận ra ngay âm thanh này vang lên từ phía trong kho đạn dược.

Đường Phong dừng tai nghe ngóng, bên trong vẫn còn loáng thoáng phát ra tiếng động gì đó. Đường Phong chỉ vào kho đạn, khẽ nói với Yelena: “Ở đây trước kia là kho đạn dược.”

Yelena gật gù, hai người rón rén đi tới cạnh cửa cuốn của kho đạn. Đường Phong không dám mạo hiểm xông vào, anh cố gắng hồi tưởng lại tình hình kho đạn dược trông thấy hôm qua, hàng nghìn

lỗ thủng tan hoang, đất đá vụn đầy sàn nhà, gần như không có chỗ đặt chân, lẽ nào ở đây thật sự đã từng xảy ra một vụ nổ lớn?

Đường Phong đang suy nghĩ lung tung, thì trong kho đạn dược lại phát ra âm thanh ieng keng. Âm thanh không lớn lắm, giống như tiếng kim loại rơi xuống đất. Yelena cũng nghe thấy tiếng động này, cô đưa mắt ra hiệu cho Đường Phong, hai người quyết định không chờ đợi nữa mà phải lao vào xem cho ra nhẽ.

Yelena nhặt một hòn đá vụn trong góc tường lên, ném xuống phía dưới cửa cuốn, cô muốn thử xem phản ứng bên trong thế nào. Không có đạn bay ra, Yelena mới yên tâm. Bên trong lại vọng

ra âm thanh và cả vài tiếng lạo xạo.

Yelena và Đường Phong nghiêng người lẫn vào trong cửa. Gạch đá vụn trên mặt đất nghiền vào người làm Đường Phong ê ẩm mình mẩy. Thế nhưng khi Đường Phong vừa vào trong kho đạn, liền lập tức ý thức được trong này có người! Ở chính giữa không gian rộng lớn này!

Đường Phong và Yelena rút súng theo phản xạ nhắm thẳng vào chính giữa kho đạn dục, trong bóng tối, họ nghe thấy tiếng động mạnh hơn. Yelena lập tức bật đèn pin lên, Đường Phong cũng bật đèn pin lên theo, hai chùm ánh sáng soi rọi giữa bóng tối, họ trông thấy chính giữa kho đạn dục hoang tàn là ba người đang bị trói vào nhau, chính là Hàn Giang,

Makarov và Lương Viện!

“Á...”, Đường Phong ngạc nhiên kêu lên, anh đang định lao tới cứu nhóm của Hàn Giang nhưng đã bị Yelena giữ lại.

Yelena khẩn trương dùng đèn pin soi xung quanh, không trông thấy ai, cũng không trông thấy nguy hiểm nào, nhưng cô phát hiện thấy trong góc tường kho đạn, thấp thóang hiện lên một cánh cửa.

“Sao ở đó lại có một cánh cửa?” -

Yelena vẫn cảnh giác nhìn chăm chăm cánh cửa đã mở được một nửa.

“Đúng vậy! Hôm qua tôi đã không để ý thấy ở đó còn có một cánh cửa!” -

Đường Phong cũng ngạc nhiên.

“Quan trọng là trên bản vẽ công trình không có cánh cửa đó!”

“Đừng ne hĩ ngợi nhiều nữa, cứu người quan trọng hơn!”, Đường Phong lao tới bên cạnh ba người Hàn Giang, trông thấy cả ba đều bị trói lại, miệng bị dán băng dính. Lương Viện xem ra vẫn còn khá tỉnh táo, còn Makarov và Hàn Giang lại có chút mê man. Đường Phong để ý thấy súng và vũ khí của mấy người họ đều bị vớt ra chỗ họ không thể với tới được, nhưng dưới chân Lương Viện lại có một viên đạn màu vàng. Đường Phong đã hiểu ra, âm thanh ban nãy chính là do Lương Viện dùng chân đá liên tục vào viên đạn.

Đường Phong cởi trói cho ba người, Lương Viện mếu máo, hét toáng lên: “Đường Phong, bên... bên trong căn

phòng đó có thuốc nổ, toàn là thuốc nổ!”

“Gì cơ? Em bình tĩnh nói anh nghe tại sao mọi người lại bị trói bắt tới đây? Là ai làm?”

“Là... là người của Tướng quân, bọn... bọn người áo đen đó không biết dùng thứ gì mà đánh thuốc mê bọn em đưa tới đây..- Lương Viện áp a áp úng nói. Đường Phong và Yelena đại khái đã hiểu ra chuyện gì.

“Đường... Đường Phong, không... không kịp rồi... đồng... đồng thuốc nổ đó đủ để phá hủy cả... cả tòa lô cốt này, chúng đã... đã gài mìn hẹn giờ...” - Makarov thều thào nói.

“Gì cơ? Mìn hẹn giờ!” - Yelena và Đường Phong đều kinh ngạc.

Lúc này hình như Hàn Giang đã tỉnh lại, anh liên tục lắc đầu, nói với Đường Phong và Yelena: "Bọn áo đen trời chúng tôi rồi đưa tới đây, nếu... nếu hai người không vào thị trấn mà ở lại thì chắc chúng ta mất mạng rồi. Bọn chúng bắt chúng tôi làm con tin, dụ... dụ hai người tới đây, sau đó trời hết chúng tôi ở đây, rồi gài... gài mìn hẹn giờ, thuốc nổ cất giữ trong đó đủ để phá hủy toàn bộ tòa lô cốt này!"

"Xem ra ngay từ ban đầu chúng đã biết về sự tồn tại của lô cốt!" - Đường Phong lẩm bẩm.

"Đường Phong, đừng nghĩ đến những chuyện đó nữa, chúng ta sắp chết rồi... - Lương Viện khóc lóc.

“Không, chúng ta không chết được đâu!”

– Yelena nhanh chóng phân tích cục diện

- “Hàn Giang nói đúng! Bọn chúng biết chắc chúng ta sẽ tìm đến đây. Bọn chúng muốn gài mìn giết chết chúng ta ở đây, mà kẻ cả không chết cũng phải để chúng ta mắc kẹt trong này. Sau khi bọn tôi dùng ròng rọc xuống đây, ròng rọc đã bị phá hỏng, chúng ta không thể quay trở lại bằng đường đó.”

“Thật sao? Vậy chúng ta phải làm thế nào?” - Lương Viện càng khóc thương tâm hơn, cô ôm chặt lấy Đường Phong.

“Hiện giờ có hai nhiệm vụ cấp bách trước mắt, thứ nhất, phải xem có thể gỡ bỏ mìn hẹn giờ do bọn chúng gài hay không, thứ hai, là phải tìm thấy cánh

cong phía đông trên bản vẽ công trình.
Đội trưởng, anh cùng Yelena đi gỡ mìn!”
- Đường Phong quyết đoán phân chia công việc.

”Nhóc con, bao giờ đến lượt cậu phân công công việc vậy?” - Hàn Giang châm chọc.

“Đây không phải lúc cấp bách sao! Bọn chúng đi khỏi đây bao lâu rồi?” - Đường Phong lo lắng hỏi.

“Bọn chúng mới đi khỏi đây chưa lâu, bảy tám phút gì đó!” - Hàn Giang nói.

“Trước khi chúng chưa đi xa, mìn chắc chắn sẽ không thể nổ được, chúng ta vẫn còn chút thời gian!”

“Không, chúng ta... không... không còn mấy thời gian đâu...” - Makarov bồng

nói - “Tôi nghe... nghe thấy có một thằng trons bọn chúne nói bằng tiếng Nga rằng sau hai mươi phút sẽ phát nổ!”

“Hai mươi phút?!” - Mọi naurời kinh ngạc, “Vậy thì chúng ta chỉ còn hơn chục phút nữa thôi!” - Tim Đường Phong đập loạn xạ.

Đường Phong cố gắng bình tĩnh lại, và nói: “Được rồi, hãy làm như tôi nói đi, bất luận chúng ta sống hay chết đều phải có gắng đến giây phút cuối cùng!” - Mọi người gật đầu, rồi chia thành hai nhóm hành động.

6

Đường Phong và Hàn Giang chạy tới bức tường phía đông ở đại sảnh số 3, rồi cùng nhớ lại kí hiệu trên bản vẽ công

trình: ở đây chính là lối ra vào quan trọng nhất của toàn bộ lô cốt, chắc là có một cánh cổng. Thế nhưng Đường Phong vẫn trông thấy tình hình ở đây giống hết hôm qua, tường bằng bê tông cốt thép kiên cố, hoàn toàn không thể trông thấy vết tích của cánh cổng nào.

“Ở đây lấy đâu ra cổng?” - Lương Viện lo lắng nói.

“Lẽ nào bản vẽ công trình vẽ sai sao? Hay là ngay từ lúc ban đầu xây dựng lô cốt, đã không xây cổng ở đây?”

“Vốn không có cổng?” - Lương Viện hét hoảng hét lên.

“Nếu là như vậy thì chúng ta chết chắc rồi, ròng rọc ở phía tây đã hỏng hoàn toàn, không có người ngoài tới cứu thì

chúng ta không thể thoát ra naoài được!”

- Đường Phong thất vọng nói.

Lương Viện nghĩ kĩ lại - “Không, không the, vậy bọn chúng rút lui thế nào?”

Lương Viện nói vậy đã khiến Đường Phong cũng không thể không suy nghĩ lại:

“Đúng vậy, lúc anh và Yelena xuống dưới không thấy ai đi lên, chắc nhân lúc anh và Yelena xuống đây đã bọn chúng lên trên phá hủy ròng rọc. Lương Viện, có mấy tên bắt trói bọn em xuống đây?”

"Ban đầu có gần hai mươi gã, nhưng sau đó bắt trói bọn em xuống đây chỉ có gần chục gã mà thôi!”

“Gần giống như tình hình bọn anh dự đoán, nếu là vậy thì gần chục tên chắc chắn không thể rút lui từ ròng rọc phía

tây, nên nhất định là vẫn còn đường!” - Đường Phong nghĩ tới đây mà cả giọt mồ hôi to như hạt đỗ rơi xuống - “Nhưng rốt cuộc cánh cổng đó ở đâu?”

“Xem ra bọn chúng hiểu rất rõ về nơi này, ít nhất cũng hiểu hơn chúng ta!”

“Đúng vậy! Đây mới là điều đáng sợ nhất. Nhưng hiện giờ chúng ta phải nghĩ xem làm thế nào để ra

ngoài!” - Đường Phong ngẫm nghĩ rồi nói với Lương Viện: “Viện Viện, hai chúng ta chia nhau ra dùng đèn pin kiểm tra thật kỹ những bức tường này, thử xem có cánh cửa bí mật nào không; hãy kiểm tra đại sảnh số 3 trước, sau đó kiểm tra tiếp mấy nhà kho xung quanh. Em nhớ phải làm vừa tỉ mỉ vừa tốc độ đây!”

Lương Viện gật đầu, cô hiểu thời gian của họ không còn nhiều nữa. Cô vẫn còn trẻ, cô không muốn chết một cách tức tưởi trong cái lô cốt tối om này. Hai người bắt đầu chia nhau kiểm tra những bức tường trong đại sảnh số 3.

Trong lúc này, tại kho đạn dược, Hàn Giang và Yelena đã trông thấy căn phòng có những chiếc vali màu xanh lá cây xếp ngay ngắn. Họ biết rằng bên trong chính là hàng tấn thuốc nổ TNT, lượng thuốc nổ đủ để làm nổ tung toàn bộ lô cốt.

Đối với Hàn Giang và Yelena. tháo gỡ mìn không phải là chuyện khó, trước đây cũng đã từng xảy ra tình huống bất ngờ này, nhưng trong giây phút này, trong tình cảnh này, họ lại vô cùng căng thẳng. Thứ

nhất là do thời gian quá gấp gáp, thứ hai là thiếu công cụ thiết bị, thứ ba là đến được căn phòng chứa đầy thuốc nổ không phải là việc dễ. Dưới chân là mặt đất thung lũng chỗ, vô số những hòn đá to đùng nằm ngang dọc vướng đường đi. Hàn Giang và Yelena đi mỗi bước đều vô cùng thận trọng, nhưng thời gian không chờ đợi ai. Hàn Giang và Yelena đã mấy lần vấp ngã rồi lại mấy lần bò dậy, từng bước, từng bước tiến về phía căn phòng đó. Sau lưng họ bỗng vang lên giọng nói cất cao và ồm ồm của Makarov: “Hàn Giang, Yelena, hai người chắc chắn sẽ làm được, hãy nhớ, chúng ta vẫn còn mười phút!”

Mười phút? Makarov nói vậy đã cổ vũ

rất lớn cho Hàn Giang và Yelena, đồng thời đó cũng là lời nhắc nhở họ! Hàn Giana và Yelena cuối cùng cũng mò tới cửa căn phòng đó. Lúc này anh mới để ý thấy cánh cửa này cũng là một cánh cửa bí mật, thảo nào hôm qua họ không phát hiện thấy. Cánh cửa này giống hệt như cánh cửa bí mật họ phát hiện được trong bãi sửa xe trước đó, chất liệu giống như bức tường bê tông cốt thép nhưng lại là một cánh cửa”.

Hàn Giang thò người vào, trong phòng đầy những thùng thuốc nổ TNT ngay ngắn, thuốc nổ chất kín cả không gian trong phòng, Hàn Giang không thể nhìn được diện tích của cả căn phòng, nhưng anh đoán nó rộng hơn phòng sửa xe rất

nhieu.

Trên những thùng thuốc nổ màu xanh đều có hàng chữ tiếng Nga và một vài con số, Yelena chỉ nhìn qua đã nhận ra ngay:

“Tất cả đều là thuốc nổ quân dụng của những năm 60, 70 thế kỷ XX. Nếu như tất cả chò thuốc nổ này mà được kích nổ, thì có thể phá hủy cả tòa lô cốt này!”

"Chúng ta chỉ còn chín phút nữa thôi!" - Bên ngoài lại vang lên giọng Makarov.

Chín phút, đúng vậy, Hàn Giang và Yelena phát hiện trong một thùng thuốc nổ đã được mở ra có buộc một chiếc đồng hồ hẹn giờ, con số hẹn giờ màu đỏ đang nhảy từng tích tắc, đúng vậy, họ trông thấy con số màu đỏ trên mặt đồng

hồ đang chỉ thời gian còn lại là 9 phút!

7

Đứng trước quả mìn hẹn giờ không ngừng nhảy số, Hàn Giang và Yelena không biết nên làm thế nào. Đây là một quả mìn mà họ chưa từng trông thấy, trên thân thò ra mấy sợi dây màu sắc khác nhau. Mấy sợi dây màu đen đỏ buộc chặt vào mấy thùng thuốc nổ quân dụng, ngoài ra còn có ba sợi dây màu đỏ, xanh và tím. Hàn Giang và Yelena không hiểu ba sợi dây này có tác dụng gì nên không dám liều lĩnh động vào.

“Đây đúng là một quả mìn được thiết kế rất kỳ lạ, anh chưa từng trông thấy!” -

Hàn Giang khẽ nói.

“Đúng vậy, em cũng chưa từng trông

thấy!” - Yelena lắc đầu.

Hàn Giang ngẫm nghĩ, rồi nói: “Hiện giờ chúng ta có hai cách xử lý, thứ nhất phải triệt để trừ bỏ hậu họa, thứ hai là phải tách quả mìn này ra khỏi đồng đạn được ở đây, sau đó đem tới một căn phòng khác để kích nổ. Phương án thứ nhất, chúng ta chưa từng trông thấy loại mìn này, nên nếu động tay động chân vào thì quá nguy hiểm; cách thứ hai là bất chấp hai tầng nguy hiểm, cứ tách quả mìn và thuốc nổ ra thì cũng rất nguy hiểm, vì trong quả mìn hẹn giờ này cũng đã có đủ lượng thuốc nó TNT. Ngoài ra, kể cả chúng ta có tách được quả mìn với số thuốc nổ thì quả mìn này đặt ở đâu cũng không thể khống chế được, vì nó cũng có

khả năng sát thương. Bởi vậy cả hai cách này đều phải bất chấp nguy hiểm!”

“Anh quyết định đi, em nghe anh!” - Yelena nhìn Hàn Giang bằng ánh mắt tin tưởng.

Lời Yelena khiến Hàn Giang vững tâm hơn, nhưng anh cũng cảm thấy một áp lực vô cùng nặng nề. Nhìn đồng hồ chỉ thời gian không ngừng nhảy số trên quả mìn, rồi lại nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Yelena, anh thật khó quyết định. Lúc này, bên ngoài lại vang lên giọng Makarov: “Yelena, Hàn Giang, hai người chỉ còn tám phút”.

Makarov thúc giục khiến Hàn Giang hạ quyết tâm cuối cùng: “Nếu phải bất chấp hai tầng nguy hiểm như vậy thì thà mạo

hiêm với mạng sống còn hơn, để anh
gỡ!”. Nói xong, Hàn Giang lôi chiếc
nhíp mà anh luôn mang bên mình ra, đây
là thứ duy nhất trên người anh có thể
dùng làm công cụ để tháo gỡ quả mìn.
Việc Makarov liên tục nhắc vừa là để
thông báo cho Hàn Giang và Yelena,
cũng là để Đường Phong và Lương Viện
biết. Trong lúc Hàn Giang và Yelena
chưa quyết định được thì Đường Phong
và Lương Viện cùng đã kiểm tra xong
toàn bộ đại sảnh số 3, nhưng họ không hề
phát hiện thấy cánh cửa bí mật nào hay
bất cứ dấu tích nào trên tường đại sảnh.
“Toi rồi! Chúng ta không ra ngoài được
nữa rồi! Bên Hàn Giang cũng không gỡ
được quả mìn, chúng ta sắp chết rồi!” -

Lương Viện bắt đầu khóc lóc.

‘Không, Viện Viện, đừng tuyệt vọng, bao nhiêu cùng cực chúng ta đã vượt qua được, chúng ta vẫn còn hy vọng!’ -

Đường Phong vừa an ủi Lương Viện, vừa nhanh chóng ngẫm nghĩ tình hình hiện giờ, "Viện Viện, mấy nhà kho bên trong vẫn chưa kiểm tra đấy!"

“Đúng! Nhà kho!” - Lương Viện vừa nghe thấy vậy, liền lập tức lao vào kho nhiên liệu bên cạnh, nhưng lại bị Đường Phong kéo lại, “Viện Viện, kho nhiên liệu ở tận bên trong, phòng sửa xe sát với bức tường phía đông, hy vọng sẽ rộng hơn!”

Lúc này Lương Viện mới tỉnh táo lại:

“Đúng vậy, chúng ta kiểm tra phòng sửa

xe trước đây!”

Hai người chui vào phòng sửa xe, Đường Phong khẩn trương dùng đèn pin soi toàn bộ không gian trong này, khung cảnh lúc này giống hết hôm qua, cánh cửa của căn phòng nhỏ bên trong mở toang, trong phòng âm u kỳ dị.

“Viện Viện, kiểm tra kỹ lại mặt đất xem sao, tìm xem có vết chân người không?”

- Đường Phone nhắc nhở Lương Viện.

Lương Viện dùng đèn pin soi kỹ mặt đất, còn Đường Phong bước thật nhanh tới trước cửa căn phòng nhỏ. Anh vào trong nhìn qua, trên mặt đất vân chạt đồng tranh sơn dầu và những cuốn sách hôm qua họ lật lên, xem ra từ

hôm qua tới giờ vẫn không có ai tới đây.

Đường Phong lại dùng đèn pin cẩn thận soi lên tường, không phát hiện thấy manh mối nào. Lúc này, sau lưng Đường Phong bỗng vang lên tiếng gọi của Lương Viện: “Đường Phong, anh mau tới đây. trên mặt đất có rất nhiều vết giày!”

Đường Phong giật mình, vội vàng chạy tới chỗ Lương Viện, anh dùng đèn pin soi lên mặt đất. Quả nhiên trên mặt đất xuất hiện rất nhiều vết giày hỗn loạn, nhưng Đường Phong không thể phán đoán được những vết giày này là của họ để lại hôm qua, hay là của bọn áo đen đó mới để lại hôm nay.

Đường Phong di chuyển ánh mắt về phía bức tường, bức tường bê tông cốt thép rắn chắc không hề trông thấy có dấu vết

của cánh cửa nào. Nhưng theo phản xạ, Đường Phong vẫn tiến lên phía trước, đứng trước bức tường khổng lồ. Anh đưa tay tỉ mỉ chạm vào bức tường, nhưng mọi thứ đều khiến anh thất vọng, hình như bức tường này giống hệt như mỗi bức tường trong đại sảnh số 3, không nhìn ra bất cứ điều gì khác thường.

Thất vọng, bức tức, lo lắng, mọi tâm trạng đều dồn ứ lại, Đường Phong tức tối đâm thật mạnh vào bức tường trước mặt. Ai ngờ, chính cú đâm nặng trĩu đó đã giúp Đường Phong phát hiện ra manh mối. Đường Phong thót tim. âm thanh này rất kỳ lạ, hình như... hình như không giống với âm thanh khi đập tay vào bức tường trong đại sảnh.

Đường Phong quay lại nhìn Lương Viện, mắt Lương Viện mở to, cô cũng đã nhận ra: “Bức... bức tường này hình như không giống!”

"Đúng vậy, có lẽ... có lẽ đây chính là hy vọng của chúng ta!" - Đường Phong lùi lại vài bước, dùng đèn pin tử mãn tìm kiếm trên bức tường. Họ biết rằng đối với họ thời gian không còn nhiều nữa. nếu như bức tường này không phá vỡ ra, thì họ cũng không còn thời gian để tìm kiếm lối thoát thật sự.

8

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Đường Phong vẫn chưa tìm thấy vết tích trên mặt bức tường, chẳng lẽ ở đây vốn không có cửa? Đường Phong không

ngừng mở rộng phạm vi tìm kiếm. Cùng với ánh sáng của chiếc đèn pin trên tay, anh di chuyển tới mép tường, đột nhiên, mắt Đường Phong sáng lên, anh phát hiện mép tường trên trần xuất hiện một vài vết bị kỳ lạ. Chiếc đèn pin trong tay Đường Phong di chuyển thật nhanh, không sai, mép tường trên cùng có mấy thanh sắt bắt mắt, lẽ nào... lẽ nào cả bức tường này chính là cánh cổng lớn phía đông?

Lương Viện cũng nhìn ra manh mối, cô kêu lên thất thanh: “Không phải chứ! Cả bức tường này chính là... cánh cửa phía đông đánh dấu trên bản vẽ? Nhưng... nhưng trên bản vẽ công trình, cánh cửa đó phải ở trong đại sảnh số 3, giờ tại sao

lại ở trong phòng sửa xe?”

“Đừng kêu toáng lên nữa, mau mau tìm xem làm thế nào để mở cánh cửa này ra!” - Đường Phong thúc giục.

‘Được, chắc là vẫn có cách, bọn chúng có thể ra được khỏi đây vậy chắc chắn chúng ta cũng có thể ra khỏi đây!’ -

Lương Viện trở nên phấn khích.

Đúng lúc này, trong kho đạn dược lại vang lên tiếng Makarov, ông cố tình cất cao giọng: “Mọi người còn bảy phút!”

Bảy phút! ở đầu bên kia Yelena và Hàn Giang đang mồ hôi nhễ nhại. Hai tay Hàn Giang run rẩy, hạ quyết tâm dùng chiếc nhíp cắt đứt sợi dây màu tím Hàn Giang không dám nhìn - hai mắt nhắm chặt mắt lại, tất cả giao phó cho ông trời!

Khi mờ hôi Hàn Giang nhỏ xuống quả mìn, anh thấy xung quanh vẫn yên bình, mình vẫn sống sót, còn quả mìn vẫn chưa phát nổ. Anh mở mắt, phát hiện quả mìn tuy chưa nổ nhưng thời gian trên quả mìn vẫn đang không ngừng nhảy.

“Mẹ kiếp!” - Tim Hàn Giang nhảy qua nhảy lại giữa đại hỷ và đại bi, anh mới bình tâm đôi chút giờ lại trở nên căng thẳng!

“Thế này là thế nào? cắt đứt sợi dây màu tím nhưng không nổ, cũng không làm nó dừng lại!” - Yelena cũng có phần hoang mang.

“Như vậy có nghĩa là chúng ta bắt buộc phải đưa ra lựa chọn số phận giữa sợi dây màu đỏ và sợi dây màu xanh!”

“Màu đỏ, màu xanh, thông thường thì nên cắt...” - Lúc này Yelena cũng không biết nên cắt sợi dây nào, thông thường, mọi suy luận thông thường trong giờ phút này đều chẳng để làm gì cả.

“Còn bảy phút. Yelena, Hàn Giang, hai người mau ra đây đi! Hình như Đường Phong đã tìm thấy cánh cổng rồi!”

Makarov nói vậy khiến Yelena và Hàn Giang từ tuyệt vọng chuyển sang hy vọng. Hai người nhìn nhau, Hàn Giang vẫn chưa chịu bỏ cuộc, nhưng Yelena lại lắc đầu, khuyên anh: “Chúng ta mau đi thôi!”

“Không! Nếu Đường Phong không tìm thấy cánh cổng thì sao?”

“Hàn Giang, anh đừng cố chấp nữa, chúng ta không còn thời gian đâu!v -

Yelena thúc giục.

Lúc này bên ngoài lại vang lên giọng Makarov: “Yelena, Hàn Giang, hai người mau ra đây, Đường Phong tìm thấy cửa ra neoài rồi!”

Nghe Makarov hét lên như vậy, thần kinh Hàn Giang đang căng như dây đàn rột cuộc đã giãn ra. Anh không cố chấp nữa mà cùng Yelena rút lui khỏi căn phòng chát đầy thuốc nổ này, tiện tay nhặt luôn những vũ khí của họ đã bị quẳng sang một bên. Yelena đóng I chặt cửa căn phòng lại, tuy biết làm như vậy không có ích gì nhưng cô vẫn cảm thấy an toàn hơn một chút.

Hàn Giang, Yelena và Makarov đều rút lui khỏi kho đạn dược, đi tới phòng sửa

xe. Lúc này Đường Phong đã xác định bức tường trước mặt họ chính là toàn bộ cánh cửa phía đông lô cốt, nhưng anh lại không biết làm cách nào để mở cánh cửa này ra. Có lẽ... có lẽ cánh cửa này đã bị gỉ sét kẹt cứng từ lâu rồi, cũng có thể nó phải dùng điện mới khởi động được.

Không, không thể, nếu như bọn áo đen đó đi ra từ đây, thì chắc chắn cánh cổng này có thể mở ra, trừ khi... trừ khi bọn chúng đã ra được ngoài thì phá hỏng cánh cổng này.

Đường Phong không dám nghĩ tiếp nữa, bên tai anh đã vang lên giọng Hàn Giang: “Phải mở cánh cổng này ra, chắc chắn có thứ gì đó giống như cần điều khiển, Đường Phong, hãy đi kiểm tra căn phòng

nhỏ đó xem sao!”

Lời nhắc nhở của Hàn Giang đã khiến Đường Phong nhìn lại căn phòng nhỏ kỳ dị, anh bước thật nhanh vào trong phòng, dùng ánh sáng của đèn sạc pin soi rọi khắp nơi. Khi ánh sáng của chiếc đèn soi xuống phía dưới gầm bàn, Đường Phong bỗng khựng lại, anh mừng rỡ phát hiện thấy trên bức tường phía sau chiếc bàn xuất hiện một miếng nắp sắt. Đường Phong bò xuống gầm bàn, phát hiện nắp sắt hình như vừa bị ai đó sờ vào, nên trên bề mặt rõ ràng không có nhiều bụi bặm. Đường Phong vui mừng khôn xiết, anh mở nắp sắt ra, bên trong quả nhiên xuất hiện hai cần điều khiển bằng sắt. Đối diện với hai cần điều khiển này, anh

bỗng trở nên chân chừ. Nên ấn thanh nào xuống đây? Nếu như ấn nhầm thì hậu quả... Lúc này bên ngoài lại vang lên tiếng Makarov: “Đường Phong! Cậu còn chân chừ gì nữa? Chúng ta chỉ còn lại 5 phút thôi!”

Đường Phong nghe thấy Makarov hò hét như vậy thì chân tay lập cập, anh không do dự nữa. mà dốc hết sức lực toàn thân, ấn thanh sắt bên phải xuống. Gần như cùng lúc, bức tường khỗn lồ phía gian sửa xe vang lên tiếng động ầm ầm. Mọi người đều mừng rỡ, nhưng sau mấy chục giây chờ đợi bức tường trước mặt lại không chút động tĩnh, âm thanh ban nãy cũng biến mất.

Đường Phong không biết tại sao lại như

vậy, anh nghi ngờ rồi lại ấn cần điều khiển bên trái xuống, tiếng động ầm ầm lại vang lên, ngay sau đó, kỳ tích đã xuất hiện. Sau một loạt tiếng động, cả bức tường bắt đầu di chuyển...

Bức tường phía đông phòng sửa xe bắt đầu từ từ mở vào bên trong, Đường Phong vội vàng chạy ra khỏi căn phòng nhỏ; năm người sừng sờ đứng trước bức tường, ngỡ ngàng nhìn chằm chằm cảnh tượng thần kỳ trước mắt.

Đường Phong đã bắt đầu nhìn thấy cát vàng bên ngoài phía dưới khe cửa, cánh cổng màu đen càng lúc càng lên cao, Đường Phong hít thở từng hơi lớn không khí trong lành bên ngoài, tất cả mọi người đều chìm đắm trong niềm vui thoát

nạn. Nhưng khi cánh cổng dăng lên được một nửa, Đường Phong bỗng phát hiện ra trên con dốc bên ngoài đang có một hàng bọn áo đen tay cầm súng tiểu liên MP-5 cỡ nhỏ do Đức sản xuất, đang nhằm về phía họ. Yelena hét toáng lên: “Không ổn, mau trốn đi!” - Cô vừa dứt lời đã nghe thấy tiếng súng đinh tai nhức óc vang lên.

9

Cùng với tiếng súng nổ, năm người theo phản xạ liền lùi lại, may mà cánh cổng vẫn chưa hoàn toàn mở ra, cánh cổng dày cộp đã giúp họ chặn phần lớn số đạn bay tới. Đường Phong ấn Lương Viện nhoài xuống đất, sau đó lại kéo Lương Viện vào trong căn phòng nhỏ, Hàn Giang

cũng vào theo. Khi cánh cổng dừng lại và mở ra hoàn toàn, Đường Phong và Hàn Giang phát hiện, Yelena và Makarov nấp bên mép cổng, chính là phía dưới của cánh cửa cuốn trong kho sửa chữa.

Trông thấy Yelena và Makarov tạm thời bình an vô sự, Đường Phong và Hàn Giang mới yên tâm đôi chút, nhưng hai người lại lập tức giật thót tim bởi Makarov lớn tiếng hét lên: “Còn 4 phút nữa là mình sẽ nổ!”

Ngay sau đó lại nghe thấy Makarov hét lên một câu bằng tiếng Nga, bốn phút? Họ chỉ còn lại bốn phút. Khi Makarov hét xone, ngoài cửa liền vang lên trận cười khùng khiếp: “Những người bạn cũ

của tôi ơi, đã lâu không gặp rồi”

Đường Phong cảm thấy tiếng cười này rất quen, Hàn Giang cũng đã nhận ra -
“Là... là Stechkin!”

Phía bên kia, Yelena và Makarov cũng đã nhận ra rồi: “Stechkin, quả thật ông chưa chết!” - Makarov hét lên bằng tiếng Nga.

“Tất nhiên là tôi không thể chết được, tôi ở trong tù bao nhiêu năm như vậy vẫn chưa sống đư đâu! Thằng Stephen đáng chết đó tưởng rằng ôm lấy tôi là có thể chết cùng tôi chắc, ha ha... nhưng núi Hạ Lan đã phù hộ cho tôi, thằng nhãi ranh đó vừa rơi xuống đã buông tay ra, cuối cùng một cành cây ở núi Hạ Lan đã cứu tôi còn thằng nhãi ranh đó thì rơi xuống vực

sâu.”

“Mẹ kiếp, hóa ra núi Hạ Lan lại phù hộ cho ác nhân!” - Đường Phong thầm chửi rủa, nhưng anh lập tức nghĩ ngay ra một số câu hỏi: “Stechkin, có phải ông đã giết Triệu Vĩnh không?” - Đường Phong hỏi bằng tiếng Nga.

“Triệu Vĩnh? Không, ta chẳng có ấn tượng gì về người này, hẳn không phải do ta giết!” - Stechkin trả lời rất dứt khoát.

“Vậy thì người tấn công chúng tôi ở Thiên Hộ Trấn không phải là ông sao?” - Đường Phong tiếp tục hỏi.

“Thiên Hộ Trấn? Không, ta không biết người đang nói gì”.

Câu trả lời của Stechkin khiến đầu óc Đường Phong trở nên mù mịt, nhưng thời

gian cấp bách, anh không có thời gian để nghĩ ngợi nhiều, Đường Phong lại hỏi tiếp:

“Xem ra bọn ông rất thông thạo địa hình ở đây, ông biết về sự tồn tại của lô cốt này từ lâu rồi ư?”

“Khà khà, biết thì làm sao? Các người đã chết đến nơi rồi mà vẫn hỏi nhiều như vậy hả?” - Rõ ràng Stechkin đã hết kiên nhẫn.

Đường Phong chưa biết phải làm tiếp thế nào, thì Makarov đột nhiên hét về phía Stechkin: “Stechkin, ông có biết Boolean Kennedy Branch không?”

“Ha ha, Ivan, tôi bảo rồi ông đừng hỏi han nhiều nữa. Ha ha, tôi biết anh và ông ta đã từng ở đây, nhưng... nhưng ông ta

đã chết rồi!” - Stechkin trả lời lấp lửng.

“Anh ta đã từng huấn luyện học viên ở đây, nhưng sau này học viên ở đây bạo động nên đều chết rồi, trên người học viên của anh ta cũng có hình xăm giông trên người các ông...”

“Ivan, ông muốn nói gì?” - Stechkin thô bạo ngắt lời Makarov, “Thời gian không còn nhiều nữa, tôi nói cho ông biết vậy, trước đây tôi có quen Branch, nhưng anh ta đã chết cách đây rất lâu, gã Branch đó đã vĩnh viễn biến mất rồi!”

Makarov vẫn định nói thêm gì đó, nhưng Stechkin khó chịu ra mặt: “Ivan, khỏi cần ông la hét nữa, tôi giúp ông hét một câu nhé, các người chỉ còn lại ba phút thôi, ha ha ha!”

Cùng với tiếng cười điên dại của Stechkin là tiếng súng nổ vang! Makarov lo lắng nhìn Đường Phong và Hàn Giang đầu bên này, Đường Phong và Hàn Giang

cũng nhìn Makarov và Yelena, trong lúc này họ đều không có ý tưởng gì cả. Ba phút nữa mìn nữa sẽ phát nổ, nhưng nếu mao hiểm xông ra ngoài, đối diện với hỏa lực dày đặc của Stechkin, thì phần thắng gần như bằng không.

Đúng lúc mọi người không biết phải làm thế nào thì đột nhiên trên con dốc bên ngoài công bỗng vang lên vài tiếng súng, rồi ngay sau đó là tiếng súng dày đặc. Đường Phong không hiểu bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, nhưng Hàn Giang đã

nhận ra: “Đây là tiếng súng kHác, là súng lục!”

Trong tiếng súng dày đặc, Hàn Giang vẫn nhận ra tiếng súng lục: "Anh chắc chứ?"

- Đường Phong bán tín bán nghi nhìn Hàn Giang.

“Chắc chắn!” - Hàn Giang khẳng định rồi đưa mắt nhìn Yelena đang đứng ở phía đối diện. Rõ ràng Yelena cũng đã hiểu ra vấn đề, nên cô gạt đầu với Hàn Giang. Anh quay lại nói với Đường Phong: “Cậu không nhìn thấy sao, bọn áo đen đó đã không bắn về phía chúng ta nữa!”

Đường Phong dỏng tai nghe ngóng, quả nhiên, tiếng súng vẫn dày đặc, nhưng hình như đã rất xa. “Trên đời không có

con đường cùng, đã đến lúc chúng ta lao ra ngoài rồi!” - Hàn Giang gằn giọng sau đó rút súng ra, lên nòng. Anh là người đầu tiên xông ra ngoài, ngay sau đó Yelena và Makarov cũng giương súng và lao ra khỏi công. Đường Phong bảo vệ Lương Viện, cũng cùng mọi người lao ra khỏi cánh cổng lô cốt nặng trĩu.

Ánh nắng chói chang bên ngoài soi sáng tới mức Đường Phong nhất thời không mở được mắt, nhưng họ không có thời gian để thích nghi, tiếng súng dày đặc đã thôi thúc họ bắt buộc phải lập tức lao vào chiến đấu.

Sự căng thẳng và hoảng loạn khủng khiếp đã khiến Đường Phong tuy chưa kịp thích ứng với ánh nắng bên ngoài, nhưng vẫn

bắn loạn xạ mấy phát súng về phía trước, sau đó, anh che chắn cho Lương Viện nấp vào phía sau một đồi cát nhỏ.

Tới khi mắt thích ứng được với ánh sáng, Đường Phong trông thấy Hàn Giang, Yelena và Makarov đứng cùng một chiến tuyến với mình, cũng nấp sau cồn cát, bắn về phía quân của Stechkin. Stechkin ban nãy vẫn còn cao giọng khệnh khạng, giờ bỗng im bặt, quân của hắn loạn trận, vài tên đổ nahiêne đổ ngã và ngã xuống. Hình như Đường Phong cũng đã hiểu ra đôi chút, có người đã tập kích sau lưng hội Stechkin, nên mới khiến quân của Stechkin rối loạn. “Nhưng ai đã giúp đỡ chúng ta vậy?” - Đường Phong không nghĩ ra, mà lúc này cũng không cần thiết

phải nghĩ. Bên tai anh lại vang lên giọng Makarov: “Chỉ còn hai phút, chúng ta bắt buộc phải xông lên nếu không sẽ không thoát được số phận bị cát chôn vùi đâu!”

Đúng vậy, họ chỉ còn lại hai phút, bắt buộc phải xông lên. Đường Phong, Hàn Giang và Yelena đều tăng cường hỏa lực. Tuy kỹ năng bắn súng của Đường Phong chỉ bình thường, nhưng Hàn Giang và Yelena lại là tay súng cự phách, nên chỉ vài phát liên tiếp đã bắn hạ được vài tên áo đen.

Những tên áo đen cũng lần lượt bị đạn bắn từ phía sau hạ gục, rồi chỉ vài giây, bọn áo đen đều đã bị hạ gục. Đường Phong thở phào, anh nóng lòng đi tóm

Stechkin nên lao lên đồi cát. Hàn Giang, Yelena và Makarov cũng lao theo, nhưng họ vẫn lập tức ý thức được phía sau vẫn còn một mối nguy hiểm khủng khiếp, giống như một ác quỷ nuốt chửng mọi thứ, sẽ lập tức phát nổ.

Lúc này, quả mìn chỉ còn lại ba mươi giây, mọi người quay lại nhìn, trông thấy nơi đang đứng đã cách xa căn cứ Tiên Tiến. Một cửa hang rộng hơn chục mét hiện lên trước mắt họ, đây chính là cánh cổng phía đông của lô cốt số 21 và phía trên cánh cổng lại không phải là sa mạc Gobi, cũng không phải là đồi cát, mà là một ngọn núi đá nhỏ. Ngọn núi này chính là bức bình phong tự nhiên trước cổng lô cốt, lúc cánh cổng lô cốt đóng kín, nếu

không để ý kỹ thì cũng sẽ không nhìn ra trong núi vẫn còn một cánh cổng như vậy.

Trong lúc mọi người vẫn đang ngạc nhiên thì quả mìn đã phát nổ; một tiếng nổ khủng khiếp từ sâu trong lô cốt vọng ra, khiến tất cả mọi người - không ai bảo ai, đều lao về phía đông. Đường Phong đang định chạy thì thấy mặt đất bỗng rung lắc làm anh đứng không vững, kéo theo Lương Viện cùng lộn nhào xuống cát...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

Chương 24

Phát hiện mới trên bản đồ cổ

“18 thi thể? Lúc đó, khi máy bay trực thăng của Branch rơi xuống, tôi cũng trông thấy 18 thi thể! Sao lại trùng hợp như vậy? Định mệnh!” - Makarov vừa lẩm bẩm vừa kiểm tra một lượt 18 thi thể đó. Quả nhiên trong đó không có thi thể của Stechkin.

1

Đội cát bụi tản đi, mọi thứ yên ổn trở lại, Đường Phong mới ra sức nhổ hết cát bụi trong miệng ra, lắc mạnh đầu, và bò dậy từ bãi cát. Anh chỉ cảm thấy tay chân mềm nhũn, đầu đau tai ù.

Lương Viện, Hàn Giang, Yelena và lão Mã cũng lần lượt đứng dậy trên đồi cát, năm người quay lại nhìn, cánh cổng phía đông lô cốt đã không còn tồn tại, không

chỉ có vậy, ngọn núi nhỏ phía trước cánh công cũng bị phạt đi một nửa, cả tòa lô cốt đã biến thành một hố sâu khổng lồ bị cát vàng phủ kín.

“Hóa ra bên trên vẫn còn ngọn núi...” - Đường Phong lẩm bẩm.

“Tôi...” - Makarov mở miệng định nói gì đó nhưng lại không nói ra.

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Makarov, Makarov lại nói: “Tôi... tôi bỗng cảm thấy ở đây trông rất quen, hình như tôi đã từng đến đây!”

“Vậy sao! Lão Mã, bác nghĩ kĩ lại xem” - Đường Phong mở lời.

“Ồ! Đúng rồi, đây... đây chính là nơi mà máy bay của Branch đã rơi.” - Makarov đã nhận ra địa hình trước mặt, ngay lập

tức ông nói rất chắc chắn: “Đúng, chính là chỗ này, phía sau ngọn núi ở căn cứ Tiên Tiến, đây chính là nơi mà năm đó máy bay của Branch bị rơi.”

“Sao... sao lại trùng hợp vậy? Nơi Branch rơi máy bay lại ngay ngoài cổng phía đông lô cốt?” - Đường Phong ngạc nhiên nhìn lô cốt số 21 đang bị vùi lấp trong cát.

“Thật không thể tin được. Cha, năm đó lúc cha xử lý vụ máy bay của Branch rơi, lại không phát hiện thấy ở đây có một lô cốt vĩ đại thế này ư?” - Yelena hỏi.

Makarov lắc đầu: “Đúng vậy, thật không thể tin được, năm đó lúc cha xử lý vụ máy bay của Branch rơi ở đây, chưa từng

nghe thấy ở đây có một tòa lô cốt!”

“Mọi người tạm thời không nói về lô cốt nữa, mau chóng đi tóm lấy Stechkin đã, lần này quyết để lão ta trốn thoát!” - Hàn Giang thúc giục.

“Hắn ta không chạy thoát được đâu, bọn áo đen đó đều chết hết rồi!” - Đường Phong tự tin mới.

“Đúng vậy, chỉ cần tóm được Stechkin thì sẽ sáng tỏ được rất nhiều chuyện. Còn nữa, mọi người hãy chia nhau ra kiểm tra một chút quanh đây, để xem có còn dấu tích nào khác không?” - Makarov nói.

“Dấu tích khác?” - Đường Phong lập tức hiểu ý Makarov: “Bác muốn tìm kiếm lại dấu tích máy bay rơi?”

Makarov gật đầu, Yelena bỗng nói:

“Đúng rồi, người tấn công sau lưng Stechkin, cứu chúng ta đâu?”

Vậy là mọi người chia nhau ra lục soát trên vùng sa mạc này, họ không bỏ qua bất cứ dấu vết nào. Hàn Giang và Đường Phong xếp tất cả xác bọn áo đen bị bắn chết lại với nhau, nhưng điều khiến họ ngạc nhiên là họ không tìm thấy Stechkin.

“Tổng cộng có 18 thi thể của bọn áo đen, nhưng lại không có của Stechkin!” - Hàn Giang nói.

“Cũng không phát hiện thấy người tấn công sau lưng Stechkin!” - Yelena nói.

“18 thi thể?” - Makarov lẩm bẩm, ngay lập tức, mắt ông mở to, ngạc nhiên kêu lên: “Không... cũng là 18 thi thể ư, sao lại trùng hợp vậy? Hàn Giang, cậu không

đếm sai chứ?”

Hàn Giang lại đếm lại một lượt, rồi khẳng định:

“Không sai, đúng là 18 thi thể áo đen, chỉ không thấy xác của Stechkin”.

“18 thi thể? Lúc đó, khi máy bay trực thăng của Branch rơi xuống, tôi cũng trông thấy 18 thi thể! Sao lại trùng hợp như vậy? Định mệnh!” - Makarov vừa lẩm bẩm vừa kiểm tra một lượt 18 thi thể đó. Quả nhiên trong đó không có thi thể của Stechkin.

“Gã ta lại trốn thoát mất rồi!” - Yelena hậm hực nói. “Không, Yelena, hiện giờ ông ta không phải là quan trọng nhất, với sự hung hãn và ranh ma của Stechkin, thì cho dù em có tóm được, ông ta cũng sẽ

không nói gì đâu!” - Hàn Giang nói.

Yelena gật đầu, cô lấy hai vỏ đạn trong tay ra: “Em nhặt được hai vỏ đạn này phía sau đồi cát phía đông bắc, em so sánh thì thấy hai vỏ đạn này không giống với vỏ đạn của bọn áo đen, cũng không giống của chúng ta. Từ vị trí phát hiện được cho thấy, hai vỏ đạn này rất có thể là do người tấn công sau lưng Stechkin để lại.”

Hàn Giang đón lấy hai vỏ đạn trong tay Yelena, tỉ mỉ quan sát một hồi: “Cái... cái này rất giống đạn của súng trường kiểu 92, nhưng anh cũng không thể khẳng định chắc chắn!”

“Ồ! Nếu vậy thì sự việc càng lúc càng thú vị rồi đấy!” - Đường Phong nhìn ra

xa, phát hiện ở đó vẫn đang đỗ vài chiếc xe việt dã - “Chúng ta tới đó xem sao!”

Mọi người chạy tới trước mấy chiếc xe việt dã, phát hiện tổng cộng có bốn chiếc, hai chiếc Cherokee, một chiếc Hummer, một chiếc Jeep Wrangler.

Đường Phong và Yelena đặc biệt chú ý tới hình dạng của mấy chiếc xe này.

“Không có hai chiếc xe mà ban sáng chúng ta trông thấy!” - Yelena nói.

“Ban nãy, lúc chúng ta đuổi tới đây, đã từng tính toán rằng có sáu chiếc xe tới đây, hiện giờ chỉ có bốn chiếc, cho thấy có hai chiếc xe đã rời khỏi đây. Một chiếc chắc là của Stechkin, còn một chiếc rất có thể là của người đã tấn công sau lưng Stechkin. Nhưng người đó là ai

nhỉ?” - Đường Phong nhìn vết bánh xe trên mặt đất nói.

“Nếu cần, chúng ta thử truy đuổi theo vết bánh xe xem sao!” - Yelena đề nghị.

Đường Phong đang do dự thì Makarov xua tay: “Thôi, mặt trời sắp xuống núi rồi, hoảng loạn mệt mỏi cả một ngày, chúng ta hãy quay trở về căn cứ nghỉ ngơi đã; nghỉ ngơi xong sẽ bàn kế hoạch tiếp theo!”

“Vậy mấy chiếc xe này thì sao?” - Đường Phong hỏi.

“Mấy chiếc xe này đều bị phá hỏng rồi, xem ra Stechkin vừa rút lui vừa biết xử lý đâu ra đấy!” - Hàn Giang kiểm tra bốn chiếc xe rồi nói: “Nhưng trên xe vẫn còn rất nhiều trane bị mà chúng ta có thể sử

dụng, ví dụ như đèn pin, pin, GPS, la bàn điện tử, còn cả chăn nỉ và vũ khí đạn dược!”.

“Giờ thì tôi bắt đầu tưởng nhớ về ‘con lừa dững mãnh’ của tôi rồi, bao nhiêu thứ như vậy, rồi lại còn năm người chúng ta, liệu chiếc xe Jeep già cỗi có chứa được hết không?” - Đường Phong nhớ ra chiếc xe Jeep già cỗi.

Yelena vỗ vai Đường Phong: “Yên tâm đi, chật chút thôi mà! Nhưng chắc chắn chiếc xe đỏ sẽ chở được chúng ta đi. Đừng quên chiếc xe này năm đó được chuân bị để trải qua thử thách chiến tranh hạt nhân nhé!”

Đường Phong nghe Yelena nói vậy thì trong lòng cũng yên tâm hơn; mọi người,

mỗi người một tay một chân bê hết những thứ dùng được ra ngoài căn cứ huấn luyện để lên lảo xe Jeep, rồi năm người đành phải ngồi co ro trên xe, chậm rãi lái về căn cứ dưới bóng chiều tà.

2

Khi cá nhóm về tới căn cứ thì màn đêm đã buông xuống. Mọi người tuy đã vô cùng mệt mỏi, nhiming vẫn nhớ tới những gì đã xảy ra trong căn cứ Tiên Tiến và vừa mới xảy ra ngày hôm nay. Hình như Makarov đang còn chìm trong phát hiện đáng kinh ngạc ban nãy, ông vẫn một mình nghĩ ngợi gì đó mà im ỉặng không nói. Đường Phong bước tới, an ủi Makarov: “Lão Mã, cháu biết bác vẫn đang nghĩ về Branch và cả căn cứ Tiên

Tiến!”

“Đúng vậy, tôi đang nghĩ tới Branch, căn cứ Tiên Tiến có liên quan tới toàn bộ sự việc. Từ mức độ thông thạo của bạn Stechkin với lô cốt đã cho thấy, trong số bạn chúng chắc chắn có người đã từng tới căn cứ, và lô cốt. Hơn nữa, tôi có thể khẳng định người này không phải mới tới, mà đã tới đây trước cả khi học viên bạo động!” - Makarov chậm rãi nói.

“Bởi vậy bác đang nghĩ rằng, có thể bác biết người này? Người này là ai nhỉ?” - Hàn Giang hỏi lại.

“Ừm, nhưng tôi thật sự không thể nghĩ ra được đó là ai, Branch, trung úy Nicholas và học viên đều chết hết rồi, vậy còn có thể là ai?”

“Còn Shchedrin, nhưng Yelena lại cho rằng không phải là ông ta!” - Đường Phong nói.

“Tôi tán thành với phán đoán của Yelena, Shchedrin đích thân trấn áp học viên, nên ông ta không thể có liên quan mật thiết với việc này!” - Makarov đang nói bỗng nói nhỏ lại, miệng lẩm bẩm, “Trừ khi Branch và có người trong đám học viên chưa chết!”

“Chưa chết? Điều này...” – Đường Phong ngạc nhiên, “Vậy thì chỉ có Shchedrin mới biết mà thôi.”

“Chính tay tôi đã khâm liệm Branch, tôi tin anh ta chắc chắn đã chết! Còn đám học viên đó thì không chắc. Sau đó có mấy học viên nhảy xuống biển,

Shchedrin không vớt được xác họ!” - Makarov vẫn rất tự tin vào trí nhớ của mình.

“Nhưng theo như những gì Shchedrin nói, cộng thêm những gì trong hồ sơ văn kiện mà chúng ta tìm được sau này cho thấy, lúc đó sóng to gió lớn, rồi những học viên đó còn đang bị thương, vậy không thể có người sống sót được!” - Yelena nói.

“Mọi người có bao giờ nghĩ tới, vẫn còn một khả năng khác không!” - Lương Viện bỗng cất lời khiến mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía cô. Lương Viện từ tôn nói: “Khả năng này vốn dĩ không thể thành hiện thực, nhưng do sự xuất hiện của lô cốt số 21, nên đã khiến cho khả

năng này có thể trở thành sự thật!”

“Đừng vòng vo nữa, em mau nói đi!” -

Đường Phong thúc giục.

“Rất có khả năng Branch và các học viên đúng là đã chết, nhưng lúc đó tổ chức bí mật này vốn đã phát triển rất mạnh, ngoài họ ra thì vẫn còn có những người khác, ví dụ như Stechkin, Brainin, Isakov cùng những người khác. Những người này rất có thể đã bí mật tới lô cốt, bởi vậy họ mới có thể nắm rõ lô cốt như lòng bàn tay!”

Giả thiết của Lương Viện đã giúp mọi người mở rộng suy đoán. “Đúng là có khả năng này, nhưng khả năng này phải được xây dựng trên một cơ sở nào đó, mặc dù trước tiên đã xác định được là

Branch có vấn đề!” - Đường Phong nói.

“Hôm nay Stechkin đã thừa nhận hẳn biết Branch, đồng thời biết Branch và cha từng làm việc cùng nhau ở đây. Tại sao Stechkin lại biết điều đó? Rất có thể giống như Lương Viện nói, chúng đã bí mật tới lô cốt trong lúc Branch còn sống, thậm chí còn huấn luyện các học viên.” - Yelena tiếp tục suy đoán.

“Điều này thì khỏi phải nói, người này chắc chắn có vấn đề!” - Hàn Giang nói thẳng - “Hiện giờ tôi còn hứng thú muốn biết về vị trí và tác dụng của Branch trong tổ chức này hơn, đáng tiếc là ông ta chết rồi, lô cốt cũng bị phá hủy, chúng ta rất khó để biết hết được về mọi thứ!”

“Yuri... Yuri. anh ta thật sự có vấn đề

ư?” - Makarov chìm trong suy tư đau khổ, có lẽ ông vẫn không thể tin rằng Branch chính là thành viên của tổ chức bí ẩn đó.

3

Mỗi lần nói tới Branch và đám học viên bạo động, câu chuyện lại rơi vào ngõ cụt. Căn phòng trở nên im lặng, mọi người bắt đầu chuẩn bị bữa tối và chần chập đi ngủ.

Sau khi ăn uống no nê, Đường Phong đi ngủ luôn. Nhưng tới khi rạng sáng, anh bỗng tỉnh dậy, động tai nghe ngóng. Bên ngoài tĩnh lặng như tờ, những người khác vẫn đang ngủ say, vậy tại sao mình lại tỉnh dậy? Đường Phong trở mình, chuẩn bị ngủ tiếp, nhưng anh trở mình mãi vẫn

không ngủ được.

Đường Phong dứt khoát ngồi dậy, những gì xảy ra mấy ngày hôm nay vẫn không ngừng hiện lên trong đầu khiến lòng dạ anh bất an. Đường Phong thấy thời gian vẫn còn sớm nên anh quyết định dậy canh gác. Ban đầu, Yelena định bố trí người canh gác đêm nay, nhưng Hàn Giang lại nói rằng Stechkin không có gan tới đây nên họ không phân công ai canh gác nữa. “Ôi! Đúng là số mình khổ mà!” - Đường Phong khẽ thở dài, rồi cầm một chiếc đèn pin, đứng dậy đi ra ngoài. Anh nghĩ rằng mình cũng nên làm chút gì đó, nên đã nghĩ tới mấy bức ảnh chụp kệ tranh ngọc. Vậy là Đường Phong lấy mấy bức ảnh ra, ngồi một mình ngoài cửa dùng

đền pin tử mẫn quan sát tấm bản đồ cổ mà anh đã xem không biết bao nhiêu lần.

Sự hứng thú ban đầu của Đường Phong về tấm bản đồ cổ này đã dần dần biến thành nỗi thất vọng, vì các dấu mốc trên bản đồ phần lớn là địa danh cổ thời kỳ Tây Hạ, hàng ngàn năm đã trôi qua, vật đổi sao dời, rất nhiều địa danh cổ đều đã không còn tồn tại. Bởi vậy, muốn xác định được địa danh xuất hiện trên bản đồ cổ là việc không dễ dàng. Không thể xác định các kí hiệu trên bản đồ cổ đồng nghĩa với việc không có vật tham chiếu, và cũng có nghĩa là rất khó xác định tuyến đường tiến vào Hạng Hải Mật Thành. Chính vì vậy mà Đường Phong càng ngày càng thất vọng về tấm bản đồ

cổ này.

Nhưng đêm nay, khi Đường Phong kiểm tra lại tấm bản đồ này lần nữa, thì một cảm giác kỳ lạ bao trùm lấy anh. Đường Phong quay cổ, rồi đá chân mà vẫn không cảm thấy có chồ nào có vấn đề, thế nhưng cảm giác kỳ lạ này vẫn không biến mất, mà ngược lại còn mãnh liệt hơn. Đường Phong cố gắng hết sức để mình bình tĩnh lại, anh dùng đèn pin tìm kiếm vị trí của Hạng Hải Mật Thành trên bản đồ cổ trước tiên, rồi quan sát kỹ một lúc, Đường Phong phát hiện xung quanh Hạng Hải Mật Thành là một vùng xanh thẫm, đây chính là ốc đảo chết chóc ư? Đường Phong thật sự rất muốn xem kê tranh ngọc nguyên vẹn, anh không hiểu vì

sao bản đồ cổ trên kệ tranh ngọc vốn không phải dùng bút lông vẽ màu lên, nhưng tại sao lại vừa vẩn xuất hiện một vòng xanh thẫm xung quanh Hạng Hải Mật Thành? Lẽ nào đây chính là màu nguyên bản của tấm ngọc tạo nên kệ tranh ngọc? Nếu đúng là như vậy thì thật thần kỳ!

Đường Phong trầm trồ xong liền tiếp tục quan sát phần xung quanh kí hiệu Hạng Hải Mật Thành; xung quanh vùng màu xanh toàn là màu trắng, anh biết đây chính là màu sắc gốc của loại bạch ngọc bóng mịn tạo nên kệ tranh ngọc. Màu trắng? Phải chăng nó tượng trưng cho sa mạc? Đường Phong mở rộng tầm nhìn ra xa, anh phát hiện phía ngoài cùng của kệ tranh ngọc trên bản đồ cổ hiện lên màu

vàng nhạt, đây mới chính là màu cát vàng. Nhưng có lẽ cổ nhân không kỳ công vậy đâu, màu vàng và màu trắng trên bản đồ cổ đều tượng trưng cho sa mạc!

Đây là lần đầu tiên Đường Phong để ý thấy màu sắc trên bản đồ phía sau kệ tranh ngọc không giống nhau. Trước đây Đường Phong vẫn tưởng rằng kệ tranh ngọc được chế tác từ bạch ngọc Dương Chỉ (1) (là loại ngọc trắng, bóng mịn như mỡ dê nên có tên gọi như vậy) của vùng Hòa Điền, bởi vậy trong ấn tượng của mình, anh luôn cho rằng kệ tranh ngọc màu trắng, mặt chính của kệ tranh ngọc cũng là màu trắng, bóng mịn long lanh. Nếu như màu sắc mặt sau của kệ tranh

ngọc không phải do con người tạo nên, vậy thì kệ tranh ngọc này càng thần kỳ hơn. Hai mặt trước sau của kệ tranh ngọc mỏng hóa ra lại là hai màu khác nhau, và những người thợ Tây Hạ đã tận dụng tạo hóa tự nhiên khan hiếm này, để khéo léo tạc mặt sau của kệ tranh ngọc này thành một tấm bản đồ cổ.

Nghĩ tới đây, Đường Phong lại nhìn xung quanh kí hiệu Hạng Hải Mật Thành, anh thấy trong khu vực màu trắng xung quanh Hạng Hải Mật Thành xuất hiện rất nhiều những vân ngọc màu xanh ngang dọc. Đây chính là đặc tính vốn có của kệ tranh ngọc, hay là có hàm ý đặc biệt nào đó? Sau khi quan sát tỉ mỉ, phát hiện những vân ngọc màu xanh này chỉ xuất hiện

quanh khu vực màu xanh sẫm, còn những chỗ khác không có, Đường Phong linh cảm những vân ngọc màu xanh này chắc hẳn có hàm ý đặc biệt, nhưng những đường vân ngang dọc này rốt cuộc tượng trưng cho điều gì?

4

Ánh mắt Đường Phong dần dần di chuyển tới ven một đường vân màu xanh, anh trông thấy một chữ Tây Hạ ở đây; dựa vào trí nhớ, Đường Phong nhận định đây là từ “Cốc”.

“Cốc? Sơn cốc?” - Đường Phong liên tưởng ngay tới sơn cốc, anh nhìn lên trên, men theo đường vân ngọc này, lại xuất hiện thêm một chữ Tây Hạ, quả nhiên là chữ “Sơn”. Nhìn tiếp lên trên lại là một

chữ Tây Hạ nữa, Đường Phong không biết chữ Tây Hạ này, đường vân xanh này đến đây là đứt đoạn. Nhưng ngay sau đó Đường Phong lại phát hiện thấy vài chữ Tây Hạ nối liền nhau bên cạnh một đường vân xanh khác, khi ghép những từ vừa phát hiện ra này lại với nhau, Đường Phong lẩm bẩm đọc ra vài từ Tây Hạ - “Lang... Cu... Trú... Đích... Sơn... Cốc...”

Đường Phong chau mày: “Hang núi nơi sói ở? Hang núi nơi sói ở? Sói...” - Mắt Đường Phong bỗng sáng lên, “khe Sói Hoang, đúng! Khe Sói Hoang! Là khe Sói Hoang mà Makarov từng nhắc tới!”

Đường Phong không giấu được vui mừng, lẽ nào Hạng Hải Mật Thành nằm

trong khe Sói Hoang? Đường Phons chạy vào phòng, hét toáng lên: “Dậy mau, dậy mau, tôi có phát hiện mới!”

“Làm trò gì đấy?”, “Có để cho ai ngủ không hả?” - mọi người đều bất mãn với Đường Phong.

Nhưng Makarov lại nhận ra điều khác lạ từ câu nói của Đường Phong: “Đường Phong, chắc chắn cậu đã có phát hiện gì đó quan trọng.”

“Đúng vậy, rất quan trọng, cháu đã phát hiện thấy thông tin quan trọng trên tấm bản đồ cổ phía sau kệ tranh ngọc!” - Đường Phong càng nói càng phấn khích - “Mọi người xem, ở đây, ở đây, kệ tranh ngọc được chế tác quá kỳ diệu, mảng xanh đậm này tượng trưng cho ốc đảo

chết chóc, còn những đường vân ngang dọc tượng trưng cho hang núi...”

Lúc này mọi người mới phát hiện thấy sự kỳ diệu của kế tranh ngọc, nhưng Hàn Giang lại lắc đầu: “Chỉ mấy thử này sao?”

“Không, quan trọng hơn là đường vân này, không đúng, không phải là một con đường mà phải là tên của một hang núi”.

“Tên ư?”

Dựa vào chữ Tây Hạ trên đó mà dịch ra thì tên của ngọn núi này là: Hang núi nơi sói ở!”.

"Hang núi nơi sói ở?" - Hàn Giang không hiểu hàm ý đặc biệt trong đó, anh thẳng thốt hỏi. Nhưng Makarov đã nghe ngay ra: “Hang núi nơi sói ở? Là., khe

Sói Hoang sao?”

“Đúng, lão Mã, cháu cũnẽ nghĩ vậy. Điều này phải cảm ơn bác, bởi bác đã từng kể cho chúng cháu nghe về chuyện bác và Branch tới khe Sói Hoang, dĩ nhiên càng cần phải cảm ơn số phận!”

“Số phận?” - Hàn Giang không hiểu.

“Đúng, số phận! Nếu chúng ta không gặp phải bão cát đen, mò mẫm tới căn cứ Tiên Tiên thì tôi có nghĩ nát óc cũng không thể liên tưởng được hang núi này với khe Sói Hoang mà lão Mã kể?”

Hàn Giang đã hiểu ra: “Do hiện giờ chúng ta vô tình chạy tới đây, nên lúc cậu xem lại bản đồ đã liên tưởng hang núi trên bản đồ cổ này với khe Sói Hoang?”

“Đúng vậy, tôi nghĩ ra rồi, trước đây tôi

không xem kĩ như bây giờ, nhưng cũng đã từng nhìn thấy mấy chữ Tây Hạ này. Lúc đó tôi không ghép chúng lại để dịch ra nên không hề nghĩ tới khe Sói Hoang. Bây giờ xem ra, hang núi này chính là khe Sói Hoang mà lão Mã từng kể với chúng ta!” - Đường Phong nói rất chắc chắn.

Makarov gật gù, ông vạch vạch lên ảnh tấm bản đồ, “Nếu như vậy thì căn cứ Tiên Tiến mà hiện giờ chúng ta đang ở đây, chắc là ở vị trí này!”

Đường Phong thấy ngón tay của Makarov chỉ lên phía bắc của khe Sói Hoang, anh gật đầu: “Đúng, chắc là vùng này. Ngay từ đầu chúng ta từ tuyến đường phía nam đi về hướng tây bắc, kết quả đã gặp phải

bão cát đen, cộng thêm lạc đường, thế là ma xui quỷ khiến thế nào lại đi tới phía bắc. Mọi người nhìn đây, như vậy xem ra khe Sói Hoang là một hang núi chạy theo hướng nam bắc, còn Hạng Hải Mật Thành nằm ở giữa chệch về hướng nam của khe Sói Hoang. Bởi vậy, lúc ở Ma Quỷ Thành, chúng ta đã ở rất gần Hạng Hải Mật Thành rồi nhưng lại không hay biết!”

“Kỳ lạ thật, theo như trên bản đồ cổ hiển thị, thì tại sao khe Sói Hoang lại có nhiều nhánh như vậy?” - Yelena chỉ những đường vân xanh trên tấm bản đồ cổ - “Hơn nữa lại hoàn toàn không có quy luật, cái thì ngang, cái thì dọc!”

“Yelena, điều này thể hiện chính xác sự phức tạp và thần bí của khe Sói Hoang!”

- Makarov hắng giọng, nhìn mọi người xung quanh rồi mới chậm rãi nói tiếp: “Những đường vân không có quy luật này cho thấy, khe Sói Hoang vốn không phải là một dãy núi đơn giản. Tôi còn nhớ năm đó Branch đã từng kể với tôi rằng, khe Sói Hoang không phải là một hang núi mà là do rất nhiều hang núi có hình dạng, kích cỡ to nhỏ khác nhau tạo thành. Địa hình, khí hậu trong các hang núi đó đều khác nhau, chỗ thì rộng rãi, chỗ lại chật hẹp. những đường vân màu xanh trên bản đồ cổ đã chứng minh cho điều đó!”

“Vâng, cháu cũng nghĩ như vậy, khe Sói Hoang do rất nhiều hang núi có địa hình, môi trường khác nhau tạo thành nên mới khiến cho những ai đi vào đây cũng đều

để bị lạc. Đối với những hang núi mà con người chưa từng đặt chân tới, thì càng cần phải có bản đồ phía sau kẻ tranh ngọc chỉ dẫn mới có thể đi đúng đường, không thì sẽ bị mất mạng trong khe Sói Hoang.” - Đường Phong suy đoán.

Lúc này Hàn Giang mới phát hiện họ đã từng ở rất gần khe Sói Hoang và Hạng Hải Mật Thành, nhưng hiện giờ họ lại đi tới phía bắc khe Sói Hoang, đây lẽ nào là do số phận đã an bài?

5

Hàn Giang ra sức gõ lên một vị trí trên tấm bản đồ cổ: ‘Chúng ta đã tới đây rồi, chỉ là... chậm một bước!’

Đường Phong thấy Hàn Giang gõ lên vị

trí mà trước đây anh đã xác định là địa danh thứ tư, cũng chính là ở phía nam khe Sói Hoang, địa danh gần cửa hang nhất, tên gọi đầy đủ mà anh không thể dịch hết ra được. Anh bảo: “Đúng, chắc là chúng ta đã từng tới đây rồi, cái tên đó tôi chỉ có thể dịch được một từ phía trước, từ đó là từ 'Nam'. Lúc đó tôi đã nghĩ rằng, đây là một từ tượng trưng cho phương hướng, nhưng lúc đó lại không nghĩ tới phương hướng mà nó chỉ cụ thể. Bây giờ xem ra chữ ‘Nam’ này chính là tượng trưng cho phía nam khe Sói Hoang!” - Đường Phong phân tích.

Đường Phong nói xong, ngón tay của anh lại nhanh chóng di chuyển trên tấm bản đồ cổ, rồi dừng lại ở một nơi phía bắc

khe Sói Hoang, bởi vì ở đây cũng xuất hiện hai chữ Tây Hạ. Đường Phong nhận ra ngay từ thứ nhất là “Bắc”, còn từ thứ hai lại giống hệt như tên gọi xuất hiện ở phía nam. Đường Phong vồ lên tấm ảnh, nói:

“Nếu như tôi đoán không lầm thì Hạng Hải Mật Thành ở trong khe Sói Hoang, còn tiến vào khe Sói Hoang có hai con đường nam, bắc. Trước đây chúng ta đi theo con đường phía nam, đã rất gần với khe Sói Hoang, còn nơi mà Branch đưa lão Mã tới là đường phía bắc, thậm chí chính là lối vào ở đường phía bắc!”

“Lối vào ở đường phía bắc?” - Lương Viện ngạc nhiên - “Nhưng lúc đó Branch không vào trong!”

“Điều đó cho thấy, bất luận là đường phía nam hay phía bắc thì khe Sói Hoang cũng không dễ đi! Còn về hai kí hiệu đánh dấu một “Nam” một “Bắc” này, thì tôi cho rằng đây là hai địa danh tượng trưng cho phương hướng. Ngoài ra, trên tuyến phía bắc còn xuất hiện vài địa danh, nên tôi vẫn phải nghiên cứu cẩn thận hơn!” - Đường Phong chỉ lên vài kí hiệu đánh dấu xuất hiện trên tuyến đường phía bắc.

Các kí hiệu đánh dấu trên tuyến đường phía bắc và phía nam không giống nhau. Bốn kí hiệu ở phía nam đều ở ngoài khe Sói Hoang., còn kí hiệu ở phía bắc cơ bản đều ở trong khe Sói Hoang. Kết hợp với suy đoán của Makarov, Đường

Phong nghĩ rằng: nếu như xuất phát từ căn cứ Tiên Tiến theo tuyến đường phía bắc, thì sẽ tới khe Sói Hoang rất nhanh, nhưng nguy hiểm thật sự thì có lẽ phải đợi sau khi tiến vào khe Sói Hoang mới xuất hiện.

Hàn Giang nghe xong phát hiện mới của Đường Phong liền vỗ vai anh: "Được rồi, chúng ta lại có mục tiêu mới rồi!".

"Mục tiêu mới?" - Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Hàn Giang.

"Chúng ta hãy bắt đầu nói từ lần hành động này!" - rồi tiếp lời Hàn Giang nhìn mọi người một lượt - "Hiện giờ chúng ta đã biết Hạng I lái Mật Thành ở trong khe Sói Hoang, còn muốn tới khe Sói Hoang thì có hai đường ở phía nam và phía bắc.

Đội thám hiểm năm đó, và cả Kozlov trong lần bí mật khảo sát không công bố đó, chắc cũng đều đi con đường phía nam. Chúng ta cũng đi theo tuyến đường của Misha, từ phía nam tiến vào sa mạc, nên mới xảy ra những chuyện như bây giờ. Ngay từ đầu, trên sa mạc Gobi đã xuất hiện hai vết bánh xe khác nhau, hai vết bánh xe này đã biến mất ở gần Thiên Hộ Trấn. Sau đó Triệu Vĩnh chết, rồi chúng ta truy đuổi chiếc Cherokee màu đen không người lái! Tôi nghĩ cái chết của Triệu Vĩnh ít nhất cũng liên quan tới chiếc xe này!”

“Chính chiếc Cherokee màu đen đó, đội trưởng, tôi muốn hỏi anh một câu..

Đường Phong đang định mở miệng, thì

Hàn Giang liền xua tay, ngắt lời anh:
"Đường Phong, tôi biết cậu muốn hỏi gì. Tôi nghĩ với trí thông minh của cậu thì đã đoán ra rồi. Thật ra việc tôi trốn ra ngoài là vở kịch giữa tôi và Triệu Vĩnh, mục đích là để nội gián trà trộn vào người của chúng ta lộ diện. Tôi bị đổ tội hàm oan là thật, nhưng sau đó là tôi và Triệu Vĩnh tương kế tựu kế. Lúc đó, chúng tôi đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, vừa có thể dụ được nội gián, vừa có thể để tôi từ chỗ sáng chuyển vào bóng tối, như vậy càng có lợi hơn cho hành động của chúng ta. Lúc mới bắt đầu, mọi chuyện đều thuận lợi, tôi tin rằng hành tung của chúng ta không một ai biết, thậm chí đến Triệu Vĩnh cũng không

rõ. Nhưng trên sa mạc Gobi, ở địa điểm thứ hai, cũng chính là Lang Oa, chúng ta đã bị bại lộ!”.

“Ừm, nhưng bây giờ bao vây chúng ta đã tản đi!”, Đường Phong nhớ lại những con sói mà họ trông thấy ở Lang Oa.

“Tôi nghĩ những con sói đó bị người điều khiển, sau khi nghe thấy âm thanh nào đó bọn chúng mới rút lui. Ngay sau đó, chúng ta đã xảy ra chuyện tại Thiên Hộ Trấn. Giống như cậu từng nói, tại Thiên Hộ Trấn luôn cảm thấy có người âm thầm theo dõi chúng ta, nhưng cuối cùng ngoài việc phát hiện thi thể của Triệu Vĩnh ra, chúng ta không hề bị tấn công. Tôi cũng luôn cảm thấy đây không phải là thủ đoạn của Tướng quân, hay

của Steckin.”

Đường Phong gật đầu: “Đúng vậy! Nếu là Tướng quân thì chắc chắn chúng sẽ tiêu diệt chúng ta naay ở Thiên Hộ Trấn.”

“Từ tình hình mấy ngày gần đây ở Thiên Hộ Trấn cho thấy, người của Tướng quân hình như thích tuyến đường phía bắc hơn, bởi vậy, tôi thậm chí còn cho rằng người giết hại Triệu Vĩnh ở tuyến đường phía nam, chắc chắn không phải là người của Tướng quân!”

Lương Viện chớp chớp mắt: "Đúng vậy, Stechkin cũng nói rằng ông ta không quen biết Triệu Vĩnh.”

"Không phải là người của Tướng quân thì là ai nhỉ?" - Đường Phong lẩm bẫm.

Tất cả mọi người đều chìm trong im lặng, Hàn Giang lại nói tiếp: "“Chúng ta đã từng nghi ngờ Từ Nhân Vũ giết hại Triệu Vĩnh, nhưng không tìm thấy Từ Nhân Vũ nên cũng không biết động cơ hắn giết hại Triệu Vĩnh!” “Càng khó hiểu hơn chính là vết thương kỳ quái trên người Triệu Vĩnh!” - Đường Phong lại nhớ tới vết thương khủng khiếp trên người Triệu Vĩnh.

Sau đó, người đàn bà đeo mặt nạ mà chúng ta gặp phải ở Hắc Thạch và Ma Quỷ Thành còn kỳ lạ hơn!” “Đúng vậy, nếu như không phải vì người đàn bà đeo mặt nạ thì không biết chừng chúng ta đã từ Ma Quỷ Thành tiến vào khe Sói

Hoang rôi!” - Đường Phong than thở.

“Bây giờ than thở cũng vô ích. Chúng ta đã gặp phải bão cát đen, rồi lại lạc đường, đi tới căn cứ Tiên Tiến, ở đây, chúng ta cũng đã làm rõ rất nhiều sự thật, rồi lại gặp lão Mã và Yelena. Có lẽ đây chính là định mệnh của chúng ta, là sự xếp đặt của ông trời!” – Hàn Giang bỗng trở nên lảm lòi.

“Ý của anh là bước tiếp theo, chúng ta sẽ tiến vào khe Sói Hoang từ tuyến đường phía bắc?” - Đường Phong hỏi lại.

“Đúng vậy, đi từ phía bắc. Tôi nghĩ mức độ gian khổ của tuyến đường này sẽ không kém tuyến đường phía nam, hơn nữa những người bạn cũ của chúng ta cũng có thể tập hợp tại đây. Tôi nghĩ, lúc

đó phía bắc chắc còn nóng hơn cả phía nam!” - Hàn Giang cười nhạt vài tiếng.

“Ngoài người của Tướng quân ra còn có cả người đã cứu chúng ta. Họ là ai? Họ có còn tiếp tục âm thầm bảo vệ chúng ta không?” - Đường Phong nghi ngờ.

Hàn Giang lắc đầu: “Đường Phong, không cần nói tới những bí mật lịch sử đó nữa. Chỉ riêng những khó khăn trên chặng đường này cũng đã quá nhiều rồi. Ai đã giết Triệu Vĩnh? Ai đã giúp chúng ta giải vây? Dã thú gì đã tập kích đội quân ở Thiên Hộ Trấn? Tướng quân rút cuộc là ai? Còn cả... cả người đàn bà đeo mặt nạ, bà ta là ai? Đường Phong, nếu cậu muốn biết câu trả lời của tất cả

những điều này; thì bắt buộc phải từ tuyến đường phía bắc thâm nhập khe Sói Hoang, bất luận chúng ta có thể gặp phải điều gì cũng phải xông vào trong khe Sói Hoang!”

Đường Phong, Lương Viện, Yelena, Makarov không ai bảo ai cùng nhau gặt đầu, trong tâm trạng vô cùng rối bời, mọi người lại đón chào một bình minh mới bình minh nơi thẳm sâu trên sa mạc Gobi! Mọi người đều hiểu rằng, sau khi tiến vào khe Sói Hoang sẽ còn gặp phải nhiều điều đáng sợ và khủng khiếp hơn. Nhưng họ cũng dự cảm rằng, mình đã ở rất gần, rất gần với bí mật.

Hết tập 4

chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: <http://www.dtv-ebook.com>

END.

Mời bạn ghé thăm **Đào Tiểu Vũ eBook**
để tải nhiều ebooks hơn nữa.

Growing Readers